

Resolution

En ny metod för att hantera banker i kris

Vol 2

Slutbetänkande av Finanskriskommittén

Stockholm 2014

STATENS OFFENTLIGA
UTREDNINGAR

SOU 2014:52

SOU och Ds kan köpas från Fritzes kundtjänst.
Beställningsadress: Fritzes kundtjänst, 106 47 Stockholm
Ordertelefon: 08-598 191 90
E-post: order.fritzes@nj.se
fritzes.se

För remissutsändningar av SOU och Ds svarar Fritzes Offentliga Publikationer på uppdrag av Regeringskansliets förvaltningsavdelning.

Svara på remiss – hur och varför.

Statsrådsberedningen, SB PM 2003:3 (reviderad 2009-05-02)

En kort handledning för dem som ska svara på remiss. Häftet är gratis och kan laddas ner som pdf från eller beställas på regeringen.se/remiss.

Layout: Kommittéservice, Regeringskansliet.

Omslag: Elanders Sverige AB.

Tryck: Elanders Sverige AB, Stockholm 2014.

ISBN 978-91-38-24145-5

ISSN 0375-250X

23 Resolutionsplaner

23.1 Bakgrund och utgångspunkter

Enligt artikel 9.1 i direktivet ska resolutionsmyndigheten göra resolutionsplaner för institut som inte är del av grupp som är föremål för viss konsoliderad tillsyn (och för de sistnämnda finns motsvarande krav på planering fast i något andra former). Planen ska ange de åtgärder resolutionsmyndigheten kan komma att vidta om ett institut måste sättas i resolution. Som ett led i planeringen ska resolutionsmyndigheten identifiera väsentliga hinder mot att hantera institutet genom resolution, konkurs eller likvidation och beskriva lämpliga åtgärder för att komma till rätta med sådana hinder.

Kraven på vad en komplett resolutionsplan ska innehålla är omfattande och detaljerade. Direktivet är mer kortfattat när det gäller att förklara varför sådana planeringsinsatser behövs. I skäl (25) sägs endast: ”Resolutionsplanering är en nyckelkomponent i effektiv resolution.”

Kommittén hade gärna sett ett mer utförligt resonemang kring syftet med och värdet av planer, helst underbyggt av exempel på kriser där planer av denna karaktär verksamt bidragit till att underlätta hantering. Även avvägningar mellan mer övergripande strategier för resolution och detaljrika planer hade förtjänat en mer ingående analys.

Det är inte svårt att i allmänna termer instämma i att planering kan vara en viktig förutsättning för framgångsrik resolution. En allvarlig kris i ett institut handlar närmast definitionsmässigt om att det uppstått brist på kapital, eventuellt åtföljt av likviditetsproblem. Att då på förhand tänka igenom hur ett instituts kapital- och likviditetsproblem kan hanteras underlättar beslutsfattandet om och när problemen materialiseras. Det är också rimligt att på förhand göra

en preliminär bedömning av vilka företag som ska försättas i resolution och vilka som kan hanteras via konkurs eller likvidation.

Kommittén inser också att förberedelser kan vara extra viktiga i samband med resolution i institut med verksamhet i flera länder. I sådana fall måste beslutsfattare från alla berörda länder komma fram till vilka åtgärder som ska vidtas. Det är lätt att föreställa sig att det då kan uppstå intressekonflikter, t.ex. om på vilket sätt kapital ska tas fram för att skapa förutsättningar att fortsätta att bedriva de systemviktiga verksamheter som föranleder att institutet sätts i resolution. Många aktörer med skilda intressen gör att samordningsproblemen riskerar att växa exponentiellt, vilket kan få allvarliga följder om krisen dyker upp oväntat och kräver snabba åtgärder. I bästa fall kan risken för fördröjningar reduceras om de berörda beslutsfattarna på förhand diskuterat igenom tänkbara handlingsalternativ.

Av detta följer emellertid inte att mer detaljerade planer i alla lägen är bättre. För det första är det inte givet att planen kommer att kunna tillämpas i den kris som beslutsfattarna till slut står inför; att planen i sådana lägen inte behöver följas framgår av skäl (54). Ju mer specifika planerna är, desto större torde risken vara att de inte visar sig tillämpbara i en faktisk kris.

För det andra bör kostnaderna – både de direkta och indirekta – för att upprätta planerna tas i beaktande. Den ansats som direktivet anvisar förutsätter omfattande informationsinsamling, bearbetning och analys. Huruvida den arbetsinsatsen som detta kräver är motiverad är en öppen fråga.

Det är dessutom rimligen svårare att på förhand enas om en detaljerad plan, vilket gör planeringsfasen mer komplicerad. Den möjligheten avspeglas i direktivet via detaljerade regler om hur koncernresolutionsplaner ska tas fram om de deltagande myndigheterna inte kan enas.

Men om planer tagits fram på detta sätt och utan att enighet nåtts på förhand, är det inte svårt att föreställa sig att myndigheterna inte heller kommer att vara överens om vilka åtgärder som ska vidtas i en konkret kris. Finns det motsättningar om hur hanteringen ska gå till talar mycket för att de kommer fram även i de ofrånkomliga diskussionerna mellan myndigheter från olika länder om vad som ska göras i en akut kris. Även om man nått enighet på förhand kan det uppstå spänningar om den aktuella krisen har inslag som inte förutsetts och därmed får andra effekter än besluts-

fattarna föreställde sig nära planerna drogs upp. På nytt finns farhågor för att det ska visa sig att planerna har gjorts förgäves.

Dessa tveksamheter utgör inte skäl för att avstå från att införa direktivets regler om resolutionsplaner i svensk rätt. Däremot kan det ge grund för antagandet att reglerna kommer att behöva ses över när erfarenheter av att tillämpa dem börjar växa fram. Detta kan i sin tur tala för att gå stegvis fram i utformningen av resolutionsplaner.

Likaså kan det finnas anledning att ta fram förenklade resolutionsplaner i den utsträckning det är möjligt. En proportionalitetsbedömning, som alltid ska göras vid tillämpning av direktivets regler, framstår som särskilt viktig i detta sammanhang. Kommittén noterar dessutom att riktlinjer för undantag kommer att finnas på plats först ett år efter det att direktivet träder i kraft och att det kan dröja ända upp till tre år innan bindande regler antas; se artiklarna 4.5 och 4.6.

Mot denna bakgrund redovisar kommittén i det följande våra överväganden och förslag avseende direktivets regler om resolutionsplaner.

23.2 Resolutionsdirektivets innehåll i stora drag

Enligt resolutionsdirektivet ska resolutionsplaner upprättas av resolutionsmyndigheter. Dessa planer ska innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta om exempelvis ett institut uppfyller villkoren för resolution (artiklarna 10.1 och 12.1). Planerna kommer att skilja sig åt mellan olika institut och koncerner, bl.a. beroende på vilken verksamhet de bedriver och hur de är organiserade. En vattendelare går exempelvis mellan gränsöverskridande och inte gränsöverskridande koncerner.

Planeringen syftar till att underlätta resolutionsmyndigheternas framtida agerande när ett institut får problem och att göra det möjligt för resolutionsmyndigheten att identifiera och i förekommande fall undanröja hinder mot resolution eller avveckling.

För institut som inte ingår i en koncern som omfattas av viss gruppbaserad tillsyn ska resolutionsmyndigheten upprätta en individuell resolutionsplan för det enskilda institutet (artikel 10.1). Om ett institut ingår i en koncern som är föremål för gruppbaserad tillsyn ska det i stället upprättas en resolutionsplan för koncernen (artikel 12.1), inklusive vissa individuella företag i den. Resolut-

ionsplanerna ska ses över och vid behov uppdateras åtminstone en gång om året (artiklarna 9.3 och 12.3).

Enligt resolutionsdirektivet är utgångspunkten att alla institut ska omfattas antingen av en individuell plan eller av en koncernplan, men det finns vissa möjligheter för myndigheten att bl.a. besluta att enbart upprätta en förenklad plan (artikel 4).

En resolutionsplan ska basera sig på information om institutet som resolutionsmyndigheten får antingen direkt från institutet eller ett koncernföretag eller från tillsynsmyndigheten. (artiklarna 11 och 13.1). Resolutionsmyndigheten kan också begära att ett institut hjälper till med utarbetandet och uppdateringen av planen (artikel 10.5). Baserat på denna information ska resolutionsmyndigheten upprätta en resolutionsplan, i förekommande fall efter samråd med andra berörda myndigheter (artiklarna 9.1 och 12.2). Planen beslutas av resolutionsmyndigheten för ett individuellt institut och av flera resolutionsmyndigheter för en gränsöverskridande koncern (artiklarna 10.1 och 13.4–13.10).

När resolutionsmyndigheten upprättar en resolutionsplan ska den också göra en bedömning av i vilken utsträckning det är möjligt att hantera ett fallerande institut inom ramen för konkurs eller likvidation eller resolution (artiklarna 15 och 16).

Om myndigheten konstaterar att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut får resolutionsmyndigheten, om institutet inte själv vidtar tillräckliga åtgärder, förelägga institutet att vidta åtgärder, t.ex. att göra ändringar i verksamheten eller organisationsstrukturen (artikel 17). Detta sker i en särskild process vid sidan om upprättandet av resolutionsplanerna, men myndigheternas bedömningar ska framgå av planerna (artiklarna 10.7 e och 12.4). Beträffande resolutionsplaner för en koncern ska bedömningen göras i samarbete mellan resolutionsmyndigheter. Dessa ska om möjligt enas om en gemensam bedömning respektive ett gemensamt beslut om åtgärder.

När en koncernresolutionsplan har upprättats ska den följas såvida inte resolutionsmyndigheterna med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet anser att målen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna (skäl 54 och artiklarna 87 j, 91.8 och 92.4). Resolutionsplanerna ska också ligga till grund för bedömningen av hur stor summan av ett instituts kvalificerande skulder och kapitalbas ska vara (dvs. minimikravet på nedskrivningsbara skulder se artikel 45.15).

23.3 Resolutionsplaner för institut som inte ingår i en gränsöverskridande grupp

23.3.1 Skyldigheten att upprätta resolutionsplaner

Kommitténs förslag: För ett institut som inte tillsammans med andra koncernföretag är föremål för gruppbaserad tillsyn ska resolutionsmyndigheten upprätta och vid behov uppdatera en resolutionsplan. Planen ska identifiera vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta om institutet uppfyller förutsättningarna för resolution. Resolutionsplanen ska upprättas efter samråd med Finansinspektionen och med resolutionsmyndigheter i de medlemsstater där det finns väsentliga filialer.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 10.1 ska resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten och efter samråd med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där eventuella betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprätta en resolutionsplan för varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt artiklarna 111 och 112 i kapitaltäckningsdirektivet. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta om institutet uppfyller villkoren för rekonstruktion.

Skälen för kommitténs förslag

I överensstämmelse med direktivet bör svensk rätt innehålla en skyldighet för resolutionsmyndigheten att upprätta resolutionsplaner för de individuella institut som inte omfattas av gruppbaserad tillsyn. Detta är en uppgift som regeringen kan ge en av sina myndigheter, såsom resolutionsmyndigheten, i uppdrag att utföra. Bestämmelserna om resolutionsmyndighetens skyldighet att upprätta resolutionsplaner skulle därför kunna framgå av föreskrifter meddelade av regeringen. Med hänsyn till planernas avsedda betydelse för möjligheten att rekonstruera eller avveckla ett institut, liksom planernas koppling till bestämmelserna om myndighetens

skyldighet att göra en bedömning av möjligheten att hantera ett institut inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution och för minimikravet på nedskrivningsbara skulder, anser dock kommittén att resolutionsmyndighetens skyldighet att upprätta resolutionsplaner bör framgå av lag. Av bestämmelsen bör det framgå att planen ska identifiera vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta om institutet uppfyller förutsättningarna för resolution.

Enligt direktivet ska sådana planer upprättas efter samråd med Finansinspektionen och med resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer som berörs av planen. Även detta bör framgå av lag.

För ett institut som står under gruppbaserad tillsyn ska det i stället upprättas en koncernåterhämtningsplan. Oavsett om en sådan koncern är helt nationell eller gränsöverskridande finns det nämligen samma behov av att kunna göra en samlad bedömning av möjligheten att genomföra en resolution av koncernen och överväga den lämpligaste resolutionsstrategin. Koncernresolutionsplaner behandlas i avsnitt 23.4.

Proportionalitet

Vid tillämpningen av resolutionsdirektivet ska åtgärderna vara proportionerliga med hänsyn till det enskilda företagets förutsättningar; se artikel 1.1 andra stycket resolutionsdirektivet och skäl (14) och (21). I skäl (14) anförs bl.a. att myndigheter bör säkerställa att de administrativa bördorna i samband med förpliktelsen att utarbeta resolutionsplaner minimeras. Innehållet och informationen som preciseras i direktivet och i bilagorna B och C till det sätter minimistandarden för institut med uppenbar systemrelevans, men myndigheterna är tillåtna att specifikt tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på resolutionsplanering och information för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. Om ett institut bedöms kunna avvecklas via konkurs eller likvidation bör resolutionsplanen kunna förenklas.

Även om resolutionsplaner ska upprättas finns det alltså utrymme att anpassa kraven till situationen. Proportionalitetsprincipen kommer visserligen att gälla för alla åtgärder som vidtas, men det kan finnas ett värde att ha den i särskild åtanke i den fortsatta framställningen.

23.3.2 Processen för att upprätta resolutionsplaner

Kommitténs förslag: Ett institut och ett företag som ingår i samma koncern som institutet ska lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt resolutionslagen. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett institut eller ett koncernföretag ska lämna.

På begäran av resolutionsmyndigheten ska ett institut ge resolutionsmyndigheten det stöd eller den hjälp den behöver med att upprätta en resolutionsplan för institutet.

Resolutionsdirektivet

En resolutionsplan ska basera sig på information om institutet som resolutionsmyndigheten får antingen direkt från institutet eller från tillsynsmyndigheten (artikel 11). Resolutionsmyndigheten får också begära att institutet hjälper till med upprättandet av planen (artikel 10.5). I det följande beskriver vi hur resolutionsmyndigheten ska få tillgång till den information och det stöd den behöver.

Resolutionsmyndighetens rätt till information om institutet

Enligt artikel 11.1 ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att begära att berörda institut

- (a) samarbetar i den utsträckning som krävs för att upprätta resolutionsplaner,
- (b) förser dem, endera direkt eller genom den behöriga myndigheten, med all nödvändig information för att upprätta och genomföra resolutionsplaner.

Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha befogenhet att, bland annan information, begära in den information och analys som specificeras i avsnitt B i bilagan om uppgifter som resolutionsmyndigheter får begära från institut för utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner. Dit hör en beskrivning av bl.a. institutets organisationsstruktur, agare, kritiska verksamheter och centrala verksam-

hetsområden, skulder, kritiska motparter, styrinformationssystem samt vilka betalnings- clearing eller avvecklingssystem som institutet ingår i.

Samarbete mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter

Enligt artikel 11.2 ska de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna samarbeta med resolutionsmyndigheterna för att kontrollera huruvida delar av eller all den informationen som avses i artikel 11.1 redan finns tillgänglig. Om sådan information är tillgänglig, ska de behöriga myndigheterna lämna den informationen till resolutionsmyndigheterna.

Tekniska standarder för genomförande

Enligt artikel 11.3 ska Eba utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande och kommissionen får befogenhet att anta dem, för att specificera förfaranden och en minimiuppsättning standardformulär och mallar och för överlämnande av informationen.

Skälen för kommitténs förslag

Resolutionsmyndighetens rätt till information om institutet

Eftersom en resolutionsplan bl.a. ska utmynna i en bedömning av om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla ett institut och innehålla en beskrivning av vilka åtgärder som myndigheten lämpligen kan vidta, kommer resolutionsmyndigheten att behöva tämligen detaljerad information om institutet. Den information som resolutionsmyndigheten behöver finns i vissa fall redan hos Finansinspektionen och bör då kunna inhämtas den vägen. Om den inte gör det, måste resolutionsmyndigheten kunna vända sig direkt till institutet.

Direktivet anger inte hur resolutionsmyndigheten ska inhämta sin information, men artikel 11.1 förutsätter att resolutionsmyndigheten ska kunna kräva att instituten lämnar den information som behövs, om än genom Finansinspektionen. Detta utesluter dock inte att resolutionsmyndigheten vänder sig till inspektionen för att få tillgång till den information som finns där för att därige-

nom minska den administrativa bördan för institutet. Det är snarast den lösningen som förespråkas i artikel 10.2. Att resolutionsmyndigheten har båda dessa möjligheter bör därför framgå av svensk rätt.

Mot denna bakgrund, och för att införliva direktivet, bör det finnas en bestämmelse som anger att Finansinspektionen ska lämna resolutionsmyndigheten de uppgifter den behöver i sin verksamhet enligt den nya lagen. Vi behandlar informationsutbytet mellan svenska myndigheter i kapitel 32. Den bestämmelse vi föreslår där medger det informationsutbyte som behövs mellan myndigheterna. Det är emellertid viktigt att Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna samarbetar vid upprättandet av planerna. Kartläggningen av vilken information som finns tillgänglig förutsätter nämligen sannolikt ett organiserat samarbete mellan myndigheterna och kanske också gemensamma databaser.

Om Finansinspektionen har de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver, är inspektionen med stöd av den bestämmelse som föreslås i kapitel 32 skyldig att överlämna uppgifterna till resolutionsmyndigheten. Enligt direktivet ska dock resolutionsmyndigheten kunna inhämta informationen direkt från instituten. Det kan exempelvis bli aktuellt om uppgifterna inte finns tillgängliga hos inspektionen. Kommittén föreslår därför att det införs en bestämmelse i den nya lagen som anger att ett institut eller ett företag som ingår i samma koncern som institutet ska lämna resolutionsmyndigheten de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som myndigheten behöver för sin verksamhet enligt resolutionslagen. Denna bestämmelse ger resolutionsmyndigheten möjlighet att inhämta all information som den behöver direkt från institutet. Resolutionsmyndigheten bör dock i första hand kontrollera vilken information som redan finns tillgänglig hos Finansinspektionen.

Den föreslagna bestämmelsen ger resolutionsmyndigheten möjlighet att anpassa sitt uppgiftsinhämtande till situationen i varje enskilt fall. Det bör dock också finnas en möjlighet att i förväg meddela föreskrifter om vilken information som instituten ska lämna. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer bör därför få meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett institut eller ett koncernföretag ska lämna till resolutionsmyndigheten.

Tekniska standarder

De tekniska standarder som ska antas kommer att komplettera de direktivbestämmelser som införlivas genom föreskrifter och i lag. De tekniska standarderna kommer att bli bindande för myndigheter och institut. Dessa kommer därför att behöva beakta både lag, föreskrifter och tekniska standarder.

Institutets hjälp och stöd

Enligt artikel 10.5 ska resolutionsmyndigheten också kunna begära att instituten bistår myndigheten vid utarbetandet av och uppdateringen av resolutionsplanerna. En liknande bestämmelse finns i artikel 11 som anger att resolutionsmyndigheten ska kunna kräva att ett institut samarbetar vid upprättandet av resolutionsplaner. Man skulle kunna tycka att det är tillräckligt att instituten lämnar resolutionsmyndigheten den information den behöver. Denna information kan sedan tas in i planen. Direktivet går dock ett steg längre och anger att resolutionsmyndigheten får begära att instituten samarbetar. Institutens skyldighet att göra detta bör också enligt kommitténs bedömning framgå av lag.

Bestämmelsen bör ange att instituten är skyldiga, förutom att lämna upplysningar, på resolutionsmyndighetens begäran, att ge resolutionsmyndigheten det stöd eller den hjälp den begär med att upprätta resolutionsplanen för institutet.

23.3.3 Planernas innehåll och upprättande m.m.

Kommitténs förslag: Vad resolutionsplaner ska innehålla och vad som ska beaktas vid deras utformning, liksom när de ska upprättas och hur ofta de behöver uppdateras, ska framgå av föreskrifter beslutade av regeringen.

Resolutionsdirektivet

En resolutionsplans innehåll

Enligt artikel 10.1 andra meningen ska en resolutionsplan innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheterna får vidta om ett institut uppfyller villkoren för resolution. Resolutionsmyndigheten ska vidare när den upprättar planen identifiera alla väsentliga hinder för resolution¹ och då så är nödvändigt och proportionerligt, beskriva relevanta åtgärder för hur dessa hinder kan undanröjas (artikel 10.2).

Resolutionsplanen ska enligt artikel 10.3 beakta relevanta scenarier, inberäknat att fallissemangshändelsen kan vara en isolerad händelse eller kan inträffa i en tid av mer omfattande finansiell instabilitet eller övergripande systempåverkande händelser. Resolutionsplanen får inte förutsätta

- (a) Tillgång till statligt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- (b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.²
- (c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser.

Resolutionsplanen ska dock enligt artikel 10.4 innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och ska identifiera de tillgångarna som kan förväntas godtas som säkerhet.

I artikel 10.7 beskrivs närmare vad resolutionsplanen ska innehålla. Enligt artikeln ska planen ange alternativ när det gäller användning av resolutionsverktygen på institutet och innehålla en beskrivning av bl.a. hur kritisk verksamhet och kärnaffärsområden skulle kunna avskiljas, hur lång tid det tar att genomföra väsentliga delar av planen, myndighetens bedömning av möjligheterna till resolution, vilka åtgärder som krävs för att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution, en detaljerad beskrivning av förfarandena för

¹ "Impediments for resolvability" har i direktivet översatts med hinder mot resolution. En mer korrekt beskrivning är att det handlar om hinder att avveckla eller rekonstruera ett företag genom normala insolvensförfaranden eller resolution (se artikel 15).

² I artikel 2.1.29 definieras akut likviditetsstöd som en centralbanks tillhandahållande av centralbankspengar, eller något annat stöd som kan leda till ökade centralbankspengar, till ett solitt finansinstitut eller en koncern av solida finansinstitut som har tillfälliga likviditetsproblem, utan att dessa transaktioner är en del av penningpolitiken.

att fastställa värdet på liksom möjligheten att sälja ut institutets kritiska verksamheter, kärnaffärsområden och tillgångar, hur resolutionsalternativen skulle kunna finansieras, olika resolutionsstrategier och olika alternativ för att upprätthålla tillgången till den finansiella infrastrukturen. Planen ska också innehålla en sammanfattning av huvudinslagen i planen. Enligt artikel 10.1 ska det berörda institutet få del av den sammanfattningen.

Hur ofta ska resolutionsplanerna ses över?

Enligt artikel 10.6 ska resolutionsplaner ses över, och i tillämpliga fall uppdateras, minst en gång om året och efter varje väsentlig förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur eller dess affärsverksamhet eller dess finansiella ställning som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens effektivitet eller på annat sätt framtvingar en översyn av rekonstruktionsplanen. När det gäller sådana översyner eller uppdateringar av resolutionsplaner ska instituten och de behöriga myndigheterna omedelbart informera resolutionsmyndigheterna om alla förändringar som kräver en sådan översyn eller uppdatering.

Förenklade resolutionsplaner

I artikel 4 finns det bestämmelser som gör det möjligt för resolutionsmyndigheterna att besluta om förenklade resolutionsplaner för vissa institut. Det är i princip samma undantag som föreskrivs i fråga om upprättande av återhämtningsplaner (se kapitel 27). Artikel 4 anger:

Med hänsyn till de effekter som ett instituts fallissemang skulle kunna ha³, till följd av arten av dess verksamhet, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, dess storlek och juridiska ställning, dess grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i ett institutionellt skyddssystem eller någon annan form av system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.6 i tillsynsförordningen och eventuellt tillhandahållande av investeringstjänster eller verksam-

³ Orden "skulle kunna ha" (could have) har fallit bort i den svenska översättningen.

heter enligt artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU, och huruvida dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, på andra institut, på finansieringsvillkor eller på ekonomin i stort, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fastställer följande:

- (a) Innehåll och närmare uppgifter i återhämtnings- och resolutionsplaner som föreskrivs i artiklarna 5–12.
- (b) Det datum före vilket de första återhämtnings- och resolutionsplanerna ska upprättas och de intervall med vilka återhämtnings- och resolutionsplaner ska upprättas vilka kan vara längre än de som föreskrivs i artiklarna 5.2, 7.5, 10.6 och 13.3.
- (c) Innehåll och närmare uppgifter i den information som institut är skyldiga att lämna enligt artiklarna 5.5, 11.1 och 12.2 samt i avsnitten A och B i bilagan.
- (d) Detaljnivån på den bedömning av möjligheten till resolution som föreskrivs i artiklarna 15 och 16 och i avsnitt C i bilagan.

Skälen för kommitténs förslag

Som nämns inledningsvis och i överensstämmelse med resolutionsdirektivet, anser vi att resolutionsmyndigheten bör vara skyldig att upprätta resolutionsplaner.

En resolutionsplan är upprättad när den har beslutats av resolutionsmyndigheten. Institutet ska då få del av sammanfattningen i planen. I planen kommer resolutionsmyndigheten att dra upp riktlinjerna för hur den avser att agera om ett visst institut fallerar i framtiden. I planen kommer myndigheten vidare att redovisa sin bedömning av möjligheten att rekonstruera eller avveckla institutet (se avsnitt 23.3.4). Dessutom kommer det att framgå vilka åtgärder som myndigheten anser bör vidtas för att undanröja eller minska potentiella väsentliga hinder för resolution eller avveckling.

En plan beskriver hur myndigheten avser att agera om de förutsättningar som myndigheten har ställt upp föreligger. Den har dock inte någon rättsverkan mot eller innebär några andra direkta skyldigheter för institutet. Om myndigheten anser att något institut behöver vidta åtgärder, kommer myndigheten att fatta ett separat

beslut riktat till institutet, t.ex. för att institutet ska undanröja eller minska hinder mot avveckling eller resolution. Den processen behandlas mer ingående i avsnitt 23.3.5. Även de beslut som rör minimikravet på nedskrivningsbara skulder kommer att framgå av särskilda bestämmelser i lag.

Kommittén anser därför att det bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen vad resolutionsplaner ska innehålla och vad som ska beaktas vid deras utformning liksom när de ska upprättas och hur ofta de behöver uppdateras

Som nämns i det föregående ska dock instituten och Finansinspektionen informera resolutionsmyndigheten om förändringar av verksamheten som medföra att planen behöver ändras. Information från institutet om sådana förändringar kan tas in från institutet med stöd av den bestämmelse som anger att ett institut ska lämna resolutionsmyndigheter de uppgifter den behöver för sin verksamhet och därtill kopplade föreskrifter. Resolutionsplaneringen är nämligen en av de uppgifter som resolutionsmyndigheten tilldelas i lagen. Finansinspektionens skyldighet bör dock framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Av detta följer också att de undantag som framgår av artikel 4 i resolutionsdirektivet får framgå av föreskrifter meddelade av regeringen i motsvarande mån.

23.3.4 Bedömningen av om det är möjligt att hantera ett fallerande institut

Kommitténs förslag: När resolutionsmyndigheten upprättar en resolutionsplan för ett institut, ska den bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet genom konkurs, likvidation eller resolution på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Bedömningen ska göras efter samråd med Finansinspektionen och med resolutionsmyndigheterna i de länder inom EES där det finns betydande filialer.

Vilka omständigheter som ska läggas till grund för resolutionsmyndighetens bedömning får framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

Samtidigt som en resolutionsmyndighet upprättar en resolutionsplan för ett institut ska den göra en bedömning av i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet (artiklarna 10.2 och 15.3). Som har nämnts i föregående avsnitt ska denna bedömning redovisas i planen. I detta avsnitt beskrivs vilka omständigheter som enligt direktivet ska beaktas vid bedömningen.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 15.1 ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheterna, efter den samråd med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheter i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning resolution av institut som inte utgör en del av en koncern är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande.

- (a) Statligt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- (b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- (c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser.

En resolution av ett institut ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheten antingen kan avveckla institutet eller koncernen enligt normala insolvensförfaranden eller försätta institutet i resolution med tillämpning av de olika resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna samtidigt som väsentliga negativa konsekvenser för de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i den medlemsstat i vilken institutet är beläget, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att institutets kritiska funktioner kan upprätthållas. Resolutionsmyndigheterna ska upplysa Eba i tid när en resolution av ett institut inte anses vara möjlig.

Enligt artikel 15.2 ska resolutionsmyndigheterna för bedömning av möjligheten till resolution, åtminstone, bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan. Enligt avsnitt C ska vid bedömning av möjligheterna till resolution (resolvability) av ett institut resolutionsmyndigheten beakta följande:

1. Institutets förmåga att klarlägga centrala affärsområden och kritisk verksamhet för de juridiska personerna.
2. Graden av anpassning mellan juridiska strukturer och företagsstrukturer i förhållande till centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
3. I vilken mån det finns arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur, finansiering, likviditet och kapital för att stödja och upprätthålla centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
4. I vilken mån serviceavtal som institutet ingått kan hävdas om institutet avvecklas.
5. I vilken mån institutets styrningsstruktur är lämplig för att hantera och säkra efterlevnaden av institutets interna riktlinjer för serviceavtal.
6. I vilken mån institutet har ett förfarande för att föra över tjänster som tillhandahållits tredjeparter inom ramen för ett servicenivåavtal, ifall kritiska funktioner eller centrala affärsområden skulle separeras.
7. I vilken mån det finns beredskapsplaner och åtgärder för att garantera fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem.
8. I vilken mån ledningsinformationssystemen garanterar att resolutionsmyndigheterna kan inhämta korrekta och fullständiga uppgifter om centrala affärsområden och kritisk verksamhet i syfte att påskynda beslutsprocessen.
9. Ledningsinformationssystemens kapacitet att tillhandahålla uppgifter som är väsentliga för att när som helst på ett effektivt sätt kunna försätta institutet i resolution även under mycket föränderliga förhållanden.
10. I vilken mån institutet har testat sina ledningsinformationssystem i det stressscenario som fastställts av resolutionsmyndigheten.
11. I vilken mån institutet kan garantera att dess ledningsinformationssystem kommer att fortsätta att fungera för både det berörda och det nya institutet ifall den kritiska verksamheten och centrala affärsområden avskiljs från den övriga verksamheten och övriga affärsområden.

12. I vilken mån institutet inrättat lämpliga förfaranden för att säkerställa att resolutionsmyndigheten får nödvändiga uppgifter för att identifiera insättare och de belopp som omfattas av insättningsgarantisystemen.
13. Ifall koncernen använder koncerninterna säkerheter – i vilken mån dessa säkerheter tillhandhålls på marknadsvillkor och om riskhanteringssystemen för dessa säkerheter är stabila.
14. Ifall koncernen tillämpar ömsesidiga transaktioner – i vilken mån dessa transaktioner görs på marknadsvillkor och om riskhanteringssystemen för denna transaktionsverksamhet är stabila.
15. I vilken mån användningen av koncerninterna säkerheter eller ömsesidigt bokförda transaktioner ökar spridningseffekten inom koncernen.
16. I vilken mån koncernens juridiska struktur utgör ett hinder för att resolutionsverktygen används på grund av antalet juridiska personer, koncernstrukturens komplexitet eller problem med att föra affärsområden till koncernenheter.
17. Institutets antal och typ av kvalificerade skulder.
18. Ifall bedömningen omfattar ett holdingföretag med blandad verksamhet – i vilken mån en resolution av koncernenheter för det institutet eller finansiella instituten skulle få negativa konsekvenser för koncernens icke finansiella del.
19. Förekomst av och stabilitet hos servicenivåavtal.
20. Huruvida myndigheter i tredjeland har de nödvändiga resolutionsverktygen för att stödja resolutionsåtgärder från unionens resolutionsmyndigheter, och omfattningen av samordnade åtgärder mellan unionen och myndigheter i tredjeland.
21. Möjligheten att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen med tanke på de tillgängliga verktygen och institutets struktur.
22. I vilken omfattning koncernstrukturen tillåter att resolutionsmyndigheten i syfte att maximera värdet på koncernen som helhet avvecklar hela koncernen eller en eller flera av dess koncernenheter utan att orsaka en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.
23. De arrangemang och åtgärder genom vilka resolutionen kunde underlättas i fall där koncerner har dotterföretag som är etablerade i olika jurisdiktioner.
24. Trovärdigheten i att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen, med tanke på eventuella följder för borgenärer, motparter, kunder och anställda, och eventuella åtgärder som myndigheter i tredjeland kan vidta.

25. I den mån effekterna av institutets resolution på det finansiella systemet och på finansiella marknadens förtroende kan utvärderas tillräckligt.
26. I den mån resolutionen av institutet kan komma att ha en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.
27. I den mån spridning till andra institut eller till finansiella marknaderna skulle kunna begränsas genom tillämpningen av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna.
28. I den mån resolutionen av institutet kunde komma att ha en betydande effekt på betalnings- och avvecklingsystem.

Enligt artikel 15.4 ska det tas fram tekniska standarder för tillsyn för att ytterligare specificera de frågor och kriterier som ska granskas för bedömningen av möjligheten till resolution av institut eller koncerner som anges i punkt 2 (som hänvisar till bilaga C) och i artikel 16.

Undantag

I artikel 4 anges vilka i vilka fall resolutionsmyndigheten får upprätta förenklade planer. Av den bestämmelsen framgår att förenklingen bl.a. får avse detaljnivån på den bedömning av möjligheten till rekonstruktion som föreskrivs i artikel 15 och i avsnitt C i bilagan.

Skälen för kommitténs förslag

Som framgår av resolutionsdirektivet ska resolutionsmyndigheten i samband med att den upprättar en resolutionsplan ta ställning till i vilken utsträckning det är möjligt att hantera institutet inom ramen för antingen konkurs eller likvidation eller resolution utan att det orsakar allvarliga störningar i det finansiella systemet, inklusive avbrott i kritiska funktioner. Vissa störningar får man dock alltid räkna med, särskilt när ett stort institut fallerar, och därför ska störningar bara undvikas ”i största möjliga mån”.⁴

⁴ I den svenska versionen används ordet ”resolvable” i betydelse möjlighet till resolution. Som framgår av den bedömning som ska ligga till grund för prövningen ska emellertid även möjligheten att avveckla ett institut genom normala insolvensförfaranden beaktas.

Enligt direktivet ska resolutionsmyndigheten basera sin bedömning av om ett institut är möjligt att hantera inom ramen för resolution på ett antal uppräknade frågeställningar. Den uppräknade som görs i direktivet är dock en minimiförteckning. Det är därför möjligt att addera fler frågeställningar.

Med hänsyn till de befogenheter som resolutionsmyndigheten tillsammans med Finansinspektionen tilldelas (se avsnitt 23.3.5) om det bedöms föreligga väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet, bör det framgå av lag att resolutionsmyndigheten ska bedöma möjligheten att rekonstruera eller avveckla ett institut och utgångspunkterna för den bedömningen. För tydlighetens skull bör det också anges att det ska ske i samband med att planen upprättas. Av bestämmelsen bör det därför framgå att när resolutionsmyndigheten upprättar en resolutionsplan för ett institut, ska den bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet genom konkurs, likvidation eller resolution på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Bedömningen ska göras efter samråd med Finansinspektionen och när det är relevant med resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer.

Det förefaller mindre lämpligt att i lag ange vilka kriterier som bedömningen ska grunda sig på (se listan i bilaga C till direktivet som återges ovan). Synen på vilka frågeställningar som är relevanta kommer sannolikt att utvecklas allteftersom erfarenheterna av att upprätta planer ökar. Kommittén anser därför att regeringen bör bemyndigas att meddela föreskrifter om vilka omständigheter som ska ligga till grund för bedömningen.

Behovet av föreskrifter från regeringen torde bero på utformningen av de tekniska standarder som ska specificera de frågor och kriterier som ska granskas för bedömningen. Dessa tekniska standarder kommer att bli bindande och ska följas av resolutionsmyndigheten. Myndigheten kan därför komma att behöva beakta både de mer generella föreskrifter beslutade av regeringen och de mer detaljerade tekniska standarderna antagna av kommissionen.

Undantag

Möjligheten att meddela undantag från denna bestämmelse bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen. Även om artikel 4 i resolutionsdirektivet även hänvisar till artikel 15, bedömer vi att det inte är möjligt att meddela något undantag från detaljeringsnivån i den tämligen generellt hållna lagbestämmelse som vi föreslår för att införliva artikel 15. Undantagen bör avse de omständigheter som ska ligga till grund för bedömningen (såsom de omständigheter som räknas upp i avsnitt C i bilagan).

23.3.5 Befogenheter att åtgärda hinder mot resolution av ett institut

Kommitténs förslag: Om resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen, bedömer att det finns väsentliga hinder mot att avveckla eller rekonstruera ett institut, ska den förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som den anser kan undanröja eller minska de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten identifierar.

Om resolutionsmyndigheten bedömer att de åtgärder som institutet föreslår inte effektivt undanröjer eller minskar de väsentliga hindren, får resolutionsmyndigheten under vissa förutsättningar besluta att överlämna ärendet till Finansinspektionen. Finansinspektionen får därefter besluta vilka åtgärder som institutet ska vidta för att undanröja eller minska hindren. Vilka åtgärder Finansinspektionen har att välja mellan ska räknas upp i lag.

Resolutionsdirektivet

Som nämns ovan ska en resolutionsmyndighet ta ställning till om det är sannolikt att det går att rekonstruera eller avveckla ett institut utan betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten. När resolutionsmyndigheten vid en sådan bedömning och efter samråd med den behöriga myndigheten slår fast att det finns väsentliga hinder för möjligheten att rekonstruera eller avveckla institutet, ska den enligt artikel 17.1 skriftligen meddela det beslutet till det berörda institutet, den behöriga myndigheten och reso-

lutionsmyndigheten i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna.

Efter ett sådant meddelande ska enligt artikel 17.2 kravet på resolutionsmyndigheterna att upprätta resolutionsplaner i artikel 10.1 tillfälligt upphävas tills åtgärderna för att undanröja de väsentliga hindren för möjligheten att försätta ett institut i resolution godtagits av resolutionsmyndigheten enligt artikel 17.3 eller beslutats enligt artikel 17.4.

Enligt artikel 17.3 ska institutet inom fyra månader från mottagandet av ett sådant meddelande, till resolutionsmyndigheten föreslå möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de väsentliga hinder som angetts i meddelandet. Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med den behöriga myndigheten, bedöma huruvida de åtgärderna effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågavarande väsentliga hindren.

Om resolutionsmyndigheten bedömer att de av ett institut föreslagna åtgärderna inte effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågavarande hindren, ska den enligt artikel 17.4, antingen direkt eller indirekt genom den behöriga myndigheten, kräva att institutet vidtar alternativa åtgärder som skulle kunna uppnå det målet samt skriftligt meddela institutet dessa åtgärder, vilket inom en månad ska föreslå en plan för att genomföra dem.

När resolutionsmyndigheten identifierar alternativa åtgärder ska den visa på vilket sätt de av institutet föreslagna åtgärderna inte kunde avlägsna hindren för möjligheten till resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna är proportionerliga för att avlägsna hindren. Resolutionsmyndigheten ska beakta det hot som de hindren för möjligheten till resolution innebär för den finansiella stabiliteten samt den inverkan åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin.

Enligt artikel 17.5 ska resolutionsmyndigheten ha befogenhet att vidta någon av följande åtgärder.

- a) Kräva att institutet ser över koncerninterna finansieringsarrangemang eller omprövar avsaknaden av sådana, eller upprättar serviceavtal (antingen koncerninterna avtal eller avtal med tredje man) för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner.
- b) Kräva att institutet begränsar sina maximala enskilda eller totala exponeringar. Enligt artikel 44.2 ska medlemsstaterna för att möjliggöra resolution av institut och koncerner säkerställa att

resolutionsmyndigheterna begränsar, hur mycket kvalificerade skulder för skuldnedskrivningsverktyg andra institut innehar, utom skulder som innehas hos enheter som tillhör samma koncern.

- c) Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamål.
- d) Kräva att institutet avyttrar särskilda tillgångar.
- e) Kräva att institutet begränsar eller upphör med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.
- f) Begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.
- g) Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för institutet eller varje koncernenhet som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskas för att säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska funktioner från övriga funktioner genom tillämpningen av resolutionsverktygen.
- h) Kräva att ett institut eller ett moderföretag bildar ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat eller ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen.
- i) Kräva att ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d emitterar kvalificerande skulder för att uppfylla kraven i artikel 45.
- j) Kräva att ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidtar åtgärder för att uppfylla minimikraven för kapitalbas och kvalificerande skulder enligt artikel 45, och inte minst försöker omförhandla kvalificerande skulder, primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument som det eller den har utfärdat, för att säkerställa att resolutionsmyndighetens eventuella beslut om att skriva ned eller konvertera den skulden eller det instrumentet verkställs enligt rätten i den jurisdiktion som skulden eller instrumentet omfattas av.
- k) Om ett institut är ett dotterföretag till ett holdingföretag med blandad verksamhet, kräva att holdingföretaget med blandad verksamhet bildar ett separat finansiellt holdingföretag för att kontrollera institutet, om detta är nödvändigt för att underlätta

resolutionen av institutet och för att undvika att tillämpningen av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna får negativa konsekvenser för den icke-finansiella delen av koncernen.

Enligt artikel 17.6 ska ett beslut i enlighet med artikel 17.1 eller 17.4 uppfylla följande krav:

- a) Det ska underbyggas med angivande av motiven till bedömningen eller fastställandet i fråga.
- b) Det ska ange hur bedömningen eller fastställandet uppfyller kravet på proportionalitet i tillämpningen som föreskrivs i punkt 4.
- c) Det ska kunna överklagas.

Enligt artikel 17.7 ska resolutionsmyndigheterna, efter samråd med de behöriga myndigheterna och de utsedda makrotillsynsmyndigheterna, innan de identifierar eventuella ytterligare åtgärder enligt punkt 4, noggrant överväga åtgärdernas potentiella effekter på institutet i fråga, på den inre marknaden för finansiella tjänster, på den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och i unionen som helhet.

Enligt artikel 17.8 ska Eba inom 12 månader från ikraftträdande av direktivet utarbeta riktlinjer för att specificera ytterligare detaljer beträffande de åtgärder som anges i punkt 5 och de omständigheter under vilka var och en av åtgärderna får tillämpas.

Skälen för kommitténs förslag

Väsentliga hinder för resolution eller avveckling

Som har beskrivits ovan ska resolutionsmyndigheten bedöma om det är möjligt att hantera ett fallerande institut antingen inom ramen för resolution eller genom konkurs eller likvidation. Om myndigheten konstaterar att detta inte kommer att vara möjligt, behöver det finnas utrymme att kräva proportionerliga förändringar av verksamheten. Det är viktigt att påkallade förändringar är proportionerliga till syftet. Att åtgärderna är proportionerliga är viktigt eftersom de kan innebära ingrepp i institutets affärsverksamhet och begränsa ägares och styrelsens beslutanderätt.

Som nämns i det föregående ska resolutionsmyndighetens bedömning av om ett institut är möjligt att hantera inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution göras i samband med upprättande av resolutionsplanen. Om myndigheten bedömer att hindren är väsentliga, sätts dock en särskild process i gång för att se till att institutet vidtar åtgärder för att undanröja eller begränsa dessa hinder.

Direktivet ger ingen vägledning för bedömning av om ett hinder är väsentligt. Det är dock rimligt att anta att hindren är väsentliga om resolution eller avveckling genom konkurs eller likvidation sannolikt leder till betydande negativa konsekvenser för det finansiella systemet inklusive möjligheten att upprätthålla kritiska verksamheter.

Processens gång

Den process som inleds om resolutionsmyndigheten bedömer att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut måste införlivas med svensk rätt. Eftersom processen kan utmyнна i att institutet föreläggs att ändra sin verksamhet och liknande ingripande åtgärder, bör bestämmelserna tas in i lag. Det bör därför framgå att om resolutionsmyndigheten, vid bedömningen konstaterar, efter samråd med Finansinspektionen, att det finns väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet, ska resolutionsmyndigheten underrätta institutet, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer. Resolutionsmyndigheten ska samtidigt förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som det anser kan undanröja eller minska de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten identifierar.

Av en sådan underrättelse ska det framgå vilka hindren är (artikel 14.2). En sådan underrättelse ska vara motiverad och kunna överklagas (artikel 14.6). Av detta, och omständigheterna i övrigt, följer att underrättelsen är ett myndighetsbeslut. Som framgår av artikel 14.1a ska resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut om resolutionsplanen i avvaktan på att processen kan avslutas.

När institutet har mottagit beslutet har det fyra månader på sig att återkomma till resolutionsmyndigheten och ange hur det avser att åtgärda problemen. Resolutionsmyndigheten ska därefter efter samråd med Finansinspektionen ta ställning till om de åtgärder

institutet har föreslagit är tillräckliga i betydelsen att de effektivt undanröjer eller minskar de väsentliga hindren i fråga.

Frågan är när åtgärderna kan anses ”effektivt undanröja eller minska” de aktuella hindren. Med hänsyn till att resolutionsmyndighetens befogenhet att vidta åtgärder är knuten till att hindret ska vara väsentligt och det är tämligen ingripande befogenheter knutna till åtgärder mot väsentliga hinder, anser kommittén att de åtgärder som institutet föreslår ska anses tillräckliga om hindren inte längre bedöms vara väsentliga. Huruvida hindren kan undanröjas eller om det är tillräckligt att de minskas framstår som mindre betydelsefullt. Det avgörande är om hindren vid en förnyad prövning är av en sådan vikt att de motiverar ingripanden. Är de inte längre väsentliga är så uppenbart inte fallet.

Om resolutionsmyndigheten bedömer att åtgärderna är tillräckliga, avslutas processen (under förutsättning att institutet också vidtar åtgärderna).

Om resolutionsmyndigheten bedömer och kan visa att åtgärderna inte räcker till för att hindren inte längre ska vara väsentliga, ska resolutionsmyndigheten enligt direktivet direkt eller indirekt genom Finansinspektionen kräva att institutet vidtar alternativa åtgärder som uppnår syftet (artikel 17.4). Resolutionsmyndigheten bör dock gå vidare bara om den kan visa att dels att de åtgärder som föreslagits av institutet inte är tillräckliga, dels att de alternativa åtgärder som resolutionsmyndigheten identifierar, föreslår är proportionerliga och vid den bedömningen ta särskilda hänsyn (artikel 17.4 och 17.7). Enligt direktivet finns det inte något utrymme för myndigheten att avstå från att precisera vilka åtgärder som den anser bör vidtas.

Av bestämmelsen framgår att föreläggandet till institutet antingen ska beslutas av resolutionsmyndigheten eller indirekt via tillsynsmyndigheten. Avsikten med denna bestämmelse är knappast att tillsynsmyndigheten, i Sverige Finansinspektionen, ska fatta ett beslut som dikteras av resolutionsmyndigheten utan att inspektionen ska fatta ett beslut som enligt dess bedömning löser de problem som resolutionsmyndigheten har identifierat. Härigenom löser man eventuella konflikter som kan finnas mellan vad resolutionsmyndigheten anser nödvändigt ur resolutionssynpunkt och Finansinspektionen anser olämpligt ur tillsynssynpunkt. För att bestämmelsen ska få en sådan effekt kan det emellertid inte överlämnas till resolutionsmyndigheten att från fall till fall bestämma om den ska fatta beslutet självt eller överlämna beslutsfattandet till

Finansinspektionen. I stället bör ettdera alternativet väljas vid införlivandet.

De beslut som fattas har nära samband med upprättande av resolutionsplanerna och den bedömning som görs av om det är möjligt att hantera ett fallerande institut inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution. De åtgärder som kan aktualiseras har emellertid stora likheter med de åtgärder som institutet kan föreläggas att vidta inom ramen för tillsynen och kan påverka utformningen av dessa. Det är inte heller självklart att de åtgärder som resolutionsmyndigheten anser nödvändiga också anses lämpliga av Finansinspektionen.

Enligt vår bedömning är det viktigt att försöka tillgodose båda myndigheternas intressen. Det kan man göra genom att införa en bestämmelse som anger att resolutionsmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen om vilka väsentliga hinder som den identifierat och vilka åtgärder den anser kan undanröja dessa hinder.

Finansinspektionen ska, på basis av resolutionsmyndighetens bedömning, ta ställning till vilka åtgärder som institutet bör vidta för att undanröja de hinder som resolutionsmyndigheten har identifierat. Inspektionen är dock inte bunden av de alternativa åtgärder som resolutionsmyndigheten identifierat. Även de åtgärder som Finansinspektionen förelägger institutet att vidta ska naturligtvis vara proportionerliga.

När Finansinspektionen har fattat beslut med anledning av överlämnandet är processen i denna del avslutad. Institutets efterlevnad av beslutet är föremål för inspektionens tillsyn.

Resolutionsmyndigheten ska sedan återuppta arbetet med framtagandet av planen. Av planen kommer det då att framgå vilken bedömning som resolutionsmyndigheten har gjort av möjligheten att rekonstruera eller avveckla företaget och vilka åtgärder som krävts för att åtgärda dem. Finansinspektionen kommer med denna lösning att få en samlad överblick över återhämtningsplanerna och resolutionsplanerna.

Finansinspektionen bör kunna förelägga institutet att vidta någon av de åtgärder som räknas upp i artikel 17.5, bl.a. att begränsa sina exponeringar, kräva att institutet avyttrar vissa tillgångar eller begränsar eller upphör med viss verksamhet. De åtgärder som räknas upp i direktivet är medlemsstaterna skyldiga att införa.

Enligt kommitténs bedömning bör de åtgärder som Finansinspektionen får förelägga ett företag att vidta om det finns väsent-

liga hinder mot att avveckla eller rekonstruera ett institut räknas upp i lagen. När dessa åtgärder inte är tillräckliga är antingen hindren inte väsentliga eller så är problemen av den karaktären att de bör lösas av Finansinspektionen inom ramen för dess vanliga tillsyn. Om erfarenheterna sedan visar att de uppräknade åtgärderna är otillräckliga, bör åtgärderna kunna kompletteras.

För att införliva resolutionsdirektivet bör det därför framgå av den nya lagen att om resolutionsmyndigheten, efter samråd med Finansinspektionen, bedömer att de åtgärder som institutet anger, inte effektivt minskar eller undanröjer de väsentliga hindren ska resolutionsmyndigheten identifiera alternativa åtgärder och besluta att överlämna ärendet till Finansinspektionen.

Resolutionsmyndigheten får fatta ett sådant beslut bara om den kan visa på vilket sätt de av institutet föreslagna åtgärderna undanröjer eller minskar de väsentliga hindren och att de åtgärder som den identifierar står i proportion till de hinder som ska undanröjas eller minskas. varvid myndigheten ska beakta effekterna för institutet, det finansiella systemet, den inre marknaden och samhälls-ekonomi.

Om resolutionsmyndigheten har överlämnat ärendet till Finansinspektionen, får Finansinspektionen fatta beslut om åtgärder. Ett sådant beslut får dock bara avse sådana åtgärder som står i proportion till de hinder som ska undanröjas eller minskas. varvid inspektionen ska beakta effekterna för institutet, det finansiella systemet, den inre marknaden och realekonomi.

Finansinspektionen får:

1. Förelägga företaget att se över sina koncerninterna arrangemang för finansiering eller ompröva avsaknaden av sådana, eller upprätta serviceavtal, antingen koncerninterna avtal eller avtal med tredje man, för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner.
2. Förelägga institutet att begränsa sina maximala enskilda eller totala exponeringar.
3. Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamål.
4. Förelägga företaget att avyttra särskilda tillgångar.
5. Förelägga företaget att begränsa eller upphöra med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.

6. Förelägga företaget att begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.
7. Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för institutet eller ett koncernföretag som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskas för att kunna säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska funktioner från övriga funktioner genom användningen av resolutionsverktygen.
8. Förelägga ett institut eller ett moderföretag att inrätta ett finansiellt moderholdingföretag i Sverige eller ett finansiellt moderholdingföretag inom EES.
9. Förelägga ett institut eller ett sådant företag som avses i 1 kap. 1 § andra stycket 2 att ge ut kvalificerande skulder eller att vidta andra åtgärder för att uppfylla minimikraven på nedskrivningsbara skulder.
10. Förelägga ett holdingbolag med blandad verksamhet som är moderföretag till ett institut att inrätta ett blandat finansiellt holdingföretag för att kontrollerainstitutet, om det är nödvändigt för att underlätta resolution och undvika att resolutionsförfarandet får negativ effekt på den icke-finansiella delen av koncernen.

Finansinspektionen ska också förelägga det berörda företaget att inom en månad ta fram en plan för hur det avser att genomföra de åtgärder som föreläggandet avser.

Vissa av dessa åtgärder rör bara institut som ingår i koncerner. Vi ser dock ett värde i att hålla ihop alla de åtgärder som Finansinspektionen kan förelägga ett institut eller ett annat företag att vidta.

Beslutet ska vara överklagbart och motiverat

Resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens ställningstaganden ska framgå av ett överklagbart beslut som är motiverat och av vilket det framgår vilken bedömning som myndigheterna har gjort i proportionalitetsfrågan. I förvaltningslagen (1986:223) finns det bestämmelser om en förvaltningsmyndighets skyldighet

att i sina beslut ange de skäl och omständigheter som har bestämt utgången. Endast i vissa speciella fall får skälen utelämnas helt eller delvis, t.ex. om det är nödvändigt med hänsyn till rikets säkerhet, skyddet för enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden eller något jämförbart förhållande. Direktivets krav på att ett beslut ska vara motiverat, inklusive den del som avser proportionalitetsprincipen bör därför anses uppfyllt genom förvaltningslagens reglering.

Ebas riktlinjer

Enligt artikel 17.8 ska Eba utarbeta riktlinjer för att specificera ytterligare detaljer beträffande de åtgärder som anges artikel 17.4 och de omständigheter under vilka var och en av åtgärderna får tillämpas.

Även om dessa inte är direkt bindande för myndigheterna eller instituten ska de dock enligt artikel 16.3 i Eba-förordningen med alla tillgängliga medel söka följa dessa riktlinjer och rekommendationer. Eftersom denna bestämmelse finns i en förordning som är direkt tillämplig, är resolutionsmyndigheten och instituten skyldig att sträva efter att följa riktlinjer och rekommendationer. Dessa riktlinjer kommer därför att få betydelse för vilka åtgärder som myndigheten väljer att vidta.

Myndighetssamråd

Enligt artiklarna 10.1 och 15.1 ska resolutionsmyndigheten samråda med den nationella tillsynsmyndigheten och resolutionsmyndigheter i de medlemsstater där det finns betydande filialer inför upprättandet av en resolutionsplan och vid bedömningen av om ett institut är möjligt att hantera inom ramen för konkurs eller resolution. Besluten om ifall det finns möjliga väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet ska resolutionsmyndigheten dock fatta enbart efter samråd med Finansinspektionen (artikel 17.1). Resolutionsmyndigheten ska samråda med Finansinspektionen innan den bedömer om de åtgärder som ett institut föreslår för att undanröja potentiella hinder mot resolution eller avveckling är tillräckliga (artikel 17.3). Vi har valt att ta in resolutionsmyndighetens samrådsskyldighet i lag för att denna ska ge en helhetsbild.

Dessutom bör resolutionsmyndigheten ha en dialog med Finansinspektionen och Riksbanken om de föreslagna åtgärdernas eventuella effekt på den finansiella stabiliteten. Denna dialog bör inte vara begränsad till effekten i andra medlemsstater utan bör även avse effekten på den finansiella stabiliteten i Sverige. För övrigt bör resolutionsmyndigheten ha en dialog med utländska myndigheter i den omfattning som behövs för att säkerställa att beslutsunderlaget blir tillräckligt bra. Informationsutbytet mellan myndigheter behandlas i kapitel 32.

23.4 Resolution av en koncern

Om ett institut ingår i en gränsöverskridande koncern ställs det helt andra krav på samordning än om institutet inte gör det. Av direktivet framgår att samordningen ska ske inom ramen för resolutionskollegier (se kapitel 22).

I artikel 2.1.42 definieras resolution av en koncern som

- a) vidtagande av resolutionsåtgärder på moderföretagsnivå eller på nivån för det institut som omfattas av gruppbasead tillsyn, eller
- b) den samordnade tillämpningen av resolutionsverktyg och resolutionsmyndigheternas utövande av sina befogenheter med avseende på koncernenheter som uppfyller villkoren för resolution.

Det finns enligt FSB två huvudsakliga inriktningar för resolutionsstrategierna: resolution med en enda ingångspunkt (Single Point of Entry, SPE) och resolution med flera ingångspunkter (Multiple Point of Entry, MPE). Resolution med en enda ingångspunkt innebär att en enskild nationell resolutionsmyndighet ingriper på moderbolagsnivå. Den åtgärden vidtas sannolikt av den samordnande resolutionsmyndigheten mot moderföretaget. Resolutionsåtgärderna vidtas då mot koncernen som helhet och dotterbolagens tillgångar och verksamheten drivs vidare som going concern.

Resolution med flera ingångspunkter innebär att en eller flera resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärderna mot flera företag i koncernen (i bästa fall samtidigt).

Oavsett vilken lösning som väljs är enligt direktivet en grundbult i resolution av en gränsöverskridandekoncern att myndigheterna samarbetar och om möjligt enas om vilka åtgärder som ska vidtas och vilken strategi som ska tillämpas. Om myndigheterna i

de olika länderna inte lyckas enas kan man tänka sig olika lösningar. Den ena är att ett lands myndighet bestämmer. Den andra lösningen innebär att var och en av myndigheterna bestämmer över sina företag. Resolutionsdirektivet innehåller anvisningar – dock inte lättlästa – om processen för framtagande av resolutionsplaner för gränsöverskridande koncerner.

En koncernresolutionsplan är tänkt att vägleda myndigheterna om ett institut i koncernen skulle fallera. Enligt artikel 87 j i direktivet ska resolutionsmyndigheter när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följer de koncernresolutionsplaner som antagits, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet anser att målen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna (se även artiklarna 91 och 92).

23.4.1 Koncernresolutionsplaner

Kommitténs förslag: Ett institut som ingår i en koncern som står under gruppberedad tillsyn, ska omfattas av en koncernresolutionsplan. Planen ska identifiera vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten eller i förekommande fall en utländsk resolutionsmyndighet avser att vidta om institutet eller ett eller flera andra koncernföretag uppfyller förutsättningarna för resolution.

Resolutionsdirektivet

Bestämmelserna om koncernresolutionsplaner finns i artiklarna 12 och 13. Artikel 12 handlar om vad de ska innehålla och artikel 13 om hur medlemsstaternas samarbete för att nå fram till en överenskommelse ska gå till.

Enligt artikel 12.1 ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå (dvs. den samordnande resolutionsmyndigheten) tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretag och efter samråd med resolutionsmyndigheterna för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprättar koncernresolutionsplaner. Koncernresolutionsplaner ska inbegripa en plan för resolution av koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom

unionen, endera genom resolution på nivån för moderföretaget (resolutions med en enda ingångspunkt) eller genom uppdelning och resolution av dotterföretagen (resolution med flera ingångspunkter). I koncernresolutionsplanen ska åtgärder anges för resolution av

- (a) moderföretaget inom unionen,
- (b) de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna i unionen,
- (c) de enheter som avses i artikel 1 c och d, dvs. de finansiella institut och holdingföretag som kan bli föremål för resolution, och
- (d) om inte annat följer av avdelning VI, de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna utanför unionen.

Skälen för kommitténs förslag

En koncernresolutionsplan är i grunden detsamma som en resolutionsplan, men med den skillnaden att det ska vara möjligt att hantera finansiella problem som påverkar hela koncernen. En koncernresolutionsplan ska emellertid också innehålla resolutionsplaner för de individuella företag och institut som räknas upp i artikeln. Till dessa hör, förutom de företag som kan bli föremål för resolution i en medlemsstat, dotterföretag som är etablerade utanför EES om inte annat följer av överenskommelser som träffats med tredje land (se avsnitt 22.5).

Av samma skäl som anförts beträffande resolutionsplanerna bör det av den nya lagen framgå att det ska antas en koncernresolutionsplan. Bestämmelsen bör ange att ett institut som tillsammans med andra koncernföretag omfattas av gruppbaserad tillsyn, ska omfattas av en koncernresolutionsplan som identifierar vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten eller i förekommande fall en utländsk resolutionsmyndighet avser att vidta om institutet eller ett annat koncernföretag uppfyller förutsättningarna för resolution.

Bestämmelserna i direktivet behandlar framför allt olika aspekter på gränsöverskridande koncerner. Som vi har konstaterat i avsnitt 23.3.1 finns det emellertid behov av att upprätta en koncernåterhämtningsplan även för nationella koncerner som inne-

håller institut som står under gruppbaserad tillsyn. Bestämmelserna bör därför i lämpligt anpassad form tillämpas även i sådana fall.

23.4.2 Koncernresolutionsplanernas innehåll och upprättande m.m.

Kommitténs förslag: Av en koncernresolutionsplan bör det framgå hur resolutionen ska finansieras. Den får innebära att kostnaderna för åtgärderna fördelas mellan resolutionsreserven och de övriga finansieringsarrangemangen,

Regeringen får meddela föreskrifter om vad en koncernresolutionsplan ska innehålla och vad som ska beaktas vid dess utformning liksom när den ska upprättas och hur ofta den behöver uppdateras.

Resolutionsdirektivet

Som nämns i det föregående ska en koncernresolutionsplan innehålla en plan för resolution av koncernen som helhet. Den ska också innehålla åtgärder som ska vidtas beträffande enskilda företag i koncernen. Bestämmelserna om vad en koncernresolutionsplan mer konkret ska innehålla finns i artikel 12.3. Dit hör vilka åtgärder som ska vidtas och hur de ska finansieras. Enligt artikel 12.3 ska en koncernresolutionsplan mer precist:

- a) fastställa resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på koncernenheter, både genom resolutionsåtgärder för de enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d, moderföretaget och dotterinstitutet samt genom samordnade resolutionsåtgärder med avseende på dotterinstitut, i de scenarier som anges i artikel 10.3,
- b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt på koncernenheter belägna i unionen, inklusive åtgärder för att underlätta tredje mans köp av hela koncernen eller enskilda affärsområden eller aktiviteter som tillhandahålls av ett flertal koncernenheter, eller av särskilda koncernenheter, samt identifiera eventuella potentiella hinder för en samordnad resolution,
- c) om en koncern inbegriper enheter med säte i tredjeländer, identifiera lämpliga arrangemang för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i de tredjeländerna och följderna av resolutionen inom unionen,

- d) identifiera åtgärder som är nödvändiga för att underlätta koncernresolution när villkoren för resolution är uppfyllda, inklusive att juridiskt och ekonomiskt avskilja särskilda funktioner eller affärsområden,
- e) fastställa eventuella ytterligare åtgärder som inte avses i detta direktiv men som den samordnande resolutionsmyndigheten har för avsikt att vidta inom ramen för resolutionen av koncernen,
- f) identifiera hur koncernresolutionsåtgärderna skulle kunna finansieras och, där finansieringsarrangemangen skulle behövas, ange principer för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika medlemsstater. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:
 - i) extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100,
 - ii) akut likviditetsstöd från centralbanker, eller
 - iii) likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

De principerna ska fastställas på grundval av rättvisa och välavvägda kriterier och ska särskilt beakta artikel 107.5 och effekterna på den finansiella stabiliteten i alla berörda medlemsstater.

Enligt artikel 12.4 ska vidare en koncernresolutionsplan innehålla en detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med artikel 16. Den bedömningen ska göras samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas och uppdateras. Vi återkommer till den bedömningen i avsnitt 23.4.4.

Enligt artikel 12.5 får koncernresolutionsplaner inte ha en oproportionerlig verkan på någon medlemsstat.

Enligt artikel 12.6 ska Eba – efter samråd med ESRB – för antagande av kommissionen utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar innehållet i koncernresolutionsplaner, med beaktande av de många olika affärsmodeller som koncerner på den inre marknaden har.

Upprättande av koncernresolutionsplaner

Av artikel 12.4 framgår att en koncernresolutionsplan ska upprättas med samma regelbundenhet som en resolutionsplan.

Skälen för kommitténs förslag

Av samma skäl som anges i avsnitt 23.3 bör utgångspunkten vara att en koncernresolutionsplans innehåll m.m. får framgå av föreskrifter som meddelas av regeringen. Som vi återkommer till i det följande måste ska resolutionsmyndigheten för en gränsöverskridande koncern emellertid försöka komma överens om en koncernresolutionsplan med de övriga berörda resolutionsmyndigheterna. En sådan överenskommelse blir en internationell överenskommelse enligt regeringsformen. Sådana överenskommelser ingås av regeringen. Regeringen får dock ge en förvaltningsmyndighet, t.ex. resolutionsmyndigheten, i uppdrag att ingå en internationell överenskommelse i en fråga där överenskommelsen inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan. Riksdagens godkännande krävs innan regeringen ingår en för riket bindande internationell överenskommelse som

1. förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att en ny lag stiftas, eller
2. i övrigt gäller ett ämne som riksdagen ska besluta om.

Även i andra fall krävs riksdagens godkännande innan regeringen ingår en för riket bindande internationell överenskommelse, om överenskommelsen är av större vikt. Regeringen kan dock avstå från att inhämta riksdagens godkännande, om rikets intresse kräver det. Regeringen ska då i stället överlägga med Utrikesnämnden innan överenskommelsen ingås.

En koncernresolutionsplan kan innebära resolution genom en eller flera ingångspunkter eller en kombination av dessa strategier. Som vi föreslår i avsnitt 7.3 behöver resolutionsmyndigheten inte besluta om resolution av ett institut om det vidtas resolutionsåtgärder mot moderföretaget och det inte är nödvändigt att vidta separata åtgärder mot institutet för att uppnå resolutionsändamålen.

En överenskommelse om resolution genom en enda ingångspunkt kan innebära att resolutionsmyndigheten åtar sig att hantera hela koncernens problem genom ett svenskt moderföretag. Det kan emellertid också innebära det motsatta, dvs. att resolutionsmyndigheten för en gränsöverskridande koncern kommer överens om att åtgärder för att lösa koncernens problem, inklusive det svenska dotterföretagets, ska vidtas av en utländsk myndighet. Vid

resolution genom flera ingångspunkter kommer resolutionen att innebära att var och en av resolutionsmyndigheterna hanterar sina egna företag.

Kostnaderna kommer att fördelas på olika sätt beroende på vilken resolutionsstrategi myndigheterna väljer. Om inget särskilt överenskoms skulle det innebära att samtliga kostnader för en resolution med en enda ingångspunkt får bäras av den ansvariga resolutionsmyndigheten, trots att åtgärderna genomförs för att lösa hela koncernens problem. Resolutionsdirektivet förutsätter därför att en resolutionsplan ska identifiera hur koncernresolutionsåtgärderna skulle kunna finansieras och ange principerna för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika medlemsstater. Den ska också om det är nödvändigt föreslå en finansieringsplan som en del av den koncernresolutionsordning som ska tas fram när koncernresolutionsåtgärder aktualiseras (se avsnitt 7.5).

Direktivet förutsätter att koncernresolutionsplanen ska innehålla såväl en resolutionsstrategi som lösningar för hur resolutionen ska finansieras. För att säkerställa att det inte råder något tvivel om att resolutionsmyndigheten får ingå överenskommelser med denna innebörd föreslår vi att det införs en uttrycklig lagbestämmelse. Bestämmelsen bör ange att det av en koncernresolutionsplan bör framgå hur resolutionen ska finansieras. Den får för en gränsöverskridande koncern innebära att kostnaderna för åtgärderna fördelas mellan den svenska resolutionsreserven och de övriga finansieringsarrangemangen.

När resolutionsmyndigheten träffar en överenskommelse med utländska myndigheter om fördelningen av kostnaderna resolutionsmyndighetens ska bära sin del av kostnaderna. En sådan överenskommelse är alltså något annat än utlåning mellan finansieringsarrangemangen; se avsnitt 23.4.2.

Bestämmelserna om att resolutionsmyndigheten ska bära sina kostnader gäller bara om myndigheterna kommer överens om att kostnaderna ska fördelas mellan dem.

23.4.3 Processen för att komma överens om en koncernresolutionsplan för en gränsöverskridande koncern

Kommitténs förslag: Processen för att komma överens om en koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern ska framgå av lag. Av bestämmelserna ska det framgå bl.a. att resolutionsmyndigheten inom fyra månader ska försöka komma överens med de berörda utländska resolutionsmyndigheterna om en koncernresolutionsplan. Om myndigheterna inte lyckas enas, ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om koncernresolutionsplanen och de övriga resolutionsmyndigheterna ska upprätta planer för de koncernföretag för vilka de ansvarar. Ärendena får hänskjutas till Eba för bindande medling. Resolutionsmyndigheten ska beakta och följa de resolutionsplaner som beslutas om den inte med hänsyn till omständigheterna i fallet anser att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder än de som anges i planen.

Resolutionsdirektivet

Det är flera resolutionsmyndigheter involverade i upprättandet av en koncernresolutionsplan. I artikel 13 finns det bestämmelser om hur de ska gå till väga för att komma överens om en sådan plan.

Enligt artikel 13.1 inleds processen med att moderföretag inom EU till den samordnande resolutionsmyndigheten inkommer med den information som får krävas i enlighet med artikel 11 i direktivet. Denna information ska röra moderföretaget inom unionen och i den utsträckning som krävs var och en av koncernenheterna, inbegripet de enheter som avses i artikel 1.1 c och d.

Tillsynsmyndigheten på koncernnivå ska, under förutsättning att sekretesskraven som föreskrivs enligt detta direktiv tillämpas, översända den information som tillhandahålls i enlighet med denna punkt till

- (a) Eba,
- (b) resolutionsmyndigheterna för dotterföretag,

- (c) resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen,
- (d) de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i kapitaltäckningsdirektivet, och
- (e) resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de enheter som avses i artikel 1.1 c och d är etablerade.

Information som tillhandahållits av den samordnande resolutionsmyndigheten till resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen, till resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna samt till de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i kapitaltäckningsdirektivet, ska åtminstone innehålla all information som är relevant för dotterföretaget eller den betydande filialen. Information som lämnas till Eba ska innehålla all information som är relevant för Ebas roll inom ramen för koncernresolutionsplanerna. När det gäller information som avser dotterföretag i tredje länder, ska den samordnande resolutionsmyndigheten inte ha någon skyldighet att överlämna informationen utan samtycke från relevant tillsynsmyndighet eller resolutionsmyndighet i tredjelandet.

Därefter anges i artikel 13.2 att medlemsstaterna ska säkerställa att de samordnande resolutionsmyndigheterna, efter samverkan med de resolutionsmyndigheter som avses i punkt 1 andra stycket, i resolutionskollegier och efter samråd med de relevanta behöriga myndigheterna, inbegripet med behöriga myndigheter i de medlemsstatsjurisdiktioner där betydande filialer är belägna, upprättar och uppdaterar koncernresolutionsplaner. De samordnande resolutionsmyndigheterna får om de så önskar, och med förbehåll för att de uppfyller de sekretesskrav som fastställs i artikel 98, i arbetet med att upprätta och upprätthålla koncernresolutionsplaner inbegripa ett tredjelands resolutionsmyndigheter från de jurisdiktioner där koncernen har etablerat dotterföretag eller finansiella holdingföretag eller betydande filialer i den mening som avses i artikel 51 i kapitaltäckningsdirektivet.

Enligt artikel 13.4 ska antagandet av koncernresolutionsplanen ha formen av ett gemensamt beslut av den samordnande resolutionsmyndigheten och resolutionsmyndigheterna för dotterföretag. Dessa resolutionsmyndigheter ska fatta ett gemensamt beslut inom

fyra månader från det att den samordnande resolutionsmyndigheten översänt den information som avses i artikel 13.1 andra stycket till de där nämna myndigheterna.

Eba får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010 (dvs. inte bindande medling).

Om resolutionsmyndigheterna inte har nått ett gemensamt beslut inom fyra månader, ska den samordnande resolutionsmyndigheten enligt artikel 13.5 fatta ett eget beslut om koncernresolutionsplanen. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Den samordnande resolutionsmyndigheten ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till Eba i enlighet artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande resolutionsmyndigheten, om inte annat följer av artikel 13.9, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som Eba kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med Ebas beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. Eba ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eba efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Eba inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från den samordnande resolutionsmyndigheten gälla.

Om ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheterna inte har antagits inom fyra månader (varken via den vanliga processen eller via Ebas ingripande), ska varje resolutionsmyndighet som är ansvarig för ett dotterföretag, enligt artikel 13.6, fatta ett eget beslut och utforma och upprätthålla en resolutionsplan för de enheter som omfattas av dess jurisdiktion. Varje enskilt beslut ska innehålla en fullständig motivering, ange skälen till invändningarna till den föreslagna koncernresolutionsplanen och beakta synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna fört fram. Varje resolutionsmyndighet ska meddela sitt beslut till de andra medlemmarna i resolutionskollegiet.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till Eba i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den berörda resolutionsmyn-

digheten, om inte annat följer av artikel 13.9, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som Eba kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med Ebas beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. Eba ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eba efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Eba inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet tillämpas.

Enligt artikel 13.7 får de övriga resolutionsmyndigheter som inte har invändningar enligt artikel 13.6 fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

Av artikel 13.8 framgår att de gemensamma beslut som avses i artiklarna 13.4 och 13.7 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt artiklarna 13.5 och 13.6 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

Enligt artikel 13.9 får, i enlighet med artiklarna 13.5 och 13.6, Eba, på begäran av en resolutionsmyndighet, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 såvida inte någon av de berörda resolutionsmyndigheterna bedömer att det omtvistade ärendet på något sätt kan inkräkta på deras medlemsstaters finanspolitiska ansvar.

Slutligen anges i artikel 13.10 att i de fall gemensamma beslut fattas i enlighet med artiklarna 13.4 och 13.7 och om en resolutionsmyndighet bedömer att den omtvistade frågan avseende koncernresolutionsplanerna inkräktar på dess medlemsstats finanspolitiska ansvar, ska den samordnande resolutionsmyndigheten företa en ny bedömning av koncernresolutionsplanen, inbegripet minimikravet för kapitalbas och kvalificerande skulder (dvs. minimikravet för nedskrivningsbara skulder).

Skälen för kommitténs förslag

Som framgår av beskrivningen ovan kan processen för upprättande av koncernresolutionsplaner bli synnerligen komplicerad. Om man beaktar att planerna ska ses över årligen och beslutsprocessen då

rimligen kan tas om, finns vid oenighet risken att de berörda myndigheterna mer eller mindre oavbrutet är upptagna med förhandlingar om planer. Kommittén har svårt att bedöma förutsättningarna att med hjälp av den tänkta processen nå fram till beslut om planer som kan få någon praktisk betydelse, särskilt om de inte tagits fram gemensamt. Direktivet behandlar inte den frågan utan ansatsen är att lägga fast regler som oavsett förutsättningarna ska leda fram till att det upprättas en plan (eller flera).

Tvivel rörande processens effektivitet utgör dock inte grund för att avstå från att införa motsvarande bestämmelser i svensk lag. Tvärtom framstår det som väsentligt att ligga nära direktivets utformning. Dessa regler lägger grunden för samarbetet med andra medlemsstaters resolutionsmyndigheter och bör därför vara så likformiga som möjligt inom unionen. Vårt förslag är utformat med denna utgångspunkt. Tillämpningen lär utvisa om EU här har tagit fram en fungerande ordning.

Processen för upprättande av koncernresolutionsplaner inleds på samma sätt som upprättandet av en resolutionsplan, nämligen genom att ett företag, i det här fallet, moderföretaget inom EES, lämnar information. Beträffande informationsgivningen hänvisas därför till vad som anförts i avsnitt 23.3.2. Denna information ska sedan sändas till de myndigheter som räknas upp i artikel 13.1 i de avseenden som informationen är relevant för respektive myndighet.

Därefter ska den samordnande resolutionsmyndigheten, efter samråd med de myndigheter som nämns i artikel 13.2 och tillsammans med resolutionsmyndigheter för dotterföretag och väsentliga filialer och i förekommande fall resolutionsmyndigheter i tredje land utforma och upprätta en koncernåterhämtningsplan. Själva antagandet av planen ska ta formen av ett gemensamt beslut som fattas av den samordnande resolutionsmyndigheten och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen enligt de närmare bestämmelserna i direktivet. Ett sådant beslut ska fattas inom fyra månader från det att den samordnande myndigheten översänt information om koncernen till de övriga berörda myndigheterna.

Om myndigheterna inte enas inom denna tid ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om koncernresolutionsplanen. De övriga resolutionsmyndigheterna ska besluta om en resolutionsplan för de institut för vilka de ansvarar. I båda fall kan Eba bidra genom bindande medling.

Processen för de överenskommelser som träffas beträffande resolutionsplanerna liknar den som rör andra frågor, t.ex. återhäm-

ningsplanerna. De eventuella överenskommelser som träffas blir bindande för myndigheterna. Som framgår av artiklarna 87 j, 91 och 92 ska resolutionsmyndigheterna när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de resolutionsplanerna, om resolutionsmyndigheterna inte med hänsyn till omständigheterna i fallet anser att målen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna. Att resolutionsplanerna på detta sätt som utgångspunkt är bindande bör, liksom processen i övrigt, framgå av lag.

Direktivet anger inte den exakta gränsdragningen mellan myndigheternas beslutsfattande vid oenighet om planen. I skäl (33) anges dock att om en enskild resolutionsplan har utarbetats bör tillämpningsområdet för den koncernresolutionsplan som den samordnande resolutionsmyndigheten fattat beslut om inte omfatta de koncernenheter för vilka enskilda planer har bedömts eller utarbetats av de berörda myndigheterna.

23.4.4 Bedömningen av om det är möjligt att hantera fallissemang inom en koncern

Kommitténs förslag: När det upprättas en koncernresolutionsplan som inkluderar ett institut ska resolutionsmyndigheten bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla koncernföretagen genom konkurs, likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Bedömningen ska göras efter samråd med de behöriga myndigheterna för dotterföretagen och resolutionsmyndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer. För en gränsöverskridande koncern ska bedömningen göras tillsammans med resolutionsmyndigheterna för andra koncernföretag.

Resolutionsdirektivet

Som nämns ovan ska det när en koncernresolutionsplan upprättas också göras en bedömning av om koncernen, eller rättare sagt företagen i koncernen, är möjliga att hantera inom ramen för konkurs eller likvidation (eller motsvarande utländska förfaranden) eller resolution (se artiklarna 12.4 och 16.3). Vad bedömningen ska avse framgår av artikel 16.

Enligt artikel 16.1 ska medlemsstaterna säkerställa att de samordnande resolutionsmyndigheterna, tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för sådana dotterföretag, och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning en rekonstruktion av koncerner är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:

- (a) statligt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- (b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- (c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser.

En resolution av en koncern ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheterna antingen kan avveckla koncernenheter enligt normala insolvensförfaranden eller försätta koncernenheter i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna på koncernenheter samtidigt som väsentliga negativa konsekvenser för de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i de medlemsstater i vilka koncernenheter är belägna, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att koncernenheternas kritiska funktioner kan upprätthållas om de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt eller på annat sätt. Koncernresolutionsmyndigheterna ska meddela Eba i tid när en resolution av en koncern inte anses vara möjlig.

Bedömningen av en koncerns möjlighet till resolution ska beaktas av de resolutionskollegier som avses i artikel 88.

Enligt artikel 16.2 ska resolutionsmyndigheten vid bedömningen av möjligheten till koncernresolution, åtminstone, bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.

Bedömningen av möjligheten till koncernresolution ska enligt artikel 16.3 ske samtidigt som koncernresolutionsplanerna upprättas och uppdateras i enlighet med artikel 12. Bedömningen ska ske i enlighet med beslutsprocessen som fastställs i artikel 13.

Skälen för kommitténs förslag

Av en koncernresolutionsplan kommer det att framgå vilka åtgärder som myndigheterna avser att vidta om ett eller flera företag i koncernen fallerar. En sådan plan ska emellertid också innehålla en analys av om de åtgärder som planeras är genomförbara. Det är det som artikel 16 handlar om.

Bedömningen ska avse koncernen men eftersom det är de individuella företagen som är föremål för resolution, avser bedömningen möjligheten att hantera de individuella företagen som ingår i koncernen. Var och en av dem ska kunna bli föremål för ett insolvensförfarande utan att någon av de negativa konsekvenser som nämns i direktivet inträffar, däribland möjligheten att upprätthålla kritiska funktioner som tillhandahålls av koncernen. Ofta torde dock ett koncernföretags problem vara ett tecken på att även andra företag i koncernen har problem. Möjligheten att hantera koncernen beror då på vilken strategi som väljs; resolution med en ingångspunkt eller resolution med flera ingångspunkter.

Bedömningen av en koncern kommer sannolikt att vara mer komplicerad än av institut. Liksom vi anför i avsnitt 23.3.4 och av samma skäl, ska dock enbart grunderna för bedömningen framgå av lag och de kriterier som ligger till grund för bedömningen framgå av föreskrifter beslutade av regeringen.

Som framgår av artiklarna 16.3 och 12.4 ska bedömningen göras samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas. Planen ska också innehålla en detaljerad beskrivning av bedömningen. Prövningen ska därför göras inom den tid som myndigheterna har på sig att komma överens om planen. Kommittén föreslår därför att det i den nya lagen tas in en bestämmelse som anger att när det upprättas en koncernresolutionsplan som inkluderar ett institut ska resolutionsmyndigheten bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla koncernföretagen genom konkurs,

likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. Bedömningen får inte förutsätta likviditetsstöd från Riksbanken eller någon annan centralbank eller annat statligt stöd än medel ur resolutionsreserven.

Det bör vidare framgå att bedömningen ska göras efter samråd med de behöriga myndigheterna för dotterföretagen och resolutionsmyndigheter i de länder inom EES där det finns betydande filialer. För en gränsöverskridande koncern ska bedömningen göras tillsammans med resolutionsmyndigheterna för andra koncernföretag.

Om resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndigheterna anser att det inte går att hantera ett individuellt institut som den ansvarar för, ska den myndigheten sända en underrättelse till institutet och det förfarande som beskrivs i avsnitt 23.4.2 inleds. Som framgår av artikel 17.2 skjuts då beslutet om resolutionsplanen framåt i avvaktan på att myndigheten är nöjd med de åtgärder som vidtagits.

Samtidigt inleds en process som syftar till att säkerställa att de åtgärder som vidtas för att undanröja eller minska väsentliga hinder beträffande individuella företag i koncernen är konsekventa och gynnar koncernen. För en gränsöverskridande koncern beskrivs den processen i nästa avsnitt.

23.4.5 Processen för att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder

Kommitténs förslag: För en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheterna försöka komma överens om hur väsentliga hinder att hantera ett fallerande koncernföretag ska undanröjas eller minskas. För detta gäller delvis en annan process än för individuella institut. Om myndigheterna inte kan komma överens ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheterna ska fatta beslut beträffande de individuella instituten. Ärendena kan hänskjutas till Eba för bindande medling.

Resolutionsdirektivet

Som framgår av artikel 16 ska den bedömning som görs inom ramen för upprättandet av koncernresolutionsplanerna läggas till grund för bedömningen av vilka åtgärder som behöver vidtas för att undanröja eventuella resolutionshinder.

Enligt artikel 18 ska den samordnande resolutionsmyndigheten tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, beakta den bedömning som krävs enligt artikel 16 inom rekonstruktionskollegiet och vidta alla rimliga mått och steg för att nå ett gemensamt beslut i fråga om tillämpningen av åtgärder som har fastställts i enlighet med artikel 17.4⁵ med avseende på samtliga institut som ingår i koncernen.

Den samordnande resolutionsmyndigheten ska därför enligt artikel 18.2, i samarbete med den samordnande tillsynsmyndigheten och Eba, i enlighet med artikel 25.1 i förordning (EU) nr 1093/2010, utarbeta och överlämna en rapport till moderföretaget inom unionen, till dotterföretagens resolutionsmyndigheter, som överlämnar den till de dotterföretag som de har tillsyn över, och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna. Rapporten ska utarbetas efter samråd med de behöriga myndigheterna och ska analysera de väsentliga hindren för en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna vad avser koncernen. Rapporten ska beakta effekterna på institutets affärsmodell och rekommendera proportionerliga och riktade åtgärder som, enligt myndighetens uppfattning, är nödvändiga eller lämpliga för att avlägsna de hindren.

Inom fyra månader från mottagandet av en sådan rapport får moderföretaget inom unionen enligt artikel 18.3 inkomma med synpunkter och för resolutionsmyndigheten på koncernnivå föreslå alternativa åtgärder för att lösa de hinder som konstaterats i rapporten.

Av artikel 18.4 följer vidare att den samordnande resolutionsmyndigheten ska meddela alla eventuella åtgärdsförslag från moderföretaget inom unionen till den samordnande tillsynsmyndigheten, Eba, dotterföretagens resolutionsmyndigheter och resolutions-

⁵ The application of all measures identified in accordance with Article 17(4).

myndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen. De samordnande resolutionsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, göra allt som står i deras makt för att inom resolutionskollegiet nå ett gemensamt beslut om fastställandet av de väsentliga hindren, och om så krävs, bedömningen av de åtgärder som har föreslagits av moderföretaget inom unionen och av de åtgärder som krävts av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren, med hänsyn tagen till de potentiella effekter som åtgärderna kan ha i alla de medlemsstater där koncernen är verksam.

Det gemensamma beslutet ska enligt artikel 18.5 nås inom fyra månader från det att moderföretaget inom unionen inkommit med yttrande eller utgången av den fyramånadersperiod som avses i artikel 18.3 beroende på vilket som inträffar först. Det ska motiveras och fastställas i ett dokument som den samordnande resolutionsmyndigheten ska tillställa moderföretaget inom unionen.

Eba får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010 (inte bindande medling).

Om ett gemensamt beslut inte nås inom fyra månader från det att den rapport som avses i artikel 18.5, ska enligt artikel 18.6 den samordnande resolutionsmyndigheten fatta ett eget beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas på koncernnivå. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Den samordnande resolutionsmyndigheten ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 till Eba i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande resolutionsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som Eba kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med Ebas beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. Eba ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eba efter det att fyramånadersperioden löpt ut eller efter det att ett gemen-

samt beslut har fattats. Om Eba inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

Enligt artikel 18.7 ska, om inget gemensamt beslut föreligger, resolutionsmyndigheterna för dotterföretag fatta sina egna beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17 ska vidtas av dotterföretag på individuell nivå. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Beslutet ska lämnas till det berörda dotterföretaget och till den samordnande resolutionsmyndigheten.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 till Eba i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska dotterföretagets resolutionsmyndighet skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som Eba kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med Ebas beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. Eba ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eba efter det att denna tidsperiod har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Eba inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet för dotterföretaget tillämpas.

Enligt artikel 18.8 ska det gemensamma beslut som avses i artikel 18.5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i artikel 18.6 erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

Enligt artikel 18.9 får vidare Eba i avsaknad av ett gemensamt beslut om vidtagande av någon av de åtgärder som avses i artikel 17.5 g, h eller k på begäran av en resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 18.6 och 18.7, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Skälen för kommitténs förslag

Som framgår ovan ska resolutionsmyndigheterna göra en bedömning av möjligheten att utan allvarliga störningar i det finansiella systemet hantera ett koncernföretag genom konkurs, likvidation eller resolution eller motsvarande utländska förfaranden. Frågan är om de eventuella hindren som identifierats är väsentliga och motiverar att ett institut eller annat företag ska föreläggas att vidta åtgärder för att minska eller undanröja hindren.

Av artikel 18 framgår att för en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheterna göra allt som står i deras makt att komma överens med de utländska resolutionsmyndigheter som ansvarar för företag i koncernen om vilka åtgärder som ska vidtas beträffande varje koncernföretag för att kunna hantera dem inom ramen för resolution. En sådan överenskommelse blir en internationell överenskommelse (se avsnitt 23.4.2). Om myndigheterna inte kan enas ska den samordnande resolutionsmyndigheten besluta om vilka åtgärder som bör vidtas på koncernivå och de övriga resolutionsmyndigheterna ska besluta om vilka åtgärder som ska vidtas beträffande de individuella instituten. Myndigheternas beslut kan bli föremål för bindande medling från Eba i olika avseenden. Dessa direktivbestämmelser bör införlivas med svensk rätt.

24 Övrigt förberedande arbete

24.1 Inledning

I det föregående kapitlet behandlar kommittén resolutionsplanering och annat resolutionsförberedande arbete som relaterar till denna. I detta kapitel behandlas vissa specifika förberedelser för skuldnedskrivning och konvertering.

Specifikt handlar det om de krav som enligt direktivet ska ställas på företag att i avtal ange att en skuld kan komma att skrivas ned eller konverteras (artikel 55) respektive resolutionsmyndighetens möjlighet att se till att företag som kan bli föremål för resolution har ett tillräckligt aktiekapital för att en konvertering ska kunna genomföras (artikel 63). Avslutningsvis behandlas resolutionsmyndigheten rätt att kräva att företag som kan bli föremål för resolution ska upprätta register över avtal (artiklarna 5.8, 10.8 och 71).

24.2 Avtalsenlig skuldnedskrivning

Kommitténs förslag: Ett företag ska i avtalen för sina skulder, ta in villkor som innebär att borgenärererna erkänner att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och accepterar en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, eller konverteringar eller indragningar som kan bli följden av ett beslut om resolution eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Om det inte framgår något annat av tekniska standarder beslutade av kommissionen, gäller detta för alla relevanta kapitalinstrument och alla kvalificerade skulder utom kvalificerade insättningar som lyder under lagen i tredjeland.

En skuld behöver inte innehålla de villkor som anges ovan, om det följer av lagen i det land som skulden lyder under eller av en bindande överenskommelse som ingåtts med tredjeland att ett beslut om att skriva ned eller konvertera skulder får verkställas i det andra landet.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om undantag.

Resolutionsdirektivet

I artikel 55 i resolutionsdirektivet finns det bestämmelser vars utgångspunkt är att de inom EES hemmahörande företagen ska se till att behandla frågan om skuldnedskrivning och konvertering i avtalet med borgenären.

Medlemsstaterna ska kräva att företag som kan försättas i resolution inkluderar ett villkor enligt vilket den borgenär eller avtalspart i ett avtal som upprättar skulden medger att skulden kan komma att omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter och går med på att vara bunden av alla minskningar av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringar eller indragningar som påverkas av resolutionsmyndighetens utövande av de befogenheterna, förutsatt att sådan skuld

- a) inte är utesluten enligt artikel 44.2,
- b) inte är en insättning i enlighet med artikel 108 a i (dvs. kvalificerade insättningar),
- c) omfattas av lagstiftningen i en stat som inte är en medlemsstat, och
- d) getts ut, eller ingåtts, efter det datum när en medlemsstat tillämpar de bestämmelser som antagits för att införliva direktivavsnittet om skuldnedskrivning.

Detta gäller dock inte om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat fastställer att de skulder eller instrument som avses ovan kan komma att omfattas av en medlemsstats resolutionsmyndighets nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med tredjelands rätt eller till följd av ett bindande avtal som ingåtts med berört tredjeland.

Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får kräva att företag som kan försättas i resolution till myndigheter lämnar ett rättsutlåtande om ett sådant villkors rättsliga verkställbarhet och verkan.

Av artikel 55.2 framgår vidare att om ett företag underlåter att i de avtalsvillkor som reglerar en viss skuld inkludera ett villkor som krävs enligt ovan ska denna underlåtelse inte förhindra resolutionsmyndigheten från att utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter avseende den skulden.

I artikel 55.3 sägs avslutningsvis att Eba ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera den förteckning över skulder för vilka undantagen i tillämpas enligt artikel 55.1 ovan, och innehållet i villkoren enligt samma artikel, med beaktande av bankernas olika affärsmodeller.

Eba ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Skälen för kommitténs förslag

För de skulder som ett företag tar upp finns det avtal som reglerar olika förhållanden. Dit hör bl.a. under vilket lands lag avtalet ska lyda. Om ett företag vill söka finansiering på en viss marknad, t.ex. USA eller Japan, är det inte ovanligt att avtalsvillkoren anger att samma lands lag också gäller för skulden. Det kan bli svårt att verkställa ett beslut om nedskrivning eller konvertering om det andra landet inte erkänner att beslutet får verkställas även beträffande egendom i det landet. Eftersom stater hemmahörande inom EES har åtagit sig att erkänna och verkställa varandras beslut, är detta ett potentiellt problem framför allt i förhållande till tredjeland. Om skulderna i tredjeland inte går att skriva ned eller konvertera skulle det kunna leda till att borgenärerna inom EU eller resolutionsreserven får bära den kostnad som annars skulle ha burits av borgenärerna i tredje land (se artikel 44.3 i resolutionsdirektivet).

Av dessa skäl är det viktigt att skapa förutsättningar för att skuldinstrument som har getts ut av ett företag i Sverige, men som lyder under ett annat lands lag, får skrivas ned eller konverteras inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget. Det behövs därför en lagbestämmelse som införlivar artikel 55 med svensk rätt.

Den bestämmelsen bör utformas som en skyldighet för företagen att se till att de avtal som de ingår beträffande de relevanta

skulderna innehåller den typ av avtalsvillkor som anges i direktivet. Resolutionsmyndigheten bör kontrollera att kraven följs. Det kommer den att göra åtminstone vid de tillfällen då den kontrollerar om företaget uppfyller minimikravet på nedskrivningsbara skulder (se kapitel 17). Även tillsynsmyndigheten (Finansinspektionen) kan komma att uppmärksamma eventuella regelöverträdelser.

Det ska inte behövas någon särskild avtalsreglering beträffande sådana skulder som inte är kvalificerade eller som utgör kvalificerade insättningar. För övriga skulder ska det dock, när bestämmelserna om skuldnedskrivningsverktyget har trätt i kraft, finnas villkor som innebär att borgenären medger att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och accepterar eventuell minskning eller konvertering som ett sådant beslut kan leda till.

Som framgår av direktivet kommer kommissionen att besluta om tekniska standarder som närmare specificerar dels vilka skulder som ska innehålla den typ av villkor som vi beskrivit ovan, dels innehållet i dessa villkor. Dessa tekniska standarder kommer att bli direkt bindande för instituten och myndigheterna. Kommittén har i dagsläget inte någon närmare information om vad de tekniska standarderna kan komma att innehålla. Direktivets upplägg ger dock närmast vid handen att inte alla skulder kommer att behöva innehålla särskilda avtalsvillkor om nedskrivning och konvertering. Vi föreslår därför att den svenska bestämmelse som införlivar direktivet anger att ett företag som kan bli föremål för resolution ska i avtalsvillkoren för de skulder som det ger ut ta in villkor som innebär att borgenären erkänner att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och accepterar en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet eller konverteringar eller indragningar som kan bli följden av ett beslut om resolution eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Om det inte framgår något annat av tekniska standarder beslutade av kommissionen, gäller detta för alla relevanta kapitalinstrument och alla kvalificerade skulder utom kvalificerade insättningar som lyder under lagen i tredjeland.

Med hänsyn till den stora betydelsen av att villkoren får den avsedda effekten bör resolutionsmyndigheten vid behov kunna begära in ett rättsutlåtande avseende villkorets verkan och verkställbarhet.

Om resolutionsmyndigheten vet att ett beslut om nedskrivning eller konvertering får verkställas enligt lagstiftningen i tredjeland eller om det följer av en bindande internationell överenskommelse

som ingåtts med relevant tredjeland, behöver företaget inte inkludera något villkor i avtalet. Om resolutionsmyndigheten konstaterar att det följer av tredjelands lag, kommer det att få effekt för alla företag som har skulder i det landet. Ett avtal kan dock avse enbart ett visst företag. I så fall kan i stället undantaget framgå av ett beslut riktat till företaget i fråga. Resolutionsmyndighetens beslut bör, beroende på omständigheterna i det enskilda fallet, kunna komma till uttryck på båda dessa sätt.

Artikel 55 är placerat i avsnittet om skuldnedskrivningsverktyget. Någon motsvarande bestämmelse finns inte beträffande bestämmelserna om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution (se artiklarna 59-63). Enligt vår bedömning finns det inte anledning att ha olika synsätt på kvalificerade skulder och relevanta kapitalinstrument.

Det torde som regel vara lämpligt att företaget upplyser om eventuella villkor med denna innebörd i avtalet. Den lag som skulden lyder under får borgenären dock förutsättas känna till själv.

Som framgår av direktivet är förekomsten av ett avtalsvillkor av ovan berört slag inte någon förutsättning för att skulden ska få skrivas ned eller konverteras. Denna befogenhet får utövas även utan ett sådant villkor. Det är först om ett nedskrivnings- eller konverteringsbeslut inte blir verkställbart i det tredje landet som problem uppstår, vilket dock inte behöver komma till uttryck i någon särskild bestämmelse.

24.3 Undanröjande av hinder mot skuldnedskrivning och konvertering

Kommitténs förslag: I samband med resolutionsplaneringen ska resolutionsmyndigheten överväga om det aktiekapital som anges i företagets bolagsordning är tillräckligt stort. Om det behövs för att underlätta genomförandet av resolutionsåtgärder, får resolutionsmyndigheten förelägga ett bolag som kan bli föremål för resolution att höja sitt maximikapital.

Resolutionsdirektivet

Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 63.1 i, i tillämpliga fall kräva att företag som kan försättas i resolution alltid innehåller ett tillräckligt aktiekapital, eller andra kärnprimärkapitalinstrument, för att företaget, om resolutionsmyndigheten utövar de befogenheter som avses i artikel 63.1 e och f avseende företaget eller något av dess dotterföretag, inte ska vara förhindrat att ge ut tillräckligt många nya aktier eller andra äganderättsinstrument för att säkerställa att konverteringen av skulder till stamaktier eller andra äganderättsinstrument kan genomföras på ett effektivt sätt.

Enligt artikel 54.2 ska resolutionsmyndigheterna bedöma om det är lämpligt att ställa det krav som anges i ovan avseende ett visst företag i samband med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplanen för det institutet eller den koncernen, med beaktande av i synnerhet de resolutionsåtgärder som behandlas i planen. Om det i resolutionsplanen anges att skuldnedskrivningsverktyget kan komma att användas ska myndigheterna kontrollera att aktiekapitalet är tillräckligt stort för att täcka summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c (dvs. det sammanlagda nedskrivnings- och konverteringsbeloppet [*totalbeloppet*]).

Medlemsstaterna ska se till att det inte finns några förfarandemässiga hinder för att konvertera skulder till stamaktier eller andra äganderättsinstrument som kan finnas med stöd av bolagsordningar eller stadgar, inbegripet företrädesrätt för aktieägare eller krav på aktieägarnas medgivande för att öka kapitalet.

I artikel 54.4 sägs dock att bestämmelserna ovan inte ska påverka de ändringar av direktiven 82/891/EEG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU och 2012/30/EU som föreskrivs i avdelning X, dvs. artiklarna 116–126, i direktivet.

Skälen för kommitténs förslag

Den beskrivna artikeln syftar till att underlätta konverteringen av kvalificerade skulder till aktiekapital. Ett sätt att göra detta är att se till företaget i bolagsordningen anger en maximnivå för aktiekapitalet som överstiger det befintliga aktiekapitalet. Då behöver det inte göras någon ändring av bolagsordningen i samband med konverteringen om aktiekapitalet efter konverteringen blir större än

vad det var tidigare. Det är också detta som åsyftas i artikel 49 i direktivet.

Enligt artikel 54.1 i direktivet är det medlemsstaterna som ska kräva att bolagsordningen innehåller ett tillräckligt högt maximikapital, men enligt artikel 54.2 ska resolutionsmyndigheten, i samband med resolutionsplaneringen, ta ställning till om det är lämpligt att ställa ett särskilt krav på maximikapitalet. Vi föreslår därför att det införs en särskilt bestämmelse som anger att i samband med resolutionsplaneringen ska resolutionsmyndigheten överväga om det aktiekapital som anges i företagets bolagsordning är tillräckligt stort. Om det behövs för att underlätta genomförande av resolutionsåtgärder, får resolutionsmyndigheten förelägga ett bolag som kan bli föremål för resolution att höja sitt maximikapital.

24.4 Register över avtal

Kommitténs förslag: Resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag som kan bli föremål för resolution ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet. Detta bör kombineras med en möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka företag som ska upprätta register över sådana avtal, vad registren ska innehålla och inom vilken tid institut ska kunna ta fram register för olika typer av avtal. En liknande bestämmelse ska införas för Finansinspektionen.

Resolutionsdirektivet

I resolutionsdirektivet finns det bestämmelser som ger resolutionsmyndighet respektive de behöriga myndigheterna möjlighet att kräva att ett institut eller ett annat företag som kan bli föremål för resolution för register över finansiella avtal. Bestämmelserna har något olika lydelse.

Artikel 5.8

Enligt artikel 5.8 får medlemsstaterna få föreskriva att behöriga myndigheter har befogenhet att kräva att ett institut för detaljerade register över finansiella avtal där det berörda institutet är part. Den bestämmelsen finns i anslutning till bestämmelserna om institutens skyldigheter att upprätta återhämtningsplaner.

Artikel 10.8

Enligt artikel 10.8 ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att kräva att ett institut eller ett koncernföretag som kan bli föremål för resolution för detaljerade register över finansiella avtal där institutet eller företaget är part. Resolutionsmyndigheten får ange en tidsfrist inom vilken institutet eller koncernföretaget ska inkomma med registren. Samma tidsfrist ska gälla för samtliga företag som kan bli föremål för resolution och som omfattas av myndighetens jurisdiktion. Resolutionsmyndigheten får besluta att fastställa olika tidsfrister för de olika finansiella avtalstyper som avses i artikel 2.1.100. Denna bestämmelse ska inte påverka den behöriga myndighetens befogenhet att samla in information.

Denna bestämmelse finns i anslutning till resolutionsmyndighetens skyldighet att upprätta resolutionsplaner.

Artikel 71

Enligt artikel 71.7 får de behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna kräva att ett institut eller ett koncernföretag för detaljerade register över finansiella avtal. Enligt artikel 71.8 ska Eba utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som ska beslutas av kommissionen för att specificera:

- (a) Den information om finansiella avtal som de detaljerade registren minst bör omfatta.
- (b) Under vilka omständigheter kravet bör åläggas.

Bestämmelsen finns i anslutning till bestämmelserna om resolutionsmyndighetens möjlighet att tillfälligt skjuta fram uppsägnings-

rätten för avtal som någon har ingått med ett företag under resolution.

Skälen för kommitténs förslag

För att myndigheterna snabbt ska kunna bilda sig en uppfattning om vilka avtal som ett företag har ingått bör myndigheten kunna kräva att ett institut och andra företag som kan bli föremål för resolution löpande för register över ingångna finansiella avtal, se artiklarna 5.8, 10.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet. Av dessa artiklar framgår inte när i tiden myndigheterna kan ställa ett sådant krav. Avsikten torde vara att de när som helst ska kunna kräva att ett företag upprättar och för ett sådant register. För resolutionsmyndighetens del kan det handla om att säkerställa att den kommer att kunna få tillgång till den information som behövs om företaget i fråga försätts i resolution. Detta främjar resolutionens effektivitet. Detta bör uppmärksammas redan vid resolutionsplaneringen. För Finansinspektionens del kan informationen vara till nytta i tillsynen. Som framgår av direktivet kommer dock kommissionen att besluta om tekniska standarder om när kravet bör åläggas.

I direktivet avgränsas de avtal som ska registreras till att endast avse finansiella avtal. Det finns ett värde i att även andra typer av avtal som är av särskilt stor betydelse för institutets verksamhet registreras. Som exempel på sådana avtal kan nämnas IT-avtal som är hänförliga till institutets kritiska verksamhet. Eftersom resolutionsdirektivet är ett minimidirektiv är det möjligt att införa en sådan mer långtgående regel (artikel 1.2).

Vi föreslår det införs en möjlighet för både resolutionsmyndigheten och resolutionsmyndigheten att kräva att företagen registrerar såväl finansiella avtal som avtal av särskilt stor betydelse för institutets verksamhet.

Resolutionsmyndighetens befogenheter

Enligt kommitténs bedömning bör alltså resolutionsmyndigheten ges möjlighet att kräva att institut eller ett företag som kan bli föremål för resolution för sådana register. Ett sådant krav bör kunna ställas både genom beslut i enskilda fall och genom föreskrifter. Enligt artikel 10.8 i direktivet får resolutionsmyndigheten för olika

typer av avtal precisera inom vilken tid företagen ska kunna ge in registren. Denna tid kan variera mellan olika typer av finansiella avtal men den ska vara densamma för alla företag. Av detta följer att tidsfristerna bör framgå av föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Dessa bestämmelser gäller enligt artikel 10.8 visserligen bara finansiella avtal, men eftersom vi utvidgar dessa bestämmelser till att inkludera även andra typer av kontrakt bör föreskriftsrätten även gälla dem.

De tekniska standarder som enligt artikel 71.8 ska beslutas av kommissionen, ska ange vilken information som registren minst bör innehålla. Standarderna utesluter alltså inte att medlemsstaterna beslutar att registren ska innehålla ytterligare bestämmelser. Dessutom föreslår vi att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta att även andra typer av avtal än finansiella avtal ska tas in i registren. Mot denna bakgrund föreslår vi att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ska kunna meddela föreskrifter om, vilka uppgifter som ska framgå av registren. Dessa föreskrifter kommer dock att behöva anpassas till de tekniska standarderna.

Sammanfattningsvis menar alltså kommittén att det bör framgå av lag att resolutionsmyndigheten får besluta att ett företag som kan bli föremål för resolution ska föra register över sina finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet. Detta bör kombineras med en möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka företag som ska föra register, vad registren ska innehålla och inom vilken tid företagen ska kunna ge in register för olika typer av avtal.

Finansinspektionens befogenhet

Enligt artikel 71.7 får resolutionsmyndigheterna eller de behöriga myndigheterna kräva att företag som kan bli föremål för resolution ska föra detaljerade register över finansiella avtal. Dessutom är det möjligt att med stöd av artikel 5.8 föreskriva att Finansinspektionen får begära att ett företag för detaljerade register över finansiella avtal där det berörda företaget är part.

Om både Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten ges samma befogenheter – och föreskriftsrätt – finns en uppenbar risk för dubbelkommando. Om myndigheterna ställer samma krav

innebär detta förhållande inte någon extra belastning för företagen. Om myndigheterna ställer olika krav, har de å andra sidan sannolikt identifierat olika orsaker till att registren bör föras. Med hänsyn till detta, och direktivets utformning, föreslår vi därför att Finansinspektionen ges samma befogenhet som resolutionsmyndigheten. Myndigheterna bör dock samordna sina krav för att undvika omotiverade skillnader beträffande de krav som ställs på företagen.

25 Resolutionsmyndigheten

25.1 Inledning

Enligt artikel 3.1 i direktivet ska varje medlemsstat ange en myndighet som ges befogenhet att vidta resolutionsåtgärder. Denna myndighet kallas i direktivet *resolutionsmyndigheten*. Direktivet anger också en rad andra uppgifter som resolutionsmyndigheten ska ansvara för. Till exempel ska den utarbeta resolutionsplaner. Som ett led i det arbetet ska myndigheten även bedöma huruvida det finns allvarliga hinder i företagets verksamhet och organisation mot att hantera dem via resolution och, om så är fallet, vidta åtgärder för att ta bort sådana hinder.

Resolutionsmyndigheten kan vara en separat myndighet, men uppdraget kan även ges till ett departement, centralbanken eller tillsynsmyndigheten; se artikel 3.2. Särskilda krav gäller enligt samma artikel om resolutionsuppdraget ges till tillsynsmyndigheten. Bland annat ska åtgärder vidtas för att säkerställa operativt oberoende mellan resolutions- och tillsynsfunktionerna. Samtidigt krävs, enligt artikel 3.4, att myndigheter som ägnar sig åt tillsyn respektive resolution (och deras medarbetare) ska samarbeta nära vid förberedelser, planering och tillämpning av resolution.

Direktivet talar genomgående om resolutionsmyndigheten i bestämd form, men lämnar öppet för en medlemsstat att fördela befogenheterna mellan flera myndigheter. En förutsättning för att sådan uppdelning ska få ske är att uppgifterna fördelas på så att behovet av samordning tillmötesgår; se artikel 3.7. Samma krav på samordning anges i artikel 3.4, men i det fallet nämns även vikten av samordning när resolutionsuppgifterna utförs inom en myndighet. Om medlemsstaterna utser mer än en myndighet ska den lämna en fullständig motivering av valet till Eba och kommissionen; se artikel 3.7. Dessutom ska en av de myndigheterna utses till kontaktmyndighet; se artikel 3.8.

Enligt artikel 3.4 a ska medlemsstaterna också utse ett departement som ska vara behörigt departement enligt direktivets bestämmelser. Detta berörs inte ytterligare i det följande utan vi överlämnar till regeringen att, exempelvis i förordningen (1996:1515) med instruktion för Regeringskansliet, peka ut ett departement. Vi antar dock att resolutionsärenden kommer att hanteras av Finansdepartementet. Det bör noteras att Finansdepartementet inte är någon egen myndighet utan ingår i myndigheten Regeringskansliet. Regeringskansliet är i sin tur ett beredningsorgan för regeringen.

I detta kapitel redovisar kommittén överväganden och förslag avseende hur direktivets regler om resolutionsmyndigheten bör införas i svensk rätt. Som en bakgrund jämför vi resolutionsdirektivets regler med hur ansvarsfördelningen ser ut i det nuvarande svenska systemet för krishantering, i första hand byggt på stödlagen. Stödlagen anger att det ska finnas en stödmyndighet med befogenheter och uppgifter som delvis motsvarar dem som resolutionsmyndigheten enligt direktivet ska ha.

25.1.1 En jämförelse med gällande ordning i Sverige

Som framgår i kapitel 26 har lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen) inslag som liknar resolutionsregelverket, inklusive rätt att under vissa omständigheter ta kontroll över kreditinstitut som hamnar i kris, låt vara att det endast kan ske via tvångsinlösen av aktier. En annan likhet är att stödlagen anger att det ska finnas en stödmyndighet med uppgift att förbereda och hantera åtgärder som vidtas med stöd av stödlagen. När stödlagen tillkom beslutade regeringen att utse Riksgäldskontoret till stödmyndighet.

Bortsett från vissa mindre frågor i själva hanteringen av lämnat stöd som anges i stödlagen har stödmyndigheten formella befogenheter enbart i den mån regeringen överlåter dem. Så skedde under finanskrisen genom att regeringen i särskilda förordningar delegerade vissa befogenheter att besluta om stöd till Riksgäldskontoret. Den viktigaste var rätten att ställa ut garantier för nyemitterade värdepapper inom ramen för garantiprogrammet. I kapitaltillskottsprogrammet fick Riksgäldskontoret rätt att besluta om stöd, men beslutet skulle godkännas av regeringen, vilket kan tolkas som att delegeringen var mer formell än reell.

En orsak till att delegeringen är så begränsad är att en situation där stöd enligt stödlagen är aktuellt förutsätter allvarliga hot mot den finansiella stabiliteten och därmed mot hela samhällsekonomin. Till detta kommer att riksdagen i stödlagen delegerar i princip obegränsade finansiella befogenheter och att stöd därmed kan få betydande statsfinansiella följder. Regeringen bör närmast självklart ta ansvaret för att hantera ett så stort och samhällsviktigt mandat.

Resolutionsdirektivet bygger på en annan ordning. Här ligger huvudansvaret för att genomföra resolutionsåtgärder på den ansvariga myndigheten (som i och för sig kan vara ett departement). Delegationen är dock inte obetingad. Enligt artikel 3.5 ska resolutionsmyndigheten informera ansvarigt departement och, om inte annat anges i nationell rätt, få departementets godkännande innan den genomför beslut som har ”direkt statsfinansiellt genomslag eller systemmässiga effekter”. Det pekar i samma riktning som det svenska regelverket, dvs. ansvaret för beslut av större betydelse delegeras inte till resolutionsmyndigheten.

Större skillnader mellan de båda regelverken finns när det gäller möjligheter att på förhand vidta åtgärder mot företag. Denna typ av regler saknas i stödlagen. Där kan åtgärder vidtas först om ett kreditinstitut är i behov av stöd. Enligt huvudregeln ska stöd dessutom lämnas baserat på avtal, dvs. bygga på en i princip frivillig överenskommelse med institutet. Mer handfasta ingripandemöjligheter ges först om ett kreditinstitut vägrar att vidta åtgärder enligt ett förslag till avtal om stöd som prövningsnämnden funnit vara skäligt. Stödmyndigheten har heller ingen makt att utanför kris påverka institutens verksamhet eller agerande i övrigt.

Här ger resolutionsdirektivet helt andra möjligheter. Resolutionsmyndigheten ska således göra en plan för hur enskilda företag som kan bli föremål för resolution ska hanteras om de måste försättas i resolution; se vidare kapitel 23, där reglerna kring resolutionsplaner behandlas. Som ett led i denna plan ska resolutionsmyndigheten bedöma om det finns väsentliga hinder i företagets organisation eller verksamhet mot att genomföra en framgångsrik resolution. I så fall har myndigheten rätt att förelägga ett företag att vidta åtgärder för att undanröja de utpekade hindren. Resolutionsmyndigheten ska också lägga fast ett minimikrav på hur mycket nedskrivningsbara skulder som ett företag måste ha.

Dessa möjligheter att agera utanför resolution gör att resolutionsmyndigheten har befogenheter som i viktiga avseenden påminner om tillsynsmyndighetens. I vissa fall, t.ex. vid beslut om mini-

mikravet på nedskrivningsbara skulder, rör besluten dessutom storheter som även tillsynsmyndigheten har inflytande över via kapitaltäckningsregler. Även möjligheten att ingripa mot hur verksamheten är organiserad har motsvarigheter i tillsynsregelverket. Dessa åtgärder, liksom utformningen av resolutionsplaner, kräver dessutom information och kunskap om företagen som har likheter med den som tillsynsmyndigheten använder i sin verksamhet.

Enligt direktivet ska resolutionsmyndigheten samråda med tillsynsmyndigheten inför beslut i denna typ av frågor. Det faktum att två myndigheter kan få mandat att besluta om åtgärder med likartade eller till och med identiska effekter för att påverka företagen ställer likväl krav på noggranna överväganden om ansvarsfördelningen mellan myndigheter som inte varit aktuella i samband med stödlagen.

Ett tredje område där regelverken skiljer sig åt är metoder för kontrolltagande. Den aspekten har dock mindre relevans för frågan om hur myndighetsansvaret ska organiseras och berörs därför inte närmare i detta kapitel.

25.2 Ansvarsfördelningen mellan myndigheter

25.2.1 Övergripande ordning

Kommitténs förslag: Regeringen ska ange vilken eller vilka myndigheter som ska ges i uppdrag att utföra de uppgifter som enligt direktivet ska vila på resolutionsmyndigheten. Regeringen ska också kunna avstå från att delegera uppgifter.

Kommitténs bedömning: Regeringen bör delegera huvuddelen av resolutionsuppgifterna och fördela dem mellan Riksgäldskontoret och Finansinspektionen.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Stödlagen anger inte vilken myndighet som ska fungera som stödmyndighet utan riksdagen har överlåtit det beslutet till regeringen. Utgångspunkten i regeringsformen är nämligen att det faller under regeringens kompetensområde att bestämma vilken av dess myndigheter som ska göra vad. Kommittén föreslår att samma ordning

ska gälla avseende resolutionsmyndighetens befogenheter. Detta ger regeringen flexibilitet att anpassa organisationen av ansvaret för de olika delarna av resolutionsuppdraget till de erfarenheter som vinnas när regelverket börjar tillämpas.

Kommitténs förslag gör att regeringen även har möjlighet att avstå från att delegera befogenheter till en underordnad myndighet. Enligt direktivet kan en medlemsstat välja att dela upp resolutionsbefogenheterna mellan flera myndigheter och ett departement är tänkbart som resolutionsmyndighet. Kommittén bedömer att det är ändamålsenligt att delegera huvuddelen av resolutionsuppgifterna till en eller flera myndigheter. Många av uppgifterna är av operativ karaktär och kräver löpande hantering liksom löpande förvaltningsbeslut. I den svenska förvaltningsmodellen passar den typen av beslut inte att hanteras inom Regeringskansliet eller att beslutas av regeringen. Det torde därför inte vara ändamålsenligt att regeringen tar hela det ansvar som enligt direktivet vilar på resolutionsmyndigheten.

Kommittén anser dock att det inte är aktuellt att utnyttja möjligheten enligt direktivet att i lag delegera beslut med stor betydelse för statsfinanserna eller den finansiella stabiliteten till en myndighet. Dessa frågor är av sådan principiell och samhällsekonomisk vikt att regeringen, precis som enligt stödlagen, bör behålla ansvaret. Det är däremot varken möjligt eller lämpligt att i lag försöka definiera vilka beslut i anslutning till resolution som ska godkännas (eller fattas) på regeringsnivå. Den närmare ansvarsfördelningen mellan regeringen och resolutionsmyndigheten bör i stället, med hänsyn tagen till instruktionsförbudet i 12 kap. 2 § regeringsformen, anges i förordning.

I det sammanhanget måste regeringen även ta ställning till om det ska finnas en enda resolutionsmyndighet eller om befogenheterna ska fördelas på flera händer. Kommittén har inte anledning att lägga mer precisa förslag om hur ansvarsfördelningen bör se ut, eftersom det bör regleras i förordning. Som underlag redovisar vi dock i det följande våra bedömningar av hur en lämplig fördelning av de olika resolutionsuppgifterna mellan myndigheter kan se ut.

25.2.2 Delegering av resolutionsuppgifter

Kommittén bedömer att de myndigheter som kan komma i fråga för de resolutionsuppgifter regeringen väljer att delegera är Riksgäldskontoret (i egenskap av stödmyndighet) och Finansinspektionen (i egenskap av tillsynsmyndighet). Att inrätta en ny myndighet enbart för att hantera resolution framstår inte som ändamålsenligt. Även om resolution innefattar mer av löpande arbete, inte minst i form av planering (se vidare kapitel 23), menar vi att de argument som ledde till beslutet att göra Riksgäldskontoret till stödmyndighet har bäring även i detta fall. Det kan gå många år utan att ett företag sätts i resolution samtidigt som det kan krävas stora resurser när så sker. Det talar för att inordna uppdraget i en befintlig myndighet, som har kapacitet att omfördela resurser från annan verksamhet. Kopplingarna till Riksgäldskontorets uppgift som insättningsgarantimyndighet är likaledes relevanta även för uppdraget som resolutionsmyndighet.

I direktivet nämns även möjligheten att lägga resolutionsuppgifter på centralbanken. Det är dock knappast aktuellt i ett svenskt sammanhang. Även om Riksbanken har god information om läget i banksektorn, avser informationen banksystemet i stort snarare än detaljinformation om de enskilda företagen. Av direktivet följer vidare att regeringen (via ett angivet departement) ska vara ytterst ansvarig för viktiga resolutionsbeslut. Eftersom Riksbanken bara kan ges uppgifter i lag skulle en sådan ordning inte ge den flexibilitet som vi anser behövs, i synnerhet fram till dess metoderna för att tillämpa resolutionsregelverket tagit fastare former.

I detta avsnitt redovisar kommittén våra överväganden och bedömningar kring den lämpliga ansvarsfördelningen mellan Riksgäldskontoret och Finansinspektionen. Vi vill redan inledningsvis påpeka att direktivets krav på att resolutionsmyndigheten ska ha långtgående befogenheter att ingripa mot företag utanför resolution är en komplicerande faktor. Kommitténs principiella uppfattning är att Sverige i görligaste mån bör undvika att inrätta två myndigheter med överlappande befogenheter. I våra överväganden navigerar vi därför mellan en strävan att upprätthålla en tydlig separation mellan resolution och tillsyn, å ena sidan, och direktivets krav på att resolutionsförberedelser ska innefatta åtgärder med tillsynliknande egenskaper och följder, å den andra.

25.2.3 Hantering av företag under resolution

Kommitténs bedömning: Ansvaret för hanteringen av företag under resolution bör ligga på Riksgäldskontoret. I det ansvaret bör också ligga att besluta om resolutionsavgifter och att förfoga över resolutionsreserven.

Skälen för kommitténs bedömning

Kommittén bedömer att huvudansvaret för hantering av företag under resolution bör ligga på Riksgäldskontoret. Resolution är en utveckling av det uppdrag Riksgäldskontoret sedan 2008 har i egenkap av stödmyndighet. Myndigheten har visserligen bara en gång haft anledning att ta kontroll över ett företag i kris, nämligen Carnegie. Det skedde dessutom på grundval av ett civilrättsligt avtal, snarare än med stöd av befogenheterna i stödlagen. I kombination med uppdraget som insättningsgarantimyndighet har dock Riksgäldskontoret erfarenheter från den förra krisen och dess efterspel som är användbara vid hantering av företag i kris med de medel som finns i resolutionsregelverket.

I det uppdraget bör även ingå att besluta om resolutionsavgifter och förfoga över resolutionsreserven; se kapitel 21. Medel i reserven ska finnas till förfogande för att finansiera resolutionsåtgärder och bör därför hanteras i anslutning till dessa beslut. Även detta ansluter till den gällande ordningen enligt stödlagen. Vilken reell förfoganderätt över reserven som den ansvariga myndigheten får kommer att styras av vilka beslut regeringen väljer att inte delegera vidare.

Till skälen att göra Riksgäldskontoret – och inte Finansinspektionen – ansvarig för resolutionshanteringen hör även att resolution kan innebära att den ansvariga myndigheten – direkt eller via förvaltare – tar över skötseln av ett företag som fortsätter att bedriva finansiell verksamhet. Även ett företag under resolution – liksom ett broinstitut – måste ha tillstånd från Finansinspektionen för detta och ska därmed även stå under tillsyn. Det är olämpligt att Finansinspektionen ska ansvara för att leda verksamheten i ett företag som står under dess tillsyn.

I artikel 3.3 i direktivet anges att tillsynsmyndigheten endast i undantagsfall får utses till resolutionsmyndighet. I så fall ska åtgärder vidtas för att säkerställa operativt oberoende och undvika

intressekonflikter mellan tillsynsfunktioner och resolutionsfunktioner. Det finns samtidigt anledning att notera att direktivet i artikel 3.4 även betonar att en medlemsstat ska kräva att myndigheter som utövar tillsyns- respektive resolutionsfunktioner ska *samarbeta nära* i förberedelser, planering och genomförande av resolutionsbeslut, dvs. i alla led av resolutionsarbetet. Det är inte uppenbart hur kraven på nära samarbete och på operativt oberoende ska kunna kombineras. Kommittén anser att vid sidan av beslut om resolutionsåtgärder bör tonvikten ligga på nära samarbete mellan resolutions- och tillsynsansvariga snarare än på operativt oberoende. Detta synsätt påverkar våra bedömningar i det följande.

Kommittén vill samtidigt betona att resonemangen nedan avser ansvarsfördelningen mellan *svenska* myndigheter. Det är endast denna – och därtill kopplade krav på samråd och samarbete – som direkt kan styras av det svenska regelverket. I många fall ska resolutionsuppgifter – både före och i kris – utföras i resolutionskollegier och därmed i samverkan med myndigheter från andra länder. Detta innebär, som framgår i andra delar av betänkandet, en avsevärd komplikation. Vi bedömer dock att den har liten betydelse för hur den nationella ansvarsfördelningen bör se ut. Bland annat gäller att oavsett den formella ansvarsfördelningen ingår inte bara resolutionsmyndigheterna i resolutionskollegiet utan även tillsynsmyndigheterna och berörda departement från respektive land.

25.2.4 Upprättande av resolutionsplaner

Kommitténs bedömning: Ansvaret för upprättande av resolutionsplaner bör ligga på Riksgäldskontoret. Uppdraget ska utföras i nära samarbete med Finansinspektionen.

Skälen för kommitténs bedömning

Som framgår av bland annat kapitel 23 lägger direktivet stor vikt vid planering som ett medel att säkerställa effektiv och framgångsrik resolution. Dessa resolutionsplaner ska enligt huvudregeln vara utomordentligt detaljerade. Regelverket kommer dessutom att kompletteras med bindande tekniska anvisningar. Samtidigt framgår att planerna inte behöver följas om resolutionsmyndigheten

bedömer att resolutionsmålen kan uppnås mer effektivt med andra åtgärder i den situation som uppstår.

Kommittén är inte övertygad om att nyckeln till framgångsrik krishantering ligger i omfattande och detaljerade planer. Förslaget är heller inte tydligt kopplat till några praktiska erfarenheter av framgångsrik krishantering där planer har varit av avgörande betydelse.

Det ligger också i allvarliga krisers natur att de innefattar oförutsedda inslag. Händelser som kan förutses leder mer sällan till allvarliga problem. Det betyder att i de situationer då mest står på spel kommer planerna sannolikt att göra begränsad nytta, eftersom de med nödvändighet bygger på scenarier med förutsebara händelser.

Nu ställer direktivet krav på resolutionsplaner. Följaktligen är upprättande av resolutionsplaner en uppgift som måste utföras och därmed bör läggas på en myndighet. (Se vidare kapitel 23 där kommitténs överväganden och förslag avseende resolutionsplaner redovisas.)

Kommittén bedömer att Riksgäldskontoret är bäst lämpat för den uppgiften. Givet att Riksgäldskontoret ges ansvar för att hantera företag under resolution torde myndigheten också ha bäst förutsättningar att göra planer för hur detta uppdrag bör lösas. I de fall det visar sig att det går att omsätta planerna i praktisk krishantering fungerar det dessutom rimligen bättre om båda uppdragen has om hand av samma myndighet.

Artikel 9.1 i direktivet anger att resolutionsplaner ska upprättas efter samråd med tillsynsmyndigheten. På motsvarande sätt anger, som nämns ovan, artikel 3.4 att resolutionsplanering ska skötas i nära samarbete mellan resolutionsmyndigheten och tillsynsmyndigheten. Kommittén bedömer att det är viktigt att den princip som kommer till uttryck i dessa bestämmelser präglar andan i samarbetet mellan Riksgäldskontoret och Finansinspektionen. Detta kräver dock ingen lagreglering.

25.2.5 Hanteringen av hinder mot resolution och minimikrav på nedskrivningsbara skulder

Kommitténs bedömning: Finansinspektionen bör ges ansvaret att besluta om åtgärder för att undanröja hinder mot att hantera

företag genom resolution och minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Underlag till beslut bör tas fram i nära samarbete med Riksgäldskontoret.

Skälen för kommitténs bedömning

Kommitténs anser att ansvarsfördelningen rörande uppdragen att analysera och undanröja hinder mot resolution och att ange minimikrav på nedskrivningsbara skulder (se kapitel 17) som det svåraste området när det gäller att hitta en lämplig ansvarsfördelning inom staten. Å ena sidan finns det skäl som talar för att den instans som har i uppdrag att sköta själva resolutionen också är bäst skickad att bedöma huruvida det finns hinder mot resolution. Liknande argument finns när det gäller beslut om minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Å andra sidan innefattar detta uppdrag överväganden och beslut som enligt gällande ordning ligger på tillsynsmyndigheten, t.ex. att bedöma om företaget har en ändamålsenlig organisation och tillräckligt med kapital i förhållande till verksamhetens natur. Att ge ytterligare en myndighet mandat att ingripa mot företagen och styra deras verksamhetsförutsättningar, delvis med samma styrmedel som används i tillsynen, framstår som problematiskt.

Ytterst handlar detta om att väga fördelarna med en eventuellt något mer strömlinjeformad hantering i en framtida resolution mot nackdelarna med att skapa dubbla tillsynsfunktioner i staten. Kommittén bedömer att nackdelarna med två tillsynsfunktioner överväger. Det gäller särskilt eftersom en ordning med dubblerad tillsyn ofrånkomligen skulle påverka den löpande verksamheten i finanssektorn och i staten medan eventuella effekter på hanteringen av företag under resolution bara uppträder i ett krisläge.

Kommittén anser således att det inte är rimligt att två olika myndigheter kan förelägga företag att lägga om sin verksamhet eller ändra sammansättningen av sin balansräkning. Det skulle skapa oklarhet om ansvarsfördelningen inom staten, liksom i relationen mellan staten och de företag som har att följa (månända svårförenliga) anvisningar från två statliga instanser. Med tanke på att Finansinspektionen redan är tillsynsmyndighet är det naturligt att ge inspektionen det yttersta ansvaret för de beslut inom ramen

för resolutionsregelverket som har utpräglad tillsynskaraktär.¹ Sverige bör därför utnyttja möjligheten enligt artikel 3.3 att ge resolutionsuppgifter till tillsynsmyndigheten. Vi bedömer att fördelarna med att undvika dubblerad tillsyn utgör tillräckliga skäl för att göra ett sådant undantag. För detta talar även att inga nämnvärda intressekonflikter torde behöva uppstå mellan tillsynsfunktionen och uppgiften att besluta om hinder mot resolution. I båda fallen handlar det ytterst om att säkerställa att företagen har en robust och tydlig organisation. Det finns inte heller anledning anta att Finansinspektionens beslut om ett företags kapitaltäckning skulle hamna i konflikt med beslut om minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Farhågor för intressekonflikter uppstår snarare, som kommittén noterar ovan, i samband med att ett företag är i resolution och bedriver tillståndspliktig verksamhet.

Kommittén vill understryka att en sådan ordning inte innebär att Finansinspektionen blir resolutionsmyndighet i egentlig mening. Den benämningen bör användas för den myndighet som har i uppdrag att hantera företag under resolution och vidta resolutionsåtgärder, dvs. enligt vår bedömning Riksgäldskontoret. Vi menar vidare att en ordning där Riksgäldskontoret har möjlighet att bidra med underlag till Finansinspektionens beslut ger tillräckliga förutsättningar för att Riksgäldskontoret ska kunna fullgöra sitt uppdrag om ett företag måste sättas i resolution.

I detta ingår att om Riksgäldskontoret i sitt arbete med resolutionsplaner observerar hinder mot resolution bör dessa redovisas för Finansinspektionen som underlag för beslut om åtgärder för att undanröja sådana hinder. Givet att Finansinspektionen gör samma analys består skillnaden mot en fullt integrerad resolutionsprocess endast i vem som fattar beslut om att ingripa mot ett företag. På samma sätt torde beslut om minimikravet på nedskrivningsbara skulder inte påverkas av var den formella beslutsrätten läggs; se kapitel 17 för en närmare analys av relationen mellan kapitaltäckningsreglerna och minimikravet.

Kommittén noterar att det i artikel 3.3 andra stycket ställs krav på att medarbetare som arbetar med resolutionsfunktioner är ”strukturellt separerade” från och har andra rapporteringslinjer än

¹ Av i grunden likartade skäl anser kommittén att Finansinspektionen ska ges ansvar för att bedöma om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att falla (se kapitel 7) samt fatta beslut om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution (se kapitel 30).

de som arbetar med tillsyn. Samtidigt sägs i artikel 3.4 att personer som utöver tillsynsfunktioner ska samarbeta nära med dem som sköter resolutionsfunktioner.

Kommittén tolkar dessa artiklar så att den första avser den formella strukturen och beslutsordningen medan den andra rör det mer informella samarbetet och informationsutbytet som enligt många skrivningar i direktivet ska ske mellan de ansvariga för tillsyns- respektive resolutionsfunktioner. Det får ankomma på Finansinspektionen att organisera arbetet kring beslut om åtgärder mot resolutionshinder och minimikravet på nedskrivningsbara skulder på ett sådant sätt att det formella separationskravet upprätthålls.

26 Förebyggande statligt stöd m.m.

26.1 Inledning

I kommitténs uppdrag ingår att se över lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen). Det finns flera skäl till att en sådan översyn behöver göras.

För det första har stödlagen inslag som liknar resolutionsregelverket, inklusive rätt att under vissa omständigheter ta kontroll över kreditinstitut som hamnar i kris. I och med att nya och effektivare regler för kontrolltagande kommer på plats är det rimligt att dessa delar av stödlagen avskaffas.

För det andra ger direktivet utrymme för en medlemsstat att i krisförebyggande syfte ge lån, garantier eller kapitaltillskott till solida företag; se artikel 32.4 d. Det motsvarar den typ av stödåtgärder som regeringen vidtog under 2008 och 2009 med hjälp av garantiprogrammet för bankers värdepappersfinansiering och kapitaltillskottsprogrammet. Dessa grundades på stödlagen. Det är därför viktigt att säkerställa att bestämmelserna i svensk lag om sådana åtgärder är förenliga med villkoren i direktivet. Dessa hänger i sin tur nära samman med statsstödsreglerna; se avsnitt 3.15.

För det tredje ger direktivet regeringen möjlighet att i vissa mycket exceptionella fall, definierat som en systemkris, i syfte att uppnå resolutionsändamålen besluta att ge statligt stöd genom de så kallade statliga stabiliseringsverktygen till ett företag under resolution; se kapitel 16. Sådant stöd måste finansieras i särskild ordning, vid sidan av finansieringsarrangemanget för resolution (resolutionsreserven). Kommittén anser att sådana åtgärder, i likhet med ett statligt kapitaltillskott enligt stödlagen, bör finansieras med medel från stabilitetsfonden. Reglerna avseende stabilitetsfonden bör därför anpassas så att regeringen har möjlighet att vid

behov snabbt kunna finansiera den typen av statligt stöd med medel ur fonden; se även kapitel 21.

För det fjärde är stödlagen ett slags beredskapslag. Det framgår av det sätt på vilken den tillkom; se kapitel 5 i kommitténs delbetänkande (SOU 2013:6). Stödlagen har dock även materiella inslag som visar på dess extraordinära karaktär. Det gäller framför allt de finansiella befogenheter som stödlagen ger regeringen. Regeringen ges således rätt att ställa ut garantier och ge lån, liksom att göra kapitaltillskott (i praktiken att teckna aktier) utan riksdagens godkännande i varje enskilt fall. Enligt budgetlagen (2011:203) krävs normalt riksdagens bemyndigande för sådana beslut. Dessa åtgärder finansieras med medel från stabilitetsfonden, som är ett konto i Riksgäldskontoret med obegränsad kredit. Det finns således inte heller någon beloppsmässig gräns för hur stora åtaganden regeringen kan göra. Stödlagen innebär på så sätt en i princip obegränsad delegation av finansiella befogenheter till regeringen. Begränsningen är att åtgärderna ska vara nödvändiga för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet. Bedömningen av att så är fallet är dock också delegerad till regeringen.

Kommittén anser, av skäl som utvecklas i vårt delbetänkande, att det var rätt och nödvändigt att ge regeringen dessa extraordinära befogenheter i det läge som rådde hösten 2008. Då krävdes stor flexibilitet för att hantera allvarliga och svårförutsebara förlopp. Däremot framstår det som olämpligt att permanenta så långtgående undantag från de grundläggande reglerna rörande ansvarsfördelningen mellan riksdagen och regeringen. Samtidigt gäller det att skapa tillräcklig flexibilitet för att säkerställa att regeringen kan hantera förebyggande stöd utanför resolution och kapitalinsatser till företag under resolution utan krav på brådskannde lagstiftning eller andra riksdagsbeslut i varje enskilt fall.

I detta kapitel redovisar kommittén våra överväganden och förslag med anledning av direktivets regler om förebyggande statligt stöd utanför resolution och statligt stöd till företag under resolution genom tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen, samt vissa angränsande frågor. Utgångspunkt tas i den gällande stödlagen. Kärnan i förslaget är att reglerna om stöd i stödlagen bevaras, men i något modifierad form och i en ny lag.

Därutöver föreslår vi, som framgår i kapitel 21 om finansieringsarrangemang, att det ska sättas en gräns för hur stora åtaganden som regeringen ska kunna göra som led i krisförebyggande stöd till solida kreditinstitut. För att finansiera sådant stöd föreslår vi att

stabilitetsfonden behålls, men att den inte längre ska kombineras med en obegränsad kredit. Behövs stöd eller krävs kapitalinsatser i företag under resolution som går utöver tillgångarna i fonden, får regeringen vända sig till riksdagen i särskild ordning.

Förslaget innebär samtidigt att de regler i stödlagen som gäller hantering av kreditinstitut i kris försvinner och ersätts av reglerna i resolutionsregelverket. Av skäl som kommittén utvecklar i kapitel 21 om finansieringsarrangemang föreslår vi även att avgiften till stabilitetsfonden tas bort. Där behandlar vi även frågan om uppdelningen av medlen i stabilitetsfonden mellan den nya resolutionsreserven och den modifierade stabilitetsfond som vi föreslår nedan.

26.2 Direktivets regler om förebyggande statligt stöd

Direktivets regler för förebyggande statligt stöd återfinns i artikel 32.4 d. De är utformade som undantag från villkoret att mottagande av statligt stöd ska anses utgöra grund för bedömningen att ett företag fallerar eller sannolikt kommer att falla (se kapital 7 rörande grunderna för resolution). Förutsättningen är att det statliga stödet syftar till att motverka en allvarlig störning i medlemsstatens ekonomi och bevara den finansiella stabiliteten. Stöd av tre slag kan vara godtagbart:

1. En statlig garanti för att backa upp likviditetsstöd som centralbanken gett i enlighet med villkor beslutad av centralbanken.
2. En statlig garanti för nyemitterade skuldförbindelser.
3. Tillskott av egna medel eller köp av kapitalinstrument på villkor som inte ger företaget en fördel, samtidigt som inget av de övriga villkor som gör att företaget bedöms falla eller sannolikt kommer att falla är uppfyllda när stödet ges.

Vidare anges att stöd ska vara begränsat till solida företag och att det förutsätter godkännande enligt EU:s statsstödsregler. Stödet ska vara förebyggande, tidsbegränsat och avpassat ("proportional") till att motverka den allvarliga störningen. Det får inte användas för att kompensera för förluster som företaget har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig i en nära framtid.

Tillskott under 3 är begränsade till vad som är nödvändigt för att rätta till kapitalbrister som identifierats i stresstester, analyser av tillgångskvalitet eller motsvarande som genomförts och

bekräftats av tillsynsmyndighet. Direktivet anger dessutom att kommissionen senast den 1 januari 2016 ska se över om stöd enligt 3 fortfarande behövs och rapportera sina slutsatser och förslag till parlamentet och rådet.

Ytterligare bestämmelser med bäring på förebyggande stödåtgärder finns i artikel 59 i direktivet. Den behandlar krav på nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument i samband med att ett företag behöver statligt stöd. Av artikel 59.3 e framgår att sådan nedskrivning ska göras med undantag för förebyggande stöd i form av kapitaltillskott enligt artikel 32.4 d (iii). Det betyder, tolkat enligt direktivets ordalydelse, att garantier för likviditetsstöd från centralbanken och för nyemitterade i princip motiverar en nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Av artikel 59.1 framgår att nedskrivning och konvertering ska ske i proportion till hur stora förluster som måste absorberas och i den mån som krävs för att resolutionsändamålen ska uppnås. Artikel 59.10 anger att bedömningen av storleken på behovet av nedskrivning och konvertering ska bygga på en värdering i enlighet med artikel 36; se kapital 18.

Kommittén noterar att direktivets regler i denna del är motsäggelsefulla. För det första är det oklart varför undantag endast görs för förebyggande statligt stöd i form av kapitaltillskott och inte för övriga stödformer. Om en skillnad skulle göras borde det snarare gå i motsatt riktning i och med att kapitaltillskott i många fall är ett kraftfullare stöd än garantier. För det andra är det svårt att förstå tanken bakom att kräva nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i företag som enligt kraven i artikel 32.4 d är solida eller varför det görs en koppling till vad som krävs för att uppnå resolutionsändamålen i fall där företag inte är försatt i resolution.

Kommittén gör bedömningen att avsikten rimligen varit att undanta alla tre stödformerna. Då skulle det märkliga kravet att ta hänsyn till förluster och resolutionsändamål i fall där inga icke absorberade förluster föreligger och förutsättningarna för resolution inte är uppfyllda inte aktualiseras.¹ Men nu ingår bestämmelser med denna innebörd i direktivet i dess slutliga form.

¹ I kapitel 30 föreslår kommittén bestämmelser som ska ge Finansinspektionen möjlighet att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument och andra efterställda skulder i detta syfte.

Kommittén redovisar i det följande hur vi anser att det utrymme direktivet ger en medlemsstat att i krisförebyggande syfte ge lån, garantier eller kapitaltillskott till solida kreditinstitut bör hanteras för att säkerställa att möjligheterna till förebyggande statligt stöd ska kunna tas till vara.

26.3 Lag om förebyggande statligt stöd

26.3.1 Behovet av en ny lag

Kommitténs bedömning: Stödlagens regler om stöd till livskraftiga kreditinstitut och finansieringen av sådant stöd bör i tillämpliga delar och justerade för att ansluta till direktivets regler föras över till en ny lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut.

De uppgifter som Prövningsnämnden har enligt stödlagen har ingen relevans i samband med den typ av stöd som ska kunna ges enligt den nya lagen. Bestämmelserna om tvistlösning i anslutning till resolution bör hanteras i resolutionslagen.

Skälen för kommitténs bedömning

Som framgår ovan ger direktivet möjlighet att under vissa förutsättningar sätta in stödåtgärder av samma slag som användes under finanskrisen 2008-2009. Analysen i kommitténs delbetänkande visar att garantiprogrammet var en viktig åtgärd för att motverka risken för en kraftig kreditåstramning. Motsvarande problem för solida banker att finansiera sig kan uppstå på nytt.

Kapitaltillskottsprogrammet hade mindre direkt betydelse, men det berodde bland annat på att krisen fick ett sådant förlopp att de svenska bankernas kapitalposition inte försämrades nämnvärt och att det kapital som behövdes för att tillfredsställa marknadernas kapitalkrav kunde tas fram av ägarna. Lägen där det kan vara svårt att i tillräcklig utsträckning och tillräckligt snabbt skjuta till riskkapital i den mängd som behövs för att säkerställa bankernas tillgång till finansiering och på så sätt deras möjlighet att upprätthålla kreditförsörjningen kan uppstå i en framtida krissituation.

Kommittén bedömer därför att staten bör ha möjlighet att snabbt och effektivt kunna sätta in sådana åtgärder som anges i artikel 32.4 d.

Det finns till och med skäl att anta att garantier för nyupplåning kan vara särskilt viktiga för att förhindra spridningseffekter när resolutionsreglerna kommit på plats. Anta att en stor bank drabbats av så stora förluster att skuldnedskrivningar krävs. Om det då inte är uppenbart att problemen är begränsade till den banken, kan långgivare till övriga banker befaras dra tillbaka finansiering, vilket skulle kunna leda till allvarliga störningar av samhällsekonomin och den finansiella stabiliteten. Om myndigheterna (och regeringen) gör bedömningen att de övriga bankerna inte har motsvarande finansiella problem utan är solida, kan ett garantiprogram säkerställa att finansieringen fungerar till dess bankerna hunnit övertyga sina långgivare om att de fortsatt är kreditvärdiga.

Möjligheten att sätta in statliga garantier kan på så sätt vara ett viktigt medel för att göra skuldnedskrivningsverktyget mer användbart och därmed mer trovärdigt. Följderna av att ta det i bruk kan i avsaknad av sådana stödmöjligheter befaras vara så svårhanterliga att myndigheterna tvekar (eller förväntas tveka) att använda skuldnedskrivningar. Det kan vara tillräckligt för att regelverkets tänkta effekter på marknadsdisciplinen ska tunnas ut.

Mot denna bakgrund är det problematiskt om ett garantiprogram skulle åtföljas av ett krav på nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i deltagande kreditinstitut. Ett villkor som innebär att aktieägarna i ett solitt kreditinstitut för att få del av garantiprogrammet måste skriva ned sina fordringar eller konvertera relevanta kapitalinstrument på ett sådant sätt att deras ägarandel späds ut skulle kunna göra att inga kreditinstitut vill delta. Och om de ändå deltar skulle det ske till priset av en i relation till syftet med åtgärden helt omotiverad överföring till övriga fordringsägare.

Stöd till solida banker med likartade effekter som statliga garantier kan lämnas i form av lån från centralbanken. Riksbankens uppdrag i detta avseende kvarstår, men som erfarenheterna från 2008 visar kan det vara ändamålsenligt att ge likviditetsstöd på mer än ett sätt. Precis som regler för likviditetsstöd från Riksbanken är på plats oavsett det aktuella läget i den finansiella sektorn bör det därför finnas möjlighet för regeringen (eller den myndighet regeringen beslutar) att snabbt sätta i gång ett garantiprogram eller vidta motsvarande åtgärder.

Detta förutsätter att det finns lagstöd på plats när behov av att vidta åtgärder uppkommer. Bestämmelser med denna innebörd finns i stödlagen, men den lagen innehåller därutöver en rad bestämmelser som inte är relevanta vid den typ av stöd som avses här och direktivet tar sikte på. Det är också viktigt att säkerställa att villkoren för att ge sådant stöd överensstämmer med reglerna i direktivet.

Genom att resolutionsdirektivet omfattar andra institut än kreditinstitut är det möjligt att vidga kretsen till värdepappersbolag, vilka inte omfattas av stödlagen. Kommittén har dock svårt att föreställa sig en situation där ett värdepappersbolag (eller för den delen något annat företag än kreditinstitut som kan bli föremål för resolution) skulle uppfylla kriterierna för när förebyggande statligt stöd kan ges och ser därmed ingen poäng i att vidga kretsen i förhållande till stödlagen.

Kommittén föreslår därför i det följande en ny lag – kallad *lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut* – dit relevanta delar av den nuvarande stödlagens befogenheter förs över. Kommitténs förslag innebär att den nuvarande stödlagen avskaffas. De delar av stödlagen som rör övertagande av banker, värdering etc. ersätts av bestämmelser i den nya resolutionslagen.

Stödlagen innehåller också regler om att tvister rörande stöd ska hanteras via Prövningsnämnden, potentiellt med möjlighet för staten att ålägga ett kreditinstitut att ta emot föreslaget stöd och, om institutet ändå vägrar, tvångsinlösa aktierna i kreditinstitutet. Den typ av stöd som är aktuellt enligt den nya lagen kommer – på samma sätt som garanti- och kapitaltillskottsprogrammen – att byggas på frivillighet. Det är inte rimligt att staten med hänvisning till att en solid bank valt att inte ingå avtal om t.ex. kreditgarantier ska ha möjlighet att begära att en särskild nämnd ska pröva om villkoren är skäligen och kunna förelägga kreditinstitutet att delta. Än mer oproportionerligt vore om en vägran från institutets sida att ingå avtalet ska utgöra grund för staten att ta över ägandet av ett i grunden solitt kreditinstitut.

Eftersom det inte finns skäl att lösa eventuella tvister kring stöd enligt den nya lagen genom den speciella instansen Prövningsnämnden, bör bestämmelserna om nämnden inte föras över till den nya lagen. Här bör normala vägar för hantering av avtalstvister vara tillfyllest.

Däremot kan det finnas behov av tvistlösningsmekanismer i samband med resolution. Kommittén behandlar denna fråga i kapitel 33.

Kommittén noterar att Prövningsnämnden en gällande rätt har en roll även i samband med överklagande av ett beslut av Finansinspektionen att utlösa insättningsgarantin. Vi lämnar dock inget förslag om hur nämndens roll i detta sammanhang bör hanteras. Den frågan bör förslagsvis hanteras i samband med genomförandet av det nya insättningsgarantidirektivet.

26.3.2 Lagens ändamål

Kommitténs förslag: Om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige, får förebyggande statligt stöd lämnas till kreditinstitut.

Skälen för kommitténs förslag

Den förslagna formuleringen av lagens ändamål ansluter nära till 2 § stödlagen. Den ligger i sin tur nära formuleringen i direktivet. Direktivets formulering ”för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras” får anses likvärdig med stödlagens ”motverka en risk för allvarlig störning av det finansiella systemet”. Det är oundvikligt att en allvarlig störning av det finansiella systemet riskerar att påverka samhällsekonomin.

Det kan noteras att ändamålet för förebyggande stöd enligt direktivet skiljer sig från resolutionsändamålen; se kapitel 6. Vid en jämförelse framstår det nu aktuella ändamålet som i grunden mer adekvat och lättolkat genom att entydigt fokusera på stabilitetsmålet. Det stöder således den rangordning av resolutionsändamålen som kommittén förordar.

Enligt stödlagen kan stöd ges vid risk för allvarlig störning av det finansiella systemet i Sverige. Direktivet talar på motsvarande sätt om ”i en medlemsstats ekonomi”. Kommittén har övervägt det ändamålsenliga i denna begränsning och hur den ska tolkas.

Principiellt är det förvånande att direktivet i detta sammanhang anlägger ett så uttalat nationellt perspektiv. Ett grundläggande syfte med direktivet är ju att skapa förutsättningar för att hantera

störningar på ett sådant sätt att den finansiella stabiliteten i hela EU kan bevaras. Det verkar därför motsägelsefullt att begränsa en medlemsstat till att vidta åtgärder som har förebyggande effekter enbart med hänsyn till förhållandena inom landets gränser. Ett vidare mandat synes ligga mer i linje med direktivets syfte och anda.

Även från ett svenskt perspektiv kan det tänkas uppstå situationer där stödåtgärder som har direkta effekter i ett annat land samtidigt har förebyggande effekter på den finansiella stabiliteten i Sverige, t.ex. genom att förhindra spridningseffekter från ett land där en svensk bank har stor verksamhet. Kommittén menar dock att även med begränsningen ”i Sverige” ska stödåtgärder kunna vidtas i ett sådant fall. Syftet är ju att motverka att störningen sprider sig på ett sådant sätt att den påverkar det finansiella systemet i Sverige. Genom att definitionen av kreditinstitut i den föreslagna lagen (i likhet med stödlagen) hänvisar till lagen (2004:297) om bank och finansieringsrörelse följer också att stöd endast kan ges till institut som har säte i Sverige. Oavsett var störningen uppstår kan det således inte bli fråga om att ge direkt stöd till utländska kreditinstitut. Mot den bakgrunden föreslår kommittén att hänvisningen till det finansiella systemet i Sverige ska finnas kvar.

26.3.3 Stödformer

Kommitténs förslag: Stöd kan lämnas genom lån, garantier av nyemitterade skuldförbindelser eller kapitaltillskott. Garantier ska även kunna ges till förmån för Riksbanken i samband med likviditetsstöd som banken lämnat.

Kommitténs bedömning: I och med att förebyggande stöd endast kan ges till solida kreditinstitut bör värderingen sannolikt visa att behovet av nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument uppgår till noll kronor.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

När det gäller de former i vilka stöd kan ges talar direktivet endast om garantier och kapitaltillskott, dvs. lån nämns inte. En tanke kan vara att i de fall stöd i form av lån behövs ska de ges av centralbanken, eventuellt med uppbackning av en statlig kreditgaranti till förmån för centralbanken; se nedan.

Kommittén menar dock att även om centralbanken har huvudansvaret för likviditetsstöd finns det inte anledning att utesluta lån från staten. En hundra procentig garanti för ett lån som någon annan än staten ger innefattar dessutom samma grad av stöd till mottagaren som ett direkt lån från staten, dvs. de ekonomiska effekterna är likvärdiga.

Från det stödmottagande kreditinstitutets synpunkt finns det heller ingen principiell skillnad mellan ett lån från centralbanken respektive ett lån från en annan del av staten. Skillnaden ligger i att centralbanken har unika möjligheter att ge likviditetsstöd, dvs. det handlar i första hand om att ha en effektiv ansvarsfördelning inom staten, inte om stödets effekter.²

Prövning måste dessutom i samtliga fall göras utifrån statsstödsreglerna. Därvid går det att analysera villkoren i form av räntor på lån respektive avgifter för garantier på ett konsistent sätt. Statsstödsprövningen bör därför vara det som avgör om stödet är tillåtet eller inte. Valet mellan lån och garantier bör vara sekundärt. Kommittén föreslår därför att lån ska ingå bland de möjliga stödformerna.

Direktivet anger att garantier ska avse nyemitterade skuldförbindelser. Denna begränsning, som inte finns i stödlagen, bör införas i den nya lagen. Med tanke på att garantiprogrammet avsåg just nyemitterade skuldförbindelser kan detta ses som en anpassning till hur den krisen hanterades. Detta gör det omöjligt att med stöd av denna lag garantera redan emitterade skuldförbindelser, liksom att utfärda en generell garanti motsvarande den som tillkom under 1990-talskrisen. Kommittén bedömer att så långtgående åtgärder ändå inte bör ingå i det mandat regeringen utan särskilt beslut av riksdagen har till sitt förfogande och ser därmed ingen nackdel med denna begränsning.

² Relationen mellan olika typer av statligt likviditetsstöd analyseras närmare i kapitel 11 i kommitténs delbetänkande (SOU 2013:6).

Vi bedömer dessutom att tillägget i stödlagen att stöd även kan lämnas ”på annat sätt”, dvs. på annat sätt än via lån garantier och kapitaltillskott, bör tas bort. Det riskerar att skapa oklarhet om överensstämmelsen mellan de svenska reglerna och direktivet, liksom med statsstödsreglerna.

Som framgår ovan ställer direktivet krav på att förebyggande statligt stöd ska åtföljas av en värdering av behovet av nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Kommittén bedömer, som också framgått, att detta är ett förbiseende, men vi ser inget alternativ till att införa ett sådant krav i svensk lag.

Den praktiska konsekvensen torde bli att den soliditetsbedömning som måste föregå beslutet om att ge förebyggande statligt stöd inte endast kan grundas på tillsynsmyndighetens värdering av kreditinstitutets ställning. Dessutom måste det göras en värdering enligt villkoren i artikel 36, vilket bl.a. innebär att den ska göras av en oberoende part. Givet att principerna för värdering inom den löpande tillsynen och enligt artikel 36 är någorlunda överensstämmande kommer dock värderingen enligt artikel 36 av ett enligt tillsynsmyndigheten solitt institut rimligen att visa att det inte föreligger några förluster som måste absorberas. Därmed kommer resultatet av värderingen att bli att nedskrivning ska göras med noll kronor. Detta betyder att förbiseendet i direktivtexten inte får andra effekter än att processen blir något mer tids- och kostnadskrävande. Kommittén bedömer således att det finns möjlighet att uppfylla direktivets krav utan att detta sätter stopp för möjligheten att ställa ut statliga garantier till solida kreditinstitut.³

Särskilt om garantier till centralbanken

I artikel 32.4 d finns, som framgår ovan, en särskild bestämmelse om garantier till förmån för centralbanken. Den anger att garantier som staten ställer ut till förmån för centralbanken i samband med att den ger likviditetsstöd inte är att betrakta som statligt stöd som ska leda till resolution, om de övriga kraven för förebyggande stöd är uppfyllda.

³ Det kan påpekas att det förutom direktivets krav på nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument vid förebyggande statligt stöd också ställs krav i det generella statsstödsregelverket på att i vissa situationer skriva ned eller konvertera även andra efterställda skulder än de relevanta kapitalinstrumenten, se avsnitt 3.15.7 och avsnitt 30.2.

Av andra bestämmelser i direktivet framgår att likviditetsstöd från centralbanken inte utgör ett tillräckligt villkor för att ett företag ska anses falla. Kommittén delar den syn som direktivet här ger uttryck för. Om sådant stöd vore en resolutionsgrund, skulle hela tanken bakom att centralbanken har i uppdrag att stötta solida och livskraftiga banker (eller hela banksystemet) om de drabbas av tillfälliga likviditetsproblem förfelas. Detta synsätt är också rimligt sett i ett svenskt perspektiv med tanke på att Riksbanken har mandat att ge likviditetsstöd till just sådana banker.

Frågan är vad garantier från staten till förmån för Riksbanken tillför. Riksbanken är en del av staten, låt vara med en egen balansräkning. En kreditgaranti till förmån för Riksbanken är således i princip en inomstatlig garanti.

Dessutom är relationen mellan Riksbanken och staten sådan att eventuella förluster i samband med likviditetsstöd ändå bärs av staten. Det sker genom att Sverige, enligt EU:s regler, är som medlemsstat skyldig att säkerställa att Riksbanken har tillräckligt kapital för att upprätthålla sitt finansiella oberoende. En förlust till följd av likviditetsstöd måste således täckas antingen genom att reglerna om vinstutdelning från Riksbanken till staten gör att en förlust begränsar utdelningen till staten till dess kapitalet är återställt eller genom ett direkt kapitaltillskott i form av budgetmedel. Även i det förnämnda fallet är det i praktiken budgetmedel som tas i anspråk i och med att staten via lägre utdelning får mindre medel över till annan verksamhet.

Tydliga vinstdelningsregler saknas i riksbankslagen, vilket föranlett kritik mot Sverige för brister i genomförandet av EUF-fördraget. Men i SOU 2013:9 presenteras ett förslag som anpassar kapital- och vinstdelningsreglerna i riksbankslagen till dem som gäller för ECB. De innebär att staten explicit bär förluster som Riksbankens ådrar sig. Det gäller för övrigt även för förluster som har andra orsaker än likviditetsstöd, dvs. staten föreslås ge Riksbanken en generell rekapitaliseringsgaranti.

Kommittén förutsätter att oklarheten om riksbankslagens förenlighet med EUF-fördraget kommer att rättas till med en ändring i riksbankslagen som gör att regler avseende kapital och vinstdelning införs som – i likhet med det nämnda utredningsförslaget – bygger på principerna i ECB-stadgan. På den grunden framstår det

som överflödigt att ställa ut särskilda garantier för just förebyggande likviditetsstöd.⁴

Å andra sidan gör det faktum att staten redan garanterar Riksbanken att det inte finns anledning att ställa upp hinder mot den typ av särskild garanti för centralbanken som direktivet pekar ut. Det kan uppstå situationer där Riksbanken tvekar om ett kreditinstitut är solitt medan regeringen (eller stödmyndigheten) bedömer att institutet kan och bör ges stöd. Då kan en explicit garanti tänkas påskynda beslutsprocessen.

Som kommittén konstaterade i vårt delbetänkande och i kapitel 4 finns det även utestående frågor kring ansvarsfördelningen mellan Riksbanken och regeringen (och dess myndigheter) när det gäller likviditetsstöd. Vi har dock inte haft möjlighet att belysa dessa frågor närmare utan de bör behandlas i ett annat sammanhang. Här nöjer sig kommittén med att föreslå att det ska vara möjligt att ställa ut garantier till förmån för Riksbanken för lämnat likviditetsstöd.

26.3.4 Beslut om stöd

Kommitténs förslag: Beslut om förebyggande stöd fattas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer (stödmyndigheten).

Kommitténs bedömning: Riksgäldskontoret bör även framöver – och i kombination med sin roll som resolutionsmyndighet – ges uppdraget som stödmyndighet.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

När det gäller beslutsordningen avseende förebyggande statligt stöd ger direktivet inga anvisningar. Kommittén föreslår att reglerna i stödlagen ska kvarstå, dvs. mandatet att besluta om stöd

⁴ Notera att diskussionen här rör likviditetsstöd till solida banker utanför resolution. Det ska hållas åtskilt från det läge där resolutionsmyndigheten ger garantier för finansiering av företaget under resolution till centralbanken på samma villkor som andra långivare som kommer in sedan företaget satts i resolution. Det senare fallet behandlas i kapitel 21.

ges till regeringen som har möjlighet att delegera hela eller delar vidare till en stödmyndighet.

Kommittén vill samtidigt framhålla att möjligheten att ge lån, garantier och kapitaltillskott utan precisa riktlinjer från riksdagen är en extraordinär befogenhet. Den bör därför inte delegeras vidare till en myndighet utan tydligt angivna ramar. Den ordning som etablerades under finanskrisen, där Riksgäldskontoret i egenskap av stödmyndigheten i förordning fick anvisningar från regeringen om hur ett garantiprogram skulle utformas, bör därför tillämpas även framöver.

Det ankommer på regeringen att ta ställning till om förordningar som anger stödmyndighetens befogenheter ska vara i kraft hela tiden eller aktiveras först när regeringen bedömer att en allvarlig störning har inträffat eller kan befaras inträffa. Kommittén bedömer dock att även i det senare fallet bör förordningar som preciserar tänkbara stödåtgärder finnas förberedda så att stödåtgärder vid behov kan sättas in snabbt.

Regeringen beslutade när stödlagen tillkom att utse Riksgäldskontoret till stödmyndighet. Uppdraget innefattar både renodlade stödåtgärder och befogenheter av resolutionskaraktär. Med Riksgäldskontoret som stödmyndighet enligt den nya lagen och som huvudansvarig för resolution enligt resolutionslagen behålls den ordningen (se kapitel 25 angående kommitténs bedömningar om hur ansvaret för resolution bör fördelas mellan myndigheter).

Det bör samtidigt noteras att denna kombination av roller inte är fri från komplikationer. Om ett institut som fått stöd via garantier senare sätts i resolution, kan Riksgäldskontoret under vissa omständigheter behöva fatta beslut om att skriva ner garanterade värdepapper, vilket i så fall utlöser garantin.

En annan möjlighet är att garanterade värdepapper konverteras till aktier. En garanti kan i så fall betyda att långivaren ska få fullt betalt för sina värdepapper varvid aktierna övergår till garanti-givaren. Riksgäldskontoret i egenskap av stödmyndighet ska i det läget förvalta aktier i en bank under resolution, som samtidigt kontrolleras av Riksgäldskontoret i egenskap av resolutionsmyndighet. Samma situation kan dock uppstå om Riksgäldskontoret som resolutionsmyndighet går in med medel från resolutionsreserven. Den enda skillnaden är att den då agerar utifrån sitt uppdrag som resolutionsmyndighet.

Det är viktigt att dessa olika roller hanteras på ett ansvarsfullt och tydligt sätt. Samtidigt bör det noteras att de intressemötsätt-

ningar som här kan uppkomma i grunden har att göra med att staten ikläder sig flera olika roller i relation till kreditinstitut (i och utanför kris). Regeringen ansvarar för att balansera statens olika roller, oavsett hur ansvarsfördelningen mellan dess myndigheter utformas. En långtgående renodling mellan myndigheter skulle därmed inte lösa det grundläggande problemet. Samtidigt skulle en sådan uppdelning kunna få till följd att de enskilda myndigheterna blir så små att de inte i praktiken förmår lösa sina uppgifter när en kris uppstår.

Kommittén anser följaktligen att ansvarsfördelningen på detta område, precis som när det gäller resolution (se kapitel 25), bör bygga på en avvägning mellan principiella hänsyn och praktiska realiteter. Vid en sådan bedömning framstår det som rimligt att liksom hittills samla statens funktioner för krisförebyggande stödåtgärder respektive krishantering i en myndighet och att denna myndighet är Riksgäldskontoret.

26.3.5 Villkor för de statliga stödåtgärderna

Kommitténs förslag: Stöd får bara lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga. Stöd ska vara tillfälligt och proportionerligt i förhållande till den störning som inträffat. Stöd förutsätter godkännande enligt EU:s statsstödsregler.

Det förebyggande stödet ska behandlas som näringsbidrag enligt inkomstskattelagen (1999:1229). Detsamma gäller stöd som lämnas enligt lagen om resolution.

Stödet ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en otillbörlig snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Skälen för kommitténs förslag

Grundkravet enligt direktivet är att stöd bara får ges till solida kreditinstitut. I den gällande stödlagen används uttrycket ”livskraftig”. Det senare fångar väl den bredare bedömning som bör göras, dvs. att stödet inte får användas för att undvika att ett

allvarligt försvagat kreditinstitut behöver sättas i resolution. Kommittén föreslår därför att det nuvarande uttrycket i stödlagen förs över till den nya lagen.

Därtill krävs att stödet utformas så att det kan godkännas enligt EU:s statsstödsregler. Nödvändiga villkor för det är att stödet är tillfälligt och proportionerligt i förhållande till den störning som inträffat. Av skälen i direktivet framgår också att staten ska ha skälig ersättning från kreditinstitut som får del av garantin. Motsvarande krav anges i stödlagen genom att det sägs att stödet så långt som möjligt ska utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en otillbörlig snedvridning av konkurrensen förhindras. I direktivet används begreppet affärsmässigt bland annat i anslutning till försäljningsverktyget och det bör tolkas på likartat sätt här. Dessa krav bör därför framgå av lagtexten. (Mer om hur EU:s statsstödsregler fungerar i redovisas i avsnitt 3.15.)

Det är vidare en grundprincip i direktivet och ett uttryckligt krav i stödlagen att statens kostnader och risker ska begränsas. Att staten tar ut avgifter för garantier och lån bidrar också till att detta syfte uppnås. Kommittén föreslår att dessa krav ordagrant förs över från stödlagen.

Direktivet anger som ett särskilt villkor för ett kapitaltillskott att det ska vara begränsat av vad som krävs för att rätta till en kapitalbrist som identifierats i ett stresstest eller motsvarande analys gjord av tillsynsmyndigheten. Kommittén bedömer att det kravet inte särskilt behöver anges i lagtexten. Bedömningen av om det villkoret är uppfyllt kommer ändå att göras av EU-kommissionen i samband med prövningen i förhållande till statsstödsreglerna.

Stöd som lämnas enligt lagen om statligt stöd till kreditinstitut är enligt inkomstskattelagen (1999:1229) ett skattepliktigt näringsbidrag om det inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. När nu lagen om statligt stöd till kreditinstitut upphävs kommer stöd som ges enligt den lagen att ges enligt lagen om förebyggande statligt stöd eller lagen om resolution. Inkomstskattelagens bestämmelser bör därför ändras så att stöd enligt de nya lagarna blir skattepliktigt näringsbidrag.

27 Avtal om finansiellt stöd inom koncerner

27.1 Inledning

Artiklarna 19–26 i direktivet innehåller bestämmelser om finansiellt stöd mellan företag, belägna i olika länder, inom en koncern. Finansiellt stöd mellan företag inom samma koncern kan vara ett effektivt sätt att förebygga en eventuell kris i ett eller flera av koncernens företag. Mot den bakgrunden innehåller direktivet en skyldighet för medlemsstaterna att tillse att det inte finns juridiska hinder för att lämna finansiellt stöd mellan företag inom samma koncern förutsatt att vissa villkor är uppfyllda (se skäl 38). Finansiellt stöd kan enligt direktivets bestämmelser lämnas i form av penninglån, garantier och tillhandhållande av säkerheter, eller som en kombination av dessa stödformer.

Direktivet utgår från en modell där tillsynsmyndigheten på förhand godkänner avtal om finansiellt stöd som sedan ska beslutas av varje företags bolagsstämma. Innan stöd utgår har dessutom tillsynsmyndigheten möjlighet att invända mot att finansiellt stöd utgår enligt det redan godkända avtalet.

I Sverige samt i en del övriga länder finns emellertid nationella regler vilka går ut på att motverka vissa former av värdeöverföring från ett bolag i syfte att skydda borgenärer och minoritetsägare. Dessa regler återfinns främst inom bolagsrätten. Artiklarna 19–26 syftar således även till att undanröja eventuella hinder för denna typ av stöd samt att uppställa villkor för när denna typ av stöd kan utgå mellan enheter inom samma koncern.

27.1.1 Syfte

Koncerninternt finansiellt stöd är ett stödarrangemang som bygger på frivillighet genom avtal mellan företagsenheter inom en koncern belägna i olika länder och som, om det ingås, ska godkännas av tillsynsmyndighet. Syftet med att möjliggöra koncerninternt finansiellt stöd är ett eller flera företag inom en koncern ska kunna hjälpa andra delar av koncernen i syfte att motverka att dessa företag kommer under allvarlig finansiell stress.

Koncerninternt finansiellt stöd är inte ett medel som står till myndigheternas förfogande. Tvärtom stadgar direktivet uttryckligen att medlemsstaterna inte bör uppställa ingåendet av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som ett etableringskrav (skäl 38). Koncerninternt finansiellt stöd ska ses som en möjlighet för de enheter inom en koncern som väljer att ingå dylika avtal. Det är således inte fråga om ett verktyg för återhämtning. Genom att underlätta genomförandet av avtal om koncerninternt finansiellt stöd sätts fokus på koncernintresset i förhållande till skyddet för varje enskild företagsenhets borgenärer och aktieägare. Härigenom beaktas det indirekta intresse som varje företagsenhet i en koncern har av hela koncernens framgång i en större utsträckning.

Till följd av regler som begränsar finansiella instituts möjlighet att ge finansiellt stöd till företag inom samma koncern belägna i ett annat land riskerar tillgångar att låsas in i en medlemsstat. Genom att införa en skyldighet för medlemsstaterna att se till så att koncerninternt finansiellt stöd mellan enheter belägna i olika länder kan utgå begränsas därmed inlåsning av tillgångar i en framtida gränsöverskridande kris. Ett sådant tidigt finansiellt stöd kan förhindra att finansiella problem utvecklas i enskilda koncernenheter. Bestämmelserna i artikel 19–26 i direktivet syftar således till att motverka vad som ibland benämns som finansiell protektionism, det vill säga att gränsöverskridande finansiella verksamheter begränsas i syfte att gynna den inhemska finansmarknaden.

27.1.2 Utformning

Koncerninternt finansiellt stöd ska i grunden bygga på ett avtal som ingås frivilligt mellan två eller flera företag inom samma koncern. Företagen ska dock vara belägna i olika länder för att vara omfattade av direktivets bestämmelser. Direktivets bestämmelser

omfattar således inte en situation vari ett svenskt moderbolag önskar ge koncerninternt finansiellt stöd till sitt svenska dotterbolag. Det är dock givetvis möjligt för det svenska moderbolaget att ge koncerninternt finansiellt stöd till – exempelvis – sitt lettiska dotterbolag som i sin tur ger finansiellt stöd till det svenska dotterbolaget i koncernen.

Varje företag som ger eller tar emot finansiellt stöd får bedöma om det är i dess intresse att ingå ett sådant avtal, samt vilka företag i koncernen som ska vara parter till avtalet. Det är även upp till de enskilda företagen att själva besluta om stödets utformning inklusive den ersättning som ska utgå för stödet. Med detta sagt åligger det de ansvariga tillsynsmyndigheterna att bedöma huruvida stödet ska utgå med hänsyn tagen till bland annat den finansiella situationen i det stödgivande företaget.

En förutsättning för stöd mellan företagsenheter i multinationella bankkoncerner är även att stödet bedöms bevara eller återställa hela koncernens finansiella stabilitet. Ett godkännande av den samordnande tillsynsmyndigheten för koncernen är en förutsättning för att stöd ska få utgå enligt direktivets regler. Ett godkännande av stödet ska även ges av bolagsstämman i samtliga företag vilka är parter till avtalet. Innan stödet utbetalas, men efter det har godkänts av samordnande tillsynsmyndighet och bolagsstämman, har tillsynsmyndigheten för det stödgivande företaget en möjlighet att invända mot att det utbetalas.

De regler som gäller för att koncerninternt finansiellt stöd ska få utgå syftar till att minimera riskerna för att ett avtal om finansiellt stöd kan medföra finansiella svårigheter för avtalsparterna eller för det finansiella systemet i helhet. Vidare syftar villkoren till att säkerställa att avtalet om stöd ingåtts frivilligt av varje avtalspart. Reglerna syftar även till att erbjuda ett skydd för det givande samt det mottagande företagens aktieägare genom att införa ett krav på att bolagsstämman ska godkänna avtal om finansiellt stöd. Det givande företagets aktieägare kan ha ett intresse av att begränsa värdeöverföringen från företaget medan det mottagande företagets aktieägare kan ha ett intresse av att tillse att ersättningen som utgår för stödet är rimlig.

Vad gäller skyddet för det stödgivande företagets borgenärer bör följande nämnas. Direktivet uppställer regler vilka begränsar möjligheterna för ett bolag som befinner sig i en finansiellt utsatt situation att ge koncerninternt finansiellt stöd. Exempelvis är det en förutsättning för att stöd ska få utgå att det givande företaget

inte är insolvent eller riskerar att bli det om koncerninternt finansiellt stöd utgår (artikel 23.1 e). Med det sagt torde ändå direktivets regler om koncerninternt finansiellt stöd medföra en viss försvagning av borgenärernas ställning i och med att vissa värdeöverföringar från bolag som inte skulle vara tillåtna enligt gällande aktiebolagsrättsliga regler nu föreslås bli möjliga.

27.1.3 Disposition

Efter denna inledande beskrivning av direktivets bestämmelser om koncerninternt finansiellt stöd samt dessas syften och utformning, följer i det kommande avsnittet en mer detaljerad beskrivning av direktivets regler. I avsnitt 27.3 ges en redogörelse över de nationella regler vilka berörs av direktivets regler om koncerninternt finansiellt stöd. Avsnitt 27.4 innehåller kommitténs överväganden samt våra förslag till författningsändringar.

27.2 Direktivets förslag

Nedan ges en mer utförlig översikt över direktivets regler gällande koncerninternt finansiellt stöd. Reglerna återfinns i artiklarna 19–26 i direktivet. I rubriken till varje underavsnitt anges i vilken/vilka artikel/artiklar i direktivet de under rubriken behandlade reglerna återfinns.

27.2.1 Allmänt om stödets former (artikel 19)

Den inledande artikel 19 gällande koncerninternt finansiellt stöd är utformad som en skyldighet för medlemsstaterna att tillse att de avtal om finansiellt stöd som uppfyller direktivets villkor kan genomföras. Medlemsstaterna förbehålls dock rätten att behålla begränsningar i nationell rätt mot avtal om koncerninternt finansiellt stöd om sådana begränsningar är motiverade av att separera olika företag inom samma koncern av hänsyn till finansiell stabilitet.

Avtal om finansiellt stöd kan ingås mellan å ena sidan ett moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett holdingföretag eller ett moderholdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom unionen, och å den andra sidan ett

dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom unionen. Detta förutsatt att det sistnämnda företaget omfattas av samma gruppbaseade tillsyn som moderföretaget. Stödet kan ges mellan dotterföretag, från moder- till dotterföretag eller från dotter- till moderföretag.

Skyldigheten för medlemsstaterna att tillse att denna typ av avtal får ingås samt att stöd i enlighet med dessa avtal kan lämnas omfattar samtliga koncerner vars moderinstitut är belägna inom unionen. Skyldigheten omfattar – utöver dessa moderinstituts dotterföretag inom unionen – även sådana dotterföretag som är belägna utanför unionen, förutsatt att de omfattas av moderföretagets gruppbaseade tillsyn.

Slutligen förpliktar direktivet medlemsstaterna att tillse att det endast är avtalsparterna som kan disponera över de rättigheter som följer enligt avtalet, vilket alltså utesluter att tredje man får rättigheter enligt avtalet.

27.2.2 Avtal om koncerninternt finansiellt stöd (artikel 19.7)

Artikel 19.7 innehåller ett antal bestämmelser gällande själva avtalet om finansiellt stöd.

Som nämndes i inledningen är det här fråga om en frivillig stödform. Ett grundläggande krav för att ett avtal om finansiellt stöd ska godkännas är, mot denna bakgrund, att avtalet har ingåtts av fri vilja. Varje företag som ingår avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska således bedöma om det vill ingå ett sådant avtal samt vilka företag inom koncernen som ska vara avtalsparter. Till följd av kravet på frivillighet stadgar direktivet uttryckligen att ett avtal om finansiellt stöd inte får vara ett villkor för att få verka i en medlemsstat.

Vidare får ett avtal om finansiellt stöd inte vara ett villkor för att koncerninternt stöd ska få utgå under förutsättning att stödet inte medför en risk för koncernen som helhet. Det ska alltså inte vara möjligt för en medlemsstat att förbjuda att koncerninternt finansiellt stöd ges enbart på den grunden att ett avtal därom saknas, om inte stödet medför en risk för koncernen som helhet.

Principerna för beräkningen av ersättning för de transaktioner som äger rum till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska framgå av avtalet. Vad gäller storleken på denna ersättning sägs enbart att varje part ska agera för att tillvarata sina egna intres-

sen. Varje part får då ta hänsyn till eventuella direkta och indirekta fördelar som denne kan komma i åtnjutande av till följd av avtalet. Det finns dock inget uttryckligt krav på att avtalet ifråga ska vara av affärsmässig karaktär (jfr 17 kap. 1 § 4 aktiebolagslagen, ABL).

Av direktivet framgår även att ersättningen för stödet får fastställas på grundval av sådan information som den ena parten besitter på grund av att den befinner sig i ett koncernförhållande med den andra parten. Vidare behöver man vid beräkningen av ersättningen inte beakta eventuell förväntad tillfällig påverkan på marknadspriserna vilka följer av händelser som inte är hänförliga till koncernen.

Slutligen innehåller artikel 19.7 ett stadgande om att den givande parten ska ges full insyn i relevant information från samtliga mottagare av det finansiella stödet i samband med beslutet att ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd eller vid bestämmandet av ersättningen för sådant stöd.

27.2.3 Villkor för godkännande av stöd (artiklarna 23 och 19.8)

Utöver de ovan nämnda reglerna gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd, innehåller direktivet ett antal villkor vilka måste vara uppfyllda för att ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska godkännas av den samordnande tillsynsmyndigheten för den koncern inom vilken stödet ifråga ska utgå.

Ett grundläggande syfte bakom denna reglering är, som ovan nämnts, att underlätta för företag inom samma koncern att hjälpa varandra ur en svår finansiell situation. Ett krav för att ett avtal om stöd ska godkännas är därför att det finns rimliga utsikter att det tillhandahållna stödet i betydande grad kan avhjälpa de finansiella svårigheter som finns i det mottagande företaget, samt att det finansiella stödet därmed syftar till bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något enskilt mottagande företag.

Det krävs även att ledningsorganet för den givande enheten vid tidpunkten för beslutet om finansiellt stöd rimligen kan anta att den utlånade summan inklusive den överenskomna räntan återbetalas.

Vad gäller eventuella pantsäkerheter krävs att ledningsorganet rimligen kan anta att dessa återlämnas samt att ersättningen för

nyttjandet av dem betalas. Samma sak gäller i förhållande till den skuld som uppkommer ifall det finansiella stödet består av en garanti eller annan slags säkerhet och den garantin eller säkerheten utnyttjas.

Direktivet uppställer vidare ett antal krav gällande den finansiella situationen i de företag som är parter till avtalet om finansiellt stöd. Tillhandahållandet av finansiellt stöd får inte medföra att likviditeten eller soliditeten i den enhet som ger stödet äventyras. Vidare får tillhandahållandet av stödet inte medföra ett hot mot den finansiella stabiliteten i en eller flera medlemsstater. Varken det givande eller det mottagande företaget får vid avtalsingåendet, enligt deras respektive behöriga myndigheter, uppfylla de villkor som gäller för tidigt ingripande enligt artikel 27 i direktivet (se kapitel 29).

Det företag som ger stödet ska vid den tidpunkt stödet ges uppfylla de krav som kapitaltäckningsdirektivet ställer på kapitalbas och likviditet och övriga krav som ställs i artikel 104.2 i det direktivet, och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har getts. Den enhet som ger stödet ska också, vid den tidpunkt stödet beviljas och även efter den tidpunkt stödet har effektuerats, uppfylla kapitaltäckningsdirektivets, tillsynsförordningens samt den nationella rättens eventuella bestämmelser om stora exponeringar och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har getts. Slutligen får tillhandahållandet av stödet inte äventyra möjligheten till resolution av den givande enheten.

Eba ska utfärda riktlinjer för att understödja en samstämmig tolkning och tillämpning av ovannämnda villkor.

27.2.4 Godkännande och granskning av avtal om finansiellt stöd (artiklarna 20, 21, 22 och 24)

Direktivet anger att avtal om finansiellt stöd ska granskas och godkännas av såväl avtalsparterna som tillsynsmyndigheter innan det undertecknas. Direktivet föreskriver tämligen detaljerat hur dessa gransknings- och godkännandeprocesser ska gå till.

Moderinstitut i den koncern inom vilken avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska utgå ska lämna in en ansökan till den samordnade tillsynsmyndigheten för koncernen. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska i sin tur vidarebefordra ansökan till varje behörig tillsynsmyndighet för de enheter som föreslås vara parter i

avtalet om finansiellt stöd. Samtliga berörda tillsynsmyndigheter ska därvid göra en individuell bedömning av om de villkor som uppställs i artikel 23.1 (inklusive artikel 19.7) är uppfyllda (se ovan under avsnitt 27.2.2 samt 27.2.3), och i första hand komma fram till ett gemensamt beslut inom fyra månader från att de mottagit ansökan ifråga. När inte ett gemensamt beslut inom denna tidsram ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta det avgörande beslutet. De behöriga myndigheterna har även möjlighet att hänskjuta frågan till Eba för medling.

De avtalsutkast som har godkänts av tillsynsmyndigheterna ska därefter godkännas av respektive företags bolagsstämma. Avtalet blir inte giltigt i förhållande till de företag vars stämmor inte har godkänt avtalet. Bolagsstämman ska också besluta att företagets ledningsorgan ska fatta beslut om att ge eller motta stöd enligt avtalet. Det ska inte krävas ytterligare beslut av bolagsstämman i anledning av avtalet. Ledningsorganet ska rapportera till bolagsstämman varje år om eventuella beslut enligt avtalet.

Det är således ledningsorganet i den givande företagsenheten som ska fatta själva beslutet att ge stöd. Beslutet ska motiveras och målet för det finansiella stödet ska framgå. I beslutet ska särskilt anges hur det finansiella stödet ifråga uppfyller de villkor som gäller för stödet (se ovan). Även mottagande enhets styrelse ska fatta beslut om att motta stödet.

27.2.5 Behöriga myndigheters invändningsrätt (artikel 25)

Ledningsorganet i den givande enheten ska, innan det finansiella stödet ges, anmäla till sin behöriga tillsynsmyndighet samt till Eba att den avser att besluta om stöd i enlighet med ett upprättat och godkänt avtal. Ledningsorganet ska även anmäla detta till den samordnande tillsynsmyndigheten samt till den behöriga myndigheten för den mottagande enheten om dessa inte redan blivit underrättade i sin egenskap av behörig myndighet för den givande enheten.

Anmälan ska innehålla ledningsorganets motiverade beslut enligt artikel 24, närmare uppgifter om det finansiella stödet samt en kopia av själva avtalet. Den behöriga tillsynsmyndigheten kan förbjuda eller begränsa stödet ifall den anser att villkoren för stödet enligt artikel 23.1 (inklusive artikel 19.7) inte är uppfyllda. De berörda myndigheterna bereds därmed möjlighet att få göra en ny prövning av avtalet om koncerninternt finansiellt stöd. Ett beslut

att förbjuda eller begränsa stödet måste fattas inom fem dagar från det att en komplett ansökan inkommit till myndigheten. Fattas inget sådant beslut inom den angivna tidsramen får stödet ges enligt de villkor som framgår av anmälan. Det rör sig således om en betydligt snabbare process än vad som gäller för godkännande av avtal (jfr ovan under avsnitt 27.2.4).

Om den samordnande tillsynsmyndigheten eller den behöriga myndigheten för det mottagande företaget har invändningar mot ett beslut att förbjuda eller stoppa stödet kan dessa myndigheter inom två dagar hänskjuta frågan till Eba för icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010. Om ingen överenskommelse nås står det ursprungliga beslutet av den behöriga myndigheten för det givande företaget fast.

Oavsett vilket beslut som fattas gällande det finansiella stödet ska beslutet omedelbart anmälas till den samordnande myndigheten, den behöriga myndigheten för den enhet som mottar stödet samt till Eba. Den samordnande myndigheten ska i sin tur informera de övriga medlemmarna i tillsynskollegiet samt i resolutionskollegiet.

27.2.6 Offentliggörande av avtal (artikel 26)

Medlemsstaterna ska se till så att de företag som ingått avtal om finansiellt stöd offentliggör att de gjort så samt att de offentliggör namnen på samtliga avtalsparter och därutöver ger en allmän beskrivning av avtalsvillkoren. Denna information ska uppdateras minst en gång om året.

Eba ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförandet av bestämmelserna i denna artikel.

27.3 Gällande rätt

Som nämns i inledningen till detta kapitel är de aktuella bestämmelserna i direktivet främst utformade som en skyldighet för medlemsstaterna att tillse så att koncerninternt finansiellt stöd kan utgå under vissa förutsättningar. Detta aktualiserar frågan om förenligheten av den gällande associationsrättsliga regleringen angående värdeöverföring från bolag med direktivets regler i detta hänseende. I detta avsnitt beskrivs relevant svensk gällande rätt. Syftet med

denna beskrivning är att utgöra en bakgrund till den fortsatta diskussionen i detta kapitel.

27.3.1 Det aktiebolagsrättsliga värdeöverföringsbegreppet

En grundläggande aktiebolagsrättslig princip är att aktieägarna inte har ett personligt betalningsansvar för bolagets förpliktelser (1 kap. 3 § ABL). Således kan endast bolagets förmögenhet tas i anspråk för fullgörelse av dess förpliktelser. I syfte att skydda bolagets borgenärer och aktieägare innehåller aktiebolagslagen begränsningar i bolagets rätt att vederlagsfritt minska tillgångarna eller öka skulderna. Bestämmelserna i 17–21 kap. ABL om värdeöverföringar är en central del av dessa s.k. kapitalskyddsregler.

I 17 kap. 1 § ABL anges vad som menas med värdeöverföring i lagens mening:

1. Vinstutdelning,
2. förvärv av egna aktier,
3. minskning av aktiekapitalet eller reservfonden för återbetalning till aktieägarna, och
4. annan affärshändelse som medför att bolagets förmögenhet minskar och inte har rent affärsmässig karaktär för bolaget.

Av intresse för diskussionen i detta sammanhang är främst 4 som kan sägas innebära ett förbud mot så kallade förtäckta värdeöverföringar. Med förtäckt värdeöverföring menas sådana transaktioner som innefattar ett helt eller delvis vederlagsfritt förfogande över bolagets förmögenhet.¹ De värdeöverföringar som får ske enligt aktiebolagslagen (17 kap. 2 §) är

1. vinstutdelning,
2. förvärv av egna aktier,
3. minskning av aktiekapitalet eller reservfonden för återbetalning till aktieägarna, och
4. gåva för allmännyttigt ändamål.

¹ Jan Andersson, Kapitalskyddet i aktiebolag, 5 uppl. 2005, s. 40.

Om samtliga aktieägare är överens kan de fatta beslut om värdeöverföring i annan form än de som anges i 17 kap. 2 § ABL.²

Enligt 17 kap. 3 § första stycket ABL är överföring av medel från bolaget förbjuden om det inte efter överföringen finns full täckning för bolagets bundna egna kapital. Med bundet eget kapital avses bolagets aktiekapital, uppskrivningsfond, reservfond och kapitalandelsfond (5 kap. 14 § första stycket ÅRL). Regeln om skyddet för bolagets bundna egna kapital kompletteras av den så kallade försiktighetsregeln i paragrafens andra stycke.

Även om det inte finns något hinder enligt första stycket får bolaget, enligt nämnda regel, enbart genomföra en värdeöverföring till aktieägare eller annan om den framstår som försvarlig med hänsyn till de krav som verksamhetens art, omfattning och risker ställer på storleken av det egna kapitalet, och bolagets konsolideringsbehov, likviditet och ställning i övrigt. En värdeöverföring får aldrig ske i strid med borgenärsskyddsreglerna i 17 kap. 3 § ABL oavsett om samtliga aktieägare skulle vara överens.³

27.3.2 Särskilt om låneförbudet för finansiella institut

Utöver de allmänna reglerna om värdeöverföring i 17 kap. ABL finns det i 21 kap. samma lag regler om låneförbud, vilka innebär att aktieägare och närstående inte får låna från bolaget oavsett villkor (21 kap. 1 § ABL). Med penninglån likställs även ställande av säkerhet eller garanti för annans penninglån (21 kap. 3 § ABL). Finansiellt stöd enligt artikel 19 i direktivet, i den mån det avser lån till aktieägare, omfattas alltså i och för sig av det aktiebolagsrättsliga låneförbudet i 21 kap. ABL.

Från låneförbudet i 21 kap. 1 § ABL finns ett betydelsefullt undantag intaget i 21 kap. 2 § 2 samma lag. Det medger lån till en gäldenär som befinner sig i samma koncern som det långivande företaget. Begreppet koncern omfattar i detta sammanhang, bland annat, samtliga företagsgrupper i vilka moderföretaget är en svensk bokföringsskyldig juridisk person, eller en motsvarande juridisk person med hemvist inom EES (21 kap. 2 § andra stycket ABL). Vidare föreligger det en möjlighet för Finansinspektionen att medge dispens från de nämnda låneförbuden om det finns synnerliga skäl (21 kap. 8 § ABL).

² Prop. 2004/05:85 Ny aktiebolagslag, s. 373.

³ Jan Andersson, Kapitalskyddet i aktiebolag, 5 uppl. 2005, s. 10.

Vad gäller kreditinstitut finns en särreglering i lagen om bank- och finansieringsrörelse (LBF) vilken intar en ställning av lex specialis i förhållande till det allmänna aktiebolagsrättsliga låneförbudet i 21 kap. ABL. LBF innehåller en särskild reglering avseende ett kreditinstituts möjlighet att ingå avtal om tjänster med juridiska och fysiska personer som är bolaget närstående (jävskretsen). I begreppet tjänst ingår här, vid sidan av penninglån, även ingående av borgen samt ställande av garantiförbindelse m.m.⁴ I jävskretsen finns bland annat den person, med undantag av staten, som äger andelar eller aktier i det kreditgivande företaget som uppgår till mer än tre procent av kapitalet (8 kap. 5 § första stycket 4 LBF).

Ett kreditinstitut får enligt den aktuella bestämmelsen inte ingå ett avtal på villkor som inte är affärsmässigt betingade till förmån för en sådan juridisk eller fysisk person. Ingås ett avtal med en person inom jävskretsen, ska beslutet fattas av institutets styrelse samt antecknas i en särskild förteckning (8 kap. 6 § LBF). Syftet med bestämmelserna är att motverka så kallade jävskrediter.⁵

I den aktuella bestämmelsen definieras emellertid inte uttrycket ”affärsmässigt betingade” närmare. I förarbetena diskuterades hur detta begrepp skulle tolkas. Ifall ett marknadsvärde finns för den tjänst som tillhandahållits, kan detta användas som ett slags måttstock. För det fall en sådan måttstock inte är tillgänglig blir det, enligt förarbetena, fråga om att göra en allmän uppskattning av de olika prestationernas värde. I anslutning härmed uttalades även att det knappast blir tal om att tillämpa jävsbestämmelsen på ett avtal som med någorlunda trovärdighet kan betecknas som affärsmässigt betingat.⁶ De villkor som i direktivet uppställs för att koncerninternt finansiellt stöd ska få utgå föranleder dock att ett sådant stöd alltid kan betraktas som förenligt med den ovan diskuterade regleringen i LBF.

För de institut som omfattas av lagen om värdepappersmarknaden (LVM) gäller de allmänna reglerna i 21 kap. ABL i samtliga fall utom då ett lån ges till en kund för att denne ska finansiera ett köp av ett eller flera finansiella instrument (8 kap. 38 § första stycket LVM).

Det bör dock noteras att ett penninglån eller annat finansiellt stöd som får ges enligt LBF:s eller enligt 21 kap. ABL:s regler, samtidigt kan vara otillåtet enligt reglerna i 17 kap. 3–4 §§ ABL för det

⁴ Prop. 2002/03:139 Reformerade regler för bank- och finansieringsrörelse, s. 333 f.

⁵ A.a. s. 329 ff.

⁶ A.a. s. 332.

fall det långivande bolaget saknade täckning för bolagets bundna egna kapital eller värdeöverföringen översteg det belopp som enligt lagens bestämmelser var tillgängligt för värdeöverföring. Som tidigare nämnt blir reglerna i 17 kap. 3–4 §§ ABL enbart tillämpliga om det rör sig om en värdeöverföring i den lagens mening, det vill säga om transaktionen ifråga medfört att bolagets förmögenhet minskar och att transaktionen inte har en rent affärsmässig karaktär (se 17 kap. 1 § första stycket 4 ABL).

27.3.3 Återvinning

Av relevans i detta sammanhang är även konkurslagens (KL) regler om återvinning. Återvinningsreglerna, vilka återfinns i konkurslagens fjärde kapitel, ger förvaltaren av ett konkursbo möjligheten att under vissa omständigheter kräva att egendom går åter till konkursboet. Av 4 kap. 5 § KL framgår att en rättshandling ska gå åter om en borgenär otillbörligen gynnats, gäldenärens egendom har undandragits borgenärerna eller gäldenärens skulder har ökat om gäldenären var, eller genom förfarandet blev, insolvent. Detta förutsatt att gäldenärens motpart kände till eller borde ha känt till gäldenärens insolvens och de omständigheter som gjorde rätts-handlingen otillbörlig.

Är det fråga om en gåva ställs det inga krav på att motparten ska ha känt till eller borde ha känt till de nämnda omständigheterna (4 kap. 6 § KL). Av intresse i detta sammanhang är även 4 kap. 12 § KL som innehåller regler gällande återgång av en säkerhet som konkursgäldenären ställt.

Mot bakgrund av de nyss redovisade reglerna kan man tänka sig det hypotetiska fallet att finansiellt stöd som utbetalats i enlighet med ett avtal som godkänts enligt direktivets regler sedermera blir föremål för återvinning för det fall det givande företag skulle gå i konkurs.

27.4 Kommitténs överväganden

Detta avsnitt innehåller kommitténs överväganden gällande svensk rätts förenlighet med direktivets regler om koncerninternt finansiellt stöd inklusive de författningsändringar som enligt vår mening är nödvändiga att genomföra.

27.4.1 Aktiebolagslagens värdeöverföringsregler

Kommitténs bedömning: Ett koncerninternt finansiellt stöd kan under vissa omständigheter vara att betrakta som en värdeöverföring i ABL:s mening. Kommittén bedömer dock att det är osannolikt att regeln om skydd för bolagets bundna egna kapital (17 kap. 3 § första stycket ABL) överträds med tanke på de gällande kapitaltäckningskraven. De krav som ställs i den så kallade försiktighetsregeln i 17 kap. 3 § andra stycket ABL bedöms vara uppfyllda genom de kraven på det givande företagens soliditet och likviditet i den relevanta sektorslagstiftningen för att avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska få utgå. Finansinspektionen bör i samband med sitt beslut att godkänna ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd även beakta försiktighetsregeln.

Kommitténs förslag: Ett stadgande ska införas i 17 kap. 2 § ABL med innebörden att en transaktion som sker till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som godkänts i enlighet med tillämplig lagstiftning ska få ske.

Skälen för kommitténs bedömning och förslag

Kan avtal om koncerninternt finansiellt stöd medföra värdeöverföring i aktiebolagslagens mening?

En central fråga i detta sammanhang är huruvida de svenska associationsrättsliga reglerna som begränsar värdeöverföringar från bolag är förenliga med direktivets regler om koncerninternt finansiellt stöd. I detta sammanhang väcks först frågan om ett stöd enligt artikel 19 i direktivet är att anse som en värdeöverföring i aktiebolagslagens mening. Som tidigare nämnts avses med värdeöverföring i ABL:s mening, bland annat, sådan affärshändelse som medför att bolagets förmögenhet minskar och som inte är av en rent affärsmässig karaktär för bolaget (se 17 kap. 1 § 1 stycket 4 ABL). Huruvida en affärshändelse är att betrakta som en värdeöverföring är avgörande för tillämpningen av reglerna i 17 kap. 2 och 3 §§ ABL.

Ett första rekvisit som behöver vara uppfyllt för att en värdeöverföring enligt 17 kap. 1 § 1 st. 4 ABL ska vara för handen är att det givande företagens förmögenhet minskar till följd av utbetalning.

det av det finansiella stödet. När finansiellt stöd utbetalas uppstår en motsvarande fordran hos det givande företaget. Det är alltså inte givet att företagets förmögenhet därigenom har minskat. Det är dock möjligt att den fordran som uppstår till följd av att koncerninternt finansiellt stöd utgår inte kan värderas till samma belopp som det utgivna finansiella stödet. Att så skulle kunna vara fallet kan vara att förklara med att en fordran på ett bolag i en finansiellt utsatt situation inte kan upptas till dess nominella belopp. I sammanhanget bör det dock uppmärksammas att en förutsättning för att ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska få ges är att det mottagande företaget inte uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 i direktivet samt att det givande företaget vid tidpunkten för beslutet om stödet rimligen kunde anta att stödet, samt ersättningen därför, kommer att återbetalas (artikel 23.1 d).

Trots detta kan man givetvis tänka sig en situation där det givande företagets förmögenhet minskar som en konsekvens av att koncerninternt finansiellt stöd utbetalas. Frågan blir i detta skede om utbetalandet av stödet ifråga kan anses vara av rent affärsmässig karaktär eller ej. En affärshändelse som anses vara av rent affärsmässig karaktär för det givande företaget ska inte vara att betrakta som en värdeöverföring i ABL:s mening.⁷ Frågan är därvid om artikel 19 i direktivet förutsätter att stödet ska ges på affärsmässiga villkor eller om artikeln stadgar en skyldighet för medlemsstaterna att möjliggöra finansiellt stöd mellan företag inom samma koncern även för det fall stödet inte skulle vara av en rent affärsmässig karaktär.

Som vi redogör för ovan förutsätter direktivet att avtalet om finansiellt stöd ingås av fri vilja samt att varje part vid avtalsingåendet agerat för att tillvarata sina egna intressen (artikel 19.7 a och b). Innebär dessa krav att avtalet samtidigt ska anses vara av rent affärsmässig karaktär i ABL:s mening?

Av förarbetena till ABL framgår följande:⁸

Frågan om en viss transaktion skall anses ha affärsmässig karaktär för bolaget får i det enskilda fallet avgöras främst med hänsyn till utåt iakttagbara omständigheter kring händelsen. Särskild betydelse får tillmätas skillnaden mellan parternas prestationer (värdediskrepansen). Det förhållandet att transaktionen är oförmånlig för bolaget och förmånlig för motparten medför dock inte i och för sig att den är att betrakta som en värdeöverföring. En ”dålig affär” är sålunda inte

⁷ Att så är fallet följer av en motsatsvis läsning av 17 kap. 1 § 1 st. 4 ABL.

⁸ Prop. 2004/05:85 Ny aktiebolagslag, s. 748.

någon värdeöverföring i paragrafens mening. Av stor betydelse är också om transaktionen framstår som förenlig med den verksamhet som bolaget normalt bedriver. Utgör den ett normalt led i verksamheten får den anses ha affärsmässig karaktär. Vid denna bedömning kan det finnas skäl att väga in sådant som transaktionens rättsliga form (köp, pant, borgen, löneutbetalning, etc.) och mottagarens relation till bolaget (vilket faktiskt inflytande eller formell ställning han eller hon har i bolaget). Om det är fråga om en transaktion mellan en aktieägare i ett fåmansbolag och dennes bolag, torde redan en ganska liten skillnad mellan parternas prestationer ge anledning att betrakta transaktionen som en värdeöverföring, eftersom det i den situationen typiskt sett finns anledning att anta att syftet med transaktionen är att gynna ägaren. En transaktion som samma bolag genomför med en utomstående person kan däremot innefatta större skillnader mellan parternas prestationer men ändå inte vara att anse som en värdeöverföring. Bedömningen måste grundas på förhållandena i det enskilda fallet.

Av de citerade förarbetsuttalandena framgår att ett antal bedömningskriterier kan användas vid bedömningen huruvida en viss transaktion är att anse som en sådan förtäckt värdeöverföring som avses i 17 kap. 1 § första stycket 4 ABL. Dessa är:

- Värdediskrepansen mellan avtalsparternas prestationer.
- Förenligheten med bolagets normala verksamhet.
- Transaktionens rättsliga form och mottagarens relation till det givande bolaget.
- Förhållandena i det enskilda fallet.

Som vi beskriver ovan rör det sig här om finansiellt stöd vilket ska ges på sådana villkor att de är godtagbara för samtliga avtalsparter. Frågan är därvid om det ovan nämnda kravet i direktivet på att avtalsparterna enbart ska ha sitt eget bästa för ögonen vid ingåendet av ett avtal om finansiellt stöd bör medföra att avtalet på den grunden ska anses vara av affärsmässig karaktär. Ett bolag inom en koncern kan ha helt andra intressen av att ge lånet än ett externt bolag. Medan det externa bolagets agerande normalt får anses vara motiverat av affärsmässiga hänsyn, kan ett bolag inom koncernen ingå avtal om finansiellt stöd motiverat av andra hänsyn.

Ett bolags vilja att hjälpa ett annat bolag inom samma koncern ur finansiella svårigheter kan föranleda att ett avtal om finansiellt stöd ingås på villkor som inte objektivt sett skulle vara affärsmässigt motiverade. Som framgår av det ovan citerade uttalandet är inte förhållandet att transaktionen är oförmånlig för bolaget och för-

månlig för motparten tillräckligt för att transaktionen ifråga ska vara att betrakta som en värdeöverföring i ABL:s mening. Det finns dock en möjlighet att ett koncerninternt finansiellt stöd enligt artikel 19 i direktivet kan ges på sådana villkor att det inte kan vara att betrakta såsom varande av affärsmässig karaktär.

Vad gäller de övriga kriterierna bör följande nämnas. Det finansiella stödet ska enligt direktivet ges i form av penninglån, ställande av säkerhet eller garanti. Med tanke på att det givande företaget ska vara ett institut torde det i normalfallet föreligga ett naturligt samband mellan dess verksamhet och ett eventuellt koncerninternt finansiellt stöd.

Av relevans i sammanhanget är även faktumet att det i detta sammanhang rör sig om en transaktion som sker i syfte att förhindra att det företag som tar emot stödet drabbas av finansiella svårigheter samt att stödet behöver godkännas av tillsynsmyndigheten innan det utbetalas. Dessa omständigheter talar emot att ett koncerninternt finansiellt stöd som ges i enlighet med direktivets regler ska vara att betrakta som en värdeöverföring i ABL:s mening. Trots detta finns det, som ovan påpekats, en möjlighet att ett stöd som utbetalas enligt ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd kan utgöra en värdeöverföring enligt 17 kap. 1 st. 4 ABL.

Minoritetsskydd (17 kap. 2 § ABL)

Medför ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd en värdeöverföring i ABL:s mening, aktualiseras tillämpningen av 2 och 3 §§ i samma kapitel. Dessa bestämmelser syftar till att erbjuda ett skydd för bolagets minoritetsaktieägare respektive borgenärer. En allmän aktiebolagsrättslig princip är att regler som uteslutande är uppställda till aktieägarnas skydd kan frångås om samtliga aktieägare samtycker till det. Det innebär att värdeöverföringar från bolaget till en aktieägare kan vara giltiga även om de inte har beslutats i de former som lagen anger.⁹

Av direktivets regler följer, som ovan nämnts, att bolagsstämmans godkännande krävs för att ett koncerninternt finansiellt stöd ska få utgå. Ett enhälligt beslut av bolagsstämman medför således att en värdeöverföring kan få ske oaktat regeln i 17 kap. 2 § ABL. Den aktuella bestämmelsen hindrar alltså inte ett helägt

⁹ A.a. s. 373.

dotterbolag att ge finansiellt stöd till moderbolaget eller till ett annat dotterbolag inom koncernen.

I sammanhanget kan det därför vara av intresse att nämna att samtliga svenska storbankers (Handelsbanken, Nordea, SEB och Swedbank) dotterbolag i dagsläget ägs helt av respektive moderbolag. Detta är emellertid ett förhållande som med tiden kan komma att ändras. Det finns vidare ett fåtal svenska dotterbolag till mindre svenska banker i vilka minoritetsägare finns.

Uppnås inte enighet bland aktieägarna gällande frågan huruvida ett koncerninternt finansiellt stöd ska utgå förhindrar i nuläget regleringen i 17 kap. 2 § ABL att stödet utgår. Detta eftersom ett sådant koncerninternt finansiellt stöd inte kan inordnas under någon av kategorierna av tillåtna värdeöverföringar som uppräknas i den nämnda paragrafen. Kommittén anser mot denna bakgrund att den nuvarande regleringen i 17 kap. 2 § ABL behöver kompletteras med ett stadgande av vilket det framgår att en värdeöverföring som sker till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som godkänts i enlighet med tillämpliga regler i sektorslagstiftningen inte ska vara förbjuden enligt denna bestämmelse.

Skyddet för bolagets borgenärer (17 kap. 3 § ABL)

Även om en värdeöverföring kan ske utan hinder av reglerna i 17 kap. 2 § ABL, måste reglerna om skyddet för bolagets bundna egna kapital samt den så kallade försiktighetsregeln i 17 kap. 3 § ABL beaktas. Eftersom den nämnda paragrafen innehåller regler till skydd för bolagets borgenärer kan de inte frångås även om samtliga aktieägare skulle vara överens om ett avsteg.¹⁰

Som framgår ovan erbjuder 17 kap. 3 § första stycket ABL ett skydd för aktiebolagets egna bundna kapital. Med eget bundet kapital avses bolagets aktiekapital, uppskrivningsfond, reservfond och kapitalandelsfond (5 kap. 14 § första stycket ÅRL). De kapitalkrav som i dagsläget gäller för banker och andra finansiella institut föreskriver emellertid ett betydligt högre krav avseende bolagets kapital varför denna regel i sig inte kan anses utgöra ett hinder mot en transaktion till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Vid sidan om regeln om skydd för bolagets bundna egna kapital i 17 kap. 3 § första stycket ABL kan den så kallade försiktighets-

¹⁰ A.a. s. 370.

regeln i paragrafens andra stycke förhindra att en värdeöverföring får ske. Enligt försiktighetsregeln får en värdeöverföring enbart ske om den kan anses som försvarlig med tanke på bolagets behov av eget kapital, dess konsolideringsbehov, dess behov av likviditet samt dess ställning i övrigt.

Med tanke på att direktivet uppställer som förutsättning för att koncerninternt finansiellt stöd ska få utgå att, bland annat, det givande bolagets likviditet eller soliditet inte därmed äventyras (artikel 23.1 e), torde därmed försiktighetsregelns krav vara uppfyllda. Vid sin bedömning huruvida ett avtal om finansiellt stöd ska godkännas, bör därför Finansinspektionen beakta den nämnda försiktighetsregeln. Sammanfattningsvis torde inte reglerna i 17 kap. 3 § ABL uppställa några hinder mot att ett koncerninternt finansiellt stöd utgår i enlighet med direktivets regler.

27.4.2 Konkurslagens regler om återvinning

Kommitténs bedömning: Ändringar i gällande konkurslagstiftning är inte motiverade av hänsyn till reglerna om finansiellt stöd inom koncerner.

Skälen för kommitténs förslag

Som ovan nämnt stadgar direktivet en skyldighet för medlemsstaterna att tillse så att avtal om koncerninternt finansiellt stöd får ingås (artikel 19.1). Återvinning är något som kan ske efter det att avtalet ingås. Det rör sig således inte om ett hinder mot ingåendet av denna form av avtal. Med hänsyn till de krav på bland annat soliditet som gäller för godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd torde det därutöver vara tämligen osannolikt att ett företag försätts i konkurs i samband med att stödet utbetalas. Mot denna bakgrund anser kommittén att ändringar i gällande konkurslagstiftning inte är motiverade.

27.4.3 Avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Kommitténs förslag: Regler gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska införas i relevant sektorslagstiftning (lagen om bank- och finansieringsrörelse samt lagen om värdepappersmarknaden).

Av lag ska det framgå att ett sådant avtal kan ingås mellan å ena sidan ett moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett holdingföretag eller ett moderholdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom unionen, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom unionen.

Kommitténs bedömning: Direktivets krav på att avtal om koncerninternt stöd ska ingås frivilligt samt att varje avtalspart vid slutandet av ett sådant avtal ska agera i syfte att tillvarata sina egna intressen följer av gällande rätt varför en lagregel med sådant innehåll inte behöver införas. Direktivets krav på att medlemsstaterna ska säkerställa att alla rättigheter, ersättningsanspråk eller åtgärder som följer av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd enbart ska kunna hävdas av avtalsparterna, med uteslutande av tredje man, föranleder inte införandet av en särskild lagbestämmelse.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Avtalsparter

Ett avtal om finansiellt stöd ska kunna ingås mellan å ena sidan ett moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller moderholdingföretag, ett holdingföretag eller ett moderholdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom unionen, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom EU. Detta förutsatt att det sistnämnda företaget omfattas av samma gruppbase som moderföretaget. Stödet ska kunna ges mellan dotterföretag, från moder- till dotterföretag eller från dotter- till moderföretag.

Stöd ska dock inte kunna ges av eller till ett företag som vid tidpunkten för avtalets ingående uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 i direktivet. Finansinspektionen ska således inte godkänna att avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås eller att stöd utbetalas om inspektionen anser att det givande eller det mottagande företaget uppfyller dessa villkor.

Situationen vid avtalets ingående

Som ovan nämns uppställer direktivet krav på att avtalet ska ha ingåtts frivilligt. Det torde följa av allmänna avtalsrättsliga principer att avtal ingås frivilligt. Avtalslagens regler om tvång (28 samt 29 §§) förhindrar att ett avtal blir bindande gentemot den som blivit rättsstridigt tvingad att ingå avtalet ifråga. Kommittén anser mot den bakgrunden att skäl saknas för att införa en uttrycklig reglering med detta innehåll. Även vad gäller direktivets bestämmelse om att varje part i avtalsförhandlingarna måste agera för att tillvarata sina egna intressen, anser vi att skäl saknas för att införa en reglering med ett sådant innehåll.

Direktivet förutsätter även att det givande företaget ska ges full insyn i relevant information från det givande företaget innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås. Vi anser att även en reglering med ett sådant innehåll inte bör införas i lag. För det fall det givande företaget av det mottagande företaget inte ges insyn i relevant information från detta, bör det vara upp till det förstnämnda företaget att inte ingå avtalet ifråga.

Tredje mans ställning

Slutligen ska här diskuteras kravet i artikel 19.9 i direktivet på att medlemsstaterna ska säkerställa att alla rättigheter, ersättningsanspråk eller åtgärder som följer av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd enbart ska kunna hävdas av avtalsparterna, med uteslutande av tredje man. Det ska alltså inte vara möjligt för den som inte är part till avtalet att påkalla en åtgärd med stöd av det. Exempelvis ska ett annat bolag inom koncernen, en tillsynsmyndighet eller en annan tredje part inte ha möjlighet att påkalla att en stödåtgärd enligt avtalet ska genomföras. Att så är fallet torde ligga väl i linje med stödformens frivilliga karaktär samt den

inom avtalsrätten grundläggande principen om avtalets subjektiva begränsning. Denna princip innebär som huvudregel att ett avtal enbart skapar rättigheter och skyldigheter för de som är parter till avtalet ifråga.

En särskild fråga som behöver belysas i detta sammanhang är huruvida aktieägare i ett bolag som är part till avtalet ska kunna kräva skadestånd av bolaget på grund av en åtgärd som vidtagits med stöd av avtalet ifråga. En sådan skadeståndsskyldighet skulle teoretiskt sett kunna uppstå ifall en organledamot (såsom en styrelseledamot eller en verkställande direktör) i dennes egenskap av organ för bolaget orsakar aktieägare eller annan tredje man skada (organansvar). Detta ansvar innebär att ledamotens vållande tillräknas bolaget som dess eget.

Enligt gällande rätt kan stiftare, styrelseledamot samt verkställande direktör behöva utge skadestånd till aktieägare om han eller hon vid fullgörande av sitt uppdrag överträtt ABL, ÅRL eller bolagsordningen och därvid orsakat en aktieägare skada (29 kap. 1 § första stycket ABL). Man kan visserligen tänka sig det fallet att styrelsen i ett bolag beslutar att ge koncerninternt finansiellt stöd i strid med ABL:s regler varigenom en aktieägare lider skada.¹¹ Mot bakgrund av den ovan förda diskussionen i avsnitt 27.4.1 ska det inte vara möjligt för styrelsen att på egen hand ingå ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Detta eftersom ett sådant avtal ska godkännas av bolagsstämman eller Finansinspektionen.¹²

Mot bakgrund av detta resonemang torde det i dagsläget inte vara möjligt för en aktieägare i ett bolag som är part till ett sådant avtal att på grund av avtalet föra en framgångsrik talan om skadestånd mot bolaget ifråga. Det torde således inte vara möjligt enligt gällande rätt för tredje man att hävda rättigheter, ersättningsanspråk eller att påkalla åtgärder med stöd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Av den anledningen anser kommittén inte

¹¹ En sådan skada skulle sannolikt bestå i att bolagets ekonomiska ställning skulle ha försämrats. Att en åtgärd försämrar bolagets ekonomiska ställning medför, enligt Högsta domstolens avgörande i NJA 1979 s. 157, inte rätt till ersättning för borgenären, om bolaget efter åtgärdens vidtagande fortfarande bedöms kunna betala sina skulder allt efter som de förfaller. Blir däremot bolaget insolvent i samband med åtgärden kan man tänka sig att aktieägare har rätt att föra en skadeståndstalan. Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som riskerar att göra det givande bolaget insolvent ska emellertid inte godkännas av varken Finansinspektionen eller bolagsstämman.

¹² För det fall styrelsen i ett bolag skulle besluta att ge koncerninternt finansiellt stöd i strid med tillämpliga regler, utgör artikel 19(9) i direktivet i sig inget hinder mot att skadestånd kan utgå till en aktieägare eller annan tredje man.

att bestämmelsen i artikel 19.9 i direktivet behöver implementeras i svensk rätt genom införandet av en särskild lagregel.

27.4.4 Företagens anmälningsskyldighet innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås

Kommitténs förslag: Regler ska införas i relevant sektorslagstiftning gällande moderföretagets ansvar för att ansökan om godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd görs till den samordnande tillsynsmyndigheten för koncernen. Finansinspektionen ska i sin egenskap av samordnande tillsynsmyndighet vidarebefordra en sådan ansökan till de behöriga myndigheterna för varje avtalspart.

Skälen för kommitténs förslag

Moderföretaget i en koncern inom vilken ett avtal om finansiellt stöd mellan två eller flera företag har ingåtts ska vara skyldigt att göra en ansökan till den samordnande tillsynsmyndigheten. Till ansökan ska bifogas ledningsorganets motiverade beslut enligt vad som anges i avsnitt 27.4.6 nedan. Vidare ska ledningsorganet för det givande företaget bifoga texten till det föreslagna avtalet samt ange vilka företag som föreslås vara avtalsparter.

27.4.5 Finansinspektionens prövning av förslag till avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Kommitténs förslag: Regler ska införas i relevant sektorslagstiftning gällande Finansinspektionens rätt att godkänna avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Finansinspektionen ska pröva huruvida avtalet om koncerninternt finansiellt stöd uppfyller de i artikel 23 samt artikel 19.7 i direktivet stadgade villkoren. Finansinspektionen ska ges rätten att besluta att ett avtal som inte uppfyller dessa villkor inte ska betraktas som ett avtal om koncerninternt stöd i enlighet med direktivets regler.

Kommitténs bedömning: Koncerninternt finansiellt stöd som ges i strid med Finansinspektionens beslut kan leda till att transaktionen förbjuds med stöd av aktiebolagsrättsliga regler. Detta sammanhänger med att en sådan transaktion inte omfattas av det föreslagna undantaget i aktiebolagslagen.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Som vi redogör för ovan innehåller direktivet tämligen omfattande regler gällande tillsynsmyndigheternas roll i nu aktuellt hänseende. Finansinspektionen ska mot den bakgrunden pröva huruvida ett förslag till avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska godkännas, underkännas eller begränsas. Denna prövning ska ske i de fall då inspektionen är samordnande tillsynsmyndighet för den koncern inom vilken stöd ska utgå.

De villkor som gäller för godkännande av avtal om finansiellt stöd bör framgå av lag. Dessa villkor ska vara desamma som följer av direktivets regler (se ovan i avsnitt 27.2.3 samt 27.2.4). Finansinspektion ska ha möjlighet att medge undantag från de krav som ställs på det stödgivande företags uppfyllelse av relevanta regler gällande kapitalbas, likviditet samt stora exponeringar.

Hur Finansinspektionen ska hantera ansökan om godkännande gällande förslag till avtal om koncerninternt finansiellt stöd torde kunna regleras genom annan författningsform än lag. Detta inbegriper Finansinspektionens skyldighet att till resolutionsmyndigheten överlämna de avtal om finansiellt stöd som den godkänt enligt vad som stadgas i artikel 22 i direktivet.

I detta sammanhang uppkommer frågan om konsekvensen av att Finansinspektionen underkänner en ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Med tanke på att det – som ovan diskuterats – rör sig om en frivillig stödform som inte ska påverka andra koncerninterna finansiella arrangemang, bör Finansinspektionen inte ha möjlighet att förbjuda att stöd utbetalas förutsatt att inte gällande rörelse reglering ger inspektionen en sådan möjlighet. Konsekvensen av ett underkännande blir således att stödet, om det utbetalas, kan komma att förbjudas med stöd av aktiebolagsrättsliga regler (se diskussionen ovan i avsnitt 27.4.1).

27.4.6 Företagens beslut om koncerninternt finansiellt stöd

Kommitténs förslag: Bestämmelser ska införas i relevant sektorslagstiftning gällande kravet på att bolagsstämman i det givande samt i det mottagande företaget ska godkänna utkast till avtal om koncerninternt finansiellt stöd samt bemyndiga ledningsorganet att ge respektive ta emot stödet ifråga. I lag ska det även anges vilka uppgifter som ska framgå av bolagsstämmans beslut. Slutligen ska ledningsorganets skyldighet att till bolagsstämman årligen rapportera om de åtgärder som vidtagits med stöd av ett tidigare godkänt avtal om koncerninternt finansiellt stöd framgå av lag.

Skälen för kommitténs förslag

Beslutet om att ge sådant finansiellt stöd som avses i artikel 19 i direktivet ska enligt artikel 24 fattas av ledningsorganet för det bolag som ger stödet. Även ledningsorganet i det företag som tar emot stödet ska enligt samma artikel fatta beslut om att godkänna stödet (se även ovan i avsnitt 27.2.4).

Enligt artikel 2.1.24 i direktivet ska definitionen avseende ledningsorgan vara densamma som i artikel 3.7 i kapitaltäckningsdirektivet. Enligt den sistnämnda artikeln utgörs ledningsorganet av det eller de organ i institutet som enligt nationell rätt har befogenhet att fastställa institutets strategi, mål och allmänna inriktning och som kontrollerar och övervakar ledningens beslutsfattande samt de personer som i praktiken leder institutets verksamhet.

Det har tidigare konstaterats att formuleringen i artikel 3.7 i kapitaltäckningsdirektivet är densamma som använts i bestämmelserna om ledningsprövning i övriga direktiv inom det finansiella området (se exempelvis artikel 11 i 2006 års kreditinstitutsdirektiv) och artikel 13 direktiv 2002/87/EG (konglomeratdirektivet). Detta har lett till slutsatsen att begreppet ledningsorgan i kapitaltäckningsdirektivet ska omfatta de bolagsorgan som är omfattade av reglerna om ledningsprövning, dvs. styrelse och verkställande direktör.¹³

¹³ SOU 2013:65, s. 353, samt 2013 års värdepappersmarknadsutrednings och 2012 års marknadsmissbruksutrednings promemoria om sanktioner enligt CRD IV, s. 59 f.

Föreliggande direktiv pekar dock ut ett bolagsorgan som exempelvis ska ansvara för att ansökan om godkännande av avtal om koncerninternt stöd sker på föreskrivet vis. Det är mot den bakgrunden inte lämpligt att utpeka två olika bolagsorgan (styrelse och verkställande direktör) som ansvariga för de uppgifter som enligt direktivet åligger företagets ledningsorgan. Begreppet ledningsorgan ska således för svenskt vidkommande motsvara företagets styrelse.

När det gäller de rättsliga förutsättningar som i dagsläget föreligger för en styrelse i ett aktiebolag att fatta ett beslut om att ge respektive ta emot sådant finansiellt stöd, bör följande framhållas. Av 8 kap. 4 § ABL följer att det är styrelsen som svarar för bolagets organisation och förvaltningen av bolagets angelägenheter. Det följer vidare av 8 kap. 35 § samma lag att styrelsen tecknar bolagets firma. Redan av dessa bestämmelser följer det att styrelsen, enligt gällande rätt, har rätt att underteckna ett sådant avtal om finansiellt stöd som avses i artikel 19 i direktivet, med mindre en lagregel därigenom överträds (jfr avsnitt 27.4.1 ovan gällande reglerna om värdeöverföring).

Att direktivet kräver att bolagsstämman ska bemyndiga styrelserna i såväl de givande som i de mottagande företagen att ge respektive ta emot stödet ifråga utgör därmed ett ytterligare krav i förhållande till gällande svensk rätt på detta område. Vid sin behandling av denna fråga bör de ordinarie reglerna om omröstning på bolagsstämma gälla (se 8 kap. 40 § ABL). Av bolagsstämmans beslut ska det framgå vilka uppgifter som det grundats på, vilka företag som avtalet slutits med, för vilket ändamål stödet ges, samt på vilket vis de krav som ställs i tillämplig lagstiftning är uppfyllda.

Direktivet stadgar i detta hänseende en skyldighet för medlemsstaterna att kräva att avtalet blir godkänt på ovan beskrivet vis. Förhållandet att bolagsstämman ska bemyndiga styrelsen att ingå dylikt avtal bör därför framgå av lag. Finansinspektionen ska inte godkänna ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd om det inte blivit godkänt av bolagsstämman i respektive bolag i behörig ordning.

Slutligen bör skyldigheten för de företag som ingått avtal om finansiellt stöd att publicera information om detsamma, i enlighet med artikel 26 i direktivet, också framgå av lag. Lagreglerna kompletteras med fördel av föreskrifter i annan form än lag.

27.4.7 Företagens anmälningsskyldighet innan koncerninternt finansiellt stöd utbetalas

Kommitténs förslag: Regler ska införas i relevant sektorslagstiftning gällande det givande företagens skyldighet att göra en anmälan till Finansinspektionen innan koncerninternt finansiellt stöd utbetalas. Av lag ska det även framgå vilka uppgifter en sådan anmälan ska innehålla.

Skälen för kommitténs förslag

Det företag som avser att ge stöd i enlighet med ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska vara ansvarigt för att en anmälan görs till Finansinspektionen. En sådan anmälan ska innehålla styrelsens beslut enligt vad som diskuterats i avsnitt 27.4.6 ovan. Därutöver ska anmälan innehålla detaljerade uppgifter kring det stöd som ska utbetalas inklusive en kopia av avtalet. Detaljerade uppgifter kring innehållet i denna anmälan föreslås kunna meddelas i annan författningsform än lag.

27.4.8 Finansinspektionens invändningsrätt

Kommitténs förslag: Regler ska införas i relevant sektorslagstiftning gällande Finansinspektionens möjlighet att invända mot att stöd utgår enligt ett tidigare godkänt avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Finansinspektionen ska ges möjlighet att antingen godkänna att stödet utgår, eller besluta om att stödet ska begränsas alternativt inte utgå alls. Finansinspektionen ska vara skyldig att informera den samordnande tillsynsmyndigheten (om inte den är samordnande tillsynsmyndighet), det mottagande företagens behöriga myndighet (om inte den är det mottagande företagens behöriga myndighet), samt Europeiska bankmyndigheten.

Utnyttjar inspektionen inte sin invändningsrätt inom fem dagar från det att anmälan inkommit ska stödet få ges i enlighet med de villkor som framgår av anmälan. I sin egenskap av behörig myndighet för det mottagande företaget eller samordnande tillsynsmyndighet ska Finansinspektionen ges rätten att

hänskjuta eventuella invändningar mot det beslut som den behöriga myndigheten för det givande företaget fattat till Eba med begäran om bistånd enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Skälen för kommitténs förslag

Finansinspektionen ska ges rätten av invända emot att stöd utbetalas enligt ett avtal som tidigare godkänts. Denna rätt tillkommer Finansinspektionen i dess roll som behörig myndighet för det givande företaget. Agerar inte myndigheten inom fem arbetsdagar räknat från det att den tog emot en komplett anmälan, får stödet utgå.

Finansinspektionen kan besluta att underkänna eller begränsa det koncerninterna finansiella stödet för det fall myndigheten bedömer att de villkor som gäller för dess godkännande inte skulle vara uppfyllda. Konsekvensen av att ett stöd utbetalas trots ett underkännande eller en begränsning i detta skede är detsamma som om ett stöd utbetalas utan att det godkänts i behörig ordning (se avsnitt 27.4.5 ovan).

För det fall Finansinspektionen skulle vara behörig myndighet för det mottagande företaget eller samordnande tillsynsmyndighet utan att samtidigt vara behörig myndighet för det givande företaget, ska inspektionen ha rätt att hänskjuta eventuella invändningar mot det beslut som den behöriga myndigheten för det givande företaget fattat till Eba med begäran om bistånd enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

27.4.9 Publicering av avtal om koncerninternt finansiellt stöd

Kommitténs förslag: Regler ska införas i relevant sektorslagstiftning gällande det givande samt det mottagande företagens skyldighet att publicera information gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Skälen för kommitténs förslag

Styrelsen i varje företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska vara skyldig att offentliggöra att det ingått ett sådant avtal samt vilka som varit parter till avtalet. Styrelsen ska även offentliggöra en översiktlig beskrivning av avtalsinnehållet. Styrelsen ska också uppdatera den information som offentliggörs enligt första stycket minst en gång årligen. Vi föreslår att närmare detaljer kring utformningen av denna information ska kunna föreskrivas i annan författningsform än lag.

28 Återhämtningsplaner

28.1 Övergripande om återhämtningsplaner

28.1.1 Bakgrund och utgångspunkter

Resolutionsdirektivet reglerar tre olika faser av arbetet med finansiell stabilitet: förebyggandefasen, återhämtningsfasen och resolutionsfasen. I den förebyggande fasen ska ett institut eller dess moderföretag upprätta en så kallad återhämtningsplan, som förberedelse för eventuella åtgärder om det utsätts för påfrestningar. När ett företag hamnar under stark press ska alltså det redan ha funderat kring eventuella åtgärder baserat på olika typscenarier. När dessa planer sätts i verket definierar återhämtningsfasen. Om återhämtningsåtgärderna visar sig vara otillräckliga inträder resolutionsfasen, under förutsättning att företaget uppfyller villkoren för resolution. I annat fall ska det avvecklas via konkurs eller likvidation.

Återhämtningsplaner ska instituten upprätta i fredstid, oavsett hur sannolikt det är för respektive institut att hamna i en sådan situation. Planerna ska granskas av den ansvariga tillsynsmyndigheten. Upprättandet av återhämtningsplaner är alltså ytterligare ett instrument för Finansinspektionens och andra tillsynsmyndigheters tillsyn.

Återhämtningsplanerna ska skiljas från resolutionsplanerna, som är planer som resolutionsmyndigheterna ska upprätta för att planera för en rekonstruktion eller avveckling av ett institut eller en koncern. Kommittén behandlar resolutionsplaner i kapitel 23.

28.1.2 Syftet med återhämtningsplaner

Före krisen låg fokus framför allt på riskhanteringssystem för den löpande verksamheten. En bank som gav krediter skulle identifiera och hantera risker som kunde leda till kreditförluster. Ett värdepappersbolag som gjorde värdepappersaffärer för egen eller andras räkning byggde upp system för att skydda sig mot förluster i den verksamheten, t.ex. till följd av att värdepapperen minskade i värde. När företagen fick problem upprättade de särskilda åtgärdsplaner. Historiskt har emellertid ofta orsakerna till att en bank hamnar under press berott på externa faktorer, såsom en allmän ekonomisk nedgång eller att problem spritt sig från andra finansiella företag. Historien visar också att instituten inte i tillräckligt hög utsträckning har funderat kring situationer där extrema åtgärder måste vidtas.

Återhämtningsplanerna ska till stor del behandla institutens styrning och riskkontroll. Syftet med att ställa krav på återhämtningsplaner är att instituten redan ska ha funderat igenom vissa typscenarier, och lämpliga åtgärder att vidta om något av dessa scenarier – eller något som liknar det beskrivna scenariot – inträffar. Tanken är även att instituten ska använda sig av planerna i det stressade läget.

Det nya med återhämtningsplanerna är att de ställer krav på beredskapsplanering även för scenarier som är mer osannolika än vad instituten tidigare arbetat med. De flesta finansiella kriser eller institutspecifika problem är unika och det är inte en realistisk eller pragmatisk strategi att planera i detalj för varje möjligt scenario. Dock, genom att fundera kring typscenarion, och därtill kopplade åtgärder bör ett instituts beredskap att hantera även det unika stressade scenariot markant höjas. Institutens återhämtningsplaner kommer inte bara att öka medvetenheten och beredskapen för stressade scenarier. Även den praktiska tillämpningen av dessa åtgärder bör bli bättre, genom att det redan finns processer och en organisation för att vidta sådana åtgärder. Arbetet med återhämtningsplanerna förväntas också öka institutens medvetenhet om hur sårbara de är.

kapitel 28). Det finns dock varken ett krav på att instituten endast får tillämpa planerna när förutsättningarna för ingripanden är uppfyllda, eller att instituten måste tillämpa planen då. Inte heller är indikatorer, som instituten ska ha identifierat bindande för institutet. Återhämtningsplanerna är alltså inte planer som auto-

matiskt ska aktiveras i händelse av stress, utan de ska tillämpas efter bästa omdöme. Tillsynsmyndigheterna kommer emellertid att kunna kräva att institut tillämpar hela eller delar av återhämtningsplanerna om förutsättningarna för ingripanden uppfylls.

28.1.3 Om resolutionsdirektivets innehåll

Med en återhämtningsplan avses enligt resolutionsdirektivet en plan som utarbetats av ett institut eller ett moderföretag till ett institut och som beskriver vilka åtgärder som de företag som berörs av planen ska vidta för att återställa ett instituts eller en koncerns finansiella ställning efter en betydande försämring av den finansiella situationen. Planerna bör vara detaljerade och baseras på realistiska antaganden om en rad detaljerade och strikta scenarier (skäl 21). Vad en återhämtningsplan ska innehålla beskrivs närmare i avsnitten 28.2.2 och 28.3.2.

Återhämtningsplanerna utgör ett av de instrument instituten ska använda för sin företagsstyrning (styrform) och omfattas av de behöriga myndigheternas löpande tillsyn. Planerna identifierar alltså vilka åtgärder instituten eller de andra koncernföretagen kan vidta men det finns inte någon skyldighet att följa dem om det när de ska verkställas visar sig olämpligt (se avsnitt 28.2.7).

Resolutionsdirektivet skiljer mellan återhämtningsplaner för koncerner och för individuella institut (artiklarna 5 och 7). Ett individuellt institut som inte ingår i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn ska upprätta en återhämtningsplan för sin verksamhet. De individuella institutens återhämtningsplaner behandlas i avsnitt 28.2. För institut som ingår i en koncern som omfattas av gruppbaserad tillsyn ska det i stället upprättas en s.k. koncernåterhämtningsplan som omfattar koncernföretagen i gruppen. Dessa planer beskrivs närmare i avsnitt 28.3.

Tillsynsmyndigheten har möjlighet att medge att vissa institut upprättar förenklade planer. Det finns också begränsade möjligheter att undanta vissa typer av institut från att upprätta återhämtningsplaner (artikel 4); se avsnitt 28.4. De planer som upprättas ska godkännas av ledningen i det ansvariga företaget och ges in till tillsynsmyndigheten (artiklarna 5.9 och 7.7); se avsnitt 28.2.4 och 28.3.3. Återhämtningsplanerna är levande dokument, som kontinuerligt ska uppdateras; se avsnitt 28.2.3 och 28.3.2).

Om tillsynsmyndigheten bedömer att det finns väsentliga brister i planen, ska institutet ges tillfälle att ändra planen eller föreslå ändringar sin (affärs)verksamhet. Om institutet inte gör några ändringar eller om tillsynsmyndigheten inte är nöjd med de ändringar som föreslås, får myndigheten under vissa förutsättningar förelägga institutet att vidta de åtgärder som den anser behövs. Det kan handla om konkreta ändringar i planen eller förändringar i affärsverksamheten. Åtgärderna ska vara nödvändiga och proportionerliga (artikel 6.6). Dessa bestämmelser behandlas i avsnitt 28.2.6. och 28.3.4

För en koncern ska bedömningen av koncernåterhämtningsplanen göras av den samordnande tillsynsmyndigheten, dock tillsammans med vissa andra behöriga myndigheter. Dessa myndigheter ska försöka fatta ett gemensamt beslut. Om de inte lyckas med det ska den samordnande myndigheten fatta beslut i vissa frågor och de övriga myndigheterna i vissa andra. Det är dock möjligt att hänskjuta en fråga till Eba för bindande medling. När Eba har fattat sitt beslut är myndigheterna skyldiga att följa det (artikel 8). Denna process behandlas närmare i avsnitt 28.3.4.

28.2 Återhämtningsplaner för individuella institut som inte står under gruppbaserad tillsyn

28.2.1 Vad är en återhämtningsplan?

Kommitténs förslag: En återhämtningsplan är en plan som upprättas av ett institut i syfte att för olika scenarier identifiera åtgärder som institutet avser att vidta för att bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen.

Ett institut som inte tillsammans med andra koncernföretag är föremål för gruppbaserad tillsyn ska upprätta och uppdatera en återhämtningsplan.

Av en återhämtningsplanen ska det framgå att

1. de åtgärder som identifieras rimligen kan förväntas leda till att institutet kan bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft, och.
2. planen och de åtgärder som identifieras i den rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt vid finansi-

ell stress och utan att leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

De åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan får inte leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet inom ramen för resolution.

Resolutionsdirektivet

En återhämtningsplan är en plan som utformas och underhålls av ett institut i enlighet med artikel 5 (se definition i artikel 2.1.32).

Enligt artikel 5.1 ska medlemsstaterna säkerställa att varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för gruppbaserad tillsyn i enlighet med artiklarna 111 och 112 i kapitaltäckningsdirektivet, upprättar och underhåller en återhämtningsplan som innehåller åtgärder som ska vidtas av institutet för att återställa dess finansiella ställning efter en betydande försämring av dess finansiella situation. Av de övriga bestämmelserna i artikel 5 framgår mer i detalj vad en återhämtningsplan ska innehålla, att en plan ska uppdateras åtminstone årligen och att den ska godkännas av ledningen innan den ges in till den behöriga myndigheten. De sistnämnda bestämmelserna behandlas inte här utan i avsnitt 28.2–28.4.

Återhämtningsplaner utgör en styrform,

Återhämtningsplaner ska anses utgöra en styrform i den mening som avses i artikel 74 i kapitaltäckningsdirektivet. Till de övriga styrformerna hör exempelvis de processer och rutiner för att hantera kreditrisker och andra risker.

Vilka krav ställs på utformningen av en återhämtningsplan?

Enligt artikel 6.1 ska instituten på ett tillfredsställande sätt visa den behöriga myndigheten att:

1. Genomförandet av de föreslagna arrangemangen i planen rimligen kan förväntas upprätthålla eller återställa institutets

eller koncernens livskraft¹ och finansiella ställning, med beaktande av de förberedande åtgärder som institutet har vidtagit eller planerar att vidta.

2. Planen och de specifika alternativen i planen rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress och i största möjliga utsträckning undvika några betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet scenarier som skulle leda till att andra institut skulle genomföra återhämtningsplaner under samma tidsperiod.

Skälen för kommitténs förslag

Individuella institut ska upprätta återhämtningsplaner

Av artikel 5.1 i resolutionsdirektivet framgår att ett institut som inte tillsammans med andra koncernföretag är föremål för gruppbaserad tillsyn ska upprätta en återhämtningsplan. En motsvarande skyldighet bör införas i svensk rätt. Av detta kommer det då att följa att en återhämtningsplan ska upprättas av ett helt fristående institut eller institut som har ett holdingföretag med blandad verksamhet som moderföretag eller vars dotterföretag inte bedriver finansiell verksamhet.

Som framgår av avsnitt 28.3 ska det upprättas koncernåterhämtningsplaner för nationella och gränsöverskridande koncerner.

Vad är en återhämtningsplan?

En återhämtningsplan, i resolutionsdirektivets betydelse, behandlar inte hur instituten ska organisera sin verksamhet för att hantera kreditrisker, marknadsrisker eller operativa risker. Sådana risker hanteras i stället i särskilda riktlinjer och instruktioner som styr den löpande verksamheten. Återhämtningsplanerna syftar i stället till att beskriva ett bredare spektrum av åtgärder som institut kan vidta när det uppstår situationer där deras finansiella ställning är hotad. Det är alltså inte fråga om ”business as usual options” utan

¹ I direktivet används ordet ”bärkraft”. Kommittén anser att ”livskraft” är ett bättre svenskt uttryck för det som direktivet avser.

om extraordinära åtgärder för allvarliga hot mot ett instituts finansiella ställning och livskraft.

Syftet med en återhämtningsplan är inte att förutse de faktorer som kan utlösa en kris utan snarare att identifiera de alternativ som finns tillgängliga för att motverka en kris och bedöma om de är tillräckligt robusta och om de är tillräckligt varierande för att möta ett brett spektrum av chocker.

Ett instituts finansiella situation kan försämrans av olika anledningar, t.ex. genom förluster. Varje förlust leder dock inte till att återhämtningsplanen aktiveras. Om den händelse som inträffar leder till institutets finansiella situation försämrans avsevärt eller förväntas försämrans avsevärt bör dock institutet ha förberett åtgärder som förhindrar att dess finansiella ställning försämrans ytterligare. Dessa åtgärder behöver enligt direktivet inte avse tillskott av kapital eller alternativ för att hantera likviditetschocker utan kan också avse ändringar, t.ex. neddragningar av verksamheten eller omstrukturering av skulder.

Med utgångspunkt från direktivets bestämmelser kan alltså en återhämtningsplan definieras som en plan som upprättas av ett institut i syfte att för olika scenarier identifiera åtgärder som institutet avser att vidta för att bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft efter en betydande försämring av den finansiella situationen. Åtgärderna ska alltså vara genomförbara men institutet behöver inte vidta dem om de bedöms vara olämpliga när en händelse som anges i planen inträffar (se avsnitt 28.2.7)

Vi har ännu inte gått närmare in på vad en återhämtningsplan ska innehålla. Det kan dock redan här konstateras att för en återhämtningsplan ska fylla sitt syfte kommer instituten att behöva ta ställning till om det sätt på vilket verksamheten drivs, gör det möjligt att vidta adekvata åtgärder när det behövs. Kartläggningen av verksamheten, inklusive den för instituten viktiga affärsverksamheten, är därför ett viktigt led i upprättande av återhämtningsplanerna. Instituterna måste också ha system etc. som gör det möjligt att upptäcka hot och kunna vidta adekvata åtgärder i tid. Återhämtningsplanerna måste därför vara en integrerad del i företagets verksamhet och organisation.

Vilka krav ska ställas på utformningen av en återhämtningsplan?

Som har nämnts i det föregående ska en återhämtningsplan identifiera olika åtgärder som ett institut kan vidta i olika möjliga framtid stressade scenarier. Det är dock inte på planeringsstadiet möjligt eller rimligt att säga med säkerhet om åtgärder som framstår som verkningsfulla på planeringsstadiet faktiskt kommer att få avsedd effekt när det blir skarpt läge. För att en återhämtningsplan ska uppfylla sitt syfte är det dock samtidigt viktigt att de åtgärder som finns i planen kan *förväntas* fungera. Med direktivets sätt att uttrycka det kan man alltså säga att instituten på ett tillfredsställande sätt ska kunna visa att de återhämtningsalternativ som identifieras rimligen kan förväntas ge förväntad effekt och vara genomförbara när det råder finansiell stress samtidigt som de i största möjliga utsträckning undviker att skapa negativa effekter på det finansiella systemet.

Den lagtekniska lösningen

Som framgår skiljer sig återhämtningsplanerna i vissa avseende från andra styrformer genom att de inte i första hand fokuserar på risker m.m. i den löpande verksamheten utan syftar till att säkerställa att det finns återhämtningsalternativ som fungerar när institutets finansiella situation försämrats avsevärt. Arbetet med att göra planer är också resurskrävande för instituten och kommer att kräva att särskilda resurser avsätts hos Finansinspektionen samt ha stor betydelse för det internationella samarbetet.

Till detta kommer att det inte är tillräckligt att de åtgärder som institutet beskriver i planen förmår lösa dess egna problem utan instituten ska även i största möjliga utsträckning beakta vilka effekter åtgärderna får för det finansiella systemet i stort. Att instituten ska ta hänsyn till det finansiella systemet regleras inte i befintlig lagstiftning. Mot denna bakgrund anser vi att institutens skyldighet att upprätta återhämtningsplaner, inklusive en definition av begreppet återhämtningsplan, liksom de kvalitativa krav som ställs på en återhämtningsplan bör framgå av lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden. Med hänsyn till direktivets utformning bör det också tydligt framgå att det är institutet som ska kunna visa att kraven är uppfyllda.

Vi föreslår därför att det tas en bestämmelse i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden som anger att det av en återhämtningsplan ska framgå att:

Av en återhämtningsplan ska det framgå att

1. de åtgärder som identifieras rimligen kan förväntas leda till att institutet kan bevara eller återställa sin finansiella ställning och livskraft, och
2. planen och de åtgärder som identifieras i den rimligen kan förväntas bli genomförda snabbt och effektivt vid finansiell stress och utan att leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet.

Enligt kommitténs bedömning är det också rimligt att de åtgärder som föreslås inte skapar väsentliga hinder för resolutionsmyndighetens möjlighet att rekonstruera eller avveckla institutet. Detta sägs visserligen inte uttryckligen men följer indirekt av att Finansinspektionen kommer att vara skyldig att ge resolutionsmyndigheten möjlighet att granska planen i syfte att identifiera åtgärder i återhämtningsplanen som kan ha en negativ effekt på möjligheten att rekonstruera eller avveckla institutet och ge rekommendationer till den behöriga myndigheten i dessa frågor (se avsnitt 28.2.5).

Det skulle dock föra för långt att ålägga institutet att visa att åtgärder i planen inte kommer att försvåra genomförandet av resolution. Det bör dock åligga Finansinspektionen att granska detta vid sin utvärdering av planen (se avsnitt 28.2.5). Det bör därför anges att de åtgärder som identifieras i en återhämtningsplan inte får leda till att det uppkommer väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla institutet inom ramen för resolution.

Proportionalitet

Som har nämnts i det föregående är återhämtningsplanerna en styrform. För upprättande av sådana gäller enligt artikel 74 i kapitaltäckningsdirektivet en proportionalitetsprincip. Av 6 kap. 4 § a LBF och 8 kap. 6 § gäller att de ska tillämpas i proportion till arten och omfattningen av institutets verksamhet och dess komplexitetsgrad.

Även vid tillämpningen av resolutionsdirektivet ska åtgärderna vara proportionerliga med hänsyn till det enskilda företags förut-

sättningar; se artikel 1 andra stycket och skälen 14 och 21 i resolutionsdirektivet. I skäl 14 anförs bl.a. att myndigheter bör säkerställa att de administrativa bördorna i samband med förpliktelsen att utarbeta återhämtningsplaner minimeras. Innehållet och informationen som preciseras i direktivet och bilaga A sätter minimistandarden för institut med uppenbar systemrelevans, men myndigheterna är tillåtna att specifikt tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på återhämtningsplanering och information för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. För ett litet institut med låg grad av sammanlänkning och komplexitet skulle en återhämtningsplan kunna begränsas till viss basinformation om dess struktur, utlösare för återhämtningsåtgärder och återhämtningsval.

Även om alla institut är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner finns det alltså utrymme att anpassa kraven i det enskilda fallet.

28.2.2 Vad ska en återhämtningsplan innehålla?

Kommitténs förslag: Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad en återhämtningsplan ska innehålla.

Resolutionsdirektivet

En återhämtningsplan ska identifiera de åtgärder som ett institut avser att vidta för att återställa sin finansiella ställning och livskraft. I direktivet finns det emellertid också bestämmelser som mer konkret beskriver vad en återhämtningsplan ska innehålla. Dessa behandlas i det följande.

En plan får inte förutsätta tillgång till statligt stöd

Enligt artikel 5.3 och 5.4 får återhämtningsplanerna inte förutsätta tillgång till eller erhållande av statligt stöd, men ska i tillämpliga fall inbegripa en analys av hur och när ett institut i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och identifiera de tillgångar som förväntas godtas som säkerhet för sådana faciliteter.

Information som ska ingå i planen

Enligt artikel 5.5 ska medlemsstaterna säkerställa att återhämtningsplanerna inbegriper de uppgifter som räknas upp i avsnitt A i bilagan. Medlemsstaterna får kräva att ytterligare information ska ingå i återhämtningsplanerna. Av direktivet framgår vidare att återhämtningsplanerna också ska innehålla åtgärder som är möjliga för institutet att vidta när förutsättningarna för tidiga ingripanden enligt artikel 27 är uppfyllda (se kapitel 28). Enligt bilagan ska en återhämtningsplan innehålla följande uppgifter:

1. En sammanfattning av huvudinslagen i planen och en sammanfattning av den totala återhämtningskapaciteten.
2. En sammanfattning av de väsentliga förändringarna för institutet sedan den senast inlämnade återhämtningsplanen.
3. En kommunikations- och informationsplan med redogörelse för hur företaget avser att hantera eventuellt negativa marknadsreaktioner.
4. Ett antal kapital- och likviditetsåtgärder som krävs för att upprätthålla eller återställa bärkraften i institutets finansiella ställning.
5. En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
6. En detaljerad beskrivning av alla väsentliga hinder för ett effektivt och snabbt verkställande av planen, vilket inbegriper beaktande av följderna för resten av koncernen, kunderna och motparterna.
7. Identifiering av kritiska funktioner.
8. En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet på och möjligheten att avyttra institutets centrala affärsområden, verksamhet och tillgångar.
9. En detaljerad beskrivning av hur återhämtningsplaneringen införlivas i institutets bolagsstyrningsstruktur samt politiken och förfarandena för godkännandet av återhämtningsplanen och fastställande av vilka personer i organisationen som ska ansvara för att utarbeta och genomföra planen.
10. Arrangemang och åtgärder för att bevara eller återställa institutets kapitalbas.
11. Arrangemang och åtgärder för att säkerställa att institutet har tillräcklig tillgång till beredskapsfinansieringskällor, däribland potentiella likvida medel, bedömning av tillgängliga säkerheter och av möjligheterna att föra över likvida medel mellan koncernenheter och affärsområden för att garantera att institutet kan

- bedriva sin verksamhet och fullgöra sina åtaganden när de förfaller till betalning.
12. Arrangemang och åtgärder för att minska riskerna och skuldsättningen.
 13. Arrangemang och åtgärder för skuldomläggning.
 14. Arrangemang och åtgärder för omstrukturering av verksamheterna.
 15. Arrangemang och åtgärder som krävs för kontinuerlig tillgång till finansiella marknadernas infrastruktur.
 16. Arrangemang och åtgärder som är nödvändiga för att fortlöpande upprätthålla institutets operativa verksamhet, däribland infrastruktur och it-tjänster.
 17. Förberedande åtgärder för att underlätta försäljning av tillgångar eller affärsområden med en lämplig tidsfrist för återställandet av institutets finansiella ställning.
 18. Andra styråtgärder eller strategier för att återställa den finansiella ställningen och förutse de finansiella effekterna av dessa åtgärder och strategier.
 19. Förberedande åtgärder som institutet vidtagit eller planerar vidta för att underlätta genomförandet av återhämtningsplanen, däribland åtgärder som är nödvändiga för att snabbt rekapisera institutet.
 20. En ram med indikatorer som identifierar tidpunkterna för när planens olika åtgärder får vidtas.

Enligt artikel 5.10 ska Eba utarbeta tekniska standarder för tillsyn för antagande av kommissionen. Dessa standarder ska ytterligare specificera information som återhämtningsplanen ska innehålla.

Åtgärder i rätt tid och för olika scenarier

Enligt artikel 5.6 ska de behöriga myndigheterna kräva att återhämtningsplaner omfattar lämpliga villkor och förfaranden för att säkerställa att återhämtningsåtgärder genomförs i rätt tid samt ett brett spektrum av återhämtningsalternativ. Medlemsstaterna ska kräva att återhämtningsplaner beaktar en rad olika scenarier som inbegriper svår makroekonomisk och finansiell stress som är relevant för institutets specifika förhållanden, bland annat systemom-

fattande händelser och² finansiell stress som särskilt avser juridiska personer och koncerner.

Enligt artikel 5.7 ska Eba i nära samarbete med Europeiska systemrisknämnden (ESRB), utfärda riktlinjer som ytterligare specificerar de olika scenarier som ska användas vid tillämpningen av artikel 5.6.

Planerna ska innehålla indikatorer för när åtgärder vidtas

Enligt artikel 9 ska de behöriga myndigheterna kräva att alla återhättningsplaner innehåller en ram med indikatorer som fastställts av institutet och som identifierar tidpunkterna för när planens åtgärder får vidtas. De behöriga myndigheterna ska komma överens om sådana indikatorer i samband med bedömningen av återhättningsplaner i enlighet med artiklarna 6 och 8. Indikatorerna kan vara av kvalitativ eller kvantitativ art beroende på institutets finansiella ställning och ska enkelt kunna övervakas. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten inför lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av indikatorerna.

Eba ska utfärda riktlinjer som specificerar minimiförteckningen över kvalitativa och kvantitativa indikatorer.

Skälen för kommitténs förslag

Av resolutionsdirektivet framgår bl.a. att återhättningsplaner ska innehålla olika typer av information. Man kan dela in en återhättningsplan i följande delar: En sammanfattning (punkterna 1 och 2 i avsnitt A i bilagan), en kommunikations- och informationsplan (punkten 3), en strategisk analys av vilka åtgärder institutet kan vidta för att upprätthålla central affärsverksamhet och hur det kan återställa eller bevara sin finansiella ställning (punkterna (4–8 och 10–18 och 20), institutets styrning (punkten 9) och åtgärder som institutet har vidtagit eller planerar att vidta för att underlätta genomförandet av planen (punkten 19).

En viktig komponent i återhättningsplanen är identifieringen av centrala affärsområden och vilka åtgärder som ska vidtas i förhållande till dem. Det är emellertid inte tillräckligt att instituten i

² Ordet ”och” har fallit bort i den svenska översättningen.

den strategiska analysen identifierar ett brett spektrum av åtgärder utan de ska också utvärdera dem emot olika scenarier; både systemkriser och institutspecifika kriser samt en kombination av dessa typer av kriser (artikel 5.6). Till detta kommer att de ska ange vilka indikatorer som kan aktivera olika typer av åtgärder. Dessutom ska instituten ha rutiner och förfaranden som gör det möjligt att identifiera aktiveringstidpunkter och genomföra åtgärderna. En återhämtningsplan ska också inkludera åtgärder som är möjliga att vidta när förutsättningarna för ingripanden mot instituten är uppfyllda. De indikatorer som kommer att tas fram av Eba för sådana ingripanden (se avsnitt 28.3) kommer därför att påverka även återhämtningsplanernas utformning. Återhämtningsplaner bör dock sannolikt aktivera åtgärder vid ett tidigare skede än så, t.ex. om buffertkraven överträds eller några andra händelser inträffar. En annan sak är att de åtgärder som instituten bör vidta trappas upp med problemens allvarlighet.

En återhämtningsplan för större institut bedöms innebära en stor arbetsinsats från institutet. Detta gäller särskilt första gången institutet upprättar en återhämtningsplan. Den uppräknings som görs i direktivet är ändå inte uttömmande utan kan komma att kompletteras med nationella krav (artikel 5.5). Enligt kommitténs bedömning är det därför lämpligt att införliva direktivets bestämmelser genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Genom ett sådant bemyndigande blir det möjligt att införliva artiklarna 5.3, 5.4, 5.6 och 99.

Enligt direktivet ska kommissionen i tekniska standarder precisera vad en återhämtningsplan ska innehålla. Dessa tekniska standarder kommer att vara direkt tillämpliga. Bestämmelser om innehållet i en återhämtningsplan kan med den föreslagna regleringen därför finnas både i föreskrifter och tekniska standarder. Självfallet är det inte nödvändigt att utfärda nationella föreskrifter om den information som anges i de tekniska standarderna bedöms vara tillräckligt uttömmande.

28.2.3 Hur ofta ska en återhämtningsplan uppdateras?

Kommitténs förslag: Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur ofta en återhämtningsplan ska uppdateras.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 5.2 ska medlemsstaterna säkerställa att instituten uppdaterar sina återhämtningsplaner minst en gång om året eller efter en förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av återhämtningsplanen. Behöriga myndigheter får kräva att institut uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare.

Skälen för kommitténs förslag

Av nämnda bestämmelse framgår hur ofta en återhämtningsplan ska uppdateras. En motsvarande bestämmelse bör tas in i svensk rätt. Det bör vara institutet självt som ska uppmärksamma behovet av att ändra planen om de angivna förutsättningarna föreligger på grund av väsentliga förändringar i verksamheten. Som framgår av kapitel 28 om tidiga ingripanden får Finansinspektionen dessutom i samband med ett ingripande mot ett institut kräva att ett institut uppdaterar sin återhämtningsplan när den ingriper mot instituten. Det ska vidare vara möjligt att kräva att återhämtningsplaner ska upprättas oftare än årligen.

Kommittén anser att den regelbundenhet med vilken återhämtningsplanerna ska uppdateras bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Särskilt bör det i föreskrifterna förtydligas vad som avses med sådana ändringar i verksamheten som har en väsentlig inverkan, samt om det ska ställas olika krav på olika typer av institut.

28.2.4 På vilken nivå i institutet beslutas en återhämtningsplan?

Kommitténs förslag: Institutet styrelse ska godkänna återhämtningsplanen. Den ska därefter ges in till Finansinspektionen för granskning och bedömning.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 6.1 första meningen ska medlemsstaterna kräva att institut som är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner lämnar in dessa återhämtningsplaner till den behöriga myndigheten för granskning. Enligt artikel 5.9 ska institutets ledningsorgan godkänna återhämtningsplanen innan den inlämnas till den behöriga myndigheten.

Skälen för kommitténs förslag

Med hänsyn till direktivets innehåll bör det även av svensk rätt framgå att institutets ledning ska godkänna en återhämtningsplan innan den ges in till Finansinspektionen. Med ledningsorganet avses här styrelsen.

Styrelsen i ett kreditinstitut ansvarar för att kraven i 6 kap. 1–3 §§ LBF och soliditet och likviditet, riskhantering och genomlysning uppfylls. Enligt 6 kap. 5 § ska styrelsen i ett kreditinstitut se till att det finns skriftliga interna riktlinjer och instruktioner i den omfattning som behövs för att uppfylla dessa krav och kravet på sundhet och för i övrigt styra rörelsen. Motsvarande bestämmelser för värdepappersbolag finns i 6 kap. 3–5, 7 och 8 §§ LVM. Vi menar dock att dessa bestämmelser bör kompletteras av en skyldighet för ett instituts styrelse att godkänna en återhämtningsplan innan den ges in till Finansinspektionen för granskning och bedömning. Denna bestämmelse bör tas in i lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden.

28.2.5 Granskningen av en återhämtningsplan

Kommitténs förslag: Finansinspektionen ska granska de återhämtningsplaner som ges in till den. Det ska göras efter samråd med behöriga myndigheter i de medlemsstater där det finns betydande filialer i den mån det är relevant för den filialen

I föregående avsnitt anges vad ett institut ska beakta när det upprättar en återhämtningsplan. Det är också viktigt att säkerställa att det finns adekvat tillsyn över att planerna uppfyller det syfte och de

kriterier som direktivet innehåller. I resolutionsdirektivet finns det konkreta bestämmelser om vad tillsynen ska avse.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 6.2 ska de behöriga myndigheterna inom sex månader efter det att varje plan lämnats in, och efter samråd med de behöriga myndigheterna i de värdmedlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen, granska planerna och bedöma hur väl varje plan uppfyller de krav som anges i artikel 5 samt följande kriterier³:

- a) Genomförandet av de föreslagna arrangemangen i planen kan rimligen förväntas upprätthålla eller återställa institutets eller koncernens livskraft och finansiella ställning, med beaktande av de förberedande åtgärder som institutet har vidtagit eller planerar att vidta.
- b) Planen och de specifika alternativen i planen kan rimligen förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress och i största möjliga utsträckning undvika några betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet scenarier som skulle leda till att andra institut skulle genomföra återhämtningsplaner under samma period.

Enligt artikel 6.3 ska den behöriga myndigheten när den bedömer återhämtningsplanerna ta hänsyn till lämpligheten av institutets kapital- och finansieringsstruktur i förhållande till komplexitetsgraden hos dess organisatoriska struktur och dess riskprofil.

Enligt artikel 6.4 ska den behöriga myndigheten tillhandahålla resolutionsmyndigheten återhämtningsplanen. Resolutionsmyndigheten får granska återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i planen som skulle kunna inverka negativt på institutets möjlighet till resolution och att lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten med avseende på de frågorna.

Enligt artikel 6.8 ska Eba, för antagande av kommissionen, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar de

³ Detta är samma kriterier som ett institut enligt artikel 6.1 ska kunna visa resolutionsmyndigheten att det uppfyller.

minimikriterier⁴ som den behöriga myndigheten måste utvärdera för bedömningen enligt artiklarna 6.2 och 8.1.

Av artikel 6.5 framgår att den behöriga myndigheten ska vidta särskilda åtgärder om den bedömer ett det finns väsentliga brister eller väsentliga hinder mot att genomföra en återhämtningsplan. Den process som då inleds behandlas dock separat i avsnitt 28.2.6.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Tillsynen över återhämtningsplanerna

Utgångspunkten är alltså att instituten är skyldiga att upprätta verkningfulla återhämtningsplaner med ett visst innehåll och som uppfyller särskilda krav. Planerna ska enligt direktivet granskas av Finansinspektionen.

Av 13 kap. 2 § LBF och 23 kap. 1 § LVM framgår att Finansinspektionen har tillsyn över att instituts verksamhet drivs enligt dessa lagar och andra författningar som reglerar institutets verksamhet. Av detta följer också att Finansinspektionen ska se till att återhämtningsplanerna uppfyller de krav som ställs på dem i lagen, inspektionens föreskrifter och kommissionens tekniska standarder. Direktivet kräver inte heller uttryckligen att inspektionen godkänner planen, bara att den ska bedöma planen och vidta åtgärder om den identifierar brister i den. Vi avstår därför från att införa någon uttrycklig bestämmelse om att planen ska godkännas av Finansinspektionen. Tillsynen över återhämtningsplanerna bör i stället vara ett led i Finansinspektionens löpande tillsyn. För tydlighetens skull föreslår vi dock en bestämmelse som, i enlighet med direktivet, klargör att inspektionen ska granska planen. Ett beslut om att planen inte uppfyller kraven leder till en särskild process.

Som framgår av artikel 6.3 ska Finansinspektionen vid bedömningen även beakta institutets kapital- och finansieringsstruktur. Denna skyldighet behöver dock inte framgå av lag utan kan framgå av föreskrifter meddelade av regeringen. Enligt kommitténs bedömning behövs det dock inte något uttryckligt bemyndigande till regeringen för att meddela sådana föreskrifter.

⁴ I den svenska översättningen nämns, till skillnad från den engelska, även förfaranden.

Samråd med utländska myndigheter

Återhämtningsplanen för ett institut kommer att inkludera även sådan gränsöverskridande verksamhet som drivs i andra länder via filialer. Enligt direktivet ska Finansinspektionen samråda med tillsynsmyndigheter i länder där institutet i fråga har betydande filialer. Med betydande filialer avses sådana filialer som avses i artikel 51 i kapitaltäckningsdirektivet (se avsnitt 5.8). Även skyldigheten att samråda bör för fullständighetens skull framgå av lag.

Enligt direktivet ska Finansinspektionen ge resolutionsmyndigheten tillfälle att lämna synpunkter på återhämtningsplanen. Enligt kommitténs bedömning är de rekommendationer från resolutionsmyndigheten som nämns i direktivet inte bindande för Finansinspektionen utan ska närmast betraktas som förslag. Med tanke på den kompetens på området som resolutionsmyndigheten sannolikt kommer att ha bör de dock tillmätas stor betydelse.

Finansinspektionen kan i vissa fall vara värdlandsmyndighet för en betydande filial (t.ex. Danske bank). I detta fall kan Finansinspektionen samråda med den ansvariga tillsynsmyndigheten med stöd av bestämmelsen i lagen om bank- och finansieringsrörelse om inspektionens skyldighet att samarbeta och utbyta information med utländska tillsynsmyndigheter. En liknande bestämmelse finns i lagen om värdepappersmarknaden men den täcker inte resolutionsdirektivet. Det kan lösas genom att inspektionens samråds-skyldighet för detta fall behandlas i föreskrifter beslutade av regeringen.

28.2.6 Åtgärder för att undanröja brister i en återhämtningsplan

Kommitténs förslag: Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister i en plan eller väsentliga hinder mot att genomföra åtgärderna i den, ska inspektionen underrätta institutet om vilka väsentliga brister eller hinder den identifierar och ge institutet tillfälle att yttra sig över bedömningen. Om institutets yttrande inte leder till att inspektionen ändrar sin bedömning, ska inspektionen förelägga institutet att inom två månader komma in med en ändrad plan som åtgärdar de brister eller hinder som inspektionen identifierat. På institutets begäran får

Finansinspektionen besluta att förlänga denna tid med ytterligare en månad.

Om ett institut inte följer inspektionens föreläggande eller om de ändringar som institutet gjort inte åtgärdar de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen

1. förelägga institutet att göra konkreta ändringar i återhämtningsplanen för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren, eller
2. om sådana konkreta ändringar som avses i 1 inte på ett adekvat sätt kan åtgärda bristerna eller hindren, förelägga institutet vilka ändringar av affärsverksamheten som det kan göra för att åtgärda de väsentliga bristerna eller hindren.

Om det trots ett föreläggande fortfarande finns väsentliga brister i en plan eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen för att komma till rätta med situationen förelägga institutet att vidta konkreta åtgärder som innebär att det inom viss tid begränsar eller minskar riskerna i rörelsen i något avseende, eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen.

Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

Resolutionsdirektivet

Som har beskrivits i föregående avsnitt ska de behöriga myndigheterna granska återhämtningsplanerna och ta ställning till om de uppfyller kriterierna i artikel 6.2. Enligt artikel 6.5 ska i de fall den behöriga myndigheten bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen, eller väsentliga hinder för dess genomförande, myndigheten meddela institutet (eller koncernens moderföretag) sin bedömning och kräva att institutet inom två månader, som med myndigheternas godkännande kan förlängas med en månad, inkommer med en reviderad plan som visar hur de bristerna eller hindren har tagits itu med. Av andra stycket följer att innan den behöriga myndigheten kräver att ett institut ska lämna in en

reviderad återhämtningsplan ska den ge institutet möjlighet att yttra sig om det kravet. Artikel 6.3 tredje stycket anger att om den behöriga myndigheten inte anser att det i den reviderade planen har tagits itu med bristerna och hindren på ett adekvat sätt får den beordra institutet att göra vissa specifika ändringar av planen.

Artikel 6.6 säger att om institutet underlåter att inkomma med en reviderad återhämtningsplan eller om den behöriga myndigheten slår fast att den reviderade återhämtningsplanen inte på ett tillfredsställande sätt åtgärdar de brister eller potentiella hinder som myndigheten konstaterade i sin ursprungliga bedömning, och det inte är möjligt att på ett adekvat sätt åtgärda bristerna eller hindren genom att ge order om att vissa specifika ändringar ska göras, ska den behöriga myndigheten ålägga institutet att inom rimlig tid identifiera de ändringar av affärsverksamheten som det kan göra för att ta itu med bristerna i eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen.

I artikel 6.6 andra stycket anges att om institutet inte identifierar sådana ändringar inom den tidsram som den behöriga myndigheten satt, eller om den behöriga myndigheten bedömer att de av institutet föreslagna åtgärderna inte innebär att institutet på ett adekvat sätt tar itu med bristerna eller hindren, får den behöriga myndigheten beordra institutet att vidta de åtgärder som myndigheten anser vara nödvändiga och proportionerliga, varvid hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

Den behöriga myndigheten får enligt 6.6 tredje stycket, utan att det påverkar artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet, beordra institutet att

- a) reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,
- b) möjliggöra kapitaliseringsåtgärder i rätt tid,
- c) se över institutets strategi och struktur,
- d) vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska funktionerna,
- e) vidta förändringar i institutets styrningsstruktur.

Förteckningen över åtgärder ovan ska inte hindra medlemsstaterna enligt att bemyndiga de behöriga myndigheterna att vidta ytterligare åtgärder i enlighet med nationell rätt.

Om den behöriga myndigheten kräver att ett institut vidtar åtgärder i enlighet med artikel 6.6 ska enligt artikel 6.7 dess beslut om åtgärderna vara motiverade och proportionerliga. Beslutet ska meddelas institutet skriftligen och vara möjligt att överklaga.

Skälen för kommitténs förslag

Brister och hinder

Har en plan väsentliga brister eller finns väsentliga hinder mot att genomföra den ska en särskild process inledas, som beskrivs närmare nedan. Om någon plan över huvud taget inte har getts in bör dock inspektionen i stället t.ex. förelägga institutet att göra det (se artikel 111). Detsamma gäller om planen inte har godkänts av institutets styrelse. Det förefaller inte meningsfullt att initiera granskningen förrän planen ingivits eller godkänts på vederbörlig nivå i institutet. Detta utesluter inte att det dessförinnan har förekommit underhandskontakter mellan institutet och Finansinspektionen.

Det framgår inte av direktivet när en brist eller ett hinder är väsentligt. Detta ska bedömas med utgångspunkt från hur väl en plan uppfyller de kriterier som finns i artikel 6.2 och i övrigt framgår av artikel 5 (om de innehåller det de ska, hur verkningsfulla och genomförbara åtgärderna är och deras eventuella påverkan på det övriga finansiella systemet) i kombination med de tekniska standarder som beslutas av kommissionen (se artikel 6.8). Bristerna kan exempelvis bestå i att planen är ofullständig, att de åtgärder som föreslås inte är tillräckliga för att bevara eller återställa institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser eller inte vara möjlig att genomföra p.g.a. brister i styrsystem och liknande. Hindren kan bestå i att åtgärderna inte är möjliga att vidta på grund de negativa effekter de skulle få på det övriga finansiella systemet. Åtgärderna, kan också om de vidtas, komma att innebära att en eventuell resolution av institutet försvåras avsevärt.

Det bör som regel kunna ställas högre krav på ett institut vars fallissemang kan ha stor systempåverkan än på ett som har mindre. Inspektionen bör redan när den inleder processen på grund av väsentliga brister eller hinder ha en bild av vilka åtgärder som kan aktualiseras. Om institutet har utelämnat väsentliga uppgifter som ska finnas i planen, torde utgångspunkten vara att den ska kom-

pletteras. Om de åtgärder som finns i planen bedöms vara otillräckliga kan det dock bli fråga om att uppdatera planen eller vidta åtgärder avseende verksamheten, men det torde bero på vari problemen består.

Processen

När Finansinspektionen har identifierat väsentliga brister eller hinder mot att genomföra planen ska den underrätta institutet om sin bedömning och förelägga institutet att göra ändringar i planen. Innan inspektionen utfärdar ett sådant föreläggande ska den emellertid ge institutet tillfälle att yttra sig över bedömningen. Om institutets yttrande inte leder till att Finansinspektionen ändrar sig ska inspektionen kräva att institutet inom två månader ger in en ändrad återhämtningsplan som undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren. På institutets begäran kan denna tid förlängas med ytterligare en månad.

Om institutet inte ger in en ändrad återhämtningsplan eller om denna plan inte på ett tillfredsställande sätt undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren ska Finansinspektionen ange vilka ändringar som institutet ska göra i planen för att undanröja bristerna eller hindren. Det kan emellertid finnas fall då bristerna i planen snarare beror på hur instituten bedrivit och organiserat sin verksamhet än på innehållet i återhämtningsplanen. I ett sådant fall kan det vara nödvändigt med ändringar av verksamheten för att öka återhämtningskapaciteten i stället för att kräva ändringar i planen. För att säkerställa att instituten kan vidta åtgärder för att återställa sin finansiella ställning, bör inspektionen ha befogenhet att kräva att bristerna undanröjas oavsett orsak.

Mot denna bakgrund och för att införliva direktivet bör det införas en bestämmelse som anger att om ett institut inte ändrar återhämtningsplanen eller om de ändringar som institutet gjort inte undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, ska Finansinspektionen ange vilka konkreta ändringar i återhämtningsplanen som institutet inom en viss tid kan göra för att undanröja de väsentliga bristerna eller hindren eller, om sådana konkreta ändringar som avses i det föregående inte på ett adekvat sätt kan undanröja de väsentliga bristerna eller hindren, förelägga institutet att inom en viss tid identifiera vilka ändringar av affärsverksamheten som det kan göra. Självfallet bör inspektionen inte kräva mer

långtgående åtgärder än vad som är motiverat med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Vid den bedömningen har exempelvis institutets systemviktighet betydelse.

Om Finansinspektionen bedömer att de ändringar av sin affärsverksamhet som institutet föreslår inte undanröjer de väsentliga bristerna eller hindren, får inspektionen ange vilka åtgärder som institutet ska vidta avseende sin verksamhet eller organisation och liknande för att undanröja dem. Även dessa åtgärder ska stå i proportion till problemen och vid den bedömningen ska inspektionen beakta hur allvarliga bristerna eller hindren är och vilken effekt institutets fallissemang kan få för det finansiella systemet.

Om det som framför allt saknas är uppgifter som ska ingå i planen, är det dock inte nödvändigt att förelägga institutet att göra ändringar i sin verksamhet. Vad tillsynsmyndigheten ska göra i stället behandlas dock inte i direktivet. En rimlig, och med resolutionsdirektivet förenlig lösning, är emellertid att inspektionen i den situationen får skärpa föreläggandet genom att kombinera det med vite eller välja någon av de mer ingripande sanktionerna som finns i 15 kap. LBF. Ytterst kan de då bli fråga om tillståndsåterkallelse.⁵

För det fall Finansinspektionen bedömer att det är proportionerligt att förelägga institutet att göra ändringar i verksamheten, bör det noteras att resolutionsdirektivets uppräknade av vilka åtgärder som Finansinspektionen kan begära av institutet inte är uttömmande. Det är alltså möjligt att tilldela inspektionen ytterligare befogenheter förutom de som anges i direktivet.

Enligt 15 kap. 1 § LBF och 25 kap. 1 § LVM i den lydelse som föreslås i prop. 2013/14:228 ska om ett institut har åsidosatt sina skyldigheter enligt någon av dessa lagar, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar institutets verksamhet, Finansinspektionen ingripa. Finansinspektionen ska då utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller räntebetalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med

⁵ Enligt artikel 18 i kapitaltäckningsdirektivet får ett kreditinstitutets tillstånd återkallas om det begär en överträdelse som avses i artikel 67.1. Enligt artikel 67.1 d nämns den situationen att ett institut inte har inrättat företagsstyrning enligt kraven i artikel 74. Artikel 74 inkluderar upprättande av återhämtningsplaner. Av bl.a. artikel 64 och 65 framgår att de behörigheterna även får tilldelas andra tillsynsbefogenheter att ingripa.

situationen, meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning. Om överträdelsen är allvarlig ska kreditinstitutets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas. Finansinspektionen ska även ingripa genom att utfärda ett föreläggande, om det är sannolikt att ett institut inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt dessa lagar eller andra författningar som reglerar institutets verksamhet.

Vid valet av sanktion ska enligt 15 kap. 1 a § LBF i dess lydelse enligt nämnda proposition hänsyn tas hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar. Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms tillräckliga. I 15 kap. 1 b § i nämnda proposition föreslås ytterligare bestämmelser om försvårande och förmildrande omständigheter vid valet av sanktion. Motsvarande bestämmelser för värdepappersbolag föreslås i 25 kap. 1-1 b §§ LVM.

I prop. 2013/14:228 föreslås det också bestämmelser om särskilda kapitalbas- och likviditetskrav i 2 kap. 1 och 3 §§ lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Enligt vår bedömning bör även brister i en återhämtningsplan undanröjas genom föreläggande att vidta åtgärder för att komma till rätta med situationen. Institutet har nämligen visat sig oförmöget att upprätta en återhämtningsplan som identifierar åtgärder kan förväntas hantera eventuella framtida problem. Däremot bör det som regel inte i detta skede vara aktuellt att besluta om anmärkning, varning eller återkallelse. Dessa åtgärder bör aktualiseras först om ett institut inte följer ett föreläggande från inspektionen. Av direktivet framgår dock att medlemsstaterna får tilldela Finansinspektionen fler befogenheter än de som anges i direktivet.

Vi anser att det är lämpligt att peka ut vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten konkret får vidta om återhämtningsplanen har väsentliga brister eller om det finns väsentliga hinder mot att genomföra dem. Bestämmelsens bör dock ges samma utformning som i 15 kap. LBF och 25 kap. LVM i stället för den uttömmande uppräkningsen i direktivet.

Vi föreslår därför en bestämmelse i lagen om bank- och finansieringsrörelse och i lagen om värdepappersmarknaden enligt följande: Om det trots ett föreläggande enligt ovan fortfarande finns

väsentliga brister i en plan, eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen för att komma till rätta med situationen utfärda ett föreläggande att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen. Vid bedömningen av vilka åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga ska hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

Om institutets problem inte enbart är isolerade till upprättande av återhämtningsplanen utan visar på andra brister i verksamheten, gäller Finansinspektionens vanliga sanktionsbestämmelser.

Beslutet ska vara överklagbart och motiverat

Finansinspektionens föreläggande till institutet om att vidta åtgärder som innebär förändringar av verksamheten ska framgå av ett överklagbart beslut som är motiverat och av vilket det framgår vilken bedömning som myndigheten har gjorts i proportionalitetsfrågan.

I förvaltningslagen (1986:223) finns det bestämmelser om en förvaltningsmyndighets skyldighet att i sina beslut ange de skäl och omständigheter som har bestämt utgången. Endast i vissa speciella fall får skälen utelämnas helt eller delvis, t.ex. om det är nödvändigt med hänsyn till rikets säkerhet, skyddet för enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden eller något jämförbart förhållande. Direktivets krav på att ett beslut ska vara motiverat, inklusive den del som avser proportionalitetsfrågan bör därför anses uppfyllt genom förvaltningslagens reglering.

28.2.7 Ska ett institut vara skyldigt att följa sin återhämtningsplan

Kommitténs bedömning: Ett institut är inte skyldigt att vidta de åtgärder som anges i återhämtningsplanen om åtgärden inte är lämplig eller tillräcklig i det aktuella fallet.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 9.1 ska återhämtningsplanen ange indikatorer för när åtgärder i planen ska vidtas. Av samma bestämmelse framgår vidare att ett institut får

- a) vidta åtgärder enligt sin återhämtningsplan även när den relevanta indikatorn inte har uppfyllts men när institutets ledningsorgan anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna, eller
- b) avstå från att vidta sådana åtgärder om institutets ledningsorgan inte anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna.

Ett beslut om att vidta någon av de åtgärder som avses i återhämtningsplanen eller att avstå från att vidta en sådan åtgärd måste utan dröjsmål meddelas den behöriga myndigheten.

Skälen för kommitténs bedömning

I föregående avsnitt har vi beskrivit vad en återhämtningsplan ska innehålla och vilka åtgärder Finansinspektionen får kräva att institutet vidtar om planen har brister eller om det finns hinder mot att genomföra den. Med hänsyn till det arbete som läggs ned på att utarbeta planerna och att dess huvudsakliga syfte är att bevara den finansiella stabiliteten bör utgångspunkten, om förutsättningarna för att använda åtgärderna i planen föreligger, vara att instituten ska följa de upprättade planerna.

Denna regel kan dock inte vara ovillkorlig utan det måste finnas en viss flexibilitet. Det kan nämligen visa sig att de tilltänkta åtgärderna är olämpliga eller otillräckliga i det aktuella fallet, exempelvis på grund av de rådande marknadsförhållandena. Planen är skriven utifrån vissa typscenarier, men eftersom varje stressituation innefattar unika omständigheter kan det vara fallet att vissa åtgärder är olämpliga.

I avsnitt 28.2.2 framgår att ett institut ska ange vilka indikatorer som ska utlösa vilka åtgärder. Även om indikatorerna visar att det är dags att vidta en åtgärd får dock institutet enligt resolutionsdirektivet avstå från att vidta åtgärden om institutets ledning bedömer att det är lämpligt. Åtgärderna får också vidtas tidigare än vad återhämtningsplanen visar om institutets ledning bedömer att det

lämpligt. Direktivet preciserar alltså inte närmare när det kan anses lämpligt utan överlämnar den bedömningen till institutets ledning.

Av direktivet framgår vidare att ett institut som vidtar någon åtgärd som anges i planen eller som avstår från att vidta åtgärder som anges i planen ska underrätta tillsynsmyndigheten, dvs. Finansinspektionen. Detta bör även inkludera den situationen då ett institut i ett stressat läge vidtar andra åtgärder än sådana som förutsetts i planen. Om institutet har vidtagit en åtgärd är det information som är värdefull för inspektionens tillsyn. Om institutet har avstått från att vidta en åtgärd och inspektionen i den situationen gör en annan bedömning än institutet om behovet av att åtgärderna vidtas för att komma till rätta med situationen kan den förelägga institutet att vidta åtgärderna.

Syftet är alltså att planerna ska vara flexibla utifrån gällande marknadsförhållanden, men att institut inte ska kunna undvika att tillämpa åtgärder av fel skäl, såsom att de räknar med statligt stöd. I de flesta fall torde instituten ha samma intresse som staten att vidta lämpliga åtgärder. Dock kan bedömningen kring detta skilja sig mellan institutet och Finansinspektionen.

28.3 Koncernåterhämtningsplaner

I det följande behandlar kommittén direktivets bestämmelser om koncernåterhämtningsplaner. Eftersom det finns stora likheter mellan återhämtningsplaner för individuella institut och koncernåterhämtningsplaner, hänvisar vi dock i stor utsträckning till de förslag som lämnats och de bedömningar som gjorts i föregående avsnitt.

Det ställs dock vissa specifika krav på koncernåterhämtningsplanerna, dels på grund av behovet av samordning mellan de olika grupp företagen, dels för att myndighetssamarbetet för en gränsöverskridande koncern ska fungera.

28.3.1 Vad är en koncernåterhämtningsplan?

Kommitténs förslag: Ett institut som ingår i en koncern som står under grupp baserad tillsyn ska omfattas av en koncernåterhämtningsplan som upprättas och uppdateras av moderföretaget

inom EES. Det ska upprättas en individuell återhämtningsplan enbart om Finansinspektionen beslutar det.

En koncernåterhämtningsplan ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta på nivån för moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaseade tillsynen.

En koncernåterhämtningsplan ska uppfylla samma kriterier som en återhämtningsplan, men även koncernens samlade finansiella ställning ska beaktas.

Resolutionsdirektivet

Med en koncernåterhämtningsplan avses enligt artikel 2.1.33 en plan som utformas och underhålls i enlighet med artikel 7. Enligt artikel 7.1 ska medlemsstaterna säkerställa att moderföretag inom unionen upprättar och till den samordnande tillsynsmyndigheten lämnar in en koncernåterhämtningsplan. Koncernåterhämtningsplaner ska bestå av en återhämtningsplan för koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen. Koncernåterhämtningsplanen ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att genomföra på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för varje enskilt dotterföretag.

Enligt artikel 7.2 får dock de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 8 begära att dotterföretag upprättar och lämnar in återhämtningsplaner på individuell basis.

Enligt artikel 7.4 ska koncernåterhämtningsplanen syfta till att uppnå en stabilisering av koncernen som helhet, eller av ett institut som ingår i koncernen, när den befinner sig i ett ansträngt läge för att åtgärda eller avlägsna orsakerna till nödsituationen och återställa koncernens eller institutets finansiella ställning, samtidigt som hänsyn tas till andra koncernenheters finansiella ställning.

Samma principiella krav ställs också på utformningen av en koncernåterhämtningsplan som på en återhämtningsplan (se avsnitt 28.2 ovan).

Skälen för kommitténs förslag

Koncernåterhämtningsplaner ska upprättas av moderföretaget inom EES

Av bestämmelsen i artikel 7.1 framgår att för varje identifierad grupp ska det företag i gruppen som är moderföretaget inom EES upprätta och ge in koncernåterhämtningsplanen. En motsvarande bestämmelse bör införas i svensk rätt.

Som framgår i avsnitt 5.6 är det dock inte vilka grupper som helst som avses utan grupper där det finns institut som moderföretag och/eller bland dotterföretagen. Ett moderföretag inom EES kan vara antingen ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES. Planen ska alltså upprättas och ges in av det av dessa företag som finns i toppen av gruppen inom EES. Av detta följer att det ska finnas en enda koncernåterhämtningsplan för en EES-grupp och att koncernåterhämtningsplaner inte ska upprättas på undergruppsnivå.

Precis som beträffande resolutionsplanerna anser vi att det bör upprättas koncernåterhämtningsplaner för såväl nationella koncerner som för gränsöverskridande sådana. Några återhämtningsplaner ska dock inte upprättas för undergrupper. Däremot bör Finansinspektionen kunna besluta att ett individuellt institut i en koncern ska upprätta en individuell återhämtningsplan. För en gränsöverskridande koncern ska dock ett sådant beslut fattas enligt den process som anges i avsnitt 28.3.4.

Vad är en koncernåterhämtningsplan?

Enligt direktivet är en koncernåterhämtningsplan en plan som uppfyller utformas och upprätthålls enligt artikel 7. Om man skulle försöka sig på en något konkretare men ändå övergripande definition av en koncernåterhämtningsplan, är det rimligt att utgå från syftet med återhämtningsplanerna som de beskrivs i artikel 7.4. Den bestämmelsen motsvarar den i artikel 5.1 men den har utformats för att täcka in koncernsituationen. Ordvalet är också ett annat. Kommittén har dock inte identifierat någon saklig skillnad i den övergripande definitionen mellan återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner. Vi föreslår därför att en koncernåterhämtningsplan definieras som en plan som upprättas av ett moder-

företag inom EES i syfte att identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att vidta på nivån för moderföretaget inom EES och i ett enskilt dotterföretag som omfattas av den gruppbaseade tillsynen.

Samma principiella krav bör också ställas på en koncernåterhämtningsplan som på en återhämtningsplan. Bestämmelsen bör dock utformas så att den passar för koncernsituationen. Det bör vidare noteras att artikel 6.1. anger ”de institut som är skyldiga att utforma en återhämtningsplan”. Skyldigheten att utforma en koncernåterhämtningsplan kan emellertid vila på ett moderföretag som inte är ett institut. Det är därför rimligt att anta att avsikten har varit att ställa samma krav på utformningen oavsett om den upprättats av ett moderinstitut eller ett moderföretag som inte är ett institut. Den svenska bestämmelsen bör utformas i enlighet med den som föreslås i avsnitt 28.2 men med beaktande av att det är fråga om en koncern.

Koncernföretag behandlas i koncernåterhämtningsplanerna

Koncernåterhämtningsplanen ska ange vilka åtgärder som ska vidtas beträffande moderföretaget i gruppen och dess dotterföretag. Företag som moderföretaget har ägarintressen eller liknande med ska alltså inte omfattas av planen.

Till vilken myndighet ska koncernåterhämtningsplanen ges in?

Koncernåterhämtningsplanen ska ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten, dvs. till den myndighet som ansvarig för tillsynen på den högsta nivå och nedåt (se definitionen i avsnitt 5.9). Den process som därefter följer beskrivs i avsnitt 28.3.4.

28.3.2 Vad ska en koncernåterhämtningsplan innehålla och hur ofta ska den uppdateras?

Kommitténs förslag: Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad en koncernåterhämtningsplan ska innehålla och om dess upprättande.

Resolutionsdirektivet

Innehållet i en koncernåterhämtningsplan mer i detalj

Enligt artikel 7.4 andra stycket ska koncernåterhämtningsplanen inbegripa arrangemang för att säkerställa att de åtgärder som man planerar att vidtas på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för de enheter som det hänvisas till i artikel 1 c och d, liksom åtgärder som man planerar att vidta på nivån för dotterföretagen och, i tillämpliga fall i enlighet med kapitalkravsdirektivet, på nivån för de betydande filialerna, är samordnade och konsekventa.

Enligt artikel 7.5 ska koncernåterhämtningsplanen, och eventuella planer som upprättas för ett enskilt dotterföretag, innehålla de inslag som specificeras i artikel 5. De planerna ska i tillämpliga fall innehålla arrangemang för finansiellt stöd inom koncernen som antas enligt ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som har ingåtts i enlighet med kommitténs förslag i kapitel 26.

Enligt artikel 7.6 ska koncernåterhämtningsplaner innehålla ett antal återhämtningsalternativ med åtgärder för att hantera de scenarier som anges i artikel 5.6. För vart och ett av scenarierna ska det i koncernåterhämtningsplanen anges huruvida det finns hinder för genomförandet av återhämtningsåtgärder inom koncernen, inbegripet på nivån för de enskilda enheter som planen omfattar, och huruvida det finns väsentliga praktiska eller juridiska hinder för att utan dröjsmål överföra kapitalbasen eller betala skulder eller tillgångar inom koncernen.

Även bestämmelserna i artikel 9 om indikatorer är tillämplig på en koncernåterhämtningsplan.

Skälen för kommitténs förslag

En koncernåterhämtningsplan ska i grunden innehålla samma information som en återhämtningsplan. De skillnader som finns beror just på att det i en grupp ingår flera företag och att det därför krävs mer samordning och analys. Avsikten är alltså att de åtgärder som enligt planen ska vidtas i de olika koncernföretagen (eller beträffande de betydande filialerna) ska vara koordinerade. Dessutom ska en koncernåterhämtningsplan innehålla en beskrivning av hur gruppen har organiserat stöden mellan de olika koncernföretagen när det finns ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd (se kapitel 27). Det krävs också en analys av om åtgärderna är genom-

förbara, dvs. att det inte finns praktiska och juridiska hinder för att genomföra de åtgärder som planen innehåller. Det sistnämnda blir särskilt viktigt för gränsöverskridande koncerner eftersom de nationella bestämmelserna kan se olika ut.

Av samma skäl som anförs i avsnitt 28.2.1 om en återhämtningsplan för ett individuellt institut är det lämpligt att införliva direktivets bestämmelser om vad direktivet ska innehålla genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Artikel 7.5 hänvisar till hela artikeln 5. Det inkluderar artikel 5.2 om hur ofta en återhämtningsplan ska uppdateras. Det är inte troligt att avsikten har varit att lämna upprättandefrekvensen för koncernåterhämtningsplanerna oreglerad. Samma frekvens torde vara avsedd att gälla.

28.3.3 På vilken nivå beslutas en koncernåterhämtningsplan?

Kommitténs förslag: En koncernåterhämtningsplan ska godkännas av styrelsen för moderföretaget inom EES innan den ges in till Finansinspektionen.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 7.7 ska ledningen för moderföretaget inom unionen godkänna koncernåterhämtningsplanen innan den inlämnas till den samordnande tillsynsmyndigheten.

Skälen för kommitténs förslag

Av de skäl som anförs i avsnitt 28.2.4 bör bestämmelsen om vem som fattar beslut om koncernåterhämtningsplanen tas in i lag.

28.3.4 Myndigheternas granskning av en koncernåterhämtningsplan

Kommitténs förslag: Finansinspektionen får förelägga ett moderföretag inom EES som inte är ett institut att vidta åtgär-

der för att komma till rätta med väsentliga brister eller väsentliga hinder mot att genomföra återhämtningsplanen.

Processen för att komma överens om en koncernåterhämtningsplan ska framgå av lag. Av bestämmelserna ska det framgå bl.a. att Finansinspektionen inom fyra månader ska försöka komma överens med utländska behöriga myndigheter om

1. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
2. om en återhämtningsplan ska upprättas för ett individuellt institut i koncernen, och
3. om åtgärder som moderföretaget inom EES eller institut som står under tillsyn ska vidta för att komma till rätta med väsentliga brister i planen eller väsentliga hinder mot att genomföra den.

Om en överenskommelse inte har träffats inom fyra månader ska Finansinspektionen i egenskap av samordnande myndighet fatta beslut om i samtliga situationer som nämns ovan för moderföretaget och för institut i Sverige. Om Finansinspektionen inte är samordnande myndighet ensamt fatta beslut enligt punkterna 2 och 3 beträffande instituten i koncernen.

Ärendena får hänskjutas till Eba för bindande medling.

Resolutionsdirektivet

I artikel 6 finns det bestämmelser om hur granskningen av en återhämtningsplan ska gå till. Dessa bestämmelser är tillämpliga även på en koncernåterhämtningsplan och det som har sagts i avsnitt 28.2.5 upprepas inte här upprepas inte här. Det bör dock noteras att artikel 6.5 i resolutionsdirektivet talar om underrättelser till både ett institut och ett moderföretag, medan de åtgärder som sedan beskrivs enbart ska vidtas mot institut (artiklarna 6.5 och 6.6).

För en gränsöverskridande koncern finns det emellertid särskilda bestämmelser om hur myndigheterna ska gå till väga för att komma fram till ett beslut om vilka åtgärder som ska vidtas för att komma till rätta väsentliga brister i en återhämtningsplan eller väsentliga hinder mot att genomföra den (artikel 8). Samma process är tillämplig när myndigheterna ska försöka enas om ett indi-

viduellt institut i en koncern ska upprätta en återhämtningsplan. Denna process beskrivs närmare i det följande.

Enligt artikel 7.1 ska koncernåterhämtningsplanen ges in till den samordnade tillsynsmyndigheten. Enligt artikel 7.3 ska den samordnande tillsynsmyndigheten därefter, under förutsättning att sekretesskraven enligt direktivet gäller, översända koncernåterhämtningsplanerna till

- a. de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i kapitaltäckningsdirektivet,
- b. de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen,
- c. resolutionsmyndigheten på koncernnivå, och
- d. dotterföretagens resolutionsmyndigheter.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, enligt artikel 8.1, tillsammans med de behöriga myndigheterna för dotterföretag, efter samråd med de behöriga myndigheter som avses i artikel 116 kapitaltäckningsdirektivet (medlemmarna i tillsynskollegierna) och med de behöriga myndigheter som är ansvariga för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, granska koncernåterhämtningsplanen och bedöma i vilken utsträckning den uppfyller de krav och kriterier som anges i artiklarna 6 och 7. Den bedömningen ska göras i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 6 och bestämmelserna i artikel 8 och ska beakta potentiella effekter av återhämtningsåtgärderna på den finansiella stabiliteten i alla medlemsstater där koncernen verkar.

Enligt artikel 8.2 ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretag eftersträva att nå ett gemensamt beslut om

- i. granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
- ii. huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som ingår i koncernen, och
- iii. om tillämpningen av de åtgärder som avses i artikel 6.5 och 6.6.

Parterna ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut inom fyra månader från det datum då den samordnande tillsynsmyndigheten översände koncernåterhämtningsplanen i enlighet med artikel 7.3.

Eba får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 8.3 anger att i avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de behöriga myndigheterna inom fyra månader om granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen eller om åtgärder som moderföretaget inom unionen ska vidta i enlighet med artikel 6.5 och 6.6, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta sitt eget beslut i dessa ärenden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska fatta beslut under beaktande av de synpunkter och reservationer från övriga behöriga myndigheter som uttryckts under fyramånadersperioden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till moderföretaget inom unionen och till de övriga behöriga myndigheterna.

Andra stycket 8.3 anger att om någon av de behöriga myndigheter som avses i 8.2 vid den fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i artikel 8.7 till Eba i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som Eba kan fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med Ebas beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i förordningen. Eba ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eba efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Eba inte inom en månad har fattat sitt beslut ska den samordnande tillsynsmyndighetens beslut gälla.

Enligt artikel 8.4 ska om de behöriga myndigheterna inte har nått ett gemensamt beslut inom fyra månader ska varje behörig myndighet fatta sitt eget beslut i ärenden om

- i) huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som omfattas av myndigheternas jurisdiktion, och
- ii) tillämpningen på dotterföretagsnivå av de åtgärder som avses i artikel 6.5 och 6.6.

I artikel 8.4 andra stycket anges att om någon av de berörda behöriga myndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i artikel 8.7 till Eba i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den behöriga myndigheten för dotterföretaget skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut

som Eba får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med Ebas beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. Eba ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eba efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Eba inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av den behöriga myndighet som är ansvarig för dotterföretaget på individuell nivå gälla.

Enligt artikel 8.5 får de övriga behöriga myndigheter som inte har invändningar fatta ett gemensamt beslut om en koncernåterhämtningsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

Enligt artikel 8.6 ska det gemensamma beslut som avses i artiklarna 8.2 och 8.5 och varje beslut som fattas av de berörda myndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt artiklarna 8.3 och 8.4 erkännas som slutgiltigt och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Enligt artikel 8.7 får Eba på begäran av en behörig myndighet i enlighet med artiklarna 8.3 och 8.4 endast bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning nr (EG) 1093/2010 med avseende på bedömningen av återhämtningsplaner och genomförandet av åtgärderna i artikel 6.6 a, b och d.

Skälen för kommitténs förslag

Den beskrivna processen för hur en koncernåterhämtningsplan ska hanteras när myndigheter i olika länder är berörda måste införas i svensk rätt för att säkerställa att Finansinspektionen får agera i enlighet med direktivet. För att säkerställa att det blir möjligt för Finansinspektionen att samarbeta med de utländska myndigheterna på det sätt direktivet föreskriver, föreslår vi att bestämmelsen tas in i den nya lagen utan större avvikelser från bestämmelserna i resolutionsdirektivet. Som framgår nedan finns det bestämmelser i gällande rätt som föreslås bli använda som förebild även vid utformningen av den bestämmelse som införlivar resolutionsdirektivet.

Åtgärder beträffande moderinstitut inom unionen

Som har nämnts i det föregående ska bedömningen av återhämtningsplanerna göras med utgångspunkt från artikel 6.2. Eventuella åtgärder för att hantera brister m.m. i dem vidtas enligt artiklarna 6.5 och 6.6. Artiklarna 6.5 och 6.6 behandlar dock framför allt institut och endast i begränsad omfattning moderföretaget inom EES. Ett moderföretag som ansvarar för upprättandet av en koncernåterhämtningsplan behöver dock inte vara ett institut. Av bestämmelserna i artikel 8, och särskilt artikel 8.3, drar vi dock slutsatsen att åtgärder som avses i artiklarna 6.5 och 6.6 även får vidtas mot moderföretaget inom EES. I artikel 8.3 sägs nämligen att den samordnande myndigheten, i avsaknad av en överenskommelse med andra myndigheter, ska fatta beslut om bedömningen av återhämtningsplaner och vilka åtgärder som moderföretaget inom unionen ska vidta enligt artiklarna 6.5 och 6.6.

Vi föreslår också i övrigt att Finansinspektionen ges samma möjlighet att ingripa mot ett moderföretag inom EES som mot ett institut. Av bestämmelsen bör det framgå att om det trots ett föreläggande fortfarande finns väsentliga brister i en plan eller väsentliga hinder mot att genomföra den, får Finansinspektionen för att komma till rätta med situationen förelägga institutet att inom viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen. Om ändringarna rör även andra institut i gruppen bör dock de berörda tillsynsmyndigheterna sträva efter en enhetlig syn på återhämtningsplanerna. I specifika fall där en enskild återhämtningsplan utarbetats bör tillämpningsområdet för den koncernåterhämtningsplan som bedömts av den samordnande tillsynsmyndigheten emellertid inte omfatta de koncernföretag för vilka enskilda planer har bedömts eller utarbetats av de berörda myndigheterna (skäl 33).

Internationella överenskommelser

När det sedan gäller samarbetet med andra behöriga myndigheter bör bestämmelsen utformas så att den enbart träffar situationen att Finansinspektionen berörs av en återhämtningsplan. Finansinspektionen kan komma att ingå i processen antingen i egenskap av samordnande tillsynsmyndighet eller i egenskap av tillsynsmyndig-

het för något av dotterföretagen. Den svenska regleringen bör täcka båda dessa situationer.

För svensk del bör också beaktas att det gemensamma beslut som myndigheterna enas om är en internationell överenskommelse enligt regeringsformen. När Finansinspektionen tillsammans med andra myndigheter fattar beslut i någon av dessa egenskaper, blir inspektionen, liksom de övriga myndigheterna bundna av beslutet. För att ett institut ska bli bundet av överenskommelse måste dock inspektionen fatta ett nationellt beslut med samma innehåll.

Den process som beskrivs ovan bör införlivas med svensk rätt. Den kan komma att utmynna i att Finansinspektionen förelägger ett institut att vidta åtgärder för att komma till rätta med brister i en återhämtningsplan. Det torde nämligen inte komma på fråga att någon annan myndighet än Finansinspektionen förelägger ett svenskt institut att vidta någon specifik åtgärd.

28.4 Undantag från bestämmelserna om återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner

I det föregående har vi beskrivit vilka företag som är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner respektive koncernåterhämtningsplaner, hur ofta de ska uppdateras och vad de ska innehålla. Alla institut (eller koncerner), med något begränsat undantag som beskrivs i det följande, är skyldiga att upprätta sådana planer. Vissa av dem kan dock få upprätta förenklade planer.

I detta avsnitt behandlas vi dels under vilka förutsättningar förenklade planer kan få upprättas, dels när undantag från att upprätta en plan kan göras. Undantagsbestämmelserna är desamma som för skyldigheten att upprätta resolutionsplaner (se kapitel 23).

28.4.1 Begränsade återhämtningsplaner

Kommitténs bedömning: Möjligheten att göra undantag bör framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Resolutionsdirektivet

Artikel 4 handlar om förenklade skyldigheter för vissa företag. Artikel 4.1 anger att med hänsyn till de effekter som ett instituts fallissemang skulle kunna ha⁶ till följd av arten av dess verksamhet, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, dess storlek och juridiska ställning, dess grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i ett institutionellt skyddssystem eller någon annan form av system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.6 i tillsynsförordningen och eventuellt tillhandahållande av investeringstjänster eller verksamheter enligt definitionen i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU, och huruvida dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, på andra institut, på finansieringsvillkor eller på ekonomin i stort, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fastställer följande:

- a) Innehåll och närmare uppgifter i återhämtnings- och resolutionsplaner som föreskrivs i artiklarna 5–12.
- b) Det datum före vilket de första återhämtnings- och resolutionsplanerna ska upprättas och de intervall med vilka återhämtnings- och resolutionsplaner ska upprättas vilka kan vara längre än de som föreskrivs i artiklarna 5.2, 7.5, 10.6 och 13.3.
- c) Innehåll och närmare uppgifter i den information som institut är skyldiga att lämna enligt artiklarna 5.5, 11.1 och 12.2 samt i avsnitten A och B i bilagan.

Enligt artikel 4.2 ska de behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna göra den bedömning som avses i artikel 4.1, om så är lämpligt efter samråd med det nationella makrotillsynsorganet.

Artikel 4.3 anger att när förenklade skyldigheter tillämpas ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna när som helst kan införa fullständiga, icke-förenklade skyldigheter.

⁶ Orden ”skulle kunna ha” (could have) har fallit bort i den svenska översättningen.

I artikel 4.4 sägs att medlemsstaterna ska säkerställa att enbart tillämpningen av förenklade skyldigheter inte påverkar den behöriga myndighetens och i förekommande fall resolutionsmyndighetens befogenheter att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd.

Eba ska enligt artikel 4.5 utfärda riktlinjer för att specificera de kriterier som det hänvisas till i artikel 4.1, för att i överensstämmelse med den artikeln bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.

I artikel 4.6 anges att med beaktande, när så är lämpligt, av den erfarenhet som gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i artikel 4.5 ska Eba ha befogenhet att, för antagande av kommissionen, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de kriterier som avses i artikel 4.1, för att i överensstämmelse med den artikeln bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.

Behöriga myndigheter ska enligt artikel 4.7 informera Eba om hur de har tillämpat artiklarna 4.1, 4.8, 4.9 och 4.10 på institut inom deras jurisdiktion. Eba ska senast den 31 december 2017 lämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om genomförandet av de artiklarna. Rapporten ska särskilt identifiera eventuella skillnader i genomförandet på nationell nivå av de olika artiklarna.

Skälen för kommitténs bedömning

Av artikel 4.1 i resolutionsdirektivet framgår att alla institut ska upprätta återhämtningsplaner men att Finansinspektionen, liksom andra behöriga myndigheter ska ta ställning hur omfattande återhämtningsplanen ska vara och hur ofta den ska upprättas. Det ska ses mot bakgrund av att skyldigheten att upprätta återhämtningsplaner styrs av proportionalitetsprincipen (artikel 1.1 och skäl 14). Direktivets utgångspunkt är därför att det inte behöver ställas samma långtgående krav på exempelvis ett litet nationellt verksamt institut, t.ex. en liten sparbank, som på en stor gränsöverskridande bankkoncern, såsom Nordea. Kommittén delar detta synsätt.

Av direktivet framgår vilka omständigheter som ska föreligga för att ett institut ska få upprätta förenklade planer. Förenklat

handlar det om en bedömning av vilken effekt ett instituts fallissemang skulle få på finansiella marknader, andra institut, finansieringsförhållanden eller den vidare ekonomin om det hanterades inom ramen för det normala insolvensförfarandet.

Undantagen får avse den uppräknade information som en återhämtningsplan ska innehålla (artikel 4.4, se även avsnitten 28.2.2 och 28.3.2). Dessutom behöver inte alla institut upprätta återhämtningsplanerna med den frekvens som anges i direktivet (se avsnitten 28.2.3 och 28.3.2) utan kan få upprätta dem mer sällan (artikel 4.3). Vid sidan om dessa två undantag får Finansinspektionen medge undantag från de övriga bestämmelser som anger vad en återhämtningsplan ska innehålla och hur den ska utformas (artikel 4.4). Den sistnämnda bestämmelsen gör det exempelvis möjligt att undanta ett institut från att använda sig av indikatorerna (se artikel 9 i direktivet, se även avsnitt 28.2.2). Eftersom detta är frågor som kommer att behandlas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer, kommer även möjligheten att ge undantag att framgå av föreskrifter.

Enligt direktivet ska beslutet som sådant inte påverka tillsynsmyndighetens befogenheter att inom ramen för tillsynen kräva att institutet vidtar krisförebyggande åtgärder. Detta behöver dock inte sägas särskilt.

28.4.2 Undantag från skyldigheten att upprätta en återhämtningsplan

Kommitténs bedömning: Något undantag från skyldigheten att upprätta återhämtningsplaner behöver inte införas i svensk rätt.

Skälen för kommitténs bedömning

Enligt artikel 4.8 får Finansinspektionen (och andra behöriga myndigheter) undanta institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 10 i tillsynsförordningen eller som är medlemmar i ett institutionellt skyddssystem. Inte något av dessa undantag är aktuella för svenska institut. Följaktligen behöver detta undantag inte införas i svensk rätt.

29 Tidiga ingripanden

29.1 Inledning

Tidiga ingripanden utgör en egen avdelning i direktivet. Artikel 27 behandlar åtgärder vid tidiga ingripanden, artikel 28 behandlar möjligheten att kräva att ett institut byter ut sin ledning, artikel 29 behandlar tillfällig förvaltning och artikel 30 behandlar koordinering av åtgärder enligt artiklarna 27 och 29 i förhållande till koncerner.

Artiklarna om tidiga ingripanden syftar till att ge tillsynsmyndigheten möjligheter att förhindra en försämring av ett instituts finansiella och ekonomiska situation innan någon annan utväg finns än att inleda ett resolutionsförfarande. Direktivet innehåller därför ett antal åtgärder som tillsynsmyndigheten ska kunna kräva att enskilda institut ska vidta.

Dessa ingripandemöjligheter är både till sin utformning och till sin karaktär mycket lika de som tillsynsmyndigheten ska kunna vidta enligt kapitaltäckningsdirektivet. Vidare är utgångspunkten i bägge fall att institutet bryter mot eller sannolikt kommer att bryta mot kraven i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen och att det handlar om att förelägga ett institut i ”going concern”, det vill säga före ett eventuellt beslut om att inleda resolution, att vidta en viss åtgärd. Det är i bägge avseenden fråga om en minimalist lista med åtgärder som tillsynsmyndigheten ska kunna förelägga instituten att vidta, dvs. det är möjligt att på nationell nivå införa strängare regler.

När ett institut uppfyller förutsättningarna för ett tidigt ingripande, utlöses en skyldighet för tillsynsmyndigheten att informera resolutionsmyndigheten. Motsvarande informationsskyldighet utlöses enligt artikel 30 om ett institut i en koncern för vilken det finns ett tillsynskollegium uppfyller förutsättningarna för tidigt ingripande. I samma artikel finns bestämmelser om samråd med

kollegiets medlemmar inför ett eventuellt beslut om tidigt ingripande.

Eba har fått i uppdrag att utforma riktlinjer om de faktorer (indikatorer) som bör utlösa ett tidigt ingripande. Eba har därutöver getts möjlighet att utarbeta förslag till tekniska standarder för en minimiuppsättning av utlösande faktorer (indikatorer) för tidiga ingripanden om erfarenheter från tillämpningen av riktlinjerna ger anledning till det.¹

I det följande analyseras närmare hur direktivets innehåll om tidiga ingripanden bör införlivas med svensk rätt. Först ger vi dock en beskrivning av Finansinspektionens ingripandemöjligheter och hur tidiga ingripanden bör förhållas till dessa.

29.2 Finansinspektionens ingripandemöjligheter

I svensk rätt finns regler om ingripande gentemot kreditinstitut och värdepappersinstitut i framför allt 15 kap. LBF respektive 25 kap. LVM (se avsnitt 3.8). Bestämmelserna i de båda lagarna bygger på samma systematik. Beskrivningen i det följande beaktar förslagen i prop. 2013/14:228 Förstärkta kapitaltäckningsregler.

Avgörande för om Finansinspektionen ska ingripa är om ett kreditinstitut respektive värdepappersbolag har åsidosatt sina skyldigheter enligt respektive lag, andra författningar som reglerar institutets verksamhet, institutets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar institutets verksamhet.

När en överträdelse har skett ska inspektionen välja den åtgärd som är mest ändamålsenlig i det enskilda fallet. Valet av åtgärd ska i första hand bero på hur allvarlig en överträdelse är.

Den allvarligaste formen av ingripande är återkallelse av tillståndet. Om det är tillräckligt kan Finansinspektionen emellertid välja den mindre ingripande åtgärden varning. Varning är ett alternativ till återkallelse, som kan tillgripas när förutsättningarna för återkallelse i och för sig föreligger men varning i det enskilda fallet framstår som en tillräcklig åtgärd.

Vid överträdelser som inte är så allvarliga att tillståndet ska återkallas kan Finansinspektionen ingripa genom föreläggande att inom

¹ Triggers har översatts med indikatorer i artikel 27.1 men med faktorer i artikel 27.4 och 27.5.

viss tid begränsa eller minska riskerna i rörelsen i något avseende, begränsa eller helt underlåta utdelning eller ränte-betalningar eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen, meddela ett förbud att verkställa beslut eller genom att göra en anmärkning.

Av särskild betydelse i det här sammanhanget är möjligheten att utfärda föreläggande, eftersom det motsvarar de åtgärder som tillsynsmyndigheten ska kunna vidta i form av tidiga ingripanden. I prop. 2013/14:228 föreslås att Finansinspektionen, förutom i de fall som nämns ovan även ska kunna ingripa genom att utfärda ett föreläggande att vidta åtgärder om det är sannolikt att ett kreditinstitut inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla sina skyldigheter enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden eller andra författningar som reglerar institutets verksamhet.

Kapitaltäckningsdirektivet, som införlivas genom ovan nämnda bestämmelser, anger också mer specifikt vilka befogenheter som tillsynsmyndigheten ska ha i detta avseende och för att även i övrigt fullgöra de åtaganden som följer av direktivet och tillsynsförordningen. Som i resolutionsdirektivet är uppräknningen i kapitaltäckningsdirektivet inte uttömmande utan utgör en minimilista på ett antal åtgärder som myndigheten ska ha möjlighet att kräva institutet på, av vilka följande är exempel:

- Ålägga institutet att lägga fram en plan för hur institutet ska uppnå kraven enligt direktivet och förordningen och fastställa en tidsfrist för dess genomförande, inklusive förbättringar av planens omfattning och tidsfrist (artikel 104.1 c).
- Begränsa eller förbjuda utdelningar och räntebetalningar till aktieägare, medlemmar eller innehavare av övriga primärkapitalinstrument, så vida förbudet inte föranleder att institutet underlåter att fullgöra en betalningsskyldighet (artikel 104.1 i).
- Kräva extra eller mer frekvent rapportering, inklusive rapporter om kapital- och likviditetspositioner (artikel 104.1 j).
- Införa särskilda likviditetskrav, inklusive begränsningar i fråga om löptidsobalanser mellan tillgångar och skulder (artikel 104.1 k).
- Ställa ytterligare krav på offentliggörande av information (artikel 100.1 k).

Lagstiftaren har tidigare ansett att de åtgärder som direktivet räknar upp ryms i Finansinspektionens generella möjlighet att förelägga företag att vidta viss åtgärd. Samma slutsats dras i prop. 2013/14:228. Något särskilt behov av att i lag räkna upp vilka åtgärder som ska kunna vidtas bedömdes därför inte föreligga.

29.2.1 Regler för att förelägga institut ett särskilt kapitalbaskrav

Utöver de möjligheter att förelägga institut att vidta åtgärder som finns i 15 kap. LBF, kan Finansinspektionen förelägga institut ett särskilt kapitalbaskrav enligt 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Bestämmelsen erbjuder en möjlighet för inspektionen att besluta om ett högre kapitalbaskrav än det som annars gäller, om det finns brister i institutens riskhanteringssystem, om institutet inte är genomlysbart eller saknar tillräckliga riktlinjer och instruktioner för verksamheten, eller om det i samband med en översyn och utvärdering av institutet framkommer behov av att öka kapitalbaskravet för att täcka de risker som institutet är eller kan bli exponerat för. Regeln förutsätter alltså inte att det skett en faktisk överträdelse. Därutöver kan inspektionen besluta om att institutet ska uppfylla ett särskilt likviditetskrav.

Vid den kvalitativa utvärdering granskar de behöriga myndigheter de styrformer, strategier, metoder och rutiner som instituten infört för att uppfylla kraven i kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen, samt utvärdera de risker som instituten är eller kan vara exponerade mot, den risk som ett institut utgör för det finansiella systemet och risker som påvisats vid stresstester. Det är på grundval av denna utvärdering som inspektionen ska bedöma om instituten har en kapitalbas och likviditet som är tillräcklig för att säkerställa en sund hantering av de risker som de är exponerade för. (För en utförlig redogörelse av Finansinspektionens tillsyn inklusive översyn och utvärderingsprocessen, se kommitténs delbetänkande, SOU 2013:6, s. 236 ff.)

Motsvarande översyn och utvärderingsprocess görs på europeisk nivå inom ramen för s.k. tillsynskollegier. Ett sådant kollegium bildas för varje gränsöverskridande finansiellt företag av större betydelse. Det består av de nationella tillsynsmyndigheter som berörs av företagets verksamhet, med hemlandsmyndigheten som

ordförande. Finansinspektionen har ansvaret att leda arbetet inom för närvarande sju sådana kollegier på bankområdet.

En viktig del av det arbetet är den så kallade *Joint Risk Assessment and Decision*-processen som ska utmynna i ett gemensamt beslut om kapitalbehovet för respektive bank och dotterbank. Eba har utvecklat riktlinjer för att harmonisera de processer och metoder som används för tillsynsmyndigheternas översyn och utvärderingsprocess.

29.3 Vid vilken tidpunkt och under vilka förutsättningar ska tidiga ingripanden användas?

Kommitténs bedömning: Det finns inget behov av att i lag göra någon skillnad mellan ingripanden i resolutionsdirektivets mening och ingripanden enligt sektorslagstiftningen. Vissa typer av överträdelser eller förväntade överträdelser bör utlösa en skyldighet för Finansinspektionen att underrätta resolutionsmyndigheten. Vilka typer av överträdelser som normalt ska utlösa underrättelseskyldigheten bör inte framgå av lag utan lämnas åt Finansinspektionen att avgöra med hjälp av riktlinjer från Eba.

Om Finansinspektionen ingriper mot ett institut när förutsättningarna för en underrättelseskyldighet enligt ovan är uppfyllda, ska Finansinspektionen besluta att detta är en krisavvärande åtgärd i resolutionslagens mening.

Resolutionsdirektivet

Av artikel 27.1 framgår att om ett institut överträder, eller till följd av bland annat en snabbt försämrad finansiell ställning, inbegripet en försämrad likviditetssituation, ökad hävstång, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, på grundval av en uppsättning indikatorer, som kan inbegripa institutets kapitalbaskrav plus 1,5 procentenheter, inom en snar framtid sannolikt kommer att överträda kraven i tillsynsförordningen eller kapitaltäckningsdirektivet eller avdelning II i direktiv 2014/65/EU eller någon av artiklarna 3-7, 14-17, samt 24, 25 och 26 i förordning (EU) nr 600/2014, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndig-

heter, utan att det påverkar de åtgärder som avses i artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet, i tillämpliga fall åtminstone förfogar över vissa åtgärder (se avsnitt 29.4). Dessa åtgärder definierar med andra ord vad som utgör åtgärder för tidiga ingripanden.

Skälen för kommitténs förslag

Krisavvärjande åtgärder eller tidiga ingripanden är i sig ingen ny företeelse i tillsynen av kreditinstitut. Av direktivet framgår att åtgärder för tidiga ingripanden ska användas när ett institut bryter mot eller sannolikt inom en nära framtid kommer att bryta mot någon av bestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen. Som redan konstaterats så är det i sak samma grunder för ingripande som i kapitaltäckningsdirektivet med skillnaden att kapitaltäckningsdirektivet uttryckligen definierar en nära framtid som tolv månader. Den formella möjligheten för Finansinspektionen att utnyttja möjligheten till tidigt ingripande inträder alltså samtidigt som inspektionens ordinarie ingripandemöjligheter.

Artikel 27 ger emellertid en tydlig fingervisning om vilka typer av förväntade överträdelser som bör föranleda ett tidigt ingripande. Av artikeln framgår att följande situationer utgör sådana exempel: ”en snabbt försämrade finansiell ställning, inbegripet en försämrade likviditetssituation, ökad nivå på skuldsättningsnivå, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, på grundval av en uppsättning indikatorer, som kan inbegripa institutets minimikapitalkrav plus 1,5 procentenheter”. Det är alltså främst situationer som väsentligen kan påverka institutets kapital- eller likviditetssituation i negativ riktning som bör föranleda ett tidigt ingripande.

Detta kan synas självklart eftersom det givetvis inte är avsikten med direktivet att tidiga ingripanden ska användas i situationer där ordinarie ingripanden eller andra tillsynsåtgärder är tillräckliga för att komma till rätta med missförhållanden i livskraftiga institut. Det kan emellertid uppstå situationer där det kan vara svårt att avgöra huruvida Finansinspektionen bör ingripa enligt gällande rätt eller ingripa tidigt i resolutionsdirektivets mening. Som sagt inträder förutsättningarna för dessa ingripandemöjligheter formellt sett samtidigt. Det bör därför övervägas om det är lämpligt att införa någon form av objektiva kriterier för att inspektionen lättare ska kunna avgöra vilken typ av ingripande som situationen kräver, och

för att i så stor utsträckning som möjligt skapa förutsebarhet kring dessa.

Kommittén har tidigare redogjort för sin uppfattning i frågan om huruvida det bör införas regler som ålägger tillsynsmyndigheten att ingripa på ett visst sätt i en viss situation (jfr SOU 2013:6, s. 261 ff.). Av betänkandet framgår att kommittén anser att en metodik som baseras på att specifika åtgärder med automatik utlöses av vissa definierade ”triggers” står i klar motsatsställning till den modell med kvalitativt inriktad tillsyn som praktiseras i Sverige. Vid en samlad bedömning av för- och nackdelarna kom kommittén fram till att en modell med en mer eller mindre automatisk/mekanisk regeltillämpning och sanktionering *inte* är ett attraktivt alternativ till den rådande modellen för finansiell tillsyn. Kommittén har inte ändrat uppfattning.

Vi anser, för det *första*, att befarad eftergivenhet hos tillsynsmyndigheten, som i realiteten varit huvudskälet till denna typ av reglering i andra länder, inte har varit eller är ett problem för den svenska tillsynen. Detta är naturligtvis inte någon garanti för att något sådant inte skulle kunna uppstå i framtiden, men det går i vart fall inte att hävda att en sådan erfarenhet skulle peka på nödvändigheten av en ny typ av ingripanderegim för att säkerställa finansiell stabilitet.

För det *andra* är det svårt att välja och utforma rättvisande indikatorer som ska initiera ingripanden, och det finns dessutom risk att den typen av mått kan kringgås.

För det *tredje* kan ett system med automatiserade ingripanden bidra till ett mer reaktivt förhållningssätt i tillsynen, där man i vissa lägen kan få konsekvensen att ett ingripande fördröjs i väntan på att den valda indikatorn ska ge signal.

För det *fjärde* blir det, närmast per definition, fråga om mindre situationsanpassade och mer fyrkantiga ingripanden.

Kommitténs principiella uppfattning som återges ovan, uttrycktes visserligen i ett bredare sammanhang, men denna kan även göras gällande i de överväganden som måste göras i samband med införlivandet av resolutionsdirektivets bestämmelser om tidiga ingripanden.

Det ska i sammanhanget nämnas att direktivet inte ställer upp något krav på att tidiga ingripanden ska göras vid en viss tidpunkt. Att villkoren för tidiga ingripanden är uppfyllda är inte heller en förutsättning för möjligheten att vidta någon annan åtgärd såsom att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument utanför

resolution enligt artiklarna 59–62 eller ett omedelbart beslut om att inleda ett resolutionsförfarande och vidta resolutionsåtgärder enligt artiklarna direktivets avdelning III. Sådana mer ingripande åtgärder ska enligt direktivet tillgripas om inga andra åtgärder inklusive tidigt ingripande *bedöms* tillräckliga för att rädda ett institut från att fallera. I denna bedömning kommer inte bara Ebas riktlinjer om indikatorer för tidiga ingripanden få stor betydelse, utan även Ebas riktlinjer om huruvida ett institut är faller eller sannolikt kommer att fallera torde behöva beaktas för att avgöra om ett tidigt ingripande är en tillräcklig åtgärd.

Mot denna bakgrund och i och med att de exempel som ges i artikel 27.1 i direktivet ger viss ledning för vilka förutsättningar som ska föreligga vid ett tidigt ingripande samt att Eba ska utarbeta riktlinjer för vilka indikatorer som i normalfallet bör utlösa det samma saknas det skäl att utöver detta uttrycka i lag de situationer i vilka Finansinspektionen ska göra ett tidigt ingripande. Eftersom villkoren för tidiga ingripanden dessutom är kopplade till andra bestämmelser i direktivet som bl.a. får betydelse på koncernnivå, är det också önskvärt att i så stor utsträckning som möjligt harmonisera sådana kriterier på EU-nivå. Därmed inte sagt att Finansinspektionens handlingsutrymme bör begränsas till att endast omfatta situationer som på förhand definieras av Eba. Tvärtom så måste inspektionen kunna utvärdera en situation utifrån nationella och för institutet specifika förhållanden. Finansinspektionens handlingsutrymme bör därför inte heller av denna anledning begränsas i lag utan i stället vägledas av de harmoniseringsåtgärder som vidtas på EU-nivå.

Det kan i sammanhanget noteras att medlemsstaterna har möjlighet att införa strängare eller kompletterande regler så länge dessa inte står i strid med direktivet eller delegerade akter som baserats på direktivet. Medlemsstater kan alltså redan mot denna bakgrund ha delade uppfattningar om vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att det ska vara ett s.k. tidigt ingripande och vid vilken tidpunkt olika typer av ingripanden ska vidtas. Gemensamt för samtliga medlemsstater kommer emellertid vara Ebas riktlinjer och eventuella tekniska standarder som kommer ligga till grund för bedömningen av när *förutsättningarna* för ingripande är uppfyllda.

Fordras formell åtskillnad enligt direktivet?

Som framgår ovan anser kommittén att det saknas skäl att göra en formell åtskillnad mellan ordinarie ingripanden och tidiga ingripanden enligt direktivet. Denna skillnad kan som framgår nedan i stället göras genom utformningen av Finansinspektionens skyldighet att underrätta resolutionsmyndigheten. Det behöver emellertid även utredas huruvida direktivet i andra avseende ställer upp krav på att det går att avgöra huruvida ett ingripande har gjorts enligt artikel 27 eller enligt sektorslagstiftningen. Direktivet innehåller ett antal artiklar som på olika sätt förhåller sig till dels tillämpningen av åtgärder för tidiga ingripanden, dels villkoren för tidiga ingripanden. Dessa artiklar behandlas i sitt sammanhang i andra avsnitt i betänkandet, men för att kunna göra en bedömning av huruvida bestämmelserna om ingripanden enligt artikel 27 fordrar särskilt genomförande görs nedan en kortare redogörelse av hur dessa artiklar förhåller sig till artikel 27.

Krisavvärjande åtgärder

Av artikel 2.1.101 framgår att tillämpningen av någon av åtgärderna för tidiga ingripanden enligt artikel 27 utgör en bland flera åtgärder som i direktivets mening är en krisavvärjande åtgärd.² Krisavvärjande åtgärder som samlingsbegrepp förekommer i artiklarna 66, 68, 81 och 85. Artikel 66 anger vad som ska gälla i förhållande till nationell lagstiftning i annat land i vissa givna situationer. Dessa situationer anges uttryckligen utan hänvisningar till vare sig krisavvärjande åtgärder eller ingripanden enligt artikel 27 varför det för tillämpningen av denna artikel saknar betydelse om någon skillnad görs mellan ingripanden enligt artikel 27 och ingripanden enligt sektorslagstiftningen.

Av artikel 68 framgår att en krisavvärjande åtgärd inte i sig ska utgöra en "utlösande åtgärd" enligt direktiv 2002/47/EU (säkerhetsdirektivet) under förutsättning att avtalsparten fortsätter att uppfylla sina åtaganden enligt avtalet. I avsnitt 10.3 föreslår vi ett införlivande av artikel 68 och hänvisar dit för närmare redogörelse för hur denna fråga hanteras. Vi kan här konstatera att om artikel

² Direktivet kallar det för krisförebyggande åtgärder, men vi anser att krisavvärjande åtgärder är ett mer adekvat svenskt uttryck.

68 ska införlivas till fullo måste det framgå när en krisavvärande åtgärd har vidtagits och som inte ska få ligga till grund för en uppsägning av ett avtal. Kommittén föreslår därför att det införs en bestämmelse i sektorslagstiftningen om att Finansinspektionen, när den ingriper mot ett institut och förutsättningarna för underrättseskyldigheten till resolutionsmyndigheten är uppfyllda, ska besluta om att ingripandet är en krisavvärande åtgärd i resolutionslagens mening.

Artikel 81 anger att den behöriga myndigheten ska informera resolutionsmyndigheten bl.a. i de fall de vidtar någon krisavvärande åtgärd eller någon åtgärd enligt artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet. Artikel 104 har som framgår ovan genomförts dels genom Finansinspektionens generella möjlighet att förelägga företag att vidta vissa åtgärder, dels genom möjligheten att ålägga institut högre likviditets- eller kapitalbaskrav. Kommitténs förslag att låta ingripanden enligt artikel 27 omfattas av de ingripandemöjligheter Finansinspektionen redan har påverkar alltså inte denna informationsskyldighet. Informationsskyldigheten enligt artikel 81 behandlas utförligare i avsnitt 7.6.

Artikel 85 anger att krisavvärande åtgärder ska kunna överklagas, vilket redan följer av svensk rätt.

Finansiellt stöd inom koncerner

Av artikel 19 framgår att medlemsstaterna ska säkerställa att företag som ingår i en koncern för vilken medlemsstaten har det konsoliderade tillsynsansvaret ska kunna ingå avtal om finansiellt stöd till företag i koncernen (se kapitel 26). Ett sådant avtal får emellertid inte ingås om någon av parterna uppfyller förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 vid tidpunkten för avtalets ingående. Utöver de särskilda villkor som ska vara uppfyllda för såväl avtalets ingående som verkställande gäller alltså att det mottagande institutet vid tidpunkten för verkställande av avtalet inte uppfyller villkoren för ingripande enligt artikel 27. Det fordras alltså inte något faktiskt ingripande för att avgöra om ett avtal får ingås eller inte, utan det är i stället förutsättningarna för ingripande som är avgörande.

Av artikel 25 framgår att den behöriga myndigheten kan förbjuda eller begränsa det finansiella stödet om inte villkoren för det i artikel 23 är uppfyllda. Dessa villkor handlar främst om intressena

av att bevara finansiell stabilitet i såväl de berörda instituten som på nationell nivå. Det framgår emellertid inte av direktivet att den behöriga myndigheten kan förbjuda eller begränsa det finansiella stödet utifrån en bedömning av att det mottagande institutet inte uppfyller den yttersta grundförutsättningen, dvs. villkoren för tidiga ingripanden enligt artikel 27. Det framgår av artikel 20 att berörda myndigheter vid avtalets ingående ska göra en gemensam bedömning av huruvida förutsättningarna i artikel 27 är uppfyllda, men att någon motsvarande bedömning ska göras vid den faktiska utbetalningen av det finansiella stödet kommer inte till direkt uttryck i direktivet. Utgångspunkten torde vara att ansvaret för den bedömningen vilar på den behöriga myndigheten för det mottagande institutet. I praktiken torde detta inte vålla några problem eftersom utbetalning av gränsöverskridande finansiellt stöd sannolikt alltid föregås av en dialog mellan berörda myndigheter.

Sammanfattningsvis kan konstateras att bestämmelserna om finansiellt stöd inte är beroende av ett konkret ingripande. Av denna anledning fordras ingen skillnad mellan ordinarie ingripanden och ingripanden enligt artikel 27 för tillämpningen av dessa bestämmelser. Däremot fordras det en bedömning av huruvida förutsättningarna för ingripande är uppfyllda när ett avtal om finansiellt stöd ska ingås samt för svenskt vidkommande i de fall det är ett svenskt institut som är mottagande av finansiellt stöd enligt avtalet.

Konvertering eller nedskrivning av relevanta kapitalinstrument

Därutöver ställs som krav för såväl konvertering eller nedskrivning av relevanta kapitalinstrument som för beslut om resolution att andra tillsynsåtgärder inklusive tidiga ingripanden enligt artikel 27 bedöms otillräckliga för att komma tillrätta med situationen. Vid ett eventuellt beslut om konvertering/nedskrivning eller resolution ska alltså en sådan bedömning göras oberoende av om ett ingripande enligt artikel 27 har gjorts eller inte. Eftersom dessa mer ingripande åtgärder ska kunna vidtas utan att de föregås av ett ingripande enligt artikel 27, och att samtliga eventuella tillsynsåtgärder i övrigt ska ha beaktats, saknar det betydelse för tillämpningen av dessa bestämmelser om det görs en formell skillnad mellan ingripanden enligt sektorslagstiftningen och ingripanden enligt artikel 27.

Av ovanstående kan slutsatsen dras att för tillämpningen av direktivet såvitt avser tidiga ingripanden, och även i övrigt, fordras ingen formell uppdelning av ingripanden enligt sektorslagstiftningen och ingripanden enligt artikel 27 i direktivet. Däremot behöver det i ett antal avseenden konstateras huruvida förutsättningarna för ingripande är uppfyllda. Sådana överväganden behandlas nedan i avsnitt 29.4.

29.4 Fordras genomförandeåtgärder för de olika typerna av förelägganden i artikel 27?

Kommitténs bedömning: De åtgärder som den behöriga myndigheten ska kunna vidta ryms i Finansinspektionens befintliga möjligheter att ingripa enligt sektorslagstiftningen. Någon ytterligare genomförandeåtgärd bedöms därför inte nödvändig.

Resolutionsdirektivet

Enligt 27.1 ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter, utan att det påverkar de åtgärder som avses i artikel 104 i kapitaltäckningsdirektivet, i tillämpliga fall åtminstone förfogar över åtgärder för att göra följande:

- a) Kräva att institutets ledningsorgan genomför ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som anges i återhämtningsplanen eller i enlighet med artikel 5.2 uppdaterar sådana återhämtningsplaner när de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från de antaganden som fastställts i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som fastställs i den uppdaterade planen inom en viss tidsram för att säkerställa att de situationer som avses i inledningen inte längre är tillämpliga.
- b) Kräva att institutets ledningsorgan analyserar situationen, fastställer åtgärder för att komma till rätta med de problem som har konstaterats och utformar ett åtgärdsprogram för att komma till rätta med dessa problem och en tidtabell för att genomföra åtgärderna.

- c) Kräva att institutets ledningsorgan sammankallar, eller om ledningsorganet inte följer det kravet, själva direkt sammankalla institutets bolagsstämma, och i bägge fallen fastställa dagordningen och kräva att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.
- d) Kräva att en eller flera personer i ledningsorganet eller i den verkställande ledningen avsätts eller byts ut om de har konstaterats vara olämpliga att utföra sina uppdrag enligt artikel 13 i kapitaltäckningsdirektivet eller artikel 9 i direktiv 2014/.../EU.
- e) Kräva att institutets ledningsorgan upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning med vissa eller alla av sina borgenärer i enlighet med återhämtningsplanen, i tillämpliga fall.
- f) Kräva ändringar av institutets affärsstrategi.
- g) Kräva ändringar av institutets juridiska eller operativa strukturer.
- h) Hämta in, även genom inspektioner på plats, och till resolutionsmyndigheten överlämna all den information som krävs för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda en möjlig resolution av institutet och en värdering av institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 36.

I artikel 27.3 anges vidare att för varje åtgärd som avses i artikel 27.1 ska de behöriga myndigheterna fastställa en lämplig tidsfrist och se till att åtgärdens effektivitet kan utvärderas.

Skälen för kommitténs förslag

Inledningsvis kan det upprepas att Finansinspektionen har en generell möjlighet enligt sektorslagstiftningen att förelägga institut att vidta de åtgärder som bedöms nödvändiga för att komma tillrätta med de brister som ligger till grund för inspektionens ingripande. Lagstiftaren har tidigare gjort bedömningen att inspektionen bör ha möjlighet att anpassa ingripandet till varje situation varför någon uppräknning av vilka typer av föreläggande som inspektionen kan vidta inte är lämplig. Kommittén delar lagstiftarens tidigare bedömningar och anser att även de åtgärder som räknas upp i artikel 27.1 bör omfattas av den generella möjligheten att utfärda före-

lägganden. Någon särskild genomförandeåtgärd fordras därför inte för det ändamålet.

Nedan behandlas artikel 27.1. a-h i den ordningen med kommentar efter varje befogenhet.

- a) Kräva att institutets ledningsorgan genomför ett eller flera av de arrangemang och åtgärder som anges i återhämtningsplanen eller i enlighet med artikel 5.2 att uppdatera sådana återhämtningsplaner när de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från de antaganden som fastställts i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra en eller flera av de arrangemang eller åtgärder som fastställs i den uppdaterade planen inom en viss tidsram för att säkerställa att de situationer som avses i första stycket inte längre är tillämpliga.

Återhämtningsplaner behandlas i kapitel 28. Utgångspunkten är att ett institut i sin återhämtningsplan ska ange vilka indikatorer som ska utlösa en viss åtgärd. Återhämtningsplaner ska däribland omfatta möjliga åtgärder som institut ska kunna vidta när villkoren för tidiga ingripanden enligt artikel 27 är uppfyllda. Som framgår av avsnitt 28.2.7 får ett institut avstå från att vidta en viss åtgärd om institutets ledning finner det lämpligt. Åtgärderna får också vidtas tidigare än vad återhämtningsplanen visar om institutets ledning bedömer det lämpligt. Direktivet preciserar alltså inte närmare när det kan anses lämpligt utan överlämnar den bedömningen till institutets ledning. Om institutet har avstått från att vidta en åtgärd och inspektionen i den situationen gör en annan bedömning än institut om behovet av åtgärder kan den förelägga institutet att vidta åtgärden enligt planen.

Ett sådant föreläggande skiljer sig i princip inte från inspektionens nuvarande möjligheter att utfärda förelägganden; skillnaden är att det är kopplat till en i återhämtningsplanen i förväg identifierad åtgärd. Eftersom inspektionen enligt sektorslagstiftningen har en generell möjlighet att utfärda förelägganden är inspektionen inte heller bunden till de åtgärder som har definierats i återhämtningsplanen. Alla situationer kan inte förutses och det kan tänkas uppstå situationer som de i förväg identifierade åtgärderna inte bedöms kunna komma till rätta med. I en sådan situation bör Finansinspektionens handlingsutrymme inte inskränkas till att endast omfatta de scenarier som återhämtningsplanen specificerar, utan

inspektionen kan i likhet med gällande rätt förelägga institutet att vidta den åtgärd som situationen kräver.

Av artikeln framgår att tillsynsmyndigheten ska kunna begära en uppdaterad återhämtningsplan om situationen kräver det med nya åtgärder som anpassats till den uppdaterade planen. Detta är i princip ett sätt att åstadkomma just den flexibilitet som Finansinspektionen redan har eftersom tillsynsmyndigheten i en sådan situation kan styra innehållet i återhämtningsplanen till att omfatta de åtgärder som myndigheten anser nödvändiga. Den omständigheten att inspektionen förelägger ett institut att vidta en åtgärd som identifierats i återhämtningsplanen ska inte per automatik innebära att förelägganden betraktas som ett ingripande i den mening som avses i artikel 27. Som konstateras i avsnitt 29.2 är det i stället en samlad bedömning av bl.a. överträdelsernas art eller omfattning och institutets tillstånd som bör vara avgörande i den bedömningen.

- b) Kräva att institutets ledningsorgan analyserar situationen, fastställer åtgärder för att komma till rätta med de problem som har konstaterats och utformar ett åtgärdsprogram för att komma till rätta med dessa problem och en tidtabell för att genomföra åtgärderna.

Denna åtgärd påminner närmast om en alternativ åtgärdsplan. En liknande regel finns i artikel 104.1 c i kapitaltäckningsdirektivet. Den har genomförts genom att låta den omfattas av Finansinspektionens generella befogenhet att utfärda förelägganden om att vidta viss åtgärd.

- c) Kräva att institutets ledningsorgan sammankallar, eller om ledningsorganet inte följer detta krav, själva direkt sammankalla, institutets bolagsstämma, och i bägge fallen fastställer dagordningen och kräver att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.

Finansinspektionen har enligt 13 kap. 12 § LBF och 23 kap. 11 § LVM möjlighet att sammankalla ett instituts styrelse eller stämma. Eftersom inspektionen kallar till stämman har man därmed också möjlighet att sätta agendan för stämman. Denna möjlighet är inte ett ingripande och kan inte överklagas. För det fall Finansinspektionen av någon anledning anser det lämpligare att uppnå samma sak genom ingripande så kan inspektionen i stället förelägga institutet att sammankalla stämman på det sätt som direktivet

föreskriver. Det sistnämnda blir nödvändigt om denna åtgärd skulle vara den enda åtgärd institutet föreläggs att vidta i den mening som avses i artikel 27. En sådan situation torde sannolikt aldrig uppstå, men i sådant fall bedöms Finansinspektionen redan ha denna möjlighet enligt gällande rätt varför någon särskild genomförandeåtgärd inte är nödvändig.

- d) Kräva att en eller flera personer i ledningsorganet eller i den verkställande ledningen avsätts eller byts ut om de har konstaterats vara olämpliga att utföra sina uppdrag enligt artikel 13 i kapitaltäckningsdirektivet eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU.

De åtgärder som kan vidtas enligt gällande rätt hör till stor del samman med den lednings- och ägarprövning som Finansinspektionen är skyldig att göra inför ett beslut om tillstånd att bedriva bank-, finansierings- eller värdepappersrörelse. Ledningsprövningen har begränsats till att omfatta de personer som har det yttersta ansvaret för hur verksamheten bedrivs, närmare bestämt styrelseledamöter och verkställande direktör samt ersättare för dessa, dvs. suppleant för styrelseledamot samt vice verkställande direktör eller, i förekommande fall, ställföreträdare för denne. Om någon som ingår i ett instituts styrelse eller är dess verkställande direktör inte uppfyller lagens krav på lämplighet, kan Finansinspektionen, i stället för att återkalla institutets tillstånd, ingripa mot den enskilde styrelseledamoten, styrelsen som helhet eller den verkställande direktören genom att besluta att de inte längre får ha kvar sitt uppdrag. Det är också dessa personer som i svensk rätt motsvarar de personer som avses i artikel 13 i kapitaltäckningsdirektivet som artikel 27.1 d refererar till. De åtgärder som ska kunna vidtas ryms alltså redan i Finansinspektionens möjligheter att ingripa.

- e) Kräva att institutets ledningsorgan upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning med vissa eller alla av sina borgenärer i enlighet med återhämtningsplanen, i tillämpliga fall.

Bestämmelsen innebär att tillsynsmyndigheten ska kunna förelägga institutet att upprätta en plan för att omförhandla sina skulder i enlighet med institutets åtgärdsplan när det är tillämpligt. Bestämmelsen synes alltså inte skilja sig nämnvärt från den generella möjligheten att förelägga institut att vidta åtgärder enligt åtgärdsplanen.

Av bestämmelsens ordalydelse går det alltså inte att avgöra huruvida myndigheten även ska ha rätt att kräva av företaget att verkställa planen, dvs. att faktiskt kräva att i den mån institutet har framgång i en sådan överenskommelse också ändrar villkoren för sina skulder. Mot bakgrund av syftet med artikeln, dvs. förhindra en försämring av institutets finansiella och ekonomiska situation, får det anses rymma en befogenhet för myndigheten att också kräva att skulderna faktiskt ändras i den mån långivarna accepterar de nya villkoren. Det är emellertid vår bedömning att även denna åtgärd ryms inom ramen för Finansinspektionens generella bemyndigande att utfärda förelägganden varför en sådan tolkning är överflödig. I det generella bemyndigandet ryms ju som sagt alla möjliga åtgärder inspektionen finner nödvändiga för institutet att vidta för att komma tillrätta med situationen. Som framgår av resonemanget ovan så är det ju inte ingripandet i sig som är avgörande utan skälen bakom och eventuella farhågor om framtiden. Inte heller i detta avseende bedöms därför någon genomförandeåtgärd nödvändig.

- f) Kräva ändringar av institutets affärsstrategi.
- g) Kräva ändringar av institutets juridiska eller operativa strukturer.

Dessa punkter behandlar åtgärder som på ett eller annat sätt kommer att omfattas av de åtgärder som anges i institutets åtgärdsplan. Det kan givetvis råda delade meningar om de närmare detaljerna kring hur dessa åtgärder bör vidtas och omfattningen av dem. I detta avseende hänvisas till resonemanget rörande 27.1 a.

Det kan på en principiell nivå även göras en jämförelse med artikel 104.1 e i kapitaltäckningsdirektivet av vilken framgår att den behöriga myndigheten ska kunna begränsa instituts verksamhet, transaktioner eller nätverk eller kräva avyttring av verksamheter som innebär överdriva risker för institutets sundhet. I likhet med lagstiftarens uppfattning att dessa möjligheter ryms i Finansinspektionens generella befogenhet att utfärda förelägganden om att vidta viss åtgärd anser kommittén att det inte finns något behov av särskild lagstiftningsåtgärd heller i detta avseende.

- h) Hämta in, även genom inspektioner på plats, och till resolutionsmyndigheten överlämna all den information som krävs för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda en möjlig

resolution av institutet och en värdering av institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 36.

Artikel 27.1 h skiljer sig från övriga möjligheter tillsynsmyndigheten ska ha att vidta åtgärder i så måtto den inte ger uttryck för ett ingripande. Ett institut ska enligt 13 kap. 3 § LBF lämna de upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter som Finansinspektionen begär. Av 13 kap. 4 § framgår att inspektionen även får göra platsbesök när det bedöms nödvändigt. De formella förutsättningarna för att uppfylla direktivet i detta avseende är därmed uppfyllda.

Att inspektionen gör platsbesök och inhämtar information kan svårligen betraktas som ett ingripande, utan bestämmelsen ger snarare uttryck för resolutionsmyndighetens möjligheter att förbereda ett eventuellt resolutionsförfarande. Dessa möjligheter som enligt artikeln handlar om uppdatering av resolutionsplanen och förbereda ett eventuellt resolutionsförfarande samt förbereda en värdering av skulder och tillgångar enligt artikel 36 behandlas därför inte vidare här utan i kapitlen 18 och 23.

För att resolutionsmyndigheten ska kunna göra dessa förberedelser fordras att Finansinspektionen lämnar den information som behövs för ändamålet. Mot bakgrund av att ett eventuellt beslut om resolution ska fattas i samråd med tillsynsmyndigheten så är det inget orimligt i sig; tvärtom får det anses vara en förutsättning för den dialog som myndigheterna ska föra inför ett eventuellt resolutionsbeslut. Eftersom bestämmelsen anger att tillsynsmyndigheten ska ha möjlighet att lämna information och inte vara skyldiga att lämna information, är det närmast en fråga om tillämpning av sekretessbestämmelserna offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) vilka behandlas i kapitel 32.

Sammanfattningsvis kan det alltså sägas att för alla åtgärder enligt 27.1 a-h som innebär möjligheter för tillsynsmyndigheten att utfärda förelägganden får anses rymmas i Finansinspektionens befintliga befogenheter. Någon särskild genomförandeåtgärd för att tillgodose direktivet i detta avseende bedöms därför inte nödvändig. Av artikel 27.3 framgår att för de åtgärder som avses i artikel 27.1 ska tillsynsmyndigheten fastställa en tidsfrist inom vilken åtgärden ska ha vidtagits av företaget. Motsvarande krav finns redan i 15 kap. 1 § LBF varför det inte fordras någon särskild genomförandeåtgärd i det avseendet.

29.4.1 Tillsynsmyndighetens skyldighet att underrätta resolutionsmyndigheten

Kommitténs förslag: När Finansinspektionen har anledning att ingripa mot ett institut och det dessutom finns anledning att anta att institutet kan komma att omfattas av ett resolutionsförfarande ska inspektionen underrätta resolutionsmyndigheten om detta. Finansinspektionen ska efter en sådan underrättelse vara skyldig att lämna resolutionsmyndigheten den information som myndigheten behöver för att förbereda en eventuell resolution.

Resolutionsdirektivet

Av artikel 27.2 framgår att tillsynsmyndigheten ska underrätta resolutionsmyndigheten utan dröjsmål så snart ett institut uppfyller förutsättningarna för ingripande, dvs. bryter mot eller i en nära framtid sannolikt kommer att bryta mot någon av bestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen. Resolutionsmyndigheten ska i händelse av en sådan underrättelse ha befogenhet att åtminstone kräva att företaget kontaktar potentiella köpare i syfte att förbereda eventuell resolution. Resolutionsmyndighetens befogenheter i detta avseende behandlas i avsnitt 29.4.2.

I artikel 27.4 framkommer att Eba ska utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en konsekvent tillämpning av den utlösande indikatorer för tillgripande av de åtgärder som avses i punkt 1 i denna här artikeln. Med beaktande av den erfarenhet som i förekommande fall gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer får Eba enligt artikel 27.5 utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den minimiuppsättningen av utlösande indikatorer för tillgripande av de åtgärder som avses i artikel 27.1. I artikel 27.5 andra stycket anges att Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i det första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Skälen för kommitténs förslag

Det fordras enligt artikel 27.2 inget faktiskt ingripande från Finansinspektionen för att skyldigheten att informera resolutionsmyndigheten ska utlösas, utan det räcker att förutsättningarna för att ingripa enligt artikel 27 är uppfyllda. En anledning till att underrättelseskyldigheten inte görs beroende av ett faktiskt ingripande är att situationen i institutet kan vara sådan att det fordras andra typer av åtgärder. Sådana åtgärder är nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, utseende av tillfällig förvaltare eller beslut om resolution. Samtliga dessa åtgärder ska kunna vidtas utan att de föregås av ett ingripande. Gemensamt för dessa åtgärder är dessutom att de inte får vidtas innan det har bedömts otillräckligt att förelägga institutet att vidta andra åtgärder för att komma tillrätta med situationen. Grund för ingripande föreligger alltså alltid innan eller i vart fall åtminstone samtidigt som det finns anledning att vidta någon av åtgärder som räknas upp ovan.

Genom att knyta underrättelseskyldigheten till tidpunkten för när förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda tillgodoses även direktivets krav i övrigt där en sådan bedömning ska kunna göras. De omständigheter som ska ligga till grund för Finansinspektionens underrättelseskyldighet bör därför framgå av lag. Det innebär att Finansinspektionen ska underrätta resolutionsmyndigheten när det finns anledning att ingripa enligt sektorslagstiftningen och överträdelserna är av sådan art och omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av resolution.

Eftersom kommittén inte föreslår några särskilda ingripanderegler utöver de som redan finns i sektorslagstiftningen är följaktligen de hänsyn som Finansinspektionen ska ta med i bedömningen av huruvida det finns skäl att ingripa desamma som gäller för dessa bestämmelser i övrigt. Däremot kommer Finansinspektionen att behöva kunna avgöra vilka överträdelser som är av sådan art och omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av resolution. Kommitténs principiella uppfattning kring vilka hänsyn Finansinspektionen ska ta i detta avseende har redogjorts för ovan i avsnitt 29.3, som i allt väsentligt innebär att det bör lämnas åt inspektionen att göra en kvalitativ utvärdering av situationen utifrån det enskilda institutets specifika förhållanden. Till hjälp i den utvärderingen kommer inspektionen främst att ha

riktlinjer från Eba om vilka faktorer som bör innebära att ett institut uppfyller förutsättningarna för ett tidigt ingripande.

Ebas riktlinjer kommer att bestå av indikatorer som ska vara vägledande för myndigheterna i bedömningen av om förutsättningarna för ingripande i direktivets mening är uppfyllda. Även om dessa inte är tvingande till sin natur ska de behöriga myndigheterna ”med alla tillgängliga medel söka följa” sådana riktlinjer. Utgångspunkten är därför att Finansinspektionen kommer att följa riktlinjerna i den andan. Den möjlighet som direktivet ger Eba att utveckla riktlinjerna till tekniska standarder torde inte göra någon skillnad eftersom det endast innebär att vissa kriterier per automatik innebär att förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda. Eftersom direktivet inte stipulerar någon skyldighet för de behöriga myndigheterna att ingripa enligt artikel 27 innebär det endast att de behöriga myndigheterna blir skyldiga att informera resolutionsmyndigheten och medlemmar i tillsynskollegiet. Huruvida Eba framöver utarbetar tekniska standarder eller inte påverkar således inte kommitténs uppfattning om att det inte finns behov av att göra skillnad på ingripanden enligt sektorslagstiftningen och ingripanden enligt direktivet.

Det ska understrykas att utgångspunkten för Ebas riktlinjer är att det är fråga om en överträdelse, eller mer sannolikt förväntade överträdelser av kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen. I de fall Ebas riktlinjer visar att förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda torde det även finnas anledning för Finansinspektionen att ingripa enligt sektorslagstiftningen. Någon egentlig skillnad i de hänsyn som inspektionen ska ta i förhållande till respektive regelverk torde därmed inte finnas. Ebas riktlinjer är som sagt vägledande och enbart den omständigheten att de visar på överträdelser som typiskt sett bör föranleda ett ingripande enligt artikel 27 är Finansinspektionen inte bunden av dessa såvitt avser vare sig ingripande eller underrättelseskyldigheten.

Även i det fall Finansinspektionen förelägger ett institut att vidta en åtgärd som finns i institutets återhämtningsplan behöver det inte innebära att situationen i institutet är så allvarlig att ett resolutionsförfarande eller andra mer ingripande åtgärder kan befaras behöva vidtas. På motsvarande sätt bör inte Finansinspektionens möjligheter att bedöma ett instituts tillstånd begränsas av Ebas riktlinjer. I de fall Finansinspektionen underrättar resolutionsmyndigheten i enlighet med den föreslagna lagen innebär det i direkti-

vets mening att förutsättningarna för ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda i den mån det kan få betydelse i det gränsöverskridande myndighetssamarbetet.

29.4.2 Resolutionsmyndighetens rätt att förelägga ett företag att kontakta potentiella köpare

Kommitténs förslag: Efter underrättelse från Finansinspektionen om att ett företag kan komma att omfattas av resolution får resolutionsmyndigheten förelägga ett företag att kontakta potentiella köpare i syfte att förbereda en resolution av företaget.

Skälen för kommitténs förslag

Som framgår ovan så anger artikel 27.2 att resolutionsmyndigheten i händelse av en sådan underrättelse från Finansinspektionen enligt ovan ha befogenheter att åtminstone kräva att företaget kontaktar potentiella köpare i syfte att förbereda en eventuell resolution. För att genomföra direktivet behöver en bestämmelse införas om att resolutionsmyndigheten ska kunna förelägga ett företag att kontakta en potentiell köpare i syfte att förbereda eventuell resolution efter en underrättelse enligt ovan från Finansinspektionen.

Med beaktande av att snabbhet är viktigt för en effektiv resolution och inte minst att direktivet i sig innebär ett antal formkrav, exempelvis rörande värdering, som gör det viktigt att komma igång tidigt med förberedelserna för resolution om förfarandet inte ska dra ut på tiden. Detta gäller särskilt om försäljningsverktyget ska eftersom potentiella köpare kommer att vilja att ha tid att undersöka företaget och dess verksamhet om de över huvud taget ska vara intresserade av att lämna anbud i en eventuell försäljningsprocess.

29.5 Byte av styrelse och verkställande ledning

Kommitténs bedömning: Det finns inget behov av att ändra eller utöka Finansinspektionens möjligheter att byta ut ledningen i ett institut enligt sektorslagstiftningen.

Resolutionsdirektivet

Artikel 28 anger att när det föreligger en väsentlig försämring av ett instituts finansiella ställning eller när det föreligger allvarliga överträdelse av lagar, föreskrifter eller institutets stadgar eller allvarliga administrativa oegentligheter, och när andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 27 inte är tillräckliga för att vända den förvärrade situationen, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter får kräva att institutets verkställande ledning eller ledningsorgan avsätts, i sin helhet eller vissa personer. Tillsättningen av den nya verkställande ledningen eller det nya ledningsorganet ska ske i enlighet med nationell rätt och unionsrätten och ska kräva godkännande eller medgivande av den behöriga myndigheten.

Skälen för kommitténs bedömning

Av artikel 28 framgår att när det är fråga om en *väsentlig* försämrad finansiell situation i ett institut, *allvarliga* regelöverträdelse av författningar eller bolagsordningen och om åtgärder som vidtagits enligt artikel 27 inte visat sig tillräckliga ska tillsynsmyndigheten kunna kräva av institutet att det byter ut upp till samtliga ledamöter i styrelsen och/eller den verkställande ledningen. Utnämning av nya ledamöter eller verkställande ledning ska ske enligt nationell lag och unionsrätten.

Till skillnad mot artikel 27 är det alltså inte längre enbart fråga om överträdelse av kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen som ska ligga till grund för ingripande utan antingen en väsentlig försämring av institutets finansiella situation eller allvarliga överträdelse av någon av de författningar som reglerar institutets verksamhet. Utöver att något av dessa två rekvisit ska vara uppfyllda anges i artikeln att andra åtgärder som *vidtagits* enligt artikel 27 ska ha visat sig otillräckliga, vilket torde innebära att byte av ledning enligt artikel 28 inte kan göras med mindre än att till-

synsmyndigheten har uttömt de möjligheter som avses i artikel 27, utan att önskat resultat uppnåtts.

Mot bakgrund av att förutsättningarna för ingripande i artikel 27 ska vara uppfyllda innan artikel 28 kan beaktas, torde det innebära att en ”väsentligt försämrad finansiell situation” i den mening som avses i artikel 28 ska förstås som en kraftigt försämrad finansiell situation som tar sig uttryck i att institutet bryter mot, eller inom en nära framtid sannolikt kommer att bryta mot kraven i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen.

Det är svårt att dra några klara slutsatser kring hur artikel 28 ska förhållas till artikel 27.1 d, vilken vi redogör för ovan, och de ingripandemöjligheter som Finansinspektionen har enligt sektorslagstiftningen. Av artikel 27.1 d framgår att tillsynsmyndigheten har möjlighet att kräva att en eller flera av institutets styrelseledamöter eller verkställande ledning avlägsnas eller byts ut om de inte längre kan anses uppfylla lämplighetskraven i artikel 13 i kapitaltäckningsdirektivet som i svensk rätt motsvaras av lämplighetskraven i 3 kap. 1 § 4 LBF och 3 kap. 1 § 5 LVM. Någon motsvarande lämplighetsbedömning kommer inte till direkt uttryck i artikel 28. Av nämnda lämplighetskrav i LBF och LVM framgår att den som ska ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller vara ersättare för någon av dem, har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av ett institut och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift. Vid bedömningen ska även beaktas som styrelsen som helhet har tillräcklig kunskap och erfarenhet för att leda institutet. Finansinspektionen har getts bemyndigande att meddela föreskrifter som genomför kapitaltäckningsdirektivet mer specifika krav i detta avseende.

Frågan är om det bör tillmätas någon betydelse att artikel 28 inte gör någon direkt hänvisning till lämplighetskraven motsvarande den som görs i artikel 27.1 d och i sektorslagstiftningen. Av skäl som framgår av avsnitt 29.6 om tillfällig förvaltare anser kommittén att det inte bör införas någon möjlighet för Finansinspektionen att byta ut ledningen i ett institut av skäl som inte hänför sig till vederbörandes lämplighet.

I de fall ett institut får en kraftigt försämrad finansiell situation till följd av överträdelse av reglerna i kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen eller gör sig skyldig till andra allvarliga överträdelse till följd av ledningens agerande eller underlåtenhet att agera, har Finansinspektionen redan tillräckliga möjligheter att

vidta de åtgärder som avses i artikel 28 oavsett om andra åtgärder har vidtagits innan eller inte.

Det finns därför enligt kommittén inget behov av ytterligare genomförandeåtgärder i det avseendet. Artikel 28 behandlas även utförligt i nästa avsnitt om tillfällig förvaltare.

29.6 Tillfällig förvaltare

29.6.1 Förutsättningar för ingripande

Kommitténs förslag: Finansinspektionen får besluta att utse en eller flera tillfälliga förvaltare för ett institut om det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för resolution, och institutet har en finansiell situation som föranlett Finansinspektionen att ingripa, men utan att den finansiella situationen väsentligen förbättras och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen, eller Finansinspektionen har meddelat institutet en varning.

Resolutionsdirektivet

Av artikel 29.1 framgår att när byte av ledning enligt artikel 28 bedöms otillräckligt för att komma tillrätta med situationen ska medlemsstaterna säkerställa att den behöriga myndigheten får förordna en eller flera tillfälliga förvaltare i institutet.

Skälen för kommitténs förslag

Det framgår av artikel 29 att tillfällig förvaltare endast får förordnas när byte av ledning enligt artikel 28 bedöms otillräckligt för att komma tillrätta med situationen. Som framgår av avsnitt 29.5 ovan bedömer kommittén att det saknas skäl att införa en särskild regel som genomför artikel 28 mot bakgrund av de i sektorslagstiftningen redan existerande möjligheterna för Finansinspektionen att byta ut ledningen i ett institut.

Förutsättningarna för att byta ut ledningen enligt artikel 28 skiljer sig från dem som gäller enligt sektorslagstiftningen i framför allt två avseenden. Dels ska åtgärder enligt artikel 28 redan ha

vidtagits och visat sig otillräckliga, dels finns inget uttryckligt krav på att de personer som ska bytas ut inte längre ska anses lämpliga för sina uppdrag. Av artikel 28 framgår att för dess tillämpning ska det vara fråga om en kraftigt försämrad finansiell situation som tar sig uttryck i överträdelser eller sannolika överträdelser av kapitaltäckningsdirektivet eller tillsynsförordningen eller allvarlig överträdelser av lag, föreskrifter och stadgar eller allvarliga administrativa oegentligheter. Det kan visserligen hävdas att sådana överträdelser i sig tyder på att ledningen i institutet inte längre kan anses lämplig för sitt uppdrag, men det kan inte uteslutas att nämnda överträdelser går att hänföra till skäl som inte påverkar bedömningen av ledningens lämplighet.

Att avskilja en person från dennes uppdrag får anses vara en mycket ingripande åtgärd som även om beslutet formellt riktar sig mot institutet kan medföra stora konsekvenser för den enskilde. En person som blivit avsatt kommer att ha svårigheter att under en tid framöver få nya uppdrag i finansiella institut, och ett sådant beslut kan också få betydelse i eventuella efterföljande processer om ansvarsskyldighet. Ett sådant beslut ska enligt svensk rätt motiveras med skäl som anger varför den person som beslutet ytterst berör inte längre bedöms vara lämplig. Detta är viktigt inte minst för att denne ska kunna ta tillvara sin rätt i ett eventuellt överklagande av beslutet. Det vore en utifrån svensk rätt främmande ordning att införa en möjlighet att avsätta personer i institutets ledning av andra skäl än sådana som direkt hänför sig till den berörda personens lämplighet. Enligt kommittén bör därför Finansinspektionens möjligheter att avsätta personer i institutets ledning även fortsättningsvis vara beroende av att dessa personer inte bedöms lämpliga att utföra sina uppdrag. Den nuvarande ordningen bör därför behållas.

Eftersom kommittén inte föreslår någon regel som återger artikel 28 så måste de överväganden som ska ha gjorts enligt artikel 28 i stället göras inom ramen för den regel som genomför artikel 29. Som framgår ovan ska byte av ledning enligt artikel 28 ha beaktats och inte bedömts tillräckligt för att den behöriga myndigheten ska kunna utse en tillfällig förvaltare. Genom att bestämmelsen är utformad som att det inte ska anses "tillräckligt", är utgångspunkten alltså att det finns grund för byte av ledningen i institutet. Enligt den svenska sektorslagstiftningen är Finansinspektionen skyldig att avsätta personer i ledningen när det finns grund för det och tillståndet inte ska återkallas. Detta får betydelse för vilka för-

utsättningar som ska gälla för tillämpningen av den regel som genomför artikel 29 i svensk rätt.

Eftersom kommittén föreslår att lämplighetskraven i sektorslagstiftningen även fortsättningsvis ska ligga till grund för beslut om byte av ledningen kan inte förordnande av tillfällig förvaltare göras beroende av en bedömning av huruvida det är tillräckligt att byta ut ledningen eller inte. Enligt den svenska sektorslagstiftningen skulle ett sådant rekvisit innebära att byte av ledning är en förutsättning för att förordna en tillfällig förvaltare och att denne ska ersätta ledningen. Det vore en inskränkning i direktivets bestämmelser eftersom någon lämplighetsbedömning inte fordras enligt direktivet.

Det ska enligt direktivet dessutom vara möjligt att förordna en tillfällig förvaltare att arbeta tillsammans med ledningen efter sådant övervägande, vilket alltså inte heller skulle vara möjligt eftersom ledningen ovillkorligen måste bytas ut när det finns grund för det. Av samma skäl går det inte att föreskriva om tillfällig förvaltare som ett alternativ till byte av ledning, eftersom det även i detta fall behöver göras en bedömning utifrån ledningens lämplighet vilket inte torde vara förenligt med direktivet.

Rekvisitet ”allvarliga överträdelser”

Av artikel 28 framgår att när det är fråga om en kraftigt försämrad finansiell situation eller allvarliga överträdelser av lag, föreskrifter eller stadgar eller allvarliga administrativa oegentligheter och när andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 27 inte är tillräckliga för att vända den förvärrade situationen, ska den behöriga myndigheten kunna avsätta ledningen i institutet. Eftersom kommittén inte föreslår någon regel som genomför artikel 28 behöver de hänsyn som ska tas enligt artikeln i stället tas inför ett förordnande av en tillfällig förvaltare. Detta för att inte rubba den systematik som direktivet föreskriver. Följaktligen utgör allvarliga överträdelser en möjlig förutsättning för att förordna en tillfällig förvaltare.

Av den svenska sektorslagstiftningen framgår att om ett institut gör sig skyldigt till allvarliga överträdelser ska tillståndet återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas. Kommittén är av den principiella uppfattningen att tillfällig förvaltare inte är ett särskilt lämpligt verktyg att använda i ett skede där institutet fortfarande är ”going concern” och ägarna har kontroll över institutet. Det finns

en uppenbar risk att en av staten utsedd tillfällig förvaltare uppfattas som en implicit statsgaranti i så måtto att även om det föreligger så grava missförhållanden i ett institut att det i normalfallet innebär ett indraget tillstånd så kommer institutet ändå att drivas vidare utan andra inskränkningar eller konsekvenser för institutets ägare. Tillfälligt förvalterskap bör därför inte ses som ett alternativ till återkallelse av tillståndet, utan i de fall det är fråga om allvarliga överträdelser så bör tillståndet normalt återkallas eller institutet bli föremål för ett resolutionsförfarande eller avvecklas på annat sätt. Följaktligen anser kommittén att sektorslagstiftningens huvudregel för ingripande inte bör ändras. Detta utesluter inte att i de fall ingripandet stannar vid en varning, att varningen efterföljs eller kombineras med ett beslut att förordna en tillfällig förvaltare. Ett sådant krav skulle dessutom tillgodose direktivets avsikt att det t.ex. ska vara fråga om allvarliga överträdelser varför det också bör framgå av lag.

Rekvisitet ”väsentlig försämring av institutets finansiella ställning”

Av artikel 28 framgår att som alternativ till allvarliga överträdelser så kan en *väsentlig* försämring av institutets finansiella ställning utgöra grund för byte av ledningen, med den ytterligare förutsättningen att redan vidtagna åtgärder enligt artikel 27 inte visat sig tillräckliga. Eftersom kommittén inte föreslår någon uttrycklig regel som genomför artikel 28 så behövs motsvarande bedömning göras inför ett eventuellt beslut om att utse en tillfällig förvaltare. Som redogjorts för i avsnitt 29.3 så ska de behöriga myndigheterna kunna ingripa mot ett institut som till följd av bland annat en *snabbt* försämrade finansiella ställning inom en snar framtid sannolikt kommer att överträda något av kraven i tillsynsförordningen, kapitaltäckningsdirektivet eller direktiv 2014/65/EU.

När en snabb försämring av institutets finansiella situation ska anses ha övergått i en väsentlig försämring i direktivets mening är svårt att dra några klara slutsatser kring. Men i de fall en redan dålig finansiell situation inte förbättras genom valda åtgärder, eller till och med försämras ytterligare, så är det inte orimligt att betrakta en sådan finansiell situation som väsentligen försämrade i förhållande till vad den borde ha varit för att inspektionen skulle ha avstått från att ingripa.

Utgångspunkten för att det ska vara aktuellt att förordna en tillfällig förvaltare i detta avseende bör därför vara att ingripanden som Finansinspektionen gjort för att förbättra en finansiell situation som tar sig uttryck i överträdelser ska ha visat sig otillräckliga. Syftet med att direktivet ställer upp som krav att andra åtgärder enligt artikel 27 ska ha visat sig otillräckliga torde vara att illustrera en viss systematik. Eftersom förordnande av tillfällig förvaltare får anses utgöra ett kraftigare ingripande än föreläggande att vidta viss åtgärd så är det inte orimligt att ha som utgångspunkt att mindre ingripande åtgärder ska ha uttömts innan tillfällig förvaltare kan bli aktuellt. Den systematiken som också ger uttryck för proportionalitetsprincipen kommer till uttryck på flera ställen i direktivet och bör på samma sätt komma till uttryck i lag.

Kommittén föreslår därför att Finansinspektionen får förordna en eller flera tillfälliga förvaltare för ett institut om det finns skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande, och

1. institutet har en finansiell situation som föranlett Finansinspektionen att ingripa enligt 1 eller 2 §§ LBF respektive 1, 2 eller 4 §§ LVM, men utan att den finansiella situationen väsentligen förbättras och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen, eller
2. Finansinspektionen har meddelat institutet en varning enligt 1 § LBF respektive 1 § LVM.

Genom att den föreslagna regeln inte uttryckligen förutsätter att inspektionen ska överväga byte av ledning kan det möjligen hävdas att den är strängare än vad direktivet föreskriver. Alternativet är att ge Finansinspektionen en möjlighet att avsätta personer i institutets ledning av skäl som inte uttryckligen hänför sig till vederbörandes lämplighet. En sådan ordning vore, av skäl som framgår ovan, enligt kommittén mindre lämplig än den nu valda.

29.6.2 Formen för ingripande och den tillfällige förvaltarens ställning

Kommitténs förslag: Det ska finnas två typer av tillfällig förvaltning. Finansinspektionen får utse en eller flera tillfälliga förvaltare antingen för att tillfälligt ersätta ledningen i institutet eller för att arbeta tillsammans med ledningen i institutet.

Finansinspektionen ska i samband med att en tillfällig förvaltare utses lämna en uppdragsbeskrivning och samtidigt ange om några särskilda villkor ska gälla för uppdraget.

Den tillfällige förvaltaren får inte kalla till bolagsstämma i institutet utan inspektionens medgivande.

Om den tillfällige förvaltaren utses att arbeta tillsammans med ledningen i institutet, får Finansinspektionen ange i beslutet om att utse den tillfällige förvaltaren att vissa beslut eller åtgärder får vidtas endast efter samråd med eller samtycke från den tillfällige förvaltaren. Institutets ledning behåller rätten att teckna firman och avsaknad av samråd med eller samtycke från förvaltaren medför inte att institutets rättshandlingar blir ogiltiga.

Resolutionsdirektivet

Av artikel 29.1 framgår att den behöriga myndigheten får, beroende på vad som är lämpligt i det enskilda fallet, utse en tillfällig förvaltare antingen för att tillfälligt byta ut institutets ledningsorgan eller tillfälligt arbeta med institutets ledningsorgan, och den behöriga myndigheten ska meddela sitt beslut vid tidpunkten för tillsättningen. Om den behöriga myndigheten utser en tillfällig förvaltare för att arbeta med institutets ledningsorgan, ska den behöriga myndigheten vid tidpunkten för tillsättningen specificera den tillfälliga förvaltarens roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att institutets ledningsorgan ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder.

Artikel 29.2 föreskriver att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter vid tidpunkten för dennes tillsättning utifrån vad som står i proportion till det enskilda fallet. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som institutets ledningsorgan har enligt

bolagsordningen och enligt nationell rätt, inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av institutets ledningsorgans förvaltningsfunktioner. Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt.

I artikel 29.3 sägs att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning, och dessa får innefatta verifiering av institutets finansiella ställning, ledning av institutets affärsverksamhet eller en del av denna för att upprätthålla eller återupprätta institutets finansiella ställning och vidta åtgärder för att återupprätta en sund och ansvarsfull ledning av institutets affärsverksamhet. Den behöriga myndigheten ska ange eventuella begränsningar för den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning.

Artikel 29.5 första stycket anger att den behöriga myndigheten får kräva att vissa av den tillfälliga förvaltarens åtgärder underställs den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Den behöriga myndigheten ska ange alla sådana krav vid tidpunkten för tillsättning av den tillfälliga förvaltaren eller vid den tidpunkt då villkoren ändras för den tillfälliga förvaltaren. I andra stycket anges att den tillfälliga förvaltaren får i vilket fall endast utöva befogenheten att sammankalla institutets bolagsstämma och bestämma dagordningen för en sådan med den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

Enligt artikel 29.9 får medlemsstaterna begränsa en tillfällig förvaltares ansvar i enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av dennes uppgifter i egenskap av tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29.3. Artikel 29.10 anger att en tillfällig förvaltare som har utsetts enligt denna artikel ska inte anses vara en "shadow director" eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

Artikel 29.8 anger att med förbehåll för denna artikel ska tillsättningen av en tillfällig förvaltare inte påverka de rättigheter för aktieägarna i enlighet med unionens bolagsrätt eller nationell bolagsrätt.

Skälen för kommitténs förslag

Tillfälligt ersätta ledningen

Eftersom direktivet inte ger någon tydlig vägledning om vad som i strikt juridisk mening avses med ”ersätta”, får det anses öppet för medlemsstaterna att själva närmare definiera innebörden av begreppet inom de ramar som direktivet ändå ställer upp.

Av artikel 29.10 framgår att den tillfällige förvaltaren inte ska anses vara en ”shadow director” eller den som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt (eng. ”de facto director”). Begreppet är definierat i den brittiska bolagsrätten som en person vars instruktioner företagets ledning vanemässigt följer.³ Personen i fråga har ingen formell organställning men kan i ansvarsfrågor enligt exv. brittisk rätt alltjämt komma att behandlas som om det vore så.

I svensk lagstiftning finns ingen motsvarande definition, och det synes inte finnas någon vedertagen praxis. Gissningsvis har denna bestämmelse uppkommit för att undanröja vissa gränsdragningsproblem som kan uppstå i vissa medlemsstater kring vilken formell ställning en tillfällig förvaltare ska anses ha. Eftersom kommittén föreslår att den tillfällige förvaltaren antingen ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe alternativt arbeta tillsammans med ledningen utan någon behörighet att företräda institutet bör bestämmelsen inte påverka genomförandet av direktivet i svensk rätt.

Det framgår av artikel 29.9 att medlemsstaterna får begränsa en tillfällig förvaltares ansvar i enlighet med nationell rätt för åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av dennes uppgifter i egenskap av tillfällig förvaltare. Utgångspunkten för dessa båda bestämmelser torde således vara att en tillfällig förvaltare ska betraktas ha den formella organställning som de personer som ersätts, dvs. ”de jure” i motsats till ”de facto”. I svensk rätt motsvaras dessa av institutets styrelse och verkställande direktör.

Förordnande av tillfällig förvaltare får anses vara en mycket ingripande åtgärd, särskilt mot bakgrund av att institutet fortfarande är going concern och aktieägarnas ställning ska, i den mån det inte är oförenligt med direktivet, behållas oförändrad. Även om det föreligger allvarliga missförhållanden i institutet eller en mycket

³ Section 251 of the UK Companies Act 2006 and Section 27 of the Irish Companies Act 1990.

dålig finansiell situation så har institutet inte bedömts uppfylla villkoren för resolution eller ens villkoren för nedskrivning av kapitalinstrument. I detta skede kommer givetvis de beslut som fattas och de åtgärder som vidtas att få stor betydelse för möjligheterna att få institutet på fötter igen.

Det torde enligt kommittén vara en mycket sällsynt situation att ett institut befinner sig tillräckligt länge i gränslandet där ingripandeåtgärder inte längre bedöms tillräckliga och nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument eller resolutionsåtgärder inte är påkallade, så att det blir aktuellt att ersätta ledningen med en tillfällig förvaltare. I den mån det ändå förekommer måste det av framför allt hänsyn till aktieägarnas rättigheter i så stor utsträckning det är möjligt framgå av lag vem som bär ansvar för de åtgärder som vidtas under den perioden.

Kommittén föreslår därför att utgångspunkten bör vara att den tillfällige förvaltaren träder i styrelsens och den verkställande direktörens ställe likt vad som t.ex. gäller för syssloman eller likvidator enligt 25 kap. 23 och 30 §§ ABL. Med förvaltaruppdraget följer alltså alla de rättigheter och skyldigheter som annars ankommer på ledningen i den mån annat inte framgår av uppdraget. Det innebär t.ex. att förvaltaren ansvarar för att verksamheten drivs i enlighet med de regler som gäller för verksamheten.

I och med beslutet förlorar styrelsen och den verkställande direktören sin behörighet att företräda bolaget. Under förutsättning att institutet inte ska gå över i resolution eller likvidation återinträder styrelsen och den verkställande direktören när den tillfällige förvaltarens uppdrag upphör.

Av artikel 29.2 framgår att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfällige förvaltarens befogenheter utifrån vad som står i proportion till det enskilda fallet. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som institutets ledning har enligt bolagsordningen och nationell rätt inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av institutets ledningsorgans förvaltningsfunktioner. Den tillfällige förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt. Eftersom förvaltaren träder i ledningens ställe bör utgångspunkten vara att förvaltaren har samtliga de befogenheter som ledningen normalt sett har.

Det innebär att Finansinspektionen i stället för att specificera den tillfällige förvaltarens befogenheter i samband med att denne förordnas, ska specificera eventuella begränsningar i hans eller hen-

nes befogenheter. Det skulle kunna handla om befogenheter som inte bedöms behövas för att utföra uppdraget eller krav på att vissa beslut eller åtgärder kräver Finansinspektionens medgivande. I den mån Finansinspektionen begränsar den tillfällige förvaltarens befogenheter i förhållande till bolagsordningen, bolagsrätten eller näringsrätten, begränsas följaktligen även ansvaret i motsvarande omfattning så att det står i direkt förhållande till uppdraget. Av direktivet framgår att den tillfälliga förvaltaren i vilket fall endast får utöva befogenheten att sammankalla institutets bolagsstämma och bestämma dagordningen för en sådan med den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Det bör framgå av lag.

Av artikel 29.3 framgår att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfällige förvaltarens roll och uppgifter. Dessa får innefatta verifiering av institutets finansiella ställning, ledning av institutets affärsverksamhet eller del av denna för att upprätthålla eller återuppta institutets finansiella ställning och vidta åtgärder för att återuppta en sund och ansvarsfull ledning av institutets affärsverksamhet. Eventuella begränsningar i uppdraget ska anges vid tidpunkten för tillsättningen.

Bestämmelsen torde innebära att uppdraget specificeras i vid bemärkelse. I den mån det går att specificera vilka åtgärder som ska vidtas skulle det kunna åstadkommas genom att Finansinspektionen i stället förelägger institutet att vidta den eller de åtgärder som bedöms nödvändiga i det enskilda fallet. Det utesluter emellertid inte att det kan finnas behov av att förvaltaren ska vidta någon viss åtgärd som en del av det vidare uppdraget. Eftersom beslut om tillfällig förvaltare är ett ingripande av Finansinspektionen ska ett sådant beslut motiveras med de skäl som föranleder beslutet. Utgångspunkten bör följaktligen vara att den tillfällige förvaltarens uppdrag knyter an till de skäl som ligger bakom beslutet att förordna den tillfällige förvaltaren. Det torde vara utifrån den mer övergripande uppdragsbeskrivningen som Finansinspektionen gör eventuella inskränkningar i den tillfällige förvaltarens befogenheter. Finansinspektionens skyldighet att specificera eventuella begränsningar i förvaltarens befogenheter och dennes uppdrag bör framgå av lag.

Kommittén anser att det bör stå Finansinspektionen fritt att avgöra vilken roll och vilka uppgifter som förvaltaren ska ha. Det behöver därför inte i lag uttryckas en möjlighet för inspektionen att låta dessa innefatta de exempel som framgår av direktivet. Ett krav på att Finansinspektionen ska specificera den tillfällige förval-

tarens uppdrag får anses omfatta vilken roll förvaltaren ska ha och vilka uppgifter denne ska utföra. Skyldigheten att specificera den tillfällige förvaltarens befogenheter kan lämpligen uttryckas som att Finansinspektionen ska ange eventuella villkor för uppdraget. Det innebär att alla förvaltarens skyldigheter eller åligganden gentemot såväl institutet eller inspektionen ska framgå av beslutet.

Tillfälligt arbeta tillsammans med ledningen

Av artikel 29.1 framgår att om den behöriga myndigheten utser en tillfällig förvaltare för att arbeta med institutets ledning så ska myndigheten specificera förvaltarens roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att institutets ledning ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfällige förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder. I de fall den tillfällige förvaltaren förordnas att arbeta tillsammans med ledningen kommer ledningen följaktligen inte att ersättas utan att ha kvar sina uppdrag.

Om än osannolikt så utesluter detta inte den situationen att Finansinspektionen har skäl att avsätta ledningen och att den tillfällige förvaltaren förordnas att arbeta tillsammans med den nya ledningen som valts av stämman i vederbörlig ordning. En tillfällig förvaltare som förordnas att arbeta tillsammans med ledningen intar inte någon formell organställning i institutet. Att kalla denne för "förvaltare" är därför missvisande eftersom han eller hon inte har något egentligt mandat att förvalta institutets angelägenheter likt en tillfällig förvaltare som ersätter ledningen i institutet. Den ställning som förvaltaren är tänkt att ha enligt direktivet påminner, utan några jämförelser med rekonstruktion i övrigt, om den ställning som en rekonstruktör har enligt 2 kap. 14 och 15 §§ lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion (rekonstruktionslagen).

Av nämnda bestämmelser framgår att gäldenären (den näringsidkare som är föremål för rekonstruktion) är skyldig att lämna rekonstruktören alla upplysningar om ekonomiska förhållanden som är av betydelse för rekonstruktionen samt ska följa rekonstruktörens anvisningar om hur verksamheten ska bedrivas. Vidare räknas det upp ett antal åtgärder som gäldenären inte får vidta utan rekonstruktörens samtycke. Dessa bestämmelser riktar sig alltså gentemot gäldenären och anger dennes skyldigheter gentemot rekonstruktören.

Enligt direktivet ska den behöriga myndigheten specificera eventuella krav på att institutets ledning ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfällige förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder. Såväl direktivet som rekonstruktionslagen gör skillnad mellan samråd och samtycke. Enligt direktivet ska det finnas möjlighet för Finansinspektionen att från fall till fall specificera eventuella krav för styrelsen och verkställande ledning att samråda med eller inhämta samtycke från den tillfällige förvaltaren. Det är inte möjligt att i förväg avgöra vilka beslut eller åtgärder som är av särskild betydelse i ett institut när en tillfällig förvaltare utses. I stället bör kraven på samråd och samtycke kunna anpassas till den specifika situationen och även kunna ändras under den tid som institutet är under tillfällig förvaltning. Det bör därför i enlighet med direktivet framgå av lag att Finansinspektionen i beslutet ska specificera vilka åtgärder eller beslut som fordrar den tillfällige förvaltarens samtycke.

Av direktivet framgår att den behöriga myndigheten ska specificera den tillfällige förvaltarens befogenheter. Som framgår ovan är utgångspunkten att en tillfällig förvaltare som ersätter ledningen har de befogenheter som ledningen annars har med de eventuella begränsningar som följer av Finansinspektionens beslut. Såvitt avser den förvaltare som ska arbeta tillsammans med institutet anser kommittén att samrådsplikt och krav på förvaltarens samtycke för vissa åtgärder och beslut innebär tillräckliga möjligheter för förvaltaren att påverka verksamheten i önskad riktning. Det främsta skälet till att inte låta den tillfällige förvaltaren som utses att arbeta tillsammans med ledningen få ytterligare befogenheter är att det är svårt att bedöma vilka konsekvenser det får. Om Finansinspektionen skulle ges möjlighet att tilldela förvaltaren befogenheter skulle det sannolikt kunna innebära inskränkningar i institutets rådighet med konsekvenser för styrelsens ansvar och andra skadeståndsrättsliga frågor som är svåra att förutse. Det är kommitténs uppfattning att de föreslagna lagreglerna om tillfällig förvaltare tillgodoser direktivets syften varför möjligheten att tilldela tillfälliga förvaltare ytterligare befogenheter inte bedöms vare sig lämpligt eller nödvändigt. Därigenom skapas också en tydlig skillnad mellan förvaltare som ersätter ledningen och förvaltare som utses att arbeta tillsammans med ledningen.

Institutets rådighet och ägarnas rättigheter

En fråga som bör behandlas är vad som bör gälla om någon rättshandling som kräver förvaltarens samtycke företas utan sådant samtycke. I förarbetena till rekonstruktionslagen ansåg lagstiftaren att rättshandlingen ändå bör vara giltig och att detta bör gälla oavsett om motparten är i god tro eller inte. En sådan reglering ansåg lagstiftaren föranleda minsta möjliga komplikationer samtidigt som behovet av en ogiltighetspåföljd inte ansågs stort.

Kommittén anser att samma resonemang kan göras gällande såvitt avser reglerna om tillfällig förvaltare. Utöver de anledningar som institutet av egenintresse har att samarbeta med förvaltaren så riskerar ett institut som inte lever upp till sina skyldigheter att drabbas av ingripanden från Finansinspektionen. Det kan bli fråga om att avsätta personer i ledningen eller som yttersta åtgärd återkalla institutets tillstånd. I de fall institutets bolagsstämman agerar i strid med förvaltarens anvisningar kan inspektionen dessutom ingripa mot institutets ägare genom att besluta att dessa inte får företräda aktierna eller andelarna vid stämman eller förelägga ägarna att avyttra en så stor del av aktierna eller andelarna att innehavet inte längre är kvalificerat. Utöver att det inte torde finnas något behov av en ogiltighetspåföljd så skulle en sådan regel kunna få civilrättsliga konsekvenser som är svåra att förutse.

Sammanfattningsvis innebär kommitténs förslag att rådigheten över institutet lämnas oinskränkt. Det innebär att institutets ledning behåller rätten att teckna firman och att rättshandlingar som institutet vidtar utan att iaktta ett krav på samtycke inte drabbas av civilrättslig ogiltighet. Det sistnämnda bör framgå av lag.

Det är vidare kommitténs bedömning att förslaget till införlivande innebär att artikel 29.8 som anger att med förbehåll för denna artikel ska tillsättningen av en tillfällig förvaltare inte påverka de rättigheter för aktieägarna i enlighet med unionens bolagsrätt eller nationell bolagsrätt säkerställs utan ytterligare genomförandeåtgärd.

Val av ingripande

Av direktivet framgår att den behöriga myndigheten ska ha möjlighet att välja vilken typ av tillfällig förvaltning som är mest lämplig i det enskilda fallet. En tillfällig förvaltare som ersätter ledningen får

anses vara en mer ingripande åtgärd än en tillfällig förvaltare som utses att arbeta tillsammans med institutets ledning. Den typen av tillfällig förvaltning torde därför endast bli aktuell när den befintliga ledningen inte bedöms ha viljan att genomföra de åtgärder som bedöms nödvändiga för att komma tillrätta med problemen i institutet. Det vanligast förekommande torde vara att ledningen av ett eller annat skäl saknar förmåga att åstadkomma nödvändiga förändringar. Under förutsättning att institutets ledning visar samarbetsvilja torde det dessutom vara till nytta för förvaltaren att ha ledningen kvar. Det är trots allt ledningen som känner till institutets specifika förhållanden bäst och med hjälp av förvaltarens anvisningar kan komma tillrätta med problemen. Oavsett bevekelsegrunder bör det lämnas åt Finansinspektionen att avgöra. Skälen till inspektionens val kommer att framgå av motiveringen till beslutet att utse förvaltaren. Någon särskild bestämmelse härom bedöms därför inte nödvändig.

29.6.3 Förvaltarens skyldigheter

Kommitténs bedömning: Det kan lämnas åt Finansinspektionen att inom ramen för uppdragsbeskrivningen ange om, när, och hur ofta rapportering bör ske.

Resolutionsdirektivet

Av artikel 29.6 i direktivet framgår att den behöriga myndigheten får kräva att en tillfällig förvaltare upprättar rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit under sin period som förvaltare, med en regelbundenhet som ska fastställas av den behöriga myndigheten och i slutet av förvaltarens uppdrag.

Skälen för kommitténs förslag

Kommitténs bedömning är att någon särskild genomförandeåtgärd inte är nödvändig med anledning av artikel 29.6, utan att det kan lämnas åt Finansinspektionen att inom ramen för uppdragsbeskrivningen ange om, när, och hur ofta rapportering bör ske.

29.6.4 Vem som ska kunna utses till förvaltare

Kommitténs förslag: En tillfällig förvaltare ska uppfylla de krav på insikt, erfarenhet och lämplighet som gäller för ledningspersoner i kreditinstitut och värdepappersbolag. Den tillfällige förvaltaren ska inte stå i ett jävsförhållande som kan rubba förtroendet för att han eller hon opartiskt ska utföra sitt uppdrag. Den som utses till tillfällig förvaltare ska genast underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne.

Resolutionsdirektivet

Av artikel 29.1 framgår att medlemsstaterna ska säkerställa att alla tillfälliga förvaltare har de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag och att det inte föreligger någon intressekonflikt.

Skälen för kommitténs förslag

Utgångspunkten bör vara att Finansinspektionen utser den eller de tillfälliga förvaltare som är bäst lämpade att utföra uppdraget. Det ligger givetvis i sakens natur att vederbörande också är villig att ta sig an uppdraget. Grundförutsättningen för att komma i fråga som tillfällig förvaltare är givetvis att han eller hon uppfyller de kvalifikationskrav som gäller för de personer som han eller hon ska ersätta eller arbeta tillsammans med.

Det kommer sannolikt därutöver att krävas särskild kompetens för att åstadkomma en tillfredsställande förvaltning. Vilken typ av kompetens som fordras torde bero på ett antal faktorer såsom typen av brister, institut, verksamheter osv.

De överväganden som kommer behöva göras i samband med att en tillfällig förvaltare utses bör lämnas åt Finansinspektionen. För att inte riskera att begränsa inspektionens möjligheter att utse den eller de personer som bedöms bäst skickade att utföra uppdraget föreslås inga ytterligare kvalifikationskrav.

Av direktivet framgår även att medlemsstaterna ska säkerställa att det inte föreligger någon intressekonflikt. En tillfällig förvaltare ska därför inte stå i ett jävsförhållande som kan rubba förtroendet

för att denne opartiskt ska utföra sitt uppdrag. Förvaltaren ska genast underrätta Finansinspektionen om omständigheter som kan medföra jäv för honom eller henne så att inspektionen kan avgöra om jäv föreligger.

29.6.5 Tiden för förvaltningen

Kommitténs förslag: En tillfällig förvaltare får utses för en tid om högst ett år med möjlighet till förlängning. Finansinspektionen får närsomhelst entlediga en tillfällig förvaltare. En tillfällig förvaltare ska också entledigas om denne begär det.

Resolutionsdirektivet

I artikel 29.7 anges att den tillfälliga förvaltarens mandat ska löpa under högst ett år. Den perioden får undantagsvis förlängas om villkoren för att utse den tillfälliga förvaltaren fortsatt är uppfyllda. Den behöriga myndigheten ska ansvara för att avgöra huruvida villkoren är lämpliga för att behålla en tillfällig förvaltare och för att motivera ett sådant beslut gentemot aktieägarna.

Av artikel 29.4 framgår att medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna har en exklusiv behörighet att utse och avsätta en tillfällig förvaltare. Den behöriga myndigheten får avsätta den tillfälliga förvaltaren när som helst och på vilka grunder som helst. Den behöriga myndigheten får när som helst ändra villkoren för tillsättning av en tillfällig förvaltare med förbehåll för denna artikel.

Skälen för kommitténs förslag

I enlighet med direktivet föreslås en lagregel som innebär att en tillfällig förvaltare får utses under en tid om högst ett år med möjlighet för Finansinspektionen att förlänga tiden. Det bedöms obehövligt att i lag ange att tiden endast får förlängas i undantagsfall om villkoren fortsatt är uppfyllda eftersom det annars inte finns skäl att förlänga uppdraget. Det torde dessutom inte vara särskilt sannolikt att tillfällig förvaltning pågår längre än ett år. Skälen till att tillfällig förvaltning har inletts är ju att det föreligger allvarliga

brister i institutet. Om den tillfällige förvaltaren eller institutet med hjälp av denne inte har lyckats komma tillrätta med problemen under ett år, torde andra åtgärder behövas aktualiseras.

Av direktivet framgår att medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna har en exklusiv behörighet att utse och avsätta en tillfällig förvaltare. Den behöriga myndigheten får avsätta den tillfällige förvaltaren när som helst och på vilka grunder som helst. Kommittén föreslår därför att det av lag ska framgå att Finansinspektionen när som helst får återkalla ett förordnande av tillfällig förvaltare. Att Finansinspektionen när som helst får ändra villkoren för uppdraget får anses rymmas i befogenheten att besluta om förordnande och återkalla detsamma genom att inspektionen fattar nytt beslut. Eftersom Finansinspektionens beslut i detta avseende alltid ska motiveras enligt förvaltningslagen fordras inget särskilt sådant krav i lag.

29.7 Förändrade kallelserregler vid kapitalökning

Kommitténs förslag: I bolagsordningarna får föreskrivas att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning när Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution. En sådan kallelse får dock inte utfärdas senare än tio dagar innan bolagsstämman äger rum. Bestämmelser om aktieägares initiativrätt och tidpunkt för tillhandahållande av aktiebok i avstämningsbolag ska inte tillämpas för kallelser i dessa fall.

Resolutionsdirektivet

Artikel 121.2 i resolutionsdirektivet föreskriver ändringar i artikel 5 i direktiv 2007/36/EG om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag genom tillägg av två punkter med följande innehåll.

5. Medlemsstaterna ska för tillämpningen av direktiv 2014/59/EU se till att bolagsstämman, med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna, får besluta eller ändra bolagsordningen för att föreskriva att en kallelse till bolagsstämma för att fatta beslut om en kapitalökning ska utfärdas med kortare varsel än vad som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln, förutsatt att stämman inte äger rum inom

tio kalenderdagar från kallelsen och att villkoren i artiklarna 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU uppfylls samt att kapitalökningen är nödvändig för att undvika de villkor för resolution som föreskrivs i artiklarna 32 och 33 i det direktivet.

6. Vid tillämpningen av punkt 5 ska skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en enda tidpunkt enligt artikel 6.3, skyldigheten att se till att en reviderad dagordning enligt artikel 6.4 finns tillgänglig i tid och skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en bestämd avstämningsdag enligt artikel 7.3 inte tillämpas.

Skälen för kommitténs förslag

Genom den ändring i EU-direktiv 2007/36/EG som framgår av resolutionsdirektivet införs en möjlighet för aktiebolag att snabbt kunna besluta att öka kapitalet under vissa förutsättningar.

Styrelsen ska kunna använda sig av denna kortare kallelsetid om företaget befinner sig i en sådan ekonomisk situation att det kan bli föremål för krisavvärande åtgärder. Dessutom ska kapitalökningen vara nödvändig för att företaget ska undvika att komma i en situation som kan innebära att det fallerar eller sannolikt fallerar i betydelsen enligt bestämmelserna i resolutionslagen. I sådana situationer bör det finnas en möjlighet att med kort varsel sammankalla en bolagsstämma.

Eftersom det är Finansinspektionen som gör dessa bedömningar av företagens ekonomiska ställning är det således Finansinspektionen som kan ge företaget klartecken att situationen är sådan att kallelse till bolagsstämma enligt detta förfarande är tillåtet. Av kommitténs förslag till ändring i lagen om bank- och finansieringsrörelse framgår att Finansinspektionen ska underrätta företaget när den anser att det finns skäl att anta att företaget kan komma att omfattas av resolution. Enligt kommitténs förslag till resolutionslag framgår det att det ingår i Finansinspektionens uppdrag att bedöma om privata åtgärder eller tillsynsåtgärder kan förhindra att företaget blir försatt i resolution. Huruvida det blir ett beslut om kapitalökning får stämman avgöra enligt de bestämmelser som gäller för beslut om kapitalökning.

Enligt direktivet är det aktieägarna som ska besluta om företaget ska kunna ha denna möjlighet till kortare kallelsetid, exempelvis genom att föreskriva detta i bolagsordningen. Ett beslut om ändring av bolagsordningen fattas med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna.

Det är kommitténs bedömning att bestämmelsen bör införlivas genom att det i lag anges när denna förkortade kallelsetid får användas. Om den kan användas i praktiken för det enskilda företaget är emellertid ett beslut som varje företag fattar genom att införa nödvändiga bestämmelser i sin bolagsordning.

Följande bestämmelser ska inte tillämpas i de fall företaget kallar till bolagsstämma i dessa fall.

- Bestämmelser om tidpunkter i form av ett bestämt antal dagar före bolagsstämman eller kallelsen fram till vilken aktieägare får utnyttja sina rättigheter att föra upp punkter på dagordningen för bolagsstämman eller att lägga fram förslag till beslut om punkter som har förts eller ska föras upp på dagordningen för en bolagsstämma.
- Bestämmelser om reviderad dagordning.
- Bestämmelser om fastställelse av bestämd avstämningsdag.

Undantagen bör framgå av lag.

29.8 Samordning vid ingripanden i en koncern

Kommitténs förslag: Finansinspektionen ska samråda med andra berörda myndigheter innan den vidtar åtgärder mot ett koncernföretag som har gjort sig skyldig till en överträdelse som är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av resolution eller om förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare är uppfyllda. Om det övervägs åtgärder mot flera koncernföretag ska Finansinspektionen försöka komma överens med övriga behöriga myndigheter om samordnade åtgärder. Om myndigheterna inte enas får dock var och en av dem fatta beslut självständigt. Finansinspektionen är bunden av Ebas beslut i vissa frågor.

Resolutionsdirektivet

För företag som ingår i en koncern ställs det särskilda krav på samordning om en tillsynsmyndighet vill förelägga någon att vidta åtgärder för att förutsättningarna tidiga ingripanden är uppfyllda

eller utse en särskild förvaltare. Även om vi inte gör skillnad mellan olika typer av ingripanden, finns det en skyldighet att samarbeta med myndigheter i andra länder i den omfattning som direktivet kräver det. Detsamma gäller när en tillfällig förvaltare utses.

Enligt artikel 31.1 ska, om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett moderföretag inom unionen, den samordnande tillsynsmyndigheten underrätta Eba och samråda med övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

Efter den underrättelsen och det samrådet ska enligt artikel 30.2 den samordnande tillsynsmyndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses med avseende på det berörda moderföretaget inom unionen, med beaktande av effekterna av dessa åtgärder på koncernenheter i andra medlemsstater. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till Eba.

Enligt artikel 30.3 ska om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett dotterföretag till ett moderföretag inom unionen, den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå och som avser att vidta en åtgärd i enlighet med de artiklarna underrätta och samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten.

Den samordnande tillsynsmyndigheten kan, när den mottagit underrättelsen, bedöma de sannolika effekterna av att ålägga krav enligt artikel 27 eller att utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 för institutet i fråga, på koncernen eller koncernenheter i andra medlemsstater. Den ska meddela den behöriga myndigheten om den bedömningen inom tre dagar.

Efter den underrättelsen och det samrådet ska den behöriga myndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses. Beslutet ska fattas med vederbörligt beaktande av den samordnande tillsynsmyndighetens eventuella bedömning. Den behöriga myndigheten ska meddela beslutet till den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till Eba.

Enligt artikel 30.4 ska när mer än en behörig myndighet avser att utse en tillfällig förvaltare för, eller tillämpa någon av åtgärderna i artikel 27 på, mer än ett institut i samma koncern, den samord-

nande tillsynsmyndigheten och övriga relevanta behöriga myndigheter överväga huruvida det är lämpligare att utse samma tillfälliga förvaltare för alla de berörda enheterna eller samordna tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27 på mer än ett institut för att underlätta lösningar som återupprättar det berörda institutets finansiella ställning. Bedömningen ska utformas som ett gemensamt beslut av den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga relevanta behöriga myndigheterna. Det gemensamma beslutet ska fattas inom fem dagar från dagen för den underrättelse som avses i artikel 30.1. Det gemensamma beslutet ska motiveras och fastställas i ett dokument som den samordnande tillsynsmyndigheten ska tillställa moderföretaget inom unionen.

Eba får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

I avsaknad av ett gemensamt beslut inom fem dagar får den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen fatta sina egna beslut om tillsättningen av tillfälliga förvaltare för institut som de ansvarar för och om tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27.

Om en berörd behörig myndighet har invändningar mot det beslut som meddelats i enlighet med artikel 30.1 eller 30.3, eller i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt artikel 30.4, får den behöriga myndigheten enligt artikel 30.5 hänskjuta ärendet till Eba i enlighet med artikel 30.6.

Eba får enligt artikel 30.6 på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheter som avser att tillämpa en eller flera av åtgärderna i artikel 27.1 a i detta direktiv med avseende på punkterna 4, 10, 11 och 19 i avsnitt A i bilagan till detta direktiv, i artikel 27.1 e i detta direktiv eller i artikel 27.1 g i detta direktiv när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Varje behörig myndighets beslut ska enligt artikel 30.7 motiveras. Beslutet ska beakta de synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna har uttryckt under den samrådsperiod som avses i artikel 30.1 eller 30.3 eller den femdagarsperiod som avses i 30.4 samt beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna. Besluten ska av den samordnande tillsynsmyndigheten tillställas moderföretaget inom unionen och av respektive behöriga myndigheter tillställas dotterföretagen.

Om, i de fall som avses i artikel 30.6, någon av de berörda behöriga myndigheterna före utgången av den samrådsperiod som avses i artiklarna 30.1 och 30.3 eller vid utgången av den femdagarsperiod som avses i artikel 30.4 har hänskjutit ärendet till Eba i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga behöriga myndigheterna skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som Eba kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sina beslut i enlighet med Ebas beslut. Femdagarsperioden ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i den förordningen. Eba ska fatta sitt beslut inom tre dagar. Ärendet får inte hänskjutas till Eba efter det att femdagarsperioden har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Eba inte inom tre dagar har fattat sitt beslut ska enligt artikel 30.8 de enskilda beslut som fattats i enlighet med artiklarna 30.1, 30.3 eller 30.4 andra stycket tillämpas.

Skälen för kommitténs förslag

Som framgår av beskrivningen ovan ska Finansinspektionen samråda med andra berörda behöriga myndigheter när förutsättningarna för tidiga ingripanden är uppfyllda eller förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare är uppfyllda. Om de åtgärder som övervägs eller tillsättandet av den tillfälliga förvaltaren berör flera medlemsstater, ska myndigheterna också försöka komma samordna åtgärderna eller att utse samma förvaltare. Om myndigheterna inte enas får dock var och en av dem fatta beslut självständigt. Enligt direktivet får också medlemsstaterna hänskjuta ett ärende till Eba men det rör bara vissa särskilt specificerade frågor. Ebas medling är bindande.

En process som den som beskrivs i direktivet måste föras in i lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden.

Som vi har beskrivit i det föregående anser vi inte att det finns någon anledning att skilja mellan situationen då förutsättningarna för tidiga ingripanden föreligger och när förutsättningar för ”andra” ingripanden föreligger. Den ovan beskrivna processen gäller dock enbart i det förstnämnda fallet. Vi måste därför skilja mellan ”tidiga ingripanden” och ”andra ingripanden”. För att göra detta föreslår vi att samrådsskyldigheten och den övriga processen

ska gälla när det är fråga om överträdelser av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av resolution (jfr avsnitt 29.4.1). Det kan också vara fråga om överträdelser som innebär att förutsättningarna för att utse en tillfällig förvaltare är uppfyllda.

30 Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution

30.1 Inledning

Resolutionsdirektivets artiklar 59–62 handlar om nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument. Med relevanta kapitalinstrument menas sådana skuldinstrument som får räknas in i kapitalbasen och som utgörs av det övriga primärkapitalet och supplementärkapitalet.

Bestämmelserna som behandlar när dessa instrument skrivs ned eller konverteras inom ramen för resolution införlivar vi som en del av skuldnedskrivningsverktyget; se kapitel 15. Men direktivet anger att i vissa situationer ska de relevanta kapitalinstrumenten skrivas ned eller konverteras även utanför resolution. Det är dessa situationer som vi behandlar i detta kapitel.

Huvudsyftet med en nedskrivning eller konvertering utanför resolution är att undvika att företaget fallerar eller sannolikt kommer att falla och därmed också att undvika resolution.¹ Metoden för att uppnå syftet är att genom nedskrivning absorbera eventuella förluster och genom konvertering stärka företagets kapitalbas genom att kapitalbasinstrument av lägre kvalitet (de relevanta kapitalinstrumenten) omvandlas till kärnprimärkapital som är av högst kvalitet. Att kapitalbasen är av tillräcklig storlek och kvalitet för att kunna absorbera förluster är en central del av företagets varaktiga livskraft. För att stärka kapitalbasen, snarare än att genomföra en genomgripande finansiell rekonstruktion av företaget som i resolution, ska de relevanta kapitalinstrumenten i detta fall uttryckligen konverteras till kärnprimärkapitalinstrument och

¹ De skuldinstrument som också är relevanta kapitalinstrument omfattas självklart också av skuldnedskrivningsverktyget.

inte till något annat äganderättsinstrument som inte räknas in i kärnprimärkapitalet.

Ett annat skäl till att åtgärden fokuserar på dessa skulder är att en nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument är mindre ingripande än resolution. Företagets ägarbild kan visserligen komma att ändras, men ägarna (inklusive de nya) behåller rådigheten över företaget. Av resolutionsdirektivet och EU:s statstödsregler följer även att nedskrivning och konvertering som huvudregel ska ske när ett företag behöver statligt stöd, vilket utgör en annan typ av bevekelsegrund för åtgärden.

När de relevanta kapitalinstrumenten skrivs ned innebär det att innehavarna av dessa instrument, som är borgenärer, drabbas av förluster. Det vore att frånga den prioritetsordning som normalt gäller och tanken att kärnprimärkapitalet ska vara det första att bära förluster. Därför ska, enligt direktivet, på motsvarande vis som vid resolution principen gälla att före någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran konverterad ska åtgärder vidtas mot ägare. I detta fall är borgenärerna innehavarna av de relevanta kapitalinstrumenten och ägarna är endast innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument, dvs. innehavare av exempelvis preferensaktier som inte räknas in i kärnprimärkapitalet omfattas inte av åtgärderna i detta kapitel.

Kort om ansvariga myndigheter

Enligt direktivet involverar nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument två typer av myndigheter; de berörda myndigheterna och resolutionsmyndigheterna. De berörda myndigheterna ska fastställa om nedskrivning eller konvertering är nödvändig för att förhindra att företaget eller koncernen fallerar, medan resolutionsmyndigheten ska genomföra själva nedskrivningen eller konverteringen. Eftersom nedskrivnings- eller konverteringsåtgärder utanför resolution görs om det behövs för att undvika att ett företag eller en koncern fallerar liknar åtgärderna andra tillsynsåtgärder. Åtgärderna kan vidtas tillsammans med eller i kombination med andra tillsynsåtgärder, t.ex. sådana som klassas som tidiga ingripanden (se kapitel 29). Mot den bakgrunden, som utvecklas närmare nedan, anser kommittén att Finansinspektionen bör vara både fastställande myndighet (berörd myndighet) och verkställande myndighet (resolutionsmyndighet) i detta fall. I fråga

om gränsöverskridande koncernen ska vidare de berörda myndigheternas beslut som regel föregås av en särskild process (se kapitel 22).

Kort om tidigare och gällande rätt

Före 2014 fanns det uttryckliga bestämmelser i svensk rätt om att vissa primärkapitaltillskott skulle kunna konverteras i en kritisk situation eller på den behöriga myndighetens initiativ på grund av institutets finansiella situation och soliditet.² Några motsvarande bestämmelser togs inte in i tillsynkravsförordningen utan det ansågs att dessa bestämmelser borde införlivas i unionsrätten genom resolutionsdirektivet.³

Baselkommitténs beslut av den 10 januari 2011

Av betydelse i detta sammanhang är också ett beslut av Baselkommittén för banktillsyn som fått stöd av Group of Governors and Heads of Supervision (GHOS) den 10 januari 2011.⁴ Enligt det ska relevanta nationella myndigheter kunna besluta att samtliga primärkapitaltillskott och supplementärkapitaltillskott i ett institut ska kunna skrivas ner fullständigt och permanent eller helt omvandlas till kärnprimärkapital vid den tidigaste av följande tidpunkter:

1. Det fastställs att institutet utan dessa åtgärder inte längre är livskraftigt.

² Förenklat gällde det om instituten ville emittera primärkapitaltillskott så att det utgjorde mer än 35 (men inte 50) procent av det egna kapitlet.

³ I skäl 45 i tillsynkravsförordningen anføres att i linje med Baselkommittén för banktillsyns beslut och med stöd av GHOS den 10 januari 2011, ska samtliga primärkapitaltillskott och supplementärkapitaltillskott i ett institut kunna skrivas ner fullständigt och permanent eller helt omvandlas till kärnprimärkapital vid den tidpunkt då institutet inte längre är livskraftigt. Lagstiftning som är nödvändig för att säkerställa att kapitalbasinstrument omfattas av mekanismen för absorbering av ytterligare förluster bör införlivas i unionsrätten som en del av de krav som avser återhämtning och rekonstruktion av institut. Om den unionsrätt som styr kravet på att kapitalinstrument fullständigt och permanent bör kunna skrivas ner till noll eller omvandlas till kärnprimärkapitaltillskott om ett institut inte längre anses livskraftigt ännu inte har antagits den 31 december 2015 bör kommissionen se över och rapportera om frågan huruvida en sådan bestämmelse bör införas i denna förordning och, mot bakgrund av den översynen, lägga fram lämpliga lagstiftningsförslag.

⁴ Press release, Bank for International Settlement, Ref no 03/2011.

2. Ett beslut om statligt stöd eller liknande stöd, om företaget utan ett sådant stöd inte längre hade varit livskraftigt.

Genom resolutionsdirektivet kommer de regler som Baselkommittén har angett att bli en del av EU-rätten.

30.2 Beslut om nedskrivning eller konvertering

Kommitténs förslag: Finansinspektionen ska – något förenklat – skyndsamt besluta att relevanta kapitalinstrument som har getts ut av ett företag som kan bli föremål för resolution ska skrivas ned eller konverteras, om företaget eller den koncern som den ingår i fallerar eller sannolikt kommer att falla och om åtgärden är tillräckligt för att undvika fallissemang och några alternativa åtgärder för att uppnå detta finns inte tillgängliga. Om företaget är ett dotterföretag som har gett ut relevanta kapitalinstrument som får beaktas både vid bedömningen av om kapitalbaskravet uppfylls på individuell nivå och gruppnivå, ska Finansinspektionen fatta ett sådant beslut bara efter överenskommelse med den samordnande berörda myndigheten.

Nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument ska också (med vissa undantag) ske om företaget behöver statligt stöd.

Om ett företag behöver statligt stöd får Finansinspektionen även skriva ned eller konvertera efterställda skulder som inte räknas in i kapitalbasen om det krävs för att stödet ska vara förenligt med unionsrätten.

Nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument eller andra efterställda skulder får emellertid inte ske om stödet behövs i förebyggande syfte och sådana åtgärder skulle hota den finansiella stabiliteten eller leda till oproportionerliga resultat.

Resolutionsdirektivet

Artikel 59.3 beskriver fyra olika situationer då relevanta kapitalinstrument som har emitterats av ett företag ska skrivas ned eller konverteras. De situationer som beskrivs skiljer sig åt dels i fråga om det är problem i ett enskilt institut eller i den koncern som institutet ingår som i behöver åtgärdas, dels i fråga om företaget är

ett dotterföretag eller moderföretag. I tre av de fyra fallen görs en prövning av livskraften⁵ ("bärkraften"). I det fjärde fallet behöver företaget statligt stöd.

Artikeln anger att medlemsstaterna ska kräva av resolutionsmyndigheten att dessa utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten utan dröjsmål avseende relevanta⁶ kapitalinstrument som har getts ut av ett företag som kan bli föremål för resolution om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

1. Den berörda myndigheten fastställer att företaget inte längre kommer att vara livskraftigt om inte nedskrivningsbefogenheten utövas avseende det relevanta kapitalinstrumentet.
2. I fråga om relevanta kapitalinstrument som har getts ut av ett dotterföretag och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas individuellt och gruppbaserat, den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat och den berörda myndigheten i dotterföretagets gör ett gemensamt fastställande i form av ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 92.3 och 92.4 om att koncernen inte längre kommer att vara livskraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten.
3. I fråga om relevanta kapitalinstrument som har getts ut av moderföretaget och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas på individuell basis med avseende på moderföretaget eller på gruppbasis, och den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat fastställer att koncernen inte längre kommer att vara livskraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten. Institutet eller koncernföretaget behöver statligt stöd, med undantag för någon av de omständigheter som anges i artikel 32.4 d (iii).

Bestämmelserna om när ett företag eller en koncern inte är livskraftig finns i artikel 59.4 Där sägs att ett företag eller en koncern inte längre anses vara livskraftigt om båda av följande villkor är uppfyllda:

⁵ Kommittén anser att livskraft är lämpligare svenskt uttryck än bärkraft för det som direktivet avser.

⁶ I direktivet står det tillämpliga kapitalinstrument. Kommittén anser att relevanta kapitalinstrument är ett bättre uttryck och som ligger närmare den engelska versionens "relevant capital instruments".

- a) Företaget eller koncernen fallerar eller sannolikt kommer att fallera.
- b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från privata sektorn eller tillsyns-åtgärder (inbegripet åtgärder för tidigt ingripande), förutom nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, på egen hand eller i kombination med resolutionsåtgärder, inom rimlig tid skulle kunna förhindra att företaget eller koncernen kommer att fallera.

Den närmare innebörden av begreppet framgår av artikel 59.1 b för individuella företag och av artikel 59.1 c för en koncern.

Enligt artikel 59.1 b ska ett företag anses fallera eller sannolikt kunna komma att fallera om en eller flera av de omständigheter som anges i artikel 32.4 föreligger.

Enligt bestämmelsen i artikel 59.1 c anses en koncern fallera eller sannolikt kunna komma att fallera om den inte uppfyller, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att koncernen inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna uppfylla, sina tillsynskrav på gruppbasis på ett sådant sätt att det kan föranleda de behöriga myndigheterna att vidta åtgärder på grund av bland annat, men inte enbart, det faktum att koncernen har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess kapitalbas.

När involverar fastställelsebeslutet svenska myndigheter?

Artikel 59.3 beskriver förutsättningarna för att ett beslut om nedskrivning eller konvertering ska fattas, men den anger inte vilket lands berörda myndigheter som ska fastställa att behovet föreligger. Bestämmelser om detta finns i artikel 61 såvitt avser artikel 51.1 b-e. Direktivet innehåller dock inte några uttryckliga bestämmelser om vilket lands resolutionsmyndighet som ska verkställa den berörda myndighetens beslut.

Skälen för kommitténs förslag

Involverade myndigheter

Enligt direktivet är potentiellt två myndigheter i Sverige involverade i den process som leder fram till nedskrivningen eller konverteringen. Det är den berörda myndigheten som fastställer att nedskrivning eller konvertering behövs. Det är resolutionsmyndigheten som verkställer beslutet. Kommitténs bedömning är att när det handlar om nedskrivning eller konvertering utanför resolution så är detta att betrakta som tillsynsåtgärder och såväl fastställande som verkställande bör därför göras av Finansinspektionen. Det är kommitténs åsikt att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten i resolutionsdirektivet bör ses som ett komplement till tillsynsförordningens bestämmelser om konvertering av primärkapitaltillskott när kärnprimärrelationen understiger 5,125 eller vid andra nivåer eller händelser som framgår avtalsvillkoren för instrumentet. I vissa fall kan det även vara nödvändigt att kombinera nedskrivning och konvertering med andra tillsynsåtgärder. Det handlar då i praktiken om en omstrukturering utanför resolution.

Fortsättningsvis i detta kapital kommer vi därför att skriva Finansinspektionen när vi menar berörd myndighet respektive resolutionsmyndighet. Det kan tilläggas att i ett resolutionsförfarande bör myndigheten som är ansvarig för detta, det vill säga resolutionsmyndigheten, tilldelas motsvarande maktbefogenheter för att kunna skriva ned eller konvertera kapitalinstrument.

Förutsättningar för nedskrivning eller konvertering

Som vi nämner inledningsvis är en förutsättning för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument att det är nödvändigt för att förhindra att ett företag eller en koncern fallerar och åtgärden vidtas som en sista utväg när andra alternativ – såväl tillsynsåtgärder som privata åtgärder – är uttömda. Det är en förenklande omskrivning av direktivets bestämmelser om när nedskrivning eller konvertering behöver genomföras. Direktivet anger att nedskrivning eller konvertering ska ske när företaget eller koncernen inte längre är livskraftigt. I detta sammanhang framgår vad som direktivet menar med livskraftigt i artikel 59.1 a, 59.1 b och 59.1 c. Av dessa framgår i korthet att det med livskraftigt avses om

ett företag eller en koncern fallerar (eller sannolikt kommer att falla) och inga alternativa åtgärder förutom nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument kan förhindra ett sådant fallissemang. Vårt förslag innebär alltså ingen förändring i sak.

Bedömningen av om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att falla grundar sig på samma kriterier som vid resolution. För en beskrivning av dessa fallissemangsgrunder hänvisar vi därför till kapitel 7. Vidare ska det bedömas om det med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter finns några andra åtgärder som rimligen skulle kunna åtgärda problemen. Det är här fråga om en bedömning av om det över huvud taget finns några alternativ som är genomförbara med hänsyn till hur allvarlig och brådskande situationen är. Som exempel på alternativa åtgärder kan nämnas åtgärder vidtagna av den privata sektorn – t.ex. i form av kapitaltillskott – eller tidiga ingripanden eller andra tillsynsåtgärder (se artikel 62.4). Det handlar här om att åtgärderna ska göra nedskrivning eller konvertering onödig. Om företaget kan skaffa det kapital som behövs genom exempelvis nyemission till befintliga aktieägare, ska myndigheten inte framtvinga nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument.

Även om nedskrivningen och konverteringen av relevanta kapitalinstrument är en ingripande åtgärd är den för ägare och borgenärer sannolikt som regel inte lika ingripande som resolution. Det kan påminnas om att utan befogenheten att skriva ned eller konvertera skulle alternativet vara resolution med åtföljande nedskrivning eller konvertering (se kapitel 15) eller tillståndsåterkallelse eventuellt åtföljt av konkurs. Även bedömningen av om det finns alternativa åtgärder att tillgå liknar den som görs vid resolution; se kapitel 7. Skillnaden är att det – om övriga förutsättningar är uppfyllda – blir fråga om nedskrivning eller konvertering om dessa åtgärder bedöms förhindra att institutet fallerar medan det kan bli fråga om resolution om sådana åtgärder bedöms otillräckliga. Om inte nedskrivning eller konvertering tillsammans med andra tillsynsåtgärder kommer att förhindra att företaget fallerar, kommer företagets tillstånd att återkallas eller företaget försätts i resolution.

Bedömningen av om nedskrivning eller konvertering är nödvändigt för att koncernen inte ska falla görs med utgångspunkt från samma två kriterier som ovan beskrivits för ett företag; fallissemang eller sannolikt fallissemang och alternativa åtgärder. Bedömningen av om koncernen anses falla eller sannolikt kommer att

fallera görs dock med utgångspunkt från delvis andra kriterier än för ett företag. Kriterierna har ändå stora likheter med dem som gäller vid resolution.

Enligt direktivet är en första förutsättning för att en koncern ska anses falla eller sannolikt kommer att falla att koncernen inte kan uppfylla kapitalkraven på gruppnivå. Kommittén noterar att det är lite oegentligt att tala om att koncernen fallerar. Det är ju de enskilda företagen i koncernen som fallerar och som inte gemensamt uppfyller de gruppbaseade kraven på gruppnivå, men vi använder detta begrepp, liksom direktivet, för enkelhetens skull.

Bedömningen av om en koncern sannolikt kommer att falla ska grunda sig på objektiva faktorer som tyder på att koncernen inom den närmast tiden inte kommer att uppfylla tillsynskrav på gruppnivå. Objektiva faktorer torde ha samma innebörd här som vid bedömningen av om förutsättningarna för resolution är uppfyllda.

För att en koncern ska anses falla eller sannolikt kommer att falla ska överträdelsen av tillsynsregelverket kunna föranleda tillsynsmyndigheterna att vidta åtgärder på grund av, men inte enbart, det faktum att koncernen har drabbats, eller sannolikt kommer att drabbas, av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess kapitalbas. Samtidigt ska det vara fråga om problem som inte går att åtgärda genom mindre ingripande åtgärder än nedskrivning eller konvertering. Överträdelserna ska alltså vara tämligen allvarliga.

Bestämmelser rörande fastställande av förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering

De bestämmelser som införlivas med svensk rätt ska enbart avse sådana situationer då det är Finansinspektionen som ska utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna. Av artikel 61 följer att den svenska berörda myndigheten, dvs. Finansinspektionen, är ansvarig för ett svenskt institut, dvs. ett institut som har fått tillstånd av Finansinspektionen. Finansinspektionen är också ansvarig för företag som inte är tillståndspliktiga, men som är hemmahörande i Sverige. Finansinspektionen kan följaktligen behöva fatta beslut om nedskrivning och konvertering i fyra olika scenarier:

1. När förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering föreligger gentemot ett svenskt företag.

2. När ett svenskt företag är ett dotterföretag i en koncern som uppfyller förutsättningarna för nedskrivning och konvertering.
3. När ett svenskt företag är ett moderföretag i en koncern som uppfyller förutsättningarna för nedskrivning och konvertering.
4. När ett svenskt företag behöver statligt stöd.

Kommittén föreslår därför att fyra bestämmelser införs i svensk rätt som hanterar vardera en av situationerna ovan. Nedan beskriver vi dessa mer i detalj.

Företaget uppfyller förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering

Det första fallet avser den situationen att Finansinspektionen fastställer att förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering föreligger gentemot företaget och en sådan åtgärd bedöms kunna förhindra ett fallissemang. Om Finansinspektionen bedömer att dessa förutsättningar föreligger ska den enligt direktivet besluta om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Detta behöver framgå av svensk lag. I direktivets anges även att detta beslut (liksom övriga beslut nedan) ska ske utan dröjsmål, vilket i svensk lag lämpligen uttrycks som *skynsamt*.

Koncernen uppfyller förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering – åtgärder mot dotterföretag

Det andra fallet rör situationen när kapitalinstrument som getts ut av ett dotterföretag behöver skrivas ned eller konverteras för att koncernen inte ska fallera. Åtgärderna ska vidtas mot dotterföretaget och inte mot koncernen som sådan (koncernen är inte någon juridisk person).

De kapitalinstrument som får skrivas ned eller konverteras är sådana som enligt tillsynsförordningen erkänns som primär- eller supplementärkapital vid bedömningen av om dotterföretaget uppfyller kapitalbaskravet på individuell nivå och om koncernen (eller rättare sagt institutet i toppen på koncernen) uppfyller kravet på gruppnivå. Begreppet krav på kapitalbas definieras i artikel 2.1.51 som de krav som avses i artiklarna 92-98 i tillsynsförordningen.

Eftersom det handlar om att skriva ned instrument i ett dotterföretag för koncernens räkning kommer beslutet att involvera flera myndigheter, både den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten finns och den berörda medlemsstaten i den medlemsstat där dotterföretaget finns. Ägarbilderna i moderföretaget kommer att förändras om dessa aktiekapitalet förändras.

Det är sannolikt den berörda myndigheten där den samordnande tillsynsmyndigheten finns som kommer att initiera åtgärderna eftersom det är därifrån som ansvaret för grupp tillsynen utövas. För att nedskrivning eller konvertering ska få ske måste emellertid båda myndigheterna komma överens om detta i ett gemensamt beslut (se kapitel 22).

Enligt artikel 61 är den svenska berörda myndigheten involverad om dotterföretaget har auktoriserats eller är hemmahörande här eller om Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet (dvs. ansvarig för tillsynen på grupp nivå). I det sistnämnda fallet kan dock dotterföretaget finnas i en annan medlemsstat. Det bör därför framgå av svensk rätt att den svenska berörda myndigheten även kan vara involverad i eventuella beslut avseende utländska dotterföretag.

En förutsättning för att nedskrivning eller konvertering ska ske är att det är nödvändigt för att förhindra att koncernen fallerar eller sannolikt kommer att falla. Detta utesluter dock inte enligt vår bedömning att möjligheten utövas i stället för att besluta om resolution även om ett annat institut i koncernen är i resolution. Så kan exempelvis vara fallet om ett företag i en koncern är i resolution, men att det för att koncernen i övrigt ska vara bärkraftigt är tillräckligt med att de relevanta kapitalinstrumenten skrivs ned eller konverteras.

Koncernen uppfyller förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering – åtgärder mot moderföretag

Det tredje fallet rör moderföretaget i koncern. De företag som avses här är ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen (se definitionen av moderföretag inom EES).

Här ska de relevanta kapitalinstrumenten – till skillnad från vad som gäller för dotterföretagsfallet ovan – beaktas vid bedömningen av om moderföretaget uppfyller kraven på individuell *eller* grupp-nivå. Den berörda myndigheten (i samma land som den samordnande tillsynsmyndigheten) fattar beslutet ensam. Den samordnande myndigheten kan finnas i en annan medlemstat än i Sverige även om moderföretaget är svenskt. Enligt artikel 61 berörs också den svenska berörda myndigheten när Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet och moderföretaget är utländskt. Det bör därför framgå av en särskild bestämmelse att den svenska berörda myndigheten ska fatta beslut beträffande moderföretaget när Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet.

Företaget behöver statligt stöd

Det fjärde fallet då nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument ska ske är när ett företag som kan försättas i resolution behöver statligt stöd. Det ska ses mot bakgrund av att ägare och borgenärer bör vara med och dela på bördan både för att minska behovet av statligt stöd och för att upprätthålla marknadsdisciplinen. Enligt artikel 61 ska den svenska berörda myndigheten fatta beslut om företaget i fråga auktoriserats i Sverige eller är hemmahörande här.

Bestämmelsen är för det första tillämplig på stöd som inte uppfyller kriterierna i artikel 32, t.ex. stöd som ges till företag som inte längre är solida. Som beskrivs i avsnitt 3.15 kan gränsen mellan tillåtet statligt stöd och sådant stöd som kan föranleda resolution vara svår att dra. Det är i princip samma problem här.

När det gäller statligt stöd som uppfyller kriterierna enligt artikel 32 och som kommittén föreslår ska kunna ges till kreditinstitut med stöd av en ny lag om förebyggande statligt stöd (se kapitel 26) gäller följande.

Befogenheterna behöver inte utnyttjas om det är fråga om en sådan förebyggande (avvärjande) rekapitalisering som avses i artikel 32.4 d (iii).

Bestämmelserna får vidare tillämpas för någon av de övriga stödformerna i artikel 32.4 d (statlig garanti för en centralbankers likviditetsstöd och statliga garantier för nya skuldförbindelser) eftersom undantag inte görs för dessa. Av detta följer att nedskrivning eller konvertering i princip ska ske även när sådant statligt

stöd ges. Detta kommer bl.a. att påverka utformningen av eventuella garantiprogram för obligationer liknande det som fanns under den senaste krisen. Som framgår av den diskuterade bestämmelsen finns det inte någon möjlighet för Finansinspektionen att avstå från nedskrivning eller konvertering om något av kriterierna är uppfyllda, t.ex. förekomsten av statligt stöd i form av garantier för nya skuldförbindelser.

Hur omfattande åtgärderna blir ska emellertid basera sig på en värdering och bedömning av hur stor nedskrivningen behöver vara för att absorbera förluster eller kapitalisera kreditinstitutet (eller koncernen). Om kreditinstitutet bedöms vara solitt, vilket är en förutsättning för att garantier enligt artikel 32.4 d ska kunna ges, måste det kunna förutsättas att det inte föreligger några förluster som inte redan absorberats. I så fall bör värderingen leda till att nedskrivning kan göras med noll kronor.

Kommittén bedömer därför att kravet på nedskrivning i samband med garantier enligt artikel 32.4 d i materiellt hänseende är överflödigt. För kreditinstitut som kan få garantier är nedskrivningsbehovet sannolikt noll; se kapitel 26.

Vi ser heller ingen anledning att staten ska kombinera en garanti till ett solitt kreditinstitut med en nedskrivning som från institutets sida får karaktären av en sanktion, t.ex. därför att den leder till en påtvingad utspädning av aktiernas värde. Den rationella lösningen är att staten tar ut en avgift för garantin; se vidare 26.

Möjligheten av att tillämpa befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument är alltså undantagen om statligt stöd ges i form av ett förebyggande kapitaltillskott och detta uppfyller de krav på detta som anges i artikel 32 i direktivet. Däremot gäller EU:s statsstödsregler som säger att för att ett sådant kapitaltillskott ska godkännas måste statsstödsreglernas krav på bördefördelning upprätthållas. För att det statliga stödet ska godkännas av kommissionen krävs en strängare nedskrivning eller konvertering alternativt utspädning än den som enligt resolutionsdirektivet ska göras av relevanta kapitalinstrument.⁷ Statsstödsreglerna inkluderar nämligen även nedskrivning eller konvertering av andra efterställda skulder än sådana som räknas som relevanta kapitalinstrument. Om statligt stöd ska ges ställer alltså både resolutionsdirektivet och statsstödsregelverket krav på föregående nedskrivning eller konvertering. För förebyggande kapitaltillskott kan dock enligt stat-

⁷ Not till bankmeddelandet från 2013.

stödsreglerna endast konvertering komma i fråga. Vidare finns det enligt statsstödsreglerna möjlighet att göra undantag från kravet på konvertering om en sådan åtgärd i sig skulle hota den finansiella stabiliteten eller leda till ett oproportionerligt resultat. Vid nedskrivningen eller konvertering förutsätts vidare enligt statsstödsreglerna att principen att ingen borgenär ska drabbas värre än vid konkurs följs. Ett sådant krav får också anses följa av proportionalitetsprincipen och rätten till egendomsskydd.

Det är kommitténs åsikt att det vore märkligt om Finansinspektionen får besluta om nedskrivning eller konvertering vid vissa former av statligt stöd (exempelvis en garanti för nyupp-låningen) då detta inte krävs enligt statsstödsreglerna, men inte får besluta om konvertering vid förebyggande kapitaltillskott när statsstödsreglerna kräver detta. Kommittén föreslår därför att relevanta kapitalinstrument i regel ska konverteras vid förebyggande kapitaltillskott. För att se till att Finansinspektionen har möjlighet att vidta de åtgärder som krävs för att statsstöd ska godkännas enligt statsstödsreglerna föreslås även att det införs en bestämmelse som ger Finansinspektionen rätt att på motsvarande sätt skriva ned eller konvertera andra efterställda skulder än relevanta kapitalinstrument. Det senare innebär att de krav på gränsöverskridande samarbete som ställs på nedskrivning och konvertering av kapitalbasinstrument blir tillämpliga även vid denna åtgärd. Kommittén föreslår också en bestämmelse som ger Finansinspektionen samma möjlighet att göra undantag från kravet på konvertering vid förebyggande kapitaltillskott som finns enligt statsstödsreglerna.

30.2.2 Underrättelse till resolutionsmyndigheten

Kommitténs bedömning: Eftersom berörd myndighet och resolutionsmyndighet är densamma i detta fall behövs ingen åtgärd.

Resolutionsdirektivet och skälen för kommitténs bedömning

Om en berörd myndighet fastställer att fastställer att nedskrivning eller konvertering är nödvändig för att institutet eller koncernen ska förbli livskraftigt, ska den enligt artikel 51.3 omedelbart underrätta den resolutionsmyndighet som är ansvarig för det företaget i

fråga, om det är en annan myndighet. Eftersom i vårt förslag till införlivande Finansinspektionen är både berörd myndighet och resolutionsmyndighet behövs ingen bestämmelse om underrättelse. Det innebär inte att Finansinspektionen inte ska informera resolutionsmyndigheten och andra involverade myndigheter i den utsträckning som är lämpligt. Direktivets bestämmelse syftar däremot på en situation då resolutionsmyndigheten, om den är en annan myndighet än den berörda myndigheten, snabbt behöver få kännedom om den berörda myndighetens beslut för att den ska kunna utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten.

30.3 Värdering för att uppskatta behovet av nedskrivning eller konvertering

Kommitténs förslag: Innan resolutionsmyndigheten fattar beslut om att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument, ska den låta göra en värdering motsvarande den som ska ske inför ett beslut om resolution respektive beslut om resolutionsåtgärder.

Resolutionsdirektivet

I artikel 59.10 finns det bestämmelser om värdering. Artikel 59.10 anger att resolutionsmyndigheten, innan den utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalbasinstrument, ska se till att en värdering görs av tillgångarna och skulderna i institutet eller ett företag som kan bli föremål för resolution i enlighet med artikel 36. Denna värdering ska ligga till grund för beräkningen av den nedskrivning som ska tillämpas på kapitalbasinstrumenten i syfte att absorbera förluster samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på relevanta kapitalbasinstrument i syfte att kapitalisera institutet eller koncernföretaget.

Skälen för kommitténs förslag

Som framgår av resolutionsdirektivet ska resolutionsmyndigheten innan den skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument göra en värdering motsvarande den som ska göras inför ett beslut

om resolution respektive inför vidtagande av resolutionsåtgärder. Artikel 59.10 anger mer specifikt att värderingen av nedskrivningsbehovet ska göras enligt artikel 36, det vill säga med särskilda formkrav, inklusive att den ska göras av en oberoende värderare; se kapitel 18.

Med utgångspunkt från värderingen ska resolutionsmyndigheten beräkna hur stor nedskrivningen respektive konverteringen behöver vara för att dels absorbera förluster, dels kapitalisera företaget för att det eller den koncern den ingår i ska undvika ett fallissemang (eller sannolikt fallissemang). Vägledning om vad som ska styra omfattningen av en eventuell konvertering finns i artikel 60. Där sägs att kapitalbeloppet för kapitalinstrumenten ska skrivas ned eller konverteras i den utsträckning som krävs för att uppfylla de samhällsintressen som täcks in av resolutionsändamålen.

När det handlar om en nedskrivning och konvertering för att ett företag behöver statsstöd har kommittén det svårt att se några egentliga skäl till att värderingen i detta fall ska göras enligt artikel 36. I grunden handlar det från företagets synpunkt om ett gynnande beslut och institutet väljer frivilligt att ta emot exempelvis en garanti. Eftersom företagets ägare och ledning sannolikt inte beaktar hur borgenärerna påverkas av statligt stöd kan det dock ändå i vissa fall vara relevant. Direktivets ordalydelse gör dock att det är svårt att undvika kravet på en oberoende värdering. Vi bedömer dock att det i detta sammanhang ska ses som ett formkrav.

För att genomföra direktivet föreslår kommittén att det i lagen förs in en bestämmelse som anger att innan Finansinspektionen fattar beslut om att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument, ska den låta göra en värdering motsvarande den som görs inför ett beslut om resolution respektive beslut om, och utformningen av, resolutionsåtgärder.

30.4 Åtgärder för att skriva ned eller konvertera och åtgärdernas ordningsföljd

Kommitténs förslag: Innan Finansinspektionen skriver ned eller konverterar relevanta kapitalinstrument ska den besluta att minska kärnprimärkapitalet i proportion till förlusterna.

Om företaget som uppfyller förutsättningarna för nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument har ett

positivt värde, får Finansinspektionen späda ut äganderätten för existerande aktieägare genom att konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

Finansinspektionen får i samband med beslut om minskning av kärnprimärkapitalet även besluta att vidta någon eller några av följande åtgärder.

1. Dra in befintliga kärnprimärkapitalinstrument.
2. Överföra befintliga kärnprimärkapitalinstrument till en borgenär som har fått sin fordran helt eller delvis nedskrivna.

Finansinspektionen ska permanent skriva ned kapitalbeloppet för relevanta kapitalinstrument eller konvertera dessa till kärnprimärkapitalinstrument i enlighet med instrumentens inbördes förmånsrätt och i den utsträckning som krävs för att företaget eller koncernen inte längre ska bedömas falla eller kommer sannolikt att falla.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 60.1 ska resolutionsmyndigheterna när de iakttar de krav som anges i artikel 59 utöva nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med fordringarnas prioritetsgrad vid normala insolvensförfaranden på ett sätt som ger följande resultat:

- a) Poster i kärnprimärkapitalet minskas först i proportion till förlusterna och upp till deras kapacitet och resolutionsmyndigheten vidtar en eller båda av de åtgärder som anges i artikel 47.1 gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrumenten.
- b) Kapitalbeloppet för övriga primärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller båda-dera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsändamål som fastställs i artikel 31 eller upp till de instrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.
- c) Kapitalbeloppet för supplementärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller båda-dera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsändamål som fastställs i artikel 31 eller upp till de instrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.

Artikel 60.2 anger att i de fall där kapitalbeloppet för ett relevant kapitalinstrument skrivs ned

- a) ska sänkningen av detta kapitalbelopp vara permanent, med förbehåll för eventuella uppvärderingar i enlighet med återbetalningsmekanismen i artikel 46.3,
- b) får inga skulder kvarstå till innehavaren av det relevanta kapitalinstrumentet enligt eller i samband med det belopp för instrumentet som har skrivits ned, med undantag för upplupna skulder och skadeståndsskulder som uppkommit till följd av en rättslig prövning av lagenligheten av nedskrivningsbefogenheten,
- c) ska ingen ersättning betalas till innehavaren av det relevanta kapitalinstrumentet annat än i enlighet med 60.3.

Artikel 60.2 b ovan ska inte hindra att kärnprimärkapitalinstrument tillhandahålls en innehavare av relevanta kapitalinstrument i enlighet med 60.3.

De maktmedel som resolutionsmyndigheten tilldelas beträffande de relevanta kapitalinstrumenten är identiska med vissa av de befogenheter som resolutionsmyndigheten tilldelas för att kunna genomföra skuldnedskrivning eller konvertering beträffande ett företag i resolution.

Som framgår av artikel 59.2 ska medlemsstaterna för det första se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument till aktier eller andra äganderättsinstrument i institut och berörda företag. Detta är i princip samma befogenhet som i artikel 63.1 e tilldelas resolutionsmyndigheten under resolution men då beträffande kvalificerade skulder (se kapitel 15). Beträffande den närmare innebörden av den befogenheten hänvisar vi därför till nämnda kapitel.

Enligt artikel 60.1 a ska resolutionsmyndigheten besluta att minskningen av kärnprimärkapitalinstrumenten ska ske på något av de sätt som anges i artikel 42. Enligt artikel 42 ska aktier och andra äganderättsinstrument kunna dras in, överföras eller spädas ut.

Enligt artikel 60.2 ska resolutionsmyndigheten vidare kunna besluta om att ett företag ska emittera kärnprimärkapitalinstrument till innehavarna av de relevanta kapitalinstrumenten.

Skälen för kommitténs förslag

Av artikel 60 framgår hur nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna ska utövas.

Som nämns i det föregående syftar denna befogenhet på åtgärder som ska vidtas med relevanta kapitalinstrument. De ska antingen skrivas ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, t.ex. aktier. Inbegripet i denna åtgärd är åtgärder som kan vidtas mot aktieägare och andra innehavare av kärnprimärkapitalinstrument. De senare åtgärderna motsvaras övergripande av de åtgärder som vidtas mot ägare inom ramen för resolution; se kapitel 11.

Åtgärder mot innehavare av kärnprimärkapitalinstrument

För att upprätthålla prioritetsordningen ska Finansinspektionen först fokusera på posterna i kärnprimärkapitalet. Alltså ska kärnprimärkapitalet, i princip det egna kapitalet, i första hand bära förluster genom att detta minskas. Det egna kapitalet består i sin tur i princip av det kapital som aktieägarna eller andelsinnehavare har satt in och det överskott eller underskott som företags verksamhet har genererat. Om tillgångarnas värde understiger skulderna är det egna kapitalet negativt. I en sådan situation är aktiekapitalet eller det kapital som andelsinnehavare har satsat förbrukat. Vid en konkurs hade dessa intressenter inte fått något tillbaka av sina satsade medel. Aktieägarna eller andelsinnehavarna bör i en sådan situation inte längre ha något anspråk på företaget och aktier eller andelar bör dras in i bemärkelsen att instrumenten uträderas eller överförs till nedskrivna borgenärer. Av detta skäl bör Finansinspektionen kunna besluta om att minska poster i kärnprimärkapitalet exempelvis aktiekapitalet så att förluster absorberas. I samband med detta beslut får Finansinspektionen också besluta om att dra in eller överföra aktier eller andra kärnprimärkapitalinstrument.

Om företaget har ett positivt eget kapital får Finansinspektionen även besluta om att konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument med följd att de befintliga aktieägarna ägarandel späds ut. Finansinspektionen ska också kunna kombinera indragning, överföring och utspädning. Åtgärderna indragning, överföring och utspädning överensstämmer med de åtgärder som

resolutionsmyndigheten ska kunna vidta, eller åstadkomma, vid en tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget och för en utförligare diskussion av dessa hänvisas till kapitel 15.

Det bör dock noteras att dessa åtgärder riktade mot aktieägare och andra innehavare av kärnprimärkapitalinstrument aldrig genomförs separat utan alltid står i relation till den nedskrivning eller konvertering som görs av de relevanta kapitalinstrumenten. För att införliva direktivet bör det tas in en bestämmelse om att Finansinspektionen kan vidta åtgärder rörande kärnprimärkapitalet som motsvarar resolutionsmyndighetens befogenheter gentemot ägare.

Åtgärder mot innehavare av relevanta kapitalinstrument

När det egna kapitalet som utgör poster i kärnprimärkapitalet har förbrukats för att absorbera förlusterna kan relevanta kapitalinstrument tas i anspråk för att absorbera kvarvarande förluster. Detta sker genom att Finansinspektionen beslutar om att instrumentens kapitalbelopp ska skrivas ned, ända till noll om så krävs.

När väl förlusterna har absorberats kan de relevanta kapitalinstrumenten tas i anspråk för att stärka kärnprimärkapitalrelationen genom att Finansinspektionen beslutar om konvertering, det vill säga att dessa kapitalinstrument som i grunden är skulder blir omvandlade till kärnprimärkapitalinstrument som aktier. Det behöver alltså framgå av en bestämmelse att Finansinspektionen har rätt att skriva ned relevanta kapitalinstruments kapitalbelopp och att Finansinspektionen konvertera relevanta kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument.

Hur stor nedskrivningen eller konverteringen ska vara får bedömas från fall till fall. Utgångspunkten bör vara att åtgärderna ska vara tillräckligt kraftfulla för att företaget eller koncernen inte längre ska anses falla eller sannolikt komma att falla.⁸ Om den nedskrivning eller konvertering som kan göras inte är tillräckligt stor för att uppfylla dessa ändamål, ska den inte beslutas i första skedet. I ett sådant fall bör myndigheterna i stället inleda den pro-

⁸ En liknande bestämmelse finns när nedskrivning eller konvertering görs av ett övrigt primärkapitaltillskott enligt tillsynsförordningen, men då ska det totala belopp som måste skrivas ned inte vara lägre än det lägsta av det belopp som krävs för att fullständigt återställa institutets kärnprimärkapitalkvot till 5,125 procent eller instrumentets fullständiga belopp, se artikel 54.4 i nämnda förordning.

cess som kan leda till resolution eller tillståndsåterkallelse, beroende på om det finns något allmänintresse.

Även när Finansinspektionen tillämpar sin beslutanderätt avseende relevanta kapitalinstrument ska prioriteringsordningen följas. Det innebär att instrument som räknas till det övriga primärkapitalet ska tas i anspråk före instrument som räknas till supplementärkapitalet. I korthet innebär det att instrumenten ska tas i anspråk i den ordningsföljd som ges av deras inbördes grad av efterställdhet eller förmånsrätt. Att nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument ska ske i enlighet med prioriteringsordningen bör framgå i svensk rätt.

Genom dessa bestämmelser anser vi inte att det finns behov att införliva artikel 60.2 som i detta sammanhang innebär att Finansinspektionen ska i samband med en konvertering kunna förelägga ett företag att ge ut kärnprimärkapitalinstrument till innehavarna av relevanta kapitalinstrument.

En nedskrivning ska vara permanent

I artikel 60.1 a finns en bestämmelse som gäller vid nedskrivning men inte vid konvertering. Det anges sammanfattningsvis att sänkningen av skuldens kapitalbelopp ska vara permanent, att det inte får finnas någon kvarstående skuld för det belopp som skrivits ned och att ingen ersättning får betalas till borgenären i samband med nedsättningen. Dessa bestämmelser ska dock inte förhindra att en konvertering genomförs.

Enligt artikel 60.1 m i tillsynsförordningen kan den nedskrivning eller konvertering som sker med stöd av avtalsvillkoren vara tillfällig eller permanent. För att tydliggöra skillnaden mellan de båda direktivens regelverk, bör det därför klargöras att den av resolutionsmyndigheten beslutade nedskrivningen eller konverteringen ska vara permanent. Att konverteringen ska vara permanent sägs visserligen inte uttryckligen i direktivet men konvertering till kärnprimärkapitalinstrument resulterar automatiskt i eviga instrument; se artikel 28.1 e i tillsynsförordningen. Det torde därför inte vara några problem med att ange att både nedskrivningen och konverteringen ska vara permanent.

Att det inte får finnas några kvarstående skulder på den nedsatta delen och att ingen ersättning ska betalas till borgenärerna följer av bestämmelserna om hur nedskrivningen och konverteringen

genomförs. Det behöver därför inte framgå av någon uttrycklig bestämmelse.

Av bestämmelsen framgår emellertid att direktivets bestämmelser om återbetalningsmekanismen i artikel 41.2 a. är tillämpliga även i detta fall. I likhet med vad kommittén har bedömt rörande skuldnedskrivningsverktyget införlivas dessa genom de generella reglerna för värdering.

Närmare om bestämmelsens effekt

Av bestämmelsen framgår att det som ska skrivas ned eller konverteras är relevanta kapitalinstrument. En nedskrivning kommer att innebära att de relevanta kapitalinstrumentens kapitalbelopp sänks, det vill säga att företagets skulder minskar.

Den konvertering som sker kommer sannolikt att resultera i att företaget får nya delägare. Beroende på storleken på de nya aktieinnehavarna kan de nya ägarnas lämplighet behöva prövas av tillsynsmyndigheten. Den prövningen ska normalt ske innan aktier byter ägare. Kommittén anser att, precis som i fallet med skuldnedskrivningsverktyget, ska en ägarprövning göras innan nya ägare kan förfoga över sina aktier.

Det bör i det här sammanhanget noteras att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten avser alla instrument som uppfyller kraven för att få ingå i kapitalbasen och detta oavsett om instrumentet i det enskilda fallet får räknas in i kapitalbasen. Så kan exempelvis vara fallet om ett företag har emitterat instrument till ett större belopp än vad som får ingå i kvoten.

Principen att ingen borgenär ska få ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation

När skuldnedskrivningsverktyget tillämpas gäller enligt direktivet principen ”no creditor worse off”, som innebär att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer inte ska bli sämre än vid konkurs eller likvidation. Den principen gäller dock inte vid tillämpningen av bestämmelserna om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution. Som berörts i det föregående förutsätts emellertid enligt statsstödsreglerna att principen följs vid konvertering eller nedskrivning av efterställda skulder.

30.5 Några särskilda förutsättningar för konvertering

Kommitténs förslag Vid konvertering av relevanta kapitalinstrument gäller följande.

1. De kärnprimärkapitalinstrumenten som konverteringen ska avse är utgivna av företaget i fråga eller av dess moderföretaget, beroende på vad Finansinspektionen beslutar och, om instrumenten ska ges ut av moderföretaget, har godkänts av resolutionsmyndigheten för moderföretaget.
2. Kärnprimärkapitalinstrumentet har getts ut innan företaget ger ut aktier eller andra äganderättsinstrument i syfte att erhålla kapital från staten eller ett offentligt organ.
3. Kärnprimärkapitalinstrumenten tilldelas och överförs utan dröjsmål efter beslutet att konvertera de relevanta kapitalinstrumenten.
4. Konverteringskursen för de relevanta kapitalinstrumentens konvertering till kärnprimärkapitalinstrument bestäms enligt de principer som gäller vid konvertering av skulder till aktier och andra äganderättsinstrument när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas.

Resolutionsdirektivet

Direktivet ställer i artikel 60.2 upp ett antal principer för att relevanta kapitalinstrument ska få konverteras till kärnprimärkapitalinstrument. Enligt den artikeln får kapitalinstrumenten konverteras bara om följande villkor är uppfyllda:

- a) Kärnprimärkapitalinstrumenten ges ut av det företag eller av ett moderföretag till företaget i fråga, med samtycke från resolutionsmyndigheten för företaget eller, i tillämpliga fall, resolutionsmyndigheten för moderföretaget.
- b) Kärnprimärkapitalinstrumenten ges ut innan företaget ger ut aktier eller äganderättsinstrument i syfte att tillhandahålla kapital från staten eller ett offentligt organ.
- c) Kärnprimärkapitalinstrumenten tilldelas och överförs utan dröjsmål efter utövandet av konverteringsbefogenheten.

- d) Den konverteringskurs som avgör det antal kärnprimärkapitalinstrument som ska tillhandahållas avseende varje relevant kapitalinstrument iakttar principerna i artikel 45 och eventuella riktlinjer som utarbetats av Eba i enlighet med artikel 45.4.

Skälen för kommitténs förslag

Förutsättningarna för konvertering kan förstås både som anvisningar till Finansinspektionen om hur konverteringen ska genomföras och ett förbud mot att genomföra konverteringen om de angivna förutsättningarna inte är uppfyllda. Det framgår inte av direktivet vilket av dessa alternativ som avses. Eftersom det finns en skyldighet för Finansinspektionen att genomföra en nedskrivning eller konvertering i vissa fall är det sannolikt det förstnämnda. Finansinspektionen ska alltså aktivt verka för att uppfylla de angivna förutsättningarna och om någon av förutsättningarna inte går att uppfylla behöver alternativa åtgärder övervägas, inklusive resolution.

Den första förutsättningen för att konvertering ska få ske är att de kärnprimärkapitalinstrument som lämnas i utbyte ges ut av det berörda företaget eller av dess moderföretag. Resolutionsmyndighet för det företaget eller moderföretaget, beroende på vilken av dem som ska ge ut instrumentet ska samtycka till att instrumenten ges ut av företaget i fråga. I praktiken innebär det att Finansinspektionen om den överväger att besluta om en konvertering till aktier i det berörda företags moderföretag, måste det ske med samtycke från resolutionsmyndigheten för moderföretaget.

Eftersom konverteringen kan ske genom kärnprimärkapitalinstrument som innehas av t.ex. aktieägare förs över till borgenärer, ställer dock bestämmelsen inte upp några krav på nyemission av aktier i varje enskilt fall.

Emissionen ska för det andra göras innan företaget gör en emission av aktier eller andra äganderättsinstrument i syfte att erhålla kapital från staten. Bestämmelsen återspeglar principen att företagets ägare ska bära förluster först och därefter företagets borgenärer, innan staten går in med kapital. Genom denna bestämmelse riskerar staten inte någon utspädning av sitt innehav.

För det tredje ska instrumenten överföras till borgenärerna i direkt anslutning till beslutet om konvertering. Beslutet ska alltså resultera i en direkt kapitalisering av företaget.

För det fjärde ska konverteringskursen vara förenlig med de principer som gäller vid resolution (se avsnitt 15.11). Av artikel 60.2 d framgår mer precist att Finansinspektionen ska fastställa konverteringskursen för de relevanta kapitalinstrumenten med utgångspunkt i vissa angivna kriterier. Det är samma kriterier som gäller när resolutionsmyndigheten beslutar om konvertering av kvalificerade skulder under resolution. Dessa kriterier behandlas i avsnitt 15.10.

30.6 Nedskrivning och konvertering i koncerner

Kommitténs förslag: När ett relevant kapitalinstrument som getts ut av ett dotterföretag ska skrivas ned eller konverteras, får nedskrivningen eller konverteringen inte vara mer omfattande eller göras på sämre villkor än de relevanta kapitalinstrument med samma rangordning som har skrivits ned eller konverterats på moderföretagsnivå.

Resolutionsdirektivet

Av direktivets artikel 51.1 d framgår vidare att ett relevant kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag inte ska skrivas ned eller konverteras i större utsträckning eller till sämre villkor än kapitalinstrument med samma rangordning på moderföretagsnivå som har skrivits ned eller konverterats.

Skälen för kommitténs förslag

När åtgärder vidtas mot ett moderföretag i en koncern och dess dotterföretag behöver bördan fördelas mellan företagen. Vi föreslår att det i detta avseende tas in en bestämmelse motsvarande den i direktivet i svensk rätt.

Det bör noteras att bestämmelsen inte kräver att moderföretagets kapitalinstrument ska skrivas ned samtidigt som dotterföretagets eller att samtliga dotterföretags kapitalinstrument ska skrivas ned. Det är för det första tämligen osannolikt att en koncerns problem kan lösas enbart genom åtgärder mot ett dotterföretag, dvs. utan att några åtgärder samtidigt vidtas mot moderföretaget.

Åtgärderna mot ett dotterföretag kan initieras av den berörda myndigheten i toppen av koncernen för att genom samordnade åtgärder försöka lösa hela koncernens problem. Om det är möjligt och den berörda myndighet som ansvarar för dotterföretaget går med på detta, får det förutsättas att åtgärden är motiverad i det enskilda fallet.

Det kan däremot inte uteslutas att nedskrivning eller konvertering enbart sker på moderföretagsnivå, dvs. en sorts Single Point of Entry lösning (se kapitel 23).

30.7 Beslut om nedskrivning och konvertering är myndighetsbeslut

Kommitténs förslag: Ett beslut om nedskrivning eller konvertering är bindande för företaget som uppfyller förutsättningarna för detta och för innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument och relevanta kapitalinstrument.

En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären, dvs. företaget i resolution, svarar för fordringen.

Den kapitalökning som konverteringen innebär ska vara fastställd när den har blivit registrerad.

Skälen för kommitténs förslag

Om Finansinspektionen beslutar om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument så är detta ett myndighetsbeslut som är bindande för innehavarna av dessa instrument. Om Finansinspektionen beslutar att till exempel ett relevant kapitalinstrument ska skrivas ned till noll så är detta beslut bindande och ska verkställas på ett sätt som uppnår denna konsekvens.

Som vi tidigare har angett så är Finansinspektionens åtgärder gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument, exempelvis aktier, en del av förfarandet vid nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument. Även dessa åtgärder som inbegriper att poster i kärnprimärkapitalet ska minskas, exempelvis genom att aktiekapitlet minskas, eventuellt i kombination med att motsvarande instrument permanent frånges innehavarna genom att aktier

dras in eller blir överförda alternativt att befintligt ägandet minskas genom utspädning vidtas efter myndighetsbeslut. Det innebär att de är bindande gentemot företaget som måste verkställa minskningen av kärnprimärkapitalet och gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrument som till följd av kan få sina instrument indragna.

För att en konvertering ska kunna ske kan företagets kapital behöva öka. Även om detta kan Finansinspektionen besluta och med följd att detta beslut blir bindande för företaget. Det är kommitténs bedömning att det är lämpligt att i en bestämmelse erinra om att de beslut som Finansinspektionen fattar inom ramen för en nedskrivning eller konvertering är direkt bindande för företaget och innehavare av berörda instrument och att dessa beslut ska verkställas oberoende av vad som är föreskrivet om liknande åtgärder på annat håll, exempelvis i aktiebolagslagen. Det kan också nämnas att det finns olika sätt som beslut av denna typ rent tekniskt kan verkställas på.

En konvertering innebär att det relevanta kapitalinstrumentet omvandlas till ett kärnprimärkapitalinstrument exempelvis aktier. Borgenären (eller innehavaren av det relevanta kapitalinstrumentet) byter ställning till ägare. Vid konverteringen överförs skuld till eget kapital, vilket stärker företagets finansiella ställning. I termer av kapitaltäckningsregelverket innebär det att företagets kärnprimärkapitalrelation ökar vilket förbättrar kvaliteten på kapitalbasen även om storleken på kapitalbasen förblir oförändrad. Se även avsnitt 15.10 för mer om konvertering av skulder till aktier och andra äganderättsinstrument vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget.

Det bör precis som med skuldnedskrivningsverktyget införas en bestämmelse som anger att Finansinspektionen får besluta att i ett företag som uppfyller förutsättningarna för nedskrivning/konvertering ska relevanta kapitalinstrument konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, exempelvis aktier, i det företaget. Detta beslut om konvertering ska vara bindande för företaget, för berörda borgenärer och ägare. En borgenär förlorar dock inte sin rätt mot borgensmän eller andra som förutom gäldenären, dvs. företaget i resolution, svarar för fordringen. Det bör också framgå av lag att den kapitalökning som konverteringen innebär ska, i enlighet med vad som gäller i exempelvis aktiebolagslagen, vara fastställd när den har blivit registrerad.

30.8 Förberedande åtgärder

Kommitténs förslag: Finansinspektionen får förelägga ett bolag som kan bli föremål för resolution att styrelsen ska ha det bemyndigande som krävs för att bolaget ska kunna ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 60.3 får resolutionsmyndigheten för tillhandahållande av kärnprimärkapitalinstrument i samband med en tvångskonvertering kräva att de berörda företagen alltid har det bemyndigande som krävs för att emittera det relevanta antalet kärnprimärkapitalinstrument.

Skälen för kommitténs förslag

Artikel 60.3 innebär att Finansinspektionen ska kunna kräva av ett företag att det alltid har de bemyndiganden som krävs för att ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument. En liknande bestämmelse finns i artikel 54.6 i tillsynsförordningen för primärkapitalinstrument som ska konverteras vid en utlösande händelse. Det handlar exempelvis om att se till att det i bolagsordningen angivna aktiekapitalet är tillräckligt stort för att en nyemission ska kunna göras utan bolagsstämmobeslut i kombination med ett bemyndigande till styrelsen att besluta om nyemission utan företrädesrätt för aktieägarna.

Det bör därför föras in en bestämmelse i svensk rätt som anger att resolutionsmyndigheten får förelägga ett bolag som kan bli föremål för resolution att vidta åtgärder för att säkerställa att styrelsen får fatta beslut om nyemission enligt 13 kap. 35 § aktiebolagslagen.

30.9 Tillämpning på gruppnivå

Kommitténs förslag: Beslut om att förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering föreligger gentemot ett företag ska föregås av den process som föreskrivs i resolutionsdirektivet.

Resolutionsdirektivet

Direktivet anger vissa särskilda förfarandekrav som avser konsoliderad tillämpning av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten. Dessa påminner om de bestämmelser som avser samarbete mellan olika nationella myndigheter i samband med att resolutionsåtgärder vidtas (se kapitel 22).

Krav på underrättelse

Av artikel 62 framgår att den berörda myndigheten innan den gör ett fastställande enligt artikel 59 (dvs. ett fastställande av att villkoren för att använda nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten är uppfyllda) avseende ett dotterföretag som ger ut relevanta kapitalinstrument som bedöms fullgöra kravet på kapitalbas på individuell basis och på gruppbasis ska uppfylla följande krav.

- a) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande enligt artikel 59.3 b–e ska utan dröjsmål underrätta den samordnande tillsynsmyndigheten och den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten finns om annan myndighet.
- b) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande enligt artikel 59.3 c ska underrätta, utan dröjsmål, den behöriga myndighet som är ansvarig för varje institut eller koncernföretag som har gett ut de relevanta kapitalinstrumenten avseende vilka nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten ska utövas om ett fastställande görs, och de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de behöriga myndigheterna och den samordnande tillsynsmyndigheten finns om andra myndigheter.

När de berörda myndigheterna gör ett fastställande i enlighet med artikel 59.3 c–e när det gäller ett företag eller en koncern med gränsöverskridande verksamhet ska de ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna av resolutionen⁹ i alla medlemsstater där företaget eller koncernen bedriver verksamhet.

⁹ Bör nog vara fastställandet.

Till den underrättelse som ska lämnas enligt ovan ska bifogas en förklaring till skälen för att man överväger att fastställa att villkoren i artikel 62.1 är uppfyllda (artikel 62.3).

Krav på samråd

Om en underrättelse har lämnats enligt 62.1 ovan ska enligt artikel 62.4 den berörda myndigheten som lämnat underrättelsen i samråd med de berörda myndigheter som underrättats göra en bedömning av följande.

- a) Huruvida det finns någon alternativ åtgärd till utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med artikel 59.3.
- b) Om det finns någon sådan alternativ åtgärd, huruvida det är möjligt att tillämpa den.
- c) Om det är möjligt att tillämpa en alternativ åtgärd, huruvida det finns realistiska utsikter att den inom en rimlig tidsram skulle åtgärda de omständigheter som annars skulle kräva ett fastställande enligt artikel 59.3.

Vid de bedömningar som angetts ovan och som ska göras av de olika berörda myndigheterna avses med alternativa åtgärder sådana åtgärder för tidigt ingripande som avses i direktivets artikel 27, åtgärder som avses i artikel 104.1 av direktivet 2013/36/EU eller en överföring av medel eller kapital från moderföretaget (artikel 62.5).

Krav på att vidta alternativa åtgärder i vissa fall

Om den berörda myndigheten efter samråd med de underrättande myndigheterna kommer fram till att det finns en eller flera alternativa åtgärder, att det är möjligt att tillämpa dem och att det finns realistiska utsikter att de inom en rimlig tidsram skulle åtgärda de omständigheter som annars skulle kräva ett fastställande enligt artikel 59.3, ska de se till att åtgärderna tillämpas.

Möjlighet för berörd myndighet att fatta beslut på egen hand i vissa fall

Om den berörda myndigheten i ett sådant fall som avses i 60.1 a efter samråd med de underrättade myndigheterna kommer fram till att det inte finns några alternativa åtgärder som skulle ge det resultat som avses i punkt 60,4 c ska den berörda myndigheten besluta huruvida det fastställande enligt artikel 59.3 som övervägs är lämpligt.

Underrättelse om beslut om fastställande i vissa fall

Om en berörd myndighet beslutar att göra ett fastställande enligt punkt 59.3 c ska den omedelbart underrätta de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de berörda dotterföretagen är belägna, och fastställandet ska göras i form av ett gemensamt beslut i enlighet med vad som anges i artikel 92.3 och 92.6. Om inget gemensamt beslut föreligger får inget fastställande inom ramen för artikel 59.3 c göras.

Artiklarna 92.3 och 92.6 behandlas i avsnitt 7.5.2. Artiklarna 92.3 och 92.6 har följande lydelse.

Om de åtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå enligt 92.1 inbegriper en koncernresolutionsordning, ska denna ha formen av ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen.

Eba får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010 (artikel 92.3). Det gemensamma beslut som avses i 92.3 eller 92.5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i 92.4 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna (artikel 92.6).

Skyldighet att verkställa beslut att skriva ned och konvertera kapitalinstrument

Resolutionsmyndigheten i den jurisdiktion där vart och ett av de berörda dotterföretagen är beläget ska utan dröjsmål verkställa ett i enlighet med artikel 62 fattat beslut att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, med vederbörligt beaktande av hur brådskande omständigheterna är.

Skälen för kommitténs förslag

Den process som beskrivits i det föregående måste införlivas med svensk rätt. Eftersom processen sannolikt kommer att utmynna i att företaget i fråga föreläggs att vidta åtgärder eller ett beslut om nedskrivning eller konvertering, bör bestämmelserna tas in i lag.

Om de berörda myndigheterna kommer överens ska det framgå av ett gemensamt beslut enligt bestämmelserna i artikel 92 (se kapitel 23). Om inte myndigheterna kan enas, ska det enligt artikel 62 inte ske någon nedskrivning eller konvertering. Hänvisningen till artikel 92 får därför förstås som att den myndighet som motsätter sig åtgärden ska motivera sitt beslut och underrätta de övriga myndigheterna om det och om vilka alternativa åtgärder som den avser att vidta.

Bestämmelserna i artikel 62.1 a om att myndigheterna ska beakta potentiella konsekvenser i alla medlemsstater införlivas genom föreskrifter meddelande av regeringen. Artikel 62.7 om att resolutionsmyndigheten ska vidta åtgärder utan dröjsmål har tagits om hand genom att Finansinspektionen ska skyndsamt besluta om nedskrivning eller konvertering; se avsnitt 30.2 ovan.

31 Sanktioner

31.1 Inledning

Artiklarna 110–114 i resolutionsdirektivet medför skyldigheter för medlemsstaterna att införa bestämmelser om sanktionsåtgärder vid överträdelser av direktivet. Resolutionsdirektivets sanktionsbestämmelser överensstämmer med motsvarande bestämmelser i andra EU-rättsakter på finansmarknadsområdet som nyligen antagits eller befinner sig i slutskedet av förhandlingsprocessen (t.ex. kapitaltäckningsdirektivet¹ och MiFID²). Utgångspunkten vid genomförandet av sanktionsbestämmelserna i resolutionsdirektivet bör därför vara att de ska ligga i linje med hur andra EU-direktiv på området genomförs i svensk rätt.

31.2 Ingripande

Kommitténs förslag: Finansinspektionens ingripandebefogenheter enligt 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden ska omfatta finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut som åsidosatt sina skyldigheter enligt den lagen, andra författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om särskild tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU.

Kommitténs bedömning: Sanktionsbestämmelserna i resolutionsdirektivet kan, till den del de riktar sig mot kreditinstitut och värdepappersbolag, anses genomförda i svensk rätt genom lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden under förutsättning att nämnda lagar uppdateras för att bättre motsvara sanktionsbestämmelserna i nyligen antagna rättsakter på finansmarknadsområdet.

Resolutionsdirektivet

Resolutionsdirektivet innehåller skyldigheter för medlemsstaterna att införa bestämmelser om sanktioner. Resolutionsdirektivet föreskriver bl.a. vilka typer av administrativa sanktioner som ska införas (artikel 111.2), under vilka förutsättningar beslut om sanktioner ska offentliggöras (artikel 112) och vilka omständigheter som ska beaktas vid beslut om typen av och nivån på sanktioner (artikel 114). Enligt artikel 111.1 ska medlemsstaterna föreskriva sanktioner för åtminstone ett antal överträdelser, bl.a. vid underlåtenhet att utforma, upprätthålla eller uppdatera återhämtnings- och koncernåterhämtningsplaner (jfr artiklarna 5 och 7 i resolutionsdirektivet).

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Flertalet av de institut och företag som omfattas av skyldigheter enligt resolutionsdirektivet är redan i dag föremål för reglering i svensk rätt, bl.a. genom lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden. Nämnda lagar innehåller omfattande rörelsereglering men även bestämmelser om ingripandemöjligheter för Finansinspektionen vid överträdelser av de aktuella lagarna, andra författningar som reglerar verksamheten, bolagsordningen, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet (15 kap. 1 § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden).

Utöver kreditinstitut och värdepappersbolag omfattar resolutionsdirektivet finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och

finansiella institut. Direktivet föreskriver att medlemsstaterna ska införa sanktionsmöjligheter för vissa specifika överträdelser av direktivet. Att dessa skyldigheter gäller även finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut ska därför framgå av lagtexten. För att Finansinspektionen ska kunna besluta om sanktioner även mot sådana företag bör de omfattas av relevanta ingripandebestämmelser i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden. Vilken form av ingripandeåtgärd som bör tillämpas i förhållande till holdingföretag och finansiella institut får avgöras genom en bedömning av omständigheterna i det enskilda fallet.

Såsom anges i resolutionsdirektivet bör det också vara möjligt för Finansinspektionen att besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör i ett finansiellt holdingföretag, eller ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt institut inte längre får vara det. Den möjligheten är ingripande och bör därför reserveras för allvarliga överträdelser. En ytterligare förutsättning bör vara att olämpligheten kommer till uttryck genom överträdelse av någon av de bestämmelser som medlemsstaterna enligt direktivet är skyldiga att sanktionera. Det är:

1. Underlåtenhet att utforma, upprätthålla eller uppdatera återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, i överträdelse mot artiklarna 5 eller 7.
2. Underlåtenhet att underrätta den behöriga myndigheten om en avsikt att ge finansiellt stöd inom koncernen, i överträdelse mot artikel 25.
3. Underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner, i överträdelse mot artikel 11.
4. Underlåtenhet av ett instituts ledningsorgan eller ledningsorganet för en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att underrätta den behöriga myndigheten när institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att falla, i överträdelse mot artikel 81.1.

Av de skyldigheter som följer av resolutionsdirektivet ska flera fall fullgöras i förhållande till resolutionsmyndigheten). Resolutionsdirektivet ger medlemsstaterna möjlighet att fördela sanktionsbefogenheterna mellan den behöriga myndigheten och reso-

lutionsmyndigheten, artikel 110.3. Det kan framföras synpunkter på en ordning där en annan myndighet än den som ansvarar för hanteringen av en viss uppgift är behörig att meddela föreläggande om fullgörande av en skyldighet eller att besluta om sanktioner vid åsidosättande av en skyldighet. Kommittén anser dock att det saknas skäl att inom ramen för detta regelverk frångå gällande ordning där Finansinspektionen utgör behörig myndighet att besluta om sanktioner vid åsidosättande av bestämmelser på finansmarknadsområdet. Det förefaller olämpligt om en annan myndighet, parallellt med Finansinspektionen, ska ges möjlighet att förelägga ett institut eller annat företag som omfattas av resolutionsdirektivet att fullgöra en skyldighet eller ingripa på annat sätt. Även i övrigt framstår Finansinspektionen som den myndighet som är mest lämpad för att ansvara för tillsynen och att besluta om sanktioner vid överträdelser av resolutionsdirektivet.

I maj 2014 överlämnade regeringen prop. 2013/14:228 om förstärkta kapitaltäckningsregler till riksdagen. Propositionen innehåller bl.a. förslag på ändringar av ingripandebestämmelserna i 25 kap. lagen om värdepappersmarknaden och 15 kap. lagen om bank- och finansieringsrörelse. I april 2014 överlämnades en promemoria om genomförande av sanktionsbestämmelserna i kapitaltäckningsdirektivet till Finansdepartementet av 2013 års värdepappersmarknadsutredning och 2012 års marknadsmissbruksutredning³ (härefter benämnd CRD IV-promemorian). Även CRD IV-promemorian innehåller förslag på ändringar av ingripandebestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden och lagen om bank- och finansieringsrörelse. I CRD IV-promemorian föreslås bl.a. separata processer vid ingripande mot juridiska respektive fysiska personer. CRD IV-promemorian har remitterats till berörda aktörer och remisstiden löpte ut den 30 maj 2014. Eftersom det pågår ett arbete med att uppdatera ingripandebestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden och lagen om bank- och finansieringsrörelse för att bättre motsvara sanktionsbestämmelserna i nyligen antagna EU-rättsakter på finansmarknadsområdet saknas det skäl för kommittén att lämna ytterligare förslag till ändringar av ingripandebestämmelserna i nämnda lagar. Kommittén förutsätter därmed att ingripandebestämmelserna, som de

³ Promemoria om sanktioner enligt CRD IV av 2013 års Värdepappersmarknadsutredning och 2012 års Marknadsmissbruksutredning. Promemorian finns tillgänglig på Finansdepartementet, diarienummer Fi2014/1356.

slutligen kommer att utformas, väl kommer svara mot kraven även i resolutionsdirektivet.

31.3 Offentliggörande av administrativa sanktioner

Kommitténs förslag: Skyldigheten att publicera sanktionsbeslut bör genomföras genom föreskrifter på regeringsnivå.

Resolutionsdirektivet

I artikel 112 i resolutionsdirektivet finns krav på att resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna under vissa förutsättningar ska offentliggöra beslut om sanktioner.

Skälen för kommitténs förslag

Mot bakgrund av resolutionsdirektivet krav på offentliggörande av sanktionsbeslut uppkommer frågan om sådana offentliggöranden är förenliga med de svenska sekretessreglerna. De sekretessbestämmelser som är tillämpliga på Finansinspektionens verksamhet och som aktualiseras är 30 kap. 4 och 5 §§ i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400, OSL). Dessa bestämmelser innebär sekretess för vissa uppgifter som förekommer Finansinspektionens tillståndsgivnings- och tillsynsverksamhet.

Sekretessen enligt 30 kap. 5 § OSL gäller i särskilt angivna ärenden för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden. Sekretessen gäller dock aldrig för uppgifter i beslut, 30 kap. 5 § andra stycket OSL. Enligt kommitténs mening kan bestämmelsen därför inte utgöra ett hinder för ett offentliggörande i enlighet med artikel 112.

Enligt 30 kap. 4 § första stycket 1 OSL, gäller sekretess för uppgift om affärs- eller driftsförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att han eller hon lider skada om uppgiften röjs. Något undantag för uppgifter i beslut i likhet med vad som föreligger enligt 30 kap. 5 § andra stycket OSL föreligger inte enligt 30 kap. 4 § OSL. Det föreligger alltså en presumtion för att Finansinspektionen får offentliggöra uppgifter om åtgärder eller sanktioner, men sekretess råder om det kan antas

att den berörde lider skada om uppgiften röjs. Vid genomförandet av kapitaltäckningsdirektivet, som innehåller en motsvarande artikel om publicering av sanktionsbeslut som artikel 112 i resolutionsdirektivet (artikel 68 i kapitaltäckningsdirektivet), gjorde regeringen bedömningen att 30 kap. 4 § OSL inte utgör hinder för Finansinspektionen att publicera beslut om sanktioner (prop. 2013/14:228 s.234). Regeringen konstaterade också att påbudet om offentliggörande av beslut tillåter att besluten publiceras utan att avslöja identiteten på den som beslutet avser, om en publicering av identiteten utgör en oproportionerlig åtgärd eller bedöms orsaka en oproportionell skada för berörda institut eller de fysiska personer som berörs. Kommittén instämmer i regeringens bedömning och finner inte skäl att göra en annan bedömning när det gäller publicering av sanktionsbeslut enligt artikel 112 i resolutionsdirektivet.

Mot bakgrund härav bör Finansinspektionens skyldigheter att offentliggöra sina beslut framgå av föreskrifter meddelade av regeringen.

31.4 Information till Eba

Kommitténs förslag: Regeringen bör bemyndigas att meddela närmare föreskrifter om Finansinspektionens informations-skyldighet gentemot Eba och om användningen av Ebas databas.

Kommitténs bedömning: Några nationella genomförande-åtgärder krävs inte avseende Ebas skyldigheter enligt artikel 113 i resolutionsdirektivet.

Resolutionsdirektivet

Enligt artikel 113.1 i resolutionsdirektivet ska, om inte annat följer av konfidentialitetskravet i artikel 84, resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter informera Eba om alla administrativa sanktioner som åläggs av dem enligt artikel 111 samt om överklagandets status och resultatet av detta. Eba ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan resolutionsmyndigheter och som ska vara tillgänglig endast för resolutionsmyndigheter och uppdateras

på grundval av den information som dessa lämnar. Eba ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan behöriga myndigheter och som ska vara tillgänglig endast för behöriga myndigheter och uppdateras på grundval av den information som lämnas av dessa.

Enligt artikel 113.2 ska Eba upprätthålla en webbplats med länkar till varje resolutionsmyndighets offentliggörande av sanktioner och varje behörig myndighets offentliggörande av sanktioner enligt artikel 112 och ange den tidsperiod under vilken varje medlemsstat offentliggör sanktioner.

Skälen för kommitténs förslag

Vid motsvarande informationsskyldighet för Finansinspektionen som i artikel 113 i resolutionsdirektivet har det i annan EU-rättslig reglering på finansmarknadsområdet överlåtits till regeringen att meddela de närmare föreskrifter som krävs (jfr t.ex. förordningen (2004:329) om bank- och finansieringsrörelse). Så bör vara fallet även vid informationsskyldighet enligt resolutionsdirektivet. Den närmare utformningen av informationsskyldigheten gentemot Eba bör alltså överlätas till regeringen att besluta om.

Artikel 113 kräver, i de delar bestämmelsen riktar sig till Eba, inga nationella genomförandeåtgärder.

32 Sekretess och informationsutbyte

32.1 Inledning

I detta kapitel ges ett förslag till införlivande av direktivets artiklar som rör sekretess, informationsutbyte och tystnadsplikt.

32.2 Sekretess hos vissa myndigheter och personer

32.2.1 Resolutionsdirektivets innehåll rörande sekretess

Enligt artikel 84.1 ska kravet på konfidentialitet vara bindande för

- a) resolutionsmyndigheter,
- b) behöriga myndigheter och Eba,
- c) behöriga ministerier,
- d) särskilda förvaltare eller tillfälliga förvaltare som har utsetts i enlighet med detta direktiv,
- e) potentiella förvärvare som kontaktas av behöriga myndigheter eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värvningen syftat till att förbereda försäljning av verksamheten, och oavsett om värvningen resulterade i ett förvärv,
- f) auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlåtats av resolutionsmyndigheterna, behöriga myndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e,
- g) organ som förvaltar insättningsgarantisystem,
- h) organ som förvaltar system för ersättning till investerare,

- i) det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen för resolutionen,
- j) centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen,
- k) ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag,
- l) övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till de personer som avses i a–k, och
- m) verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda inom de organ eller enheter som avses i a–k före, under och efter deras tillsättning.

Enligt artikel 84.3 ska, utan att det påverkar allmängiltigheten i kraven i 84.1, de personer som avses i denna punkt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten, eller från en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt direktivet, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt direktivet, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda institut eller koncernföretag eller med uttryckligt samtycke på förhand från myndigheten eller institutet eller koncernföretaget som tillhandahöll uppgifterna.

Vidare ska medlemsstaterna se till att ingen konfidentiell information röjs av de personer som avses i 84.1 och att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Förfarandet för att kontrollera effekterna av ett röjande av information ska innebära en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner som avses i artiklarna 5, 7, 10, 11 och 12 och resultatet av bedömningar som genomförts enligt artiklarna 6, 8 och 15.

32.2.2 Utgångspunkter för den fortsatta bedömningen

Kravet på konfidentialitet innebär att vissa myndigheter och andra personer ska förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som de fått kännedom om i sin tjänst eller tjänsteutövning enligt direktivet. Vad som utgör konfidentiella uppgifter är inte närmare definierat i direktivet. Det får i stället avgöras i det enskilda fallet utifrån en bedömning av de effekter som röjandet av information kan få för vissa allmänna eller enskilda intressen. Föremålet för sekretessen är kopplat till allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, fysiska och juridiska personers affärsintressen samt syftet med inspektioner, utredningar och revisioner. Direktivet anger också att förfarandet ska innefatta en särskild bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av myndigheternas bedömningar av dessa planer. I praktiken kommer dock utgångspunkterna för sekretessprövningen att vara olika beroende på vem som gör prövningen och vilka uppgifter som prövas.

I det allmännas verksamhet åstadkoms en sådan prövning i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400, OSL) samt i offentlighets- och sekretessförordningen (2009:641, OSF) genom sekretessbestämmelser som innehåller skaderekvisit. Med sekretess avses enligt 3 kap. 1 § OSL förbud att röja en uppgift, vare sig det sker muntligen, genom utlämnande av en allmän handling eller på något annat sätt. Beroende på vilken typ av skaderekvisit som används har den som gör bedömningen om en uppgift omfattas av sekretess eller inte att pröva antingen om ett röjande av uppgiften kan antas leda till viss skada (rakt skaderekvisit) eller om det står klart att uppgiften kan röjas utan att viss skada uppkommer (omvänt skaderekvisit). Eftersom direktivet är ett minimidirektiv finns det dock inte hinder att säkerställa sekretessen för vissa uppgifter med bestämmelser om absolut sekretess. I sådana fall används inget skaderekvisit, utan uppgifterna som är föremål för sekretess ska hemlighållas utan att någon skadeprövning sker. Genom användningen av skaderekvisit säkerställs att uppgifter inte beläggs med mer sekretess än vad som är oundgängligen nödvändigt för att skydda det intresse som föranlett bestämmelsen.

Sekretessen gäller enligt 2 kap. 1 § OSL inte bara för myndigheter utan även för en person som fått kännedom om uppgiften genom att för det allmännas räkning delta i en myndighets verk-

samhet på grund av anställning eller uppdrag hos myndigheten, tjänsteplikt eller på annan liknande grund. När det gäller personer som inte räknas till det allmännas verksamhet får sekretessen säkerställas på annat sätt, genom antingen bestämmelser i en lag vid sidan av den allmänna sekretesslagstiftningen, sekretessavtal eller utlämnande av sekretessbelagda uppgifter med förbehåll (jfr prop. 1979/80:2 Del A, s. 128).

OSL innehåller redan vissa sekretessbestämmelser som är tillämpliga hos myndigheterna som avses i artikel 84.1 i direktivet. Således gäller sekretess redan för vissa uppgifter hos Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Riksbanken och Regeringskansliet. Utgångspunkten för bedömningen av om ytterligare sekretessbestämmelser behövs bör därför vara i vilken mån de uppgifter som direktivet avser att skydda redan omfattas av sekretess enligt befintliga bestämmelser. I det följande behandlas därför gällande sekretessbestämmelser i OSL och OSF samt, i anslutning till det, vår bedömning av om dessa uppfyller de krav som direktivet ställer.

32.2.3 Sekretess till skydd för allmänna intressen

Kommitténs bedömning: Befintliga sekretessbestämmelser i OSL till skydd för allmänna intressen uppfyller de krav som direktivet ställer på konfidentialitet hos myndigheter i det avseendet.

Skälen för kommitténs bedömning

Statsfinanssekretess

Sekretess gäller enligt 16 kap. 1 § första stycket OSL hos regeringen, Riksbanken och Riksgäldskontoret för uppgift som rör rikets centrala finanspolitik, penningpolitik eller valutapolitik, om det kan antas att syftet med beslutade eller förutsedda åtgärder motverkas om uppgiften röjs (s.k. statsfinanssekretess). Av andra paragrafen samma kapitel framgår att om en myndighet får en uppgift som är sekretessreglerad i 1 § från en myndighet som avses där, blir 1 § tillämplig på uppgiften också hos den mottagande myndigheten.

Statsfinanssekretessen är i första hand tillämplig hos regeringen och de myndigheter som är ansvariga för de politikområden som nämns i bestämmelsen. Sekretessen för uppgifter enligt denna bestämmelse överförs dock till annan myndighet för det fallet regeringen, Riksbanken eller Riksgäldskontoret lämnar ut uppgifter till myndigheten. I förhållande till enskilda finns det möjlighet att lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt bestämmelsen med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL, vilket innebär att det uppkommer en tystnadsplikt för mottagaren av uppgiften. Statsfinanssekretessen får därmed anses motsvara det krav som direktivet ställer på en skadebedömning utifrån allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken.

Inspektion, revision eller annan granskning

Sekretess gäller enligt 17 kap. 1 § OSL för uppgift om planläggning eller andra förberedelser för sådan inspektion, revision eller annan granskning som en myndighet ska göra, om det kan antas att syftet med granskningsverksamheten motverkas om uppgiften röjs.

Sekretessbestämmelsen i 17 kap. 1 § OSL är bl.a. tillämplig på den inspektionsverksamhet på skilda områden som statliga myndigheter, exempelvis Finansinspektionen, bedriver i fråga om enskilda. Även här finns möjlighet att till enskilda lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt bestämmelsen med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL. Sekretessprövningen som ska göras enligt denna bestämmelse motsvarar den som direktivet ställer för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Risk- och sårbarhetsanalyser m.m.

Sekretess gäller enligt 18 kap. 13 § OSL för uppgift som hänför sig till en myndighets verksamhet som består i risk- och sårbarhetsanalyser avseende fredstida krissituationer, planering och förberedelser inför sådana situationer eller hantering av sådana situationer, om det kan antas att det allmännas möjligheter att förebygga och hantera fredstida kriser motverkas om uppgiften röjs.

Av förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap framgår att varje statlig myndighet under regeringen, med

undantag för bl.a. Regeringskansliet, ska göra risk- och sårbarhetsanalyser samt planering och förberedelser som avses i bestämmelsen. Sekretessen täcker uppgifter i sådan verksamhet samt uppgifter som uppkommer under en kris. Sekretessen följer med en uppgift som har insamlats eller producerats i den angivna verksamheten när en sådan uppgift lämnas till en annan myndighet. Eftersom sekretessbestämmelsen även gäller hos den mottagande myndigheten, kan det inte antas att det allmännas möjligheter att förebygga och hantera fredstida kriser motverkas om uppgiften lämnas till en mottagande myndighet. Någon särskild sekretessbrytande regel för utlämnande av uppgifter myndigheterna emellan finns därför inte. Uppgifter som omfattas av sekretess enligt bestämmelsen kan lämnas ut till enskilda med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL eller, om förbehåll inte kan uppställas och ett utlämnande anses nödvändigt för att myndigheten ska kunna utföra analys-, förberedelse- eller planeringsarbetet, med stöd av 10 kap. 2 § OSL (jfr prop. 2004/05:5 s. 262 ff.).

Det är i och för sig inte i första hand finansiella kriser som lagstiftaren hade i åtanke när 18 kap. 13 § OSL infördes. Ordalydelsen utesluter dock inte att den tillämpas på sådana kriser. De myndigheter som är involverade i arbetet med finansiell stabilitet upprättar visserligen inga risk- och sårbarhetsanalyser för finansiella kriser men däremot olika typer av planer och vidtar andra förberedelseåtgärder för att förebygga sådana kriser. Myndigheternas planering och förberedelser liksom deras hantering, baserar sig emellertid på den analys de gör av var risken kan uppkomma och hur den påverkar det finansiella systemet. Enligt vår bedömning är alltså riskanalysen en integrerad del i myndigheternas planerings- och förberedelsearbete och i krishanteringen. Även denna bestämmelse får i viss mån anses tillgodose direktivets krav på skadebedömning med avseende på syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Sammanfattande bedömning

Mot bakgrund av det anförda anser kommittén att gällande rätt uppfyller de krav som direktivet föreskriver när det gäller utvärdering av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära

eller ekonomiska politiken och syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

32.2.4 Sekretess till skydd för enskilda intressen

Kommitténs förslag: Sekretessbestämmelsen för ärende enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen) ska ändras till att gälla i ärende om förebyggande statligt stöd och i ärende om statligt stöd som ges med hjälp av de statliga stabiliseringsverktygen.

I ett resolutionsärende ska det gälla motsvarande sekretess som i ärenden om förebyggande statligt stöd och statligt stöd med hjälp av de statliga stabiliseringsverktygen.

I andra ärenden hos resolutionsmyndigheten ska sekretess gälla för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Om en myndighet i ett ärende som nu nämnts får en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, ska den sekretessen överföras till ärendet.

Tystnadsplikten ska i pågående ärenden om statligt stöd respektive resolution ha företräde framför meddelarfriheten. I avslutade sådana ärenden, liksom i resolutionsmyndighetens andra ärenden, ska tystnadsplikten ha företräde framför meddelarfriheten för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Skälen för kommitténs förslag

Tillståndsgivning och tillsyn på finansiella marknader

Sekretess gäller enligt 30 kap. 4 § första stycket 1 OSL i en statlig myndighets verksamhet som består i tillståndsgivning eller tillsyn med avseende på bank- och kreditväsendet, värdepappersmarknaden eller försäkringsväsendet för uppgift om affärs- eller drift-

förhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att denne lider skada om uppgiften röjs. Enligt punkten 2 i samma stycke gäller sekretess i nämnda verksamhet även för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som myndighetens verksamhet avser.

Begreppet "tillsyn" ska enligt förarbetena inte ges en alltför snäv tolkning utan får anses omfatta alla de fall där en myndighet har en övervakande eller styrande funktion (prop. 1979/80:2 Del A, s. 233). Bestämmelsen är tillämplig både på Finansinspektionens löpande tillsyn och på den del av inspektionens verksamhet som syftar till att förebygga en finansiell kris. Även verksamheten som syftar till att förhindra problem i bank- och kreditväsendet, värdepappersmarknaden och försäkringsväsendet kan nämligen klassas som tillsyn. Bestämmelsen är också tillämplig på Riksbankens verksamhet som består i övervakning av bank- och kreditväsendet (jfr a.s.). Den är däremot inte enligt gällande rätt tillämplig på Riksgäldskontorets verksamhet, eftersom den myndigheten inte uttryckligen i lag eller annan författning har tilldelats någon roll i övervakningen av finansmarknaden.

Övrig tillsyn m.m. som utövas av statlig myndighet

Enligt 30 kap. 23 § OSL gäller sekretess, i den utsträckning regeringen meddelar föreskrifter om det, i en statlig myndighets verksamhet som består i utredning, planering, prisreglering, tillståndsgivning, tillsyn eller stödverksamhet med avseende på produktion, handel, transportverksamhet eller näringslivet i övrigt för uppgift om en enskilds affärs- eller driftförhållanden, uppfinningar eller forskningsresultat, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och för uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden för den som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet.

Regeringen har med stöd av denna bestämmelse meddelat föreskrifter om sekretess i 9 § OSF och bilagan till OSF. Föreskrifterna innebär att sekretess gäller för sådana uppgifter och under samma förutsättningar som anges i 30 kap. 23 § OSL bl.a. i statliga myndigheters utredning och planering enligt förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap, som berörts i det före-

gående, eller enligt motsvarande äldre bestämmelser. Vidare gäller sekretess i samma utsträckning i utredning och planering hos Riksgäldskontoret i frågor som rör bank- och kreditväsendet. Bestämmelsen får bl.a. tillämpas på uppgifter som tas in i eventuella resolutionsplaner som upprättas av myndigheten.

Vidare har regeringen med stöd av 30 kap. 23 § OSL meddelat föreskrifter om sekretess i 9 § OSF och bilagan till OSF som innebär att sekretess gäller för utredning, planering, tillståndsgivning, prisreglering, tillsyn och stödverksamhet hos regeringen i frågor som rör näringslivet. Enligt denna bestämmelse kan de uppgifter om enskilda institut som regeringen kan komma att få del av vid planering, utredning eller tillsyn omfattas av sekretess. Enligt bestämmelsen gäller visserligen sekretess för statlig myndighets verksamhet som består i utredning etc. Även regeringens, och inte minst Regeringskansliets, krisförebyggande och krisförberedande uppgifter utgör emellertid sådan verksamhet.

Insättningsgaranti och investerarskydd

Sekretess gäller enligt 30 kap. 10 § första stycket 1 OSL hos garantimyndighet enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti och lagen (1999:158) om investerarskydd i myndighetens verksamhet enligt dessa lagar för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs. Vidare gäller sekretess enligt samma stycke 2 i garantimyndighetens verksamhet enligt dessa lagar för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för någon annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som myndighetens verksamhet avser eller med ett utländskt institut med filial i Sverige som endast omfattas av ett utländskt garantisystem.

Riksgäldskontoret är garantimyndighet enligt de två lagar som bestämmelsen hänvisar till. I likhet med vad som gäller hos Finansinspektionen enligt 30 kap. 4 § OSL utgår sekretessprövningen enligt denna bestämmelse från en presumtion för offentlighet med avseende på affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser. Med uttrycket ”den som myndighetens verksamhet avser” åsyftas dock i detta sammanhang endast vissa värdepappersföretag, kreditinstitut och deras filialer (jfr prop. 1996/97:23 s. 7). För uppgifter om ekonomiska eller personliga

förhållanden för någon annan som trätt i förbindelse med den som garantimyndighetens verksamhet avser råder absolut sekretess.

Statligt stöd till kreditinstitut

Sekretess gäller enligt 30 kap. 12 § första stycket OSL i ärende enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen), till dess ärendet har slutförts för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Enligt andra stycket samma paragraf gäller sekretess i ett avslutat ärende som avses i första stycket för uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

Sekretessbestämmelserna är tillämpliga hos alla instanser där ärenden om statligt stöd hanteras, dvs. hos Riksgäldskontoret i egenskap av stödmyndighet, Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut och regeringen. Sekretessen i första stycket gäller pågående ärenden enligt stödlagen och omfattar samma typ av uppgifter som de som omfattas av sekretess enligt 30 kap. 4 och 10 §§. För att de stödåtgärder som övervägs inte ska motverkas genom att uppgifter som kan visa sig orsaka skada röjs är dock sekretessen under hanteringen av ärendena enligt stödlagen absolut (jfr prop. 2008/09:61 s. 60).

Riksbankens verksamhet

Enligt 31 kap. 1 § första stycket OSL gäller sekretess i Riksbankens kassarörelse, valutahandel, in- och utlåningsrörelse, betalningsutjämning samt handel med värdepapper eller med rättigheter och skyldigheter som anknyter till sådana tillgångar för uppgift om en enskilds ekonomiska förhållanden. Till denna verksamhet hänförs bl.a. hanteringen av sedlar och mynt, köp och försäljning av utländsk valuta, förvaltning av valutareserven, in- och utlåning från respektive till staten, banker m.fl. samt värdepapperstransaktioner.

Till Riksbankens utlåningsrörelse räknas bl.a. handlingar rörande avtal om likviditetsstöd till bank (jfr RÅ 2008 not 172 och HFD:s dom den 6 oktober 2009, mål nr 4270-09). Sekretessen enligt denna bestämmelse är absolut. I det fallet Riksbanken med stöd av en sekretessbrytande bestämmelse lämnar en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket till en myndighet i ett ärende som avses i 30 kap. 12 § blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i det ärendet.

Behovet av ändrade och nya sekretessbestämmelser

Som framgår av det föregående råder sekretess i olika omfattning för uppgifter som förekommer i ärenden och verksamhet hos de myndigheter som kommer att involveras i det förberedande arbetet och i resolution enligt direktivet. De svenska myndigheternas uppgifter och befogenheter kommer dock i vissa avseenden att skilja sig åt från de som de har i dag när det gäller hantering av kriser i institut. En ny myndighet, eller i vart fall en ny funktion inom en redan befintlig myndighet, kommer att skapas och nya ärendetyper kommer att uppkomma för myndigheten att handlägga. Uppgifter som i dag förekommer i ärenden enligt stödlagen och skyddas enligt 30 kap. 12 § OSL kommer, efter direktivets genomförande, att förekomma i ärenden enligt annan lagstiftning. Kommitténs förslag i det föregående innebär att sådana uppgifter kommer att förekomma i ärenden enligt lagen om förebyggande statligt stöd (se kapitel 26), i ärenden om statligt stöd som ges av regeringen med tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen (se kapitel 16) eller i ärenden om resolution enligt den nya lagen om resolution. Genomförandet av direktivet innebär dessutom att statligt stöd inte kommer att vara det primära verktyget för att hantera ett företag under resolution. Som kommittén tidigare har redogjort för föreskriver nämligen direktivet nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder innan statligt stöd, annat än förebyggande sådant, kan komma i fråga. EU:s statsstöddregler innebär vidare att statligt stöd, även förebyggande sådant, i regel måste föregås av nedskrivning eller konvertering av efterställda skulder.¹ Uppgifterna om det

¹ Se punkterna 43–45 i kommissionens meddelande om tillämpning, från och med den 1 augusti 2013, av reglerna om statligt stöd på stödåtgärder till förmån för banker i samband med finanskrisen (bankmeddelandet), 2013/C 216/01. Undantag från kravet på konvertering eller

berörda företagens affärs- och driftförhållanden kan antas vara lika känsliga, oavsett om uppgifterna förekommer i ett ärende om statligt stöd eller resolution.

Den förberedande eller krisavvärjande fasen består bl.a. i upprättande av återhämtnings- och resolutionsplaner, liksom Finansinspektionens respektive resolutionsmyndighetens bedömningar av de planerna. Såväl planerna i sig liksom myndigheternas bedömning av desamma kommer att innehålla känslig information som, om den görs offentlig, kan orsaka skada för såväl företaget i fråga som för dess kunder. Som anförs i det föregående skyddas sådana uppgifter i dagsläget av den sekretess som gäller hos dels Finansinspektionen enligt 30 kap. 4 § OSL, dels Riksgäldskontoret enligt 30 kap. 23 § samma lag och 9 § OSF. Även vissa andra ärenden som kan uppkomma i den förberedande eller förebyggande fasen bör dock omfattas av Finansinspektionens tillsynssekretess. Exempelvis torde ”tidigt ingripande”, tillsättande av tillfällig förvaltare samt konvertering eller nedskrivning av kapitalinstrument utanför resolution kunna utgöra sådana tillsynsåtgärder, vilket innebär att sekretess för vissa uppgifter i sådana ärenden gäller enligt 30 kap. 4 § OSL. Om Finansinspektionen lämnar uppgifter som sekretessregleras i den bestämmelsen till resolutionsmyndigheten blir emellertid uppgifterna offentliga, såvida inte sekretess följer av en primär sekretessbestämmelse som är tillämplig där eller av en bestämmelse om överföring av sekretess. I detta sammanhang kan konstateras att uppgiftslämnande myndigheterna emellan kommer att vara ganska vanligt (jfr nedan om informationsutbyte) och att det inte finns någon bestämmelse om överföring av sekretessen som är tillämplig i sådana fall. Vidare är frågan om gällande sekretessbestämmelser kan ge ett heltäckande skydd för känsliga uppgifter i den krisförberedande eller krisförebyggande fasen ytterst avhängig vilken myndighet som kommer att bli resolutionsmyndighet och hur uppgifterna enligt direktivet kommer att fördelas mellan denna myndighet och Finansinspektionen. Som framgått under avsnittet om resolutionsmyndigheten (kapitel 25) är detta frågor som det ankommer på regeringen att besluta om. Sekretessen i ärendena som nu avses bör emellertid inte vara beroende av hos vilken myndighet som ärendena handläggs.

nedskrivning av efterställda skulder förutsätter att sådana åtgärder skulle äventyra den finansiella stabiliteten eller leda till orimliga resultat (se avsnitt 3.15).

Mot den bakgrunden föreslås att 30 kap. 12 § OSL ska ändras till att gälla i ärenden om dels förebyggande statligt stöd, dels statligt stöd som regeringen ger med hjälp av de statliga stabiliseringsverktygen. Vidare föreslås två nya bestämmelser, 30 kap. 12 a och 12 b §§, som ska reglera sekretessen i ärenden om resolution respektive ärenden i den föreberedande eller krisavvärjande verksamheten hos resolutionsmyndigheten.

Sekretessens föremål och räckvidd m.m.

Sekretessens föremål i bestämmelserna bör, liksom nuvarande 30 kap. 12 § OSL, vara uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Liksom nuvarande ordning bör 30 kap. 12 § OSL vara tillämplig hos alla instanser där ärenden om statligt stöd hanteras. På samma sätt bör de nya 30 kap. 12 a och 12 b §§ vara tillämpliga hos alla myndigheter där ärenden om resolution av institut eller koncernföretag hanteras.

Den nya 30 kap. 12 a § OSL ska reglera sekretessen för uppgifter i resolutionsärenden, medan den nya 30 kap. 12 b § OSL ska reglera sekretessen för uppgifter i andra ärenden hos resolutionsmyndigheten. När det gäller gränsdragningen mellan resolutionsärenden och resolutionsmyndighetens övriga ärenden kan följande konstateras. Av artikel 82.1 i direktivet framgår att ett resolutionsärende kan inledas hos resolutionsmyndigheten på ett av två olika sätt. För det första kan det inledas genom tillsynsmyndighetens underrättelse till resolutionsmyndigheten att institutet faktiskt eller sannolikt fallerar och att alternativa privata åtgärder eller tillsynsåtgärder inte kommer att förhindra fallissemang inom en rimlig tidsram. Direktivet ställer inga formkrav på underrättelsen, men Eba har fått i uppgift att närmare specificera dess procedur och innehåll i tekniska standarder. För det andra kan enligt direktivet ärendet inledas på resolutionsmyndighetens eget initiativ. Enligt vårt förslag en dock en förutsättning för resolution att Finansinspektionen har prövat om företaget fallerar eller sannolikt kommer att falla och om det finns andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid skulle förhindra att företaget fallerar. Finansinspektionen kan göra en sådan prövning på eget initiativ eller på begäran av regeringen, resolutionsmyndigheten

eller Riksbanken. I det fallet kan det möjligtvis uppstå gränsdragningsvårigheter i förhållande till myndighetens övriga verksamhet som rör planering och utredning i frågor som rör bank- och kreditväsendet. Enligt kommitténs bedömning bör dock ett resolutionsärende anses inlett när myndigheten begär att inspektionen ska pröva om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att falla. I sådana fall bör ärendet avskiljas från myndighetens övriga verksamhet och tilldelas ett eget registrerings- eller diarienummer². Det förutsätts således inte att villkoren för resolution har bedömts uppfyllda för att ett resolutionsärende ska anses inlett, utan bedömningen av om så är fallet ankommer på resolutionsmyndigheten att göra efter att ärendet är inlett. Det förutsätts inte heller att det sker en värdering, nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument och tillämpning av resolutionsverktyg för att bestämmelsen ska vara tillämplig. Ett resolutionsärende kan avslutas utan att några sådana åtgärder vidtas. Resolutionsmyndighetens övriga ärenden hänför sig till den förberedande fasen i krishantering, som exempel kan upprättande av resolutionsplaner nämnas.

Undantag från sekretess och sekretessbrytande bestämmelser behandlas nedan.

Sekretessens styrka

Behovet av och styrkan i en sekretess kan inte bestämmas enbart med hänsyn till uppgifternas skyddsvärde. En sekretessregels utformning ska vara ett resultat av en avvägning mellan insyns- och sekretessintressena (se prop. 1979/80:2 Del A s. 75 f.).

Kommittén konstaterar att allmänheten och media har ett stort intresse av insyn i myndigheternas verksamhet i fråga om finansiell krishantering, inte minst sedan finanskrisen som utbröt år 2008. För det allmänna förtroendet för myndigheterna är det också viktigt att information som rör hur myndigheterna agerar i en kris-situation kan offentliggöras i så stor utsträckning som möjligt. Bristande förtroende kan både medföra svårigheter som annars inte skulle ha uppstått, och försvåra krishantering. Mot detta ska emellertid ställas de potentiella konsekvenser som kan komma av ett offentliggörande av känsliga uppgifter för ett företag i behov av statligt stöd eller i ett resolutionsärende.

² Jfr Wennergren, Offentlig förvaltning i arbete, 2008, s. 49.

Enligt kommitténs bedömning är argumenten som anfördes vid införandet av 30 kap. 12 § OSL fortfarande giltiga för statliga stödåtgärder. Som skäl för att sekretessen under hanteringen av ett ärende om statligt stöd bör vara absolut anförde regeringen att de stödåtgärder som övervägs inte ska motverkas genom att uppgifter som kan visa sig orsaka skada röjs. I detta sammanhang påpekade också regeringen att det är uppenbart att ett röjande av känsliga affärsuppgifter som hämtats in i ett ärende kan få stora negativa konsekvenser både för kreditinstitutet i fråga och för tredje part samt att det i en pågående krissituation kan vara svårt att skaffa sig en överblick över vilka uppgifter som är känsliga för institutet och vilka som inte är det (se prop. 2008/09:61 s. 60). Sekretessen för uppgifter i pågående ärenden om statligt stöd, oaktat om detta är av förebyggande eller annat slag, bör därför alltså vara absolut. Samma argument gör sig enligt kommitténs bedömning gällande även för pågående ärenden om resolution. Som kommittén anført i det föregående torde uppgifterna som förekommer i ett resolutionsärende vara lika känsliga som i ett ärende om statligt stöd, oavsett vilka resolutionsåtgärder övervägs. Kommittén anser därför att sekretessen ska vara absolut i pågående ärenden om statligt stöd eller resolution.

Även när det gäller avslutade sådana ärenden bör sekretessens styrka vara densamma som i nuvarande 30 kap. 12 § OSL. I avslutade ärenden om statligt stöd eller resolution bör därför sekretessen vara absolut med avseende på uppgifter om ekonomiska eller personliga förhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som årgården avser. För uppgift om affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, ska dock sekretessen gälla endast om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs.

När det gäller andra ärenden hos resolutionsmyndigheten, dvs. ärenden i den krisförberedande eller krisavärjande fasen, kan konstateras att befogenheterna liknar de tillsynsbefogenheter som tillkommer tillsynsmyndigheten enligt artikel 104 kapitaltäckningsdirektivet.³ Sekretessen i ärenden av det senare slaget kommer att regleras av 30 kap. 4 § OSL. Kommittén anser därför att motsvarande styrka på sekretessen bör gälla för uppgifter i sådana

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

ärenden som här avses. Till uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser ska således kopplas ett rakt skaderekvisit, medan sekretessen ska vara absolut för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

En annan sak är att de handlingar som upprättats i den förberedande eller förebyggande fasen och som tillförs resolutionsärendet, kommer att omfattas av den starkare sekretess som gäller i sådana ärenden. Exempelvis kommer resolutionsplanen i ett sådant fall att omfattas av absolut sekretess även med avseende på uppgifter som hänför sig till det aktuella institutet. Detsamma gäller för myndighetens bedömning av planen.

Sekretesstid m.m.

Nuvarande 30 kap. 12 § OSL begränsar, liksom övriga sekretessbestämmelser i 30 kap. som har behandlats i det föregående, sekretessen till att gälla i högst tjugo år. Sekretesstiden bör vara densamma i de bestämmelser som nu föreslås. Vidare bör rubriken närmast före 30 kap. 10 § OSL ändras så att den även omfattar resolutionsärenden och andra ärenden som kan uppkomma enligt resolutionsdirektivet.

Överföring av sekretess

Om en myndighet i ett ärende som avses i 30 kap. 12 § OSL får en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir enligt 30 kap. 13 § sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet. Denna överföring av sekretess är fortfarande motiverad för att säkerställa att uppgifter som omfattas av absolut sekretess hos Riksbanken eller Riksgäldskontoret och som lämnas till stödmyndigheten i ett ärende om statligt stöd även ska gälla i ärendet där. Kommittén anser att motsvarande överföring av sekretess bör gälla i ärenden hos resolutionsmyndigheten. 30 kap. 13 § OSL ska därför ändras i enlighet härmed.

Dispens från regeringen

Enligt 30 kap. 14 § OSL får regeringen för ett särskilt fall besluta om undantag från sekretessen enligt 10 § första stycket 1 samt 12 § första stycket 1 och andra stycket 1, om den finner det vara av vikt att uppgiften lämnas. Som skäl för denna bestämmelse anförde regeringen bl.a. följande (prop. 2008/09:61 s. 62). När samhället står inför eller befinner sig i en finansiell kris kan det uppstå situationer där det framstår som nödvändigt att andra marknadsaktörer och allmänheten i övrigt får information om vad som sker, t.ex. för att stabiliteten i samhället och tilltron till det finansiella systemet ska kunna värnas. För att ha möjlighet att möta intressekonflikter av det slag som då uppstår bör regeringen få befogenhet att för särskilt fall förordna om undantag från den sekretess som gäller för uppgift om affärs- och driftförhållanden hos den som ärendet avser, om regeringen finner det vara av vikt att uppgiften lämnas. Enligt kommitténs mening bör denna befogenhet kvarstå vad gäller ärenden om statligt stöd. Detta åstadkoms genom ändringen av 30 kap. 12 § OSL.

Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter

Tystnadsplikten som följer av gällande 30 kap. 12 § OSL har företräde framför meddelarfriheten förutom i det fallet ärendet är avslutat och uppgifterna rör affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser. Som skäl för detta anfördes vid bestämmelsens införande i huvudsak följande (prop. 2008/09:61 s. 63). En enskild som står i affärsförbindelse med ett berört kreditinstitut är inte själv föremål för någon stödåtgärd enligt den föreslagna lagen och uppgift som rör den enskildes ekonomiska och personliga förhållanden föreslås skyddas av absolut sekretess. Regeringen anser att det inte bör gälla någon meddelarfrihet för sådana uppgifter. Regeringen anser att det inte heller bör gälla någon meddelarfrihet för uppgifter om affärs- och driftförhållanden hos det berörda kreditinstitutet så länge uppgifterna omfattas av absolut sekretess, dvs. under ett pågående ärende. När ärendet har avslutats omfattas sådana uppgifter av ett rakt skaderekvisit, dvs. presumtionen är att uppgifterna är offentliga. I ett sådant skede anser regeringen att övervägande skäl talar för att meddelarfriheten bör ha företräde framför tystnadsplikten avseende sådana uppgifter.

Eftersom nya sekretessbestämmelser föreslås måste skälen till att låta tystnadsplikten enligt bestämmelserna ha företräde framför meddelarfriheten prövas. Utgångspunkten är att stor återhållsamhet ska iakttas vid prövningen av om undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter bör göras i ett särskilt fall. Den enskilda sekretessbestämmelsens konstruktion kan ge viss vägledning. När det är fråga om bestämmelser om absolut sekretess kan det finnas större anledning att överväga undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter än i andra fall (jfr prop. 1979/80:2, Del A s. 111 f.).

De skäl som regeringen anförde vid införande av sekretesslagens motsvarighet till 30 kap. 12 § OSL gör sig även gällande i ärenden om statligt stöd enligt de nya lagarna och i resolutionsärenden. Med hänsyn härtill och till kommitténs bedömning i det föregående bör tystnadsplikten ha företräde framför meddelarfriheten i pågående stöd- respektive resolutionsärenden och, såvitt avser uppgifter som hänför sig till den som trätt i affärsförbindelse eller motsvarande förbindelse med den som åtgärden avser, avslutade sådana ärenden. Meddelarfriheten bör dock ha företräde framför tystnadsplikten för uppgift om den som åtgärden avser i avslutade stöd- respektive resolutionsärenden.

När det gäller ärenden i den förberedande eller krisavvärjande fasen bör undantag från meddelarfriheten göras i samma utsträckning som när sekretess gäller enligt 30 kap. 4 § OSL. I sådana fall ska tystnadsplikten för uppgifter som hänför sig till den som trätt i affärsförbindelse eller motsvarande förbindelse med den som åtgärden avser ha företräde framför meddelarfriheten, medan meddelarfriheten ska ha företräde framför tystnadsplikten för uppgift om den som åtgärden avser. 30 kap. 30 § OSL ska därför ändras i enlighet härmed.

32.2.5 Undantag från sekretess

Kommitténs bedömning: De sekretessbrytande bestämmelserna i OSL tillgodoser möjligheterna att göra undantag från sekretessen i enlighet med direktivet.

Skälen för kommitténs bedömning

Av artikel 84.3 i direktivet framgår att personerna som omfattas av konfidentialitetskravet, trots detta får röja konfidentiella uppgifter för personer eller myndigheter under vissa förutsättningar. De fall som tas upp i direktivet är röjande som sker

- inom ramen för utövandet av uppgifter enligt direktivet,
- i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda institut eller av koncernföretag, eller
- efter uttryckligt samtycke från myndigheten eller institutet eller koncernföretaget som tillhandahöll uppgifterna.

Vidare framgår av artikel 84.6 att konfidentialitetskravet inte påverkar tillämpningen av nationell rätt om röjande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

Möjligheten att röja uppgifter i samband med utövandet av uppgifterna enligt direktivet motsvaras av vissa sekretessbrytande bestämmelser i 10 kap. OSL, däribland bestämmelsen om nödvändigt utlämnande i 10 kap. 2 § OSL.

Ett utlämnande av uppgifterna på ett sätt som omöjliggör identifiering av den som uppgiften avser kan i viss mån sägas motsvara den möjligheten som finns i svensk rätt att lämna sekretessbelagda uppgifter i avidentifierat skick (jfr prop. 1979/80:2 Del A, s. 84).

Utlämnande med den enskildes samtycke har sin motsvarighet i 10 kap. 1 § OSL. Någon motsvarande möjlighet för myndigheter att efterge sekretessen finns dock inte enligt OSL och bör inte heller införas i svensk rätt. En sådan möjlighet står i strid med den grundläggande principen att myndigheten som förvarar en handling ska, utifrån tillämpliga sekretessbestämmelser och förutsättningarna i det enskilda fallet, pröva om uppgifterna i den kan röjas. I detta sammanhang kan emellertid konstateras att det i vissa andra EU-länders sekretesslagstiftning förekommer en möjlighet för den myndighet som tillhandahåller andra myndigheter sekretessbelagda uppgifter att kontrollera till vem handlingen lämnas vidare, s.k. *originator control*. Med hänsyn till den potentiella skada som skulle kunna uppkomma om sekretessbelagda uppgifter blev offentliga genom överlämnandet kan dock förutsättas att den kontrollerande myndigheten noggrant bedömer vilket sekretesskydd som uppgifterna skulle ha hos mottagaren och, särskilt om sådant skydd

skulle saknas, intresset av att uppgifterna lämnas vidare. För svenska myndigheter finns det möjlighet att göra motsvarande överväganden vid tillämpning av 10 kap. 27 § OSL. Vidare ger sekretessen enligt 15 kap. 1 a § OSL möjlighet att tillgodose en utländsk myndighets önskemål att uppgift som den tillhandahållit en svensk myndighet inom ramen för krishanteringsramverket inte lämnas vidare (jfr prop. 2012/13:192 s. 11 och 29 ff.).

I 10 kap. OSL finns vidare bestämmelser som bryter sekretessen i samband med civilrättsliga eller straffrättsliga förfaranden. Bestämmelserna i OSL tillgodoser därmed möjligheterna att göra undantag från sekretessen i enlighet med direktivet.

32.3 Sekretess för andra än de som omfattas av OSL och OSF

Kommitténs förslag: Enskilda personer som deltar eller deltagit i resolutionsprocessen enligt direktivet får inte obehörigen röja eller utnyttja uppgifter som de genom sitt deltagande fått veta om enskilda affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller sådana uppgifter som hänför sig till risk- och sårbarhetsanalyser, planering och förberedelser eller hantering av framtida krissituationer.

Kommitténs bedömning: För enskilda personer som inte ska delta i resolutionsprocessen, men som ändå måste få ta del av information som hänför sig till processen, kan sekretessen för känsliga uppgifter säkerställas genom utlämnande med förbehåll eller genom sekretessavtal.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Som anförts i det föregående föreskriver direktivet konfidentialitet även för vissa andra personer än de som omfattas av OSL och OSF och som kan komma att medverka i resolutionsprocessen enligt direktivet. För dessa personer får sekretessen för känsliga uppgifter säkerställas på annat sätt, genom antingen bestämmelser i en lag vid sidan av den allmänna sekretesslagstiftningen, sekretessavtal eller utlämnande av sekretessbelagda uppgifter med förbehåll (jfr prop. 1979/80:2 Del A, s. 128).

Det får förutsättas att myndigheterna som har informationen i varje enskilt fall prövar om uppgifter kan lämnas ut till någon av de personer som nu avses. I det fallet uppgifterna som behöver lämnas ut inte omfattas av någon bestämmelse om tystnadsplikt borde det i flera fall vara möjligt för myndigheten att lämna ut uppgifterna med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL. Genom förbehållet uppkommer en tystnadsplikt för mottagaren som inskränker både yttrande- och meddelarfriheten. Det finns dock fall då utlämnande med förbehåll inte är möjligt eller lämpligt. Uppgifter som omfattas av absolut sekretess kan exempelvis inte lämnas ut med förbehåll eftersom 10 kap. 14 § OSL förutsätter att sekretessbestämmelsen som reglerar uppgifterna i handlingen har ett skaderekvisit. Med hänsyn till kommitténs förslag i det föregående kan resolutionsmyndigheten inte använda sig av möjligheten att lämna ut sekretessbelagda uppgifter med förbehåll i resolutionsärenden. Vidare kan ett förbehåll inte meddelas generellt utan att ange vilken person, inom exempelvis ett broinstitut, det riktar sig till och det kan inte heller i meddelas i förväg för viss typ av information.

Flera av de personer som nämns i artikel 84.1 f har tystnadsplikt i fråga om vissa uppgifter och under vissa förutsättningar enligt speciallagstiftning. Som exempel kan tystnadsplikten för advokater (8 kap. 4 § RB), godkända och auktoriserade revisorer (26 § revisorslagen [2001:883]) och andra revisorer (35 § revisionslagen [1999:1079]) nämnas. Personerna som räknas upp i denna punkt torde dessutom i de flesta fall då de anlitas av resolutionsmyndigheten, Finansinspektionen eller Regeringskansliet vara sådana konsulter som omfattas av myndigheternas sekretess. Det omvända kan dock antas vara fallet om de anlitas av en potentiell förvärvare. Detsamma får förmodas gälla för övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster till potentiella förvärvare eller tillfälliga eller särskilda förvaltare, broinstitut eller tillgångsförvaltningsenheter som intar en i förhållande till myndigheten självständig ställning.

Särskilda eller tillfälliga förvaltares rättsliga ställning har tidigare berörts i respektive avsnitt (avsnitten 9.4 och 29.6 och). Den föreslagna ordningen innebär sannolikt att en tillfällig förvaltare som ska arbeta tillsammans med ledningen kommer att omfattas av OSL:s sekretessbestämmelser för myndigheten som har förordnat honom eller henne, dvs. Finansinspektionens tillsynssekretess enligt 30 kap. 4 § OSL, eftersom förvaltaren får anses som osjälv-

ständig i förhållande till myndigheten. En tillfällig förvaltare som ska ersätta ledningen ska dock, liksom en särskild förvaltare, i princip träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe likt vad som gäller för en likvidator eller syssloman enligt ABL. Även om förvaltarna ska utöva sina befogenheter under myndighetens kontroll, kommer de i vissa avseenden att inta en i förhållande till myndigheten självständig ställning. Vid sådana förhållanden torde förvaltarna inte anses vara sådana uppdragstagare som enligt 2 kap. 1 OSL omfattas av samma sekretessbestämmelser som myndigheten. För att dessa personer ska kunna utföra sina uppgifter behöver de tillgång till information om såväl institutet som dess kunder. I sådana fall är det inte praktiskt möjligt att reglera sekretessen för uppgifter som de får kännedom om i sin tjänsteutövning genom utlämnande med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL. Med hänsyn till att det rör sig om åtgärder som myndigheterna måste ha möjlighet att tillgripa framstår det inte heller som lämpligt att göra sekretessen beroende av avtal. Det samma gäller för broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag som är självständiga i förhållande till myndigheten. Ett broinstitut skulle i och för sig kunna omfattas av tystnadsplikten i 1 kap. 10 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse. Tystnadsplikten i den bestämmelsen är emellertid begränsad till att avse enskildas förhållanden till kreditinstitutet, vilket inte kan anses tillgodose det skydd för uppgifter som direktivet föreskriver.

Mot bakgrund av vad som anförts ovan anser kommittén att det finns behov av en allmänt utformad bestämmelse om tystnadsplikt för enskilda personer som deltar eller deltagit i resolutionsprocessen. Bestämmelsen ska tillämpas för dessa personer i såväl den förberedande fasen, exempelvis i samband med upprättande av resolutionsplaner, som i resolutionsfasen. Metoden att använda skaderekvisit för att begränsa sekretessen är i sådana fall inte ändamålsenlig. En anledning till det är att de detaljerade reglerna i OSL för det allmännas verksamhet svarar mot den grundläggande offentlighetsprincipen inom detta område. För enskilda finns ingen motsvarande principiell skyldighet att hålla uppgifter tillgängliga. Ett sätt att avgränsa tystnadsplikten för enskilda är att ange att de inte obehörigen får röja eller utnyttja vad de får veta inom ramen för sitt arbete. Vid bedömningen av vad som är obehörigt blir det naturligt att söka ledning i det skaderekvisit som finns i OSL:s motsvarande bestämmelser, dvs. vad som typiskt sett skulle vara

obehörigt respektive behörigt inom det allmännas verksamhet⁴. Som obehörigt röjande avses således inte att uppgifterna lämnas med stöd av lag eller uppgiftslämnande som är nödvändigt för att den enskilde personen ska kunna fullgöra sina uppgifter i resolutionsprocessen. Uppgiftslämnande som krävs för att myndigheterna som involveras i resolutionsprocessen ska kunna planera eller utföra en resolutionsåtgärd anses inte heller som obehörigt röjande. Tystnadsplikten bör, liksom för det allmänna, omfatta uppgifter om enskilda affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller risk- och sårbarhetsanalyser, planering och förberedelser eller hantering av fredstida krissituationer.

Bestämmelsen ska vara tillämplig på fysiska personer som deltar eller deltagit i resolutionsprocessen, oavsett i vilket skede, och som inte omfattas av OSL:s och OSF:s bestämmelser. Det kan röra sig om experter som anlitas av annan än myndigheterna i samband med upprättande av resolutionsplaner i den förberedande fasen. I den krisförebyggande fasen kan bestämmelsen bl.a. vara tillämplig på tillfälliga förvaltare. Som exempel på personer som deltar i den krishanterande fasen och som omfattas av bestämmelsen kan särskilda förvaltare och förvärvare av företaget under resolution nämnas. I juridiska personer ska tystnadsplikten gälla för den verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda. Tystnadsplikten ska gälla både under fullgörande av uppdrag, anställning eller motsvarande och efter att detta avslutats. Potentiella förvärvare, liksom de konsulter som en sådan person anlitar inför ett förvärv, omfattas emellertid inte av denna bestämmelse. Tystnadsplikt för sådana personer får i stället åstadkommas genom utlämnande av uppgifter med förbehåll enligt 10 kap. 14 § OSL eller med sekretessavtal.

⁴ Jfr prop. 1979/80:80 s. 48 och prop. 1980/81:28 s. 22 f.

32.4 Informationsutbyte

32.4.1 Resolutionsdirektivets innehåll om informationsutbyte

Enligt artikel 84.4. ska denna artikel inte förhindra

- a) anställda vid och experter från de organ eller de enheter som avses i 84.1 a–j från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet,
- b) resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och experter, från att utbyta uppgifter med varandra och med andra resolutionsmyndigheter i unionen, andra behöriga myndigheter i unionen, behöriga ministerier, centralbanker, insättningsgarantisystem, system för ersättning till investerare, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, personer som har till uppgift att utföra obligatorisk revision av räkenskaper, Eba, eller om inte annat följer av artikel 98, myndigheter i tredjeland, som utövar uppgifter som motsvarar resolutionsmyndigheternas uppgifter, eller, i enlighet med strikta sekretessregler till en potentiell förvärvare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd.

Vidare får medlemsstaterna enligt artikel 84.5, utan hinder av andra bestämmelser i denna artikel, tillåta utbyte av information med

- a) andra personer som omfattas av strikta sekretessregler när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd
- b) parlamentariska undersökningskommittéer i det egna landet, revisionsrätter i det egna landet och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i det egna landet enligt lämpliga villkor, och
- c) nationella myndigheter som är ansvariga för att övervaka något av följande: betalningssystem, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter som fått i uppgift att tillse finansiella marknader och försäkringsföretag och tillsynspersonal som företräder sådana organ, myndigheter i medlemsstaterna med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, myndigheter med uppdrag att bevara stabiliteten i

det finansiella systemet och personer med ansvar för obligatorisk revision.

Enligt artikel 90 ska resolutionsmyndigheterna och behöriga myndigheter, om inte annat följer av artikel 84, på begäran lämna alla upplysningar till varandra som är relevanta för dem när de ska fullgöra sina uppgifter enligt direktivet. Den samordnande resolutionsmyndigheten ska samordna flödet av alla relevanta upplysningar mellan resolutionsmyndigheterna. När upplysningar begärs och erhållits från ett tredjelands resolutionsmyndighet, ska tillstånd sökas av resolutionsmyndigheten till att upplysningarna vidarebefordras, utom i fall där tredjelands resolutionsmyndighet redan har gett sitt samtycke till att de upplysningarna vidarebefordras. Resolutionsmyndigheter ska inte vara skyldiga att vidarebefordra information som har tillhandahållits av en resolutionsmyndighet i tredjeland, såvida inte resolutionsmyndigheten i tredjeland har samtyckt till att informationen översänds. Resolutionsmyndigheterna ska dela upplysningarna med det behöriga ministeriet när de gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet eller som kan få konsekvenser för offentliga medel.

Enligt artikel 98.1 ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier utbyter konfidentiella uppgifter, inbegripet återhämtningsplaner, med berörda myndigheter i tredjeland endast om följande villkor uppfylls:

- a) De myndigheterna i tredjeland omfattas av krav och standarder för sekretess som av samtliga berörda myndigheter minst anses vara likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 84.

I den mån utbytet av information gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig dataskyddsrätt i unionen och nationell dataskyddsrätt.

- b) Uppgifterna är nödvändiga för att de berörda myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra sina i nationell rätt föreskrivna resolutionsuppgifter som är likvärdiga med dem som fastställs i detta direktiv och, om inte annat följer av 98.1 a, inte används för andra ändamål.

Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat ska enligt artikel 98.2 resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut de uppgifterna till de berörda myndigheterna i tredjeland, såvida inte följande villkor uppfylls:

- a) Den behöriga myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer (nedan kallad uppgiftslämnande myndighet) samtycker till att de lämnas ut.
- b) Uppgifterna lämnas ut endast för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt.

För tillämpningen av artikel 98 bedöms uppgifter vara konfidentiella, om de omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten.

32.4.2 Utbyte av information inom myndigheten m.fl.

Kommitténs förslag: Riksgäldskontoret ska förse stödmyndigheten och resolutionsmyndigheten med de uppgifter som myndigheten behöver i sin verksamhet som rör förebyggande statligt stöd respektive statligt stöd som ges med hjälp av de statliga stabiliseringsverktygen. Uppgiftsskyldigheten ska vara sekretessbrytande.

Kommitténs bedömning: I övrigt finns inte anledning att införa särskilda bestämmelser för att åstadkomma informationsutbyte inom myndigheter och andra personer som deltar i resolutionsprocessen.

Det finns inte heller skäl att införa bestämmelser för att åstadkomma intern sekretess mellan resolutionsmyndighetens olika verksamhetsgrenar.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Som framgår ovan ska enligt artikel 84.4 a anställda vid och experter från de organ eller de enheter som avses artikel 84.1 a–j inte vara förhindrade från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet.

I syfte att säkerställa att de konfidentialitetskrav som fastställs i artikel 84.1 och 3 respekteras ska enligt artikel 84.2 de personer som avses i punkt 1 a, b, c, g, h, j och k försäkra sig om att det finns interna bestämmelser, inbegripet bestämmelser för att säkra konfidentialiteten för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen.

Vad särskilt gäller resolutionsmyndigheten framgår vidare av artikel 3.3 att resolutionsmyndighetens funktion ska vara operativt oberoende från berörda myndigheters andra funktioner och personalen som utför resolutionsmyndighetens funktioner ska vara strukturellt separerad från och följa andra rapporteringsvägar än den personal som utför uppgifterna enligt tillsynsförordningen⁵ och kapitaltäckningsdirektivet eller från den berörda myndighetens andra funktioner. Medlemsstaten eller resolutionsmyndigheten ska därför anta och offentliggöra de relevanta interna regler som krävs, inbegripet regler som rör tystnadsplikten och informationsutbyten mellan de olika funktionerna.

Svensk rätt ger ingen möjlighet för myndigheter att anta egna regler om tystnadsplikt eftersom sekretessregleringen i det allmännas verksamhet är förbehållen riksdagens och regeringens normgivning. Sekretessen i det allmännas verksamhet gäller enligt 8 kap. 1 § OSL mot enskilda och andra myndigheter, varför det normalt sett inte finns hinder för anställda m.fl. inom samma myndighet att utbyta sekretessbelagda uppgifter med varandra. Om det inom en myndighet finns olika verksamhetsgrenar som är att betrakta som självständiga i förhållande till varandra gäller emellertid sekretessen enligt 8 kap. 2 § OSL även mellan de olika verksamhetsgrenarna. Av förarbetena framgår att det är fråga om olika verksamhetsgrenar om det finns olika delar av en myndighets verksamhet som har att tillämpa sinsemellan helt olika set av sekretessbestämmelser. Om verksamheterna bedöms utgöra olika verksamhetsgrenar måste det därefter göras en bedömning av om de också har organiserats på ett sådant sätt att de förhåller sig självständiga till varandra. Det är bara om båda dessa kriterier är uppfyllda som det uppstår en sekretessgräns inom en myndighet (jfr prop. 2008/09:150 s. 360).

Kommittén anser att gällande rätt ger tillräckliga förutsättningar för att garantera informationsutbyte inom myndigheter och andra

⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

personer som deltar i resolutionsprocessen. Gällande rätt ger också möjlighet att tillgodose behovet av sekretess inom respektive myndighet. Ytterst är dock den interna sekretessen beroende av vilken verksamhet som myndigheten bedriver och hur denna är organiserad. I detta sammanhang kan följande konstateras.

Utöver uppdraget som stödmyndighet bedriver Riksgäldskontoret även annan verksamhet, däribland statens upplåningsverksamhet. För att uppgiftslämnande från den senare verksamheten till den förra inte ska vara beroende av hur myndigheten är organiserad har Riksgäldskontoret enligt 8 kap. 2 stödlagen en uppgiftsskyldighet gentemot stödmyndigheten (jfr prop. 2008/09:61 s. 61 f.). Som framgår av avsnitten om förebyggande statligt stöd och resolutionsmyndigheten anser kommittén att Riksgäldskontoret även fortsättningsvis ska hantera sådana ärenden där statligt stöd kan komma i fråga. För att säkerställa ett motsvarande informationsutbyte som i dag gäller i ärenden enligt stödlagen bör liknande bestämmelser om uppgiftsskyldighet införas i de lagar som här föreslås ska reglera statligt stöd. I enlighet med vad kommittén anfört i sitt delbetänkande (s. 501 ff.) bör dock uppgiftsskyldigheten utvidgas till att avse uppgifter som stödmyndigheten behöver i sin verksamhet, i stället för i ärenden, enligt de lagarna.

Kommittén har i avsnittet om resolutionsmyndigheten (kapitel 25) föreslagit att regeringen ska bestämma vilken eller vilka myndigheter som ska utföra de uppgifter som enligt direktivet ankommer på resolutionsmyndigheten att utföra. I samma avsnitt har kommittén bedömt att huvuddelen av dessa uppgifter bör delegeras och fördelas mellan Riksgäldskontoret och Finansinspektionen samtidigt som regeringen kan avstå från att delegera vissa uppgifter, exempelvis när det gäller beslut med stor betydelse för statsfinanserna eller den finansiella stabiliteten. Enligt kommitténs bedömning bör Riksgäldskontoret ha ansvaret för hanteringen av företag under resolution och upprättande av resolutionsplaner medan Finansinspektionen bör ges ansvaret för att besluta om åtgärder för att undanröja hinder mot att hantera företag i resolution och minimikrav på nedskrivningsbara skulder. För de närmare överväganden som ligger bakom kommitténs bedömning i dessa avseenden hänvisas till kapitel 25.

I detta sammanhang kan dock konstateras att det, förutsatt att resolutionsfunktionen förläggs hos Riksgäldskontoret eller en annan befintlig myndighet, finns behov av en sekretessgräns mellan denna funktion och myndighetens övriga verksamhet. Enligt

kommitténs bedömning bör de nya sekretessbestämmelser som föreslagits i det föregående, dvs. 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL, kunna ingå i det särskilda set med sekretessbestämmelser som gäller för resolutionsfunktionen och som innebär att det uppstår en sekretessgräns mellan denna funktion och övriga verksamhetsgrenar. Vidare får förutsättas att den myndighet som utses till resolutionsmyndighet organiserar sin verksamhet på ett sätt så att det uppstår en sekretessgräns mellan resolutionsverksamheten och myndighetens övriga verksamhet. Det finns mot den bakgrunden inte anledning att införa några bestämmelser för att åstadkomma intern sekretess mellan resolutionsmyndighetens olika verksamhetsgrenar.

32.4.3 Utbyte av information med myndigheter och andra personer inom EES

Kommitténs förslag: Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta uppgifter med varandra och regeringen samt med motsvarande utländska myndigheter inom EES och med Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av resolutionsdirektivet.

Riksbanken och Finansinspektionen ska förse stödmyndigheten och resolutionsmyndigheten med de uppgifter som myndigheten behöver i sin verksamhet som rör förebyggande statligt stöd respektive statligt stöd som ges med hjälp av de statliga stabiliseringsverktygen.

Uppgiftsskyldigheten ska i samtliga fall ovan vara sekretessbrytande.

Utan hinder av sekretess får Finansinspektionen lämna sekretessbelagda uppgifter i ett tillsynsärende till en enskild person som deltar i resolutionsprocessen om denne behöver uppgifterna i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd. Resolutionsmyndigheten ska ha motsvarande möjlighet att bryta sekretessen i sina ärenden enligt resolutionsdirektivet.

Riksbanken ska lämna regeringen, Finansinspektionen, stödmyndigheten enligt lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och resolutionsmyndigheten enligt lagen om resolution de uppgifter som rör genomförda likviditetsstödjande åtgärder som den myndigheten behöver för sin verksamhet.

Kommitténs bedömning: Det saknas behov av att införa uppgiftsskyldighet i förhållande till andra myndigheter eller personer inom EES än de som anges ovan.

Skälen för kommitténs förslag och bedömning

Informationsutbyte mellan myndigheter

Som framgår av övriga avsnitt i betänkandet finns det flera bestämmelser som förutsätter att samarbete och informationsutbyte sker mellan myndigheter som är involverade i resolutionsprocessen. Det gäller bl.a. för att upprättandet av återhämtnings- och resolutionsplaner i gränsöverskridande koncerner och arbetet i resolutionskollegier ska kunna fungera såsom det är tänkt.

Uppgiftsskyldigheten när det gäller resolution av gränsöverskridande koncerner framgår av artikel 90 i direktivet. Enligt denna bestämmelse ska resolutionsmyndigheterna och behöriga myndigheter på begäran lämna alla upplysningar till varandra som är relevanta för dem när de ska fullgöra sina uppgifter enligt direktivet. Resolutionsmyndigheterna är skyldiga att dela upplysningarna med det behöriga ministeriet när det gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet eller som kan få konsekvenser för offentliga medel. Uppgiftsskyldigheten enligt denna artikel begränsas dock av konfidentialitetskraven i artikel 84. Vidare finns det ingen skyldighet för resolutionsmyndigheterna att vidarebefordra information som har tillhandahållits av en resolutionsmyndighet i tredjeland, såvida inte resolutionsmyndigheten i tredjeland har samtyckt till att informationen översänds.

Utöver denna uppgiftsskyldighet finns bestämmelser i artikel 84 som möjliggör informationsutbyte mellan andra myndigheter och personer som involveras i resolutionsprocessen. Informationsutbytet av konfidentiella uppgifter med myndigheter i tredjeland begränsas emellertid enligt artikel 98 av vissa villkor. För ett sådant informationsutbyte förutsätts att mottagande myndigheter i tredjeland omfattas av åtminstone likvärdiga sekretesskrav som i artikel 84 och att uppgifterna är nödvändiga för att fullgöra motsvarande resolutionsuppgifter som i direktivet och, annat än i undantagsfall, inte används för andra ändamål.

Sekretessen i det allmännas verksamhet gäller enligt 8 kap. 1 § OSL även för uppgiftslämnande mellan myndigheter, om det inte finns någon undantags- eller sekretessbrytande bestämmelse i OSL eller i lag eller förordning som OSL hänvisar till. I 10 kap. OSL finns generella bestämmelser som under vissa förutsättningar möjliggör överlämnande av uppgifter som är sekretessbelagda hos en myndighet till en annan myndighet. Exempelvis hindrar inte sekretessen att en uppgift lämnas till en annan myndighet, om det är nödvändigt för att den utlämnande myndigheten ska kunna fullgöra sin verksamhet. Ett annat exempel är den s.k. generalklausulen enligt vilken en sekretessbelagd uppgift får lämnas till en myndighet, om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen ska skydda. Rutinmässigt uppgiftsutbyte ska dock i regel vara särskilt författningsreglerat⁶.

Av 8 kap. 3 § OSL framgår förutsättningarna för informationsutbyte med utländska myndigheter när det gäller uppgifter som är sekretessbelagda enligt den lagen. Enligt bestämmelsen får sådana uppgifter inte röjas för en utländsk myndighet, om inte

1. utlämnande sker i enlighet med särskild föreskrift i lag eller förordning, eller
2. uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det enligt den utlämnande myndighetens prövning står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas till den utländska myndigheten.

I sitt delbetänkande (s. 507 ff.) konstaterade kommittén att det på finansmarknadsområdet finns flera möjligheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter på någon av dessa grunder. I tidigare lagstiftningsärenden har det också bedömts att exempelvis Finansinspektionen har goda möjligheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter enligt 30 kap. 4 § OSL till utländska myndigheter i den utsträckning som olika EU-direktiv föreskriver (se bl.a. prop. 2004/05:142 s. 50 och 2005/06:140 s. 87). Det som då avsågs var den samarbets- och informationsskyldighet som följde av vissa direktiv och som numera är lagfäst i bl.a. 13 kap. 6 a § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse. Det finns emellertid ingen heltäckande författningsreglering av samarbets- och informationsskyldighet på finansmarknadsområdet. Möjlig-

⁶ Jfr Zeteo, lagkommentar till 10 kap. 27 §.

heten att lämna ut sekretessbelagda uppgifter enligt 8 kap. 3 § OSL innebär inte heller någon förpliktelse att lämna ut uppgifter till en utländsk myndighet.

I sitt delbetänkande (s. 510) fann kommittén att det då inte fanns skäl att införa en allmän bestämmelse om att uppgifter alltid får lämnas till utländska myndigheter. Bedömningen grundades bl.a. på förhållandet att det med en sådan bestämmelse inte skulle vara möjligt att förutse vilken information som kommer att begäras ut, vilken sekretess som gäller hos mottagaren eller om det kan vara förenat med några olägenheter. Kommittén ansåg också att en bestämmelse om uppgiftsskyldighet gentemot utländska myndigheter i stället bör reserveras för de områden där det finns ett identifierat behov. Ett område där det finns ett sådant behov är det krishanteringsramverk som fastställs i resolutionsdirektivet.

När det gäller sekretessen anser kommittén att den slutliga utformningen av bestämmelserna i direktivet ger ett bra skydd för de uppgifter som svenska myndigheter kan behöva lämna ut till varandra och motsvarande utländska myndigheter samt Eba inom ramen för krishanteringsramverket. Artikel 84 innebär i princip att tystnadsplikt råder hos alla myndigheter och andra personer som är involverade i resolutionsprocessen. Artikeln säkerställer att uppgifter inte får röjas utan att det först sker en bedömning av den skada som ett röjande av uppgifterna kan få för vissa allmänna och enskilda intressen. Direktivet föreskriver således en skadebedömning liknande den som gäller för de flesta sekretessreglerade uppgifter enligt OSL och OSF. Som kommittén varit inne på i det föregående finns det också bestämmelser i OSL och OSF, vars sekretessföremål är desamma som direktivet anger. Möjligheten enligt direktivet att trots tystnadsplikten röja sekretessbelagda uppgifter är begränsad till vissa särskilda fall som också har sina motsvarigheter i svensk sekretesslagstiftning. Tillsammans med bestämmelserna om informationsutbyte ger bestämmelserna om sekretess i direktivet myndigheterna en god överblick vilken information som kommer att behöva lämnas ut och vilken sekretess som gäller hos mottagaren.

Vid sådana förhållanden bör det framgå av författning i vilka fall och till vem som de aktuella uppgifterna ska lämnas ut. Kommittén anser att den sekretessbrytande uppgiftsskyldigheten som svenska myndigheter bör ha inom krishanteringsramverket, gentemot såväl varandra som utländska myndigheter, bör samlas i en och samma bestämmelse. Det kan därvid konstateras att direktivet föreskriver

uppgiftsskyldighet mellan resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter samt, i vissa fall, uppgiftsskyldighet för resolutionsmyndigheten gentemot behöriga ministerier. För svensk del får den senare anses gälla i förhållande till regeringen. I olika delar i direktivet föreskrivs också en uppgiftsskyldighet gentemot Eba.

Kommittén ser ingen anledning att föreskriva en uppgiftsskyldighet till en vidare krets av myndigheter än den som direktivet anger. I direktivet förutsätts visserligen informationsutbyte med fler myndigheter och organ än de som nu har nämnts, vilket framgår indirekt av artikel 84 och bestämmelserna om resolutionskollegier. I dessa delar föreskriver direktivet emellertid ingen skyldighet, utan en rättighet, att trots sekretessen lämna ut uppgifter. Enligt kommitténs bedömning ger de sekretessbrytande bestämmelserna i 10 kap. OSL och, när det gäller uppgiftslämnande till utländska myndigheter, 8 kap. 3 § samma lag tillräckliga förutsättningar för att tillgodose sådant informationsutbyte. Det finns dock flera bestämmelser, t.ex. i artikel 83, som förutsätter att information sänds till de myndigheter som räknas upp. För sådana procedurkrav kan det också övervägas om skyldigheten att informera ska framgå av föreskrifter beslutade av regeringen.

Vidare bör Riksbankens och Finansinspektionens uppgiftsskyldighet gentemot stödmyndigheten enligt stödlagen överföras och anpassas till de lagar som föreslås reglera statligt stöd. Skälen som regeringen anförde vid införande av denna uppgiftsskyldighet gör sig alltjämt gällande (jfr prop. 2008/09:61 s. 61 f.). I likhet med vad som i det föregående föreslagits för Riksgäldskontorets uppgiftsskyldighet bör dock uppgiftsskyldigheten även för dessa myndigheter utvidgas till att avse uppgifter som stödmyndigheten behöver i sin verksamhet, i stället för i ärenden, enligt de lagarna.

Den nya bestämmelse, 6 kap. 8 a § i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank, som föreslagits av kommittén i delbetänkandet bör också anpassas till de lagförslag som nu förs fram. Därför föreslår nu kommittén att Riksbanken ska lämna regeringen, Finansinspektionen, stödmyndigheten enligt lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut eller resolutionsmyndigheten enligt lagen om resolution, de uppgifter som rör genomförda likviditetsstödande åtgärder som den myndigheten behöver för sin verksamhet.

Informationsutbyte med enskilda

I såväl Finansinspektionens tillstånds- och tillsynsverksamhet som i resolutionsmyndighetens ärenden kan det förekomma uppgifter som enskilda personer som deltar i resolutionsprocessen kan behöva för att fullgöra sina uppgifter enligt resolutionsdirektivet. Informationsutbyte som är nödvändigt för planering eller utförande av resolutionsåtgärder som vederbörande är involverade i bör därför vara möjligt, vilket också förutsätts i direktivet. Som anförts i det föregående är det inte i alla fall möjligt eller lämpligt för myndigheterna att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till dessa personer med stöd av sekretessbrytande bestämmelser i 10 kap. OSL eller sekretessavtal. För att möjliggöra utlämnande av uppgifter som omfattas av sekretess i 30 kap. 4 § OSL respektive i de nya bestämmelser som föreslås gälla i resolutionsmyndighetens ärenden behövs särskilda bestämmelser som bryter sekretessen.

För införande av sådana bestämmelser krävs i princip att behovet av offentlighet uppväger det intrång i den enskildes integritet som bestämmelserna kan komma att innebära. Förhållandet att praktiska skäl och inte offentlighetsintressen varit motivet till sekretessgenombrottet, har inte ansetts stå i något avgörande motsatsförhållande till detta principiella synsätt när det rör sig om genombrott av sekretessen i begränsad omfattning (jfr prop. 1993/64:165 s. 52).

De uppgifter som myndigheterna skulle kunna lämna ut med stöd av sekretessbrytande bestämmelser kan visserligen vara av känslig art, såväl för institutet som ärendet avser som för dess affärskontrahenter. Det allmänna intresset av att skapa goda förutsättningar för resolutionsplanering och hanteringen av fallerande företag väger dock tungt i detta sammanhang. Dessutom skulle lättnaden i sekretessen i praktiken få en begränsad omfattning eftersom de enskilda personer som sekretessbelagda uppgifter skulle kunna lämnas ut till med stöd av bestämmelserna ska ha tystnadsplikt för uppgifter som de tagit del av inom ramen för sitt deltagande i resolutionsprocessen. Vid sådana förhållanden bör därför Finansinspektionen få möjlighet att lämna ut uppgifter som är sekretessbelagda enligt 30 kap. 4 § OSL till en enskild person som deltar i resolutionsprocessen, förutsatt att det behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd. Resolutionsmyndigheten bör ha motsvarande möjlighet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter i sina ärenden enligt lagen om resolution. Det bör emellertid

inte föreligga någon skyldighet för dessa myndigheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till dessa personer, och inte heller någon motsvarande rättighet för de enskilda personerna att få ta del av uppgifterna. Myndigheterna ska således kunna diskretionärt pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om.

Vid denna prövning har myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är tillämpliga för uppgifterna, däribland bestämmelserna till skydd för det allmänna intresset som har gått igenom i det föregående. Bestämmelserna som nu föreslås bryter inte sekretessen i de bestämmelserna. Enligt kommitténs mening torde dock uppgiftslämnande enligt de föreslagna bestämmelserna normalt sett inte kunna antas leda till skada för de allmänna intressena i 16 kap. 1 §, 17 kap. 1 § eller 18 kap. 13 § OSL. De föreslagna bestämmelserna omfattar nämligen endast uppgifter som är nödvändiga för resolutionsplanering eller utförande av resolutionsåtgärder, dvs. uppgifter som det torde ligga i det allmänna intresset att lämna ut. Till detta kommer att uppgiftslämnandet endast får ske till personer som deltar i resolutionsprocessen och som varken får obehörigen röja eller utnyttja sekretessbelagda uppgifter som de fått kännedom om i processen. Ett obehörigt röjande av uppgifterna är dessutom straffbelagt enligt 20 kap. 3 § brottsbalken.

32.4.4 Utbyte av information med myndighet i tredjeland

Kommitténs bedömning: Utlämnande av sekretessbelagda uppgifter till myndigheter i tredjeland får ske med stöd av befintliga bestämmelser i OSL och endast under de förutsättningar som anges i direktivet.

Skälen för kommitténs bedömning

Av direktivet framgår att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen i regel får lämna information till myndigheter i tredjeland som fyller samma funktion som resolutionsmyndigheten. Konfidentiella uppgifter får emellertid endast lämnas ut till berörda myndigheter i tredjeland under de förutsättningar som

anges i artikel 98. Med konfidentiella uppgifter avses i detta sammanhang sådana uppgifter som omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten. Uppgiftslämnandet begränsas således inte endast av vad som anses konfidentiellt enligt resolutionsdirektivet, utan även uppgifter som anses konfidentiella på andra rättsområden i EU omfattas.

För att konfidentiella uppgifter ska få lämnas ut till sådana myndigheter som nu är i fråga krävs att de omfattas av motsvarande sekretesskrav som gäller för resolutionsmyndigheten och att uppgifterna är nödvändiga för att myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra motsvarande uppgifter som resolutionsmyndighetens samt inte används för andra ändamål. Om uppgifterna har erhållits från en myndighet i en annan medlemsstat får de inte lämnas ut till myndigheter i tredjeland, utan den uppgiftslämnande myndighetens samtycke eller för annat ändamål än det som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt.

Den svenska sekretesslagstiftningen innehåller inga uttryckliga bestämmelser med motsvarande innehåll. Samtidigt finns det ingen skyldighet i OSL för svenska myndigheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter. Svenska myndigheter har emellertid rätt att, under de förutsättningar som anges i 8 kap. 3 § OSL, röja sekretessbelagda uppgifter för utländska myndigheter. För ett sådant uppgiftslämnande krävs antingen stöd i lag eller förordning eller att uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas ut.

Enligt kommitténs mening framstår inte en författningsreglerad uppgiftsskyldighet gentemot myndigheter i tredjeland som lämplig, även om den begränsas på sätt som direktivet föreskriver. En sådan reglering bör, såsom anförts i det föregående, vara förbehållen de situationer där det finns rutinmässigt behov av informationsutbyte. Myndighet i tredje land kan visserligen få delta som observatör i resolutionskollegier som svenska myndigheter är medlemmar i. Sådant deltagande kommer dock beslutas av ordföranden i kollegiet på ad hoc basis, varför svenska myndigheters möjligheter att påverka vilka myndigheter i tredjeland som ska få delta och därmed också få ta del av information är begränsad. Av artikel 93 och artikel 97 i direktivet framgår vidare att samarbetet och informationsutbytet med myndigheter i tredjeland i regel kommer att hanteras genom internationella avtal (jfr avsnittet om gränsöverskridande samarbete, kapitel 22). Vid sådana förhållanden framstår

inte en författningsreglerad skyldighet för svenska myndigheter att tillmötesgå en begäran om utlämnande av sekretessbelagda uppgifter som lämplig.

Informationsutbyte med myndigheter i tredjeland blir därmed, såvida det inte finns någon annan författningsreglerad uppgiftsskyldighet, att bedöma utifrån 8 kap. 3 § 2 OSL. Inom ramen för den bedömning som görs enligt denna bestämmelse finns möjlighet att tillgodose de krav som direktivet ställer för uppgiftslämnande till myndigheter i tredjeland. En bestämmelse som kan utgöra grund för ett sådant uppgiftslämnande är generalklausulen i 10 kap. OSL som berörs i det föregående. Av förarbetena till den bestämmelsen framgår att förhållandet om uppgiften är sekretesskyddad hos den mottagande myndigheten särskilt ska beaktas vid bedömningen. Om en uppgift inte skyddas av sekretess hos den mottagande myndigheten kan risken för att skada ska uppkomma vara så stor att uppgiften inte bör lämnas ut (prop. 1979/80: 2 Del A s. 91). Den allmänna bestämmelsen om sekretess i det internationella samarbetet i 15 kap. 1 a § OSL ger också viss möjlighet att tillgodose direktivets krav att uppgiften inte får lämnas ut om den kommer från en myndighet i annan medlemsstat och denna inte samtycker till utlämnande. Av bestämmelsen framgår att uppgift som en myndighet har fått från ett utländskt organ på grund av en bindande EU-rättsakt eller ett av EU ingånget eller av riksdagen godkänt avtal med en annan stat eller med en mellanfolklig organisation, inte lämnas ut om det kan antas att Sveriges möjlighet att delta i det internationella samarbete som avses i rättsakten eller avtalet försämras om uppgiften röjs. Motsvarande sekretess gäller också för uppgift som en myndighet har inhämtat i syfte att överlämna den till ett utländskt organ i enlighet med en sådan rättsakt eller ett sådant avtal. Av bestämmelsen framgår vidare att vissa sekretessbrytande bestämmelser i 10 kap. OSL, däribland generalklausulen inte får tillämpas på sådana uppgifter.

Till detta kommer att det enligt 8 kap. 3 § 2 OSL ska ligga i svenskt intresse att lämna ut uppgiften. Så kan självklart endast vara fallet om de villkor som direktivet uppställer för uppgiftslämnande till myndighet i tredjeland är uppfyllda. Vad särskilt gäller uppgiftslämnande till myndigheter i tredjeland, som omfattas av ett sådant avtal som avses i artikel 93 eller artikel 97 och uppfyller villkoren i artikel 98, får i regel förutsättas att det ligger i svenskt intresse att lämna ut för samarbetet relevanta uppgifter (jfr prop. 1981/82:186 s. 58 f.) Sekretessbestämmelsen i 8 kap. 3 § 2 OSL är därför

tillräcklig för att säkerställa att uppgifter lämnas ut till myndigheter i tredjeland endast om villkoren i artikel 98 i direktivet är uppfyllda.

32.5 Överträdelser av tystnadsplikt

Kommitténs bedömning: Det finns inte anledning att införa några särskilda bestämmelser för att säkerställa att överträdelser av konfidentialitetskravet i artikel 84 utgör grund för skadeståndsskyldighet.

Skälen för kommitténs bedömning

En person eller enhet som avses i artikel 84.1 ska bli föremål för skadeståndsskyldighet (civil liability) om denna artikel överträds, i enlighet med nationell rätt. Överträdelse av bestämmelser om tystnadsplikt är som huvudregel straffbara enligt 20 kap. 3 § brottsbalken. Det gäller emellertid inte för överträdelser av tystnadsplikt som uppkommer genom avtal, exempelvis sekretessavtal. En sådan överträdelse kan dock, liksom straffbara överträdelser, leda till skadeståndsskyldighet enligt skadeståndslagen (1972:207). Kommittén finner inte skäl att här utveckla förutsättningarna för att skadeståndsskyldighet ska uppstå, utan hänvisar i stället till vad som i allmänhet gäller i sådana sammanhang.

33 Överklagande

33.1 Om resolutionsdirektivets innehåll

Av direktivets artikel 85 framgår följande.

Medlemsstaterna kan införa en ordning som innebär att beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd godkänns på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att den nationella rätten vid beslut om vidtagande av en krishanteringsåtgärd föreskriver skyndsamt förfarande för ansökan om godkännande och domstolens behandling.

Medlemsstaterna ska i nationell rätt föreskriva rätt att överklaga ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än avseende en krishanteringsåtgärd enligt direktivet.

Medlemsstaterna ska säkerställa att alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd ska ha rätt att överklaga beslutet. Medlemsstaterna ska säkerställa en skyndsam prövning och se till att de nationella domstolarna använder den ekonomiska bedömning som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.

Följande bestämmelser gäller för rätten att överklaga beslut att vidta krishanteringsåtgärder:

- inlämnande av överklagande ska inte innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet, och
- resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart och det ska skapa en presumtion som kan motbevisas att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp verkställandet av beslutet.

När det är nödvändigt att skydda tredje mans intressen, när dessa i god tro har förvärvat aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett företag under resolution,

genom att resolutionsmyndigheten använder resolutionsverktyg eller utövar resolutionsbefogenheter ska annulleringen av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det annullerade beslutet. I det fallet ska korrigerande åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut eller en felaktig åtgärd av resolutionsmyndigheterna begränsas till ersättning för den förlust som den sökande lidit till följd av beslutet eller åtgärden.

I skälen till artikeln utvecklas bland annat följande.¹

När det gäller de specifika förutsättningar som ställs upp för domstolens prövning av beslut om krishanterande åtgärder anges bl.a. att en möjlighet att skjuta upp ett beslut av resolutionsmyndigheten skulle förhindra kontinuiteten för kritiska funktioner och det är därför nödvändigt att föreskriva att en ansökan om omprövning inte automatiskt skjuter upp verkan av det beslut som ansökan gäller och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara verkställbart omedelbart med en presumtion att det skulle strida mot det allmännas intresse att skjuta upp verkställandet.

Vidare anges att det är viktigt att säkerställa att domstolen i sin prövning av beslut om krishanterande åtgärder lägger de komplicerade ekonomiska bedömningar som görs av resolutionsmyndigheten till grund för sin bedömning. Dessa till sin karaktär mycket komplicerade ekonomiska bedömningar bör dock inte hindra nationella domstolar från att undersöka om de bevis som resolutionsmyndigheterna åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om dessa omständigheter utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som framgår av resolutionsmyndighetens beslut.

33.1.1 Åtgärdernas karaktär

De beslut som enligt direktivet ska kunna överklagas delas in i beslut om krisförebyggande åtgärder och beslut om krishanteringsåtgärder beroende på om beslutet fattas när ett institut är i resolution eller i tiden före ett (eventuellt) resolutionsbeslut.

Dessa begrepp definieras i direktivet enligt följande:

¹ Skäl 89–90.

Krisförebyggande åtgärder²:

- att utöva befogenheter att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning enligt artikel 6.6,
- utöva befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 17 eller 18,
- att tillämpa någon av åtgärderna för tidigt ingripande enligt artikel 27, tillsättningen av en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 eller utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna enligt artikel 59.

Att notera är att åtgärden att skriva ner eller konvertera kapitalinstrument kan vidtas både i den krisförebyggande fasen och i resolution tillsammans med en resolutionsåtgärd. Tillsynsmyndigheten beslutar om åtgärder att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning (artikel 6.6), tillämpning av någon av åtgärderna för tidigt ingripande (artikel 27) och tillsättning av en tillfällig förvaltare (artikel 29) samt har befogenheten att skriva ner eller konvertera kapitalinstrument utanför resolution.

Krishanteringsåtgärder³:

- att vidta en resolutionsåtgärd,⁴
- att utse en särskild förvaltare enligt artikel 35,
- att utse en person för att i resolutionsmyndighetens ställe utöva kontroll över företaget under resolution (artikel 72.1) och, i förekommande fall, upprätta och implementera en affärsomorganisationsplan vid användning av skuldnedskrivningsverktyget (artikel 51.2).

I förslaget till lag om resolution (2015:000) använder kommittén begreppet krisavvärjande åtgärd istället för krisförebyggande åtgärd. Kommitténs definition av resolutionsåtgärd omfattar samtliga krishanterande åtgärder enligt direktivet förutom beslut om resolution.⁵ Vi använder därför fortsättningsvis begreppen kris-

² Artikel 2, definition 101.

³ Artikel 2, definition 102.

⁴ Artikel 2, definition 40.

⁵ Jfr 1 kap. 2 § förslaget till lag om resolution (2015:000).

avvärijande åtgärder och beslut om resolution och resolutionsåtgärder.

33.2 Skälen för kommitténs förslag

33.2.1 Förhandsprövningar

Kommitténs förslag: Resolutionsmyndighetens beslut om krisavvärijande åtgärder och beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska inte behöva föregås av godkännande på förhand av domstol.

Direktivet öppnar för en möjlighet att införa en rättslig förhandsprövning av beslut om krisavvärijande åtgärder och beslut om resolution och resolutionsåtgärder. I skälen till bestämmelsen anges följande. Den förhandsprövning som direktivet ger medlemsstaterna möjlighet att införa förutsätter, som framgår av artikeltexten, ett skyndsamt förfarande vad avser förhandsgodkännande av beslut om resolution och resolutionsåtgärder. Domstolen bör i dessa fall meddela beslut inom 24 timmar och myndigheten ska därefter omedelbart kunna fatta sitt beslut. Det anges vidare att en sådan ordning (med förhandsprövning) inte ska påverka parternas rätt att lämna en ansökan till domstolen om att upphäva en resolutionssåtgärd under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten har fattat beslut om resolutionssåtgärden. Generellt har inte svenska myndigheter något krav eller någon möjlighet att begära förhandsprövningar i domstol. En sådan beslutsprocess är udda i ett system med självständiga myndigheter.

De krisavvärijande åtgärder som Finansinspektionen har att besluta om enligt det nya regelverket påminner till sin karaktär till viss del om befintliga tillsynsåtgärder och ryms i flertalet fall inom befintliga bemyndiganden och möjligheter till ingripanden enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse eller lagen om värdepappersmarknaden. Det finns inte i dag något krav på förhandsgodkännande av Finansinspektionens beslut och det finns enligt kommitténs uppfattning inget som skulle motivera ett införande av förhandsgodkännande för de typer av åtgärder som nu föreslås.

När det gäller beslut om resolution och resolutionsåtgärder konstaterar kommittén följande. Beslut om resolution och resolutionsåtgärder är ett delvis nytt slag av åtgärdsbeslut för en

myndighet som inte är domstol. Det handlar om åtgärder som innebär ingrepp i grundläggande rättigheter, framför allt egendoms-skyddet. Det är i synnerhet beslutet att inleda resolution som innefattar en bedömning av allmänintresset och dess betydelse i det enskilda fallet som öppnar upp för efterföljande beslut om resolutionsåtgärder. Kommittén konstaterar emellertid att direktivet kräver att medlemsstaterna säkerställer att varje resolutionsmyndighet har den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder.⁶ Kommittén ser därför ingen anledning att göra någon annan bedömning för beslut om resolution och resolutionsåtgärder än för de krisavvärijande åtgärderna i detta fall.

33.2.2 Överklagande av beslut om krisavvärijande åtgärder och resolutionsåtgärder

Kommitténs förslag: Resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut enligt lagen om resolution får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder gäller omedelbart.

Resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen får bestämma att andra beslut enligt lagen om resolution ska gälla omedelbart.

Dessa bestämmelser gäller inte beslut som regeringen fattar enligt lagen om resolution.

Mål vari beslut om resolution eller resolutionsåtgärder prövas ska handläggas skyndsamt.

De ekonomiska bedömningar som har legat till grund för resolutionsmyndighetens beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska vara del av rättens prövning av det överklagade beslutet.

Kommitténs bedömning: Finansinspektionens övriga beslut med anledning av föreslagna regler ryms inom de ingripandemöjligheter som föreskrivs i gällande rätt och bör överklagas enligt ordinarie instansordning för beslut som fattats av förvalt-

⁶ Jämför artikel 3.8.

ningsmyndighet i likhet med vad som föreskrivs för Finansinspektionens beslut enligt gällande rätt.

Överklagande av krisavvärjande åtgärder

De beslut som Finansinspektionen kommer att fatta inom ramen för den krisavvärjande verksamheten kommer i likhet med dagens ordning att kunna bli föremål för ingripanden av myndigheten i form av förelägganden, förbud att verkställa beslut eller anmärkning. Vid allvarliga överträdelser kan varning meddelas eller institutets tillstånd återkallas.

De krisavvärjande åtgärder som Finansinspektionen beslutar om har behandlats i kapitel 28 (återhämtningsplaner) och kapitel 29 (tidiga ingripanden och tillfällig förvaltare). Därav framgår att dessa ryms inom ramen för befintliga bemyndiganden och ingripandemöjligheter enligt sektorslagstiftningen. Överklaganden av dessa beslut regleras således redan, dvs. de följer ordinarie instansordning för beslut fattade av förvaltningsmyndighet.

Resolutionsmyndigheten beslut om krisavvärjande åtgärder avser framför allt resolutionsplaneringen och åtgärder för att undanröja hinder för resolution och kommer att framgå av lagen om resolution. Dessa bestämmelser har behandlats i kapitel 23 och 17. Även Finansinspektionens möjlighet att besluta om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution kommer att framgå av resolutionslagen. Dessa beslut ska kunna överklagas. Det finns ingen anledning att frångå ordinarie instansordning för förvaltningsmyndighets beslut för resolutionsmyndighetens eller Finansinspektionens beslut i dessa fall. Överklagande bör därför ske till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten. Det bör införas en bestämmelse som ger myndigheterna möjlighet att bestämma att beslutet ska gälla omedelbart.

Överklagande av beslut om resolution och resolutionsåtgärder

De åtgärder som blir föremål för beslut inom ramen för den krisavvärjande verksamheten knyter i mångt och mycket an till befintliga tillsynsåtgärder och kommande sådana inom ramen för CRR/CRD. När det gäller beslut om resolution och resolutions-

åtgärder är det inte lika självklart att dra paralleller till liknande typer av beslut som fattas av förvaltningsmyndigheter i dag. Resolution innefattar ett brett spektrum av åtgärder som rymmer komplexa ekonomiska bedömningar, avvägningar mellan enskilda och allmänna intressen och bedömningar med statsfinansiella implikationer.

Bestämmelser av denna karaktär finns dock i stödlagen. Där har lagstiftaren valt en särskild beslutsordning med en prövningsnämnd. Enligt kommitténs förslag i denna del upphävs emellertid den nuvarande stödlagen för att ersättas med en ny lag vars bestämmelser inte föranleder någon överprövning. Frågan i detta sammanhang är huruvida det är aktuellt att införa en motsvarande särskild beslutsordning i samband med resolution. För att besvara denna fråga analyseras nedan förutsättningarna för överklagande med utgångspunkt i den ordinarie instansordningen för förvaltningsbeslut.

Förvaltningsprocesslagen (1971:291) är tillämplig på förvaltningsdomstolarnas rättsskipande verksamhet. Bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen är subsidiära. Om det i lag har meddelats bestämmelser som avviker från den lagen, gäller den bestämmelsen.

Skyndsamt prövning

Överklagade beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska prövas skyndsamt. Direktivet anger dock inte någon konkret tidsperiod för vad som avses med skyndsamt i denna situation i motsats till vad som anges för förhandsprövningar av resolutionsmyndighetens beslut. När ett beslut om resolution eller en resolutionsåtgärd överklagas har dock själva åtgärden redan vidtagits och de allvarliga finansiella stabilitetsrisker som har förelegat har bemötts med vad resolutionsmyndigheten har bedömt som den mest lämpliga åtgärden i det aktuella fallet. Det är däremot angeläget för klagande part att ett felaktigt beslut kan upphävas så snart möjligt. Förvaltningsprocesslagen innehåller inga bestämmelser om handläggningsfrister för denna typ av mål. Resolutionslagen bör därför kompletteras med särskilda bestämmelser om skyndsamt i handläggningen. Att i lag ange en exakt tidsperiod inom vilken domstolen ska ta upp målet till avgörande anser kommittén mindre lämpligt. Här får rätten i stället själv bevaka rättssäkerheten inom ramen för ett allmänt utformat skyndsamhetsrekvisit.

Resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar

Det följer av direktivet att medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar ska ligga till grund för domstolens bedömning av överklagandet. Enligt förvaltningsprocesslagen ska rättsens avgörande grundas på vad handlingarna innehåller och vad i övrigt förekommit i målet.⁷ Rätten har också en skyldighet att se till att ett mål blir utrett som dess beskaffenhet kräver.⁸ Det är kommitténs uppfattning att om de ekonomiska bedömningar som resolutionsmyndigheten har lagt till grund för sitt beslut blir en del av målet kommer domstolen, enligt bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen, att lägga dessa till grund för sitt beslut på det sätt direktivet föreskriver. Kommittén fäster då särskild vikt vid att de nationella domstolarna på intet vis är förhindrade att undersöka om de bevis som åberopas av resolutionsmyndigheten är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om de utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits.

En bestämmelse med innebörd att resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar som har legat till grund för det bestridda beslutet ska vara en del av målet bör tas in i resolutionslagen.

Uppskjutande av omedelbart gällande beslut

Enligt förvaltningsprocesslagen kan rätten förordna att det överklagade beslutet, om det träder i tillämpning omedelbart, tills vidare inte ska gälla. Bestämmelsen ger uttryck för det s.k. inhibitionsinstitutet. Förutsättningar för att inhibera beslut är först och främst att beslutet gäller omedelbart, alltså utan att laga kraft måste inväntas. De materiella förutsättningarna för inhibition kan sammanfattas så att för inhibition krävs dels att det är sannolikt att talan kommer att bifallas, dels att verkställighetsförbudet är ägnat att förhindra att ett allmänt eller enskilt intresse åsamkas beaktansvärd skada.⁹ Direktivet anger att resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart samt att inlämnande av ett överklag-

⁷ Jfr 30 §.

⁸ Jfr 8 §.

⁹ Bertil Wennergren och Ulrik von Essen, Förvaltningsprocesslagen m.m. En kommentar. version den 1 september 2013 (sjätte upplagan med tillägg och ändringar) Zeteo, 28 §, författningskommentar.

ande inte ska innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet. Eftersom ett beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska gälla omedelbart skulle detta, enligt förvaltningsprocesslagen, kunna bli föremål för inhibition vid ett överklagande av beslutet. Även direktivet öppnar enligt sin ordalydelse för en möjlighet för domstolen att skjuta upp det överklagade beslutet ("inte innebära automatiskt uppskjutande av"). Enligt direktivet ska emellertid beslutet om en resolutionsåtgärd ge upphov till en presumtion att det skulle strida mot det allmännas intresse att skjuta upp verkställandet av beslutet. Denna presumtion ska vara motbevisbar. Någon sådan förutsättning finns inte för prövningen enligt förvaltningsprocesslagen. Prövningen utgår istället ifrån en bedömning av sannolikheten för ett slutligt bifall till själva sakfrågan i målet. I praxis har i allmänhet uppställts en tämligen hög grad av sannolikhet för att meddela inhibition. Om målet är av sådan karaktär att det för den enskilde kan antas medföra betydande olägenheter om beslutet ska gälla omedelbart kan kravet sättas lägre. I ett sådant fall kan inhibition meddelas redan om utgången är oviss. Detta förutsätter emellertid att det inte finns starka motstående intressen som med sådan styrka talar för att beslutet likväl ska gälla omedelbart.¹⁰

I mål vari beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska prövas föreligger mycket starka allmänintressen. Att inhibera ett beslut om resolution eller ett beslut att vidta en resolutionsåtgärd skulle kunna förhindra kontinuiteten för kritisk verksamhet, skada förtroendet för det finansiella systemet och i vissa situationer även ge upphov till en systemkris.

Det allmänna intresset av finansiell stabilitet och det faktum att detta inte kan upprätthållas om inte skyndsamma åtgärder vidtas bör enligt kommitténs uppfattning tala för en mycket restriktiv hållning vad avser utrymmet att meddela inhibition i dessa mål. Till resonemanget hör också de ersättningsregler som framgår av resolutionslagen. Ägare och borgenärer är berättigade till ersättning som lägst motsvarar vad de skulle ha erhållit i konkurs. De riskerar därmed inte att lida någon ekonomisk skada genom att ett överklagat beslut om resolution och resolutionsåtgärder inte inhiberas eftersom alternativet till resolution och resolutionsåtgärder skulle ha varit konkurs. Kommittén bedömer därför att direktivet i denna

¹⁰ Se fotnot 9.

del inte föranleder någon begränsning av möjligheterna att meddela inhibition enligt förvaltningsprocesslagen.

Följden av ett upphävt beslut

Som framgår av direktivet ska domstolens upphävande av resolutionsmyndighetens beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det upphävda beslutet. Följden av ett upphävt beslut blir en möjlighet för sökanden att ansöka om ersättning för den förlust som den sökande har lidit. Denna process bör föras i allmän domstol.

Sammanfattande kommentarer

Det finns enligt kommitténs bedömning inte skäl att frångå ordinarie instansordning för överprövning av förvaltningsrättsliga beslut i resolution. Kompletterande bestämmelser till förvaltningsprocesslagen vad avser skyndsam handläggning och utredning i målet bedöms vara tillräckligt för att införliva direktivet i denna del.

34 Övergångsbestämmelser

Kommitténs förslag: Bestämmelser om avtalsenlig skuldnedskrivning ska tillämpas på skulder som getts ut eller ingåtts efter den 31 december 2015.

Resolutionsavgift tas ut första gången 2016 och ska avse år 2015.

Skuldnedskrivning

I avsnitt 15.15 behandlar vi avtalsenlig skuldnedskrivning och vikten av att säkerställa att skuldinstrument som lyder under ett annat lands lag, i praktiken länder utanför EES, kan skrivas ner eller konverteras inom ramen för skuldnedskrivningsverktyget. Enligt kommitténs förslag ska företagen bli skyldiga att låta de skulder som det ger ut omfattas av avtalsklausuler som erkänner att skulderna kan komma att skrivas ned eller konverteras till följd av ett beslut om resolution av svenska myndigheter. Verkställigheten av resolutionsmyndighetens beslut säkerställs därmed oavsett om lagstiftningen i det land där resolutionsmyndighetens beslut ska verkställas erkänner att ett sådant beslut får verkställas i landet eller inte.

Av övergångsbestämmelserna bör det framgå att bestämmelsen tillämpas på skulder som getts ut eller ingåtts efter den 31 december 2015, dvs. från den tidpunkt när skuldnedskrivningsverktyget är tillämbart.

Resolutionsavgift

I kapitel 21 om Finansieringsarrangemang behandlar vi bland annat resolutionsavgiften. Institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige (avgiftsskyldiga) ska betala årliga avgifter till resolutionsreserven bestående av en *resolutionsavgift* och – om behov uppstår – en *tilläggsavgift*. Avgifterna ska betalas i efterskott, dvs. avse det närmast föregående året.

Det bör införas en övergångsbestämmelse i lagen som anger att resolutionsavgift tas ut första gången 2016 och ska avse år 2015.

35 Konsekvenser av kommitténs förslag

35.1 Kravet på konsekvensanalys

I kommittéförordningen (1998:1474) finns ett generellt krav på att statliga kommittéer ska bedöma och diskutera konsekvenserna av de förslag de lägger fram. När det gäller de ekonomiska konsekvenserna ska kommittén beskriva hur kostnader och intäkter påverkar både offentliga och privata aktörer och utifrån detta hur det samhällsekonomiska utfallet kan förväntas bli. I den mån förslagen innebär kostnadsökningar eller inkomstminskningar för stat, kommuner eller landsting ska utredningen också föreslå finansiering. Utöver de ekonomiska konsekvenserna anger kommittéförordningen att kommittén ska beskriva konsekvenserna för den kommunala självstyrelsen, för brottsligheten och det brottsförebyggande arbetet, för utvecklingen i ett regionalt perspektiv, för de mindre företagens situation relativt större företag, för jämställdheten samt vad avser de integrationspolitiska målen.

Om det handlar om nya eller ändrade regler ska konsekvenserna också diskuteras utifrån de krav som ställs i förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning. Här krävs bland annat att kommittén ska redovisa vilket problem den avser lösa och på vilket sätt, ska diskutera tänkbara alternativa lösningar, vilka som berörs av de nya eller förändrade reglerna och hur och de kostnadsmissiga konsekvenserna för olika alternativ. Om regelförslagen berör företag ska man bl.a. beskriva vilka typer av företag som berörs, deras antal och storlek och påverkan på deras administrativa och andra kostnader och konkurrensförhållanden. Särskild uppmärksamhet ska ägnas situationen för mindre företag. När det gäller påverkan på företag har Regelrådet utvecklat anvisningar och råd för hur detta ska mätas, analyseras och bedömas. Regelrådet har

också uppgiften att granska och bedöma de konsekvensutredningar som görs av kommittéer och av myndigheter.

35.1.1 Genomförande av EU-direktiv

Kommittén ger i detta betänkande förslag på genomförande av EU:s resolutionsdirektiv. Detta direktiv ska vara införlivat den 1 januari 2015. Med undantag för reglerna om skuldnedskrivningsverktyget ska bestämmelserna även tillämpas från den tidpunkten. Bestämmelserna om skuldnedskrivningsverktyget ska vara införda i lag till den 1 januari 2015, men behöver inte tillämpas förrän den 1 januari 2016.

De nya bestämmelserna kommer att få konsekvenser för riskerna för finansiella kriser, företagens finansieringskostnader, konkurrensen bland finansiella företag och för den administrativa bördan för företag och myndigheter. Kommissionen har gjort en konsekvensanalys beträffande sitt förslag till direktiv.¹ Förhandlingar har sedan skett mellan EU:s medlemsstater i rådet och med Europaparlamentet om den slutliga utformningen av direktivet. Eftersom medlemsstaterna är skyldiga att genomföra direktiv i nationell rätt är det viktigt att konsekvensanalyser görs löpande under förhandlingarna.

Kommittén har i uppdrag att ge förslag på hur EU:s resolutionsdirektiv ska genomföras i svensk lagstiftning. Direktivet är bindande med avseende på det resultat som ska uppnås. Konsekvensen av förslagen är i den mening som givits. Form och tillvägagångssätt för genomförandet är dock upp till medlemsstaten och olika sätt att genomföra direktivet kan möjligen leda till olika konsekvenser. Därtill kommer att direktivet innehåller en rad oklarheter, i vissa fall av sådan karaktär att bestämmelser framstår som inbördes oförenliga, som innebär att tolkningen av direktivet långt ifrån alltid är självklar. Kommittén har löpande redovisat sina ståndpunkter vad gäller genomförandet, men har prioriterat att komma med ett fullständigt förslag till hur direktivet ska genomföras i svensk rätt framför att endast genomföra delar och göra utförliga konsekvensanalyser av dessa förslag. Som framgår av inledningen, har tid bedömts vara viktigare än kvalitet. Direktivet är vidare ett s.k. minimidirektiv, dvs. syftar till införandet av gemen-

¹ Commission Staff Working Document Impact Assessment, Brussels, 6.6.2012 SWD (2012) 166 final.

samma harmoniserade minimiregler för återhämtning och resolution i medlemsstaterna, vilket innebär att Sverige får införa eller behålla regler som är striktare eller kompletterar de som finns i direktivet under förutsättning att de inte står i strid med direktivet (eller med de delegerade akter och genomförandeakter som antas på grundval av direktivet). I de fall som kommittén föreslår striktare regler förs ett resonemang om fördelarna med det, men även i dessa fall har fullständiga konsekvensanalyser av förslagen prioriterats ned.

Kommittén föreslår även en ny lag rörande förebyggande statligt stöd. Denna lag föreslås ersätta stödlagen och föreslås inte innehålla några nya bestämmelser jämfört med den lagen som inte följer av resolutionsdirektivet. För dessa bestämmelser gäller samma avvägningar som de som har redovisats ovan.

35.1.2 Förslagen syftar till minskade samhällsekonomiska kostnader

Finansiella kriser kan ge upphov till stora samhällsekonomiska kostnader. Det handlar om kostnader för den offentliga sektorn, för företagen och för de enskilda medborgarna. Förutom de direkta statsfinansiella kostnaderna för att hantera en kris medför finansiella kriser stora realekonomiska kostnader. Enligt IMF:s beräkningar uppgick kostnaderna av krisen för de europeiska bankerna under åren 2007–2010 till nästan 1 000 miljarder euro eller åtta procent av EU:s BNP.² Eurostat har också beräknat att den ekonomiska nedgång som följde av finanskrisen medförde ett produktionsbortfall i EU på sex procent under 2009. Utöver det produktionsbortfall som inträffar i samband med finansiella kriser kan dessa även leda till långsiktiga effekter genom att, för en överskådlig framtid, BNP ligger på en lägre nivå och arbetslösheten på en högre nivå än om krisen inte hade inträffat.

Den globala finanskrisen medförde också omfattande statsfinansiella kostnader. Mellan oktober 2008 och oktober 2011 godkände Europeiska kommissionen 4 500 miljarder euro, vilket motsvarar 37 procent av EU:s BNP, i statligt stöd till finansiella företag.³ De offentliga finanserna pressades också av minskade skatte-

² Commission Staff Working Paper. Executive Summary of Impact Assessment, Brussels 20.7.2011 SEC (2011) 949 final, s. 1.

³ Commission Staff Working Paper. Executive Summary of Impact Assessment, Brussels 6.6.2012 SWD (2012) 167 final, s. 1.

intäkter till följd av den ekonomiska nedgången. Denna sammanlagda påfrestning bidrog till statsfinansiella problem i flera EU-länder och som därmed även underbyggde den statsfinansiella krisen i euroområdet som följde på den globala finanskrisen.

Kommittén konstaterade i sitt delbetänkande (SOU 2013:6) att även om de bakomliggande och utlösande faktorerna till de olika finansiella kriser som har ägt rum runt om i världen är likartade så har effekterna på den reala ekonomin, konsekvenserna för bankerna och staten skiljt sig åt mellan kriserna. Även hur stort tillväxtfallet i samband med krisen och hur långdragna effekterna blivit har varierat. En viktig faktor konstaterade kommittén var hur exportberoende det krisdrabbade landet var och om krisen sammanföll med en global hög- eller lågkonjunktur. Det är därför inte möjligt att ange med exakthet värdet av att undvika finansiella kriser, men kommittén kan konstatera att detta värde kan potentiellt vara mycket stort för samhället och för enskilda.

Utgångspunkten för de nya rättsakterna är att stärka möjligheterna för myndigheter i medlemsstaterna att kunna rekonstruera och avveckla institut och finansiella koncerner på ett ordnat sätt, dvs. utan spridningseffekter och med bevarandet av kritiska verksamheter, och så att ägare och borgenärer bär kostnaderna för detta i stället för skattebetalarna. Därigenom stärks marknadsdisciplinen, vilket bidrar till att främja ett sunt risktagande. Ett sunt risktagande minskar i sin tur riskerna för framtida finansiella kriser.

De huvudsakliga vinsterna med det nya regelverket är alltså den minskade sannolikheten för framtida kriser. Även de nya kraven på förberedelser och planering minskar risken för att en finansiell kris uppstår. Nyttan av det arbetet bör dock vägas mot den ökade administrativa börda det innebär för företag och myndigheter. Det är i praktiken en avvägning som myndigheterna kommer att få göra.

Om ett enskilt företag hamnar i kris så innebär de föreslagna reglerna att det nu finns verktyg för att kunna ta kontroll över företaget i syfte att genomföra en ordnad rekonstruktion och avveckling om så behövs för att undvika en finansiell kris. Möjligheter till detta fanns även tidigare i Sverige genom stödlagen, men kommittén bedömer att de nya reglerna ger ett effektivare kontrolltagande och inte minst möjligheter att låta borgenärer bidra till resolutionen. Om offentliga medel behöver användas för att finansiera resolutionen av ett företag ska dessa över tid finansieras av avgifter från företagen som kan bli föremål för resolution. Detta är

dock i princip ingen skillnad mot i dag då stabilitetsavgiften tas ut för ett motsvarande ändamål.

Eftersom vissa finansiella företag, framför allt stora och komplexa banker, har varit för viktiga för det finansiella systemet för att gå omkull, har lånefinansiärerna vetat om att konkurs inte är ett realistiskt alternativ för staten. Då det inte heller har funnits tvångsmedel för att låta borgenärer bidra till resolutionen har det varit förknippat med en låg risk att ge lån till systemviktiga banker. Denna implicita statsgaranti har inneburit att de systemviktiga företagen har fått lägre finansieringskostnader och därmed fått en konkurrensfördel gentemot mindre institut som kan tillåtas gå i konkurs. Riksbanken har exempelvis uppskattat värdet på den implicita statsgarantin för de fyra svenska storbankerna till i genomsnitt 30 miljarder kronor per år mellan 2002–2010, vilket motsvarar runt 55 procent av den genomsnittliga vinsten under motsvarande år.⁴ De föreslagna bestämmelserna syftar till att även stora systemviktiga institut ska kunna avvecklas och rekonstrueras och även borgenärer ska vara med och bära förluster och därmed minska den implicita statsgarantin. Detta kommer att innebära, allt annat lika, dels ett mindre behov av offentliga medel för att finansiera resolution, dels en utjämnad konkurrens på bankmarknaden. En bättre konkurrens gynnar allmänheten.

35.2 Konsekvenser för företagen

Även för finanssektorn som helhet har de föreslagna reglerna positiva effekter. Inte minst genom att risken för finansiella kriser minskar och en utjämnad konkurrens mellan systemviktiga och icke-systemviktiga företag. En del av de förslag kommittén lägger fram i detta betänkande kommer emellertid att innebära ökade kostnader för vissa finansiella företag. En minskad statsgaranti innebär att finansieringskostnaderna för de företag som tidigare har åtnjutit en sådan ökar. Riksbankens uppskattning av värdet av den implicita garantin som refererades till ovan tyder på att denna effekt är potentiellt stor. Samtidigt syftar det föreslagna regelverket till att minska de reala kostnaderna av en avveckling, vilket delvis skulle motverka denna effekt. Kommittén har dock av samma skäl som redovisats tidigare inte gjort en närmare beräkning av vad för-

⁴ Lämplig kapitalnivå i svenska storbanker – en samhällsekonomisk analys, Sveriges riksbank, december 2011.

slagen kan tänkas innebära i form av ökade finansieringskostnader för institut som av marknaden har betraktats som systemviktiga. Den kostnadsökningen är dock en avsedd konsekvens av det nya regelverket, eftersom den representerar värdet av en minskad risk för att skattebetalarnas medel ska behöva användas till att rädda systemviktiga företag och innebär en utjämning av snedvridande konkurrensförhållanden mellan olika finansiella företag.

Förslagen kommer även att innebära kostnader för företagen i form av ökade krav på planering och nya krav som ska efterlevas. Det är kostnader som har bedömts motiverade av kommissionen, Europeiska rådet och Europaparlamentet i syfte att minska risken för finansiella kriser och öka effektiviteten i hanteringen om en kris ändå skulle uppstå. Dessa kostnader riskerar att bli betydande och kommittén ifrågasätter effektiviteten i mycket långtgående förberedelsearbete i form av omfattande planer, men det blir en fråga för myndigheterna att avväga inom ramen för regelverken. Kommittén har i dessa avseenden inte gått längre än vad vi bedömt att direktivet kräver.

Kommittén föreslår även i enlighet med resolutionsdirektivet att avgifter ska tas ut av de företag som omfattas av resolutionsregelverket och som har tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige. En ny resolutionsavgift ska införas för dessa företag och den stabilitetsavgift som i dag tas ut av kreditinstitut ska avskaffas. För kreditinstitut kommer således stabilitetsavgiften bytas ut mot en resolutionsavgift. För de övriga företag som omfattas av resolution blir resolutionsavgiften en ny pålaga.

Enligt direktivet ska avgiften för respektive företag baseras på företagets totala skulder exklusive eget kapital minus garanterade insättningar. Således är avgiftsbasen annorlunda än för stabilitetsavgiften. Enligt beräkningar som Riksgäldskontoret har gjort kommer den totala avgiftsbasen vara något mindre med de nya reglerna.

Direktivet reglerar inte hur stor resolutionsavgiften ska vara, men varje medlemsstat ska se till att omfattningen av dess finansieringsarrangemang för resolution uppgår till minst motsvarande en procent av de garanterade insättningarna senast den 1 januari 2025. När målnivån är uppnådd kan medlemsstater välja att upphöra att ta ut avgifter. För det fall de tillgängliga medlen i fonden efter uppbyggnadsperioden faller under målnivån ska avgiftsuttag återupptas till dess miniminivån åter är uppnådd. Kommittén föreslår att delar av stabilitetsfonden ska föras över till resolutionsreserven. Det

skulle innebära att resolutionsreserven redan från början kommer att uppgå till den minsta tillåtna målnivån. Kommittén föreslår emellertid att Sverige ska ha som mål att bygga upp reserven till tre procent av garanterade insättningar då en reserv av den storleken skapar större flexibilitet för resolutionsmyndigheten vid nedskrivning och konvertering av skulder.

Direktivet anger att avgiften ska riskjusteras enligt givna kriterier. Kommittén anser att en riskavgift alltid ska tas ut oavsett om målnivån är uppnådd eller inte av alla företag som har en substantiell sannolikhet att medföra framtida kostnader för resolutionsreserven. Ett viktigt motiv för detta är att införandet av avgifter inte bara bör ske mot bakgrund av behovet att finansiera resolution utan bör även motiveras av att avgifter kan styra beteende och bidra till ett sunt risktagande. Kommittén anser att nivån på riskavgiften inte bör fastslås i lag, utan bestämmas av resolutionsmyndigheten baserat på de förväntade kostnader som kan komma att belasta reserven. Dessa beräkningar ska göras med utgångspunkt i direktivets regler för hur avgiften ska riskdifferentieras, vilka kommer att preciseras närmare genom riktlinjer från Eba. Av detta skäl är det inte möjligt för kommittén att beräkna vilka ändrade kostnader som det nya avgiftssystemet kommer att medföra för de olika företagen.

Kommittén föreslår dock att avgiften ska vara minst 0,01 procent av avgiftsbasen för alla institut så länge reserven understiger tre procent av garanterade insättningar. Enligt beräkningar som Riksgäldskontoret har gjort baserat på data från 2012 svarar det mot ett avgiftsuttag på cirka 0,7 miljarder per år. Avgiften kommer emellertid bli högre än 0,01 procent för alla företag som har en substantiell sannolikhet att medföra framtida kostnader för resolutionsreserven och huruvida resolutionsavgiften kommer innebära ett högre samlat avgiftsintag än dagens stabilitetsavgift som ger ca tre miljarder går av ovan angivna skäl inte att avgöra. Däremot är det klart att vissa företag som idag inte betalar stabilitetsavgift, men som ska betala resolutionsavgift, såsom t.ex. värdepappersföretag, kommer att få en ökad kostnad under den tid som resolutionsreserven byggs upp då de föreslås betala en avgift svarande mot åtminstone 0,01 procent av deras avgiftsbas under denna tid.

Vidare innehåller betänkandet förslag på nya regler om informationsutbyte som ska underlätta samarbetet myndigheterna emellan. Ett effektivt myndighetssamarbete borde om något gynna företagen.

35.3 Konsekvenser för myndigheter och domstolar

Kommitténs förslag innebär att myndigheterna tilldelas nya uppgifter. När det kan leda till kostnadsökningar handlar det främst om planering och förberedelser för resolution. Merparten av dessa ökade kostnader ska dock finansieras av företagen då resolutionsmyndigheten ges rätt att dra av kostnader för den löpande förvaltningen innan inbetalda resolutionsavgifter tillförs resolutionsreserven.

Det bör betonas att planering och förberedelser för resolution är till övervägande del nya uppgifter både för svenska och utländska myndigheter. Det är därför svårt att förutse hur detta arbete kommer att utvecklas över tid och hur tidskrävande dessa uppgifter kommer att bli. Kommitténs bedömning är att även om planering inför en kris har fördelar så ska dessa inte överdrivas. Som ovan nämnt är alla kriser olika och har sina särdrag. Detta gör nyttan av en alltför detaljerad planering begränsad. Det är därför viktigt att tillämpningen av de föreslagna reglerna över tid uppnår en lämplig balans mellan nyttan av planering och kostnaderna för detta.

Obeaktat detta så kommer förslagen att leda till kostnadsökningar för myndigheterna. Ökade kostnader kommer att bli en följd av ett ökat behov av personalresurser för att genomföra uppgifterna, utveckling av metoder för uppgifternas genomförande, utbildningsinsatser och konsulttjänster. Konsulttjänster kan exempelvis handla om juridiska analyser i operationaliseringen av regelverket och om IT-stöd.

Riksgäldskontoret har i rapporten *Riksgäldens åtgärder för att stärka stabiliteten i det finansiella systemet* (2013:2) uppskattat bemanningsbehovet till mellan 10–15 nya årsarbetskrafter för att genomföra de uppgifter som åläggs resolutionsmyndigheten enligt direktivet. Detta är uppgifter som i princip inte utförs i Sverige i dag. Riksgäldskontoret menar vidare att merparten av denna bemanningsförstärkning rör det förberedande arbetet, det vill säga utanför kris. Givet att kommittén föreslår att regeringen ska fördela resolutionsmyndighetens uppgifter mellan Finansinspektionen och Riksgäldskontoret bör en mer detaljerad analys av vilka kostnadsökningar som kan uppstå och hur dessa ska hanteras, dvs. genom omprioriteringar av befintliga resurser eller genom anslagsökningar, göras i samband med att arbetsfördelning slås fast.

Det är sannolikt att ett resolutionsförfarande kommer att leda till rättsliga tvister. Det innebär att regelverket kan leda till en extra börda för domstolarna. Kommitténs bedömning är dock att

resolution kommer att vara så pass sällsynt att denna konsekvens är försumbar.

35.4 Övriga aspekter

Några direkta effekter av våra förslag när det gäller samhällsmål som brottsbekämpning, regional balans, jämställdhet, integration, kommunal självstyrelse och att förbättra småföretagens verksamhetsförutsättningar, bedömer kommittén som osannolika. Till detta ska dock, återigen, läggas att i den mån förslagen förverkligas och uppnår sina syften – att minska riskerna för och genomslaget av finansiella kriser – blir den långsiktiga ekonomiska utvecklingen i landet bättre. Mer resurser kommer därmed att stå till förfogande, både för enskilda och för den offentliga sektorn. Den vägen torde förutsättningarna att uppnå även dessa samhällsmål generellt förbättras.

36 Författningskommentar

36.1 Förslaget till lag om resolution

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafen beskriver lagens innehåll. Av bestämmelsen framgår att lagen innehåller bestämmelser om ett särskilt insolvensförfarande för de typer av företag som räknas upp.

Lagen innehåller också bestämmelser som ska förbereda resolution och undvika fallissemang. Resolutionsmyndigheten ska t.ex. upprätta planer för hur de avser att genomföra resolution för ett visst företag om det blir aktuellt. Dessa och liknande bestämmelser finns i kapitlen 3–6. Det är viktigt att resolutionsmyndigheten samarbetar nära med utländska resolutionsmyndigheter när det handlar om resolution av företag som ingår i en gränsöverskridande koncern. Direktivet innehåller också bestämmelser om hur det ska gå till.

2 §

Av paragrafen framgår att lagen är indelad i avdelningar, vilka det är och vilka kapitel som finns i respektive avdelning.

3–5 §§

Paragraferna genomför artikel 3 i direktivet.

I paragraferna framgår vilka tre myndigheter som är de beslutsfattande myndigheterna enligt lagen och vilka uppgifter de ansvarar för. Det framgår också av lagen vilken myndighet som ansvarar för beslutet i varje enskilt fall.

Resolutionsmyndigheten är den myndighet som har det huvudsakliga ansvaret för beslut om resolution och beträffande åtgärder för att förbereda och underlätta resolution. Resolutionsmyndigheten beslutar om alla resolutionsåtgärder utom det statliga stabiliseringsverktygen. Den är också involverad i erkännanden av tredjelandsförfaranden.

Finansinspektionen beslutar om nedskrivning eller konvertering utanför resolution (6 kap.). Finansinspektionen fattar också beslut om vilka åtgärder som ett företag ska vidta för att undanröja hinder mot konkurs, likvidation eller resolution (3 kap.).

Regeringen beslutar om användandet av de statliga stabilitetsverktygen.

Dessa myndigheter ska samarbeta nära med varandra och med motsvarande utländska myndigheter. Samarbetet inkluderar också bl.a. insättningsgarantisystem och centralbanker.

Bestämmelserna behandlas i kapitel 23, kapitel 25 och avsnitt 30.1.

6 §

Paragrafen genomför artikel 34.1 a, b och f i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar ägare och borgenärs rätt till betalning.

I *första stycket* behandlas två principer som står i fokus för resolution. Det ska för det första genomföras på ett sätt som innebär att ägarna ska bära förluster före borgenärerna. Därefter ska borgenärerna bära förluster och ha inbördes rätt till betalningen enligt den prioritetsordning som vid konkurs följer av förmånsrättslagen och konkurslagen. Av förmånsrättslagen följer vidare att borgenärer som tillhör samma kategori ska behandlas likvärdigt.

De angivna principerna gäller dock bara om det inte finns konkreta bestämmelser som hanterar verktyget eller befogenheten. Sådana bestämmelser finns exempelvis i 22 kap. 16 § om skuld-nedskrivningsverktyget.

Av *andra stycket* framgår förpliktelser som ett företag åtar sig under resolution, liksom vederlagskrav för prestationer som företaget utnyttjar under resolution ska tillgodoses helt. Det finns ytterligare bestämmelser om hur resolutionsmyndigheten ska göra med sådana skulder i 25 kap.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 8.7.

7 §

Paragrafen genomför artikel 34.1 g i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar principen att utfallet för ägare och borgenärer inte får bli sämre än vid konkurs eller likvidation. I lagen finns ytterligare bestämmelser om detta, se 13 kap. 9–11 §§ och 24 kap. 8 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.8.

8 §

Paragrafen genomför delar av artikel 1.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen handlar om krav på proportionalitet.

Paragrafens *första stycke* erinrar om att proportionalitetsprincipen, gäller vid beslut enligt lagen. Av bestämmelsen framgår att ett beslut om en åtgärd endast får fattas om skälen för beslutet uppväger det intrång eller men i övrigt som beslutet innebär för den som beslutet gäller eller för något annat motstående intresse. Det ska med andra ord finnas en rimlig balans mellan fördelarna för det allmänna och de nackdelar som åtgärden innebär för den enskilde. En liknande bestämmelse finns exempelvis i 2 kap. 5 § skatteförfarandelagen (2011:1244). Principen kommer också till uttryck i enskilda lagbestämmelser, t.ex. de i 9 kap. om förutsättningarna för ett beslut om resolution. Se även 15 kap. lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Av det *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten, och i förekommande fall Finansinspektionen, ska ta hänsyn till de angivna omständigheterna när de tillämpar bestämmelserna på ett enskilt företag.

De omständigheter som räknas är företagsspecifika. Av dem följer exempelvis att det inte behöver ställas lika långtgående krav på en återhämtningsplan för en liten lokal sparbank som för en systemviktig affärsbank. Kraven ska visserligen uppfyllas men hur det görs kan alltså variera från fall till fall.

De omständigheter som ska beaktas är arten och omfattningen av företagets verksamhet och dess komplexitet. Det ska tolkas i vid bemärkelse. Det inkluderar företagets aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, dess storlek och juridiska ställning,

dess grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.3.

2 kap. Definitioner

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller definitioner. De behandlas i kapitel 5 eller i de avsnitt till vilket det hänvisar. Definitionen av anmält avvecklingssystem berörs dock inte där. Det är dock samma definition som i 2 § lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden. Begreppet finansieringsarrangemang behandlas i avsnitt 24.3.

Bestämmelsen behandlas i kapitel 5.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 44.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller en definition av kvalificerad skuld. En kvalificerad skuld är en skuld som får skrivas ned eller konverteras. Definitionen inkluderar dock inte sådana relevanta kapitalinstrument som också kan skrivas ned eller konverteras.

Enligt *punkten 2* är inte en skuld som är säkerställd en kvalificerad skuld. Med skuld som är säkerställd avses detsamma som ”skuld med säkerhet dvs. en skuld som är säkrad genom inteckning, panträtt eller ett avtal om säkerhet. Begreppet inkluderar även säkerställda obligationer och skulder i form av sådana finansiella instrument som används i syfte att säkra tillgångar som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer. Skulden undantas dock bara till den del den täcks av säkerheten.

Punkten 4 behandlar en skuld som hänförs till kundmedel och kundtillgångar. Dit hör exempelvis pengar och värdepapper som innehas för en privatpersons räkning. Det inkluderar också kundtillgångar eller kundmedel som innehas på uppdrag av UCITS-fonder enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG eller AIF-fonder enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets

direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Punkten 7 undantar skulder till anställda. En sådan skuld undantas dock inte avseende den rörliga delen av ersättningen om denna del av ersättningen inte regleras i ett kollektivavtal eller avser en risktagare med väsentlig inverkan. Med risktagare med väsentlig inverkan avses detsamma som i artikel 92.2 i kapitaltäckningsdirektivet.

Punkten 8 behandlar en skuld till en borgenär inom affärs eller handelssektorn. Som exempel på sådana skulder kan nämnas IT-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.5.

3 §

Av paragrafen framgår var det finns andra definitioner och förklaringar än de i 1 och 2.

3 kap. Resolutionsplaner

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 10.1 och 10.6 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att det för ett institut som inte tillsammans med andra företag står under gruppbaserad tillsyn ska upprättas en återhämtningsplan. Vad en sådan plan ska innehålla hur ofta den ska upprättas m.m. framgår av föreskrifter meddelade av regeringen med stöd av 30 kap. 2 §.

Upprättandet av resolutionsplanen ska enligt *andra stycket* föregås av samråd med Finansinspektionen och resolutionsmyndigheterna där väsentliga filialer är belägna. Omfattningen av samrådet de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de väsentliga filialerna får anpassas till behovet i varje enskilt fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 10.2 och 15 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten när den upprättar en resolutionsplan för ett visst institut samtidigt ska göra en bedömning av i vilken utsträckning det är möjligt att hantera institutets fallissemang inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution utan någon av de negativa konsekvenser som anges i bestämmelsen. Den bedömning som görs får dock inte förutsätta att Riksbanken eller någon annan centralbank kommer att ge likviditetsstöd eller något annat statligt stöd. Planen får dock förutsätta att resolutionsreserven används för sitt ändamål, men däremot inte något annat statligt stöd.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska bedöma om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet. I det ligger bl.a. att resolutionsmyndigheten ska ta hänsyn till om de åtgärder den överväger är rimliga och trovärdiga. Om det inte är trovärdigt att resolutionsmyndigheten kommer att vidta åtgärden är den alltså inte möjlig att vidta.

Av bestämmelsen framgår vidare att åtgärderna inte ska leda till allvarliga störningar i det finansiella systemet. I detta ligger också att de inte ska resultera i avbrott i kritiska verksamheter. Begreppet kritiska verksamheter definieras i 2 kap. 1 §.

Resolutionsåtgärder mot systemviktiga institut kan förväntas leda till störningar av något slag, men så kan vara fallet oavsett vilken åtgärd som vidtas. Det får tas med i bedömningen vid om det är möjligt att rekonstruera eller avveckla ett institut. Åtgärderna ska i största möjliga mån inte resultera i allvarliga störningar i det finansiella systemet.

Enligt *andra stycket* ska bedömningen föregås av samråd med de där nämnda myndigheterna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.4.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 17.1–17.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten ska vidta om den vid bedömningen enligt 2 § identifierar väsentliga hinder mot att rekonstruera eller avveckla ett institut

genom konkurs, likvidation eller resolution. Om resolutionsmyndigheten identifierar sådana hinder ska den enligt *första stycket*, förelägga institutet att inom fyra månader ange vilka åtgärder som institutet kan vidta för att minska hindren så att de inte längre är väsentliga eller undanröja de väsentliga hindren.

Av *andra stycket* framgår att upprättandet resolutionsplanen vilar medan processen för att undanröja de väsentliga hindren pågår.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 17.4 och 17.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten ska vidta om den bedömer att de åtgärder som institutet föreslår är otillräckliga för att effektivt minska eller undanröja de väsentliga hindren. Resolutionsmyndigheten ska då, efter samråd med Finansinspektionen, fatta ett beslut om att överlämna ärendet till Finansinspektionen. Av det beslutet ska det framgå vilka väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten identifierat och vilka åtgärder som den har identifierat för att åtgärda dem. Resolutionsmyndigheten får dock, enligt *andra stycket*, fatta ett sådant beslut bara om den kan visa att de åtgärder som institutet föreslagit inte är tillräckliga för att undanröja eller minska de väsentliga hindren och att de åtgärder som den föreslår är proportionerliga.

Vid proportionalitetsbedömningen ska resolutionsmyndigheten beakta det hot som de identifierade hindren utgör mot det finansiella systemets stabilitet och väga det mot den inverkan som de identifierade åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin. Resolutionsmyndigheterna ska också ta hänsyn till vilka effekter åtgärderna kan få för den inre marknaden för finansiella tjänster, den finansiella stabiliteten inom EES. Resolutionsmyndighetens bedömning i den frågan ska framgå av beslutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 17.4 och 17.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen ska vidta när den har fått ett ärende överlämnat till sig. Inspektionen ska, med utgångspunkt från de väsentliga hinder som resolutionsmyndigheten har identifierat, besluta om föreläggande enligt 26 §. Dessa åtgärder ska dock vara proportionerliga till det hinder som ska undanröjas. Här hänvisas till författningskommentaren till 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

6 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 12.1, 12.2, 13.2 och 13.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen *första stycke* framgår att om ett institut ingår i en koncern ska den omfattas av en koncernresolutionsplan. Den planen ska identifiera vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta mot företaget i fråga och, i förekommande fall vilka åtgärder som utländska resolutionsmyndigheter avser att vidta mot där hemmahörande företag.

En koncern kan bestå av enbart företag i Sverige. I den kan det emellertid också finnas företag i andra länder inom EES. I båda dessa fall ska det upprättas koncernresolutionsplaner. För en gränsöverskridande koncern beror dock innehållet i planen på vad myndigheterna kan komma överens om, se följande paragrafer. En gränsöverskridande koncern definieras i 2 kap. 2 § som en koncern med moder- och dotterföretag i flera länder inom EES.

Enligt *andra stycket* bör en plan också ange hur resolutionen ska finansieras. Planen får i så fall innehålla en överenskommelse om att kostnaderna ska fördelas mellan finansieringsarrangemangen i de olika länderna. Resolutionsmyndigheten ska i ett sådant fall bära sin del av kostnaderna. Hur kostnaderna ska fördelas mellan de olika finansieringsarrangemangen kommer sannolikt att framgå av olika fördelningsnycklar. Den överenskommelse som träffas om finansieringen kommer att ligga till grund för överenskommelser om hur kostnaderna faktiskt ska fördelas om företaget fallerar. Finansieringsplaner är nämligen en del av de koncernresolutions-

ordningar som myndigheterna ska försöka komma överens om enligt 10 kap.

Tredje stycket beskriver vem som ska upprätta en koncern-resolutionsplan för en inte gränsöverskridande koncern och med vem samråd ska ske.

Av *fjärde stycket* framgår att det är den samordnande resolutionsmyndigheten som ska upprätta planen. Planen ska tas fram inom ramen för resolutionskollegiet. Planen ska tas fram tillsammans med de berörda resolutionsmyndigheterna och eftersamråd med relevanta behöriga myndigheter. Den samordnande resolutionsmyndigheten får involvera resolutionsmyndigheter från tredjeland (se artikel 13.2 i resolutionsdirektivet).

Resolutionsmyndigheten kan ingå i samarbetet antingen som samordnande resolutionsmyndighet eller i egenskap av resolutionsmyndighet för något av dotterföretagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 23.4.1 och 23.4.2.

7 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.4 första stycket, 13.7 och 13.10 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar överenskommelser om koncern-resolutionsplaner för en gränsöverskridande koncern.

Resolutionsmyndigheten ska enligt *första och andra styckena*, oavsett om den är samordnande resolutionsmyndighet eller ansvarig för ett dotterföretag ska försöka komma överens med de övriga relevanta resolutionsmyndigheterna om en koncernresolutionsplan för en gränsöverskridande koncern. En sådan överenskommelse ska träffas inom fyra månader. Som framgår av 16 § kan dock denna tid förlängas i avvaktan på att myndigheterna utreder vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eventuella väsentliga hinder mot att hantera ett institut inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten när den är samordnande resolutionsmyndighet, ska ompröva ett gemensamt beslut i där angivna fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

8 och 9 §§

Paragraferna genomför artikel 13.5 första stycket och artikel 13.6 första stycket i resolutionsdirektivet.

Paragraferna beskriver vad som gäller om myndigheterna inte lyckas komma överens enligt 7 §. Då ska den samordnande resolutionsmyndigheten fatta beslut om koncernåterhämtningsplanen. De övriga resolutionsmyndigheterna ska upprätta och anta planer för de individuella instituten och besluta om dem. Resolutionsmyndigheten ska inför beslutet beakta synpunkter och reservationer från de utländska myndigheterna. Av detta följer också att resolutionsmyndigheten i beslutet ska ange vilken hänsyn den tagit till de övriga myndigheternas synpunkter och varför den avviker från den bedömning som gjorts av de övriga myndigheterna. Att besluten ska vara motiverade följer av förvaltningslagen (1986:223).

Bestämmelserna behandlats i avsnitt 23.4.3.

10 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.5 andra stycket, 13.6 andra stycket och artikel 13.9 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår vad som gäller om en utländsk resolutionsmyndighet inom fristen hänskjuter ett ärende som avses i 8 eller 9 § till Eba för bindande medling. Resolutionsmyndigheten ska följa ett beslut från Eba. Om Eba inte yttrar sig inom en månad får resolutionsmyndigheten fatta sitt beslut. Detta gäller dock inte om resolutionsmyndigheten anser att det på något sätt kan inkräkta på Sveriges finanspolitiska ansvar.

Som framgår av *andra stycket* får resolutionsmyndigheten inte hänskjuta ett ärende till Eba efter fyramånadersfristens utgång, se även 29 kap. 7 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

11 §

Paragrafen genomför artikel 13.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten är bunden av beslut som fattas av utländska resolutionsmyndigheter och detta även om resolutionsmyndigheten inte har deltagit i beslutet. Sådana

beslut som fattas av utländska myndigheter kommer dock inte direkt att binda de svenska företagen, men kanske deras moderföretag. De beslutade planerna kommer exempelvis att ligga till grund för resolutionsmyndighetens beslut om hur stort minimikravet på de nedskrivningsbara skulderna ska vara enligt 4 kap. i lagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

12 §

Paragrafen genomför artikel 13.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten är skyldig att underrätta den samordnande resolutionsmyndigheten om den anser att en koncernresolutionsplan som beslutats strider mot Sveriges finanspolitiska ansvar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

13 §

Paragrafen genomför artikel 87 j i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår bl.a. att en koncernresolutionsplan som beslutas för en gränsöverskridande koncern som huvudregel ska följas av resolutionsmyndigheten. Den får dock avvika från planen om den bedömer att resolutionsändamålen skulle uppnås effektivare med hjälp av andra åtgärder. Se även exempelvis 10 kap. 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.3.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 16 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilken bedömning som ska göras av möjligheten att hantera en koncern om ett eller flera institut i den fallerar. Den bedömningen ska göras med utgångspunkt från möjligheten att hantera respektive koncernföretag. Beträffande bedömningen i övrigt hänvisas till författningskommentaren till 2 §. Bestämmelserna är tillämpliga både på en gränsöverskridande och en inte gränsöverskridande koncern.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.4.

15 och 16 §§

Paragraferna genomför artikel 17.2 i resolutionsdirektivet.

Av 12 § framgår att resolutionsmyndigheten ska underrätta bl.a. det institut som myndigheten anser att det finns väsentliga hinder mot att hantera de inom ramen för konkurs, likvidation eller resolution. En sådan underrättelse, från resolutionsmyndigheten eller en utländsk resolutionsmyndighet, leder enligt 16 § till att den tid som myndigheterna har på sig att fatta ett beslut skjuts fram. Man kan säga att klockan stannar medan processen pågår.

För en gränsöverskridande koncern ska ett eventuellt beslut föregås av den process som beskrivs i 16–25 §§.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 23.4.5.

17 §

Paragrafen genomför artikel 18.1 i resolutionsdirektivet.

När ett institut ingår i en gränsöverskridande koncern ska resolutionsmyndigheten enligt bestämmelsen i denna paragraf försöka komma överens med de övriga resolutionsmyndigheterna om vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska eventuella hinder. Detta beslut hanteras enligt den process som beskrivs i 18–25 §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

18 och 19 §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 18.2–18.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna i 18 och 19 §§ beskriver inledningen av processen för att komma fram till vilka åtgärder som ska vidtas för att undanröja eller minska eventuella hinder mot att rekonstruera eller avveckla en gränsöverskridande koncern. Den liknar den process som gäller för en individuell resolutionsplan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

20 §

Paragrafen genomför delar av artikel 18.4 och artikel 18.5 första meningen i resolutionsdirektivet

Paragrafens *första stycke* beskriver vad myndigheterna ska försöka komma överens om när resolutionsmyndigheten är den samordnande resolutionsmyndigheten. Överenskommelsen ska träffas inom den tid som anges i *andra stycket*. Av *tredje stycket* framgår att detsamma gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för något av dotterföretagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

21 §

Paragrafen genomför artikel 18.5 andra meningen i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att den överenskommelse som myndigheterna träffar ska vara motiverad och vilka det ska skickas till. Överenskommelsen är bindande för resolutionsmyndigheten. Den ska enligt *andra stycket* omsätta beslutet i åtgärder mot institutet när det behövs. Det kan t.ex. bli nödvändigt om överenskommelsen innebär att ett svenskt institut ska ändra något i sin verksamhet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

22 och 23 §

Paragraferna genomför delar av artikel 18.6 första och andra styckena och av artikel 18.7 första stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår att om myndigheterna inte kommer överens inom tidsfristen, ska resolutionsmyndigheten inleda den process som beskrivs i 3–5 §, beroende på vilket beslut det är fråga om. Eventuella beslut om åtgärder överlämnas alltså till Finansinspektionen. Om resolutionsmyndigheten inte är samordnande resolutionsmyndighet bör den beakta den samordnande resolutionsmyndighetens beslut. Att besluten ska vara motiverade framgår av förvaltningslagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

24 §

Paragrafen genomför artiklarna 18.6 tredje stycket, 18.7 andra stycket och 18.9 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar Ebas bindande medling i olika avseenden, se författningskommentaren till 10 §. Punkterna g, h och k i artikel 17.5 motsvarar dem i 26 § första stycket 7, 8 och 10.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

25 §

Paragrafen genomför artikel 18.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslut som fattas i enligt 20 § liksom beslut motsvarande de i 22 eller 23 § som fattas av utländska myndigheter är bindande för resolutionsmyndigheten och ska ligga till grund för eventuella beslut som den fattar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.4.5.

26 §

Paragrafen genomför artikel 17.5 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka åtgärder ett institut eller ett annat koncernföretag kan föreläggas att vidta för att undanröja eller minska väsentliga hinder.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.5.

27 §

Paragrafen genomför artiklarna 10.5, 11.1, 13.1.

Av bestämmelsen framgår att ett institut eller ett moderföretag inom EES ska ge resolutionsmyndigheten den hjälp och det stöd som den behöver för att upprätta planen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.2.

4 kap. Minimikravet på nedskrivningsbara skulder

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 45.1, 45.4, 45.5 och 45.14 i resolutionsdirektivet

Paragrafens *första stycke* innehåller en definition av minimikravet på nedskrivningsbara skulder.

Vilka skulder som är kvalificerade framgår av 2 kap. 2 §. Det är emellertid inte alla kvalificerade skulder som får räknas med när kravet bestäms utan bara de som är ”medräkningsbara”. Vilka de är framgår av föreskrifter meddelade med stöd av 30 kap. 1 §. Detta framgår av *andra stycket*

Av *tredje stycket* framgår hur derivatskulder ska tas med vid beräkningen av de totala skulderna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 45.7 och 45.8 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten i varje enskilt fall ska besluta om minimikravet på nedskrivningsbara skulder. Beslutet ska fattas efter samråd med Finansinspektionen. Av 3 § framgår vilka övergripanden omständigheter som ska beaktas när kravet fastställs. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får precisera kriterierna närmare, se 30 kap. 1 §.

Av paragrafens *andra stycke* framgår att ett krav ska uppfyllas även på gruppnivå. Beslutet fattas av den samordnande resolutionsmyndigheten. När resolutionsmyndigheten är samordnande resolutionsmyndigheten ska den samråda med Finansinspektionen. För en gränsoverskridande koncern ska beslutet fattas enligt den process som beskrivs i 6–10 §§.

Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att kravet ska tillämpas av vissa andra företag på individuell nivå. Även ett sådant beslut ska fattas efter samråd med Finansinspektionen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 17.3 och 17.6.

3 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 45.6, 45.8 andra stycket och 45.15 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som är vägledande för storleken på det krav som ställs på företaget i fråga. Det handlar om att säkerställa att det kan hanteras inom ramen för resolution. Om resolutionsmyndigheten bedömer att ett institut inte kommer att försättas i resolution kan dock kravet sättas till noll.

Kravet ska beslutas i anslutning till resolutionsplaneringen och en resolutionsplan ska innehålla information om kravet. Om det i samband med den planeringen bedöms att det finns väsentliga hinder mot att hantera ett institut genom resolution, kan institutet föreläggas att ändra detta, exempelvis genom att emittera nya skulder.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka kriterier som får ligga till grund för den bedömningen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens först stycke framgår att kravet ska vara uppfyllt vid varje tidpunkt, Av 13 § framgår att resolutionsmyndigheten ska övervaka att så är fallet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 45.13 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten kan kräva att det berörda företaget uppfyller kravet med vissa typer av kvalificerade skulder.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.5.

6–10 §§

Paragraferna genomför artiklarna 45.9 och 45.10 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna beskriver om hur myndigheterna ska försöka komma överens om kravet för en gränsöverskridandekoncern och vad som händer om de inte gör det.

Processen behandlas närmare i avsnitt 17.7.

11 och 12 §§

Paragraferna genomför artiklarna 45.11 och 45.12 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår vilka möjligheter det finns för att göra undantag för vissa institut.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 17.8 och 17.9.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 45.15 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska övervaka att kravet uppfylls. Övervakningen ska avse både individuella och gruppbaseade krav, beroende på vad som är tillämpligt. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får föreskriva vilken information ska rapporteras lämna till resolutionsmyndigheten för dess övervakning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.2.

5 kap. Åtgärder för att förbereda resolution och undvika fallissemang

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 68.1, 68.3, 68.5 och 68.6 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 12 kap. 4–7 och 9 §§. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

2 och 3 §

Paragraferna genomför artikel 55 i resolutionsdirektivet.

För att säkerställa att det är möjligt att skriva ned eller konvertera skulder, ska de nämnda företagen i sina skulder ta in villkor som innebär att borgenären erkänner att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras och accepterar en eventuell minskning av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet eller konverteringar eller indragningar som kan bli följden av antingen ett beslut om inom ramen för resolution eller utanför resolution enligt 5 kap. Bestämmelsen är tillämplig på relevanta skuldinstrument eller kvalificerade skulder som omfattas av lagstiftningen i tredje land, utom de uppräknade kvalificerade insättningarna.

Detta gäller dock bara om det inte framgår något annat av kommissionens tekniska standarder eller om resolutionsmyndigheten har beslutat något annat i ett enskilt fall eller med stöd av föreskrifter meddelade med stöd av 30 kap. 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag att kontakta potentiella köpare i syfte att förebreda en eventuell resolution av företaget. Av bestämmelsen framgår att ett sådant föreläggande endast får utfärdas efter en underrättelse från Finansinspektionen enligt 15 kap 2 b § LBF eller 25 kap. 2 b § LVM.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.4.2.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 10.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får kräva att ett företag för register över ingångna avtal. Myndigheten kan när som helst kräva att företaget upprättar ett sådant register.

De avtal som ska registreras är finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet. Med den sistnämnda typen av avtal avses bl.a. avtal som är hänförliga till den företagskritiska verksamheten, t.ex. IT-avtal.

Av artikel 71.8 framgår att Eba ska ta fram förslag till tekniska standarder för tillsyn angående den information om finansiella avtal som registren minst bör omfatta samt under vilka omständigheter myndigheterna bör kräva av ett företag att det upprättar ett sådant register. För att få en fullständig bild av regleringen måste dessa tekniska standarder beaktas. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får också meddela föreskrifter om bl.a. registrens innehåll, se 30 kap. 1 §.

Beträffande Finansinspektionens rätt att besluta om upprättande av register hänvisas till 13 kap. 8 a LBF och 23 kap. 3 b § LVM.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

6 §

Paragrafen genomför artiklarna 54.1 och 54.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten i samband med resolutionsplaneringen får förelägga ett företag att höja sitt maximikapital för att underlätta den nedskrivning eller konvertering som kan komma att ske om företaget försätts i resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.3.

6 kap. Nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument utanför resolution

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.4 och artikel 59.10 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller två olika delar. För det första anger den att innan Finansinspektionen beslutar om nedskrivning eller konvertering ska den se till att det finns en sådan värdering som anges i 7 kap. 1 §. Jämför författningskommentaren till nämnda bestämmelse och 7 kap. 3 §.

Med utgångspunkt från den värderingen ska den sedan fastställa hur mycket kapitalinstrumenten behöver skrivas ned för att absorbera förluster så att substansvärdet blir noll, dvs. så att tillgångar och skulder är lika stora. Den ska också fastställa med vilket

belopp de kapitalinstrumenten behöver konverteras till kärnprimärkapital.

Konverteringsbehovet kommer att styras av vad som krävs för att företaget eller koncernen inte längre ska falla eller sannolikt, dvs. att genom åtgärden ska företagets återges livskraften.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.3.

2–4 §§

Paragraferna genomför artikel 59.3 b–d i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelserna framgår när Finansinspektionen ska fatta beslut om skuldnedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument för ett företag som är hemmahörande i Sverige.

Bestämmelserna behandlas närmare i avsnitten 30.2 och 30.9.

5 §

Paragrafen genomför artikel 59.3 e i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår hur Finansinspektionen ska besluta om nedskrivning och konvertering av relevanta kapitalinstrument om ett företag behöver statligt stöd samt möjligheten för Finansinspektionen att på motsvarande sätt skriva ned eller konvertera alla efterställda skulder i en sådan situation.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 30.9.

6 §

Bestämmelsen har behandlats utförligt i avsnitt 30.9.

7–10 §§

Paragraferna genomför artiklarna 62.1 och 62.3 och 62.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår att Finansinspektionen ska underrätta andra myndigheter när den överväger att fatta ett beslut om nedskrivning eller konvertering. Tillsammans med de underrättade myndigheterna ska den överväga om det finns några realistiska alternativa åtgärder som kan vidtas inom rimlig tid. Med alternativa

åtgärder avses tidiga ingripanden och andra tillsynsåtgärder. Dit hör också tillskott av eget kapital eller andra medel som kan bidra till att företagets eller koncernens problem åtgärdas.

Av paragraferna framgår att Finansinspektionen ska försöka komma överens med den utländska berörda myndigheten om behovet att vidta åtgärder.

Om det finns alternativa åtgärder ska den berörda myndigheten se till att de vidtas. Om de inte kommer att vidtas får myndigheten ompröva sitt beslut.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 30.9.

11–13 §§

Paragraferna genomför artiklarna 60.1a och 47.1 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvaras av 17 kap 1–4 §§. Skillnaden här är att åtgärderna endast avser poster i kärnprimärkapitalet. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till de paragraferna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.4.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 60.1 och artikel 60.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvaras av 22 kap 16 §. Skillnaden här är att denna paragraf endast avser sådana skulder som får räknas in i kapitalbasen, de s.k. relevanta kapitalinstrumenten. Därför hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.4.

15 §

Paragrafen genomför artikel 60.3 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen innehåller ett antal anvisningar som Finansinspektionen ska alltså aktivt verka för att uppfylla de vid en konvertering. Om någon av punkterna 1–4 inte kan uppfyllas bör alternativa åtgärder övervägas, inklusive resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.5.

16 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i resolutionsdirektivet.

Motsvarande bestämmelse finns i 22 kap 22 § Därför hänvisas till författningskommentaren för dem bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.7.

17 §

Paragrafen genomför artikel 59.7 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 30.6.

18 §

Paragrafen genomför artikel 60.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att Finansinspektionen får förelägga ett företag som kan bli föremål för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument att stämman i företaget ska ge styrelsen i företaget det bemyndigande som krävs för att företaget utan ytterligare stämmobeslut ska kunna ge ut ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument. Vad som menas med ett tillräckligt antal kärnprimärkapitalinstrument får bestämmas i det enskilda fallet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 30.8.

7 kap. Värdering

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.1.

Det är resolutionsmyndighetens ansvar att en värdering som beaktar alla krav i 7 kap. är utförd innan resolutionsåtgärder vidtas. En värdering enligt 7 kap. ska även vidtas innan nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument genomförs. I dessa fall är det Finansinspektionens ansvar att denna värdering utförs, se författningskommentar till 6 kap. 1 §. En värdering ska också vara utförd innan resolutionsmyndigheten fattar beslut att ett visst institut uppfyller villkoren för resolution.

Resolutionsmyndigheten bör se till att värderingen påbörjas så tidigt som möjligt och behöver därför information på ett tidigt stadium om ett institut visar tecken på finansiella problem. Finansinspektionen ska exempelvis underrätta resolutionsmyndigheten när krisavvärjande åtgärder planeras vilket kan vara en anledning för resolutionsmyndigheten att påbörja arbetet med en värdering.

Av bestämmelsen framgår att värderingen ska vara utförd innan resolutionsåtgärder vidtas. Beroende på omständigheterna i varje enskilt fall kommer beslut om resolutionsåtgärder, för vilka värderingen ska utgöra grund, att fattas under en mer eller mindre utdragen tidsperiod. Eftersom värderingen ska spegla situationen i institutet vid tidpunkten för den aktuella åtgärden, kan det bli aktuellt att justera den värdering som låg till grund för exempelvis själva resolutionsbeslutet. Den ekonomiska situationen i institutet kan nämligen ha ändrats i de fall ett beslut om en resolutionsåtgärd fattas en viss tid efter själva resolutionsbeslutet. Utgångspunkten bör vara att själva värderingstidpunkten ska ligga så nära som möjligt i tiden för den åtgärd den utgör grund till. Det är en värdering som utförs och denna justeras för att vara rättvis, väl avvägd och realistisk vid tidpunkten för respektive åtgärd.

Av paragrafen framgår att syftet med värderingen är att värdera institutets tillgångar och skulder. Det är fråga om en initial värdering som differentieras efterhand utefter vilken åtgärd som ska vidtas och vid vilken tidpunkt åtgärden vidtas.

Värderingen ska vara rättvis, väl avvägd och realistisk. Direktivet anger vissa principer och antaganden som värderingen ska beakta. Följer man dessa principer och antaganden uppnås en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering i direktivets bemärkelse. Den närmare metoden för att bedöma värdet av ett instituts tillgångar och skulder ska specificeras i tekniska standarder för tillsyn. I avvaktan på dessa behandlas inte innebörden av rättvis, väl avvägd och realistisk mer i detalj.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 36.5 och 36.4g i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att tillgångar och skulder ska värderas i enlighet med principen om försiktiga antaganden. I direktivbestämmelsen anges specifikt att detta även ska gälla andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek som blir en framåtblickande bedömning. I linje med principen om försiktiga antaganden ska värderingen inte heller förutsätta eventuellt framtida statligt stöd eller nödkredit från riksbanken eller annat likviditetsstöd från riksbanken som inte beviljas enligt standardmässiga villkor för säkerheter, löptider eller räntesatser från och med den tidpunkt när resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument utövas.

Värderingen ska även beakta framtida kostnader som institutet kommer att drabbas av. Här avses resolutionsmyndighetens rätt till ersättning från institutet i resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår enligt 25 kap. 5 § och finansieringsarrangemangets för resolutionen rätt att ta ut ränta eller avgifter med avseende på eventuella lån eller garantier som tillhandahållits institutet under resolution, i enlighet med 28 kap. 1 §. Detta ligger också i linje med principen om försiktiga antaganden.

Bestämmelsen i andra stycket slår fast att ett övergripande syfte med värderingen är att säkerställa att institutets förluster identifieras till fullo.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.1 och 18.4.2.

3 §

Paragrafen genomför artikel 36.4 a–f i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår för vilka beslut värderingen ska utgöra underlag. Se kommentaren till 1 § vad avser värderingens syfte. Jämför även kommentaren till 6 kap. 1 § om nedskrivning och konvertering innan resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 36.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att den som utses till värderare ska ha en oberoende ställning i förhållande till offentliga myndigheter och till det institut som är föremål för värderingen. Europeiska bank-

myndigheten ska utfärda tekniska standarder för tillsyn för att specificera de omständigheter under vilka en person är oberoende i paragrafens mening.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.1.

5 §

Paragrafen genomför artikel 36.6 i resolutionsdirektivet.

Den information som framgår av paragrafens *första stycke* ska alltid biläggas värderingen. Informationen ska hämtas från institutets räkenskapsinformation. En analys och en uppskattning av det bokförda värdet ska alltid biläggas och bör därför alltid bli ett referensvärde till det värde som blir resultatet av värderingen enligt 7 kap. 1 §.

Av *andra stycket* framgår att en analys och en uppskattning av tillgångarnas (och skuldernas) marknadsvärde kan, om det är lämpligt, komplettera den analys och uppskattning av det bokförda värdet som framgår av institutets räkenskapsinformation. Detta får ske när något av överföringsverktygen tillämpas (3 § punkterna 4 och 5). En sådan analys med utgångspunkt i marknadsvärdet tas fram under värderingen, till skillnad från det bokförda värdet som framgår av och ska hämtas från institutets räkenskapsinformation.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 18.4.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 36.8 i resolutionsdirektivet.

Som framgår av paragrafen ska värderingen innehålla en uppskattning av det ekonomiska utfallet för respektive klass av aktieägare och borgenärer om institutet hade gått i konkurs eller likvidation. Tillämpningen av denna bestämmelse ska inte påverka den värdering som ska utföras enligt 12 §. Avsikten med att denna information ska vara en del av värderingen är att den ska utgöra underlag och vägledning för resolutionsåtgärder som exempelvis skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 17.4.3.

7 §

Bestämmelsen innehåller en upplysning om vilka bestämmelser som ska vara uppfyllda för att värderingen ska anses slutlig.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.4.

8–10 §§

Paragraferna genomför artikel 36.9 i resolutionsdirektivet.

8 § behandlar de situationer då omständigheterna är så brådskande att det inte är möjligt att uppfylla samtliga de krav som framgår av 1–6 §§ och som är en förutsättning för att värderingen ska anses slutlig. Resolutionsmyndigheten ska då göra en preliminär värdering.

9 § anger de förutsättningar som ska föreligga för att en preliminär värdering ska kunna ligga till grund för beslut om resolutionsåtgärder och nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument. Vad som följer av 4 §, 5 § första stycket och 6 § ska beaktas så långt möjligt.

Den preliminära värderingen ska innehålla en buffert för eventuella ytterligare förluster. Med detta avses att försiktighetsprincipen i den preliminära värderingen tillämpas i högre grad för att skapa denna buffert. Det ska framgå av den preliminära värderingen hur buffertkravet enligt paragrafen har beaktats. Eba får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för metoden för beräkning och införande av en buffert för ytterligare förluster i den preliminära värderingen.

En preliminär värdering som uppfyller kraven i 9 § utgör tillräcklig grund för resolutionsmyndigheten att vidta resolutionsåtgärder eller att utöva befogenheten att skriva ner eller konvertera kapitalinstrument.

10 § anger att en värdering så snart möjligt ska kompletteras för att uppfylla kraven för en slutlig värdering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.4.

11 §

Paragrafen genomför artikel 36.11 i resolutionsdirektivet.

Den preliminära värderingen ska kompletteras så snart möjligt för att en slutlig värdering ska kunna fastställas. Denna kompletterande efterhandsvärdering kan utföras samtidigt med den värdering som ska

utföras enligt 12 § och av samma oberoende person så länge som de båda värderingarna hålls åtskilda.

Syftena med den slutliga värderingen är att säkerställa att förlusterna vad avser institutets tillgångar till fullo har identifierats och att utgöra underlag till resolutionsmyndighetens beslut enligt denna paragraf.

Av paragrafen framgår vad resolutionsmyndigheten ska göra för det fall den slutliga värderingen utvisar en högre uppskattning av substansvärdet än den preliminära värderingen. Det handlar dels om att utöva befogenheten att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget, dels att beordra ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag att göra ytterligare betalningar av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, med avseende på aktier eller äganderättsinstrument till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.5.

12 §

Paragrafen genomför artikel 74 i resolutionsdirektivet.

Detta förslag behandlar den jämförelse i efterhand som ska visa om ägare och borgenärer skulle få ett bättre ekonomiskt utfall om företaget under resolution i stället för resolution hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafens *första stycke* behandlar den värdering som ska göras för att säkerställa att en av resolutionsregelverkets grundläggande principer att ingen borgenär eller ägare ska få ett sämre ekonomiskt utfall ut än vid konkurs eller likvidation upprätthålls. Det är fråga om en jämförelse mellan det faktiska utfall som ägare och borgenärer fått vid resolution och vad de skulle ha fått om ett konkurs- eller likvidationsförfarande i stället hade inletts vid den tidpunkt som resolutionsbeslutet fattades. Om det konstateras att ägare och borgenärer som betalning, eller kompensation för, sin egendom eller sina fordringar fått ut ett motsvarande lägre belopp än vad de hade erhållit vid konkurs eller likvisation, har de rätt att få ut mellanskillnaden.

Denna värdering ska, i likhet med värderingen inför resolution utföras av en oberoende person, men ska utföras separat från denna. Det behöver dock inte innebära att det är olika personer som gör de

olika värderingarna. Till skillnad från värderingen inför resolution kan denna värdering överklagas separat från beslutet om resolutionsåtgärd.

Det *andra stycket* anger att värderingen ska bortse från eventuellt statligt stöd till företaget under resolution.

Det *tredje stycket* anger att resolutionsmyndigheten ska i uppdraget till värderaren ange om konkurs eller likvidation hade varit alternativet till resolution, vilket följaktligen avgör om det ekonomiska utfallet vid resolution ska jämföras med ett hypotetiskt utfall vid konkurs eller likvidation.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.5.

8 kap. Övergripande om resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 31.2 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras de s.k. resolutionsändamålen. Resolutionsändamålen har, som framgår av andra bestämmelser i lagen, central betydelse för beslutet om ett institut ska försättas i resolution liksom för bedömningen av vilka åtgärder som ska vidtas.

Det *första ändamålet* är att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet till följd av ett instituts fallissemang. Med begreppet allvarlig störning avses att ett företags fallissemang riskerar att skada det finansiella systemets förmåga att upprätthålla betalningsförmedling, kapitalförsörjning eller riskhantering i en omfattning som kan medföra stora realekonomiska kostnader. Att motverka en allvarlig störning kan handla om att säkerställa att kritiska funktioner kan upprätthållas, dvs. att se till att ovan nämnda samhällsviktiga funktioner finns tillgängliga.

Begreppet kritiska verksamheter behandlas i 2 kap. 1 § och avsnitt 5.5. En kritisk verksamhet i ett fallerande företag kan upprätthållas t.ex. genom att verksamheten som sådan drivs vidare av företaget i fråga eller genom att verksamheten säljs till en privat aktör eller ett broinstitut. I syfte att motverka en allvarlig störning kan åtgärder också behöva vidtas för att förebygga att ett instituts fallissemang leder till betydande negativa spridningseffekter. Detta kan handla om att säkerställa fortsatt drift i någon form, men det kan också handla om att undanta vissa skulder som annars skulle ha omfattats av en skuldnedskrivning.

Det *andra ändamålet* är att upprätthålla marknadsdisciplinen. Åtgärder som vidtas för att uppfylla något av de övriga resolutionsändamålen kan innebära att ägare och borgenärer behandlas annorlunda än vid konkurs. Om detta innebär att ägare och borgenärer får ett förmånligare ekonomiskt utfall än vid en konkurs kan det skapa förväntningar om att så även kommer att ske framöver. Detta kan i sin tur bl.a. bidra till ett osunt risktagande och konkurrenssnedvridningar.

Det *tredje ändamålet* är att skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på statligt stöd. Statligt stöd kan vara nödvändigt för att motverka att ett instituts problem ger upphov till en allvarlig störning i det finansiella systemet. Ändamålet syftar till att säkerställa att offentliga medel används som en *sista* utväg och att företag och resolutionsmyndigheten i det resolutionsförberedande arbetet, t.ex. vid upprättandet av resolutionsplaner, inte ska förlita sig mer än nödvändigt på att statligt stöd ska användas.

Det *fjärde ändamålet* tillhandahåller ett skydd för vissa insättare och investerare som omfattas av investerarskyddet. Insättarna kan behöva skyddas för att säkerställa att de får obruten tillgång till sina pengar och möjlighet att genomföra betalningar. Det handlar om att upprätthålla det konsumentskydd som t.ex. insättarna i egenskap av konsumenter förväntar sig. När det anses behövas ett skydd för insättarna kan det tillhandahållas genom att verksamheten (eller de delar som påverkar insättarnas situation) överläts till en privat aktör eller till ett broinstitut. Att skydda investerare kan exempelvis handla om att vidta åtgärder inom ramen för resolution som syftar till att bevara en obruten möjlighet för värdepappersinnehavare att disponera sina värdepapper.

Det *femte ändamålet* är att tillhandahålla ett skydd för kundmedel och kundtillgångar medel som omfattas av redovisningsskyldighet, men som inte omfattas av investerarskyddet.

Vilka åtgärder som ska vidtas för att motverka allvarliga störningar, skydda insättare etc. framgår dock inte av förvarande bestämmelsen utan får bedömas från fall till fall och utifrån de mål som är relevanta i det enskilda fallet, dvs. de ändamål som kan hotas av företagets fallissemang. Till exempel, om ett fallissemang i ett företag kan leda till att kritiska verksamheter hos ett annat företag upphör, men inte hos det fallerande företaget slås ut, är det som regel spridningsrisken som är relevant och inte de kritiska verksamheterna (vilket inte utesluter att det kan finnas flera

resolutionsändamål). Situationen kan emellertid vara en annan om fallissemang kan leda till eller förväntas leda till att flera andra företag med liknande verksamhet får problem och att detta sammantaget kan leda till problem med att upprätthålla någon grundläggande funktion. Det kan då finnas skäl att beakta verksamheten som kritisk även hos det fallerande företaget, trots att den inte är kritisk isolerat sett.

Som beskrivs i avsnitt 3.5.2 kommer Finansinspektionen att vara skyldig att peka ut vilka institut är systemviktiga och eventuellt besluta om en buffert för systemviktiga institut. Denna förteckning kan ge en fingervisning om vilka institut som bedriver kritisk verksamhet eller som på annat sätt är av betydelse för ett stabilt finansiellt system. Bedömningen av vilken effekt ett företags eventuella fallissemang kan få på den reala ekonomin görs inte bara när Finansinspektionen identifierar och sätter eventuella buffertkrav på de systemviktiga instituten, utan även vid upprättandet av återhämtningsplaner, resolutionsplaner och vid ett beslut om att försätta ett företag i resolution. Det är därför viktigt att Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten samråder med varandra.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 6.1 och 6.2.

2 §

Paragrafen behandlar när Finansinspektionens ska ta ställning till om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att falla och om det finns några andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid skulle förhindra att företaget fallerar. Som framgår av 3 § är det först när Finansinspektionen har fastställt detta som resolutionsmyndigheten får pröva frågan om resolution.

Finansinspektionen får enligt paragrafen fastställa om dessa förutsättningar föreligger på eget initiativ. Det kommer nog också att vara det vanliga eftersom det är Finansinspektionen som har den bästa inblicken i företagets finansiella ställning. Om regeringskansliet, resolutionsmyndigheten eller Riksbanken begär att inspektionen tar upp frågorna till prövning ska Finansinspektionen göra det. I paragrafen finns en erinran om detta vilket också följer av allmänna principer.

Oavsett anledningen till att Finansinspektionen behandlar frågan om fallissemang m.m., ska prövningen föregås av samråd med regeringskansliet, resolutionsmyndigheten och Riksbanken.

3 §

Av paragrafen framgår när resolutionsmyndigheten får pröva om ett företag ska försättas i resolution. En nödvändig förutsättning för detta är att Finansinspektionen har fastställt att företaget fallerar eller sannolikt kommer att falla och att det inte finns några andra åtgärder än resolution som inom rimlig tid skulle förhindra att företaget fallerar. Att 9 kap. 1 § framgår att resolutionsmyndigheten inte får göra någon egen prövning av dessa frågor.

I 9 kap. utvecklar vi också när ett företag anses falla eller sannolikt komma att falla och bedömningen av om det finns några alternativa åtgärder.

Det som beskrivits ovan gäller inte vid beslut om resolution som har samband med resolutionsförfaranden i tredjeland. I fråga om resolution av ett holdingföretag gäller då att en myndighet i tredjeland som ska ha prövat om tredjelandsinstitutet uppfyller förutsättningarna för resolution. I fråga om en EES-filial görs hela prövningen av resolutionsmyndigheten.

4 §

Av paragrafen framgår genom en hänvisning till 9 kap. när resolutionsmyndigheten ska besluta att försätta ett institut eller ett sådant företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket i resolution.

5 §

I paragrafen finns en påminnelse om att beslut om resolution och resolutionsåtgärder ska föregås av en värdering enligt 7 kap.

6 §

Av 7 § framgår vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får besluta att vidta. Ett beslut om att försätta ett

företag i resolution har även vissa rättsverkningar som resolutionsmyndigheten inte behöver besluta om. Vilka de är framgår av 11 och 12 kap.

7 §

Av paragrafen framgår att när ett företag har försatts i resolution får resolutionsmyndigheten besluta att vidta resolutionsåtgärder. Vilka resolutionsåtgärder är framgår av 13 kap. 1 §. Ett annat alternativ är att ansöka om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation.

8 §

Paragrafen hänvisar till de skyddsåtgärder som resolutionsmyndigheten ska beakta när den vidtar resolutionsåtgärder.

9 §

Paragrafen hänvisar till kapitel 25 som behandlar hur en resolution avslutas och därmed sammanhängande bestämmelser.

10 §

Paragrafen innehåller en hänvisning till vissa bestämmelser som ska göra det möjligt respektive underlätta för utländska myndigheter att verkställa där beslutade förfaranden i Sverige. I 26 kap. finns det för det första bestämmelser som ska säkerställa att det inte finns några hinder i svensk rätt mot att en myndighet inom EES kan verkställa resolutionsåtgärder här. Dessa bestämmelser kompletterar lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens. Vi föreslår också ändringar i den lagen.

Dessutom finns det bestämmelser om erkännanden av resolutionsförfaranden i tredjeland beträffande tredjelandsinstitut och deras moderföretag. Dessa bestämmelser finns i kapitel 27.

11 §

I paragrafen finns det en påminnelse om bestämmelserna 28 kap. om hur resolutionen ska finansieras.

9 kap. Beslut om resolution

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 32.1, 82 och 81.3 i direktivet.

Paragrafen anger vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att resolutionsmyndigheten ska kunna försätta ett institut i resolution och vidta resolutionsåtgärder mot ett institut. Samtliga dessa förutsättningar ska vara uppfyllda. Det kan här erinras om att ett av syftena med värderingen enligt 7 kap. 1 § är att ligga till grund för beslutet om förutsättningarna för resolution är uppfyllda.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen, i samråd med regeringskansliet, resolutionsmyndigheten och Riksbanken ska fastställa att förutsättningarna enligt punkterna 1–2 föreligger och att resolutionsmyndigheten i samråd med regeringskansliet, Finansinspektionen och Riksbanken ska fastställa förutsättningen enligt punkten 3.

Angående *punkten 1*. Det är Finansinspektionen som ska fastställa om ett institut fallerar eller sannolikt fallerar. I 2 § anges vilka omständigheter som ska föreligga för att ett institut ska falla eller sannolikt falla i lagens mening. Dessa omständigheter är uttömmande för betydelsen av fallissemang i enlighet med denna lag. Det är tillräckligt att en av dessa omständigheter föreligger eller sannolikt kommer att föreligga för att ett institut ska anses falla eller anses sannolikt falla i lagens mening.

Angående *punkten 2*. Det är Finansinspektionen som ska fastställa om det finns alternativa åtgärder som inom rimlig tid skulle förhindra att institutet fallerar. Med alternativa åtgärder avses både privata alternativ och tillsynsåtgärder exempelvis krisavvärjande åtgärder, nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument utanför resolution, eller andra åtgärder som Finansinspektionen har möjlighet att vidta. Även andra myndighetsåtgärder som ett särskilt likviditetsstöd enligt 6 kap. 8 § riksbankslagen kan utgöra en sådan alternativ åtgärd som avses i bestämmelsen.

Angående *punkten 3*. Det är resolutionsmyndigheten som fastställer om resolution är nödvändigt med hänsyn till det allmännas

intresse. Innebörden av att en resolutionsåtgärd ska vara nödvändig av hänsyn till allmänhetens intresse, beskrivs i kommentaren till 4 §. Innan myndigheterna fastställer om förutsättningar enligt punkterna 1–3 föreligger ska de samråda med de myndigheter som framgår av respektive punkt. Om samtliga förutsättningar är uppfyllda ska resolutionsmyndigheten besluta om resolution.

Huvudregeln i första stycket är att ett institut ska försättas i resolution om förutsättningarna är uppfyllda. Av *andra stycket* framgår att dock att det finns ett undantag. Detta undantag är tillämpligt när resolutionen kan genomföras med en enda ingångspunkt, dvs. genom moderföretaget. I det fallet försätts moderföretaget i resolution och alla åtgärder som behöver vidtas för koncernen, inklusive det svenska dotterföretaget, vidtas där. I en sådan situation är dock en förutsättning för att kreditinstitutet eller värdepappersbolaget inte ska försättas i resolution att resolutionsmyndigheten inte bedömer det nödvändigt för att uppnå resolutionsändamålen.

Frågan om en resolution av en gränsöverskridande koncern ska ske genom en eller flera ingångspunkter kommer att bestämmas inom ramen för den process som beskrivs i avsnitt 7.5.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.2 och 7.3.

2 och 3 §§

Paragraferna genomför artikel 32.4a–d.

Förslaget anger, tillsammans med den situation som beskrivs i 3 §, i vilka situationer ett institut ska anses falla eller sannolikt falla i lagens mening. Det är tillräckligt att Finansinspektionen kan fastställa att en av de situationer som paragrafen anger föreligger. Situationerna är:

Punkten 1, institutet överträder sina skyldigheter på ett sätt som kan medföra att institutets tillstånd återkallas. Det kan bl.a. avse att institutet har drabbats av förluster eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av institutets egna kapital.

Punkten 2, värdet på institutets tillgångar underskrider värdet på dess skulder.

Punkten 3, institutet kan inte betala sina skulder i takt med att de förfaller till betalning.

Punkten 4, institutet är i behov av statligt stöd. Till denna punkt finns ett antal undantag. Dessa formuleras enligt följande. Undan-

tag görs när sådant stöd ges till ett solitt institut för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i ekonomin i ett land inom EES och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras, och

1. Stödet antar någon av följande former:

a. en statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på deras villkor. Här avses nödkredit. Enbart behovet av ett brådsökande likviditetsstöd från en centralbank bör inte vara ett villkor som ger tillräckligt stöd för att ett solitt institut är oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning.

b. en statlig garanti för nya skuldförbindelser. Denna punkt omfattar sådana statliga garantier som framgår av förordning (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl.

c. ett tillskott av kapitalbas eller förvärv av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte ger företaget någon fördel, när varken omständigheterna som avses i 2 § 1, 2, eller 3 eller förutsättningarna för nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument föreligger när det offentliga stödet beviljas. Detta slag av statligt stöd medger att stater kan kapitalisera livskraftiga banker om en bank behöver öka sitt eget kapital som ett resultat av högre kapitalkrav på grund av ett stresstest fastställt på nationell nivå eller inom EES och inte kan anskaffa kapital privat på marknaderna. Tillskott av kapital kan enligt denna punkt ske utan att använda skuldnedskrivningsverktyget vilket förutsätter resolution. Denna punkt omfattar det s.k. kapitaltillskottsprogrammet enligt förordning (2009:46) om kapitaltillskott till solventa banker m.fl.

För vart och ett av undantagen ovan gäller att de ska vara godkända enligt unionens regler om statligt stöd samt att de är tidsbegränsade skyddsåtgärder som är proportionerliga för att motverka konsekvenserna av den allvarliga störningen. De får inte användas för att kompensera för förluster som institutet har ådragit sig eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att ådra sig.

Ett institut kan inte anses sannolikt fallera enligt denna bestämmelse. Det krävs att behovet av statligt stöd föreligger och att det inte föreligger undantag enligt ovan för att ett institut ska anses fallera enligt denna bestämmelse.

Eba ska utfärda riktlinjer beträffande tolkningen av de olika omständigheter under vilka ett institut ska anses fallera.

Av 2 § *andra stycket* framgår att när det gäller 2 § punkterna 1–3 kan det vara fråga om situationer som faktiskt föreligger, de är pågående, eller så kan det föreligga objektiva faktorer till stöd för att dessa situationer, inom den närmaste framtiden, kommer att föreligga i förhållande till institutet. I det sistnämnda fallet ska det anses sannolikt att institutet fallerar.

Eba ska utfärda riktlinjer beträffande tolkningen av de olika omständigheter under vilka ett institut ska anses falla eller sannolikt kommer att falla.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.2.

4 §

Paragrafen genomför artikel 32.5. i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen förklarar hur den förutsättning som anges i 1 § första stycket tredje punkten, ska tolkas med avseende på innebörden av *nödvändig med hänsyn till det allmännas intresse*. För det första klargörs att de allmänintressen som är relevanta uttrycks i de resolutionsändamål som framgår av 8 kap. 1 §. Ett resolutionsförfarande, inbegripet tillämpningen av minst ett resolutionsverktyg, är nödvändigt med hänsyn till det allmännas intresse om den är nödvändigt för att uppnå ett eller flera av ändamålen och det är proportionellt till ändamålen. Därtill ska resolutionsmyndigheten komma fram till att en avveckling av institutet genom likvidation eller konkurs inte i samma utsträckning skulle uppnå dessa ändamål.

Första ledet av bedömningen, att ett resolutionsförfarande är nödvändigt för att uppnå ändamålen, bör ta som utgångspunkt institutets finansiella situation och de problem som har identifierats i bedömningen av grunden till fallissemang och omfattningen av dessa problem. Det kan inte vara fråga om att endast konstatera att ändamålen kommer att påverkas om inte resolutionsmyndigheten ingriper utan bedömningen bör vara att påverkan blir så stor att det är nödvändigt att försätta institutet i resolution för att uppnå ett eller flera av målen. I dessa fall bör typiskt sett ett resolutionsförfarande anses nödvändigt. Alternativet till att inleda ett resolutionsförfarande i den beslutssituation som resolutionsmyndigheten befinner sig i är likvidation eller konkurs.

Detta sista, att alternativet till resolution är en avveckling genom likvidation eller konkurs, blir kanske än viktigare i den andra

bedömningen, att ett resolutionsförfarande, inbegripet tillämpningen av ett eller flera resolutionsverktyg, är *proportionerligt* till ett eller flera av ändamålen. Resolutionsförfarandet ska stå i rimlig proportion till det eller de ändamål som ska uppfyllas. Med utgångspunkt i att ett resolutionsförfarande är nödvändigt bör en avvägning göras som landar i att detta kan tänkas vara tillräckligt effektivt för att uppfylla resolutionsändamålen men inte gå därutöver. Även i denna bedömning bör institutets kopplingar till andra institut och till finansmarknaderna och inriktningen på affärsverksamheten beaktas. Omfattningen av det berörda företags verksamhet och dess komplexitetsgrad och den inverkan på de allmänintressen som uttrycks i ändamålen som ett fallissemang av ifrågavarande institut skulle få i den rådande situationen får tas i beaktande.

Det är viktigt att understryka att resolutionsmyndigheten ska göra en självständig bedömning i varje enskilt fall och i den bedömningen ska vara oförhindrad att beakta alla de omständigheter den finner relevanta hänförliga till institutet i fråga och situationen på finansmarknaderna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 33.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett finansiellt institut som är dotterföretag till ett institut eller utländskt institut får försättas i resolution. Det finns *enligt första stycket* inte någon skyldighet att försätta ett finansiellt institut i resolution. Det torde dock kunna bli aktuellt vid resolution av en koncern med flera ingångspunkter för att lösa koncernens samlade problem. Om ett institut är i resolution och det kommer in en ansökan om att det finansiella institutet ska försättas i konkurs, kan resolution vara ett bättre alternativ för att få till stånd en samordnad avveckling av moder- och dotterföretag.

Det svenska finansiella institutet kan vara dotterföretag till ett institut i Sverige eller ett institut i ett annat land inom EES. Dessa ska uppfylla de förutsättningar för resolution som gäller för dem. I det förstnämnda fallet ska förutsättningarna för resolution vara uppfyllda enligt 1 §. I fråga om ett utländskt institut gäller dock bestämmelserna om resolution i det landet. De torde dock likna dem i svensk rätt eftersom de ska införliva resolutionsdirektivet.

En ytterligare förutsättning för att det finansiella institut ska försättas i resolution, är att även det uppfyller de förutsättningar som räknas upp i 1 §, jämförd med 2–4 §§. Om ett institut uppfyller förutsättningarna för resolution kan det, beroende på kopplingarna mellan företagen, öka sannolikheten för att även det finansiella institutet fallerar. Huruvida det är tillräckligt för att det ska anses föreligger objektiva grunder för ett fallissemang även i det finansiella institutet, får bedömas från fall till fall. För att det finansiella institutet ska försättas i resolution ska emellertid också alternativa åtgärder vara uttömda. Dessutom ska det vara i det allmännas intresse. I fråga om ett finansiellt institut kan allmänintresset vara knutet såväl till det individuella finansiella institutet och till möjligheterna att genomföra en resolution av en koncern.

Det kan också vara tillräckligt att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument i institutet och då behöver det finansiella institutet inte försättas i resolution.

Av *andra stycket* framgår att det är den utländska resolutionsmyndighet som ansvarar för det utländska moderinstitutet som ska pröva om förutsättningarna för resolution är uppfyllda beträffande det.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4

6 §

Paragrafen genomför artikel 33.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens *första stycke* behandlar när ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet får försättas i resolution. Dessa begrepp definieras i 2 kap. Det är här fråga om ett moderföretag till ett institut. Det är samma förutsättningar som ska vara uppfyllda för att ett holdingföretag ska försättas i resolution som för ett finansiellt institut som är dotterföretag. Vi hänvisar därför till författningskommentaren till 5 §.

Dotterinstitutet som ska uppfylla förutsättningarna för resolution kan finnas både i EES eller i ett tredjeland.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 33.4 första stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår när de uppräknade holdingföretagen får försättas i resolution trots att de själva inte uppfyller förutsättningarna. Förutsättningarna ska dock vara uppfyllda av ett institut eller ett utländskt institut. Det är här fråga om situationer då ett svenskt eller utländskt instituts fallissemang hotar ett annat sådant institut eller hela koncernens finansiella ställning (jfr 10 kap.). Resolution av moderföretaget ska också vara nödvändigt för att hantera dessa problem. I en situation som den som behandlas i paragrafen kan det för rekonstruktionen eller avvecklingen vara tillräckligt att vidta åtgärder mot holdingföretaget. Bestämmelsen utesluter dock inte att fler företag än holdingföretaget försätts i resolution, såsom vid resolution med flera ingångspunkter.

Det institut som fallerar ska finnas inom EES och fallissemanget ska påverka andra institut hemmahörande inom EES. Om det är fråga om ett tredjelandsinstitut gäller 10 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

8 §

Paragrafen genomför artikel 33.3 i resolutionsdirektivet.

För att vara ett holdingföretag med blandad verksamhet räcker det med att det finns ett institut i koncernen och den övriga verksamheten är artschild. Ett sådant företag får inte försättas i resolution för att hantera koncernens problem om det finns ett finansiellt holdingföretag som direkt eller indirekt innehar aktier eller andelar i institutet. I så fall ska åtgärderna vidtas via det finansiella holdingföretaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

9 §

Paragrafen genomför artikel 33.4 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Som nämns i det föregående ska ett institut eller ett utländskt institut som är dotterföretag till ett i 6 och 7 §§ nämnt holdingföretag uppfylla förutsättningar för resolution. Det är inte

osannolikt att det finns koncerninterna avtal av olika slag och att dessa avtal leder till att kapital kan skjutas till av ett dotterföretag till institutet för att täcka förluster som det har gjort. Företagen kan också ha kommit överens om att fördela förlusterna mellan varandra på ett visst sätt. Myndigheterna kan också ha beslutat att förlusterna ska fördelas på ett visst sätt mellan koncernföretagen genom nedskrivning eller konvertering av relevanta instrument. Enligt denna paragraf är det möjligt att bortse från denna typ av kapitalöverföringar eller förlustdelningsarrangemang under vissa förutsättningar.

Enligt *första stycket* får resolutionsmyndigheten självt fatta beslut om koncernen inte är gränsöverskridande.

Enligt *andra stycket* får resolutionsmyndigheten komma överens med en utländsk myndighet hemmahörande inom EES om att bortse från kapitalöverföringar och förlustdelningsarrangemang. Den utländska myndighet som avses är den som ansvarar för holdingföretaget.

Tredje stycket behandlar den situationen att resolutionsmyndigheten ansvarar för holdingföretaget. Den får då komma överens med den myndighet som ansvarar för det utländska institutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.4.

10 §

Paragrafen genomför artikel 94.5 i resolutionsdirektivet.

Som framgår av 26 kap. får resolutionsmyndigheten under vissa förutsättningar erkänna resolutionsförfaranden initierade i tredjeland. Resolutionsmyndigheten får emellertid också besluta att vidta resolutionsåtgärder mot moderföretaget till institutet i tredjeland om de förutsättningar som anges i denna paragraf är uppfyllda. För det förfarandet gäller då svensk rätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.7.

11 §

Paragrafen genomför artikel 96 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får besluta att vidta åtgärder mot en filial till ett institut hemmahörande i ett land utanför EES. Tredjelands-

institut får bara driva verksamhet efter tillstånd från Finansinspektionen, se 4 kap. 4 § LBF och 4 kap. 4 § LVM.

De åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta är desamma som de som vidtas mot ett institut men med den skillnaden att de bara avser egendom i filialen. Det är alltså inte fråga om att försätta tredjelandsinstitutet i resolution utan att hantera filialens verksamhet. Det kommer därför att innebära vissa begränsningar av vilka åtgärder som är möjliga att vidta.

Exempelvis är bestämmelserna i 12 kap. tillämpliga även i detta fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.8.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 83 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslutet om att försätta ett institut under resolution ska offentliggöras av resolutionsmyndigheten så snart som möjligt. De närmare bestämmelserna om var beslutet ska offentliggöras kommer att framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.7.

10 kap. Beslut om resolution som rör gränsöverskridande koncerner

1 §

Paragrafen genomför artikel 91.1 i resolutionsdirektivet.

I denna och efterföljande paragrafer beskrivs det förfarande som ska tillämpas om resolutionsmyndigheten fastställer att förutsättningarna är uppfyllda för att försätta ett dotterföretag som ingår i en gränsöverskridande finansiell koncern i resolution. Enlig denna bestämmelse ska resolutionsmyndigheten då omgående underrätta dels den samordnande tillsynsmyndigheten, dels alla de övriga myndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet för koncernen. En sådan underrättelse ska dock föregås av ett beslut av resolutionsmyndigheten där den konstaterar dels att företaget uppfyller förutsättningarna för resolution, dels vilka åtgärder som bör vidtas. Det fastställande som resolutionsmyndigheten gör i detta skede utgör dock inte något beslut om resolution enligt

9 kap. Ett sådant beslut får fattas när den process som beskrivs i efterföljande paragrafer är avslutad. I princip kommer dock underrättelsen att ha samma innehåll som det planerade beslutet. Detta hindrar dock inte att beslutet kommer att få ett delvis annat innehåll efter överläggningarna med myndigheterna i de andra EES-staterna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.3 och 91.5 i resolutionsdirektivet.

Av artikel 91.2 följer att en resolutionsmyndighet på koncernnivå när den mottar en underrättelse som avses i 1 § efter samråd med övriga medlemmar i det berörda resolutionskollegiet, ska bedöma bl.a. om resolutionsåtgärderna eller andra åtgärder sannolikt skulle leda till att villkoren för resolution uppfylls för ett koncernföretag koncernenhet i en annan stat inom EES.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten får fatta beslut om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har lagt fram någon koncernresolutionsordning inom den angivna tidsfristen. I praktiken kan detta komma till uttryck på de två olika sätt som beskrivs i artikel 91.3 och 91.5. Det kan komma till uttryck genom att den samordnande resolutionsmyndigheten underrättar resolutionsmyndigheten om att de åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta enligt 1 § 2 sannolikt inte leder till att villkoren för resolution i artiklarna 32 eller 33 i resolutionsdirektivet uppfylls för något annat företag i koncernen som är etablerat i en annan EES-stat. Någon koncernresolutionsordning upprättas då inte. Om den samordnande resolutionsmyndigheten inte har hört av sig inom den angivna tidsfristen får resolutionsmyndigheten också fatta beslut.

Den samordnande resolutionsmyndigheten ska som huvudregel göra sin bedömning inom 24 timmar. Resolutionsmyndigheten samtycker till att resolutionsmyndigheten får längre tid på sig. I praktiken baserar detta sig på en överenskommelse mellan myndigheterna.

Ett beslut som resolutionsmyndigheten fattar får bara innehålla de åtgärder som framgår av underrättelsen enligt 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.4, 91.7 och 91.9 i resolutionsdirektivet.

Enligt 2 kap. 1 § är en koncernresolutionsordning en plan för resolution av en koncern som upprättas enligt artikel 91.6 i resolutionsdirektivet. Den samordnande resolutionsmyndigheten ska föreslå en koncernresolutionsordning om de åtgärder som resolutionsmyndigheten har angett att den avser att vidta enligt 1 § 2 sannolikt leder till att villkoren för resolution i artikel 32 eller 33 uppfylls för ett koncernföretag i ett annat land inom EES. En koncernresolutionsordning kan innehålla en finansieringsplan enligt artikel 107 i resolutionsdirektivet.

Av den föreslagna bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska försöka komma överens med den samordnande resolutionsmyndigheten och de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om planen. En sådan överenskommelse är en internationell överenskommelse enligt 10 kap. regeringsformen. En sådan internationell överenskommelse är bindande för Sverige och resolutionsmyndigheten får inte fatta något beslut som strider mot den. Direktivet anger inte någon tidsgräns inom vilken myndigheterna ska komma överens om koncernresolutionsordningen eller fatta sina separata beslut. Svårigheterna att komma överens torde variera från fall till fall. Ytterst styrs dock den tid myndigheterna har på sig att komma överens av hur brådskande situationen är (artikel 91.11 i resolutionsdirektivet). Som regel torde dock myndigheterna behöva komma överens inom några dagar snarare än några veckor, men det kan inte uteslutas att myndigheter i olika länder har olika syn på hur brådskande situationen är. Det är dock inte möjligt att ange någon tid inom vilken resolutionsmyndigheten ska ta ställning till något av alternativet utan den bedömningen överlämnas till resolutionsmyndigheten, som i denna fråga kan behöva samråda med de berörda svenska myndigheterna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.8 och 91.11 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten inte kan komma överens med de utländska resolutionsmyndigheterna får den enligt *första stycket* fatta ett eget beslut i frågan. Ett sådant beslut får dock bara fattas om de förutsättningar som anges i *andra stycket* är uppfyllda.

Det kan inte uteslutas att den dialog som förekommer mellan myndigheterna leder till förändringar i koncernresolutionsordningen så att den kan accepteras av resolutionsmyndigheten. Om inte ska resolutionsmyndigheten fatta ett separat beslut om resolution. De övriga berörda resolutionsmyndigheterna kan antingen gå med på att tillämpa koncernresolutionsordningen eller fatta separata beslut. Myndigheterna ska dock samarbeta nära med varandra i syfte att trots de olika besluten koordinera sin strategi (se artikel 91.12 och 91.13).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

5 §

Paragrafen genomför artikel 91.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att de beslut som fattas av en utländsk myndighet med anledning av överenskommelsen gäller i Sverige och är bindande för resolutionsmyndigheten. Resolutionsmyndigheten får alltså inte fatta beslut som strider mot den utländska myndighetens beslut. En utländsk myndighets beslut får dock inte avse en resolution av ett svenskt företag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

6 §

Paragrafen genomför artikel 91.1 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår vilka bestämmelser som gäller när resolutionsmyndigheten i egenskap av samordnande resolutionsmyndighet mottar en underrättelse som avses i artikel 91.1, dvs. en sådan underrättelse som resolutionsmyndigheten enligt 1 § kan behöva lämna för fallerande dotterföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

7 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.2 och 91.3 i resolutionsdirektivet.

När resolutionsmyndigheten får en underrättelse enligt 6 § är den enligt paragrafens *första stycke* skyldig bedöma de sannolika effekterna av resolutionsåtgärderna eller de andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 91.1 b, på koncernen och företagen i andra EES-stater. Bestämmelsen i artikel 91.1 b motsvarar den i 1 § 2.

Om resolutionsmyndigheten bedömer att de planerade åtgärderna leder till att även andra företag i koncernen kan bli föremål för nationella åtgärder motsvarande resolution, ska myndigheten föreslå en koncernresolutionsordning.

Av paragrafens *andra stycke* framgår att resolutionsmyndigheten ska samråda med medlemmarna resolutionskollegiet innan den gör sin bedömning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.7 och 91.11 i resolutionsdirektivet.

Enligt paragrafen ska resolutionsmyndigheten om den föreslår en koncernresolutionsordning ska den enligt den föreslagna bestämmelsen försöka komma överens med de övriga berörda resolutionsmyndigheterna om att den ska genomföras, se författningskommentaren till 3 §. En sådan överenskommelse är en internationell överenskommelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

9 §

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten om den inte kan komma överens med de utländska myndigheterna får fatta ett separat beslut för de företag de ansvarar för. Resolutionsmyndigheten behöver alltså inte inleda något nytt förfarande enligt 12 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

10 §

Paragrafen genomför artikel 91.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslut som fattas av en utländsk myndighet såväl efter en överenskommelse enligt 8 § som när myndigheterna inte kommit överens gäller även i Sverige. Ett sådant beslut får dock inte avse resolution av ett svenskt företag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.

11 §

Paragrafen genomför artiklarna 91.7–91.9 och 91.11 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att 3–5 §§ gäller om den process som beskrivs i artikel 91.1 avser ett utländskt företag och resolutionsmyndigheten blir involverade för att det ansvarar för hanteringen av ett dotterföretag som varken är det fallerande dotterföretaget eller moderföretaget i koncernen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.1.

12 §

Paragrafen genomför artikel 92.1 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten konstaterar att ett moderföretag som det ansvarar för uppfyller förutsättningarna för resolution ska den enligt *första stycket* fastställa det och ange vilka åtgärder den avser att vidta. Beslutet ska sedan sändas till den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga medlemmar i tillsynskollegiet. Så långt överensstämmer förfarandet med det som gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för ett dotterföretag i en gränsöverskridande finansiell koncern (se 1 §).

Till de åtgärder som resolutionsmyndigheten kan komma att föreslå hör att resolutionen ska genomföras på koncernnivå. Resolutionen ska i så fall grunda sig på en koncernresolutionsordning som läggs fram av resolutionsmyndigheten. En sådan ordning får dock läggas fram bara om förutsättningarna i andra stycket är uppfyllda. Sammanfattningsvis handlar det om att huruvida koncernresolution bedöms vara mest lämplig bedöms utifrån några olika förutsättningar. Det framgår inte av direktivet vilken myndighet som ska göra bedömningen, men det bör

rimligen vara resolutionsmyndigheten. Om inte de övriga myndigheterna delar resolutionsmyndighetens bedömning får de förkasta förslaget. Det framgår av 13 § som i sin tur hänvisar till 8 och 9 §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

13 §

Paragrafen genomför artikel 92.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som gäller om resolutionsmyndigheten inte föreslår en koncernresolutionsordning. Den ska då fatta beslut om resolution enligt 9 kap. Den ska dock först samråda med de övriga medlemmarna i kollegiet. Den ska också beakta och följa den koncernresolutionsplan som beslutats, se 3 kap. Det behöver den dock inte göra om den bedömer resolutionsändamålen uppnås effektivare med andra åtgärder än de som finns i planen. Resolutionsmyndigheten ska också inför sitt beslut beakta den finansiella stabiliteten i de övriga EES-länderna.

Senast i samband med underrättelsen enligt 12 § kommer de myndigheterna i de övriga myndigheterna inom EES att få kännedom om moderföretagets problem. Om resolutionsmyndigheten inte avser att genomföra en koncernresolution kan de inte förhindra det utan bara försöka påverka den. Om de bedömer att åtgärderna kommer att påverka de dotterföretag som de ansvarar för bör de i stället vidta de nationella åtgärder som de anser nödvändiga.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 92.3 och 92.6 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att det som sägs i 8 och 9 §§ gäller om resolutionsmyndigheten lägger fram en koncernresolutionsordning. Av hänvisningen framgår att myndigheten om möjligt ska ingå en internationell överenskommelse med övriga berörda företag om koncernresolutionsordningen eller, om detta inte är möjligt, fatta ett individuellt beslut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

15 §

Paragrafen genomför artiklarna 92.3–92.7 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att vad som gäller när resolutionsmyndigheten ansvarar för hanteringen av ett dotterföretag som varken är det fallerande dotterföretaget eller moderföretaget i koncernen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.5.2.

11 kap. Följder av ett beslut om resolution för ägare och ledning

1 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 b och delar av artikel 72.

I den föreslagna paragrafen framgår att ett beslut om att försätta ett institut eller något annat företag i resolution, automatiskt innebär att ägare i ett företag eller, i förekommande fall, huvudmännen i en sparbank inte längre får besluta i frågor som ska hanteras av stämman. I stället övertas denna rätt av resolutionsmyndigheten. Detta är en rättsverkan av beslutet om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 b och delar av artikel 72.

Den kontroll som resolutionsmyndigheten får över företaget innefattar, förutom ägares och huvudmäns befogenheter, även styrelses och verkställande direktörens befogenheter. När resolutionsmyndigheten har bytt ut styrelseledamöter och verkställande direktör (se 3 §) ska den i beslut ange att den inte längre innehar styrelsens eller den verkställande direktörens befogenheter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 34.1c och 63.1 l i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska utse en ny styrelse och verkställande direktör i ett företag när det blir

försatt i resolution. Detta innebär också att personer som har varit styrelseledamöter eller verkställande direktör inte får fortsätta att vara verksamma i samma eller liknande positioner i företag som fortsätter att driva verksamheten. Den bestämmelsen är för det första tillämplig på företaget under resolution. Om institutet under resolution försätts i konkurs i anslutning till resolutionsbeslutet behöver dock inte personerna bytas ut. Hur lång tid som är rimlig för att konkursen ska anses inträffa i anslutning till resolutionsbeslutet får bedömas från fall till fall.

Om resolutionsmyndigheten inrättar ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag, innebär bestämmelsen för det andra att styrelseledamöter och den verkställande direktören normalt inte får hämtas från företaget under resolution.

Styrelseledamöter som har suttit i styrelsen under den tid som företagets problem har uppkommit, torde som regel inte kunna ges nya eller fortsatta uppdrag i företaget. En eller flera av styrelsens ledamöter eller dess verkställande direktör får dock fortsätta att vara verksam i företaget under resolution eller något företag som bildats som ett led i resolutionen, om det är nödvändigt för att uppnå resolutionsändamålen. Så kan exempelvis vara fallet om det nyligen har tillsatts en ny styrelse med tydliga ambitioner att lösa institutets problem och institutet ska omstruktureras.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.2.

12 kap. Hinder mot exekutiva åtgärder och vissa rättshandlingar kopplade till resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 86.1.

Av paragrafen framgår, genom en hänvisning till konkurslagen, att bara resolutionsmyndigheten får ansöka om att ett företag under resolution ska försättas i konkurs.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 8.9.2.

2 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *först stycke* framgår att utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte får äga rum mot ett

företag under resolution. Bestämmelsen har i huvudsak samma innebörd som motsvarande bestämmelse i 2 kap. 17 § första meningen lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Uppräkningen är uttömmande. Det innebär att det t.ex. inte finns något hinder mot att en pågående rättegång om inte resolutionsmyndigheten med stöd av 3 § ansöker om, och får, vilandeförklaring.

Förbudet mot utmätning avser såväl beslut om utmätning som vidare åtgärder för verkställighet av ett sådant beslut. En utmätning som beslutats innan resolutionsmyndigheten beslutade om resolution får alltså inte genomföras.

Andra stycket behandlar beslut om kvarstad eller betalnings-säkring. Enligt första stycket får det inte ske verkställighet av sådana beslut. Av bestämmelsen framgår att en domstol inte heller får besluta om kvarstad och betalningssäkring.

Av *tredje stycket* framgår att det inte finns något hinder mot utmätning m.m. för förpliktelser som uppkommit efter det att företaget i fråga har försatts i resolution.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 10.2

3 §

Paragrafen genomför artikel 86.3.

Bestämmelsen har behandlats utförligt i avsnitt 10.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 68.1 och 68.3 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att en motpart till ett sådant företag som anges i 1 kap. 1 § första stycket inte får vidta vissa åtgärder med avseende på ett avtal som ingåtts med företaget enbart på grund av att resolutionsmyndigheten har beslutat om resolution eller resolutionsåtgärder. Detsamma gäller för händelser som har direkt koppling till ett sådant beslut. En sådan händelse kan t.ex. vara ett gäldenärsbyte som sker till följd av att resolutionsmyndigheten överför verksamhet genom försäljningsverktyget, broinstitutswerktyget eller avskiljandeverktyget. En sådan händelse kan också vara ett ägarbyte som sker till följd av att aktierna i ett

företag under resolution överförs genom försäljningsverktyget eller broinstitutsvärket. Ett avtalsvillkor som innebär att ett avtal får sägas upp vid ett gäldenärsbyte eller ett ägarbyte är således utan verkan om gäldenärsbytet eller ägarbytet sker som ett resultat av resolutionsmyndighetens användning av något av överföringsverktygen (se 5 §). Vad som avses med resolutionsåtgärder framgår av 13 kap. 1 §.

I *första punkten* anges att en motpart inte får säga upp eller häva ett avtal med företaget enbart p.g.a. ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges ovan. Av *andra punkten* följer att en motpart inte heller får ändra villkoren i ett avtal på den grunden. Det skulle t.ex. kunna gälla ändringar av pris eller leveranstid. I *tredje punkten* anges vidare att en motpart inte får ställa in fullgörelsen eller hålla inne sin prestation, t.ex. betalning, mot ett sådant företag.

Fjärde punkten handlar om så kallad kvittning och innebär att en motpart till ett företag t.ex. inte får kvitta en fordran som företaget har på motparten mot en fordran som motparten har på företaget enbart p.g.a. av ett sådant beslut eller en sådan händelse som anges ovan.

Femte och sjätte punkterna behandlar så kallad nettning och syftar dels på avtalsvillkor med innebörden att ett antal fordringar eller skyldigheter omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse, dels på avtalsvillkor om slutavräkning som innebär att förpliktelser mellan parterna ska slutavräknas. Båda dessa villkor innebär typiskt sett att den tidpunkt vid vilken parterna ska uppfylla sina förpliktelser enligt ett avtal tidigareläggs, så att de antingen omedelbart ska infrias och uttrycks som en förpliktelse att betala ett belopp som motsvarar deras beräknade aktuella värde, eller upphävs och ersätts med en förpliktelse att betala samma belopp. Det kan också uttryckas som att en beräkning görs av vad varje part är skyldig den andre med avseende på dessa förpliktelser och att en nettosumma ska betalas av den part som har den största skulden till den andra parten. Innebörden av femte och sjätte punkten är således att enbart ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder, eller en händelse som har direkt koppling till ett sådant beslut, inte ger en motpart rätt att utöva nettning på det sätt som beskrivs ovan.

Av *sjunde punkten* framgår att ett sådant beslut eller en sådan händelse i sig inte heller ger en motpart rätt att ta vidta vissa åtgärder med avseende på säkerhetsrätter i tillgångar som tillhör företaget. När det gäller att förfoga över säkerheter innebär det

t.ex. att en panthavare är förhindrad att låna ut en pant till en tredje part enbart på den grunden.

Av *andra stycket* framgår att en motpart inte får göra gällande att ett beslut om resolution eller resolutionsåtgärder, eller en händelse med direkt koppling till ett sådant beslut, är ett kollektivt obeståndsförfarande enligt lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden.

Av *tredje stycket* framgår att förbudet mot att vidta de åtgärder som anges i första stycket och att göra gällande kollektivt obeståndsförfarande endast gäller om företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser i förhållande till motparten. Med väsentliga avtalsförpliktelser avses bl.a. betalnings- och leveransskyldighet samt tillhandahållande av säkerheter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

5 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan ett avtalsvillkor i strid med det som sägs i 4 § har.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

6 §

Paragrafen genomför artikel 68.5. i resolutionsdirektivet.

De beslut som resolutionsmyndigheten kan fatta med stöd av 14 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § är av sådan karaktär att de skulle kunna innebära att ett företag inte anses fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser gentemot sina motparter. Resolutionsmyndigheten kan med stöd av dessa bestämmelser t.ex. tillfälligt fatta beslut om att stoppa ett företags betalningar. Om ett företag inte betalar en motpart i tid kan det utgöra ett väsentligt avtalsbrott som skulle ge en motpart rätt att vidta de åtgärder som anges i 4 § första stycket. Av paragrafen framgår att ett sådant beslut av resolutionsmyndigheten inte ska betraktas som bristande fullgörelse av företaget vid tillämpning av bestämmelserna i det här kapitlet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 68.1 och delar av artikel 68.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett förbud enligt 4 § under vissa omständigheter också gäller för motparter till andra koncernföretag. I *första punkten* anges att så är fallet beträffande avtal som ingåtts av ett dotterföretag till ett företag under resolution, om ett koncernföretag svarar för fullgörelse av dotterföretagets förpliktelser. Med detta avses bl.a. moderbolagsgarantier men även annat stöd kan komma i fråga.

Detsamma gäller enligt *andra punkten* beträffande avtal som ingåtts av ett koncernföretag, om avtalet innehåller så kallade ”cross-default provisions”.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

8 §

Paragrafen genomför artikel 68.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen ska tillämpas när ett företag som är etablerat i ett land utanför EES har försatts i resolution eller resolutionsåtgärder har vidtagits mot det i det landet, om företaget har dotterföretag eller filialer som är etablerade i Sverige. En förutsättning för tillämpning är att resolutionsmyndigheten har erkänt resolutionsförfarandet i det land utanför EES där företaget i fråga är etablerat. Resolutionsmyndigheten kan erkänna ett sådant resolutionsförfarande med stöd av 27 kap. 2 §. Ett sådant erkännande innebär att 4–7 §§ ska tillämpas i förhållande till dotterföretag eller filialer som är etablerade i Sverige.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

9 §

Paragrafen genomför artikel 68.6 i resolutionsdirektivet.

I artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 anges att internationellt tvingande regler i lagen i det land där vissa avtalsförpliktelser ska utföras, eller har utförts, kan tillerkännas verkan om dessa regler får till följd att avtalets innehåll strider mot lag. Vid bedömningen av om sådana regler ska till-

erkännas verkan ska enligt förordningen hänsyn tas till deras art och syfte liksom till följderna av en eventuell tillämpning.

Av paragrafen framgår att 4–8 §§ ska ha status av sådana internationellt tvingande regler. Detta innebär att bestämmelserna i fråga kan få företräde framför de bestämmelser som annars skulle gälla enligt svenska lagvalsregler. För att så ska ske krävs att vissa avtalsförpliktelser ska utföras, eller har utförts, i Sverige och att en tillämpning av bestämmelserna i fråga får till följd att avtalets innehåll strider mot lag. Så skulle t.ex. kunna bli fallet vid en tillämpning av 4 § då ett avtalsvillkor i strid med 4 § är ogiltigt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.3.

13 kap. Om resolutionsåtgärder

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.40 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar resolutionsåtgärderna.

Av paragrafen framgår att när resolutionsmyndigheten har beslutat om att försätta ett företag i resolution får den också besluta om resolutionsåtgärder.

Resolutionsåtgärder är de åtgärder som får vidtas för att genomföra rekonstruktionen eller avvecklingen av ett företag som försatts i resolution. De kan delas in i två huvudsakliga grupper; tillämpningen av ett resolutionsverktyg och övriga åtgärder. Som regel är det resolutionsmyndigheten som beslutar om resolutionsåtgärderna. Det finns dock ett undantag från detta. Det är att det är regeringen som beslutar om användningen av de statliga stabiliseringsverktygen.

Var de närmare bestämmelserna om respektive verktyg och annan åtgärd finns framgår av hänvisningarna. Där förklarar vi också vad som avses med respektive resolutionsåtgärd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 5.3.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 31.1, 31.2 andra stycket och 31.3 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelserna framgår vad resolutionsmyndigheten ska beakta vid valet mellan olika resolutionsåtgärder och vid utformningen av dem.

Av bestämmelsen i *första stycket* i den aktuella paragrafen, ska resolutionsmyndigheten för välja de resolutionsåtgärder som bäst uppfyller de resolutionsändamål som är relevanta i det enskilda fallet. De resolutionsändamål som är relevanta är inte bara de utgör samhällsintressen enligt beslutet om resolution utan även de övriga mål som är av betydelse för företaget. Resolutionsmyndigheten bör alltså om möjligt inte vidta åtgärder som kommer i konflikt med något av resolutionsändamålen.

Bedömningen av vilka resolutionsåtgärder som ska användas beror på det första av vilken typ åtgärder som har bedömts vara nödvändiga och proportionerliga i resolutionsbeslutet. De resolutionsåtgärder som väljs ska dock inte resultera en mer ingripande behandling av företaget, dess aktieägare eller dess borgenärer än vad situationen kräver. Vid bedömningen vilka resolutionsåtgärder som ska användas måste därför hänsyn tas till andra omständigheter än ändamålen. Dit hör bl.a. det fallerande företags situation, orsakerna till fallissemang och den samhällsekonomiska situationen liksom till möjligheten i det enskilda fallet att använda ett visst verktyg. Som regel torde det krävas mindre ingripande åtgärder mot ett företag som alljämt har ett positivt eget kapital jämfört med ett företag vars egna kapital är uttraderat. Ytterst styrs dock valet av åtgärder av de bestämmelser som anger när de får användas. Resolutionsmyndigheten ska emellertid också sträva efter att undvika onödig värdeförstörelse och minimera resolutionskostnaderna. Resolutionsändamålen står dock i fokus. En värdeförstörelse är inte onödig om den åtgärd som vidtogs behöver vidtas för att uppnå resolutionsändamålen.

Resolutionsmyndigheten ska välja de resolutionsåtgärder som enligt dess bedömning är bäst. Att myndighetens bedömning står i fokus ska ses mot bakgrund att myndigheten kan behöva välja mellan flera bra lösningar. Vilken av dessa som är bäst i det enskilda fallet kan vara en bedömningsfråga. Myndighetens bedömning ska dock grunda sig på objektiva omständigheter som redovisas i beslutet.

Den kan också enligt *andra stycket* komma att behöva göra en avvägning mellan de olika ändamålen.

Beträffande rangordningen av ändamålen är utgångspunkten att det eller de mål som i det enskilda fallet har identifierats som det

centrala samhällsintresse som motiverar att företaget försätts resolution, också torde vara det viktigast. Generellt kan det dock konstateras att ändamålen att säkerställa att viktiga funktioner kan upprätthållas och att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten som regel torde ha företräde framför övriga ändamål. Skyddet för garanterade insättare och investerare torde som regel ha företräde framför ändamålet att skydda statliga medel. I vissa fall kan det emellertid vara nödvändigt att skjuta till offentliga medel för att undvika störningar i den finansiella stabiliteten. Utgångspunkten är dock att de åtgärder som vidtas, utformas på ett sätt som minimerar behovet av statligt stöd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.4.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 38.1 andra stycket, 40.1 andra stycket, 42.1 andra stycket och 63.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen ger uttryck för att det är resolutionslagen som ska tillämpas när ett institut är under resolution och att resolutionsmyndighetens beslut blir giltigt oavsett vad som sägs i annan lag eller avtal. Detta innebär att resolutionsmyndigheten när den beslutar om och tillämpar resolutionsåtgärder inte behöver inhämta godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i institutet under resolution eller beakta förfarandekrav om att underrätta vissa personer, vilket institutet skulle ha behövt göra för motsvarande åtgärder enligt associationsrättslig lagstiftning. Resolutionsmyndigheten ska däremot följa de förfarandekrav som följer av resolutionslagen. I ordet underrätta inbegrips eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 83 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att beslutet om resolutionsåtgärder ska offentliggöras så snart som möjligt. De närmare bestämmelserna om var beslutet ska offentliggöras kommer att framgå av föreskrifter

meddelade avregeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Bestämmelsen kompletterar den i 9 kap. 12 §.

Även ett beslut om att vidta åtgärder mot en EES-filial ska offentliggöras.

Av bestämmelsen i *andra stycket* framgår att beslut om att offentliggöra vissa resolutionsåtgärder i kapitel 14 som handlar om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar ska inkludera villkoren för åtgärden och under vilken tid som åtgärden gäller.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 7.7.

5 §

Paragrafen genomför artikel 34.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska använda resolutionsåtgärder på ett sätt som i minsta möjliga mån påverkar andra koncernföretag eller koncernen i dess helhet och som minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten inom EES. Resolutionsmyndighetens val av resolutionsåtgärder liksom dess användning styrs dock enligt *andra stycket* primärt av vilka resolutionsändamål som är relevanta och deras rangordning jämte strävan att undvika onödig värdeförstörelse och minimera resolutionskostnaderna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.13.

6 §

Paragrafen genomför artikel 34.6 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten vidtar inte påverkar de anställdas rätt till arbetstagarrepresentanter. Det gäller även vid byte av styrelse eller tillsättande av en särskild förvaltare.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.14.

7 §

Paragrafen genomför artikel 34.5 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen i paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten bör informera och samråda med representanter för de anställda innan den vidtar en resolutionsåtgärd. Skyligheten är dock inte absolut. I detta ligger att resolutionsmyndigheten får avstå från information och samråd om det inte är lämpligt. Grunderna för ett sådant ställningstagande ska kunna verifieras i efterhand.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.14.

8 §

Paragrafen genomför artikel 44.2 tredje stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller en anvisning till resolutionsmyndigheten om hur de ska agera om företaget under resolution har gett ut säkerställda obligationer. Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten då ska hålla tillgångar och derivat avtal avskilda från de övriga tillgångar som ett institut under resolution har. Den ska också se till att tillgångarna tillförs tillräcklig finansiering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.5.

9 §

Paragrafen genomför delar av artikel 73 a i resolutionsdirektivet.

Paragrafen preciserar den allmänna princip som gäller enligt 1 kap. 7 §, om att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vid resolution inte får bli sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafen blir tillämplig när resolutionsmyndigheten använder något av överföringsverktygen, dvs. försäljningsverktyget, broinstitutetsverktyget eller avskiljande-verktyget för att göra en partiell överföring.

Bestämmelsen innebär att resolutionsmyndigheten ska säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och de borgenärer vars fordringar inte överförts inte blir sämre än om företaget under resolution hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Ett sådant säkerställande sker genom att en oberoende person gör en värdering enligt 7 kap. 12 § varvid det fastställs om det ekonomiska utfallet blivit sämre för ägarna eller borgenärerna. Om så är fallet ska ersättning utgå ur resolutionsreserven i enlighet med vad som anges i 24 kap. 8 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.2.

10 §

Paragrafen genomför artikel 73 b i resolutionsdirektivet.

I likhet med 9 § utgör denna paragraf en precisering av den allmänna princip som gäller enligt 1 kap. 7 §, om att det ekonomiska utfallet för ägare och borgenärer vid resolution inte får bli sämre än om företaget hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Paragrafen blir tillämplig om resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget. Resolutionsmyndigheten ska då säkerställa att det ekonomiska utfallet för ägare och de borgenärer vars fordringar har skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument inte blir sämre än om företaget i stället hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Hur ett sådant säkerställande ska gå till framgår av författningskommentaren till 9 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.2.

11 §

Paragrafen genomför artikel 109.1 andra stycket resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar de i 10 och 11 §§ men avser insättningsgarantisystemet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 19.2 och 21.4.7.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 67.

Av paragrafens *första stycke* framgår vilka skyldigheter resolutionsmyndigheten är skyldig att vidta beträffande egendom i tredje land. Utgångspunkten är att resolutionsmyndigheten – eller den ger i uppdrag att kontrollera företaget under resolution – ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att den beslutade resolutionsåtgärden får avsedd effekt. Intill det sker, är resolutionsmyndigheten – eller den som får uppdraget av myndigheten – skyldig att förvalta tillgångar etc. eller fullgöra förpliktelser som följer med dem.

Om det efter det att beslutet har fattats visar sig att det är högst osannolikt att åtgärden kommer att få effekt, ska resolutionsmyndigheten besluta att åtgärden inte längre ska gälla. Enligt *andra stycket* ska då åtgärderna återgå. Det betyder exempelvis att beslut om nedskrivning eller konvertering som har fattats ska återställas. Egendom som har överförts till en privat aktör ska återföras och resolutionsmyndigheten ska betala tillbaka den ersättning som den mottagit. Villkoren för detta bör framgå av de avtal som resolutionsmyndigheten upprättar. För att genomföra en resolution kommer resolutionsmyndigheten sannolikt att besluta om andra åtgärder i stället för de som inte gäller. Det gäller inte minst i fråga om nedskrivning eller konvertering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.9.

14 kap. Beslut om ändring av vissa avtalsvillkor och om förbud mot att fullgöra förpliktelser, ta i anspråk säkerheter och att utöva vissa rättshandlingar

1 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 j i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att resolutionsmyndigheten får ändra de angivna avtalsvillkoren i avtal om kvalificerade skulder eller om relevanta kapitalinstrument som ett företag under resolution har ingått. Resolutionsmyndigheten kan besluta om ändrade avtalsvillkor i enlighet med bestämmelsen som en del av skuldnedskrivningsverktyget, men också helt fristående från tillämpning av detta verktyg.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.4.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 69.1 och artikel 69.3 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda fullgörelse av betalnings- och leveransförpliktelser som följer av ett avtal som har ingåtts av ett företag under resolution. Ett sådant tillfälligt fullgörelseförbud kan vara helt eller partiellt. Det kan t.ex. avse endast vissa förpliktelser i ett avtal, eller

en viss typ av avtal. Med leveransförpliktelser avses t.ex. förpliktelser att leverera värdepapper eller valuta.

Ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud gäller även motpartens förpliktelser enligt det aktuella avtalet. Motparten är i så fall inte skyldig att fullgöra sina förpliktelser enligt avtalet. Bestämmelsen innebär dock inte ett förbud för motparten att fullgöra förpliktelserna. Motparten har därför trots ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud rätt att med befriande verkan fullgöra sina förpliktelser.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 69.1 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen anges den maximala tid som ett tillfälligt fullgörelseförbud får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 § 2.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

4 §

Paragrafen genomför artikel 69.2 i resolutionsdirektivet.

Fullgörelse av en betalnings- eller leveransförpliktelse kan infalla under den tidsperiod som anges i 2 §. Av paragrafen framgår att fullgörelse i sådana fall ska ske omedelbart efter utgången av den tidsperioden. Detta gäller förpliktelser för både företaget under resolution och för dess motpart.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 69.4 i resolutionsdirektivet.

Resolutionsmyndighetens beslut om tillfälligt fullgörelseförbud får inte avse alla typer betalnings- och leveransförpliktelser. Av paragrafen framgår vilka förpliktelser som undantas.

I *första punkten* anges att förpliktelser som omfattas av insättningsgarantin undantas. Ett företag under resolution kan således trots ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud göra utbetalningar till insättare som omfattas av insättningsgarantin.

Av *andra punkten* framgår att överföringsuppdrag avseende betalningar eller leveranser av finansiella instrument som har lagts in i ett anmält avvecklingssystem. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 § 1. Exempel på sådana avvecklingssystem är Riksbankens betalningssystem (RIX), Bankgirocentralens betalningssystem, Euroclears (tidigare VPC:s) värdepappersavvecklingssystem samt OMX:s system för clearing och avveckling av derivataffärer. Undantaget gäller även för administratörer av sådana system. Av definitionen framgår att även vissa utländska avvecklingssystem omfattas.

Av *tredje punkten* följer att ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud inte heller får avse betalnings- eller leveransförpliktelser som ska fullgöras mot centrala motparter eller centralbanker. Med centrala motparter avses samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

I *fjärde punkten* anges slutligen att även sådana finansiella instrument och medel som omfattas av lagen (1999:158) om investerarskydd ska undantas. Det rör sig således om sådana tillgångar som ett företag hanterar när det utför så kallade investeringstjänster åt kunder. Med investeringstjänst avses bland annat köp, försäljning eller förvaring av t.ex. överlåtbara värdepapper, penningmarknadsinstrument och derivatinstrument.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

6 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en fullgörelse i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 2 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. I denna bedömning bör särskild hänsyn tas till att ett sådant beslut ska offentliggöras på särskilt sätt, och att förbudet gäller först från och med den tidpunkten. Det torde i normalfallet bli svårt att hävda god tro efter ett offentliggörande, med tanke på hur snabbt information om ett sådant beslut kan spridas bland finansmarknadens aktörer.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.2.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 70.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk säkerheter i tillgångar som tillhör ett företag under resolution. Ett sådant förbud kan, i likhet med ett beslut om tillfälligt fullgörelseförbud enligt 2 §, vara helt eller partiellt. Det kan t.ex. avse endast en viss typ av säkerhet, eller en viss säkerhet som innehas av en viss borgenär.

I *andra stycket* anges den maximala tid som ett förbud enligt första stycket får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 § 2.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 10.5.3.

8 §

Paragrafen genomför artikel 70.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten under vissa omständigheter ska fatta ett särskilt beslut om förbud att ta i anspråk säkerheter även med avseende på andra företag inom koncernen. Det sakliga innehållet i det beslutet ska motsvara det sakliga innehållet i det beslut som avses i 7 §. Det innebär att om ett beslut enligt 7 § är begränsat till att endast avse t.ex. marginalsäkerheter så ska samma begränsning gälla med avseende på samtliga dessa koncernföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.3.

9 §

Paragrafen genomför artikel 70.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att vissa typer av säkerheter ska undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet. I *första punkten* anges att säkerheter som har ställts ut i samband med deltagande i ett avvecklingssystem undantas, vilket bl.a. omfattar alla realiserbara tillgångar som tillhandahålls genom pantsättning, ett återköpsavtal eller liknande avtal eller på annat sätt för att säkra rättigheter och förpliktelser som kan uppstå i samband med ett system. Detta

inkluderar finansiella säkerheter enligt artikel 1.4 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet.

För exempel på sådana avvecklingssystem som avses i första punkten, se författningskommentaren till 5 §. Undantaget gäller även i förhållande till administratörer av sådana system.

Av *andra punkten* följer att även säkerheter som innehas av centralbanker eller centrala motparter undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att tillfälligt förbjuda en borgenär att ta i anspråk en säkerhet. Med centrala motparter avses i detta sammanhang samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Av *andra stycket* följer att två olika typer av säkerheter – marginalsäkerhet och annan panträtt – undantas om de har ställts ut till någon av de parter som anges i första stycket. Med marginalsäkerhet avses i allmänhet säkerhet uttryckt i en andel av värdet på ett finansiellt instrument, t.ex. ett derivatkontrakt, som måste finnas på ett visst konto för att positionen (kontraktet) ska kunna vidmakthållas. Det krävs regelmässigt att säkerhet ställs vid avtalets ingående i form av initial marginalsäkerhet och löpande under kontraktets giltighetstid i takt med att marknadsvärdet på kontraktet ändras i form av tilläggsmarginälsäkerhet. Behovet av tilläggsmarginälsäkerhet förändras, i allmänhet fortlöpande. Motparten gör löpande bedömningen av om det ska krävas ytterligare säkerhet i förhållande till kontraktet. Om så är fallet, underrättas investeraren ifråga. (Ds 2013:68 s. 46–47).

Med den andra typen av säkerhet, ”vanlig” panträtt, avses att viss egendom har ställts till en panthavares förfogande som säkerhet för en viss förpliktelse. Panträkten ger panthavaren rätt att själv tillgodogöra sig prestationens värde ur den pantsatta egendomen, om den prestation som säkerställs inte fullgörs på rätt sätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.3.

10 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en rättshandling i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 7 eller 8 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. Denna bedömning ska ske på samma sätt som en bedömning enligt 6 §, se författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.3.

11 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* ges resolutionsmyndigheten befogenhet att tillfälligt förbjuda en motpart till ett företag under resolution att utöva vissa rättigheter som följer av ett avtal som motparten ingått med företaget. Se författningskommentaren till 12 kap. 4 § för en närmare redogörelse för innebörden av dessa åtgärder. Beslutet kan avse t.ex. en viss typ av avtal, ett visst bestämt avtal eller vissa specifika avtalsrättigheter.

I *andra stycket* anges att en förutsättning för att myndigheten ska få fatta ett sådant beslut är att företaget fortsätter att fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser. Se författningskommentaren till 12 kap. 4 § för en redogörelse för vad som avses med väsentliga avtalsförpliktelser.

Av *andra stycket* framgår den maximala tid som ett beslut enligt första stycket får gälla och hur den tiden ska beräknas. Bankdag definieras i 2 kap. 1 § 2.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten under vissa omständigheter också får förbjuda motparter till ett dotterföretag till ett företag under resolution att vidta sådana åtgärder som anges i 11 § första stycket beträffande ett avtal med dotterföretaget. Ett sådant beslut får enligt *första punkten* endast fattas om företaget under resolution har åtagit sig att svara för dotterföretagets förpliktelser. Med detta torde främst avses moderbolagsgarantier men även annat stöd torde kunna komma i fråga. Ytterligare ett

krav för att bestämmelsen ska bli tillämplig är enligt *andra punkten* att grunden för att vidta åtgärden är obestånd hos företaget under resolution eller dess finansiella ställning i övrigt. Med det sistnämnda avses t.ex. ett avtalsvillkor som ger motparten rätt att säga upp avtalet om företagens under resolution finansiella ställning är ogynnsam.

Av *andra stycket* följer att den tid som ett förbud enligt första stycket får gälla är densamma som för ett förbud för en motpart till ett företag under resolution att utöva rättigheter som följer av ett avtal som ingåtts med det företaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 71.2 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten har använt, eller kan komma att använda, något av överföringsverktygen (försäljningsverktyget, broinstitutsvetkyget eller avskiljandeverktyget) för att göra en överföring, får ett beslut om tillfälligt förbud för en motpart att vidta åtgärder enligt 12 § som huvudregel endast fattas om samtliga dotterföretagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet också har överförts eller kan komma att överföras. Om endast en del av dessa tillgångar, rättigheter och förpliktelser överförs kan resolutionsmyndigheten ändå fatta ett sådant beslut under förutsättning att myndigheten själv ser till att de förpliktelser som följer av avtalet mellan dotterföretaget och motparten säkerställs på ett tillfredsställande sätt. Det kan t.ex. ske genom att resolutionsmyndigheten lämnar garantier motsvarande de som lämnats av företaget under resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

14 §

Paragrafen genomför artikel 71.3 i resolutionsdirektivet.

Av *första punkten* framgår att avtal som är hänförliga till deltagande i ett anmält avvecklingssystem ska undantas från resolutionsmyndighetens befogenhet att fatta beslut enligt 11 och 12 §§. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 § 1. För exempel på

sådana system, se författningskommentaren till 5 §. Undantaget gäller även i förhållande till administratörer av sådana system.

Av *andra punkten* följer att ett förbud enligt 11 eller 12 § inte heller får avse avtal med centrala motparter eller centralbanker. Med centrala motparter avses samma sak som i artikel 2(1) i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

15 §

Paragrafen genomför artikel 71.4 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen ges en motpart till ett företag under resolution eller dess dotterföretag möjlighet att vidta åtgärder enligt 11 § första stycket trots att resolutionsmyndigheten har fattat ett beslut enligt 11 eller 12 §. En förutsättning för detta är att resolutionsmyndigheten har bedömt att företaget i fråga kan fortsätta sin verksamhet som en ”going concern” och att företagets tillgångar, rättigheter och förpliktelser därför inte ska överföras eller dess skulder bli föremål för nedskrivning eller konvertering genom användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

16 §

Paragrafen genomför artikel 71.5 a i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar en motpart får vidta åtgärder enligt 11 § första stycket, om de rättigheter och förpliktelser som omfattas av avtalet har överförts genom användning av något överföringsverktyg (försäljningsverktyget, broinstituttsverktyget eller avskiljandeverktyget). Ett sådant avtal får t.ex. inte sägas upp enbart på grund av ett beslut om resolution, se 12 kap. 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

17 §

Paragrafen saknar direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet. Den har utformats med 3 kap. 2 § konkurslagen (1987:672) som förebild.

Av paragrafen framgår vilken rättsverkan en uppsägning i strid med resolutionsmyndighetens beslut enligt 11 eller 12 § har. En bedömning måste då göras av om motparten är i ond eller god tro om beslutet. Denna bedömning ska ske på samma sätt som en bedömning enligt 6 § och 10 §, se författningskommentarerna till de paragraferna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.5.4.

18 §

Paragrafen genomför artiklarna 69.5, 70.4 och 71.6 i resolutionsdirektivet.

Ett beslut enligt 2, 7, 8, 11 eller 12 § kan påverka det finansiella systemet. Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska ta särskild hänsyn till detta när den fattar ett sådant beslut. Om myndigheten bedömer att ett beslut skulle kunna påverka det finansiella systemet negativt kan det sammantaget, även med hänsyn till vad myndigheten i övrigt har att beakta vid sin prövning, vara motiverat att avstå från att fatta ett sådant beslut. Prövningen får ske med utgångspunkt i omständigheterna i det enskilda fallet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 10.5.2, 10.5.3 och 10.5.4.

15 kap. Kompletterande åtgärder

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 64.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en förutsättning för att resolutionsmyndigheten ska få besluta om sådana åtgärder som anges i 2–4 §§ är att den gör det i anslutning till att den fattar beslut om resolution eller vidtar en annan resolutionsåtgärd. De åtgärder som anges i dessa paragrafer kan således inte vidtas självständigt. Resolutionsmyndigheten får endast vidta åtgärderna om den anser att det är nödvändigt för att säkerställa att ett beslut om resolution

eller en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsändamål.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 b i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förbjuda en innehavare av äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution att förvärva ytterligare sådana instrument. Med äganderättsinstrument torde avses aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter utgivna enligt aktiebolagslagen (2005:551). Ett sådant beslut kan t.ex. innebära att teckning av nya aktier med utnyttjande av optionsrätt inte kan ske.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 53.2 b och 64.1c i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får begära att en börs, ett värdepappersinstitut eller Finansinspektionen fattar vissa beslut med avseende på finansiella instrument som har getts ut ett företag under resolution.

I *första punkten* anges att myndigheten får begära att en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad av finansiella instrument som har getts ut av ett företag under resolution eller att ett sådant instrument ska avnoteras.

Av *andra punkten* följer att myndigheten får framställa en motsvarande begäran till ett värdepappersinstitut avseende handel på handelsplattformar.

Av *tredje punkten* framgår att myndigheten även får begära att Finansinspektionen beslutar att stoppa handeln med finansiella instrument som har getts ut av ett företag under resolution.

I lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden finns bestämmelser som innebär att en börs, ett värdepappersinstitut och Finansinspektionen ska efterkomma en sådan begäran (11 kap. 11 a §, 15 kap. 11 § och 22 kap. 2 a §).

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten även får begära att en behörig myndighet inom EES fattar ett beslut som motsvarar något av de beslut som anges i första stycket. Att det finns möjlighet för dessa myndigheter att fatta ett sådant beslut följer av EU-rätten. Vid utövandet av den befogenheten kommer de behöriga myndigheterna att tillämpa den nationella lagstiftning som genomför EU-rätten och inte vare sig EU-rätten direkt eller svenska bestämmelser. Det kommer i paragrafen till uttryck genom formuleringen motsvarande beslut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 63 k och 64.1 f i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att säga upp ett avtal med omedelbar verkan eller ändra villkoren i ett avtal som ett företag under resolution är part i. Ett sådant beslut är ingripande för motparten och ska föregås av en proportionalitetsbedömning. Det får exempelvis inte leda till att det ekonomiska utfallet för en borgenär blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation, se 1 kap. 7 § och författningskommentaren till den bestämmelsen.

Många gånger torde de problem som uppstår i anslutning till att resolutionsmyndigheten beslutar om resolution eller vidtar en resolutionsåtgärd kunna hanteras genom användning av någon annan befogenhet. Beslut enligt den angivna paragrafen kan därför inte förväntas bli särskilt vanligt förekommande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 49 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger hur resolutionsmyndigheten ska gå till väga vid nedskrivning eller konvertering av en skuld som hänförs till ett derivat.

Nettningsavtal definieras i 24 kap. 1 § 5.

Eba, efter samråd med Esma, ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder och principer avseende värderingen av skulder som hänför sig till derivat.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.12.

16 kap. Särskild förvaltare

1§

Paragrafen genomför artiklarna 35.1, 35.2, 35.3., 35.4, 59.1 och 72.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten får besluta att utse en särskild förvaltare för ett företag som är försatt i resolution. Resolutionsmyndigheten får ge den särskilda förvaltaren i uppdrag att utföra uppgifter som normalt åligger stämman och styrelsen. Av *andra stycket* framgår att den särskilda förvaltaren ska följa de instruktioner som resolutionsmyndigheten utfärdar för denne. Detta innebär att den särskilda förvaltaren utövar befogenheterna under resolutionsmyndighetens kontroll. Det är upp till resolutionsmyndigheten att i varje enskilt fall besluta om myndigheten vill begränsa omfattningen av de uppgifter den särskilda förvaltaren ska utföra. Resolutionsmyndigheten kan också ställa krav på dess medgivande för vissa åtgärder. Den särskilda förvaltarens mandat fastställs närmare genom avtal som upprättas mellan myndigheten och den särskilda förvaltaren.

Av *tredje stycket* framgår att den som utses till särskild förvaltare är ålagd att främja de relevanta resolutionsändamålen och att genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. Denna uppgift ska vara överordnad alla andra ledningsuppgifter i enlighet med bolagsordningen och nationell rätt, i den mån de är oförenliga. De åtgärderna kan inbegripa kapitalökning, en omorganisation av institutets ägarstruktur eller att andra finansiellt och organisatoriskt sunda institut tar över institutet i enlighet med ett resolutionsverktyg.

Av *fjärde stycket* framgår att resolutionsmyndigheten ska offentliggöra tillsättandet av en särskild förvaltare. Detta görs lämpligen på myndighetens webbplats.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

2 §

Paragrafen genomför artikel 35.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att den särskilda förvaltaren behöver ha den särskilda insikt och erfarenhet som uppdraget kräver. Ett exempel på när resolutionsmyndigheten kan finna det lämpligt att utse en särskild förvaltare är när den vill säkerställa att företagets verksamhet bedrivs på ett sätt som främjar resolutionsändamålen samtidigt som resolutionsmyndigheten inte själv vill överta uppgifterna. Följaktligen behöver den särskilda förvaltaren ha insikt i resolutionsändamålen och hur företagets verksamhet kan påverka dessa. Paragrafen innebär dock att kraven på insikt och erfarenhet anpassas efter hur förvaltningsuppdraget är utformat.

Av *andra* och *tredje stycket* framgår att den särskilda förvaltaren inte får stå i ett jävsförhållande till någon ägare eller borgenär eller någon annan som gör att förtroendet för den särskilda förvaltaren rubbas. Om så är fallet ska den särskilda förvaltaren omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten om detta. Det är viktigt att det finns förtroende för att resolutionsmyndigheten tar de hänsyn till olika intressen som följer av denna lag och inte agerar på ett sätt som utan grund i lagens ändamål gynnar någon enskild aktör. Av detta följer att om myndigheten utser en särskild förvaltare att utföra uppgifter på dess uppdrag får det inte heller föreligga risk att denna står i ett förhållande som kan rubba förtroendet för resolutionsmyndighetens opartiskhet.

Av fjärde stycket framgår att om förvaltaren visar godtagbara skäl för att avsäga sig uppdraget ska resolutionsmyndigheten entlediga den särskilda förvaltaren.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

3 §

Paragrafen genomför artikel 35.5 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar den särskilda förvaltarens skyldighet att upprätta en skriftlig berättelse. Förutom i början och slutet av den särskilda förvaltarens uppdrag får resolutionsmyndigheten bestämma att den särskilda förvaltaren ska lämna en skriftlig berättelse även vid andra tillfällen.

Den skriftliga berättelsen ska innehålla förvaltarens bedömning av företagets ekonomiska och finansiella situation och, i före-

kommande fall, de åtgärder som förvaltaren har vidtagit. För att hinna skaffa sig en god uppfattning av företagets ekonomiska ställning är det rimligt att förvaltaren får ett par veckor på sig efter att denne tillträtt uppdraget för att lämna in den första skriftliga berättelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

4 §

Paragrafen genomför artikel 35.4 och 35.6.

Paragrafen anger att en särskild förvaltare får utses som längst för en period av ett år. Uppdraget kan dock förlängas om grunderna för att tillsätta förvaltaren alltjämt föreligger.

I *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten med omedelbar verkan kan skilja en särskild förvaltare från sitt uppdrag utan att behöva motivera detta. Denna möjlighet ska finnas oavsett vad som har avtalats mellan resolutionsmyndigheten och den särskilde förvaltaren.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

5 §

Av paragrafen framgår att den särskilda förvaltaren ansvarar för skada som denne åsamkat bolaget inom ramen för sitt uppdrag om det har skett uppsåtligt eller av oaktsamhet. Ansvarsfrågan i det enskilda fallet får bedömas utifrån uppdragets omfattning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 9.4.

17 kap. Åtgärder mot ägare

1 §

Paragrafen genomför artikel 37.2, delar av 47.1, delar av artikel 60 och artikel 63.1 h i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att resolutionsmyndigheten ska besluta om att aktiekapitalet i ett företag under resolution ska minskas i proportion till företagets förluster enligt värderingen i 7 kap. 1 §.

Syftet är att säkerställa att principen i 1 kap. 6 § upprätthålls.

Bestämmelsen är tillämplig på aktiebolag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.3.

2 §

Paragrafen genomför artikel 47.1 b i resolutionsdirektivet.

Om företaget under resolution, enligt värderingen i 7 kap 1 §, har ett positivt eget kapital får resolutionsmyndigheten späda ut befintliga aktieägarers ägarandel exempelvis genom att konvertera skulder till nya aktier.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.3.

3 §

Paragrafen genomför artikel 47.1 a i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får kombinera ett beslut enligt 1 § med ett beslut om indragning av aktier eller en överföring av aktier till borgenärer som har fått sin fordran helt eller delvis nedskriven.

Resolutionsmyndigheten kan besluta om att vida en eller flera av åtgärderna i bestämmelsen.

Åtgärderna i bestämmelsen ska också vidtas beträffande sådana personer som har tilldelats, eller för vars räkning det har getts ut, aktier till följd av en utlösande händelse som inträffat före eller samtidigt som företaget försattes i resolution.

Eba ska utfärda riktlinjer om de omständigheter då var och en av de åtgärder som anges i denna bestämmelse skulle vara lämplig.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.4.

4 §

Paragrafen genomför artikel 37.2, delar av 47.1 och delar av artikel 60.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska kunna vidta motsvarande åtgärder som i 1 och 2 §§ om företaget under resolution är en ekonomisk förening – inklusive en kreditmarknadsförening – eller en medlemsbank.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.5.

5 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen har samma materiella innehåll som 22 kap. 22 § (skuldnedskrivningsverktyget). Därför hänvisas till författningskommentaren där.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 11.6.

18 kap. Försäljningsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.58 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras försäljningsverktyget. Genom hänvisningen till 2 § framgår att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag under resolution eller av äganderättsinstrument som har getts ut av ett sådant företag. Överföringen kan omfatta samtliga eller vissa av tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna. Detsamma gäller om det är äganderättsinstrument som överförs.

Av paragrafen framgår vidare att mottagaren vid en överföring ska vara en förvärvare som inte är ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag, t.ex. en privat köpare. Vad som avses med broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag framgår av 19 kap. 17 § och 20 kap. 13 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 38.1 och 63.1 c och d i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som får överföras genom användning av försäljningsverktyget.

I *första punkten* anges att tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag under resolution får överföras. Dessa kan vara av vilken typ som helst. Det finns således inte några begränsningar i det avseendet.

Av *andra punkten* framgår vidare att äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution får överföras. De äganderättsinstrument som torde kunna komma i fråga är aktier,

teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter (se avsnitt 12.2.1). Sådana äganderättsinstrument kan endast ges ut av aktiebolag. När det gäller företag under resolution som är medlemsbanker eller sparbanker torde det i praktiken endast bli aktuellt med inkrämsöverlåtelser.

En överföring enligt andra punkten kommer i de flesta fall sannolikt att ske i två steg. Först löser resolutionsmyndigheten in instrumenten från innehavaren och därefter överförs de till förvärvaren. I praktiken kommer således instrumenten att överföras från resolutionsmyndigheten, inte från den ursprungliga innehavaren av instrumenten.

Resolutionsmyndigheten får göra flera överföringar från ett företag under resolution till samma förvärvare. Det sker då inom ramen för samma beslut. Eftersom försäljningsverktyget enligt definitionen används för att göra överföringar från ett företag under resolution är det däremot inte möjligt att göra kompletterande överföringar efter att ett företag under resolution har försatts i konkurs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 12.2.1 och 12.2.2.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 38.6 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får göra så kallade återföringar, dvs. föra tillbaka sådant som har överförts genom användning av försäljningsverktyget till den ursprungliga ägaren.

I *första punkten* anges att myndigheten får föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till företaget under resolution. I likhet med vad som gäller vid en överföring enligt 2 § kan en återföring inte ske till företaget om det har försatts i konkurs.

En återföring kan enligt *andra punkten* även omfatta äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution. Sådana instrument får föras tillbaka till den ursprungliga innehavaren av instrumenten. Vad som avses med äganderättsinstrument framgår av författningskommentaren till 2 §.

Av *andra stycket* framgår under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får göra en återföring.

I *första punkten* anges att så får ske om möjligheten till återföring framgår av beslutet om överföring.

Enligt *andra punkten* föreligger en sådan möjlighet också om överföringen har genomförts trots att den inte uppfyller villkoren i beslutet om överföring. Enkelt uttryckt handlar det i dessa fall om att fel tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument har överförts.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.2.

4 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att det av beslutet om överföring ska framgå under vilken tid återföring får ske. Det är upp till resolutionsmyndigheten att utifrån omständigheterna i det enskilda fallet avgöra hur lång denna tid ska vara.

I paragrafen anges vidare att även eventuella övriga villkor för en återföring ska framgå av beslutet om överföring. Den ersättning som ska utgå vid återföring regleras i 5 §. Villkor enligt detta stycke skulle kunna bestå i formerna för överföring, när själva överföringen ska äga rum eller om alla berörda instrument ska överföras samtidigt eller vid olika tillfällen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.2.

5 §

Första stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 38.6 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges att den som har fått ersättning vid en överföring ska betala tillbaka ersättningen om en återföring ska ske. Ersättningen ska motsvara den ersättning som erhöles från, eller betalades till, förvärvaren i samband med överföringen. Det behöver dock inte vara fråga om samma typ av ersättning. Om förvärvaren exempelvis betalat för vissa tillgångar genom att överta vissa skulder kan dessa tillgångar återlämnas mot ersättning i form av kontanta medel. Om skulder återförs ska förvärvaren ersätta företaget under resolution med ett belopp som motsvarar skulden. Av *andra stycket* framgår även att mottagaren vid en återföring är skyldig att ta emot det som återförs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 38.13 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen följer att ägare och borgenärer vars fordringar inte har överförts till förvärvaren inte har rätt till de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som har överförts. Detta gäller oavsett grunden för ett eventuellt anspråk.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i resolutionsdirektivet.

Den befogenhet för resolutionsmyndigheten som anges i *första stycket* innebär att myndigheten kan besluta att skyldigheter eller ansvarsförbindelser som är hänförliga till tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som överförs inte ska gälla mot förvärvaren. Det kan t.ex. röra sig om optionsrätter, nyttjanderätter eller licensrätter. Befogenheten har potentiellt långtgående effekter för berörda parter, varför kravet på proportionalitet och nödvändighet blir extra viktigt när resolutionsmyndigheten utövar befogenheten. Resolutionsmyndigheten får exempelvis inte utöva befogenheten på ett sätt som innebär att det ekonomiska utfallet för en ägare eller en borgenär blir sämre än om resolution inte inletts utan företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

I *andra stycket* görs undantag för sådana säkerhetsrätter som omfattas av lagens skyddsregler (se 24 kap. 4 §).

I *tredje stycket* anges att rätt till ersättning enligt direktivet inte utgör en sådan skyldighet eller ansvarsförbindelse som avses i första stycket. Sådan ersättning kan t.ex. vara ersättning som betalas av en förvärvare vid en överföring genom försäljningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.5.

8 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 d, delar av artikel 64.1 f samt 64.2–64.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en förvärvare ska överta samtliga rättigheter och förpliktelser som omfattas av en överföring genom användning av försäljningsverktyget. Om exempelvis en pantsatt tillgång överförs övertar förvärvaren den förpliktelse som pantsättningen innebär. Paragrafen omfattar även rättsliga förfaranden som avser de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförs.

Avtal som har ingåtts av företaget under resolution fortsätter att vara gällande. Avtalsvillkoren är desamma och en motpart har således rätt att utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om avtalsvillkoren medger en sådan rätt till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av företaget under resolution före den relevanta överföringen eller av förvärvaren efter den relevanta överföringen. Ett beslut enligt 14 kap. 2, 7, 8, 11 eller 12 § har dock alltid företräde, se författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.6.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 64.1e och 64.2 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen ges resolutionsmyndigheten rätt att ålägga företaget under resolution och förvärvaren att samarbeta på visst sätt. Ett sådant föreläggande får förenas med vite enligt lagen (1985:286) om viten, se 29 kap. 9 § och författningskommentaren till den bestämmelsen. Det handlar främst om att lämna information men även andra understödsåtgärder är tänkbara.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.2.7.

10 §

Paragrafen genomför artikel 38.2 och 38.3 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen anges att en överföring genom användning av försäljningsverktyget ska ske på affärsmässiga villkor. Vid bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor ska den värdering som gjordes i samband med att resolutionen inleddes beaktas, se 7 kap. 1 § och författningskommentaren till den bestämmelsen. I övrigt får hänsyn tas till rådande omständigheter. Innebörden av

affärsmässiga villkor kan således variera beroende på marknadsförhållandena. En viss ersättning kan exempelvis anses vara affärsmässig i en systemkris då det finns ont om köpare, medan samma ersättning inte anses vara affärsmässig i en stabil marknad. Det finns således inget absolut krav på att den ersättning som betalas motsvarar det värde som fastställts i värderingen. Av kravet på att värderingen ska beaktas följer dock att en avvikelse från denna ska kunna motiveras, exempelvis med att marknadsförhållandena har förändrats sedan tidpunkten för värdering.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.3.1.

11 §

Paragrafen genomför artikel 39.1 och delar av artikel 39.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att de äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution eller de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i företaget som ska överföras genom användning av försäljningsverktyget först ska bjudas ut till försäljning på marknaden. Resolutionsmyndigheten kan använda olika tillvägagångssätt när den lämnar ett erbjudande om försäljning på marknaden. Vissa tillgångar och förpliktelser kan exempelvis bjudas ut till försäljning separat. Allt som ska överföras måste dock bjudas ut till försäljning.

Av *andra stycket* följer de krav som erbjudandet om försäljning måste uppfylla.

I *första punkten* anges att erbjudandet om försäljning ska vara öppet för insyn, vilket innebär att det ska vara så öppet som möjligt med beaktande av rådande omständigheter och intresset av att uppnå resolutionsändamålen. Att erbjudandet om försäljning ska vara öppet för insyn innebär exempelvis att de olika potentiella köparna ges information om hur processen kommer att gå till, preliminär tidsplan etc. Det är viktigt att notera att den här bestämmelsen inte innebär något krav på offentliggörande till allmänheten. Syftet är endast att säkerställa att försäljningsprocessen är öppen för insyn för de parter som medverkar i den.

Av *andra punkten* framgår att erbjudandet om försäljning ska ge en rättvisande bild av företaget under resolution och dess tillgångar, rättigheter och förpliktelser. Detsamma gäller sådana äganderättsinstrument som har getts ut av företaget. När det gäller

den närmare innebörden av uttrycket rättvisande bild torde ledning kunna hämtas i hur detta begrepp använts på redovisningsområdet (se årsredovisningslagen [1995:1554]).

I *tredje punkten* anges att erbjudandet om försäljning inte ska gynna eller missgynna potentiella köpare på ett otillbörligt sätt. Med det avses exempelvis att myndigheten inte ska ge en viss potentiell köpare tillgång till information som övriga potentiella köpare inte har tillgång till liksom att samtliga potentiella köpare bör tillåtas att lämna bud. Bestämmelserna innebär vidare att resolutionsmyndigheten ska tillämpa objektiva grunder vid bedömningen av de olika buden. Det innebär dock inte nödvändigtvis att försäljning ska ske till den person som lämnar det högsta budet om resolutionsmyndigheten bedömer att resolutionsändamålen bäst uppnås genom försäljning till en annan person.

Av *fjärde punkten* följer att erbjudandet om försäljning ska vara fritt från intressekonflikter. Det innebär exempelvis att det ska säkerställas att myndigheten, såväl som de personer på myndigheten som är inblandade i försäljningsprocessen, inte har några kopplingar till de olika budgivarna som kan medföra att intressekonflikter uppstår.

Av *femte punkten* framgår att myndigheten ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.

I *sjätte punkten* anges slutligen att resolutionsmyndigheten ska sträva efter att maximera försäljningspriset. Eftersom det handlar om en strävan efter att maximera försäljningspriset utesluter det inte att om myndigheten väljer mellan två olika intressenter kan det således vara möjligt att sälja till en förvärvare även om denne inte erbjuder mest om denna förvärvare ändå bedöms vara lämpligare med hänsyn till resolutionsändamålen. Det kan exempelvis handla om att myndigheten bedömer att denna förvärvare har bättre möjlighet att säkerställa en fortsatt drift av kritisk verksamhet. En förutsättning torde dock vara att ersättningen bedöms vara affärsmässig, jämför kravet i 10 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.6.1.

12 §

Paragrafen genomför artikel 39.3 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten i vissa fall får använda försäljningsverktyget utan att iaktta kravet på erbjud-

ande om försäljning. Så är fallet om ett sådant erbjudande sannolikt hade förhindrat eller försvårat uppnåendet av resolutionsändamålen. Även om det inte anges uttryckligen krävs för att helt avstå från kravet på erbjudande om försäljning att ett sådant erbjudande skulle förhindra eller försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen på ett inte obetydligt sätt.

I *andra stycket* anges att första stycket ska tillämpas på motsvarande sätt beträffande enskilda krav i 11 § andra stycket. Resolutionsmyndigheten kan således lämna ett erbjudande om försäljning utan att uppfylla samtliga de krav som följer av 11 § andra stycket om det skulle förhindra eller försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen på ett inte obetydligt sätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.6.2.

13 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 38.4 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår till vem förvärvaren ska betala ersättning vid en överföring genom användning av försäljningsverktyget. Om det som överförs är tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ersättningen betalas till företaget under resolution. Om det är äganderättsinstrument som överförs ska ersättningen betalas till den ursprungliga innehavaren av äganderättsinstrumenten.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten och resolutionsreserven har möjlighet att få ersättning för kostnader som uppstått i samband med användningen av försäljningsverktyget genom att avdrag görs från den ersättning som betalas av förvärvaren. De kostnader som ska täckas ska vara rimliga.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.3.2.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 38.8 och 63.1 m i resolutionsdirektivet.

Om en överföring genom användning av försäljningsverktyget innebär att aktier överförs i sådan omfattning att innehavet är att betrakta som kvalificerat och därmed kräver tillstånd av Finansinspektionen framgår av paragrafen att inspektionen ska

handlägga ett sådant tillståndsärende skyndsamt. Överföringen får inte äga rum förrän Finansinspektionen har godkänt förvärvet.

Enligt gällande rätt ska beslut i ett sådant ärende (ägarprövning) fattas inom 60 arbetsdagar från det att Finansinspektionen har bekräftat att den tagit emot tillståndsansökan. Vad som avses med skyndsamt får bedömas utifrån de aktuella omständigheterna, men mot bakgrund av bestämmelsens syfte, att inte försena användningen av försäljningsverktyget och försvåra uppnåendet av resolutionsändamålen, bör utgångspunkten vara att ansökan handläggs så snabbt som möjligt. Det ligger dock i sakens natur att olika ansökningar kan ta olika lång tid att handlägga, bl.a. beroende på ägarstrukturen och andra förhållanden hos förvärvaren. Dessutom skulle det kunna vara så att ansökan behöver kompletteras med ytterligare uppgifter för att Finansinspektionen ska kunna fatta ett beslut.

Vid prövningen av en sådan tillståndsansökan ska undantag göras från vissa bestämmelser i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse och lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, se 14 kap. 1 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive 24 kap. 1 a § lagen om värdepappersmarknaden.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.4.1.

15 §

Första stycket i paragrafen genomför artikel 38.7 i resolutionsdirektivet. Andra stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden gäller krav på tillstånd för att bedriva bank- och finansieringsrörelse respektive värdepappersrörelse. Om försäljningsverktyget används för att överföra verksamhet som är tillståndspliktig måste således förvärvaren ha tillstånd att bedriva den aktuella verksamheten. Om förvärvaren inte sedan tidigare har tillstånd behöver en ansökan om tillstånd lämnas in till Finansinspektionen.

I *första stycket* anges att Finansinspektionen ska handlägga en sådan tillståndsansökan skyndsamt. Vad som avses med skyndsamt får bedömas utifrån omständigheterna i det enskilda fallet, men i likhet med 14 § bör utgångspunkten vara att ansökan handläggs så snabbt som möjligt.

Enligt gällande rätt krävs också tillstånd av Finansinspektionen om ett företag som bedriver bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse förvärvar egendom av viss storlek. Dessa bestämmelser kan aktualiseras både vid överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser och vid överföring av äganderättsinstrument, under förutsättning att förvärvaren bedriver tillståndspliktig verksamhet.

I *andra stycket* anges att Finansinspektionen ska handlägga en sådan tillståndsansökan skyndsamt. Även detta skyndsamhetskrav innebär att ansökan ska handläggas så snabbt som möjligt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 12.5.

19 kap. Broinstitutsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1 60 samt delar av artikel 40.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* definieras broinstitutsverktyget. Av paragrafen framgår genom hänvisningen till 2 § att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag under resolution från det företaget eller äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution från en innehavare av ett sådant instrument. Med äganderättsinstrument torde avses aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter (se avsnitt 13.2.1 som hänvisar till avsnitt 12.2.1). Överföringen kan omfatta samtliga eller vissa av tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna i ett företag under resolution. Detsamma gäller om det är äganderättsinstrument som överförs.

Av paragrafen framgår vidare att mottagaren vid en överföring ska vara ett broinstitut. Vad som avses med ett broinstitut framgår av 17 §.

Av *andra stycket* följer att resolutionsmyndigheten endast får använda broinstitutsverktyget för att uppnå det resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet (se 8 kap. 1 § 1 och författningskommentaren till den bestämmelsen för en beskrivning av det resolutionsändamålet).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.1 samt artikel 63.1c och d i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras i huvudsak av 18 kap. 2 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.6 och delar av artikel 40.7 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 3 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.7 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 4 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.2.

5 §

Första stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 40.6 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 5 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.2.

6 §

Paragrafen genomför artikel 40.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att de skulder som överförs till ett broinstitut inte får överstiga värdet av de tillgångar som överförs.

Det är det totala värdet som ska jämföras, vilket innebär att om kompletterande överföringar sker ska skulderna och värdet på de överförda tillgångarna räknas samman.

Det är möjligt att överföra mer skulder än tillgångar från ett företag under resolution, om tillgångar överförs till broinstitutet på annat sätt i sådan omfattning att värdet på broinstitutets tillgångar överstiger de skulder som överförts från företaget under resolution. Medel från resolutionsreserven skulle exempelvis kunna användas för att kapitalisera broinstitutet.

Vid tillämpning av paragrafen ska hänsyn tas till en eventuell användning av skuldnedskrivningsverktyget. Det innebär att det är möjligt att överföra mer skulder än tillgångar, under förutsättning att skuldnedskrivningsverktyget därefter används för att skriva ned skulder i sådan omfattning att kravet i paragrafen uppfylls. För att kunna beaktas måste en sådan nedskrivning ske mer eller mindre omedelbart efter att skulderna överförts till broinstitutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 40.11 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 6 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.5.

8 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 7 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.6.

9 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 d, delar av artikel 64.1 f samt 64.2–64.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 8 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.7.

10 §

Paragrafen genomför artiklarna 64.1 e och 64.2 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 9 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.8.

11 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 10 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.3.

12 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 40.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 13 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.3.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.4 och delar av artikel 41.8 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att en försäljning av ett broinstitut eller dess tillgångar, rättigheter eller förpliktelser ska ske på affärsmässiga villkor. Både när överföring sker till ett broinstitut och från ett broinstitut (eller när broinstitutet som sådant säljs) ska således affärsmässiga villkor tillämpas. Det bör noteras att det inte innebär att samma villkor behöver tillämpas vid en överföring till respektive från ett broinstitut. Med tanke på att det kan gå viss tid mellan de båda överföringstillfällena är det troligt att förhållandena på marknaden generellt såväl som i den aktuella verksamheten har förändrats, vilket kan påverka bedömningen av vad som utgör affärsmässiga villkor.

Det sakliga innehållet i *andra stycket* motsvaras av 18 kap. 13 § andra stycket. Därför hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.2.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Som utgångspunkt ställs samma krav på verksamhetstillstånd för ett broinstitut som för andra företag som bedriver motsvarande verksamhet. Om broinstitutsverktyget används för att överföra verksamhet från ett företag under resolution som innebär att broinstitutet efter överföringen kommer att bedriva bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersrörelse krävs därför att broinstitutet ges tillstånd av Finansinspektionen.

Av *första stycket* följer att ett broinstitut kan ges tillstånd att bedriva sådan verksamhet utan att uppfylla samtliga de krav som gäller enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden för att få bedriva sådan verksamhet. Vilka krav som inte behöver uppfyllas avgörs av Finansinspektionen. Inspektionen bör därvid göra en avvägning mellan, å ena sidan, intresset av att resolutionsändamålen uppfylls och, å andra sidan, intresset av att säkerställa en sund och stabil verksamhet i broinstitutet och av att undvika att ge broinstitutet konkurrensfördelar jämfört med andra företag som bedriver motsvarande verksamhet. Bestämmelsen innebär även att de krav som normalt ställs på utformningen av och innehållet i en ansökan om tillstånd kan frångås. Det är Finansinspektionen som avgör vilken information som är nödvändig för att kunna fatta beslut.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska bestämma under hur lång tid det särskilda tillståndet ska gälla. En intresseavvägning av det slag som beskrivs ovan bör föregå även en sådan bedömning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.4.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen avgränsar tillämpningsområdet för föregående paragraf. Av *första punkten* framgår att Finansinspektionen endast får ge tillstånd enligt 14 § om resolutionsmyndigheten bedömt att ett sådant tillstånd krävs för att resolutionsändamålen ska uppnås, vilket bör framgå av den begäran som myndigheten ska lämna in till Finansinspektionen enligt *andra punkten*. Finansinspektionen kan endast ge tillstånd enligt 14 § om resolutionsmyndigheten begär det.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.4.

16 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 15 § andra stycket. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlats i avsnitt 13.4.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.2 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* definieras broinstitut.

Av *första punkten* framgår att broinstitutet ska ägas helt eller delvis av staten. Ett broinstitut kan således vara delvis privat ägt. Så kan exempelvis vara fallet om borgenärer har fått sina fordringar konverterade till aktier i broinstitutet.

Av *andra punkten* följer att företaget ska ha bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag under resolution eller äganderättsinstrument som har getts ut av företaget under resolution från innehavaren av ett sådant instrument. Med äganderättsinstrument torde avses aktier, teckningsoptioner, konvertibler och teckningsrätter (se avsnitt 13.2.1 som hänvisar till 12.2.1).

Av *tredje punkten* framgår att syftet med broinstitutet ska vara att fortsätta utföra de funktioner eller erbjuda de tjänster som utförts eller erbjudits av företaget under resolution. Det kan vara vissa eller samtliga av de funktioner eller tjänster som utfördes respektive erbjöds av företaget under resolution. En överföring av verksamhet till ett broinstitut kan således inte ske i syfte att avveckla den. Detta utesluter dock inte att hela verksamheten

överförs och att vissa delar av verksamheten därefter avvecklas. I dessa fall får en bedömning göras av huruvida det huvudsakliga syftet är att driva verksamheten vidare eller avveckla den.

I *andra stycket* anges vissa uppgifter som ska framgå av broinstitutets bolagsordning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.5.

18 §

Paragrafen genomför delar av artikel 40.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår hur resolutionsmyndigheten utövar kontroll över ett broinstitut. Det sker genom att myndigheten företräder aktierna vid bolagsstämman i broinstitutet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.5.

19 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ledningen ska se till att verksamheten i ett broinstitut bedrivs i syfte att uppnå resolutionsändamålen. Verksamheten ska i princip bedrivas i syfte att uppnå samtliga resolutionsändamål. Detta gäller trots att det endast är det resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet som ligger till grund för ett beslut att använda broinstitutsverktyget. I den mån de olika resolutionsändamålen skulle komma i konflikt med varandra bör dock det resolutionsändamål som består i att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet ha företräde.

På ett generellt plan kan konstateras att resolutionsändamålen uppnås genom att broinstitutet bedriver en sund och stabil verksamhet. Mer specifikt innebär bestämmelsen exempelvis att verksamheten ska bedrivas så att kritisk verksamhet upprätthålls.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.6.

20 §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 41.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att ledningen i ett broinstitut ska ha som målsättning att sälja de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts till det. Det bör dock noteras att ledningen måste verka inom ramen för tillämpliga regelverk, t.ex. vad gäller konkurrensbegränsande åtgärder. Av detta följer att det inte är säkert att en försäljning kan ske till vilken privat aktör som helst.

I *andra stycket* anges att försäljningen ska ske vid lämplig tidpunkt. Vid en bedömning av vad som utgör lämplig tidpunkt är utgångspunkten att ledningen bör sträva efter att genomföra försäljningen så snart som möjligt. I vissa fall kan det dock vara motiverat att avvakta något med försäljningen. Ledningen skulle t.ex. kunna bedöma att resolutionsändamålen bäst uppnås genom att fortsätta att bedriva verksamheten ytterligare en tid.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.6.

21 §

Paragrafen genomför artikel 40.6 b i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får sälja broinstitutets tillgångar, rättigheter eller förpliktelser till exempelvis en privat köpare. En sådan försäljning är ett naturligt inslag i den verksamhet som bedrivs av ett broinstitut och är ett av de sätt som broinstitutets verksamhet kan avvecklas på, se 23 § första stycket 2 och författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.7.

22 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.1 i resolutionsdirektivet.

I *första punkten* anges att resolutionsmyndigheten ska godkänna den verkställande direktören i broinstitutet. Det innebär att styrelsen eller stämman ger förslag till verkställande direktör och att resolutionsmyndigheten sedan tar ställning till huruvida denna person ska godkännas som verkställande direktör. Om en viss person ska godkännas eller inte får avgöras av myndigheten utifrån omständigheterna i varje enskilt fall. Om broinstitutet har tillstånd för bank- och finansieringsrörelse eller värdepappersörelse ska den verkställande direktören även ledningsprövas av Finansinspektionen.

Av *andra punkten* framgår att resolutionsmyndigheten ska fastställa arbetsordningen för styrelsen i ett broinstitut i enlighet med de bestämmelser som gäller för fastställande av arbetsordning enligt aktiebolagslagen. Normalt sett är det styrelsen i ett aktiebolag som fastställer arbetsordningen för sitt arbete. Förutom det faktum att det är resolutionsmyndigheten som beslutar om arbetsordningen ska alltså aktiebolagslagens bestämmelser tillämpas även i övrigt när det gäller arbetsordningen, t.ex. vad gäller innehållet i den.

I *tredje punkten* anges att resolutionsmyndigheten ska godkänna broinstitutets strategiska mål och riskstrategi. Detta inkluderar även ändringar av eller tillägg till broinstitutets strategiska mål och riskstrategi. Om resolutionsmyndigheten inte godkänner broinstitutets strategiska mål eller riskstrategi ska dessa inte införlivas i verksamheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.7.

23 §

Paragrafen genomför delar av artikel 41.3 samt artiklarna 41.5 och 41.9 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka omständigheter resolutionsmyndigheten ska besluta om avveckling av ett broinstitut eller om försäljning av ett broinstituts aktier.

Enligt *första punkten* ska verksamheten i ett broinstitut upphöra om broinstitutet inte längre uppfyller villkoren för att vara ett broinstitut. Så ska exempelvis ske om syftet med broinstitutets verksamhet inte längre är att utföra de funktioner, eller erbjuda de tjänster, som utförts eller erbjudits av det företag under resolution från vilket överföringen skedde.

Av *andra punkten* framgår att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra om en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs. Det kan noteras att det finns en viss överlappning mellan första och andra punkten eftersom en försäljning av en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser ofta torde innebära att broinstitutet inte längre avser att utföra de funktioner eller erbjuda de tjänster som utförts respektive erbjudits av företaget under resolution. De omständigheter som anges i första punkten kan dock vara uppfyllda även i andra fall.

I *tredje punkten* anges slutligen att verksamheten i ett broinstitut ska upphöra när det har gått två år från dagen för den sista överföringen från ett företag under resolution. I fall broinstitutsverktyget har använts för att överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser vid flera tillfällen är det alltså den sista överföringen som är relevant i sammanhanget.

Avveckling av ett broinstituts verksamhet kan ske genom fusion, delning eller genom att broinstitutet går i likvidation. Det kan också ske genom att staten säljer sina aktier i broinstitutet. En sådan försäljning kan t.ex. bli aktuell om broinstitutet har privata ägare som har blivit inkonverterade genom att resolutionsmyndigheten har använt skuldnedskrivningsverktyget. Om staten säljer sina aktier kommer resolutionsmyndigheten att upphöra med att utöva kontroll över broinstitutet genom att aktieägarna ges rösträtt på bolagsstämman.

Avveckling bör också kunna ske genom att de förvaltade tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna säljs utan att broinstitutet går i likvidation. I denna situation kommer det inte bedrivas någon verksamhet i bolaget efter att tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna har sålts. Staten kommer fortfarande äga bolaget och kommer därmed att ha ett ”stående broinstitut” som snabbt kan tas i bruk om situationen kräver det.

Av *andra stycket* följer att om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser har överförts till ett broinstitut från flera företag under resolution ska förvaltningen av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts enligt första stycket 2 och 3 upphöra genom att de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag under resolution säljs eller avvecklas. Det innebär således att det är möjligt att använda ett broinstitut under längre tid än vad som följer av första stycket om institutet har övertagit tillgångar, rättigheter och förpliktelser från flera olika företag under resolution vid olika tillfällen. I princip finns i dessa fall ingen bortre gräns för hur länge ett broinstitut kan bedriva verksamheten. Det är dock nödvändigt att avveckla de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som hänförs till respektive företag inom den tidsperiod som anges första stycket tredje punkten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.1.

24 §

Paragrafen genomför artiklarna 41.6 och 41.7 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka omständigheter den tidsperiod som anges i 24 § första stycket 3 får förlängas.

Av *första punkten* följer att förlängning får ske om det är sannolikt att den leder till att en väsentlig del av broinstitutets tillgångar, rättigheter och förpliktelser säljs eller att broinstitutet inte längre uppfyller förutsättningarna för att vara ett broinstitut. Så kan exempelvis bli fallet om broinstitutets tillgångar avvecklas och dess skulder infrias i sådan omfattning att syftet med broinstitutet inte längre kan sägas vara att fortsätta bedriva den verksamhet som bedrevs av företaget under resolution.

I *andra punkten* anges att förlängning får ske om det är sannolikt att den leder till att broinstitutet fusioneras med ett annat företag. Det faktum att det uppställs krav på sannolikhet innebär att det måste finnas objektiva faktorer till stöd för att en fusion kan komma till stånd, t.ex. genom att diskussioner förs med ett annat företag om fusion.

Av *tredje punkten* följer slutligen att förlängning även får ske om det anses nödvändigt för att säkerställa att resolutionsändamålen uppnås. Det kan t.ex. handla om att broinstitutet bedriver kritisk verksamhet vars upphörande kan påverka den finansiella stabiliteten negativt.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten endast får fatta beslut om förlängning om det är motiverat med hänsyn till marknadsförhållandena och övriga omständigheter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.1.

25 §

Paragrafen genomför artikel 41.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av delar av 18 kap. 11 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.8.3.

20 kap. Avskiljandeverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1 55 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras avskiljandeverktyget. Av bestämmelsen framgår genom hänvisningen till 3 § att det ska vara fråga om en överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett företag under resolution eller ett broinstitut. Vidare framgår att överföringen ska ske till ett tillgångsförvaltningsbolag. Vad som avses med tillgångsförvaltningsbolag framgår av 13 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.1.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.5 och 42.5 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar avskiljandeverktyget får användas.

Av *första punkten* framgår att avskiljandeverktyget får användas om förhållandena på marknaden för de tillgångar som överförs är sådana att en omedelbar avyttring av tillgångarna skulle få negativa effekter på någon finansiell marknad. Så skulle exempelvis kunna bli fallet om en försäljning av tillgångar i samband med en avveckling genom konkurs bedöms kunna leda till kraftiga fall i tillgångspriser, eftersom detta i sin tur kan påverka den finansiella ställningen hos andra aktörer på marknaden.

Av *andra punkten* följer vidare att avskiljandeverktyget får användas om överföringen är nödvändig för att verksamheten i det företag från vilket tillgångarna, rättigheterna eller förpliktelserna överförs ska fungera tillfredsställande. Så kan t.ex. vara fallet om det finns vissa problemtillgångar i ett företag under resolution som skapar osäkerhet kring dess finansiella ställning och därmed försvårar för företaget att finansiera sig på marknaden.

I *tredje punkten* anges slutligen att avskiljandeverktyget får användas om överföringen är nödvändig för att maximera intäkterna från avvecklingen av ett företag under resolution. Det handlar således om en situation där förvaltning i ett tillgångsförvaltningsbolag förväntas ge ett bättre ekonomiskt utfall än en avveckling genom konkurs eller likvidation.

Av *andra stycket* framgår att avskiljandeverktyget endast får användas i förening med ett annat resolutionsverktyg, dvs. i förening med försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget eller skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.2.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 42.1, 42.8 och 63.1 d i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka tillgångar, rättigheter och förpliktelser som får överföras genom användning av avskiljandeverktyget. Det är möjligt att överföra samtliga eller endast vissa tillgångar, rättigheter och förpliktelser i ett eller flera företag under resolution eller broinstitut. Det är dock inte möjligt att överföra äganderättsinstrument som har getts ut av ett företag under resolution till ett tillgångsförvaltningsbolag. Detta är en skillnad jämfört med försäljningsverktyget och broinstitutsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.1.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 42.9 och 42.10 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 3 § och 19 kap. 3 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.2.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.10 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 4 § och 19 kap. 4 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.2.

6 §

Första stycket saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet och har utformats med 4 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) som förebild. Andra stycket genomför delar av artikel 42.9 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 5 § och 19 kap. 5 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.2.

7 §

Paragrafen genomför artikel 42.12 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 6 § och 19 kap. 7 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.4.

8 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 a i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 7 § och 19 kap. 8 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.5.

9 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 d och delar av 64.1 f samt 64.2–64.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 8 § och 19 kap. 9 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.3.6.

10 §

Paragrafen genomför artikel 64.1 e och 64.2 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 9 § och 19 kap. 10 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlats i avsnitt 14.3.7.

11 §

I paragrafen genomförs delar av artikel 42.6 i resolutionsdirektivet. Dessutom innehåller paragrafen bestämmelser utan motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 10 § och 19 kap. 11 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.4.

12 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.7 a och 42.7 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras i huvudsak av 18 kap. 13 § och 19 kap. 12 §. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.4.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.2 och artikel 42.3 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen definieras ett tillgångsförvaltningsbolag.

Av *första punkten* framgår att tillgångsförvaltningsbolaget ska ägas helt eller delvis av staten. Ett tillgångsförvaltningsbolag kan således vara delvis privat ägt.

I *andra punkten* anges att företaget ska ha bildats för att ta emot tillgångar, rättigheter eller förpliktelser från ett eller flera företag under resolution eller broinstitut.

Av *tredje punkten* följer att förvaltningen av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som överförts ska ske i syfte att maximera dessas värden vid en framtida försäljning eller avveckling. Det bör dock noteras att om syftet med förvaltningen kommer i konflikt med resolutionsändamålen så har resolutionsändamålen företräde. Det innebär exempelvis att om en försäljning är motiverad vid en viss tidpunkt med hänvisning till att det kan antas maximera värdet på de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som säljs, men försäljningen samtidigt kan leda till att ett visst resolutionsändamål (t.ex. att motverka allvarliga störningar i det finansiella systemet) inte uppnås, ska en försäljning inte ske vid den aktuella tidpunkten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.5.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 42.2 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 19 kap. 18 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.5.

15 §

Paragrafen genomför artikel 42.4 i resolutionsdirektivet.

Det sakliga innehållet motsvaras av 19 kap. 22 §. Därför hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 14.6.

21 kap. Kompletterande befogenheter vid överföring

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 65.1 och artikel 65.3 i resolutionsdirektivet.

Resolutionsmyndigheten kan, genom att använda försäljningsverktyget, broinstitutswerktyget eller avskiljandeverktyget, överföra verksamhet till en förvärvare, ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag. Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten i dessa situationer får besluta att företaget under

resolution ska tillhandahålla vissa tjänster till en sådan mottagare om det är nödvändigt för att den verksamhet som har överförts ska kunna drivas på ett effektivt sätt. Ett sådant behov torde främst aktualiseras om kritisk verksamhet har överförts. Det kan t.ex. handla om IT-tjänster.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten får besluta att även andra koncernföretag ska tillhandahålla sådana tjänster och resurser.

Ett beslut enligt paragrafen kan fattas för att kräva fortsatt tillgång till sådana tjänster som företaget under resolution hade tillgång till vid tidpunkten för resolution. Beslutet kan även innebära att andra typer av tjänster ska tillhandahållas, dvs. sådana som inte tillhandahölls vid tidpunkten för resolution.

Av artikel 65.5 i resolutionsdirektivet framgår att Eba ska utarbeta riktlinjer om vilka tjänster och resurser som ska anses nödvändiga för att en mottagare ska kunna bedriva den verksamhet som överförs till den på ett effektivt sätt. För att få en fullständig bild av regleringen måste hänsyn tas till Ebas kommande riktlinjer.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 65.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får fatta ett beslut enligt 1 § utan hinder av att det företag som ska tillhandahålla tjänsterna är försatt i konkurs eller har gått i likvidation.

Ett sådant beslut kan leda till att en konkursförvaltare tvingas fortsätta driften av verksamheten i ett konkursbolag längre än vad som annars skulle följa enligt 7 kap. 8 § första stycket konkurslagen (1987:672). Det kan också medföra att en likvidation inte kan slutföras genom skifte enligt exempelvis 25 kap. 38 § aktiebolagslagen (2005:551) (ABL) förrän beslutet om tillhandahållande av tjänster har upphört att gälla.

Paragrafen avser också den situationen att ett företag under likvidation försätts i konkurs under den tid som likvidation genomförs (se 25 kap. 36 § ABL).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

3 §

Paragrafen genomför artikel 65.4 i resolutionsdirektivet.

Särskilda villkor ska tillämpas på tillhandahållandet av tjänster och resurser enligt 1 §. Av *första stycket* framgår att om företaget under resolution redan före tidpunkten för resolution hade ingått ett avtal med ett koncernföretag om tillhandahållande av sådana tjänster eller resurser så ska de villkor som gäller enligt det avtalet gälla även vid tillhandahållandet av tjänsterna eller resurserna till mottagaren av den överförda verksamheten.

I *andra stycket* regleras situationen att det inte finns något sådant avtal. Det kan t.ex. vara så att företaget under resolution aldrig har ingått något avtal om sådana tjänster med ett koncernföretag eller så kan avtalet ha löpt ut. Andra stycket blir också tillämpligt om det är företaget under resolution som ska tillhandahålla tjänsterna eller resurserna till mottagaren. Dessa tjänster eller resurser ska då tillhandahållas på skäliga villkor. Med detta avses bl.a. att det företag som tillhandahåller tjänsterna eller resurserna erhåller marknadsmässig ersättning. Vad som utgör skäliga villkor i det enskilda fallet får prövas utifrån de konkreta omständigheter som då föreligger.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

4 §

Paragrafen genomför artikel 65.2 i resolutionsdirektivet.

Ett företag under resolution kan ingå i gränsöverskridande koncerner. Situationen skulle t.ex. kunna vara den att ett företag som är under resolution i Tyskland har ett dotterföretag i Sverige. Dotterföretaget har tillhandahållit företaget under resolution vissa tjänster. Om den tyska resolutionsmyndigheten inom ramen för resolutionsförfarandet i Tyskland har beslutat att överföra viss verksamhet till en privat köpare och därefter beslutar att det svenska dotterföretaget ska tillhandahålla den privata köparen de tjänster som den tidigare tillhandahöll företaget under resolution så gäller inte det beslutet per automatik i Sverige. Den tyska resolutionsmyndigheten måste då ansöka om att det beslut som den fattat gäller i Sverige. För att resolutionsförfarandet ska fungera effektivt även vid gränsöverskridande situationer torde resolutionsmyndigheten regelmässigt godkänna sådana beslut. Den svenska

resolutionsmyndigheten kan framställa en motsvarande begäran till en utländsk resolutionsmyndighet inom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.6.

5 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 67.1 och 67.2 i resolutionsdirektivet

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten får begära att, och ytterst förelägga, den som i samband med en överföring har mottagit egendom vidtar åtgärder för att en åtgärd ska få verkan. Denne har rätt till skälig ersättning för kostnader för arbete och utlägg.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.9.

22 kap. Skuldnedskrivningsverktyget

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.57 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som menas med skuldnedskrivningsverktyget och vilka huvudsakliga åtgärder som vidtas inom ramen för verktyget.

Med berört moderföretag menas ett sådant moderföretag till det företag som är försatt i resolution som anges i artikel 2.1.79 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlat i avsnitt 15.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 44 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att de skulder som får skrivas ned eller konverteras genom skuldnedskrivningsverktyget är skulder som är övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument (relevanta kapitalinstrument) eller kvalificerade enligt definitionen i 2 kap. 2 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.2.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 43.2 och 43.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår i vilket syfte som skuldnedskrivningsverktyget får användas.

Av *första stycket 1* framgår att skuldnedskrivningsverktyget får användas för att rekonstruera företaget under resolution. En förutsättning för att verktyget ska få användas i detta syfte är att det finns rimliga utsikter att åtgärderna kommer att lyckas med att återge företaget dess långsiktiga livskraft. Det är ett tämligen lågt ställt krav, men det måste självfallet finnas konkreta omständigheter som stödjer bedömningen. Av 5 § framgår det att det ska upprättas en omstruktureringsplan när skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera företaget under resolution.

Enligt *första stycket 2* får skuldnedskrivningsverktyget användas tillsammans med broinstitutets verktyget. När broinstitutets verktyget används kommer tillgångar och skulder eller aktier överföras, exempelvis för att upprätthålla kritiska verksamheter. Resolutionsmyndigheten får då använda skuldnedskrivningsverktyget dels för att minska kapitalbeloppet av skulder för att värdet på de tillgångar som överförs inte ska understiga beloppet av de skulder som överförs, alternativt, vid en överföring av företagets aktier, i syfte att substansvärdet i företaget under resolution inte ska vara mindre än noll (nedskrivning), dels för att kapitalisera broinstitutet (konvertering).

Enligt *första stycket 3* får dessutom skuldnedskrivningsverktyget användas i kombination med försäljningsverktyget och avskiljandeverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.3.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 43.4 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten när det tillämpar skuldnedskrivningsverktyget i syfte att rekonstruera företaget under resolution och om detta företag är en sparbank får besluta att sparbanken ombildas till aktiebolag.

Andra stycket anger hur ombildningen ska gå till.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 15.2.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 51.1 och 52.4 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att när skuldnedskrivningsverktyget används för att rekonstruera ett företag under resolution enligt 3 § *första stycket* ska en omstruktureringsplan upprättas som ska beskriva de åtgärder som ska vidtas för att återge företaget dess livskraft.

Eba ska utarbeta tekniska standarder för tillsyn som närmare ska specificera innehållet i en omstruktureringsplan.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 15.4.

6–12 §§

Paragrafen genomför artiklarna 51.2, 52.1, 52.3, 52.7, 52.9 och 52.10 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger hur upprättandet av en omstruktureringsplan ska gå till.

Om resolutionsmyndigheten efter samråd med Finansinspektionen inte godkänner en omstruktureringsplan eller beslutar att det inte finns utsikter att godkänna planen kan inte resolutionen avslutas. Resolutionsmyndigheten måste i en sådan situation överväga andra resolutionsåtgärder som exempelvis en överföring av delar av företagets verksamhet till ett broinstitut.

Bestämmelserna har behandlats i avsnitt 15.4.

13 §

Paragrafen genomför artikel 52.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger vad som gäller särskilt för omstruktureringsplaner om skuldnedskrivningsverktyget, eller motsvarande verktyg i ett annat land inom EES, ska användas för att rekonstruera två eller flera företag inom samma koncern.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 15.4.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 46.1, 46.2 och 59.10 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att innan resolutionsmyndigheten använder skuldnedskrivningsverktyget ska den först fastställa dels det belopp som relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder behöver skrivas ned för att substansvärdet i företaget under resolution ska vara lika med noll, dels det belopp med vilket relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulderna behöver konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument.

Av bestämmelsen framgår vilka kriterier som ska ligga till grund för det belopp som fastställs för ett företag under resolution och för ett broinstitut. Att omfattningen av konverteringen ska bedömas utifrån att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för företaget under resolution eller broinstitutet kan exempelvis handla om att dessa företag ska kunna erhålla marknadsfinansiering på likartade villkor som jämförbara företag. Ett broinstitut får driva verksamhet även om det inte uppfyller alla auktorisationskrav under en kort tid i början av sin verksamhet se 19 kap 14 §. Denna undantagsmöjlighet innebär inte att resolutionsmyndigheten ska låta bli att besluta om nedskrivning eller konvertering i den omfattning som behövs för att broinstitutet ska uppnå kraven. Vid bedömning av kapitalbehovet för ett broinstitut ska hänsyn tas till eventuella kapitalbidrag från resolutionsreserven.

Begreppet kvalificerade skulder behandlas i 2 kap. 2 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.6.

15 §

Paragrafen genomför artikel 46.2.

Av bestämmelsen framgår hur bedömningen av kapitalbehovet för ett tillgångsförvaltningsbolag ska gå till.

Bedömningen ska utgå från en försiktig bedömning av hur mycket kapital som tillgångsförvaltningsbolaget behöver ha för att kunna finansiera sig på marknaden och kunna genomföra avvecklingen av tillgångarna över tid. Med försiktig bedömning avses att säkerställa att tillgångsförvaltningsbolaget inte ska få kapitalbrist och därigenom tvingas avveckla verksamheten på ett sätt som inte fullt ut uppnår syftena med bolagets bildande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.6.

16 §

Paragrafen genomför artiklarna 48.1 och 48.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger i vilken ordningsföljd som skulder ska tas i anspråk för nedskrivning och konvertering.

I bestämmelsen erinras att innan någon borgenär drabbas av förluster eller får sin fordran helt eller delvis konverterad ska ägarna först bära förluster genom vidtagandet av åtgärder i 11 kap.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.7.

17 §

Paragrafen genomför artiklarna 63.1 e och f och 59.2.

Bestämmelsen anger vad resolutionsmyndigheten får besluta om i syfte att skriva ned eller konvertera skulder.

Den sänkning som görs av kapitalbeloppet ska vara permanent. Vid en nedskrivning av kapitalbeloppet följer det också av detta att det inte får finnas några kvarstående skulder till innehavaren med anledning av nedskrivningen. Av att det är fråga om en nedskrivning följer också att det inte ska utgå någon ersättning för nedskrivning som sker utan samband med konvertering. Om kapitalinstrument konverteras till aktier får dock borgenärerna kompensation för den minskning av borgenärens fordran som samtidigt sker. Hur ersättningen beräknas framgår av 20 §.

En motsvarande bestämmelse finns rörande nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i 6 kap 14 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 15.8 och 15.9.

18 §

Paragrafen genomför artikel 49.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger att derivatavtal ska avslutas innan en skuld hänförlig till det avtalet skrivs ned eller konverteras.

I 15 kap.5 § anges den rätt som resolutionsmyndigheten har att avsluta derivatavtal.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.12.

19 §

Paragrafen genomför artikel 63.1 i i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får förelägga ett företag under resolution eller dess moderföretag att ge ut nya aktier eller andra äganderättsinstrument.

Syftet med att företaget ska ge ut nya aktier är exempelvis för att kunna tillföra kapital från resolutionsreserven enligt 28 kap 1 § eller ge ett statligt kapitaltillskott enligt 23 kap 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.11.

20 §

Paragrafen genomför artikel 50.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger vad som gäller för den konverteringskurs som ska tillämpas.

Med konverteringskurs menas den faktor som fastställer det antal aktier eller andra äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.

För att konverteringskursen ska innebära en kompensation för borgenärerna som är förenlig med 2 kap. 15 § andra stycket regeringsformen ska den ge full ersättning för det belopp som en borgenärs fordran minskar med till följd av konverteringen.

Eba ska utarbeta riktlinjer för fastställande av konverteringskurser.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.10.

21 §

Paragrafen genomför artiklarna 50.1 och 50.3.

Bestämmelsen anger under vilka förutsättningar som resolutionsmyndigheten får besluta om olika konverteringskurser.

Eba ska ta fram riktlinjer om tillämpningen av olika konverteringskurser.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.10.

22 §

Paragrafen genomför artikel 53.1 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlar den rättsverkan som resolutionsmyndighetens beslut om nedskrivning och konvertering enligt 17–21 §§ har för berört företag, berörda ägare och berörda borgenärer.

Av andra stycket framgår den kapitalökning som konverteringen eller ett förläggande om nyemission innebär ska, i enlighet med vad som gäller i exempelvis aktiebolagslagen, vara fastställd när den har blivit registrerad.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.11.

23 och 24 §§

Paragrafen genomför artikel 47.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen anger vad som sker om skuldnedskrivningsverktyget används för att konvertera skulder till aktier i sådan omfattning att innehavet kräver tillstånd.

Det sakliga innehållet motsvaras av 18 kap. 14 och 15 §§. Därför hänvisas till författningskommentarerna till de bestämmelserna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.13.

25 §

Paragrafen genomför artikel 53.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas utförligt i avsnitt 15.14.

26 §

Paragrafen genomför artikel 44.3 första stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar kvalificerade skulder får undantas från nedskrivning eller konvertering.

De skulder som berörs får undantas helt eller delvis. Det betyder att de får undantas helt eller till en viss procentsats. Man kan också tänka sig att vissa skulder undantas från nedskrivning men inte från konvertering

Den *första punkten* avser sådana fall då det helt enkelt inte är möjligt att skriva ned en kvalificerad skuld. Så kan exempelvis vara fallet om tredjelands lagstiftning förhindrar det.

Andra-fjärde punkterna rör olika situationer har nära samband med resolutionsändamålen, se 8 kap. 1 §. Andra punkten handlar om att företaget som sådant inte kan tillhandahålla kritiska verksamheter eller affärsverksamhet som är viktig för företagets intjäning eller lönsamhet, om inte undantag görs. Enligt den tredje punkten får undantag göras för att undvika omfattande spridning av negativa effekter som kan ge upphov till allvarliga störningar i det finansiella systemet. Om begreppet allvarliga störningar se 8 kap 1 §. Nedskrivning av vissa kvalificerade skulder kan också ge upphov till värdeförstörelse. Om värdeförstörelsen är tillräckligt omfattande kommer det ekonomiska utfallet för borgenärerna bli sämre än om inte någon nedskrivning eller konvertering görs. I fjärde punkten finns det ett en bestämmelse som gör det möjligt att göra undantag i sådana fall.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.

27 §

Paragrafen genomför artikel 44.9 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger några omständigheter som resolutionsmyndigheten ska beakta när den överväger att undanta vissa skulder eller skuldslag från nedskrivning eller konvertering enligt 26 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.

28 §

Paragrafen genomför artikel 44.3 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Om inte något undantag görs ska samtliga kvalificerade skulder skrivas ned eller konverteras i den omfattning som behövs. Hur stor nedskrivningen eller konverteringen behöver vara framgår av 14 § som anger hur resolutionsmyndigheten ska räkna fram hur stor nedskrivningen respektive konverteringen behöver vara.

Om vissa skulder undantas ska som huvudregel de andra borgenärerna bara bära sin andel av de totala skulderna. Av denna

paragraf framgår emellertid resolutionsmyndigheten får besluta att de undantagna skuldernas andel helt eller delvis kan fördelas mellan en eller flera av de inte undantagna skulderna. Det senare får endast göras om det inte leder till att någon borgenär får ett sämre ekonomiskt utfall än vid en konkurs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.1.

29 §

Paragrafen genomför artiklarna 44.4, 44.5 och 44.8 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår under vilka förutsättningar som det är möjligt att låta exempelvis ge bidrag från resolutionsreserven eller från alternativa finansieringskällor för att kompensera för undantag som har beslutats enligt 26 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.2.

30 §

Paragrafen genomför artikel 44.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att det belopp som resolutionsreserven får skjuta till är begränsat i två olika avseenden. Resolutionsreserven får för det första inte bidra med ett större belopp än de undantagna fordringarna skulle ha burit. Dessutom får bidraget inte vara större än det belopp för förlustabsorbering och kapitalisering som fastställts enligt 14 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 15.15.2.

31 och 32 §§

Paragraferna genomför artiklarna 44.6 och 44.7 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger förutsättningarna för resolutionsmyndigheten att besluta om att resolutionsreserven ska ge ett bidrag till resolutionen av ett företag och hur detta bidrag får finansieras beroende på bidragets storlek i relation till företagets skulder och egna kapital.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 15.15.2 och 15.15.3.

33 §

Paragrafen genomför artikel 44.12 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår resolutionsmyndighetens underrättelse-skyldighet till kommissionen om den dels beslutar om att undanta kvalificerade skulder, dels beslutar om ett bidrag från resolutionsreserven enligt 29 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 15.15.2 och 15.15.3.

23 kap. De statliga stabiliseringsverktygen

1 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.10, 57.1 och 58.2 i resolution-direktivet.

Bestämmelsen anger vilka former som staten, genom tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen, kan tillhandahålla statligt stöd från andas källor än resolutionsreserven.

Kommissionen ska, enligt skäl 57, när den bedömer om statligt stöd ska godkännas, vilket är en förutsättning för att de statliga stabiliseringsverktygens ska få användas, bedöma om det föreligger en mycket exceptionell situation med en systemkris. En systemkris definieras i artikel 2.1.30 som störningar i det finansiella systemet som skulle kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för den inre marknaden och realekonomin.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 16.2.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 37.10, 56.2 och 56.4.

Av paragrafen framgår, förutom vad som gäller enligt 1 §, förutsättningarna för att regeringen får besluta om användningen av de statliga stabiliseringsverktygen och den process varmed förutsättningarna ska fastställas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 16.3.

3 och 4 §§

Paragrafen genomför artiklarna 57.2, 57.3 och 58.3 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna behandlar hur regeringen ska se till att det statliga ägandet som uppstår till följd av beslut om statligt stöd enligt 1 § förvaltas och avvecklas.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 16.4.

24 kap. Skydd för motparter

1 §

Paragrafen genomför artikel 2.1.97–2.1.99 och delar av artikel 76.2 i resolutionsdirektivet.

Av *första punkten* framgår vad som avses med arrangemang om strukturerad finansiering. Med sådana arrangemang avses t.ex. avtal som omfattar säkerställda obligationer och avtal om värdepapperisering. Det centrala är att den säkerhet som har ställts för de emitterade värdepapprena avser en viss avskild säkerhetsmassa. Arrangemang om strukturerad finansiering omfattar även sådana finansiella instrument som används för att säkra tillgångar som ingår i säkerhetsmassan och som är säkrade på ett sätt som motsvarar det som gäller för säkerställda obligationer. Med sådana finansiella instrument avses t.ex. derivatavtal enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer. Även utländska motsvarigheter till sådana instrument omfattas.

Av *andra punkten* framgår vad som avses med arrangemang om säkerheter. Sådana arrangemang omfattar bl.a. pantavtal och säkerhetsöverlåtelser. Även andra säkerhetsrätter omfattas av definitionen.

I *tredje punkten* definieras arrangemang om säkerhetsöverlåtelser. Sådana arrangemang uppstår vanligtvis genom avtal och innebär att äganderätten till, eller en rätt att förfoga över, en viss tillgång övergår till den som tar emot säkerheten. I definitionen ingår bl.a. så kallade återköpsavtal eller repor. Sådana avtal innebär att värdepapperet säljs samtidigt som säljaren förbinder sig att återköpa papperet efter en viss tid till ett överenskommet pris. Denna typ av avtal kan användas i syfte att ge förvärvaren en säkerhet.

Punkten 4 anger vad som ska avses med kvittningsarrangemang. Ett sådant arrangemang kan t.ex. ge en motpart till ett företag under resolution rätt att kvitta en fordran som företaget har på motparten mot en fordran som motparten har på företaget. Rätt till kvittning följer enligt svensk rätt av allmänna rättsgrundsatser, men kan uppstå på annat sätt enligt utländska rättsordningar.

I *punkten 5* definieras nettningsarrangemang. Ett sådant arrangemang uppstår vanligtvis genom avtal och innebär att ett antal fordringar eller förpliktelser omvandlas till en enda nettofordran eller nettoförpliktelse. Ett nettningsarrangemang kan också innebära att slutavräkning ska ske, dvs. att förpliktelser mellan parterna ska slutavräknas. Sådana arrangemang innebär typiskt sett att den tidpunkt vid vilken parterna ska uppfylla sina förpliktelser enligt ett avtal tidigareläggs, så att de antingen omedelbart ska infrias och uttrycks som en förpliktelse att betala ett belopp som motsvarar deras beräknade aktuella värde, eller upphävs och ersätts med en förpliktelse att betala samma belopp. Det kan också uttryckas som att en beräkning görs av vad varje part är skyldig den andre med avseende på dessa förpliktelser och att en nettosumma ska betalas av den part som har den största skulden till den andra parten.

Av *punkten 6* framgår vad som avses med partiell överföring. En sådan överföring omfattar endast vissa av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som tillhör ett företag under resolution. Resolutionsmyndigheten kan besluta om en partiell överföring vid användning av samtliga överföringsverktyg, dvs. försäljningsverktyget, broinstitutsverktyget och avskiljandeverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 19.3.1–19.3.3.

2 §

Paragrafen genomför artikel 76.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar skyddsreglerna i 3–7 §§ ska tillämpas. Av *första punkten* framgår att så är fallet när resolutionsmyndigheten beslutar om en partiell överföring. Det rör sig således om en överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter eller förpliktelser i ett företag under resolution till en förvärvare (försäljningsverktyget), till ett broinstitut (broinstitutsverktyget) eller till ett tillgångsförvaltningsbolag (avskiljandeverktyget). Av *andra punkten* framgår att skyddsreglerna även ska

tillämpas när resolutionsmyndigheten beslutar att säga upp eller ändra villkor i ett avtal som företaget under resolution är part i. Se mer om denna befogenhet i avsnitt 10.7.1. Vilka avtal som avses framgår av 3–5 §§.

Av *andra stycket* följer att skyddsreglerna även blir tillämpliga om tillgångar, rättigheter eller förpliktelser överförs från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en annan mottagare. En sådan överföring kan i praktiken ske utan att resolutionsmyndigheten använder ett resolutionsverktyg. Skyddsreglerna blir dock endast tillämpliga om överföringen sker genom att myndigheten använder ett sådant verktyg, t.ex. genom att använda försäljningsverktyget för att göra en överföring från ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag till en privat köpare.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.

3 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.2 b–d, 76.3 och 77.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges att resolutionsmyndigheten inte får besluta om en partiell överföring om det innebär att en motpart till ett företag under resolution inte får utöva rättigheter som följer av ett arrangemang om säkerhetsöverlåtelse, ett kvittningsarrangemang eller ett nettningsarrangemang. I 1 § 3, 4 och 5 definieras sådana arrangemang.

Av *första punkten* framgår att en partiell överföring inte får förhindra kvittning för en motpart till ett företag under resolution. Det gäller kvittning av såväl fordringar som andra förpliktelser. När det gäller säkerhetsöverlåtelse innebär kvittning att en innehavare av en säkerhetsöverlåtelse behåller äganderätten till tillgången mot att skulden för vilken den har ställts ut får anses infriad.

I *andra punkten* anges att en partiell överföring inte får hindra en motpart till ett företag under resolution från att utöva nettnings och i *tredje punkten* att en sådan överföring inte heller får hindra en motpart till ett företag under resolution från att tillämpa en slutavräkningsklausul. Av författningskommentaren till 12 kap. 4 § framgår vad som avses med nettnings respektive en slutavräkningsklausul.

I *andra stycket* anges att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § om det innebär att de

rättigheter och förpliktelser som skyddas av ett arrangemang om säkerhetsöverlåtelser, kvittning eller nettning upphävs eller ändras. Det skulle t.ex. kunna röra sig om en ändring i ett nettningsavtal som får till följd att nettning inte får ske på samma villkor som parterna ursprungligen kommit överens om, eller att nettning inte får ske över huvud taget. Bestämmelsen hindrar myndigheten från att använda befogenheten i fråga på ett sätt som får sådana effekter.

Vid tillämpningen av paragrafen har det som anges i 12 kap. 4–9 §§ och 14 kap. 2–18 §§ företräde, även om det innebär att myndigheten fattar ett beslut i strid med förevarande paragraf. Det rör sig bl.a. om tillfälliga förbud som varar i maximalt 48 timmar, se avsnitten 10.3 och 10.5.

Av artikel 76.4 i resolutionsdirektivet framgår att kommissionen ska anta delegerade akter som ytterligare specificerar de arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för denna paragraf. För att få en fullständig bild av regleringen måste hänsyn tas till dessa delegerade akter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.1.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.3 och 78.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får överföra en tillgång som har ställts som säkerhet för en viss förpliktelse, en förpliktelse för vilken säkerhet har ställts ut eller en säkerhetsrätt, som följer av ett arrangemang om säkerheter. Så får endast ske om tillgången, förpliktelsen och säkerhetsrätten överförs samtidigt. Skulle en uppdelning ske skulle det kunna få till följd att en säkerhet upphör att gälla. Bestämmelsen i fråga hindrar således myndigheten från att fatta beslut som får den effekten. I 1 § 2 definieras arrangemang om säkerheter. De säkerhetsrätter som omfattas är bl.a. panträtter och säkerhetsöverlåtelser.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § beträffande ett arrangemang om säkerheter om det innebär att säkerheten upphör att gälla. Bestämmelsen hindrar myndigheten från att använda befogenheten i fråga på ett sätt som får sådana effekter.

Vid tillämpningen av paragrafen har det som anges i 12 kap. 4–9 §§ och 14 kap. 2–18 §§ företräde, se författningskommentaren till 3 §.

Av artikel 76.4 i resolutionsdirektivet framgår att kommissionen ska anta delegerade akter som ytterligare specificerar de arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för denna paragraf. För att få en fullständig bild av regleringen måste därför, på samma sätt som gäller för 3 och 5 §§, hänsyn tas till dessa delegerade akter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.2.

5 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.3 och 79.1 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges under vilka förutsättningar resolutionsmyndigheten får besluta om överföring av tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av ett arrangemang om strukturerad finansiering. Så får endast ske om tillgångarna, rättigheterna och förpliktelserna överförs samtidigt. Skulle en uppdelning ske skulle det kunna få till följd att den som t.ex. innehar en obligation skulle förlora sin säkerhet. Bestämmelsen i fråga hindrar, i likhet med bestämmelserna i 3 och 4 §§, myndigheten från att fatta beslut som får den effekten. Se författningskommentaren till 1 § 1 för en beskrivning av vad som avses med ett arrangemang om strukturerad finansiering.

Av *andra stycket* framgår att resolutionsmyndigheten inte får utöva de befogenheter som anges i 15 kap. 4 § beträffande ett arrangemang om strukturerad finansiering om det innebär att de tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av avtalet påverkas.

Vid tillämpningen av paragrafen har det som anges i 12 kap. 4–9 §§ och 14 kap. 2–18 §§ företräde, se författningskommentaren till 3 §.

Av artikel 76.4 i resolutionsdirektivet framgår att kommissionen ska anta delegerade akter som ytterligare specificerar de arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för denna paragraf. För att få en fullständig bild av regleringen måste därför, på samma sätt som gäller för 3 och 4 §§, hänsyn tas till dessa delegerade akter.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.3.

6 §

Paragrafen genomför artiklarna 77.2, 78.2 och 79.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten i vissa fall får avstå från att tillämpa skyddsreglerna i 3–5 §§. Det kan ske genom att resolutionsmyndigheten genom användning av något överföringsverktyg överför garanterade insättningar utan att samtidigt överföra tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som omfattas av samma arrangemang som de garanterade insättningarna och vice versa. Det kan också ske genom att myndigheten ändrar eller upphäver villkor som rör sådana tillgångar, rättigheter eller förpliktelser.

Resolutionsmyndigheten får endast avstå från att tillämpa skyddsreglerna enligt vad som anges ovan om det är nödvändigt för att säkerställa att de garanterade insättningarna är tillgängliga för de garanterade insättarna. En sådan överföring eller användning av befogenheterna måste således föregås av en bedömning av att kravet på nödvändighet är uppfyllt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 19.3.1–19.3.3.

7 §

Paragrafen genomför artikel 80.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten ska se till att anmälda avvecklingssystem eller de regler som gäller för sådana system inte påverkas när resolutionsmyndigheten beslutar om en partiell överföring genom användning av något överföringsverktyg (försäljningsverktyget, broinstitutetsverktyget eller avskiljande-verktyget) eller när den utövar sådana befogenheter som anges i 15 kap. 4 §. Anmält avvecklingssystem definieras i 2 kap. 1 § 1. För svensk del utgörs sådana system t.ex. av Riksbankens betalningssystem (RIX), Bankgirocentralens betalningssystem, Euroclears (tidigare VPC:s) värdepappersavvecklingssystem samt OMX:s system för clearing och avveckling av derivataffärer. Av definitionen framgår att även vissa utländska avvecklingssystem omfattas. Med regler i system avses systemets regler (se t.ex. artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper).

Skyddsreglerna innebär att en partiell överföring eller ett beslut om uppsägning av ett avtal eller en ändring av villkoren i ett avtal som ett företag under resolution är part i inte får påverka användningen av sådana system eller de regler som gäller för dem. Det innebär t.ex. att ett sådant beslut av myndigheten inte får leda till att ett överföringsuppdrag återkallas eller att möjligheten att verkställa ett överföringsuppdrag eller en så kallad nettning påverkas. Ett sådant beslut får inte heller leda till att användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter eller skyddet av en säkerhet påverkas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.3.4.

8 §

Paragrafen genomför delar av artikel 73 a och artikel 75 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att ersättning ska utgå ur resolutionsreserven, om det vid den värdering som ska ske enligt 7 kap. 12 § har fastställts att det ekonomiska utfallet för någon ägare, borgenär eller insättningsgarantisystemet hade blivit sämre än om företaget under resolution i stället hade försatts i konkurs eller gått i likvidation. Den ersättning som ska utgå ska motsvara mellanskillnaden, vilken ska framgå av värderingen. Beslut om utbetalning ur resolutionsreserven ska fattas även om något yrkande om detta inte framställts, dvs. ex officio.

Resolutionsmyndigheten kan använda flera resolutionsverktyg i kombination. Därmed skulle både 13 kap. 9 och 10 §§ kunna aktualiseras beträffande samma ägare eller borgenärer. Av *andra stycket* framgår att om det ekonomiska utfallet vid en resolution i en sådan situation blir sämre för en ägare eller en borgenär än om företaget hade avvecklats genom konkurs eller likvidation har denne endast rätt till ersättning till följd av myndighetens användning av skuldnedskrivningsverktyget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 19.2.

25 kap. Avslutningen av en resolution

1 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i direktivet.

Bestämmelsen anger att resolutionsmyndigheten ska fatta beslut om att resolutionen ska avslutas så snart som möjligt efter det att den har bedömt att fler resolutionsåtgärder inte behövs. Resolutionsåtgärder definieras i 2 kap. 1 § genom en hänvisning till 13 kap. 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.17.

2 §

Paragrafen genomför artikel 37.6 i resolutionsdirektivet.

Om resolutionsmyndigheten gör en partiell överföring till en privat aktör, till ett broinstitut eller till ett tillgångsförvaltningsbolag, kommer det att finnas egendom eller skulder kvar i boet. I så fall ska företaget enligt *första stycket* antingen försättas i konkurs eller gå i likvidation, beroende på vad som är tillämpligt. Resolutionsmyndigheten ska ge in en ansökan om detta inom rimlig tid. Skyldigheten att ansöka om att ett företag i resolution ska avvecklas gäller dock även i andra fall. Undantag görs dock om avsikten är att verksamheten ska drivas vidare, såsom vid rekonstruktion i kombination med skuldnedskrivning.

Av bestämmelsen följer också att resolutionsmyndigheten också är behörig att ansöka om konkurs. En sådan ansökan ska enligt *andra stycket* behandlas som en ansökan från gäldenären.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.1.

3 §

Paragrafen genomför artikel 37.8.

Enligt bestämmelsen får tillgångar m.m. som resolutionsmyndigheten har överfört från ett företag under resolution får inte återvinnas vid en efterföljande konkurs av företaget i resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.2.

4 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i direktivet.

Ett företag under resolution kan av olika orsaker ha tagit upp lån eller liknande från privata aktörer. Av bestämmelsen i denna paragraf framgår att resolutionsmyndigheten antingen ska överföra

dessa lån till en privat aktör, ett broinstitut eller ett tillgångs-
 förvaltningsbolag, beroende på vad som är relevant. Om det inte
 görs ska lånet i stället betalas tillbaka i samband med överföringen
 men i vart fall inte senare än när resolutionsmyndigheten ansöker
 om att företaget under resolution ska försättas i konkurs eller gå i
 likvidation. Om institutet under resolution ska leva vidare (såsom
 t.ex. är fallet när skuldenedskrivning kombineras med resolution)
 upphör rätten till den förmånligare behandlingen när resolutionen
 upphör (se 1 §). Denna bestämmelse hindrar inte att en borgenär
 genom avtal (t.ex. garantier) förstärker sin rätt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.10.

5 §

Paragrafen genomför artikel 37.7 i resolutionsdirektivet.

Den rätt till ersättning som resolutionsmyndigheten inkluderar
 de kostnader för en värdering enligt 7 kap. som uppkommer inför
 ett beslut om resolution. Även kostnader för sådana åtgärder som
 resolutionsmyndigheten vidtar enligt 13 kap. 12 § och i övrigt för
 att se till att resolutionsåtgärder som den beslutar om får verkan i
 tredje land kan ersättas enligt denna paragraf.

Bestämmelsen är inte tillämplig på sådana kostnader som ska
 betalas ur resolutionsreserven.

Kostnaderna får tas ut ur företaget under resolution allt efter-
 som de uppkommer. I 18 kap. 13 § andra stycket, 19 kap. 12 §
 andra stycket, 19 kap. 13 § andra stycket, 20 kap. 12 § andra stycket
 finns ytterligare bestämmelser som anger hur resolutionsmyndig-
 heten får ta ut ersättningen för sina kostnader.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.11.

26 kap. Verkan av vissa resolutionsåtgärder som har beslutats inom EES

Paragraferna i kapitlet genomför delar av artikel 66 i resolutions-
 direktivet.

Av paragraferna framgår att beslut om överföringar eller om
 nedskrivning och konvertering avseende instrument och skulder
 som finns i Sverige eller lyder under svensk rätt, gäller i Sverige och
 får genomföras här. Det är alltså inte möjligt att i svensk rätt vägra

att genomföra beslutet. Det är inte heller möjligt för den som berörs att föra talan som avser beslutet.

Bestämmelserna behandlas i avsnitt 22.4.2.

27 kap. Erkännande av resolution i tredjeland

1 §

Paragrafen genomför artikel 94.1 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att det som sägs i detta kapitel inte gäller om det strider mot ett avtal som ingåtts med stöd av artikel 218 i EUF-fördraget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.1.

2 §

Paragrafen genomför artikel 94.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår när resolutionsmyndigheten får erkänna ett resolutionsförfarande i tredjeland. Bestämmelsen har ett något vidare tillämpningsområde än resolutionsdirektivet och gör det möjligt för resolutionsmyndigheten att erkänna ett förfarande även om det inte finns någon anknytning till något annat land inom EES. När så är fallet kommer det emellertid inte att finnas något europeiskt resolutionskollegium.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.4.

3–4 §§

Paragraferna genomför artiklarna 94.2 och 94.3 i resolutionsdirektivet.

Paragraferna beskriver processen för erkännande av ett tredjelandsförfarande.

Av 3 § framgår att resolutionsmyndigheterna i första hand ska försöka komma överens med övriga resolutionsmyndigheter i det europeiska resolutionskollegiet. En sådan överenskommelse är bindande för resolutionsmyndigheten och får erkännas i Sverige.

4 § *första stycket* anger när resolutionsmyndigheten självt ska fatta ett eget beslut om att erkänna ett resolutionsförfarande. Ett sådant beslut ska fattas dels när det inte finns något resolutions-

kollegium, dels när myndigheterna inte har kunnat komma överens inom resolutionskollegiet.

Av 4 § *andra stycket* framgår det att resolutionsmyndigheten ska beakta intressen i varje enskilt land inom EES där det finns ett utländskt institut eller ett moderföretag. Resolutionsmyndigheten ska då särskilt beakta de potentiella effekterna av erkännandet av tredjelandsförfarandet för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten inom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 94.4 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen räknar upp vilka resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får besluta att vidta med anledning av erkännandet av tredjelandsförfarandet. Av bestämmelsen följer att det utländska förfarandet bara får verkställas genom resolutionsmyndighetens nationellt beslutade åtgärder. De åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta syftar i huvudsak till att verkställa de beslut som tredjelandsmyndigheten fattat. Åtgärden i punkten 5 kan dock även användas för att skydda delar av den svenska verksamheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 95 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår när resolutionsmyndigheten får avstå från att erkänna eller verkställa ett resolutionsförfarande initierat i tredjeland.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.5.6.

28 kap. Finansiering av resolution

1 §

Paragrafen genomför artikel 101 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger de åtgärder som regeringen, eller den myndighet som regeringen bestämmer, kan besluta om i samband med

resolution i syfte att finansiera resolution. Åtgärderna i paragrafen är också de åtgärder som kan finansieras med medel från den resolutionsreserv som ska upprättas enligt 2 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.4.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 100 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att för att finansiera de åtgärder som anges i 1 § ska det upprättas en resolutionsreserv. Det är alltså endast utgifter som uppstår till följd av åtgärderna i 1 § som ska täckas med medel från resolutionsreserven eller kontot. Utgifterna som anges i bestämmelsen är tillsammans med utgifter enligt 4, 5 och 11 §§ uttömmande avseende de utgifter som resolutionsreserven får användas till.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.

3 §

Paragrafen genomför artikel 101.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att om resolutionsreserven används för att direkt eller indirekt absorbera förluster som företaget under resolution gäller vad som sägs i 22 kap. 29 §. Det handlar till exempel om att ägare och borgenärer först ska ha bidragit till förlustabsorbering i, eller kaptiaseringen av, företaget under resolution motsvarande 8 procent av totala skulder och eget kapital. Exempel på indirekt förlustabsorbering är om aktierna i ett företag under resolution överförs till ett broinstitut medan företaget fortfarande har ett negativt substansvärde. Om resolutionsreserven skulle användas för att skjuta till kapital till broinstitut kommer det nya kapitalet indirekt att absorbera gamla förluster. Detta får inte ske om inte ägare och borgenärer först, eller samtidigt, bidrar till förlustabsorbering eller kapitalisering i den omfattning som anges 22 kap. 29 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.4.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 107 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens behandlar finansieringen av en koncernresolution som har överenskommit i enlighet med 10 kap. 3,4, 8, 9, 14 och 15 §§ mellan resolutionsmyndigheten och de övriga deltagande finansieringsarrangemangen. Den kommer att framgå av en s.k. finansieringsplan. Av bestämmelsen framgår att medel ur resolutionsreserven får vid koncernresolution användas i enlighet med finansieringsplanen för att finansiera sådana åtgärder som avses i 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.6.

5 §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens framgår att de kostnader som uppstår med anledning av utbetalningar som görs enligt 2 och 4 §§ ska stanna på resolutionsreserven. Syftet är att säkerställa att kostnader i samband med resolution ska över tid ska bäras av de företag som kan bli föremål för resolution och ska inte föras över på staten och skattebetalarna.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.4.

6 §

Paragrafen genomfört artiklarna 100.1, 100.3 och 103.6.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår vilka inbetalningar som ska föras till resolutionsreserven. Bestämmelser om resolutionsavgifter, tilläggsavgifter och dröjsmålsränta vid försenad betalning av nämnda avgifter framgår i detta kapitel. Av punkten 4 framgår att tillgångar, återbetalningar, ersättning, ränta eller annan kompensation som resolutionsmyndigheten erhåller avseende åtgärder vidtagna enligt denna lag och som finansieras med medel från resolutionsreserven ska föras till kontot.

Av *andra stycket* framgår att innan de inbetalade resolutionsavgifterna förs till resolutionsreserven ska resolutionsmyndigheten avräkna sina förvaltningskostnader. I förvaltningskostnaderna ska inte inräknas sådana kostnader som resolutionsmyndigheten haft avseende ett resolutionsärende och vilka resolutionsmyndigheten har rätt att begära ersättning för enligt 25 kap. 5 §.

Bestämmelsen behandlas i 21.4.1.

7 §

Paragrafen genomför artikel 100.4 och artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelse framgår resolutionsmyndighetens rätt att ta upp lån för resolutionsreserven. Lån får tas upp för ändamålen i 1, 2 och 4 §§, och i den utsträckning som medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för dessa ändamål.

Resolutionsmyndigheten får ta upp lån för resolutionsreserven enligt 8–10 §§ efter och i enlighet med det särskilda beloppsbegränsade bemyndigande som lämnas av riksdagen för ett budgetår i sänder.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

8 §

Paragrafen genomför artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår att resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 7 § för resolutionsreserven låna medel i Riksgäldskontoret. Detta gäller även om det finns andra tillgångar i reserven. Av *andra stycket* framgår att för sådana lån ska utgå en ränta som motsvara den ränta statliga myndigheter betalar för lån i Riksgäldskontoret. Sådana lån ska återbetalas så snart nya medel förs till resolutionsreserven.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

9 §

Paragrafen genomför artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Enligt bestämmelsen får resolutionsmyndigheten i de fall som anges i 7 § ta upp lån för resolutionsreserven från ett institut eller annan tredje part om det är ekonomiskt mer fördelaktigt än att ta upp lån i Riksgäldskontoret enligt 8 §,

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

10 §

Paragrafen genomför artikel 105 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten får i de fall som anges i 7 § för resolutionsreserven ta upp lån från annat finansieringsarrangemang inom EES om medlen i resolutionsreserven inte är tillräckliga för de ändamål som anges i 1, 2 och 4 §§, om det inte är möjligt att omedelbart tillföra reserven ytterligare medel genom avgifter, och om det inte är möjligt för resolutionsreserven att ta upp lån till skäliga villkor enligt 8 eller 9 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.1.

11 och 12 §§

Paragraferna genomför artikel 106 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna framgår att resolutionsmyndigheten får efter godkännande från regeringen låna ut medel ur resolutionsreserven till annat finansieringsarrangemang inom EES och vilka villkor som ska gälla för ett sådant lån.

Denna utlåning motsvarande ett sådant lån som resolutionsmyndigheten kan ta upp för resolutionsreserven enligt 10 §. Ett lån från resolutionsreserven till ett annat utländskt finansieringsarrangemang får endast lämnas endast om villkoren i artikel 106 i resolutionsdirektivet är uppfyllda. Av 11 § *andra stycket* framgår att resolutionsreservens fordran på annat finansieringsarrangemang inom EES är en sådan tillgång som avses i 6 § först stycket 4.

I 12 § anges att de villkor som ska gälla för lån som upptas av resolutionsmyndigheten från andra finansieringsarrangemang och villkoren för lån som lämnas av resolutionsmyndigheten till annat finansieringsarrangemang ska överenskommas mellan resolutionsmyndigheten och de deltagande finansieringsarrangemangen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.2.

13 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen anges att resolutionsreservens medel ska föras till ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. Detta motsvarar förvaltningen av stabilitetsfonden enligt den föreslagna 3 kap. 1 § lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.6.2.

14 §

Paragrafen genomför artiklarna 103.1 och 103.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår de avgifter som de avgiftsskyldiga företagen ska betala till resolutionsreserven.

De avgiftsskyldiga företagen är institut och EES-filialer med tillstånd att bedriva verksamhet i Sverige. Institut och EES-filial definieras i 2 kap. 1 §.

Avgifterna är en årlig resolutionsavgift och en tilläggsavgift som ska tas ut om resolutionsreserven har ett underskott.

Av paragrafen framgår även att resolutionsavgiften består av två avgifter. En riskavgift vars fastställande och uttag anges i 15 §. Den andra avgiften är en grundavgift som ska tas ut när behållningen i resolutionsreserven beräknas enligt 6 § understiger tre procent. Grundavgiftens fastställande och uttag anges 16 och 17 §§.

Av det *andra stycket* framgår att grundavgiften, riskavgiften och tilläggsavgiften bestäms enligt 15–19 §§ som en procentandel av det avgiftsunderlag som beräknas enligt 20 §. Grundavgiften ska som procentandel av avgiftsunderlaget vara desamma för alla avgiftsskyldiga. Riskavgiften ska enligt 15 § uppgå till den förväntade kostnad som det avgiftsskyldiga företaget kan komma att belasta resolutionsreserven med och kan sättas till noll för företag som har en mycket låg sannolikhet för att de kommer att försättas i resolution. Tilläggsavgiften ska enligt 18 § baseras på företagens andel av det underskott som behållningen i resolutionsreserven uppvisar som motsvarar företagens andel av de totala resolutionsavgifterna. Då riskavgiften är olika för olika avgiftsskyldiga företag kommer även tilläggsavgiften att vara så.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 21.4.3.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 103.

Paragrafen handlar om riskavgiften.

Av paragrafens *första stycke* framgår att riskavgift alltid ska utgå, det vill säga oavsett behållning i resolutionsreserven. Riskavgiften ska vidare fastställas så att för varje avgiftsskyldigt företag uppgå till den förväntade kostnad som kan komma att belasta resolutionsreserven avseende den avgiftsskyldige. Alla avgiftsskyldiga företag

behöver dock inte betala riskavgift. För företag för vilka sannolikheten att de kommer att försättas i resolution är mycket låg, och därmed också sannolikhet att resolutionsreserven kommer att belastas, får riskavgiften sättas till noll. Det framgår av *andra stycket*.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur riskavgiften ska bestämmas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 103.

Av bestämmelsen framgår att en grundavgift ska utgå om behållningen i resolutionsreserven beräknat enligt 6 § vid utgången av det år avgiften avser understiger 3 procent av de garanterade insättningarna. Bestämmelsen anger även att grundavgiften ska för varje avgiftsskyldigt företag enligt 14 § uppgå till 0,01 procent av avgiftsunderlaget beräknat enligt 20 §.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 21.4.3.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 103.

Av paragrafen framgår att grundavgiften under vissa förutsättningar ska sättas högre än vad som anges i 16 §.

Förutsättningen för en högre grundavgift är enligt *första stycket* att behållningen i resolutionsreserven beräknat enligt 6 § understiger 0,67 procent av de garanterade insättningarna vid utgången av det år avgiften avser. En höjning ska inte heller ske om det inte är nödvändigt för att återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade insättningarna inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67 procent av de garanterade insättningarna.

Av *andra stycket* framgår att den höjda grundavgiften ska bestämmas till en procentandel av avgiftsunderlaget enligt 20 § som medför att summan av alla de avgiftsskyldiga företagens resolutionsavgifter uppgår till ett belopp som beräknas vara tillräckligt för att inom sex år från den tidpunkt behållningen först understeg 0,67

procent av de garanterade insättningarna, återställa behållningen i resolutionsreserven till 1 procent av de garanterade insättningarna.

Det *tredje stycket* anger att om behållningen i resolutionsreserven minskar ytterligare på grund av ytterligare utbetalningar ur resolutionsreserven under den tidsperiod som en högre grundavgift tas ut enligt andra stycket, ska en ny sexårsperiod för beräkning av höjd grundavgift börja löpa vid denna tidpunkt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

18 §

Paragrafen genomför delar av artikel 104.1 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår när en tilläggsavgift ska utgå och hur den ska fastställas.

En tilläggsavgift ska enligt *första stycket* utgå när det uppstår ett underskott i resolutionsreservens behållning beräknat enligt 6 §. Summan av alla tilläggsavgifter som tas ut ska motsvara underskottet resolutionsreserven. I 19 § anges hur tilläggsavgiften fördelas på enskilda avgiftsskyldiga företag. Tilläggsavgifter ska tas ut tills dess att summan av tilläggsavgifter uppgår till det ursprungliga underskottet plus den finansieringskostnad som belastat resolutionsreserven avseende underskottet.

Av *andra stycket* framgår att tilläggsavgiften avser att täcka ett eventuellt underskott som uppstår i resolutionsreserven, dvs. tilläggsavgifterna ska täcka underskottet upp till noll. Resolutionsavgiften, som består av en riskavgift och i vissa fall en grundavgift, ska däremot alltid tas ut, oavsett resolutionsreservens behållning. I händelse av att ett underskott uppstått kommer alltså tilläggsavgift och resolutionsavgift utgå samtidigt.

Om underskottet inte kan täckas omedelbart med tilläggsavgifter (på grund av begränsningen i 19 § andra stycket), ska uttaget av tilläggsavgift fortgå under flera år till dess att summan av tilläggsavgifterna uppgår till det ursprungliga underskottet (plus reservens finansieringskostnader). Detta gäller oberoende av vad behållningen i reserven är vid tidpunkten för tilläggsavgiften. I och med att resolutionsavgiften tas ut parallellt innebär detta att tilläggsavgift kan utgå även om behållningen i resolutionsreserven är positiv. Detta blir aktuellt när summan av alla inbetalda tilläggsavgifter inte uppgår till det ursprungliga underskottet (plus reservens

finansieringskostnader), men summan av inbetalda resolutionsavgifter och tilläggsavgifter gör att behållningen är positiv.

Om behållningen minskar ytterligare på grund av nya utbetalningar ur reserven under en period då tilläggsavgift utgår kan detta medföra att finns ett behov av att ta ut tilläggsavgifter under en längre period. Det avser en situation där inbetalda tilläggsavgifterna inte har täckt det ursprungliga underskottet. När den nya utbetalningen görs kan reservens totala behållning antingen vara negativ eller positiv.

Om reservens behållning är negativ vid utbetalningen ska summan av den minskning av reservens behållning som utbetalningen medför läggas till det ursprungliga underskottet. Detta nya ursprungliga underskott ska användas för att avgöra summan av de tilläggsavgifter som ska utgå.

Exempel: År 1 uppstår ett underskott i reserven om 100. År 4 har underskottet minskat till 40. Då inträffar en händelse som gör att reserven på grund av en utbetalning minskar med ytterligare 30. För beräkning av tilläggsavgift läggs i det fallet 30 till 100 (det ursprungliga underskottet). Tilläggsavgifter ska i exemplet utgå till dess att summan av alla tilläggsavgifter uppgår till 130 (plus finansieringskostnad), inräknat de tilläggsavgifter som inbetalats från år 1.

Reservens behållning kan även vara positiv vid tidpunkten för den nya utbetalningen samtidigt som tilläggsavgift utgår på grund av att summan av tilläggsavgifterna inte uppgår till det ursprungliga underskottet. Behållningen kan vara positiv på grund av att resolutionsavgifter också har utgått under den aktuella perioden. I sådant fall ska det uppkomna överskottet i första hand finansiera utbetalningen. Det innebär att om överskottet är tillräckligt för att täcka den minskning av reserven som utbetalningen medför, påverkas inte tilläggsavgiften. Det ursprungliga underskottet förblir oförändrat. Om överskottet däremot inte är tillräckligt så ska endast den del som inte täcks av överskottet läggas till det ursprungliga underskottet. Det innebär att tillägget inte ska överstiga reservens underskott efter utbetalningen.

Exempel: År 1 uppstår ett underskott i reserven om 100. År 4 har så mycket tilläggsavgifter och resolutionsavgifter inbetalats att reserven har ett överskott om 10. Tilläggsavgift ska dock fortsätta att utgå eftersom summan av alla tilläggsavgifter inte uppgår till 100 (t.ex. kan tilläggsavgifter ha utgått med 70 och resolutionsavgifter med 40). Då inträffar en händelse som gör att reserven på grund av

en utbetalning minskar med ytterligare 30. Efter utbetalningen har reserven alltså ett underskott om 20. För beräkning av tilläggsavgift läggs i det fallet 20 till 100 (det ursprungliga underskottet). Tilläggsavgifter ska i exemplet utgå till dess att summan av alla tilläggsavgifter uppgår till 120 (plus finansieringskostnad), inberäknat de tilläggsavgifter som inbetalats från år 1.

Bestämmelsen har behandlats i avsnitt 21.4.3.

19 §

Paragrafen genomför delar av artikel 104.1 och artikel 104.2 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår när beslut om tilläggsavgift ska fattas, skyldigheten för avgiftsskyldiga företag att betala tilläggsavgift samt hur en avgiftsskyldigt företags tilläggsavgift ska beräknas.

I *andra stycket* anges att för ett enskilt avgiftsskyldigt företag får inte tilläggsavgiften under ett år överstiga tre gånger institutets resolutionsavgift, det vill säga summan av företagets grundavgift enligt 16 § och riskavgift enligt 15 §, exklusive eventuella höjningar av grundavgiften enligt 17 §.

Av det *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndigheten får om det föreligger särskilda skäl besluta om tilläggsavgift vid annan tidpunkt än den som avses i första stycket. Särskilda skäl skulle exempelvis kunna vara att resolutionsreserven har ett omedelbart behov av medel och att annan finansiering av något skäl skulle vara mindre lämplig.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

20 §

Paragrafen genomför artikel 103.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsens *första stycke* anger hur avgiftsunderlaget ska beräknas för ett enligt 14 § avgiftsskyldigt företag.

Andra stycket anger hur avgiftsunderlaget ska beräknas om ett företag under året har upphört att tillhöra någon av de företagskategorier som avses i 14 §.

Det *tredje stycket* anger särskilt hur skulderna som en del av avgiftsunderlaget ska beräknas och vad som gäller för ett avgiftsskyldigt företag som ingår i en koncern med andra avgiftsskyldiga företag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

21 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger hur resolutionsavgift och eventuell tilläggsavgift ska fastställas för ett företag som endast varit avgiftsskyldigt en del av ett kalenderår.

Motsvarande bestämmelse finns i 14 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

22 och 23 §§

Paragraferna har inge direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger att ett avgiftsskyldigt företag ska lämna de uppgifter till resolutionsmyndigheten som den behöver för att fastställa den avgiftsskyldiges avgift, att de uppgifter som sak lämnas ska vara granskade av revisor i enlighet med tillämplig lagstiftning och resolutionsmyndighetens rätt att uppskatta avgiftsunderlaget om det avgiftsskyldiga företaget, trots påminnelser, inte lämnar de erforderliga uppgifterna, vad som sker om resolutionsmyndighetens uppskattning skiljer sig från det verkliga avgiftsunderlaget.

Bestämmelsen i 22 § motsvaras av 16 § lagen om lagen (1995:971) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

24 §

Paragrafen genomför artikel 103.4 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten ska besluta om resolutionsavgift och tilläggsavgift för varje avgiftsskyldig och att avgiften ska betalas inom en månad från dagen för myndighetens beslut. Av andra stycket framgår att dröjsmålsränta ska utgå på en avgift som inte betalas i rätt tid. Dröjsmålsräntan ska

fastställas på samma sätt som i tredje stycket 13 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

25 §

Paragrafen genomför artikel 104.3 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får sätta ned resolutionsavgiften genom att sätta ned antingen riskavgiften enligt 15 § eller grundavgiften enligt 16 § om det finns särskilda skäl. Särskilda skäl kan exempelvis handla om att en nedsättning behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet.

När det handlar om tilläggsavgiften enligt 18 § anges i bestämmelsen *andra stycke* att ett företag kan få anstånd upp till sex månader om det finns särskilda skäl med hänsyn till institutets finansiella ställning. Särskilda skäl har samma innebörd som ovan, men för att motivera ett anstånd med tilläggsavgiften krävs även att det enskilda företags finansiella ställning är sådan att ett avgiftsuttag kan allvarligt skulle försämrats denna. Vidare framgår att företaget får ansöka om att anståndet förlängas. En förlängning bör ge som förutsättningarna för anståndet kvarstår.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

26 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna anger undantag från 15, 16 och 18 §§ rörande summan av de totala resolutionsavgifterna eller tilläggsavgifterna om enskilt avgiftsskyldigt företag inte har varit avgiftsskyldigt ett helt kalenderår (21 §), företaget inte har lämnat uppgifter i tid så att 23 § är tillämplig, företaget har beviljats nedsättning eller anstånd enligt 25 §, avgifterna bestäms genom omprövning enligt 27 § förvaltningslagen (1986:223), eller bestäms av allmän förvaltningsdomstol efter överklagande.

Motsvarande bestämmelse finns i 12 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

27 §

Paragrafen genomför artikel 103.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att resolutionsmyndighetens beslut om resolutionsavgift och tilläggsavgift enligt 11 § får verkställas enligt utsökningsbalken.

Motsvarande bestämmelse finns i tredje stycket 18 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.3.

29 kap. Samarbete och informationsutbyte

1 §

Paragrafen genomför artikel 11.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att institut liksom företag som ingår i samma koncern som ett institut ska lämna resolutionsmyndigheten de uppgifter den behöver för sina uppgifter enligt lagen. Sådana uppgifter kan behöva lämnas både vid vissa särskilda händelser eller rapporteras löpande. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ska lämnas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 23.3.2.

2 §

Paragrafen genomför artiklarna 34.1 d och 63.1 a i resolutionsdirektivet och har utformats med 23 kap. 3 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden som förebild.

Av *första stycket* framgår att resolutionsmyndigheten har rätt att begära information om det behövs för att den ska kunna förbereda och besluta om resolution eller resolutionsåtgärder.

I *första punkten* anges att sådan information får begäras både av det företag som berörs och av andra. Andra personer kan t.ex. vara företagets revisor eller enskilda anställda. Det kan också vara personer som arbetar på företag till vilka det berörda företaget har lagt ut verksamhet genom delegering. Bestämmelsen är också tillämplig på ledningspersoner som var verksamma i företaget när beslutet om resolution fattades men även på tidigare befattningshavare i företaget.

Uppgiftsskyldigheten kan avse exempelvis viss egendom, orsakerna till fallissemanget eller lönsamheten i viss verksamhet. En befattningshavare är inte skyldig att lämna uppgifter om sina egna eller andra befattningshavares eventuella tillkortakommanden eller brottsliga verksamhet.

Av *andra punkten* följer att myndigheten får begära att den som kan lämna information ska inställa sig hos resolutionsmyndigheten för att lämna informationen.

Andra stycket innehåller bestämmelser om undantag från informationsskyldigheten.

Av *tredje stycket* följer slutligen att myndigheten får förelägga den som inte följer myndighetens begäran att fullgöra sin skyldighet. Ett sådant föreläggande får förenas med vite, se 29 kap. 9 § och författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 9.3 och 10.7.2.

3 §

Paragrafen genomför art. 84.1 d–f och k–m såvitt avser enskilda personer som deltar i resolutionsprocessen och för vilka sekretess inte gäller enligt OSL och OSF.

Bestämmelsen är tillämplig på fysiska personer. I juridiska personer gäller tystnadsplikten för den verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda. Tystnadsplikten gäller både under fullgörande av uppdrag, anställning eller motsvarande och efter att detta avslutats.

Tystnadsplikten enligt denna paragraf gäller även för särskilda förvaltare som intar en självständig ställning i förhållande till myndigheterna.

Paragrafen är också tillämplig på förvärvare av hela eller delar av det företag som resolutionsprocessen avser.

Tystnadsplikten gäller vidare för uppdragstagare som intar en självständig ställning i förhållande till myndigheterna som deltar i resolutionsprocessen. Som exempel kan experter som anlitas av förvärvare nämnas.

Slutligen är paragrafen också tillämplig i broinstitut och tillgångsförvaltningsbolag.

Tystnadsplikten enligt paragrafen gäller för vissa uppgifter som vederbörande har fått kännedom om vid fullgörande av sina uppgifter enligt lagen om resolution. Föremålet för sekretessen är

kopplat till enskilda affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller sådana uppgifter som hänför sig till risk- och sårbarhetsanalyser, planering och förberedelser eller hantering av framtida krissituationer. Bestämmelsen är inte utformad med ett skaderekvisit, utan tystnadspliktens avgränsning ligger i rekvisitet ”obehörigen röja eller utnyttja en uppgift”. När det gäller innebörden av obehörighetsrekvisitet får man ta utgångspunkt i de sekretessbestämmelser som kommer att tillämpas av myndigheterna i deras verksamhet enligt lagen om resolution. Detta blir naturligt eftersom offentliga funktionärer och enskilda som deltar i samma verksamhet kommer att behöva ta del av samma information. Som obehörigt röjande avses således inte att uppgifterna lämnas med stöd av lag eller uppgiftslämnande som är nödvändigt för att den enskilde personen ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt lagen om resolution. Uppgiftslämnande som krävs för att myndigheterna ska involveras i resolutionsprocessen ska kunna planera eller utföra en resolutionsåtgärd anses inte heller som obehörigt röjande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.3.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 84 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Riksbanken, Riksgäldskontoret och Finansinspektionen ska på resolutionsmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet. Bestämmelsen har sin motsvarighet i 8 kap. 2 § stödlagen. Ingen ändring i sak är avsedd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.4.2.

5 §

Paragrafen genomför artikel 90 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra samt gentemot regeringen i den utsträckning som följer av resolutionsdirektivet. Skyldigheterna för resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen att samarbeta och utbyta uppgifter med varandra gäller på flera olika områden i direktivet. I förhållande till

regeringen har resolutionsmyndigheten uppgiftsskyldighet när det gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av regeringen eller som kan få konsekvenser för offentliga medel. Av bestämmelsen framgår vidare att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet i förhållande till motsvarande utländska myndigheter inom EES och med Europeiska bankmyndigheten i den utsträckning som följer av resolutionsdirektivet. Skyldigheterna i förhållande till dessa myndigheter gäller vid resolutionsplanering och resolution av gränsöverskridande koncerner.

Uppgiftsskyldigheten enligt bestämmelsen är sekretessbrytande. Av bestämmelsen i paragrafen framgår att resolutionsmyndigheten är skyldig att lämna de uppgifter som räknas upp de upplysningar som följer av resolutionsdirektivet. De ska också utväxlas på det sätt som anges i direktivet, t.ex. genom resolutionskollegier.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.4.3.

6 §

Paragrafen har ingen motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Om ett företag under resolution försätts i konkurs, tar en konkursförvaltare respektive en likvidator över avvecklingen. Om de behöver uppgifter för att upprätta konkursbouppteckningen, ska resolutionsmyndigheten enligt denna paragraf lämna dem upplysningar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.1.

7 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.5 andra stycket, 13.6 andra stycket, 18.6 tredje stycket och 18.7 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar resolutionsmyndighetens möjligheter att hänskjuta ett ärende till Eba för tvistlösning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 23.4.3 och 23.4.5.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 13.4 tredje stycket, 18.5 tredje stycket, 91.7 andra stycket och 92.3 andra stycket.

Paragrafen räknar upp ärenden för vilka resolutionsmyndigheten får begära Ebas bistånd enligt artikel 31 c i förordning nr 1093/2010.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 7.5.1, 7.5.2, 23.4.3 och 23.4.5.

9 §

Paragrafen saknar motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett föreläggande enligt denna lag får förenas med vite.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 10.7.2, 12.2.7, 13.2.8, 14.3.7 och 22.5.9.

30 kap. Bemyndiganden

Kapitlet innehåller bemyndiganden.

Kap. 31 Överklagande

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 85 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att överklagande av resolutionsmyndighetens och Finansinspektionens beslut sker enligt ordinarie instansordning för förvaltningsmyndighets beslut. Av *andra stycket* följer att prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Av *tredje stycket* framgår att resolutionsmyndighetens beslut enligt 9 kap. 1 §, 5, 6 och 7 §§ och 10 och 11 §§ (beslut om resolution) och 13 kap. 1 § (beslut om resolutionsåtgärder) gäller omedelbart. Detta är beslut som fattas när ett företag är under resolution. Av *fjärde stycket* framgår att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen får bestämma att andra beslut än de som framgår av tredje stycket får gälla omedelbart. Av *femte stycket* framgår att paragrafens bestämmelser inte gäller för beslut som

regeringen fattar enligt resolutionslagen. Regeringens beslut kan prövas enligt lagen om rättsprövning av vissa regeringsbeslut (2006:304).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 33.2.2.

2§

Paragrafen genomför artikel 36.13 i resolutionsdirektivet.

Den värdering som ska ligga till grund för resolutionsåtgärder eller nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument utanför resolution ska anses slutlig när samtliga de förutsättningar som framgår av kap. 7 1–6 §§ är uppfyllda. Det ska alltid finnas en värdering enligt kapitel 7 till grund för beslut om resolutionsåtgärder. Denna värdering kan inte överklagas separat utan endast i samband med överklagande av den åtgärd för vilken värderingen ligger till grund.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 18.4.6.

3§

Paragrafen genomför delar av artikel 85 i resolutionsdirektivet.

Denna paragraf är en bestämmelse som avser handläggningen hos domstolen i mål om prövning av överklagade beslut som framgår av 1 § tredje stycket, det vill säga beslut om resolution och beslut om resolutionsåtgärder. Bestämmelserna kompletterar de bestämmelser som framgår av förvaltningsprocesslagen (1971:291). Av *första stycket* framgår att handläggningen ska ske skyndsamt. Någon bestämd tidsperiod inom vilken myndigheten ska avgöra målet framgår däremot inte av bestämmelsen. Rätten får istället bevaka rättssäkerheten inom ramen för ett allmänt skyndsamhetsrekvisit. Av *andra stycket* framgår att de ekonomiska bedömningar som legat till grund för resolutionsmyndighetens beslut ska utgöra en del av rättens prövning av det överklagade beslutet. Genom bestämmelsen i andra stycket förtydligas kravet på den utredning som ska föreligga i mål om beslut om resolution och resolutionsåtgärder prövas och säkerställer att resolutionsmyndighetens ekonomiska bedömningar blir en del av rättens prövning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 33.2.2.

36.2 Förslaget till lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

1 kap. Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafen innehåller en upplysning om de huvudsakliga delarna i lagen.

2 §

Paragrafen anger i första stycket att statligt stöd får lämnas om det behövs för att motverka en allvarlig störning av samhällsekonomin och det finansiella systemet i Sverige. Lydelsen avviker från lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen) genom att inte ange att stöd ska ges för att motverka *en risk* för en allvarlig störning. Någon påtaglig skillnad i sak är inte avsedd. Motsvarande skillnad finns också mellan stödlagen och lagen (2015:000) om resolution. Därför hänvisas till författningskommentaren till 8 kap. 1 § lagen om resolution.

Det framgår även av bestämmelsen att stöd ska ges i förebyggande syfte. I motsats till lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut innehåller denna lag inga bestämmelser om hanteringen av enskilda företag. Dessa bestämmelser finns i stället i lagen (2014:000) om resolution.

Stödet får lämnas genom lån, garantier eller kapitaltillskott. Att de tillåtna stödformerna anges innebär en inskränkning av lydelsen i stödlagen. Anledningen till detta är att endast dessa stödformer är undantagna från kravet att företaget annars ska försättas i resolution enligt EU:s resolutionsdirektiv. Lån, garantier och kapitaltillskott var dock de stödformer som i första hand avsågs med stödlagen och som gavs med stöd av den lagen.

Av bestämmelsen framgår att statligt stöd även kan ta formen av garantier för återbetalning av likviditetsstöd som Riksbanken lämnat till kreditinstitut. Även detta är en form av statligt stöd som kan ges utan att resolution måste inledas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 26.3.2 och 26.3.3.

3 §

Enligt bestämmelsen beslutar regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer om stöd. Bestämmelsen är identisk med 1 kap. 3 § i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.4.

4 §

Av bestämmelsen framgår att stöd ska lämnas efter avtal mellan staten och stödmottagaren. Det första stycket är identiskt med första stycket 1 kap. 4 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen).

Av andra stycket framgår att garantier enligt 2 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Andra stycket i motsvarande paragraf i stödlagen (1 kap. 4 §) utgår eftersom denna lag endast avser frivilligt stöd och som endast ska ges till solida och livskraftiga kreditinstitut enligt 2 kap 2 §. Det finns i denna lag inga möjligheter för staten att tvingas en stödmottagare att acceptera ett avtal om stöd. Den situation som paragrafen i stödlagen syftade på avser stöd till kreditinstitut som inte är solida. Sådana institut ska i stället försättas i resolution om det behövs av systemskyddskäl. Därför behövs det inte heller någon prövningsnämnd varefter alla bestämmelser om den utgår.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.1.

2 kap. Villkor för förebyggande statliga stödåtgärderna

1 §

Av paragrafen framgår att stöd endast får lämnas för fortsatt verksamhet i kreditinstitut som är livskraftiga. Någon skillnad jämfört med vad som gällde i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen) föreligger inte. Däremot så utgår 2 kap 1 § punkten 2 i stödlagen eftersom den avser stöd i samband med resolution, vilket är en situation som ska hanteras genom bestämmelserna i lagen (2014:000) om resolution. För att statligt stöd inte ska föranledda resolution måste det ges till företag som vid stöd-tillfället är solida se 9 kap. 3 § lagen om resolution.

Av andra stycket framkommer att stödet ska vara tillfälligt och proportionerligt mot följderna av den störning som inträffat. Denna bestämmelse följer av de krav som ställs på statligt stöd för att det ska godkännas enligt EU:s statsstödsregler. Bestämmelsen bör därför tolkas i ljuset av dessa regler och praxis statsstödsärenden.

Det tredje stycket anger att en förutsättning för att ett stöd ska lämnas är godkännande enligt statsstödsregler.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.5.

2 §

Paragrafen anger med vilka villkor som stöd bör förenas. Paragrafen är identisk med 2 kap. 2 § i lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 26.3.5.

3 kap. Stabilitetsfonden

1 §

Av paragrafen anges att för de ändamål som anges i 1 kap. 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden. I sak motsvaras detta av första stycket 7 kap. 1 § stödlagen. En skillnad är att det till stabilitetsfonden inte längre ska föras några avgifter. Stabilitetsfonden ska istället utgöras av de medel som tillförts kontot, eller kommer att tillföras kontot, genom inbetalda ersättningar för förebyggande stöd enligt 2 kap. 2 §, tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden, och medel som staten återfått och som avser lämnat stöd enligt denna lag samt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

Av andra stycket framgår att regeringen, eller efter regeringens bemyndigande stödmyndighet, får meddela föreskrifter rörande förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 21.4.1 och 21.6.

2 §

Paragrafen anger vilka utgifter som ska täckas med medel från kontot. Bestämmelsen motsvaras av andra stycket 7 kap. 1 stödlagen. En skillnad är att 7 kap 1 § 3 och 4 stödlagen, vilka rör kostnader för god man enligt 6 kap. 4 § stödlagen och kostnader som ska stanna på staten enligt 6 kap. 2 § i förvaltningsprocesslagen (1971:291), utgår eftersom hela 6 kap. i stödlagen utgår. Skälet till detta är att det i denna lag, i motsats till stödlagen, inte finns några tvångsmedel för staten.

En annan skillnad mot stödlagen är att en utgift tillkommer i 2. Denna ger möjlighet att använda stabilitetsfonden vid entillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen inom ramen för resolution enligt 23 kap. lagen om resolution. Detta är då ett avsteg från regeln att stöd enligt denna lag endast lämnas till solida och livskraftiga kreditinstitut eftersom denna bestämmelse dels medger stöd för att rekonstruera ett fallerat företag, dels kan lämnas till företag som kan bli föremål för resolution enligt 1 kap. 1 § lagen om resolution och som inte behöver vara kreditinstitut. Exempelvis så är resolutionslagen, och även denna bestämmelse i denna del, tillämplig på värdepappersföretag.

Av bestämmelsens andra stycke framgår att beslut om stöd enligt 2 bara får fattas av regeringen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

3 §

Av paragrafen framgår att om riksdagen har lämnat ett särskilt beloppsbegränsat bemyndigande får en kredit i Riksgäldskontoret användas, i den mån medlen i stabilitetsfonden inte räcker till. Detta innebär att den rätt till obegränsad kredit i Riksgäldskontoret som anges i andra stycket 7 kap. 1 § andra stycket upphör.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.5.3.

4 kap. Avslutande bestämmelser

1 §

Bestämmelsen motsvaras av 8 kap. 1 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut. Ingen ändring i sak är avsedd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

2 §

Av paragrafen framgår att Riksbanken, Riksgäldskontoret, resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen ska på stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som myndigheten behöver för sin verksamhet med avseende på förebyggande statligt stöd. Bestämmelsen har sin motsvarighet i 8 kap. 2 § stödlagen, men en skillnad är att resolutionsmyndigheten har lagts till. Ingen annan ändring i sak är avsedd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

3 §

Bestämmelsen är identisk med 8 kap. 2 a § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

4 §

Bestämmelsen är identisk med 8 kap. 4 § lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.1.

36.3 Förslaget till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

12 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *första stycket* innebär att det som enligt bestämmelserna gäller om en konkurs har föregåtts av en företagsrekonstruktion utvidgas till att även gälla om en konkurs har föregåtts av en resolution enligt lagen om resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

13a och 13b §§

Paragraferna genomför artikel 108 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelserna i 13 a och 13 b §§ om förmånsrätt för insättare är nya. Enligt 19 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti träder staten in i insättarnas rätt mot institutet. Detta inkluderar även insättarnas förmånsrätt enligt 13 a §. Med ett svenskt institut avses ett kreditinstitut enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse och ett värdepappersbolag enligt lagen om värdepappersmarknaden.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 20.1.

36.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1974:981) om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning

2 a §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen innebär att det som enligt bestämmelsen gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

36.5 Förslaget till lag om ändring i semesterlagen (1977:480)

31 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *första stycket* innebär att det som enligt bestämmelsen gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

36.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (1982:80) om anställningsskydd

3 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *första stycket 2* innebär att det som enligt bestämmelsen gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

6 b §

Den ändrade lydelsen genomför artikel 34.4 i resolutionsdirektivet.

I *andra stycket* införs en ny grund för när rättigheter och skyldigheter p.g.a. anställningsavtal och anställningsförhållanden inte ska övergå till en ny arbetsgivare vid överlåtelse av verksamhet. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

25 §

Paragrafen ändras som en följd av att det införs ett nytt förfarande i svensk rätt; resolution.

Ändringen i *andra stycket* innebär att det som enligt bestämmelserna gäller vid konkurs utvidgas till att även gälla vid resolution. De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.15.

36.7 Förslaget till lag om ändring i sparbankslagen (1987:619)

6 kap.

1 a §

Paragrafen, genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens framgår att en sparbank som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.2.

36.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar

11 kap.

2 a §

Paragrafen, genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en ekonomisk förening som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

36.9 Förslaget till lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

1 kap.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av ändringen i paragrafens *första stycke* framgår att det är bara är resolutionsmyndigheten som får ansöka om att ett företag under resolution ska försättas i konkurs. Som framgår av 25 kap. 1 § lagen om resolution, avslutas resolutionen av ett företag när resolutionsmyndigheten beslutar det. Av 25 kap. 2 § samma lag framgår vidare att resolutionsmyndigheten som regel ska ansöka om att ett företag ska försättas i konkurs eller gå i likvidation när den har vidtagit de resolutionsåtgärder som behövs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

2 kap.*10 b §*

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 och delar av artikel 86.2.

I paragrafen, som är ny, beskrivs vad rätten ska göra om den får en ansökan om att försätta ett sådant företag som kan bli föremål för resolution i konkurs. Det första som rätten då ska göra är att vilandeförklara ansökan. Därefter ska den underrätta resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen om ansökan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

10 c §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.2.

Av paragrafen, som är ny, framgår när vilandeförklaringen ska upphävas. Bestämmelsen innebär att när resolutionsmyndigheten har fått en underrättelse enligt 10 b §, har den sju dagar på sig att bestämma hur den ska agera. Om resolutionsmyndigheten inte hör av sig till rätten inom denna tid får rätten ta upp målet igen. Om resolutionsmyndigheten däremot beslutar att försätta företaget i resolution ska ansökningen avvisas, se 10 e §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

10 d §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

I paragrafen, som är ny, klargörs det att det som sägs i 10 b och 10 c §§ inte gäller när resolutionsmyndigheten ansöker om konkurs.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

10 e §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1.

Av paragrafen, som är ny, framgår att rätten inte får försätta ett företag som är i resolution i konkurs. Det gäller även om ansökan har tagits upp till prövning, t.ex. för att resolutionsmyndigheten

inte hört av sig, men resolutionsmyndigheten försätter företaget i resolution innan rätten hinner pröva ansökan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

36.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

6 kap.

8 a §

Paragrafen behandlar Riksbankens uppgiftsskyldighet avseende genomförda likviditetsåtgärder. Bestämmelsen avser uppgifter som rör såväl generella likviditetsåtgärder som nödkrediter. Av bestämmelsen följer att information får lämnas exempelvis om vilka aktörer som utnyttjat en kreditmöjlighet och till vilket belopp. Uppgiftsskyldigheten förutsätter inte att myndigheterna begär att få uppgifterna.

När förutsättningarna är uppfyllda bryter bestämmelsen sekretessen i 31 kap. 1 § första stycket OSL.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.4.3.

36.11 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1570) om medlemsbanker

9 kap.

1 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att en medlemsbank som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.

36.12 Förslaget till lag om ändring av lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

2 §

I paragrafen föreslås en ny definition. Det är definitionerna av garanterad insättning och resolutionsmyndighet.

Definitionerna behandlas i avsnitten 5.9 och 5.14.

3 §

I paragrafen görs det en ändring i första stycket för att klargöra att insättningsgarantin inte omfattar de belopp som anges i 3 a §. Den närmare innebörden av den ändringen framgår av författningskommentaren till 3 a §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.8.

3 a

Paragrafen genomför artikel 109.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen som är ny, framgår med vilket belopp en insättare har rätt till ersättning från institutet under resolution om hela eller delar av dennes insättning har överförts till en privat aktör med hjälp av försäljningsverktyget eller till ett broinstitut med hjälp av broinstitutsverktyget. Om insättningarna har överförts till något annat institut gäller insättningsgarantin dock för insättningarna i det institutet.

Enligt *första stycket* har en insättare inte rätt till ersättning om hela hans eller hennes insättning helt och hållet har överförts till en privat aktör eller till ett broinstitut. Han eller hon har inte heller rätt till ersättning om insättningen visserligen inte överförts i sin helhet men till ett belopp som motsvarar det som är ersättningsgillt enligt insättningsgarantin, 100 000 euro,

Om inte hela insättningen har förts över och värdet av den överförda insättningen understiger motsvarande 100 000 euro, har insättaren rätt till ersättning från garantin om institutet under resolution försätts i konkurs eller Finansinspektionen förklarar insättningarna indisponibla. Det framgår av *andra stycket*.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.8.

7 §

Paragrafen genomför delar av artikel 109.1.

Av paragrafen framgår vilket belopp insättningsgarantisystemet kan få skjuta till för att absorbera de förluster som de garanterade insättningarna skulle ha burit om de inte hade getts en förmånlig behandling. Av 13 kap. 11 § lagen om resolution framgår att resolutionsmyndigheten ska säkerställa att det ekonomiska utfallet för insättningsgarantisystemet inte blir sämre än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.7.

7 a

Paragrafen genomför delar av artikel 109.1 i resolutionsdirektivet. Paragrafen behandlar möjligheten att använda medel ur insättningsgarantifonden för att kapitalisera ett institut i resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 21.4.7.

36.13 Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

29 kap.

2 §

Ändringen i *andra stycket* är en följd av att lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut upphävs. Stöd som tidigare lämnats med stöd av den lagen får nu lämnas med stöd av två nya lagar; lagen om resolution och lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut. I övrigt är någon saklig skillnad inte avsedd.

Bestämmelsen innebär alltså att som näringsbidrag avses stöd enligt de nämnda lagarna, om stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Regeln innebär alltså att sådana stöd – oavsett förekomst och utformning av villkor om återbetalning – skattemässigt ska behandlas som näringsbidrag och därmed tas upp som intäkt, om och till den del stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Ett stöd

som lämnas i form av en utställd statlig garanti, dvs. i princip en borgensförbindelse, medför inte några skattemässiga effekter för institutet. Om och när ett stöd, som tagits upp till beskattning, betalas tillbaka får det återbetalda beloppet dras av. Detta följer av 5 § andra stycket (prop. 2008/09:61 s. 83 f).

36.14 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller flera nya definitioner som är relevanta för de nya bestämmelser som föreslås i lagen.

I den nya *punkten 34* definieras begreppet återhämtningsplan. En sådan plan avser ett individuellt institut, jfr koncernåterhämtningsplaner som avser koncerner. Syftet med en sådan plan är att identifiera olika åtgärder som det institut som upprättar planen kan vidta när de får allvarliga finansiella problem. Vilka olika scenarier som kan bli aktuella planens innehåll i övrigt kommer att framgå av föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Planen ska dock inte enbart beskriva de olika alternativ som ett institut identifierar utan det ska också vara möjligt att utläsa av planen bl.a. om den kan rimligen kan förväntas ge önskat resultat.

Eftersom det inte är möjligt att förutse alla tänkbara situationer kan det när planen ska verkställas visa sig omöjligt, Om institutet då inte reder ut situationen självt kan det komma att bli föremål för exempelvis åtgärder för ingripanden, se 6 a kap.

Åtgärderna ska vidtas vid en avsevärd försämring av ett instituts finansiella situation. Det är alltså inte fråga om mindre svängningar i resultatet utan en försämring som kan påverka institutets överlevnadsförmåga. Planen ska dessutom inte hantera enbart inträffade försämringar. Den ska även hantera situationer som sannolikt leder till en avsevärd försämring, baserat på t.ex. olika typer av indikatorer.

Det föreslås också en definition av begreppet koncernåterhämtningsplan (*punkten 18*). Det detsamma som en återhämtningsplan,

men den behandlar ett företag i en koncern som står under gruppbaserad tillsyn. Om det finns andra företag i koncernen, t.ex. industriföretag, ska de dock inte ingå. Det inkluderar både nationella koncerner och gränsöverskridande sådana.

Definitionerna behandlas i kapitel 5 och 28.

6 kap.

2 §

Paragrafen genomför artikel 5.1 i resolutionsdirektivet

I paragrafens *första stycke* görs det en ändring för att klargöra att återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner omfattas av bestämmelserna i nämnda paragraf. Planerna är nämligen en styrform i kapitaltäckningsdirektivets mening. Av ändringen följer att om någon annan bestämmelse hänvisar till denna paragraf så omfattar hänvisningen även återhämtningsplanerna. Som exempel på en sådan hänvisning kan nämnas den i 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Enligt den bestämmelsen ska ett företag som bryter mot den här paragrafen åläggas ett särskilt kapitalbaskrav.

Övriga ändringar i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.2.1.

3 a §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av den föreslagna ändringen i paragrafen framgår att ett kreditinstituts system även göra det möjligt att identifiera den typ av kvalificerade insättningar som räknas upp.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 20.1.

6 a kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 5.1 och artikel 5.9 i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår att ett kreditinstitut som ingår i en koncern som inte står under gruppbasead tillsyn ska upprätta en återhämtningsplan. Det som åsyftas är exempelvis ett kreditinstitut som är helt fristående och som inte ingår i en koncern över huvud taget eller ett kreditinstitut som visserligen ingår i en koncern, men de övriga koncernföretagen inte är sådana som omfattas av gruppbasead tillsyn. Om kreditinstitut ingår i en utländsk koncern som står under gruppbasead tillsyn av en utländsk behörig myndighet behöver den inte heller upprätta återhämtningsplaner enligt denna bestämmelse.

När en återhämtningsplan ska upprättas och hur ofta den ska uppdateras kommer att framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndigheten regeringen bestämmer. Detsamma gäller planens närmare innehåll. Bemyndigandet finns i 16 kap. 1 §.

En återhämtningsplan är inte bara ett internt styrdokument. Den ska också granskas och bedömas av Finansinspektionen. Innan planen ges in till inspektionen ska den dock enligt bestämmelsens *andra stycke* godkännas av kreditinstitutets styrelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.1 och 28.2.2.

2 §

Paragrafen genomför artikel 7.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar koncernåterhämtningsplaner.

För en koncern som består av företag som står under gruppbasead tillsyn ska enligt *första stycket* moderföretaget inom EES upprätta en koncernåterhämtningsplan. Om ett svenskt kreditinstitut ingår i en sådan koncern ska den alltså omfattas av planen. Vad ett moderinstitut inom EES är framgår av definitionen i 1 kap. 5 §. En koncernåterhämtningsplan upprättas endast på gruppnivå och inte på undergruppsnivå. Bestämmelsen är dock tillämplig på både nationella och gränsöverskridande koncerner. Med en gränsöverskridande koncern avses en koncern med moder- och dotterföretag inom EES.

Ett individuellt institut som ingår i en koncern som omfattas av gruppbasead tillsyn behöver inte upprätta en individuell plan om inte Finansinspektionen beslutar om det. Om det är fråga om en gränsöverskridande koncern ska ett sådant beslut fattas enligt den process som beskrivs i 8–11.

En koncernåterhämtningsplan ska dock enligt *andra stycket* identifiera åtgärder som kan behöva vidtas såväl av moderföretaget inom EES och av ett dotterföretag som står under gruppbaserad tillsyn.

När en koncernåterhämtningsplan ska upprättas och hur ofta den ska uppdateras kommer att framgå av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndigheten regeringen bestämmer. Detsamma gäller planens närmare innehåll. Bemyndigandet finns i 16 kap.

En koncernåterhämtningsplan är inte bara ett internt styrdokument. Den ska också granskas av Finansinspektionen, om inspektionen är berörd. Innan planen ges in till den samordnande tillsynsmyndigheten, se definitionen i 1 kap. 5 § ska den dock enligt bestämmelsens *tredje stycke* godkännas av moderföretagets styrelse.

Om Finansinspektionen är den samordnande tillsynsmyndigheten ska den sända över koncernåterhämtningsplanen berörda behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter (se artikel 7.3 i resolutionsdirektivet).

När Finansinspektionen ansvarar för ett dotterföretag i en gränsöverskridande koncern, får den i stället planen sänd till sig.

Den process som därefter följer beskrivs i det följande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.2.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 4–7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka krav som ställs på en återhämtningsplan. En sådan plan ska *enligt första stycket* innehålla de uppgifter som framgår av föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer eller som framgår av tekniska standarder beslutade av kommissionen, beroende på vad som är tillämpligt. Om planen inte innehåller dessa uppgifter är den ofullständig.

Därutöver ska det *enligt andra stycket* framgå av planen att ytterligare två kriterier är uppfyllda. För att detta ska framgå av planen är det tillräckligt att det på ett tillfredsställande sätt ska kunna utläsas av planen.

Av uppgifterna i planen ska det för det första framgå att de åtgärder som kreditinstitutet identifierat rimligen kan förväntas

bevara eller återställa kreditinstitutets finansiella ställning och livskraft (*punkten 1*). Eftersom det är fråga om en bedömning av framtida scenarier behöver det dock inte föreligga full säkerhet i denna fråga. Vid den bedömningen ska hänsyn även tas till förberedande åtgärder som kreditinstitutet vidtagit eller planerar att vidta.

Det är inte tillräckligt att planen anger vad kreditinstitutet ska göra. Det ska också framgå att kreditinstitutet har en fungerande organisation för att åtgärderna rimligen kan förväntas ge önskat resultat. Det ska också vara möjligt att utläsa när åtgärderna, dvs. för vilka scenarier åtgärderna ska användas. Planer som innehåller åtgärder av typen ”om vi får problem ska vi göra en nyemission”, är därför som regel otillräckliga.

Av planen ska det för det andra framgå att planen och åtgärderna i den rimligen kan genomföras bl.a. snabbt och effektivt (*punkten 2*). Åtgärderna i planen ska inte leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet. Eftersom störningar aldrig kan uteslutas får bedömningen göras utifrån vad som är realistiskt. Störningarna ska dock undvikas i största möjliga utsträckning. Bestämmelsen är tillämplig även för scenarier som skulle leda till att andra återhämtningsplaner eller koncernåterhämtningsplaner genomfördes under samma tidsperiod.

Enligt bestämmelsens *tredje stycke* får de åtgärder som planeras, inte leda till att det uppstår problem med att rekonstruera eller avveckla ett kreditinstitut. Detta är dock ett kriterium som det kan vara svårt för ett kreditinstitut att bedöma. Det är därför inte något som kreditinstitutet åläggs att beakta, men det kan få betydelse för bedömningen av en återhämtningsplan. se 4 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.2 och 28.3.2.

4 §

Paragrafen genomför artiklarna 6.2–6.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen ska granska planen och bedöma om den uppfyller kriterierna enligt 3 §. Om Finansinspektionen inte identifierar några väsentliga brister i planen eller hinder mot att genomföra planen behöver den inte göra något. Om Finansinspektionen identifierar väsentliga brister eller hinder gäller emellertid 5–7.

För koncernåterhämtningsplan för en gränsöverskridande koncern gäller en särskild process se 8–11 §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.5 och 28.3.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 6.5 i resolutionsdirektivet.

Av denna paragraf tillsammans med 6 och 7 §§ framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen ska vidta om det finns väsentliga brister eller hinder i en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.6 och 28.3.4.

6 §

Paragrafen genomför artikel 6.6 första stycket i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 28.2.6 och 28.3.4.

7 §

Paragrafen genomför artikel 6.6 andra–fjärde styckena i resolutionsdirektivet.

Av bestämmelsen framgår vad som gäller om ett kreditinstitut inte följer ett föreläggande från inspektionen om att göra ändringar i återhämtningsplanen eller om de ändringar i verksamheten som kreditinstitutet föreslår är otillräckliga för att bristerna eller hindren inte längre ska vara väsentliga. Om det fortfarande finns brister eller hinder men dessa inte längre är väsentliga ska dock planen godkännas.

I *första stycket* beskrivs vilka åtgärder som Finansinspektionen får vidta mot ett kreditinstitut. De åtgärder som Finansinspektionen ägnade att komma till rätta med situationen och ska inte vara mer långtgående än vad som krävs. Till den typ av åtgärder som Finansinspektionen får förelägga ett kreditinstitut att vidta hör de åtgärder som räknas upp i artikel 6.6 i resolutionsdirektivet nämligen att

1. reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,
2. möjliggöra kapitaliseringsåtgärder i rätt tid,

3. se över institutets strategi och struktur,
4. vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska verksamheterna, och

5. vidta förändringar i institutets styrningsstruktur.

Av *andra stycket* framgår vilka åtgärder som Finansinspektionen får vidta mot ett moderföretag inom EES som inte är ett kreditinstitut.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 28.2.6 och 28.3.4.

8 §

Paragrafen genomför artiklarna 8.1, 8.2 och 8.5 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar, tillsammans med bestämmelserna i 9–11 §§, vad som gäller för överenskommelser mellan myndigheter om en koncernåterhämtningsplan som involverar kreditinstitut i olika länder inom EES.

Av bestämmelsens *första stycke* framgår inom vilken tid de behöriga myndigheter som är berörda av en koncernåterhämtningsplan ska försöka komma överens om och vad överenskommelsen om möjligt ska omfatta. En sådan överenskommelse ska föregås av samråd enligt *andra stycket*.

Bestämmelsen är tillämplig både när Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet och när inspektionen ansvarar för tillsynen över något av dotterföretagen i gruppen. Myndigheterna kan enas om en eller flera av de frågor som räknas upp i första stycket. En överenskommelse som träffas är bindande för Finansinspektionen, se 11 §. Finansinspektionen ska också agera i enlighet med överenskommelsen, se *tredje stycket*. Om myndigheterna exempelvis har kommit överens om att en svensk bank ska upprätta en individuell återhämtningsplan ska Finansinspektionen fatta beslut om det och sedan utöva tillsyn över planen enligt bestämmelserna enligt 2 § första stycket.

Finansinspektionen behöver inte träffa överenskommelsen med alla övriga berörda myndigheter. Om enbart några av myndigheterna, inklusive den samordnande myndigheten, kan komma överens får dessa myndigheter fatta beslutet. Självfallet gäller ett sådant beslut i så fall bara de kreditinstitut som står under de relevanta myndigheternas tillsyn.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

9 §

Paragrafen genomför artiklarna 8.3 första stycket och 8.4 första stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar vad som gäller om myndigheterna inte kommer överens enligt 9 § (se även 11 §). Om Finansinspektionen då är samordnande myndighet ska den fatta beslut i de frågor som räknas upp i *första stycket* och i andra fall i de frågor som räknas upp i *andra stycket*. När den fattar beslutet ska den dock enligt *tredje stycket* beakta synpunkter och reservationer som har framförts av övriga berörda behöriga myndigheterna. Detta gäller – i överensstämmelse med direktivet – uttryckligen bara i de frågor som rör koncernåterhämtningsplaner. Finansinspektionen bör dock även i andra fall ta vederbörlig hänsyn till uppfattningar som redovisats av andra myndigheter.

Enligt resolutionsdirektivet ska Finansinspektionen underrätta de övriga myndigheterna och moderföretaget och kreditinstitutet, om sitt beslut. Det sistnämnda följer av förvaltningslagen. Det förstnämnda av skyldigheten att samarbeta och utbyta information i 13 kap. 6 §.

Ett sådant beslut som Finansinspektionen fattar med stöd av denna paragraf blir direkt bindande för det berörda företaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

10 §

Paragrafen genomför artiklarna 8.3 andra stycket och 8.4 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att om en behörig myndighet har hänskjutit ärendet till Eba inom tidsfristen, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut och sedan fatta beslut i enlighet med Ebas beslut. Om Eba inte har fattat beslut i saken inom en månad gäller dock det beslut Finansinspektionen fattar.

Av paragrafens *andra stycke* framgår att Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Eba inom samma tid.

Ebas bindande medling är begränsad till de frågor som anges i *tredje stycket*. Av det följer att Eba inte får fatta beslut om andra

frågor. Finansinspektionen får inte heller hänskjuta någon annan fråga till Eba enligt andra stycket (se även 13 kap. 6 b §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

11 §

Paragrafen genomför artikel 8.6 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 28.3.4.

6 b kap.

1 §

Paragrafen innehåller definitioner av ett par begrepp.

Definitionen av *finansiellt stöd* anknyter till direktivets (artikel 19(5)(b)). Med finansiellt stöd avses således penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer. *Koncerninternt finansiellt stöd* avser således sådant finansiellt stöd som utgår mellan två eller flera företag inom en och samma koncern.

2 §

Paragrafen genomför artikel 19 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar vissa grundläggande krav gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd. Paragrafens bestämmelser återspeglar därmed artikel 19 i direktivet.

I paragrafen anges vilka företag som kan vara parter till ett avtal om koncerninternt finansiellt såsom det avses i detta sammanhang. Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får alltså ingås mellan å ena sidan ett moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag eller ett moderholdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom EES, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom EES.

Vad gäller de omfattade företagens associationsform kan följande sägas. Lagen om bank- och finansieringsrörelse (LBF) omfattar banker vilka kan vara bankaktiebolag, medlemsbanker eller sparbanker (1 kap. 5 § 3 och 10 LBF), men även kreditmarknads-

företag vilka bland annat kan vara sådana ekonomiska föreningar som fått tillstånd att bedriva finansieringsrörelse (1 kap. 5 § 10, 11 och 13 LBF). Kapitlets bestämmelser omfattar således bankaktiebolag, sparbanker, medlemsbanker samt sådana ekonomiska föreningar som fått tillstånd att driva finansieringsrörelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.3.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 20 i resolutionsdirektivet.

Denna paragraf samt de därpå följande två paragraferna behandlar processen för handläggning av ansökan om godkännande av ett avtal om finansiellt stöd. De motsvarande bestämmelserna återfinns i artikel 17 i direktivet.

Det framgår av paragrafens *första stycke* att en ansökan ska göras till den samordnande tillsynsmyndigheten innan avtal om koncerninternt finansiellt stöd ingås.

Av det *andra stycket* framgår att ansökan ska göras av moderinstitutet i den koncern inom vilken avtalet om koncerninternt finansiellt stöd ingåtts, oavsett om detta företag är part till det aktuella avtalet. I sin egenskap av samordnande tillsynsmyndighet ska Finansinspektionen enligt *tredje stycket* vidarebefordra ansökan till de behöriga myndigheterna för varje avtalspart.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.4.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 20 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vilka uppgifter som en ansökan enligt den föregående paragrafen ska innehålla. Ansökan ska innehålla uppgift om vilka företag som föreslås vara parter till avtalet, ansökan ska även innehålla texten till det föreslagna avtalet.

Närmare föreskrifter om ansökans innehåll föreslås få meddelas av Finansinspektionen (se 20 §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.4.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 20 i resolutionsdirektivet.

Enligt paragrafens *första stycke* ska Finansinspektionen, för det fall den är samordnande tillsynsmyndighet, pröva frågan om koncerninternt finansiellt stöd ska utgå.

Av det *andra stycke* framgår det att Finansinspektionen efter en prövning av de krav som uppställs i 7 § ska besluta att antingen godkänna eller underkänna det avtal som följer av ansökan enligt föregående paragraf.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 23(1) i resolutionsdirektivet.

Denna paragraf innehåller de villkor som gäller för godkännande av avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

Paragrafens *första stycke* innehåller villkor med avseende på själva det finansiella stödet. Ett grundläggande krav för att ett avtal om stöd ska godkännas är att det finns rimliga utsikter att det tillhandahållna stödet i betydande grad kan avhjälpa de finansiella svårigheter som finns i det mottagande företaget samt att det finansiella stödet därmed syftar till bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i något enskilt mottagande företag. Vidare får tillhandahållandet av stödet inte medföra ett hot mot den finansiella stabiliteten i ett eller flera länder inom EES. Vid sin bedömning enligt detta stycke bör Finansinspektionen även göra en prövning av stödets förenlighet med den så kallade försiktighetsregeln i 17 kap. 3 § 2 st. ABL.

I paragrafens *andra stycke* uppställs ett antal krav gällande det givande företaget. Det första av dessa krav berör det givande företagets ledningsorgan. Vid implementeringen av direktivets bestämmelser om avtal om koncerninternt finansiellt stöd anses termen ledningsorgan motsvara företagets styrelse. Det krävs inledningsvis att styrelsen för det givande företaget vid tidpunkten för beslutet om finansiellt stöd rimligen kan anta att ersättningen för stödet kommer att återbetalas samt, ifall det rör sig om ett lån, även själva kapitalbeloppet återbetalas. Samma sak gäller i förhållande till den skuld som uppkommer ifall det finansiella stödet består av en garanti eller annan slags säkerhet och den garantin eller säkerheten utnyttjas.

Det företag som ger stödet ska vid den tidpunkt stödet ges uppfylla de krav som kapitäläckningsdirektivet ställer på kapitalbas

och likviditet och övriga krav som ställs i artikel 104.2 i det direktivet, och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har tillhandahållits. Detta inkluderar den nationella implementeringen av denna bestämmelse i svensk lag. Det stödgivande företaget ska också, vid den tidpunkt stödet beviljas, och även efter den tidpunkt då stödet har effektuerats, uppfylla de krav som gäller för stora exponeringar och ska fortsatt uppfylla dessa krav efter det att stödet har tillhandahållits. Dessa regler återfinns främst i tillsynsförordningen, men även i Finansinspektionens föreskrifter. Samtliga de krav gällande stora exponeringar avseende det stödgivande företaget som vid tillfället för Finansinspektionens prövning följer av gällande rätt, ska således beaktas. Finansinspektionens möjlighet att bevilja undantag från de två sistnämnda kraven framgår av paragrafens tredje stycke.

Tillhandahållandet av finansiellt stöd får inte heller medföra att likviditeten eller soliditeten i det företag som ger stödet äventyras. Slutligen får tillhandahållandet av stödet inte äventyra möjligheten till rekonstruktion av det givande företaget.

Av direktivet framgår att Europeiska bankmyndigheten (Eba) ges i uppdrag att utfärda riktlinjer för att främja en enhetligare praxis för specificeringen av flertalet av dessa villkor. Mot den bakgrunden föreslås Finansinspektionen få möjlighet att utfärda föreskrifter gällande prövningen av dessa villkor (se 20 §).

Av paragrafens *tredje stycke* framgår det att Finansinspektionen ska ha rätt att bevilja undantag från de krav som uppställs i andra stycket 4 och 5 dvs. kraven på det stödgivande företags uppfyllelse av reglerna gällande kapitalbas, likviditet samt stora exponeringar.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.5.

7 §

Paragrafen genomför artikel 22 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen ska vidarebefordra samtliga avtal om koncerninternt finansiellt stöd som den godkänt, inklusive ändringar av dessa, till resolutionsmyndigheten.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.5.

8 §

Paragrafen genomför artikel 21 i resolutionsdirektivet.

Paragraferna 9–13 innehåller regler gällande avtalsparternas godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd. De återspeglar således reglerna i artiklarna 21 och 24 i direktivet.

Av förevarande bestämmelse framgår att de avtalsutkast som har godkänts av Finansinspektionen, eller av en utländsk samordnande tillsynsmyndighet, ska godkännas av bolagsstämman i respektive avtalspart. Av 8 kap. 4 § ABL följer att det är styrelsen som svarar för bolagets organisation och förvaltningen av bolagets angelägenheter. Det följer vidare av 8 kap. 35 § samma lag att styrelsen tecknar bolagets firma.

Redan av dessa bestämmelser torde det följa att styrelsen, enligt gällande rätt, har rätt att underteckna ett sådant avtal om finansiellt stöd som avses i artikel 19 i direktivet, med mindre en lagregel därigenom överträds. Att direktivet kräver att bolagsstämman ska bemyndiga styrelserna i såväl de givande som i de mottagande företagen att ge respektive ta emot stödet ifråga, utgör därmed ett ytterligare krav. Vid sin behandling av denna fråga bör de ordinarie reglerna om omröstning i 8 kap. 40 § ABL gälla.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

9 §

Paragrafen genomför artikel 21 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att bolagsstämmans beslut enligt 9 § ska innehålla ett bemyndigande för styrelsen att ingå själva avtalet om koncerninternt finansiellt stöd. Avtalet ska således ingås av styrelsen efter bolagsstämmans bemyndigande.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

10 §

Paragrafen genomför artikel 24 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* anges att det är styrelsen i det stödgivande företaget fattar beslut om det koncerninterna finansiella stödet i enlighet med bolagsstämmans bemyndigande enligt 9 §.

I paragrafens *andra stycke* anges de uppgifter vilka ska framgå av styrelsens beslut. Styrelsebeslutet ska innehålla uppgift om det

mottagande företaget eller de mottagande företagen. Styrelsen ska vidare motivera sitt beslut och uppge vilka uppgifter som beslutet grundats på och vilka överväganden som gjorts. I beslutet ska särskilt anges hur det finansiella stödet ifråga uppfyller de villkor som gäller för stödet enligt 7 §. Finansinspektionen föreslås få möjlighet att utfärda föreskrifter gällande det närmare innehållet i styrelsens beslut enligt denna paragraf (se 20 §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

11 §

Paragrafen genomför artikel 24 i resolutionsdirektivet.

Det mottagande företags styrelse ska fatta beslut om att motta stödet. Det uppställs inga formkrav gällande detta beslut. Ett sådant beslut får dock inte fattas om styrelsen i det mottagande företaget inte fått ett bemyndigande från bolagsstämman i enlighet med 10 § ovan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

12 §

Paragrafen genomför artikel 21 i resolutionsdirektivet.

Styrelsen i varje företag som är part till ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska årligen rapportera till bolagsstämman om vilka åtgärder som styrelsen vidtagit med stöd av det bemyndigande den fått enligt 9 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6.

13 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragraferna 14–18 innehåller bestämmelser gällande Finansinspektionens rätt att invända mot ett avtal som redan godkänts. Finansinspektionen ges möjlighet att invända mot ett avtal innan det finansiella stödet betalas ut. Bestämmelserna speglar således artikel 25 i direktivet.

Första stycket i denna paragraf stadgar en skyldighet för det givande företaget att göra en anmälan till Finansinspektionen samt till Eba innan det koncerninterna finansiella stödet utgår.

I det *andra stycket* behandlas fallet att Finansinspektionen inte även är behörig myndighet för det mottagande företaget. I sådant fall ska anmälan enligt första stycket också göras till den myndigheten.

Av paragrafens *tredje stycke* framgår att en anmälan enligt första stycket även ska göras till den samordnande tillsynsmyndigheten om denna myndighet inte samtidigt är behörig myndighet för det givande eller mottagande företaget.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.7.

14 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser gällande innehållet i den anmälan som avses i 13 §. Anmälan ska innehålla en detaljerad beskrivning av det avtal om koncerninternt finansiellt stöd som avses i anmälan. Till anmälan ska en kopia av det aktuella avtalet bifogas.

Den närmare utformningen av en dylik anmälan föreslås bli reglerad i föreskrift beslutad av Finansinspektionen (se 20 §).

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.7.

15 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen i sin egenskap av behörig myndighet för det givande företaget kan besluta att antingen förbjuda, begränsa eller godkänna det koncerninterna finansiella stödet enligt den anmälan som gjorts enligt 13 §. Till skillnad från vad som gäller enligt 3 § om ansökan om godkännande av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd, är det alltså den behöriga myndigheten för det givande företaget som har att ensam fatta beslut i frågan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.8.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens *första stycke* stadgar en skyldighet för Finansinspektionen att omedelbart efter det att den fattat sitt beslut anmäla detsamma till den samordnande tillsynsmyndigheten, den behöriga myndigheten för det mottagande företaget samt till Eba.

Av det *andra stycket* framgår att Finansinspektionen i sin egenskap av antingen samordnande tillsynsmyndigheten för koncernen inom vilket stödet ska utgå, eller i sin egenskap av behörig myndighet för det mottagande företaget kan hänskjuta eventuella invändningar mot ett beslut av den behöriga myndigheten för det givande företaget till Eba med begäran om bistånd enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010. Ett sådant hänskjutande ska ske inom två dagar från det att anmälan enligt 14 § gjorts till Finansinspektionen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.8.

17 §

Paragrafen genomför delar av artikel 25 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller en bestämmelse vilken innebär att om Finansinspektionen inom fem arbetsdagar räknat från det att den mottog en fullständig anmälan enligt 13 §, inte har fattat ett beslut i frågan, har den därmed gått miste om sin invändningsrätt och det finansiella stödet får utgå i enlighet med villkoren i det avtal som följer av anmälan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.8.

18 §

Paragrafen genomför artikel 26 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen motsvarar artikel 26 i direktivet vilken stadgar en skyldighet för styrelsen i varje företag som ingått ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd att offentliggöra viss information om avtalet. Av den ifrågavarande informationen ska det bland annat framgå att företaget ifråga ingått ett sådant avtal samt med vilka andra företag inom koncernen som avtalet ingåtts. Vidare ska en översiktlig beskrivning av avtalets innehåll offentliggöras.

Av det *andra stycket* framgår att den offentliggjorda informationen ska uppdateras minst en gång årligen.

Den närmare utformningen av detta offentliggörande föreslås bli reglerad i föreskrift beslutad av Finansinspektionen (se 20 §). Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.9.

13 kap.

4 a §

Paragrafen är ny och genomför artikel 83.1 och 83.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår den skyldighet som ett institut har att informera Finansinspektionen om företaget bedömer att det fallerar eller sannolikt kommit att falla enligt lagen om resolution. Med fallera eller sannolikt kommer att falla avses detsamma som i den lagen, se 9 kap. 2 och 3 §§ nämnda lag. Finansinspektionen ska omedelbart underrätta resolutionsmyndigheten och andra berörda myndigheter, dvs. utländska tillsynsmyndigheter, om en sådan underrättelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6.

5 b §

Paragrafen är ny och genomför artiklarna 83.1 och 83.2 i resolutionsdirektivet.

Det materiella innehållet motsvaras av artikel 4 a §. Skillnaden är att denna bestämmelse är tillämplig på andra företag än institut som lagen om resolution är tillämplig på. I övrigt hänvisas till författningskommentaren till 13 kap 4a §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6.

6 b och 6 d §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 8.2–8.4, 20.5, 20.7, 25.4 och 30.4–30.7.

I 6 b § anges ett antal situationer då Finansinspektionen har möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska bankmyndigheten för tvistlösning. Den föreslagna ändringen innebär att denna möjlighet

utökas till att omfatta de artiklar i resolutionsdirektivet som räknas upp.

I bestämmelsen i 6 d §, som är ny, anges när Finansinspektionen får begära att Eba bistår de behöriga myndigheterna enligt artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 att komma överens med andra behöriga myndigheter. Det handlar i samtliga fall om överenskommelser enligt resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 27.4.8, 28.3.4, och 29.8.

8 a §

Paragrafen genomför artikel 5.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen får kräva att ett företag som är ett kreditinstitut eller ett koncernföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn ska föra register över ingångna avtal. Myndigheten kan när som helst kräva att företaget upprättar ett sådant register.

De avtal som ska registreras är finansiella avtal och andra avtal av särskilt stor betydelse för företagets verksamhet. Med den sistnämnda typen av avtal avses bl.a. avtal som är hänförliga till den företagskritiska verksamheten, t.ex. IT-avtal.

Av artikel 71.7 framgår att Eba ska ta fram förslag till tekniska standarder för tillsyn angående den information om finansiella avtal som registren minst bör omfatta samt under vilka omständigheter myndigheterna bör kräva av ett företag att det upprättar ett sådant register. För att få en fullständig bild av regleringen måste dessa tekniska standarder beaktas. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får också meddela föreskrifter om bl.a. registrens innehåll, se 16 kap. 1 §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

14 kap.

1 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 38.8 och artikel 47.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen följer att vissa bestämmelser i detta kapitel inte ska gälla om bestämmelserna aktualiseras som ett resultat av att

resolutionsmyndigheten har vidtagit vissa åtgärder enligt lagen om resolution. Det rör sig om beslut av resolutionsmyndigheten att

1. överföra tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument genom användning av försäljningsverktyget (18 kap. 2 § lagen om resolution),

2. minska eller konvertera äganderättsinstrument genom nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument (6 kap. 11, 13 eller 14 § lagen om resolution),

3. vidta åtgärder mot ägare (17 kap. 1, 3 eller 4 § lagen om resolution) eller

4. använda skuldnedskrivningsverktyget (22 kap. 17 § lagen om resolution).

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 12.4.2 och 15.3.

15 kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Paragrafens *första stycke* har ändrats för att Finansinspektionen ska kunna ingripa mot, utöver kreditinstitut, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut som åsidosatt skyldigheter enligt lagen, andra författningar, bolagsordningen, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet. Av det följer att Finansinspektionen kan ingripa mot nämnda företag när de har åsidosatt sina skyldigheter enligt lagen om resolution. Vilken form av ingripandeåtgärd som lämpligen bör tillämpas får avgöras genom en bedömning av omständigheterna i det enskilda fallet.

Som en följd av ändringen i första stycket och i syfte att tydliggöra att varning och återkallelse av tillstånd endast kan aktualiseras i förhållande till kreditinstitut har paragrafens *andra stycke* ändrats.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

1 a och 1 b §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Av ändringarna följer att paragrafen, utöver kreditinstitut, omfattar sådana företag som omfattas av flertalet av ingripandebestämmelserna i kapitlet, dvs. finansiella holdingföretag blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Genom *fyärde stycket*, som är nytt, tydliggörs att Finansinspektionen får ingripa mot ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt institut genom att besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör i företaget inte längre får vara det. Det förutsätter dock att företaget gör sig skyldig till någon av de överträdelser som nämns och att överträdelsen är så allvarlig att det bedöms olämpligt att en styrelseledamot eller en verkställande direktör inte längre bör vara detta.

Av ändringen i *femte stycket* följer att Finansinspektionen ska utse en ersättare för styrelseledamot eller verkställande direktör i såväl ett kreditinstitut som ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt institut om inspektionen beslutat att en styrelseledamot eller verkställande direktör i ett sådant företag inte får vara det. Ändringen innebär också att tidsperioden för ersättarens uppdrag är densamma för samtliga dessa företag.

Övriga ändringar är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2

2 b §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 27.2, delar av artikel 81.2 och delar av artikel 121.2 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafens *första stycke* framgår att Finansinspektionen ska besluta att underrätta resolutionsmyndigheten när inspektionen har anledning att ingripa mot ett institut och överträdelserna är av sådan art eller omfattning att det finns skäl att anta att institutet

kan komma att omfattas av sådant resolutionsförfarande som avses i lagen om resolution. Det innebär således att det inte fordras något konkret ingripande från inspektionen för att underrättelseskyldigheten ska utlösas, utan det räcker med att inspektionen i sin tillsyn har konstaterat att grund för ingripande föreligger. Anledningen till att underrättelseskyldigheten inte gjorts beroende av ett konkret ingripande är att resolutionsmyndigheten i ett tidigt skede ska kunna förbereda ett eventuellt resolutionsförfarande även om något konkret ingripande enligt 1 eller 2 §§ inte görs. En sådan situation är t.ex. om andra åtgärder kan behöva vidtas såsom nedskrivning eller konvertering av skuldinstrument, utseende av tillfällig förvaltare eller beslut om resolution. Med överträdelse avses även sådana situationer som anges i 15 kap. 1 § tredje stycket (i lydelse enligt prop. 2013/14:228). Av bestämmelsen framgår att det endast är överträdelse som ger skäl att anta att institutet kan komma att omfattas av ett eventuellt resolutionsförfarande som ska utlösa underrättelseskyldigheten. Vidare framgår att Finansinspektionen ska lämna de uppgifter som resolutionsmyndigheten behöver för att förbereda åtgärder, t.ex. kontakta potentiella köpare enligt 5 kap. 4 § lagen om resolution.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska underrätta företaget i de fall förutsättningarna enligt första stycket är uppfyllda och inspektionen bedömer att en kapitalökning i företaget är nödvändig för att företaget inte ska fallera. Innebörden av fallera i denna bestämmelse är densamma som enligt 9 kap. 2 och 3 §§ lagen om resolution. Bestämmelsen får betydelse för de aktiebolag som i sin bolagsordning beslutar att ta in bestämmelser om förkortad kallelsetid till bolagsstämma för beslut om kapitalökning, jämför 7 kap. 20 § aktiebolagslagen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6, 29.4.2. och 29.7.

2 c §

Paragrafen, som är ny, genomför delar av artikel 27.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen föreskriver att om Finansinspektionen ingriper mot ett institut när förutsättningarna i 2 b § är uppfyllda ska Finansinspektionen också besluta om att ingripandet är en *krisavvärjande åtgärd*. En krisavvärjande åtgärd definieras i 2 kap. lagen om resolution. Ett sådant beslut innebär att en motpart till

företaget gentemot vilket Finansinspektionen ingriper, inte kan häva ett avtal med företaget på grund av Finansinspektionens ingripande. Detta följer av 5 kap. 1 § lagen om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.3.

7 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112.

Enligt ändringen i paragrafens *första stycke* får Finansinspektionen besluta om sanktionsavgift dels för kreditinstitut, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut som har meddelats beslut om anmärkning, dels för kreditinstitut som meddelats varning.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

8 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112.

I paragrafens *första stycke* framgår det högsta beloppet som sanktionsavgiften får fastställas till. Eftersom Finansinspektionen kan besluta om att ta ut sanktionsavgift även från finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut har punkten 1 ändrats. En följdändring har också gjorts i *andra stycket*.

Genom ändringen i *tredje stycket* tydliggörs det att begränsningen av sanktionsavgiften i det stycket endast kan aktualiseras i förhållande till kreditinstitut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

9 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112.

Av paragrafen följer vilka omständigheter som ska beaktas vid fastställande av sanktionsavgiftens storlek. Av ändringarna framgår att paragrafen ska tillämpas vid fastställande av sanktionsavgiften för såväl kreditinstitut som finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, holdingföretag med blandad verksamhet och finansiella institut.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

15a kap. Tillfällig förvaltning

1 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.1 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår vilka förutsättningar som ska föreligga för att Finansinspektionen ska få utse en eller flera tillfälliga förvaltare.

Av *första punkten* framgår att institutets finansiella situation ska vara sådan att Finansinspektionen redan ingripit mot institutet enligt 15 kap. 1–2 §§ utan att den finansiella situationen väsentligen förbättrats och inga andra åtgärder bedöms tillräckliga för att komma tillrätta med situationen. Anledningen till att Finansinspektionen ingriper mot institutet ska ha en viss nivå. Detta framgår av inledningen till bestämmelsen som anger att det ska finnas skäl att anta att institutet kan komma att bli föremål för ett sådant resolutionsförfarande som avses i lagen (2015:000) om resolution. Jämför författningskommentaren till 15 kap. 2b § vad gäller överträdelsernas art.

Vad avser att den *finansiella situationen väsentligen förbättrats* är, i de fall en redan dålig finansiell situation inte förbättras genom valda åtgärder eller till och med försämras ytterligare, det inte orimligt att betrakta en sådan finansiell situation som väsentligen försämrad i förhållande till vad den borde ha varit för att inspektionen skulle ha avstått från att ingripa. Utgångspunkten för att det ska vara aktuellt att förordna en tillfällig förvaltare i detta avseende bör därför vara att ingripanden som Finansinspektionen gjort för att förbättra en finansiell situation som tar sig uttryck i överträdelser ska ha visat sig otillräckliga.

Av *första stycket andra punkten* framgår att i de fall Finansinspektionen meddelat institutet en varning föreligger tillräckliga skäl att utse en tillfällig förvaltare.

Av *andra stycket* framgår att det finns två typer av tillfällig förvaltning. Finansinspektionen ska besluta om den tillfällige förvaltaren ska arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören eller om denne ska träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe. Ett beslut om det senare ska offentliggöras och registreras hos Bolagsverket.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.1. och 29.6.2.

2 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 29.1–29.6 i resolutionsdirektivet.

Av *första stycket* framgår att beslutet att utse en tillfällig förvaltare ska innehålla en beskrivning av uppdraget och eventuella villkor för detta. När den tillfällige förvaltaren tillsätts för att träda i styrelsens och den verkställande direktörens ställe bör utgångspunkten vara att förvaltaren får samtliga befogenheter som dessa har. Det blir därför i beslutet i dessa fall främst aktuellt att ange begränsningar av dessa befogenheter utefter vad som är proportionerligt i det enskilda fallet. Det skulle kunna avse befogenheter som inte bedöms behövas för att utföra uppdraget eller krav på att vissa beslut eller åtgärder kräver Finansinspektionens medgivande.

Andra stycket behandlar det fallet att den tillfällige förvaltaren utses för att arbeta tillsammans med styrelsen och den verkställande direktören. Uppdragsbeskrivning ska då ange vilka beslut eller åtgärder av styrelse och verkställande direktör som ska föregås av samråd eller samtycke från den tillfällige förvaltaren.

Uppdragsbeskrivningarna kan ange om den tillfällige förvaltaren ska lämna rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit och med vilken regelbundenhet sådana rapporter ska lämnas.

Den tillfällige förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt.

Av *tredje stycket* följer att, i de fall den tillfällige förvaltaren utses att arbeta tillsammans med styrelse och verkställande direktör, beslut eller åtgärd som företaget verkställer eller vidtar utan föregående samråd eller samtycke i enlighet med en uppdragsbeskrivning i det enskilda fallet inte blir civilrättsligt ogiltigt.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.2.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.5 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen anger att för att kalla till bolagsstämma krävs medgivande från Finansinspektionen. Att det framgår av lag

innebär att denna befogenhet aldrig kan omfattas av förvaltarens uppdrag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.2.

4 §

Paragrafen genomför delar av artikel 29.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att den som utses till tillfällig förvaltare ska uppfylla de krav som gäller för styrelseledamot eller verkställande direktör enligt 3 kap. 2 § punkten 4. Den tillfällige förvaltaren ska sålunda ha den insikt och erfarenhet som krävs för att delta i ledningen av ett institut och även i övrigt vara lämplig för en sådan uppgift.

Andra stycket anger att det inte får föreligga någon omständighet som är ägnad att rubba förtroendet för den tillfällige förvaltarens opartiskhet i utövandet av dennes uppdrag.

Tredje stycket anger att den tillfällige förvaltaren har en anmälningsplikt i fråga om förhållanden som kan utgöra jäv mot honom eller henne. Den tillfällige förvaltaren ska omedelbart anmäla sådana förhållanden till Finansinspektionen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.4.

5 §

Paragrafen genomför artikel 29.7 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar uppdragets tidsperiod. En tillfällig förvaltare kan utses för en tid av högst ett år. Därefter får Finansinspektionen göra en bedömning om förutsättningarna alltjämt föreligger och det finns skäl till fortsatt tillfällig förvaltning. Uppdraget kan förlängas en gång med högst ett år.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.5.

6 §

Paragrafen genomför artikel 29.4 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar Finansinspektionens rätt att entlediga den tillfällige förvaltaren. Ett entledigande kan ske när som helst under uppdraget.

Av *andra stycket* framgår att Finansinspektionen ska entlediga den tillfällige förvaltaren om denne begär det och visar skäl därtill. Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.6.5.

7 §

Paragrafen genomför art. 84.1 d–f och k–m såvitt avser tillfälliga förvaltare och för vilka sekretess inte gäller enligt OSL och OSF.

Tystnadsplikten enligt denna paragraf gäller för tillfälliga förvaltare som intar en självständig ställning i förhållande till myndigheterna. Bestämmelsen är emellertid inte tillämplig på tillfälliga förvaltare som ska arbeta tillsammans med ledningen, eftersom förvaltaren i det fallet intar en osjälvständig ställning i förhållande till myndigheten. För en sådan förvaltare gäller i stället bestämmelserna i OSL.

Se även författningskommentaren till 29 kap. 3 § lagen om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.3.

15 b Beslut om vissa ingripanden och tillfällig förvaltning avseende koncerner

1 och 2 §§

Paragraferna genomför delar av artiklarna 30.1–30.3 och 30.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragraferna, som är nya, framgår hur Finansinspektionen ska agera när förutsättningarna för tidiga ingripanden enligt artikel 27 i resolutionsdirektivet (jfr 15 kap. 2 b §) eller att utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 28 i samma direktiv (se 15 a kap.) är uppfyllda beträffande ett moderföretag inom EES eller ett dotterföretag.

Om Finansinspektionen är samordnande tillsynsmyndighet ska den underrätta Eba och samråda med myndigheterna i tillsynskollegiet. Detta framgår av 1 §.

Om åtgärderna ska vidtas mot ett dotterföretag räcker det dock med att underrätta och samråda med den samordnande myndigheten. Beträffande dotterföretagen föreligger det en skyldighet att samråda bara om inspektionen också avser att vidta åtgärder. Detta framgår av 2 §.

I båda fallet ska inspektionen ta hänsyn till vad som kommit fram vid samrådet på det sätt som beskrivs i paragraferna. Bestämmelserna behandlas i avsnitt 29.7.

3 §

Paragrafen genomför delar av artikel 30.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att det gäller särskilda bestämmelser om mer än en tillsynsmyndighet vill vidta åtgärder av nämnt slag mot ett koncernföretag. Utgångspunkten är då att de ska försöka komma överens om de ska samordna åtgärderna eller om de ska utse samma tillfälliga förvaltare. En sådan överenskommelse ska fattas inom fem dagar. En sådan överenskommelse är en internationell överenskommelse som är bindande för inspektionen och den ska fatta de nationella beslut som behövs till följd av dem. Om överenskommelsen exempelvis innebär att Finansinspektionen ska vidta en viss typ av åtgärder, ska inspektionen också fatta ett beslut med denna innebörd.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 30.4 och 30.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår vad som händer om myndigheterna inte kommer överens enligt 3 §. Då ska var och en av myndigheterna fatta ett eget beslut i frågan.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

5 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 30.5 och 30.6 och 30.7 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar Ebas bindande medling när ett ärende hänskjuts till den. Ett sådant hänskjutande får dock bara avse de frågor som räknas upp i artikel 30.6 i resolutionsdirektivet.

I *första stycket* beskrivs vad som gäller om en utländsk myndighet hänskjuter ärendet till Eba. Då ska inspektionen skjuta upp sitt beslut under tre dagar. Om Eba meddelar ett beslut är

Finansinspektionen skyldig att följa det. I annat fall får inspektionen fatta det beslut den avsåg.

Av *andra stycket* följer att Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Eba inom den utsatta tidsfristen. Att ärendet får hänskjutas framgår av 13 kap. 6 b §.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

16 kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 4, 5, 7, 9, 20, 24-26 och avsnitt A i bilagan till resolutionsdirektivet.

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter på vissa specifika områden. Här föreslås sju nya bemyndiganden.

I en ny *punkt 5* finns bemyndiganden avseende om vad en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan ska innehålla och hur ofta den ska uppdateras.

De nya punkterna 6–10 innehåller bemyndiganden som avser avtal om koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap.

I *den nya punkten 14* ges bemyndigande att meddela föreskrifter som rör sådana register över avtal som avses i 13 kap. 8 a §.

Bestämmelserna behandlas i avsnitten 24.4, 27.4.6–27.4.9 och , 28.2.2, 28.2.3 och 28.3.2

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 23 och artiklarna 112 och 113 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen föreslås att regeringen får tre nya bemyndiganden till regeringen. Dessa finns i punkterna 1, 3 och 4.

Den *första punkten* behandlar Finansinspektionens anmälan om och prövning av koncerninternt finansiellt stöd enligt 6 b kap.

I den *tredje punkten*, som är ny, föreslås ett bemyndigande att meddela föreskrifter om skyldigheten för Finansinspektionen att offentliggöra information om sanktionsbeslut, se artikel 112 i resolutionsdirektivet.

I *fjärde punkten* föreslås ett bemyndigande att meddela föreskrifter om de närmare förutsättningarna för Finansinspektionens

informationsskyldighet gentemot Europeiska bankmyndigheten (EBA) och om användningen av Ebas databas.

Bemyndigandena behandlas i avsnitten 27.4.6, 31.3 och 31.4.

36.15 Förslaget till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)

7 kap.

20 §

Paragrafen genomför artikel 121.2 i resolutionsdirektivet.

Förslaget innebär att ett nytt tredje stycke införs. Av bestämmelsen framgår att när kallelse utfärdas till extra bolagsstämma under de förutsättningar som framgår av bestämmelsen gäller inte bestämmelsen om kallelsetid i första stycket. I stället gäller att kallelse ska utfärdas senast tio dagar innan bolagsstämman ska äga rum.

För att aktiebolaget ska kunna använda sig av kallelsebestämelsen i tredje stycket gäller att det framgår av bolagsordningen att styrelsen får kalla till bolagsstämma för att besluta om kapitalökning i de fall Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen (2015:000) om resolution, jämför 15 kap. 2 b § lagen om bank och finansieringsrörelse och 25 kap. 2 b § lagen om värdepappersmarknaden.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.7.

17 kap.

2 §

Paragrafen har inte någon direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Till paragrafen fogas ett *andra stycke* i vilket det framgår att en värdeöverföring från bolaget till följd av ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd ska vara en tillåten värdeöverföringsform. Detta under förutsättning att avtalet godkänts i behörig ordning. Affärshändelse som sker enligt ett avtal som inte godkänts är således inte undantagen från aktiebolagslagens bestämmelser om

värdeöverföring och kan, om förutsättningarna därför är uppfyllda, förbjudas i enlighet med aktiebolagslagens regler. Ett företag ska dock vara oförhindrat att utge finansiellt stöd som uppfyller aktiebolagslagens regler utan att behöva ansöka om tillstånd på det sätt som föreskrivs i lagen om bank- och finansieringsrörelse samt lagen om värdepappersmarknaden. Det föreslagna stycket tar enbart sikte på sådant finansiellt stöd som inte skulle vara tillåtet enligt aktiebolagslagens regler.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.1.

25 kap.

10 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 86.1 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att ett aktiebolag som är i resolution inte får försättas i likvidation. Ett sådant beslut får dock fattas efter ansökan av resolutionsmyndigheten

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 8.9.2.

36.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 117.1 och 117.2 i resolutionsdirektivet.

Genom ändringen i paragrafens *första stycke* utvidgas lagens tillämpningsområde för det första till att omfatta värdepappersföretag. Det framgår av att ordet kreditinstitut har bytts ut mot institut. Med institut avses nämligen kreditinstitut och värdepappersföretag se definitionen av institut i 2 §. Det gäller oavsett om förfarandet är konkurs eller rekonstruktion.

För det andra görs det en ändring som innebär att beträffande resolutionsåtgärder blir lagen tillämplig på sådana finansiella institut och holdingföretag som kan försättas i resolution. För de

sistnämnda tillämpas insolvensförordningen vid konkurs och denna lag vid resolution.

Ändringen i *andra stycket* innebär att bestämmelsen utvidgas till att omfatta även värdepappersföretag hemmahörande utanför EES som driver verksamhet i Sverige via filial. Att resolutionsåtgärder får vidtas mot sådana filialer framgår av 9 kap. 11 § lagen om resolution.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

2 §

Paragrafen genomför delar av artikel 117.2

Genom de ändringar som föreslås i paragrafen klargörs att definitionen av ordet ”rekonstruktion” inkluderar även resolutionsåtgärder enligt lagen om resolution. Det införs också en definition av *resolution*. Detta begrepp inkluderar resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och de statliga stabiliseringsverktygen enligt resolutionsdirektivet.

Det har vidare införts en definition av ordet *institut*. Med det avses dels kreditinstitut (se beträffande det begreppet prop. 2005/06:37 s. 35 och 51), dels ett värdepappersföretag. Med värdepappersföretag avses dels svenska värdepappersbolag och motsvarande utländska företag som avses i artikel 4.12 tillsynsförordningen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

3 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 117.1 och 117.2 i resolutionsdirektivet.

Ändringen i paragrafen är en följd av att lagen nu är tillämplig på resolutionsåtgärder. Att bestämmelsen inte gäller övriga rekonstruktionsåtgärder beror på att det inte finns några sådana som är tillämpliga på svenska institut och försäkringsföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

4 §

Ändringarna i paragrafens *andra stycke* är endast redaktionella.

I paragrafens nya *tredje stycke* hänvisas till bestämmelser som också behandlar verkan av vissa resolutionsåtgärder som har beslutats i en stat inom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 22.4.1 och 22.4.2.

5 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 117.1 och 117.2 i resolutionsdirektivet.

Ändringen i paragrafen är en följd av att lagen nu är tillämplig på resolutionsåtgärder. Att bestämmelsen inte gäller övriga rekonstruktionsåtgärder beror på att det inte finns några sådana som är tillämpliga på svenska institut och försäkringsföretag.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

16 §

Paragrafen genomför delar av artikel 117.2 i resolutionsdirektivet.

Ändringen i *fjärde stycket* innebär att bestämmelsen är tillämplig även på resolutionsåtgärder. I det fallet är det emellertid resolutionsmyndigheten som ska se till att registreringen sker.

Övriga ändringar i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 22.4.1.

36.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

1 kap.

5 §

Paragrafen genomför delar av artikel 2 i resolutionsdirektivet.

I paragrafen föreslås ett antal nya definitioner som har samband med de lagändringar som föreslås.

Definitionerna behandlas i kapitel 5.

8 kap.**4 §**

Paragrafen genomför artikel 5.1 i resolutionsdirektivet.

I paragrafens *första stycke* görs det en ändring för att klargöra att återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner omfattas av bestämmelserna i nämnda paragraf. Planerna är nämligen en styrform i kapitaltäckningsdirektivets mening. Av ändringen följer att om någon annan bestämmelse hänvisar till denna paragraf så omfattar hänvisningen även återhämtningsplanerna. Som exempel på en sådan hänvisning kan nämnas den i 2 kap. 1 § lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Enligt den bestämmelsen ska ett företag som bryter mot den här paragrafen åläggas ett särskilt kapitalbaskrav.

Det är dock inte alla värdepappersbolag som är skyldiga att upprätta en återhämtningsplan, se 8 a kap. 1 §. De som undantas kan dock komma att ingå i återhämtningsplaner som upprättas av andra företag men då i egenskap av finansiella institut.

Övriga ändringar i paragrafen är redaktionella.
Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.2.1.

36 §

Paragrafen har ingen direkt motsvarighet i resolutionsdirektivet.

Av det nya *andra stycket* framgår att ett värdepappersbolags system även göra det möjligt att identifiera den typ av kvalificerade insättningar som räknas upp.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 20.1.

8 a kap.

Kapitlet innehåller bestämmelser om återhämtningsplaner motsvarande dem i 6 a kap. LBF. Beträffande den närmare innebörden av bestämmelserna i 2–12 §§ hänvisas därför till bestämmelserna i den lagen. Bemyndigandet i 13 § motsvarar bemyndigandet i 16 kap. 1 § 5 LBF.

Av bestämmelsen i 1 § framgår vilka företag som är skyldiga att upprätta återhämtningsplaner. Det är samma värdepappersbolag som omfattas av bestämmelserna i lagen om resolution (se 5 kap).

8 b kap.

1 §

Paragrafen innehåller definitioner av ett par begrepp.

Definitionen av *finansiellt stöd* anknyter till direktivets (artikel 19(5)(b)). Med finansiellt stöd avses således penninglån, utställande av garanti, ställande av säkerhet eller en kombination av dessa stödformer. *Koncerninternt finansiellt stöd* avser således sådant finansiellt stöd som utgår mellan två eller flera företag inom en och samma koncern.

2 §

Paragrafen genomför artikel 19 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen behandlar vissa grundläggande krav gällande avtal om koncerninternt finansiellt stöd.

I paragrafen anges vilka företag som kan vara parter till ett avtal om koncerninternt finansiellt såsom det avses i detta sammanhang. Ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd får alltså ingås mellan å ena sidan ett värdepappersbolag som är moderinstitut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade inom EES, och å den andra sidan ett dotterföretag till ett sådant företag som är etablerat i ett annat land inom eller utom EES.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.3.

3-18 §§

Bestämmelserna i 3-18 §§ motsvarar dem i 6 b kap. lagen om bank och finansieringsrörelse. Beträffande den närmare innebörden av 3-18 §§ hänvisas därför till bestämmelserna i den lagen.

19 §

Paragrafen innehåller en rad bemyndiganden till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att utfärda föreskrifter i vissa fall. Bemyndigandena i paragrafen motsvarar dem i 16 kap 1 § lagen om bank och finansieringsrörelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 27.4.6. och 27.4.7.

11 kap.

11 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.

I paragrafen införs en skyldighet för ett värdepappersinstitut med tillstånd till drift av handelsplattformar att avslå en begäran om upptagande till handel eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel om resolutionsmyndigheten begär det. Samma skyldighet gäller om en utländsk resolutionsmyndighet framställer en sådan begäran.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

15 kap.

11 §

Genom den ändrade lydelsen genomförs delar av artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.

En ny grund för när en börs ska avslå en begäran om upptagande till handel på en reglerad marknad eller besluta att ett finansiellt instrument inte längre ska vara upptaget till handel har lagts till i *första stycket*.

De övriga ändringarna i paragrafen är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

22 kap.

2 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 64.1 c i resolutionsdirektivet.

I paragrafen införs bestämmelser som innebär att Finansinspektionen är skyldig att besluta om handelsstopp om resolutionsmyndigheten begär det. Samma skyldighet gäller om en utländsk resolutionsmyndighet framställer en sådan begäran.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 10.7.1.

23 kap.*3 a §*

Paragrafen är ny och genomför artikel 83.1 och 83.2 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen motsvarar de i 13 kap. 4 a och 4 b § LBF. Skillnaden är att den behandlar samtliga relevanta företag i samma paragraf. Skillnaden beror på lagarnas olika strukturer. Beträffande bestämmelsens närmare innebörd hänvisas till nämnda bestämmelser i lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6.

3 b §

Paragrafen genomför artiklarna 5.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen får kräva att ett företag som är ett kreditinstitut eller ett koncernföretag som omfattas av gruppbasead tillsyn ska föra register över ingångna avtal. Myndigheten kan när som helst kräva att företaget upprättar ett sådant register.

Bestämmelsen motsvarar den i 15 kap. 8 a LBF. Beträffande bestämmelsens närmare innebörd hänvisas till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

5 a

Paragrafen genomför delar av artiklarna 8.2–8.4, 20.5, 20.7, 25.4 och 30.4–30.7 i resolutionsdirektivet.

De ändringar som föreslås i *andra* och *tredje styckena* motsvarar dem i 13 kap. 6 b och d §§, varför det hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 27.4.8, 28.3.4, och 29.8.

15 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 5.8 och 71.7 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen i paragrafen innebär att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter i anslutning till bestämmelsen i 3 b §. De övriga ändringarna är redaktionella.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 24.4.

24 kap.

1 a §

Paragrafen är ny och genomför delar av artikel 38.8 och artikel 47.4 i resolutionsdirektivet.

Av paragrafen följer att vissa bestämmelser i detta kapitel inte ska gälla om bestämmelserna aktualiseras som ett resultat av att resolutionsmyndigheten har vidtagit vissa åtgärder enligt lagen (2015:000) om resolution. Det rör sig om beslut av resolutionsmyndigheten att

1. överföra tillgångar, rättigheter, förpliktelser eller äganderättsinstrument genom användning av försäljningsverktyget (18 kap. 2 § lagen om resolution),

2. minska eller konvertera äganderättsinstrument genom nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument (6 kap. 11, 13 eller 14 § lagen om resolution),

3. vidta åtgärder mot ägare (17 kap. 1, 3 eller 4 § lagen om resolution) eller

4. använda skuldnedskrivningsverktyget (22 kap. 17 § lagen om resolution).

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 12.4.2 och 15.3.

25 kap.

1 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen motsvarar den i 15 kap. 1 § LBF varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

2 b §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.2, delar av artikel 81.2 och delar av 121.2 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen, som är ny, motsvarar den i 15 kap. 2 b § LBF, varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 7.6, 29.4.2. och 29.7

2 c §

Paragrafen genomför delar av artikel 27.1 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen, som är ny, motsvarar den i 15 kap. 2 c § LBF, varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 29.3.

4 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen motsvarar den i 15 kap. 2 § LBF varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

8 §

Paragrafen genomför delar av artiklarna 111 och 112 i resolutionsdirektivet.

Den föreslagna ändringen motsvarar den i 15 kap. 7 § LBF varför det hänvisas till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 31.2.

30 §

Paragrafen genomför artiklarna 112 och 113 i resolutionsdirektivet.

Paragrafen, som är ny, innehåller två nya bemyndiganden till regeringen.

I den *första punkten* föreslås ett bemyndigas att meddela föreskrifter om skyldigheten för Finansinspektionen att offentliggöra

information om sanktionsbeslut, se artikel 112 i resolutionsdirektivet.

I *andra punkten* föreslås ett bemyndigande att meddela föreskrifter om de närmare förutsättningarna för Finansinspektionens informationsskyldighet gentemot Europeiska bankmyndigheten (EBA) och om användningen av Ebas databas.

Bestämmelsen behandlas i avsnitten 31.3 och 31.4.

25 a kap.

Bestämmelserna i detta kapitel motsvarar dem i 15 a kap. i lagen om bank och finansieringsrörelse. Vi hänvisar därför till det kapitlet.

25 b kap.

Bestämmelserna i detta kapitel motsvarar dem i 15 b kap. i lagen om bank och finansieringsrörelse. Vi hänvisar därför till det kapitlet.

36.18 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

30 kap.

8 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 84 i resolutionsdirektivet.

Bestämmelsen innebär att Finansinspektionen får lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt 4 § första stycket till enskilda personer som deltar i en resolutionsprocess gällande ett kreditinstitut eller värdepappersföretag, förutsatt att uppgifterna behövs i syfte att planera eller utföra resolutionsåtgärder. Bestämmelsen innebär ingen skyldighet för myndigheten att lämna ut uppgifterna, utan det ligger inom myndighetens diskretion att i det enskilda fallet pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om.

Vid denna prövning måste myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som

är tillämpliga för uppgifterna, exempelvis sekretessbestämmelser till skydd för det allmänna intresset.

De enskilda personer som här avses är desamma som har tystnadsplikt enligt 29 kap. 3 § lagen om resolution. För en närmare redogörelse för vilka enskilda personer som berörs hänvisas därför till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.4.3.

12 §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Sedan tidigare gäller sekretess enligt denna bestämmelse till skydd för vissa uppgifter om enskildas förhållanden i pågående respektive avslutade ärenden enligt lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut. I ett pågående sådant ärende är sekretessen absolut för uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos berört kreditinstitut, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med institutet. I ett avslutat ärende gäller sekretessen till skydd för institutet om det kan antas att det lider skada om uppgiften röjs. För uppgift om den som står i affärsförbindelse eller motsvarande med institutet gäller absolut sekretess även i ett avslutat ärende. Bestämmelsens utformning innebär att den är tillämplig hos alla de instanser där ärenden om statligt stöd till kreditinstitut kan komma att hanteras. En uppgift som en myndighet har fått i ett sådant ärende från Riksbanken eller Riksgäldskontoret och som omfattas av absolut sekretess enligt i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § OSL, skyddas av motsvarande sekretess i ärendet. Sekretessen gäller dock inte för beslut i ärendet.

Genom ändringen är bestämmelsen tillämplig i ärenden enligt lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och i ärenden om statligt stöd i resolution enligt lagen om resolution. Det innebär att sekretessen för uppgifter i ärenden där statligt stöd till kreditinstitut kan komma i fråga fortsatt gäller med samma räckvidd och styrka som redogjorts för ovan, oavsett om stödet är av förebyggande eller annat slag. Ingen ändring i sak är avsedd.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.2.4.

12 a §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Bestämmelsen innebär att motsvarande sekretess som gäller i ärenden enligt 12 § gäller i ärenden om resolution av kreditinstitut, värdepappersbolag och andra företag som kan bli föremål för resolution. Det hänvisas därför till författningskommentaren till den paragrafen.

Med resolutionsärende avses ett ärende som inleds hos resolutionsmyndigheten för att fastställa om förutsättningarna för resolution är uppfyllda för ett företag. Bestämmelsen är emellertid inte tillämplig i den förberedande fasen i krishanteringen. Denna fas består bl.a. i upprättande av återhämtnings- och resolutionsplaner, liksom de behöriga myndigheternas bedömningar av de planerna. Till den förberedande fasen räknas, utöver arbetet med återhämtnings- och resolutionsplaner, även myndigheternas preventiva åtgärder för att undanröja hinder för resolution, avtal om finansiellt stöd inom koncerner och de behöriga myndigheternas tidiga ingripanden. För uppgifter i dessa delar gäller i stället sekretess enligt 30 kap. 4 och 12 b §§ OSL.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.2.4.

12 b §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Paragrafen är tillämplig i andra ärenden enligt lagen om resolution än ärenden om extraordinärt statligt stöd och resolution. Ärenden som här avses rör den förberedande eller förebyggande fasen i krishanteringen, bl.a. resolutionsmyndighetens upprättande av resolutionsplaner.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.2.4.

12 c §

Paragrafen genomför delar av artikel 84.

Bestämmelsen innebär att resolutionsmyndigheten får lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess enligt 12 b eller 12 c § till enskilda personer som deltar i en resolutionsprocess gällande ett kreditinstitut eller värdepappersföretag, förutsatt att uppgifterna behövs i syfte att planera eller utföra resolutionsåtgärder. Bestäm-

melsen innebär ingen skyldighet för myndigheten att lämna ut uppgifterna, utan det ligger inom myndighetens diskretion att i det enskilda fallet pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om. Vid denna prövning måste myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är tillämpliga för uppgifterna, exempelvis sekretessbestämmelser till skydd för det allmänna intresset.

De enskilda personer som här avses är desamma som har tystnadsplikt enligt 29 kap. 3 § i lagen om resolution. För en närmare redogörelse för vilka enskilda personer som berörs hänvisas därför till författningskommentaren till den bestämmelsen.

Förslaget behandlas i avsnitt 32.4.3.

13 §

I bestämmelsen har en följdändring gjorts med anledning av de nya 12 a och 12 b §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.2.4.

30 §

I bestämmelsen har en följdändring gjorts med anledning av de nya 12 a och 12 b §§.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 32.2.4.

Kommittédirektiv 2011:6

Översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser

Beslut vid regeringssammanträde den 3 februari 2011

Sammanfattning av uppdraget

En kommitté ska göra en översyn av det svenska regelverket för hantering av finansiella kriser bl.a. mot bakgrund av de lärdomar som kan dras av utvecklingen och hanteringen av den finansiella kris som hösten 2008 drabbade världen med full kraft. Det är viktigt att ha tydliga och effektiva regelverk för att hantera olika slag av finansiella kriser så att det finansiella systemets funktion kan upprätthållas och kostnaderna för samhället minimeras.

Kommittén ska föreslå åtgärder för att förbättra det nuvarande regelverket. Kommittén ska överväga hur den svenska lagstiftningen kan anpassas för att effektivt mildra verkningarna av och omhänderta en finansiell kris i såväl ett rent nationellt institut som ett institut med gränsöverskridande verksamhet, samtidigt som regelverket blir förenligt med det arbete som pågår inom EU, IMF och G20-gruppen.

Det övergripande syftet med översynen är att säkerställa att regelverket är utformat så att olika slag av finansiella kriser i första hand kan mildras genom förebyggande åtgärder och i andra hand lösas på ett effektivt sätt, samtidigt som skattebetalarnas intressen värnas och allmänhetens förtroende för det finansiella systemets funktion säkerställs. Statens långsiktiga kostnader i samband med en finansiell kris ska minimeras, och staten ska så långt som möjligt kompenseras för sina utgifter med anledning av krisen.

Givet det övergripande syftet att säkerställa skattebetalarnas intressen har regeringen och riksdagen en central roll i statliga krisåtgärder.

Kommittén ska bl.a.

- analysera och dra slutsatser av hanteringen, såväl i Sverige som internationellt, av den senaste globala finansiella krisen,
- göra en översyn av det nuvarande institutionella ramverket för krishantering, analysera ansvarsfördelningen och samspelet mellan Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet) samt av möjligheten till ansvarsutkrävande av myndigheterna och föreslå nödvändiga förbättringar,
- analysera och föreslå förbättringar i fråga om det regelverk för ingripanden som gäller för Finansinspektionen, bl.a. om det i lag ska anges att vissa åtgärder ska vidtas i vissa situationer,
- analysera och föreslå förbättringar av regelverket för Riksbankens hantering av frågor som rör finansiell stabilitet, inklusive lämnande av likviditetsstöd samt uppgifter och medel i sin roll att främja finansiell stabilitet och god marknadsfunktion,
- analysera om regelverket för övertagande och rekonstruktion och avveckling av finansiella institut med problem är tillräckligt och effektivt samt föreslå nödvändiga förbättringar,
- analysera hur ett låneinstrument som konverteras till kapital vid vissa situationer kan utgöra ett effektivt verktyg vid såväl privata lösningar som vid offentligt övertagande och rekonstruktion,
- utreda och föreslå en riskdifferentierad avgift för stabilitetsfonden,
- analysera regelverket för överprövning av myndighetsbeslut i frågor av betydelse för den finansiella stabiliteten, inklusive vilken roll Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut ska ha,
- analysera om sekretessbestämmelserna ger Regeringskansliet och de berörda myndigheterna möjlighet till effektivt informationsutbyte mellan varandra och motsvarande utländska myndigheter,
- analysera hur de föreslagna lösningarna förhåller sig till EU:s statsstödsregler,
- utarbeta nödvändiga författningsförslag i de avseenden kommittén kommer fram till att regelverken behöver ändras.

Uppdraget ska redovisas senast den 15 augusti 2012.

Bakgrund

Den globala finansiella krisen

Den finansiella krisen föregicks av en lång period med växande globala obalanser, stark kreditexpansion, låga internationella realräntor och god tillgång till likviditet. Dessa makroekonomiska förhållanden bidrog till en systematisk undervärdering av risk och mycket låga riskpremier på finansmarknaderna. Samverkande systemrisker underskattades kraftigt, vilket tillsammans med bristande reglering och tillsyn skapade snedvridna incitament för finansiella institut. Skuldsättningsgraden ökade i bankerna och därmed sårbarheten för stigande förluster. Problemen blev först tydliga på den amerikanska fastighetsmarknaden där huspriserna ökat kraftigt under mer än ett decennium. En bidragande faktor var att hushåll med svag betalningsförmåga fick bolån till initialt förmånliga villkor, s.k. subprime-lån. Detta sammanföll med en generell lättnad av bankernas kreditgivningpolicy. I takt med att den ekonomiska aktiviteten började avta fick emellertid dessa hushåll allt svårare att betala sina lån och huspriserna började falla. Kreditförlusterna började öka i de amerikanska bolåneinstituten.

Parallellt med kreditexpansionen hade nya finansiella instrument, särskilt derivatprodukter, utvecklats i en omfattning som saknar motstycke. De finansiella institut som ursprungligen stått för bostadslånen hade paketerat om och sålt dessa vidare i form av komplexa finansiella instrument, s.k. Collateralised Debt Obligations (CDO). Riskerna, som kreditvärderingsinstituten i otillräcklig grad lyckats bedöma, hade således spridits såväl geografiskt som till olika typer av aktörer. Dessa spridningsmekanismer gav återverkningar även i länder vars banker hade begränsad exponering mot de komplexa värdepapperna. Allteftersom risken för solvensproblem i enskilda institut steg ökade osäkerheten kring motparternas riskexponering. Det sämre förtroendet resulterade i stigande korta räntor för bankernas likviditet och rena finansieringsproblem för vissa institut.

Under sommaren och hösten 2007 började signalerna bli allt tydligare om att det finansiella systemet inte fungerade normalt.

Till en början drabbades främst institut med direkt exponering mot bolån och stort beroende av finansiering via marknaden. I september 2007 tvingades den brittiska centralbanken rädda bolåneinstitutet Northern Rock efter att insättarna tagit ut medel i stor omfattning. I USA gick många bolåneinstitut och mindre banker omkull eller togs över av andra banker. Oro kring solvensen i investmentbanken Bear Stearns, med betydande exponering mot bolåneinstrument, ledde till att banken i mars 2008 hastigt togs över av JP Morgan.

Hösten 2008 kulminerade problemen när investmentbanken Lehman Brothers ansökte om konkursskydd. Marknaden för bankfinansiering upphörde då att fungera och det finansiella systemet hotades av en generell likviditetskris. Eftersom en bank som förlorar sin finansiering snabbt kan bringas på fall, även om den i utgångsläget är solvent, drabbades alla institut mer eller mindre. En generell förtroendekris spreds genom systemet. Särskilt sårbara var banker med högt beroende av marknadsfinansiering och stora förväntade förluster, exempelvis investmentbankerna, det isländska banksystemet och de brittiska bankerna HBOS och Royal Bank of Scotland. Som en följd av bankernas problem fick företagen allt svårare att finansiera sig. Det internationella finansiella systemet stod på randen till en kollaps som sannolikt materialiserats, om inte centralbanker och regeringar världen över vidtagit kraftfulla åtgärder och tagit över den roll som internationella finansmarknader i vanliga fall fyller.

Efter att den akuta likviditetskrisen avväjts skiftade fokus till andra problemområden. De svenska bankerna hade små exponeringar mot komplexa amerikanska bolåneprodukter. Krisen och det kraftiga konjunkturfallet slog emellertid hårt mot de överhettade ekonomierna i Baltikum och Ukraina, där flera av de svenska bankerna har betydande verksamhet. Förväntningarna om fallande BNP och valutaförsvagningar i dessa länder skapade farhågor för stora kreditförluster i delar av det svenska banksystemet. Detta bidrog till att de svenska banker som hade störst exponering mot Baltikum fick svårt att finansiera sig på marknaderna. Kostnaderna för att finansiera sig steg dock för alla institut då svenska bankcertifikat och bostadsobligationer blev mer svårsålda till internationella aktörer.

Det stod samtidigt klart internationellt att kapitaliseringen i banksystemen var alltför låg i förhållande till förväntade förluster. Marknadens krav på bankernas kapital höjdes. Banker världen över

sökte därför nytt riskkapital från marknaden och i flera länder gick staten in med kapital i bankerna, eller tvingades helt att ta över banker. I Sverige tog flera av de stora affärsbankerna in kapital via marknaden. Staten deltog som ägare med kapital till Nordea.

Den finansiella krisen har därefter gått in i ett andra skede där många länder har alltför stora budgetunderskott och för hög stats-skuldsnivå. EU har mot bakgrund av detta enats om ett omfattande konsolideringsarbete i de berörda länderna.

Hanteringen av krisen internationellt och i Sverige

Efter Lehman Brothers konkurs var risken uppenbar att betalningsinställelser skulle leda till en systemkollaps. Centralbankerna världen över tillförde därför systemet likviditet (genom extraordinära åtgärder och i vissa fall nödkrediter). Det fanns också sedan tidigare en reell risk för att instituten skulle dra in på sin kreditgivning (en "credit crunch") i brist på finansiering och kapital. De real-ekonomiska konsekvenserna av en sådan åtstramning riskerade att bli betydande med krisen på 1930-talet som avskräckande exempel. Det är mot denna bakgrund man ska se de insatser som gjordes i länder världen över för att komma till rätta med bankers och andra kreditinstituts problem med likviditet och brist på kapital.

Räntorna sänktes till mycket låga nivåer. I syfte att stabilisera marknaderna och motverka kreditåtstramningen blev metoderna för likviditetsstöd snabbt alltmer okonventionella. Flera av centralbankerna började köpa värdepapper, såsom företagscertifikat och obligationer, direkt i marknaderna.

De statliga stödåtgärderna efter Lehman Brothers fall inriktades på att hantera individuella problem. Så gav t.ex. den amerikanska staten stöd till försäkringsbolaget AIG samtidigt som Benelux-länderna fick hantera problemen i Fortis och Dexia. Allteftersom problemen växte framstod dock detta angreppssätt som ineffektivt. Stödåtgärderna krävde en synkronisering mellan länderna för att förhindra otillbörlig konkurrens, bl.a. via statliga garantier. G7-länderna enades i oktober 2008 om principerna för stöd och inom EU antogs en deklaration om huvuddragen för en europeisk åtgärdsplan. Åtgärderna var gemensamma för de flesta av EU-länderna, även om behovet varierade beroende på problemen i respektive lands finansiella sektor. Insättningsgarantin utvidgades till en miniminivå på 50 000 euro. Statliga lånegarantier enligt fastställd

prissättning utfärdades för att underlätta bankernas längre finansiering. Vidare sattes program i syfte att tillföra statliga kapitaltillskott till banker för att hantera uppkomna och förutsedda solvensproblem och stärka förtroendet.

Andra åtgärder inkluderade köp eller garantier av s.k. dåliga tillgångar i syfte att begränsa bankernas exponering mot framtida förluster. Storbritannien tillkännagav en sådan lösning i januari 2009. Redan tidigare, i oktober 2008, presenterades det amerikanska s.k. Troubled Asset Relief Program (TARP) som avsåg köp eller försäkran av förlusttyngda värdepapper. Detta program följdes upp i februari 2009 när den nya administrationen i Washington lade fram sin plan för finansiell stabilitet, vilken innehöll s.k. stresstester för de största bankerna, kapitaltillskott och stödköp av vissa värdepapper.

I Sverige vidtogs flera åtgärder inom ramen för den europeiska planen. Regeringens utgångspunkt i utformandet av krisåtgärder har varit att staten inte ska ta över dåliga tillgångar utan att också överta ägandet, och därmed kunna få del av eventuella värdeökningar. Övertagande av dåliga tillgångar undanröjer osäkerhet om risker i bankers balansräkning, men det är svårt att ha en prissättning som värnar skattebetalarnas intressen. Därför bör dåliga tillgångar endast övertas i samband med kapitaltillskott, där även ägandet övertas. Med denna utgångspunkt utformades de svenska stödåtgärderna. I syfte att skydda spararna och minska risken för att institut skulle drabbas av stora uttag höjdes insättarskyddet till 500 000 kronor. Den 29 oktober 2008 antog riksdagen en stabilitetsplan och lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut (stödlagen). I denna plan för finansiell stabilitet har regeringen ett mandat från riksdagen att vidta nödvändiga åtgärder för att stödja det finansiella systemet. Som en del i stabilitetsplanen har en stabilitetsfond skapats, till vilken instituten betalar en årlig avgift med syfte att den finansiella sektorn på sikt ska bära sina egna kostnader för finansiell stabilitet.

Riksgäldskontoret har utsetts till regeringens stödmyndighet. Regeringen har beslutat tre huvudsakliga stödförordningar inom ramen för mandatet i stödlagen:

- Förordningen (2008:819) om statliga garantier till banker m.fl. Banker, bolåneinstitut och institut med betydande utlåning till kommuner ges möjlighet att mot en avgift låna medelfristigt med statlig garanti.

- Förordningen (2008:820) om statligt stöd till kreditinstitut. Staten får ge kapitaltillskott vid en allvarlig störning i det finansiella systemet.
- Förordningen (2009:46) om kapitaltillskott till solventa banker m.fl. I syfte att underlätta kreditgivningen kan solventa banker m.fl. ansöka om statligt kapitaltillskott.

Därutöver innefattar stödlagen möjligheter till tvångsinlösen av aktier i ett institut under vissa förutsättningar. En sådan förutsättning är att det är av synnerlig betydelse från allmän synpunkt och att institutet inte accepterar de villkor för stöd som Riksgäldskontoret erbjuder och Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut funnit skäligen. En annan situation då inlösen får ske är om institutets kapitalbas understiger en fjärdedel av det lagstadgade kravet.

I förarbetena till stödlagen (prop. 2008/2009:61) anges vissa principer som ska ligga till grund för stödåtgärderna. Det stöd som lämnas ska förenas med villkor i syfte att säkerställa att en sund incitamentsstruktur upprätthålls i vilken kreditinstitutets eget ansvar bevaras, att statens långsiktiga kostnader för stöd minimeras, att det i första hand är institutet och dess ägare som får stå för eventuella förluster samt att staten, om inte synnerliga skäl finns, ska få ersättning för sitt risktagande och del i den värdestegring i institutet som stödet föranleder. I syfte att motverka ett instituts benägenhet att engagera sig i riskfyllda verksamheter vidtas åtgärder riktade mot företagsledningens belöningssystem i samband med stödåtgärder. Staten har också, som tidigare nämnts, under vissa förutsättningar rätt att lösa in aktier i ett kreditinstitut, och därmed överta ägandet.

Som en del i stabilitetsplanen har en stabilitetsfond skapats till vilken instituten betalar en årlig avgift med syfte att den finansiella sektorn på sikt ska bära sina egna kostnader för finansiell stabilitet. Regeringens stabilitetspaket innebär ett tydliggörande av finanssektorns ansvar för den egna situationen. Den etablerade stabilitetsfonden, som i längden ska vara självfinansierad med avgifter från kreditinstituten, svarar mot de långsiktiga kostnaderna för krislösningar.

Under hösten och vintern 2009 kunde allt fler banker kunnat låna utan statliga garantier och i några länder, t.ex. USA, har bankerna även börjat betala tillbaka det statliga stödet. Sedan våren 2010 har dock krisen gått in i ett andra skede där de flesta länder

inom EU har alltför stora budgetunderskott och för hög stats-skuldsnivå. Detta förhållande gäller dock inte i Sverige.

Den svenska bankkrisen på 1990-talet

Sverige genomgick i början av 1990-talet en allvarlig kris som föranledde ett stort statligt åtagande i banksektorn. Det svenska ramverket för krishantering har sitt ursprung i hanteringen av 90-talskrisen. Bakomliggande orsaker till den krisen var bl.a. en snabb kreditexpansion och kraftig prisuppgång på den svenska kommersiella fastighetsmarknaden under slutet av 1980-talet till följd av förväntningar om låga realräntor och spekulering i stigande fastighetspriser. När utsikterna radikalt förändrades i kölvattnet av ett konjunkturfall och kraftigt stigande realräntor, började utlåningen mot säkerhet i kommersiella fastigheter att bli en alltmer omfattande förluskälla för bankerna. Allteftersom utländska bedömare ställde sig skeptiska till många svenska kreditinstitut blev deras finansieringssituation problematisk. Eftersom beroendet av upplåning på interbankmarknaderna i Sverige och utomlands var stort, bedömdes risken för en "bankpanik" som betydande.

Under hösten 1992 och första halvåret 1993 vidtog regeringen och riksdagen därför en rad extraordinära åtgärder för att säkra det finansiella systemets funktion och stabilitet. Regeringen bemyndigades att besluta om stödåtgärder med avsikten att minimera statens långsiktiga kostnader och återvinna utbetalt stöd. Staten garanterade därigenom att banker och vissa andra kreditinstitut kunde fullgöra sina förpliktelser i rätt tid, dvs. en allmän bankgaranti infördes, med undantag för aktiekapital och eviga förlagslån. Stöd i form av garantier, lån eller kapitaltillskott, utlovades till på sikt livskraftiga institut.

Riksdagen beslutade vidare att inrätta en särskild myndighet, Bankstödsnämnden, för att sköta stödsystemet och besluta om åtgärder. Under våren 1993 beslutade riksdagen lagen (1993:765) om statligt stöd till banker och andra kreditinstitut. Syftet med lagen var att säkerställa att överenskommelser om stöd kunde uppnås på de villkor som förutsatts i regelverket. En ny myndighet, Prövningsnämnden för bankstödsfrågor, inrättades vars uppgift var att pröva villkoren för statligt stöd. Lagstiftningen innebar vidare att staten hade rätt till inlösen av aktierna i ett institut enligt vissa förutsättningar. För en sparbank, föreningsbank eller ett hypo-

teksinstitut gällde att institutet kunde ställas under tvångsförvaltning. Bestämmelserna i lagen om statligt stöd till banker och andra kreditinstitut om möjlighet att pröva villkoren för statligt stöd och om inlösen och tvångsförvaltning var emellertid tidsbegränsade och upphörde att gälla år 1996. Det statliga stödet fyllde sin funktion att stabilisera banksystemet. Staten kunde allteftersom återvinna det stöd som getts.

En jämförelse mellan den globala finanskris som bröt ut 2008 och den svenska bankkrisen i början på 1990-talet visar på flera likheter, men också betydande skillnader. Båda kriserna har sitt ursprung i en överdriven långivning till fastighetssektorn. Även när det gäller de utlösande faktorerna finns likheter. I båda fallen var det sämre tillväxtutsikter och fallande fastighetspriser som påbörjade förloppet. Skillnaderna är emellertid större. Den globala spridningen och komplexiteten i den senaste krisen ledde till större förtroendeförluster. Marknaderna slutade på sina håll att fungera. En annan viktig skillnad är att svenska banker generellt inte haft några solvensproblem under den senaste krisen. I stället har deras finansieringsmöjligheter i mycket påverkats av problemen på de internationella marknaderna. Problemen har också varit koncentrerade till de banker som riskerade stora kreditförluster till följd av utvecklingen i Baltikum och Ukraina. Dessa banker har kunnat stärka sina kapitalbaser genom nyemissioner. Det extremt låga ränteläget har också allmänt bidragit till bankernas motståndskraft. För svenskt vidkommande är således skillnaderna mellan de båda finansiella kriserna stora när det gäller behovet av åtgärder och statens åtagande.

I ljuset av 1990-talets kris tillsattes Banklagskommittén för att utreda behovet av en reformerad rörelsereglering samt särskilda regler för situationer när en enskild bank har råkat i finansiella svårigheter. En ny rörelsereglering infördes i början av 2000-talet. Kommitténs betänkande Offentlig administration av banker i kris (SOU 2000:66) har tillsammans med utvecklingen av krisregleringsfrågor internationellt legat till grund för ett analys- och utvecklingsarbete i Regeringskansliet (Finansdepartementet). Någon ny reglering hade emellertid inte kommit på plats innan nästa kris inträffade.

I januari 2007 genomförde Internationella valutafonden (IMF) som ett led i ett s.k. artikel 4 förfarande, ett besök i Stockholm i syfte att bl.a. undersöka det svenska regelverket för att omhänderta finansiella kriser. IMF redovisar sina slutsatser om det svenska

regelverket i en promemoria som överlämnades till Finansdepartementet i mars 2007.

Behovet av översyn

Allmänt

Behovet av en översyn ska ses mot bakgrund av dels senare års globala finansiella systemkris, dels andra mer avgränsade bankkriser, som t.ex. den svenska 1990-talskrisen. Det nuvarande regelverket för krishantering togs fram under stor tidspress och baserades till stor del på krislagstiftningen från 1990-talet. Regelverket anpassades till den globala kris och brist på förtroende som genomsyrade hela det internationella finanssystemet.

Det finns därför skäl att göra en bred översyn av stödlagen för att säkerställa att den ger tillräckliga möjligheter att på ett effektivt sätt hantera olika slag av kriser på ett sätt som värnar skattebetalarnas intressen. Bland annat behövs en översyn av de lagstadgade möjligheterna för regeringen och berörda myndigheter att genom ett stegvis agerande hantera systemviktiga institut som befinner sig i olika grad av problem, inklusive möjligheten att överta ägandet och rekonstruera och avveckla banken. En sådan översyn ska säkerställa att regeringen och de berörda myndigheterna har tillräckliga och adekvata instrument för ett sådant stegvis agerande, bl.a. genom kapitaltillskott som kan konstrueras så att ett låneinstrument konverteras till eget kapital vid vissa situationer ("contingent capital"). Stöd enligt stödlagen kan lämnas endast när det är påkallat för att motverka en risk för allvarlig störning i det finansiella systemet i landet (systemrisk). Det finns dock behov av att även se över det regelverk som ska tillämpas för att avveckla banker och andra kreditinstitut vid en ordinarie process, närmare bestämt konkurslagen (1987:672) och bestämmelserna om likvidation av bankaktiebolag. Översynen ska göras för att säkerställa att dessa regelverk anpassas för att på ett effektivt sätt omhänderta finansiella institut vars avveckling inte anses innebära systemrisk eller av annan anledning inte får stöd enligt stödlagen. I översynen bör beaktas att konkurslagen i och för sig är tillämpbar på bankrörelse men att förfarandet enligt denna lag i praktiken inte fungerar för denna typ av rörelse.

Rekonstruktion m.m.

Översynen bör även omfatta möjligheterna till att rekonstruera finansiella företag. För närvarande är lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion inte tillämplig på finansiella institut.

Det bör övervägas hur reglerna om rekonstruktion bör utformas för att skapa de bästa möjliga förutsättningarna för motiverade rekonstruktioner med hjälp av den privata sektorn och privata medel. Ett exempel på en ordning som bör utredas för att underlätta en rekonstruktion är att skapa möjligheter att sätta ned icke säkerställda fordringar efter det att aktiekapitalet fullt ut skrivits ned (en s.k. bail in). Ett annat arrangemang som bör utredas är, som nyss nämnts, möjligheten till kapitaltillskott som kan konstrueras så att ett låneinstrument konverteras till eget kapital vid vissa situationer. Med sådana legala möjligheter kan förutsättningarna att genomföra en rekonstruktion med hjälp av den privata sektorn och privata medel öka. Det bör även långsiktigt kunna bidra till ökad marknadsdisciplin och minskat risktagande. Det kan också finnas skäl att överväga om staten vid ett övertagande har tillräckliga rättsliga instrument att tillgå för att med olika metoder, t.ex. försäljning av olika delar, uppstyckning där "inkrånmet" i en rörelse skiljs ut men banken i övrigt likvideras eller på andra sätt, effektivt genomföra en önskvärd rekonstruktion, avveckling eller försäljning. I detta sammanhang bör även EU-kommissionens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter beaktas (EUT C 244, 1.0.2004, s. 2). Även den pågående översynen av dessa riktlinjer bör beaktas.

Denna inriktning av utredningsarbetet ligger i linje med det internationella arbete och diskussioner som förs i EU, IMF och G20-gruppen om effektiv hantering av gränsöverskridande bankkriser. En effektiv hantering och reglering av institut med problem behöver ta hänsyn till de internationella aspekterna och till den gränsöverskridande verksamhet och företagsstruktur som numera präglar den finansiella sektorn i Sverige och internationellt. Det är nödvändigt att analysera och väga in de krav detta kan ställa på ett nationellt regelverk.

Stabilitetsfonden

En särskild komponent i det nuvarande regelverket är den ovan nämnda stabilitetsfonden. Fondens huvudsakliga syfte är att kreditinstituten själva långsiktigt ska bära kostnaderna för hanteringen av finansiella kriser. Att kreditinstitut finansierar stabilitetsfonden skapar en mer långsiktigt hållbar finansiering och stärker statsfinanserna inför framtida kriser. Kostnaderna för finansiell instabilitet internaliseras i högre utsträckning än vad som tidigare varit fallet på instituten. Detta bör i sin tur leda till minskade incitament för ett överdrivet risktagande. Stabilitetsfonden inrättades för att finansiera dels stödåtgärder enligt stödlagen, dels stödmyndighetens och prövningsnämndens förvaltningskostnader. För att tillföra stabilitetsfonden de medel som behövs har, utöver ett särskilt anvisat anslag på 15 miljarder kronor, en årlig stabilitetsavgift införts som ska betalas av samtliga kreditinstitut.

I förarbetena till stödlagen lovade regeringen att återkomma när det gäller stabilitetsavgiftens konstruktion. I det sammanhanget uttalades också att det i ett längre perspektiv fanns skäl att överväga på vilket sätt ett gemensamt system för stabilitetsfonden och insättningsgarantin kan bidra till en effektiv krishantering. Om systemen samordnades, skulle en enda avgift kunna tas ut från instituten och medlen användas på lämpligt sätt i en kris anpassat efter den situation som är för handen. Det pågår för närvarande ett harmoniseringsarbete på EU-nivå både avseende stabilitetsfonder och insättningsgarantisystem. Att på nationell nivå föregå detta arbete med en sammanslagning av stabilitetsfonden och insättningsgarantifonden är därmed inte lämpligt. Regeringen fortsätter att aktivt delta i beredningen av frågorna inom EU. Det är viktigt att resultatet av detta arbete beaktas vid utformningen och översynen av det svenska ramverket för krishantering.

Finansinspektionens befogenheter och ansvar

Finansinspektionens olika befogenheter och redskap att tidigt avvärja möjliga problem utgör den centrala förebyggande delen av en heltäckande reglering för att värna den finansiella stabiliteten. I en översyn av hela ramverket för krishantering behöver därför de medel Finansinspektionen har till sitt förfogande analyseras. Av särskild betydelse för ett regelverk för tidigt ingripande är Finans-

inspektionens möjlighet att under den s.k. Pelare II-regleringen (riskbedömning och tillsyn) göra en samlad kapitalbedömning som kan leda till högre kapitalkrav för ett enskilt företag. Utredningen bör undersöka behovet av ett förtydligande av Finansinspektionens mandat i ljuset av den ökade fokus som läggs på detta regelverk, bl.a. i samband med tillsynen över gränsöverskridande företag.

I det sammanhanget skulle en skyldighet för Finansinspektionen att under vissa förutbestämda förutsättningar (t.ex. olika kapitaltäckningsnivåer) vidta åtgärder, kunna vara av intresse ("prompt corrective action"). Sådana verktyg har tidigare inte bedömts nödvändiga i det svenska systemet, men behovet av dem bör nu utredas på nytt.

Riksbankens roll och ansvar

Under finanskrisen har Riksbanken varit en av huvudaktörerna genom sin likviditetsstödande roll och rollen att främja ett stabilt betalningssystem. En central fråga är villkoren och förutsättningarna för Riksbankens likviditetsstöd, inklusive vilka företag som kan få stöd, och behovet av eventuellt ändrade eller tydligare regler med beaktande av gällande instruktionsförbud. Här berörs bl.a. hur, i olika skeden av ett krisförlopp, Riksbankens roll och ansvar för krishantering relaterar till stödmyndighetens uppgifter och ansvar. I det sammanhanget bör också frågan om Riksbankens möjligheter att disponera över statspapper i syfte att bidra till en god marknadsfunktion övervägas. Därvid aktualiseras viktiga rättsliga frågor om förbudet mot monetär finansiering. När det gäller Riksbankens uppgifter att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende är det oklart vad som ingår i detta. Principiellt kan dock sägas att finansiell stabilitet förutsätter såväl fungerande betalningar som en effektiv kreditförsörjning i samhället. I det grundläggande uppdraget att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende ligger därför ett visst ansvar för det finansiella systemets stabilitet. Mot bakgrund av behovet av en tydlig rollfördelning mellan myndigheterna finns skäl att överväga Riksbankens ansvarsområde för den finansiella stabiliteten i förhållande till det ansvar Finansinspektionen har. Detta omfattar bl.a. vilka instrument som ska stå till bankens förfogande för att värna den finansiella stabiliteten, inklusive användningen av kassakrav som inte bara ett penningpolitiskt instrument, utan även som ett instrument för

finansiell stabilitet. Frågan ska också ses mot bakgrund av EU:s olika arrangemang för stabilitet, och att kassakrav inom eurozonen endast används i penningpolitiskt syfte. Inom ramen för en ny tillsynsstruktur har det tillskapats ett nytt organ på EU-nivå för makrotillsyn med uppgift att svara för en mer övergripande bevakning av stabilitet på makronivå och ge tidiga signaler om obalanser i ekonomin inklusive behov av åtgärder. Här förutses en viktig roll för bl.a. centralbankerna. Riksbankens och Finansinspektionens roller, uppgifter och verktyg i dessa sammanhang behöver fastläggas närmare.

Ansvarsfördelning och samarbete myndigheterna emellan

De olika regleringsområden och myndighetsfunktioner som ovan lyfts fram, utgör alla viktiga delar i ett ramverk för att värna den finansiella stabiliteten. Som framgått är det av lika stor betydelse att de enskilda delarna utgör ett sammanhängande system där de finansiella myndigheterna dels har tydligt definierade roller och ansvarsområden i en kris, dels har väl fungerande strukturer och regler för kommunikation och samordning. Lika viktigt är det att möjligheten till ansvarsutkrävande finns. Brister samspelet och samordningen mellan myndigheterna riskerar i sig effektiva legala ordningar att hanteras på ett icke optimalt sätt och krishanteringen i stort bli mindre effektiv. Detta framstår som särskilt viktigt i Sverige där det utöver de sedvanliga berörda myndigheterna nämligen Riksbanken, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet) numera finns en särskild stödmyndighet (Riksgäldskontoret). Mellan dessa myndigheter finns en överenskommelse om samarbete i stabilitets- och krishanteringsfrågor samt en ordning för samråd i det s.k. stabilitetsrådet. Erfarenheterna från finanskrisen visade på vikten av löpande och periodvis täta samråd för informationsutbyte och gemensamma bedömningar. En central bedömningsfråga och grund för många av myndigheternas åtgärder är då om den finansiella stabiliteten är hotad och systemrisker föreligger. Det finns skäl att överväga om en författningsreglering av begreppet finansiell stabilitet bör införas.

Vid tidpunkten för stödlagens ikraftträdande ansåg regeringen att det var mest ändamålsenligt att utse Riksgäldskontoret till stödmyndighet. Det finns nu anledning att se över om de uppgifter som ska utföras av stödmyndigheten alljämt ska handhas av

Riksgäldskontoret. Kommittén ska därför se över alternativen till den nuvarande ordningen och mot bakgrund av sina slutsatser i övrigt lämna förslag på vad som är mest effektivt ur organisationssynpunkt.

Andra viktiga frågor är om möjligheterna till ett effektivt informationsutbyte är fullt tillgodosedda liksom behovet av sekretess i olika avseenden. En effektiv myndighetsutövning i samband med finansiella kriser aktualiserar också frågor om hur myndighetsbeslut ska kunna ges en reell och effektiv prövning, inklusive möjligheten till inhibition.

Pågående arbete på global nivå och inom EU

Ett övergripande förhållande som alltmer påverkar den nationella krisregleringen och som måste beaktas är att krishantering sällan kan ske isolerat från omvärlden. Detta följer av den finansiella sektorns gränsöverskridande företagsstruktur men också av de betydande kopplingar som normalt finns mellan olika institut. Erfarenheterna från finanskrisen har tydliggjort behovet av dels ett mer samordnat internationellt arbete för effektivare krishantering, dels mer likartade legala ordningar och befogenheter för ansvariga myndigheter. Som ovan nämnts pågår inom EU ett omfattande analys- och beredningsarbete i detta syfte men även i andra globala forum, bl.a. Baselkommittén och G20, diskuteras dessa frågor. I juni 2010 kom G20-länderna överens om att utforma och implementera ett system för hantering av finansiella institut i kris som inte förutsätter att skattebetalarnas medel ska användas för att finansiera bankernas förluster. Kommissionen har därefter i ett meddelande som offentliggjordes den 20 oktober 2010 presenterat ett förslag till ett omfattande framtida EU-ramverk för hanteringen av banker och vissa investeringsbolag i kris. Förslaget syftar bl.a. till att säkerställa ett sunt beteende på den finansiella marknaden och minska sannolikheten för att det uppstår finansiella kriser, samt minska risken för att skattebetalarna får bära de kostnader som normalt uppstår i en finansiell kris. Förslaget innehåller bl.a. åtgärder för att förbättra och förstärka tillsynsmyndigheternas befogenheter att med olika verktyg tidigt ingripa mot institut som har finansiella problem, samt skapa ett trovärdigt regelverk för att rekonstruera och avveckla systemviktiga institut. Kommissionen avser att följa upp meddelandet med ett lagstiftningsförslag i juni

2011. Av särskild relevans för ett kommande svenskt regelverk är vidare den nya tillsynsstruktur som nu etableras inom EU med bl.a. ökat fokus på preventiva åtgärder mot hotande obalanser och risker för den finansiella stabiliteten.

Frågor om särskilda avgifter för att finansiera statliga kostnader vid finansiella kriser diskuteras också närmare inom EU och i internationella finansiella forum. Kommissionen har i maj 2010 lagt fram riktlinjer om införande av harmoniserade nationella stabilitetsfonder. Kommissionen presenterade under juli 2010 ett förslag till omarbetat insättningsgarantidirektiv. Kommissionens ansats är att såväl stabilitetsfonder som insättningsgarantifondernas finansiering och användning ska harmoniseras inom EU. Fonderna ska hållas åtskilda. Kommittén ska beakta den internationella utvecklingen i dessa frågor.

För svensk del kommer det internationella samarbetet i praktiken i mycket att knytas till den nordisk-baltiska regionen som utgör hemmamarknad för de större svenska bankgrupperna. Den träffade överenskommelsen om samarbete i krishanteringsfrågor mellan ländernas finansdepartement, tillsynsmyndigheter och centralbanker kan sägas utgöra ett mer detaljerat samarbetsåtagande i förhållande till det som finns inom hela EU.

Andra aspekter

En reglering för effektiv krishantering är ett brett och komplext regleringsområde som berör alla finansiella myndigheter. Till bilden hör de problem med oförsiktigt och överdrivet risktagande (s.k. moral hazard) som följer av att staten i slutändan alltid måste tillförsäkra en nödvändig stabilitet i det finansiella systemet.

Det nya regelverket behöver även spegla en viktig balansgång mellan å ena sidan att minska en uppbyggnad av risker som kan leda till framtida finansiella kriser, och å andra sidan att inte hämma kreditgivningen till hushåll och företag och därmed försämra den ekonomiska utvecklingen. Det är viktigt att den balansen finns i åtanke såväl i EU som i Sverige när nya regleringsansatser övervägs och föreslås.

Prövningsnämnden

Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut inrättades genom stödlagen. Prövningsnämnden prövar tvister som rör avtal om stöd enligt stödlagen och inlösen av aktier i ett kreditinstitut. Prövningsnämndens beslut är inte möjliga att överklaga. Det är uppenbart att de frågor som kan prövas av prövningsnämnden typiskt sett kräver en skyndsam behandling. Förfarandereglererna för nämnden har därför utformats med utgångspunkt i förvaltningsprocesslagen. Enligt lagmotiven skapas på detta sätt förutsättningar för ett snabbt och flexibelt förfarande. Hittills har bara ett ärende förts till prövningsnämnden. Någon egentlig erfarenhet av om ordningen med en särskild inrättad nämnd är den mest lämpliga och robusta ordningen för hanteringen av nämnda slag av tvister saknas därför. Det ärende som nu finns hos prövningsnämnden gäller värderingen av aktierna i ett stödmottagande kreditinstitut. Ärendet anhängiggjordes hos prövningsnämnden för ca två år sedan. Det kan utifrån detta ärende sättas i fråga om avgränsningen av de tvister som ska kunna prövas av prövningsnämnden är optimal och om inte åtminstone vissa av frågorna i stället borde hanteras av domstol eller genom ett skiljemannaförfarande.

Uppdrag

Utgångspunkter

Ett antal principer och förutsättningar ska ligga till grund för kommitténs arbete. Det övergripande syftet är att säkerställa att regelverket är utformat så att olika slag av finansiella kriser i första hand kan mildras genom förebyggande åtgärder, och i andra hand innehåller åtgärder som effektivt kan lösa en kris samtidigt som skattebetalarnas intressen värnas. Insättarna ska skyddas främst genom en väl fungerande insättningsgaranti. Regelverket måste även ta hänsyn till den gränsöverskridande verksamhet som präglar de större finansiella instituten samt den krisreglering som utvecklas i EU och i övrigt diskuteras på global nivå.

Ett statligt ingripande på finansmarknadsområdet ska motiveras utifrån riskerna i det finansiella systemet och de problem som det kan medföra för hela ekonomin. Samtidigt är det viktigt att det är kreditinstituten själva, och framför allt dess aktieägare och andra som har skjutit till riskkapital, som i första hand ska bära eventuella

förluster. Detta minskar problemen med oönskat risktagande. En grundläggande utgångspunkt för den svenska krishanteringen är att staten inte tar över administrationen av en bank utan att samtidigt överta ägandet. I de fall staten finansierar en krisåtgärd ska staten även ha del av ett eventuellt positivt utfall. De långsiktiga kostnaderna för staten och samhällsekonomin i övrigt ska minimeras och de insatser som staten gör ska kunna återfås så långt som möjligt. En fortsatt uppbyggnad av stabilitetsfonden utgör ett viktigt instrument för att finansiera de långsiktiga kostnaderna för krislösningar, och gör att kostnader för finansiell instabilitet i en högre grad internaliseras av kreditinstituten. Ett instituts benägenhet att engagera sig i riskfyllda verksamheter påverkas vidare starkt av de incitaments- och belöningssystem som gäller för instituten. Olämpligt utformade kan dessa leda till kortsiktighet, ett osunt ekonomiskt agerande och ett oönskat riskbeteende. Detta är negativt från stabilitetssynpunkt och ska beaktas i kommitténs arbete. Kommittén ska också utifrån ett konsumentperspektiv ta hänsyn till hur förbättrad transparens och informationsgivning kan säkerställa konsumenternas förtroende för det finansiella systemet. Alla åtgärder syftar till att återskapa och bibehålla förtroendet för det finansiella systemet, utan att i onödan hämma kreditgivning och långsiktigt hållbar tillväxt. Ett krav på hög transparens både från institut och myndigheter om problem men också om viktiga och planerade åtgärder ska därvid beaktas.

Ett regelverk för finanskrishantering

Kommittén ska analysera och dra slutsatser av hanteringen av den senaste finansiella krisen såväl i Sverige som internationellt. Vidare ska kommittén mot den bakgrunden, och som utgångspunkt för arbetet, göra en översyn av och analysera det nuvarande regelverket för krishantering, inte minst möjligheten att vidta preventiva åtgärder i syfte att undvika att institut får problem och begränsa spridningen av en finansiell kris och föreslå förbättringar i det nuvarande svenska regelverket. Översynen ska även innehålla förslag på om det nuvarande regelverket vid en ordinarie process, närmare bestämt konkurslagen och bestämmelserna om likvidation av bankaktiebolag, bör anpassas för att på ett mer effektivt sätt omhänderta finansiella institut vars tillstånd inte anses utgöra risk för allvarlig störning av det finansiella systemet. Utgångspunkten ska

vara att de generella reglerna ska vara tillämpliga även beträffande dessa institut om det inte finns tungt vägande skäl för en särskild reglering.

Den kommande regleringen ska stå i överensstämmelse med allmänna insolvensrättsliga principer, som t.ex. principen om att borgenärer ska behandlas lika, såvida det inte finns tungt vägande skäl för annat. Kommittén ska analysera ansvarsfördelningen och samspelet mellan Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet) samt möjligheten till ansvarsutkrävande. Det senare är viktiga aspekter i analysen av ansvarsfördelning och verktyg i krishantering. Givet det övergripande syftet att värna stabiliteten och skattebetalarnas intressen har regeringen en central och viktig roll i all krishantering. En förutsättning för en effektiv krishantering är att ansvarsområdena är tydligt angivna och ändamålsenligt utformade i författningar. Kommittén ska beakta hur den nationella regleringen för myndigheterna ska anpassas för att fungera för institut med gränsöverskridande verksamhet och hur regelverket är förenligt med det arbete som pågår på global nivå och inom EU, liksom med EUF-fördragets regler om statligt stöd (artiklarna 107-109), bl.a. EU-kommissionens riktlinjer och meddelanden beträffande statliga stödåtgärder till förmån för institut med anledning av den globala finanskrisen.

Kommittén ska även analysera och föreslå förbättringar vad gäller regelverket för Finansinspektionens ingripanden för att i tid avvärja uppkommande stabilitetsproblem, bl.a. avseende kapitaltäckningsregelverkets Pelare II, och om det i lag ska anges att vissa åtgärder ska vara påkallade i vissa situationer. Sådana åtgärder ("prompt corrective action") bör utredas i skenet av den senaste finansiella krisen. Det måste dock säkerställas att regelverket blir tillräckligt flexibelt för att fungera effektivt i en kris.

Kommittén ska utreda om det ytterligare behöver förtydligas att utgångspunkten i all krishantering är att värna den finansiella stabiliteten och skattebetalarnas pengar, bl.a. bör det utredas om det i stödmyndighetens instruktion bör skrivas in att detta är syftet.

Kommittén ska även överväga om en författningsreglering av begreppet finansiell stabilitet bör införas.

Kommittén ska också analysera och föreslå förbättringar vad gäller regelverket för Riksbankens krishantering och hur detta regelverk förhåller sig till instruktionsförbudet och unionsrätten i övrigt. I det sammanhanget ska villkor och förutsättningar för lik-

viditetsstöd utredas liksom frågan om vem som avgör solvens- och likviditetsproblem. Det ska även övervägas hur Riksbankens kris- hantering relaterar till stödmyndighetens hantering i olika skeden av ett krisförlopp.

Kommittén ska även överväga hur Riksbankens uppgifter för finansiell stabilitet kan tydliggöras inklusive frågan om ansvaret för stabilitet på makronivå bl.a. i förhållande till Finansinspektionens uppgifter. EU:s olika arrangemang för stabilitet inklusive nya tillsynsstruktur ska beaktas i det sammanhanget. Kommittén ska se över de verktyg Riksbanken och Finansinspektionen har i sin stabilitetsfrämjande roll och vid behov föreslå författningsändringar.

Om staten går in med kapitaltillskott i en bank eller annat kreditinstitut som har allvarliga ekonomiska problem, kan staten överta ägandet av institutet. Därigenom får staten del av de eventuella framtida värdestegringar i institutet som kapitaltillskottet och övertagandet kan resultera i. Vid ett statligt övertagande av ägandet kan dessutom en snabb rekonstruktion av institutet genomföras. Det är också ett effektivt sätt att motverka problem med oönskat riskbeteende. Är institutets ägare medvetna om att staten har en möjlighet att ta över ägandet och byta ut ledningen, samtidigt som det innebär att ägarna själva får bära förlusterna, så minskar deras vilja till överdrivet risktagande i institutets verksamhet. Kommittén ska därför utreda om möjligheterna för staten att under vissa förutsättningar överta ägandet vid en rekonstruktion och avveckling är tillräckligt starka för att säkerställa att inget institut kan få orätmätiga fördelar på det allmännas eller andra borgenärsers bekostnad, samt att de åtgärder som föreslås inte snedvrider konkurrensen på marknaden. Kraven på rättsäkerheten för aktieägare och andra intressenter måste dessutom beaktas.

Vidare behövs en översyn av de lagstadgade möjligheterna som säkerställer att regeringen och berörda myndigheter har tillräckliga och adekvata instrument för att genom ett stegvis agerande effektivt hantera institut som befinner sig i olika grader av ekonomiska problem. I ett sådant stegvis förfarande behöver de lagstadgade möjligheterna för staten att ge kapitaltillskott i form av ett låneinstrument som konverteras till kapital vid vissa situationer utredas. I översynen ingår också att utreda och överväga kompletterande verktyg för att effektivt och till låga statliga kostnader genomföra en lämplig rekonstruktion och avveckling av ett institut med ekonomiska problem, bl.a. genom möjligheten att även fordringar utan säkerhet till viss del ska kunna påverkas. Kommittén ska också

utreda om stödmyndighetens uppgifter alljämt ska skötas av Riksgäldskontoret.

Sekretess

Kommittén ska vidare se över om nuvarande sekretessbestämmelser ger myndigheterna, inklusive Regeringskansliet, möjlighet till ett effektivt informationsutbyte dels mellan myndigheterna, dels mellan motsvarande utländska myndigheter. För att detta ska fungera är det viktigt att det finns en väl avvägd sekretess dels för den information som utväxlas mellan myndigheterna inom ramen för löpande tillsyn och övervakning eller i samband med en finansiell kris, dels för information som rör myndigheternas krisberedskap och krishantering. En analys av reglerna om informationsutbyte och sekretess för de berörda myndigheterna behöver därför göras.

Riskdifferentierad avgift

Kommittén ska utreda och föreslå ett system för stabilitetsfonden med en riskdifferentierad avgift.

Som ovan beskrivits inrättades genom stödlagen en stabilitetsfond för att finansiera statliga kostnader i samband med stödåtgärder. Fonden tillförs medel genom en årlig stabilitetsavgift som betalas av samtliga kreditinstitut. Avgiften tas ut som en fast procentsats (0,036 procent) på ett underlag som består av förpliktelserna i den avgiftsskyldiges balansräkning, med avdrag för vissa koncernlån och efterställda skulder. Avgiften betalas fr.o.m. 2009. Endast halv avgift togs ut åren 2009 och 2010.

Med en riskavspiegande avgift minskar institutens benägenhet att ta risk, och institut som troligare kommer att orsaka systemet kostnader får betala en högre avgift. Avgiften ska fånga riskerna i institutens verksamhet inklusive ersättningsprinciper samt hur väl tillgångar och skulder är matchade, liksom om det finns förpliktelser utanför balansräkningen. Som angetts tidigare kan olämpligt utformade incitaments- och belöningsystem leda till kortsiktighet och ett osunt ekonomiskt agerande. Detta är negativt från stabilitetssynpunkt och ska beaktas vid utformningen av avgiften. Översynen ska innehålla en utvärdering av om det nuvarande avgiftsunderlaget är ändamålsenligt utformat. Vidare ska kommittén utvärdera för- och nackdelar med en målsatt nivå för stabilitetsfonden.

Frågan om särskilda avgifter för att finansiera statliga kostnader vid finansiella kriser diskuteras närmare i EU och i globala internationella finansiella forum. Kommittén ska beakta den internationella utvecklingen i frågan.

Överprövning av myndighetsbeslut

Kommittén ska analysera regelverket för överprövning av myndighetsbeslut som av finansiella stabilitetsskäl måste kunna gälla omedelbart. Detta har tidigare uppmärksammats när det gäller överklaganden av Finansinspektionens beslut och då särskilt vid beslut om återkallelse av tillstånd eller koncession.

Prövningsnämnden

Kommittén ska överväga om ordningen med en särskild inrättad prövningsnämnd för tvister som rör statligt stöd till och inlösen av aktier i kreditinstitut i ett framtida regelverk för hantering av finansiella kriser är ändamålsenlig. Om kommittén kommer fram till att denna ordning bör behållas, ska den se över vilka tvistefrågor som alltjämt bör prövas av prövningsnämnden.

Författningsförslag

Kommittén ska utarbeta nödvändiga författningsförslag i de avseenden kommittén kommer fram till att regelverken behöver ändras. Regelverken ska vara förenliga med EU-rätten. Det är därför av stor vikt att rättsutvecklingen inom EU beaktas.

Konsekvensbeskrivningar

De ekonomiska konsekvenserna för instituten och för kunderna av de förslag som lämnas ska redovisas. I den mån förslagen innebär ökade kostnader för staten ska förslag till finansiering lämnas. Förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning ska beaktas liksom Regelrådets anvisningar vad avser förslagets påverkan på institutens administration.

Samråd och redovisning av uppdraget

Kommittén ska i sitt arbete samråda med berörda myndigheter och organisationer. De myndigheter som främst berörs är Riksbanken, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och Regeringskansliet (främst Finansdepartementet).

Kommittén ska hålla sig informerad om arbetet inom Finansdepartementet om insättningsgarantin samt om departementets arbete i EU avseende krisreglering.

Uppdraget ska redovisas senast den 15 augusti 2012.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2012:81

Tilläggsdirektiv till Finanskriskommittén (Fi 2011:02)

Beslut vid regeringssammanträde den 19 juli 2012

Förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 3 februari 2011 att tillsätta en kommitté som ska göra en översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser (dir. 2011:6). Kommittén har tagit namnet Finanskriskommittén. Det övergripande syftet är att förbättra regelverket så att framtida finansiella kriser i första hand kan mildras genom förebyggande åtgärder och i andra hand lösas på ett effektivt sätt. Samtidigt ska skattebetalarnas intressen värnas och allmänhetens förtroende för det finansiella systemet säkerställas. En viktig del av kommitténs arbete består i att beakta hur den nationella regleringen är förenlig med det arbete som pågår inom EU när det gäller krishantering av banker. Enligt utredningens direktiv skulle uppdraget redovisas senast den 15 augusti 2012.

Utredningstiden förlängs. Kommittén ska i stället redovisa ett delbetänkande senast den 31 december 2012, som omfattar samtliga delar av uppdraget förutom de som rör genomförandet av det s.k. krishanteringsdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv om inrättande av en ram för återhämtning och rekonstruktion av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 77/91/EEG och 82/891/EG och direktiven 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG och 2011/35/EG samt förordning (EU) nr 1093/2010). Uppdraget i övrigt ska slutredovisas senast den 31 maj 2013.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2013:60

Tilläggsdirektiv till Finanskriskommittén (Fi 2011:02)

Beslut vid regeringssammanträde den 23 maj 2013

Förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 3 februari 2011 att tillsätta en kommitté som ska göra en översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser (dir. 2011:6).

Kommitténs uppdrag skulle enligt de ursprungliga direktiven redovisats senast den 15 augusti 2012. Regeringen beslutade den 19 juli 2012 att uppdraget i stället skulle redovisas i ett delbetänkande senast den 31 december 2012 och att uppdraget i övrigt skulle slutredovisas senast den 31 maj 2013 (dir. 2012:81). Kommittén lämnade i januari 2013 delbetänkandet Att förebygga och hantera finansiella kriser (SOU 2013:6).

Utredningstiden förlängs ytterligare. Uppdraget ska i stället slutredovisas senast den 31 december 2013.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2013:124

Tilläggsdirektiv till Finanskriskommittén (Fi 2011:02)

Beslut vid regeringssammanträde den 19 december 2013

Förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 3 februari 2011 att tillsätta en kommitté som ska göra en översyn av regelverket för hantering av finansiella kriser (dir. 2011:6).

Kommitténs uppdrag skulle enligt de ursprungliga direktiven redovisats senast den 15 augusti 2012. Regeringen beslutade den 19 juli 2012 att uppdraget i stället skulle redovisas i ett delbetänkande senast den 31 december 2012 och att uppdraget i övrigt skulle slutredovisas senast den 31 maj 2013 (dir. 2012:81). Kommittén lämnade i januari 2013 delbetänkandet Att förebygga och hantera finansiella kriser (SOU 2013:6). Regeringen beslutade den 23 maj 2013 att förlänga tiden för slutredovisning av uppdraget till senast den 31 december 2013.

Utredningstiden förlängs nu ytterligare. Uppdraget ska i stället slutredovisas senast den 30 juni 2014.

(Finansdepartementet)

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/59/EU

av den 15 maj 2014

om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Finanskrisen har visat att det finns en klar brist på lämpliga verktyg på unionsnivå för att effektivt hantera kreditinstitut med osunda finanser eller fallissemang och värdepappersföretag (nedan kallade institut). Sådana verktyg behövs särskilt för att förebygga insolvens, eller när insolvens är ett faktum, för att minska de negativa följdverkningarna genom att bevara systemviktiga funktioner inom det berörda institutet. Under krisen var dessa problem en viktig orsak till att medlemsstater tvingades rädda institut med hjälp av skattebetalarnas pengar. Målet för en trovärdig återhämtnings- och resolutionsram är att i största möjliga utsträckning förebygga behovet av sådana åtgärder.
- (2) Finanskrisen var systematisk i den bemärkelsen att den påverkade tillgången till finansiering för en stor del av kreditinstitutet. För att undvika fallissemang, med följder för hela ekonomin, kräver en sådan kris åtgärder som syftar till att säkra tillgången till finansiering på likvärdiga villkor för alla kreditinstitut som annars är solventa. Sådana åtgärder innebär likviditetstöd från centralbanker och garantier från medlemsstater för värdepapper som emitterats av solventa kreditinstitut.
- (3) Unionens finansiella marknader är mycket integrerade och inbegriper många institut med stor gränsöverskridande verksamhet. Om ett institut med gränsöverskridande verksamhet fallerar, torde detta påverka de finansiella marknadernas stabilitet i de olika medlemsstater där det är verksamt. Medlemsstaternas oförmåga att ta kontroll över ett institut på obestånd och försätta det i resolution på ett sätt som effektivt förhindrar omfattande systemskador kan undergräva medlemsstaternas ömsesidiga förtroende och den inre marknads trovärdighet när det gäller finansiella tjänster. De finansiella marknadernas stabilitet är därför en väsentlig förutsättning för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion.

⁽¹⁾ EUT C 39, 12.2.2013, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 44, 15.2.2013, s. 68.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 6 maj 2014.

- (4) På unionsnivå finns det för närvarande ingen harmonisering av resolutionsförfaranden för institut. För institut använder vissa medlemsstater samma förfaranden som för andra företag som fallerat, i vissa fall anpassade till institut. Mellan medlemsstaterna finns det betydande materiella och formella skillnader mellan lagar och andra författningar om insolvens för institut. Dessutom har finanskrisen visat det faktum att de allmänna insolvensförfarandena för företag inte alltid är lämpliga för institut, eftersom de inte alltid medger tillräckligt snabba ingrepp, fortsatt fungerande kritiska funktioner inom institut och bevarad finansiell stabilitet.
- (5) Därför behövs det en ordning som ger myndigheter en trovärdig uppsättning verktyg för att ingripa tillräckligt tidigt och snabbt i institut med osunda finanser eller på obestånd, så att deras kritiska finansiella och ekonomiska funktioner kan fortsätta, samtidigt som det innebär att institutens fallissemang minimalt påverkar ekonomin och det finansiella systemet. Ordningen bör säkerställa att aktieägare bär förluster först och att borgenärer bär förluster efter aktieägare, under förutsättning att ingen borgenär åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med den princip om "inte sämre villkor för borgenär" som anges i detta direktiv. Med nya befogenheter bör myndigheterna t.ex. kunna säkra oavbruten tillgång till insättningar och betalningstransaktioner, vid behov sälja bärkraftiga delar av institutet och fördela förluster på ett rimligt och förutsägbart sätt. Med de målen bör en destabilisering av finansiella marknader kunna undvikas och skattebetalarnas kostnader minimeras.
- (6) Den pågående översynen av regelverket, särskilt förstärkningen av kapital- och likviditetsbuffertar och bättre verktyg för makrotillsynspolitik, bör minska sannolikheten för framtida kriser och öka institutens motståndskraft mot ekonomisk stress, oavsett om detta orsakas av systemstörningar eller händelser som är specifika för det enskilda institutet. Det är dock inte möjligt att utforma ett regelverk eller tillsynsramar som kan hindra de instituten från att någonsin råka i svårigheter. Medlemsstaterna bör därför vara förberedda och ha lämpliga återhämtnings- och resolutionsverktyg för att hantera situationer med både systemkriser och enskilda institut som fallerar. Sådana verktyg bör innefatta mekanismer som gör det möjligt för myndigheterna att effektivt hantera institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla.
- (7) När sådana befogenheter utövas och åtgärderna vidtas bör de omständigheter under vilka fallissemang uppstår beaktas. Om problemet uppstår i ett enskilt institut och resten av det finansiella systemet inte berörs bör myndigheterna kunna utöva sina resolutionsbefogenheter utan större hänsyn till spridningseffekter. I ett skört läge bör dock större hänsyn tas för att undvika destabilisering av finansiella marknaderna.
- (8) Resolution av ett institut för att säkra dess fortlevnad kan som en sista åtgärd innebära statliga finansstabiliseringsverktyg, inbegripet tillfälligt offentligt ägande. Det är därför avgörande att utforma resolutionsbefogenheterna och finansieringsarrangemangen för resolution på ett sådant sätt att skattebetalarna blir förmånstagare till alla överskott som kan bli resultatet av att ett institut räddas tillbaka till stabil grund av myndigheterna. Ansvar och övertagande av risk bör åtföljas av en belöning.
- (9) Vissa medlemsstater har redan ändrat lagstiftningen och infört mekanismer för resolution av fallerande institut, och andra har meddelat sina avsikter att införa sådana mekanismer, om de inte antas på unionsnivå. Avsaknaden av gemensamma villkor, befogenheter och förfaranden för resolution av institut torde utgöra ett hinder för en väl fungerande inre marknad samt hindra samarbete mellan nationella myndigheter vid hanterandet av fallerande gränsoverskridande institutkoncerner. Så är särskilt fallet när olika angreppssätt gör att nationella myndigheter inte har samma kontrollmöjligheter eller möjligheter att försätta institut i resolution. Skiljaktiga resolutionsförfaranden kan göra att institutens finansieringskostnader påverkas olika i olika medlemsstater och snedvridda konkurrens mellan institut. Effektiva resolutionsförfaranden i alla medlemsstater krävs för att säkerställa att institutets etableringsfrihet på den inre marknaden inte begränsas av hemmedlemsstatens finansiella kapacitet att hantera institutens fallissemang.
- (10) Dessa hinder bör undanröjas och regler bör antas för att säkerställa att inremarknadsbestämmelserna inte åsidosätts. I detta syfte bör resolutionsregler för institut bli föremål för gemensamma harmoniserade minimiregler.

- (11) För att säkerställa överensstämmelse med gällande unionslagstiftning om finansiella tjänster och största möjliga finansiella stabilitet över hela spektrumet av institut, bör resolutionsordningen tillämpas på institut och med beaktande av tillsynskraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽²⁾. Ordningen bör också tillämpas på finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG⁽³⁾, finansiella holdingföretag med blandad verksamhet samt finansinstitut, om de senare är dotterföretag till ett institut eller till ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag med blandad verksamhet och som omfattas av tillsynen över moderbolaget på grundval av gruppbaserad tillsyn. Krisen har visat att om en företagsenhet i en koncern blir insolvent, kan detta snabbt påverka hela koncernens solvens och på detta sätt få sin egen systempåverkan. I de företagsenheternas fall bör myndigheter därför ha effektiva handlingsmöjligheter för att kunna förebygga spridningseffekter och utforma en heltäckande resolutionslösning för koncernen, i och med att en enskild företagsenhets fallissemang snabbt kan påverka hela koncernens solvens.
- (12) För att säkerställa en enhetlig rättslig ram bör centrala motparter enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012⁽⁴⁾ och värdepapperscentraler enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets kommande förordning om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler kunna omfattas av ett separat lagstiftningsinitiativ för att inrätta en återhämtnings- och resolutionsram för de företagsenheterna.
- (13) Användningen av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter enligt detta direktiv kan inkräkta på aktieägares och borgenärens rättigheter. Myndigheternas befogenhet att utan aktieägarnas medgivande överföra ett instituts aktier eller helt eller delvis överföra dess tillgångar till en privat köpare påverkar särskilt aktieägares äganderätt. Dessutom kan likabehandlingen av borgenärer påverkas av befogenheten att kunna besluta vilka skulder som ska lyftas ur ett fallerande institut, för att trygga fortsatt tillhandahållande av tjänster och undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Följaktligen bör resolutionsåtgärder endast vidtas i de fall där de är nödvändiga av hänsyn till allmänintresset, och alla eventuella ingrepp i aktieägares och borgenärens rättigheter till följd av resolutionsåtgärder bör vara förenliga med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*). I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och stå i proportion till de risker som hanteras och bör varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet.
- (14) Myndigheter bör beakta vilken art av affärsverksamhet som ett institut bedriver, dess aktieägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek, juridiska ställning och graden av sammanlänkning med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamheter, samt om institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem eller är underställt andra former av solidariskt ansvar, om det utför några investerings-tjänster eller driver någon verksamhet, och om dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansiella marknaderna, andra institut, finansieringsvillkor eller ekonomin i stort, i samband med återhämtnings- och resolutionsplaner, och vid användning av olika tillgängliga befogenheter och verktyg bör de säkerställa att ordningen tillämpas på ett lämpligt och proportionerligt sätt samt att de administrativa bördorna i samband med förpliktelsen att utarbeta återhämtnings- och resolutionsplaner minimeras. Innehållet och informationen som preciseras i detta direktiv och i dess bilaga sätter minimistandarden för institut med uppenbar systemrelevans, men myndigheterna är tillåtna att specifikt tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på återhämtnings- och resolutionsplanering och information för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. För ett litet institut med låg grad av sammanlänkning och komplexitet skulle en återhämtningsplan kunna begränsas till viss basinformation om dess struktur, utlösare för återhämtningsåtgärder och återhämtningsval. Om ett institut skulle tillåtas att bli insolvent
- (1) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).
- (2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).
- (3) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1).
- (4) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 7.2.2012, s. 1).

skulle resolutionsplanen kunna begränsas. Dessutom bör ordningen tillämpas så att finansiella marknaders stabilitet inte äventyras. Särskilt i situationer som kännetecknas av mer övergripande problem eller till och med tvivel om många instituts motståndskraft är det avgörande att myndigheterna beaktar spridningsriskerna av de åtgärder som vidtas avseende ett enskilt institut.

- (15) För att säkerställa behovet av snabba ingrepp, garantera oberoendet gentemot ekonomiska aktörer och undvika intressekonflikter bör medlemsstaterna välja offentliga administrativa myndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter att utföra resolutionsfunktionerna och resolutionsuppgifterna enligt detta direktiv. Medlemsstaterna bör se till att de resolutionsmyndigheterna får adekvata resurser. Att offentliga myndigheter utses bör inte utesluta delegering, under en resolutionsmyndighets ansvar. Det är dock inte nödvändigt att exakt föreskriva vilken eller vilka slags myndigheter medlemsstaterna bör utse till resolutionsmyndighet. Även om en harmonisering här kan underlätta samordningen, skulle den väsentligt inkräkta på medlemsstaternas författningar och förvaltningsystem. Tillräcklig samordning kan ändå uppnås med ett mindre inkräktande krav: att alla nationella myndigheter som handlägger resolution av institut bör vara företrädare i resolutionskollegier som samordnar över gränserna eller på unionsnivå. Medlemsstater bör därför fritt kunna välja vilka myndigheter som ska tillämpa de resolutionsverktyg och utöva de befogenheter som föreskrivs i detta direktiv. När en medlemsstat utser den myndighet som ansvarar för tillsyn över institut (nedan kallad *behörig myndighet*) till resolutionsmyndighet bör lämpliga strukturarrangemang finnas för att separera tillsyns- och resolutionsfunktionerna. Den separationen bör inte hindra resolutionsfunktionen från att få tillgång till all information som tillsynsfunktionen har tillgång till.
- (16) Med tanke på vilka konsekvenser ett instituts fallissemang kan få för en medlemsstats finansiella system och ekonomi och att offentliga medel kan krävas för en krislösning, bör finansministerierna eller andra relevanta ministerier i medlemsstaterna redan på ett tidigt stadium involveras i krishantering och resolution.
- (17) En effektiv resolution av institut eller koncerner som verkar över hela unionen kräver ett samarbete mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter inom tillsyns- och resolutionskollegier i alla led som omfattas av detta direktiv, från förberedandet av återhämtnings- och resolutionsplaner till institutets faktiska resolution. I händelse av oenighet mellan nationella myndigheter om beslut om institut som ska fattas i enlighet med detta direktiv, bör den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾ i de fall som anges i detta direktiv, som en sista utväg svara för medling. I vissa fall föreskrivs i detta direktiv bindande medling från EBA:s sida i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010. Sådan bindande medling förhindrar inte icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010 i andra fall.
- (18) När det gäller resolution av institut eller koncerner som verkar över hela unionen bör de beslut som fattas också syfta till att bevara den finansiella stabiliteten och minimera de ekonomiska och sociala effekterna i den medlemsstat där institutet eller koncernen verkar.
- (19) För att effektivt hantera fallerande institut bör myndigheterna ha befogenhet att vidta förberedande och förebyggande åtgärder.
- (20) Med hänsyn till utökningen av EBA:s ansvarsområden och uppgifter som följer av detta direktiv, bör Europaparlamentet, rådet och kommissionen säkerställa att tillräckliga personalresurser och finansiella medel ställs till förfogande utan dröjsmål. I detta syfte bör det förfarande för fastställande och genomförande av samt kontroll över dess budget som anges i artiklarna 63 och 64 i förordning (EU) nr 1093/2010 ta vederbörlig hänsyn till de uppgifterna. Europaparlamentet och rådet bör se till att högsta effektivitetsstandarder uppfylls.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (21) Det är viktigt att institut utarbetar och regelbundet uppdaterar återhämtningsplaner med åtgärder som de ska vidta för återställandet av sin finansiella ställning efter en betydande försämring. Planerna bör vara detaljerade och baseras på realistiska antaganden om en rad olika detaljerade och strikta scenarier. Kravet på att ta fram en återhämtningsplan bör dock tillämpas proportionerligt och återspegla institutets eller koncernens systemvikt och dess sammanlänknings-, även genom ömsesidiga garantiordningar. Sålunda bör det krävas att planen anger institutets finansieringskällor, även genom finansiering i form av ömsesidiga garantier eller skyldigheter, och i vilken utsträckning man rimligen kan påräkna koncernens stöd. Det bör krävas att institut lämnar in sina planer till behöriga myndigheter för en fullständig bedömning, inklusive av om planerna är heltäckande och om de i tid torde kunna återställa ett instituts bärkraft, även under perioder av allvarlig finansiell stress.
- (22) Återhämtningsplaner bör omfatta möjliga åtgärder som institutets ledning skulle kunna vidta när villkoren för tidigt ingripande är uppfyllda.
- (23) Vid bedömningen av huruvida åtgärder från den privata sektorn kan förhindra att institutet fallerar inom en rimlig tid bör den berörda myndigheten beakta effektiviteten av åtgärder för tidigt ingripande som vidtas inom den tidsram som bestäms i förväg av den behöriga myndigheten. När det gäller koncernåterhämtningsplaner bör potentiella följder av återhämtningsåtgärder i alla medlemsstater där koncernen verkar beaktas vid utarbetandet av planerna.
- (24) Om ett institut inte lägger fram en lämplig återhämtningsplan, bör de behöriga myndigheterna ha befogenhet att kräva att det vidtar åtgärder som är nödvändiga för att avhjälpa planens väsentliga brister. Det kravet kan påverka näringsfriheten som garanteras genom artikel 16 i stadgan. Begränsningen av denna grundläggande rättighet är dock nödvändig för att uppfylla målen om finansiell stabilitet. En sådan begränsning är särskilt nödvändig för att stärka institutens verksamhet och undvika att de växer för mycket eller tar alltför stora risker, utan att kunna hantera bakslag och förluster och återställa sin kapitalbas. Begränsningen är proportionerlig, eftersom den möjliggör förebyggande åtgärder i den utsträckning som är nödvändig för att ta itu med bristerna, och är därför förenlig med artikel 52 i stadgan.
- (25) Resolutionsplanering är en nyckelkomponent i effektiv resolution. Myndigheterna bör ha all nödvändig information för att identifiera kritiska funktioner och säkerställa att dessa kan upprätthållas. Innehållet i en resolutionsplan bör dock stå i proportion till institutets eller koncernens systemvikt.
- (26) Eftersom instituten har en unik kunskap om den egna verksamheten och de problem som kan uppstå i samband med denna, bör resolutionsmyndigheterna ta fram resolutionsplanerna bland annat på grundval av den information som tillhandahålls av det berörda institutet.
- (27) För att proportionalitetsprincipen ska kunna följas och en alltför stor administrativ börda ska kunna undvikas bör behöriga myndigheter och, när så är lämpligt, resolutionsmyndigheter ha möjlighet att, i de begränsade fall som anges i detta direktiv, från fall till fall bevilja undantag från de krav som avser utarbetande av återhämtnings- och resolutionsplaner. Sådana fall innefattar institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 21 i direktiv 2013/36/EU och institut som ingår i ett institutionellt skyddssystem i enlighet med artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013. I varje fall bör ett undantag endast beviljas på de villkor som anges i det här direktivet.
- (28) Med hänsyn till kapitalstrukturen för institut som är underställda en central företagsenhet bör, vid tillämpningen av detta direktiv, de instituten inte vara ålagda att var för sig upprätta separata återhämtnings- och resolutionsplaner enbart på grund av att den centrala företagsenheten som de är underställda står under direkt tillsyn från Europeiska centralbanken.

- (29) Resolutionsmyndigheter bör, på grundval av de berörda resolutionsmyndigheternas bedömning av möjligheterna till resolution, ha befogenhet att kräva ändringar av ett instituts eller koncerners struktur och organisation, direkt eller indirekt genom de behöriga myndigheterna, att vidta åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga för att minska eller undanröja väsentliga hinder för tillämpningen av resolutionsverktyg och säkerställa att berörda företagsenheter kan försättas i resolution. Alla instituts potentiella systempåverkan gör det viktigt att myndigheterna har möjlighet att försätta vilka institut som helst i resolution för att bevara den finansiella stabiliteten. Av hänsyn till rätten till näringsfriheten enligt artikel 16 i stadgan, bör myndigheternas bestämmanderätt begränsas till vad som är nödvändigt för att förenkla institutets struktur och drift och därmed underlätta dess resolution. Alla åtgärder som vidtas i detta syfte bör vara förenliga med unionsrätten. Åtgärder bör varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet och bör ytterst motiveras av allmänintresset av finansiell stabilitet. Dessutom bör en åtgärd inte gå utöver vad som är absolut nödvändigt för att uppnå de tänkta målen. Vid övervägandet av vilka åtgärder som ska vidtas, bör resolutionsmyndigheter beakta varningar och rekommendationer från Europeiska systemrisknämnden, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010⁽¹⁾.
- (30) Insatser för att åtgärda eller undanröja hinder för ett institut eller en koncerns resolution bör inte hindra dessa från att utöva sin etableringsfrihet enligt fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).
- (31) Återhämtnings- och resolutionsplaner bör inte förutsätta tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller utsätta skattebetalarna för risker för förluster.
- (32) Den koncernbehandling av återhämtnings- och resolutionsplanering som föreskrivs i detta direktiv bör tillämpas på alla institutkoncerner som står under gruppbaserad tillsyn, inbegripet företag som har ett förhållande till varandra enligt artikel 22.7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU⁽²⁾. Återhämtnings- och resolutionsplanerna bör beakta den relevanta koncernens finansiella och tekniska struktur samt dess affärsstruktur. Om enskilda återhämtnings- och resolutionsplaner för institut som ingår i en koncern utarbetas bör berörda myndigheter i största möjliga mån eftersträva samstämmighet med återhämtnings- och resolutionsplaner för resten av koncernen.
- (33) Som allmän regel bör gälla att koncernåterhämtnings- och koncernresolutionsplaner utarbetas för hela koncernen och att åtgärder i sådana anges med avseende på såväl ett moderinstitut som på samtliga enskilda dotterföretag som ingår i en koncern. De berörda myndigheterna bör i samverkan inom ett resolutionskollegium göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om bedömningen och antagandet av de planerna. I specifika fall där en enskild återhämtnings- respektive resolutionsplan har utarbetats bör tillämpningsområdet för den koncernåterhämtningsplan som bedömts av den samordnande tillsynsmyndigheten eller den koncernresolutionsplan som resolutionsmyndigheten på koncernnivå fattat beslut om emellertid inte omfatta de koncernenheter för vilka enskilda planer har bedömts eller utarbetats av de berörda myndigheterna.
- (34) När det gäller koncernresolutionsplaner bör de potentiella effekterna av resolutionsåtgärderna i alla medlemsstater där koncernen verkar särskilt beaktas vid utarbetandet av koncernresolutionsplanerna. Resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där koncernen har dotterföretag bör delta i utarbetandet av planen.
- (35) Återhämtnings- och resolutionsplaner bör när så är lämpligt inbegripa förfaranden för information till och samråd med anställda och deras representanter under hela återhämtnings- och resolutionsprocessen. I det avseendet bör i tillämpliga fall kollektivavtal eller andra arrangemang som arbetsmarknadens parter fastställt efterlevas, liksom nationell rätt och unionsrätten om fackföreningars och arbetstagarföreträdares deltagande i omstrukturerings av företag.

(1) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

(2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

- (36) Med tanke på hur känslig informationen i återhämtnings- och resolutionsplaner är bör sekretessbelagd information i dessa omfattas av sekretessbestämmelserna enligt detta direktiv.
- (37) De behöriga myndigheterna bör översända återhämtningsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna, som i sin tur bör översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de behöriga myndigheterna, så att samtliga berörda myndigheter är fullständigt informerade.
- (38) Finansiellt stöd från en företagsenhet i en multinationell koncern till en annan i samma koncern omfattas för närvarande av en rad begränsningar enligt vissa medlemsstaters nationella rätt. Syftet med dessa är att skydda varje företagsenhets borgenärer och aktieägare. Emellertid tar de ingen hänsyn till företagsenheter som ömsesidiga beroende inom en viss koncern. Det är därför lämpligt att uppställa villkor för finansiellt stöd mellan företagsenheter i multinationella institutkoncerner, för säkerställande av hela koncernens finansiella stabilitet utan att äventyra likviditeten eller solvensen i den koncernenhet som ger stödet. Finansiellt stöd mellan koncernenheter bör vara frivilligt och föremål för lämpliga skyddsåtgärder. Det är lämpligt att medlemsstaterna inte direkt eller indirekt förenar utövandet av etableringsrätten med villkor om att det finns ett avtal om finansiellt stöd. Bestämmelserna om koncerninternt finansiellt stöd i detta direktiv inverkar inte på avtalsgrundade eller lagstadgade ansvarssystem mellan institut som skyddar de medverkande instituten genom ömsesidiga garantier och motsvarande arrangemang. Om en behörig myndighet begränsar eller förbjuder koncerninternt finansiellt stöd och om koncernåterhämtningsplanen hänvisar till koncerninternt finansiellt stöd bör ett sådant förbud eller en sådan begränsning anses vara en väsentlig förändring som föranleder en översyn av resolutionsplanen.
- (39) Under återhämtningsfasen och fasen med tidigt ingripande enligt detta direktiv bör aktieägarna behålla fullt ansvar för och kontroll över institutet, utom när en tillfällig förvaltare utsetts av den behöriga myndigheten. De bör inte längre behålla sådant ansvar när institutet väl satts under resolution.
- (40) För att säkerställa bevarad finansiell stabilitet är det viktigt att behöriga myndigheter kan åtgärda ett instituts försämrade finansiella och ekonomiska situation, innan detta når en punkt där myndigheterna inte har något annat alternativ än att försätta det i resolution. I det syftet bör behöriga myndigheter ges befogenheter att ingripa tidigt, inklusive befogenheten att utse en tillfällig förvaltare för att antingen ersätta eller tillfälligt arbeta tillsammans med ett instituts ledningsorgan och verkställande ledning. Den tillfällige förvaltarens uppgift bör vara att utöva alla befogenheter som ges denne, i syfte att verka för lösningar som återställer institutets finansiella ställning. Till sättandet av den tillfällige förvaltaren får dock inte på otillbörligt sätt inkräkta på aktieägarnas eller ägarnas rättigheter eller avvika från formella förfarandekrav som fastställs i unionens eller medlemsstaternas bolagsrätt och bör följa unionens eller medlemsstaternas internationella skyldigheter när det gäller investeringskydd. Befogenheter att tidigt ingripa bör även inbegripa de som redan anges i direktiv 2013/36/EU för andra fall än tidigt ingripande och fall där det anses nödvändigt att återställa ett instituts finanser.
- (41) Resolutionsramen bör sörja för att finansinstitut träder i resolution i tid, innan det är insolvent och innan hela kapitalbasen förbrukats. Resolution bör inledas när en behörig myndighet, efter samråd med en resolutionsmyndighet, fastställer att ett institut faller eller sannolikt kommer att falla och att sådana alternativa åtgärder som anges i detta direktiv inom rimlig tid skulle kunna förhindra att det faller. I undantagsfall får medlemsstaterna föreskriva att inte bara den behöriga myndigheten utan även resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten, får avgöra huruvida ett institut faller eller sannolikt kommer att falla. Det faktum att ett institut inte uppfyller villkoren för auktorisation bör i sig inte motivera att det träder i resolution, särskilt om institutet fortfarande är, eller sannolikt är, bärkraftigt. Ett institut bör anses falla, eller sannolikt komma att falla inom den närmaste framtiden, när det bryter mot eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att bryta mot kraven för fortsatt auktorisation, när institutets tillgångar understiger eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att understiga dess skulder, när institutet är eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att vara oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning, eller när institutet kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom under de särskilda omständigheter som anges i detta direktiv. Enbart behovet av ett brådskande likviditetsstöd från en centralbank bör inte vara ett villkor som ger tillräckligt stöd för att ett institut är eller inom den närmaste framtiden kommer att bli oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning.

Om den faciliteten garanteras av en stat bör ett institut som utnyttjar en sådan facilitet bli föremål för reglerna om statligt stöd. För att bevara den finansiella stabiliteten, bland annat vid systembetingad likviditetsbrist, bör statliga garantier för centralbankers likviditetsfaciliteter eller statliga garantier för nyligen emitterade skulder för att avhjälpa en allvarig störning i en medlemsstats ekonomi inte utlösa resolution, förutsatt att ett antal villkor är uppfyllda. Särskilt bör de statliga garantiåtgärderna godkännas enligt regelverket om statligt stöd och bör inte vara en del av ett större stödpaket, och användningen av garantiåtgärderna bör vara strikt tidsbegränsad. Garantier för aktieägares fordringar bör förbjudas. När en garanti ges för nyligen emitterade skulder som inte är kapitalandelar bör medlemsstaten säkerställa att institutet ger tillräcklig ersättning för garantin. Dessutom bör tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd inte utlösa resolution i de fall där en medlemsstat, som en säkerhetsåtgärd, förvärvar en kapitalandel i ett institut, inbegripet i ett offentligägt institut, som uppfyller sina kapitalkrav. Detta kan till exempel vara fallet när ett institut på grund av utfallet av ett scenaribaserat stresstest eller motsvarande test som utförs av makrotillsynsmyndigheter som innehåller ett krav som syftar till upprätthålla finansiell stabilitet i samband med en systemkris, är tvunget att anskaffa nytt kapital men inte kan anskaffa kapital privat på marknaden. Ett institut bör inte anses falla eller sannolikt komma att falla av den enda anledningen att extraordinärt offentligt finansiellt stöd gavs innan detta direktiv trädde i kraft. Tillgång till likviditetsstöd, inbegripet akut likviditetsstöd från centralbanker, kan slutligen utgöra statligt stöd enligt reglerna om statligt stöd.

- (42) Vid en resolution av en koncern med gränsöverskridande verksamhet bör alla resolutionsåtgärder beakta de potentiella effekterna av resolutionen i alla de medlemsstater där institutet eller gruppen bedriver verksamhet.
- (43) Resolutionsmyndigheternas befogenheter bör även tillämpas på holdingföretag, om holdingföretaget faller eller sannolikt kommer att falla och även ett dotterföretag, inom unionen eller i ett tredjeland, faller eller sannolikt kommer att falla. Dessutom bör resolutionsmyndigheternas befogenheter också omfatta holdingföretaget, om ett eller flera institut som är dess dotterföretag uppfyller villkoren för resolution eller ett tredjelandsinstitut uppfyller villkoren för resolution i det tredjelandet och verktygen och befogenheterna för detta måste tillämpas på holdingföretaget för att kunna försätta ett eller flera av dess dotterföretag eller hela koncernen i resolution, detta gäller utan hinder av om holdingföretaget inte har fallerat eller sannolikt kommer att falla.
- (44) Om ett institut faller eller sannolikt kommer att falla, bör nationella resolutionsmyndigheter ha en harmoniserad minsta uppsättning verktyg och befogenheter för resolution. Användningen bör regleras av allmänna villkor, syften och allmänna principer. När resolutionsmyndigheten har fattat beslutet om att institutet ska bli föremål för resolution, bör normala insolvensförfaranden inte komma i fråga, utom i fall där de behöver kombineras med användningen av resolutionsverktyg och på initiativ av resolutionsmyndigheten. Medlemsstaterna bör kunna ge resolutionsmyndigheterna befogenheter och verktyg utöver dem som de har enligt detta direktiv. Användningen av de kompletterande verktygen och befogenheterna bör emellertid vara förenliga med principerna och målen för resolution enligt detta direktiv. Särskilt bör användningen av sådana verktyg eller befogenheter inte inkräkta på en effektiv resolution av gränsöverskridande koncerner.
- (45) För att undvika s.k. moralisk risk bör alla fallerade institut, oberoende av storlek och sammanlänknings, kunna utträda från marknaden utan att detta leder till systemstörningar. Ett fallerat institut bör i princip avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. Emellertid kan avveckling enligt sådana normala förfaranden äventyra den finansiella stabiliteten, tillhandahållandet av kritiska funktioner och inverka på insätterskyddet. I ett sådant fall är det högst sannolikt att det skulle föreligga ett allmänintresse i att försätta institutet i resolution och tillämpa resolutionsverktygen snarare än att använda normala insolvensförfaranden. Målen med resolution bör därför vara att säkerställa kontinuitet för kritiska funktioner för att undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten, för att skydda offentliga medel genom att minimera att fallerade institut förlitar sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd till fallerade institut och för att skydda garanterade insättare, investerare, kundmedel och kundtillgångar.
- (46) Det bör alltid övervägas att ett fallerat institut avvecklas genom normala insolvensförfaranden innan resolutionsverktyg tillämpas. Ett fallerat institut bör genom användning av resolutionsverktyg i största möjliga utsträckning drivas vidare med användning av privata medel. Detta kan antingen ske genom försäljning till eller sammanslagning med en privat köpare, genom att institutets skulder skrivs ned eller dess skulder konverteras till aktier för en rekaptalisering.

- (47) När resolutionsmyndigheter använder resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör de vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillse att resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med vissa principer, bl.a. att aktieägare och borgenärer bär en rimlig del av förlusterna, att ledningen i princip byts ut, att institutets resolutionskostnader minimeras och att borgenärer med samma förmånsrätt behandlas likvärdigt. I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass av förmånsrätt inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och varken direkt eller indirekt vara nationellt diskriminerande. När användningen av resolutionsverktyg även inbegriper beviljande av statligt stöd, bör ingripandena bedömas i enlighet med de relevanta bestämmelserna om statligt stöd. Statligt stöd kan bland annat förekomma, om resolutions- eller insättningsgarantimedel används för att bistå resolutionen av fallerade institut.
- (48) När resolutionsmyndigheterna tillämpar resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör de vid behov informera och samråda med de anställda och deras representanter. I tillämpliga fall bör kollektivavtal eller andra arrangemang som fastställs av arbetsmarknadens parter beaktas fullt ut i det avseendet.
- (49) Begränsandet av aktieägars och borgenärs rättigheter bör följa artikel 52 i stadgan. Resolutionsverktyg bör därför bara tillämpas på de institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla, och bara om det är nödvändigt för att tillgodose det allmänna intresset av finansiell stabilitet. I synnerhet bör resolutionsverktyg tillämpas om institutet inte kan avvecklas genom normala insolvensförfaranden och utan att destabilisera det finansiella systemet, om åtgärderna krävs för att trygga en snabb överföring och upprätthålla systemviktiga funktioner, och om det inte finns några rimliga utsikter till andra alternativa privata lösningar, inklusive kapitaltillskott från befintliga aktieägare eller någon tredje part, tillräckligt för att återställa institutets fulla bärkraft. Vid tillämpning av resolutionsåtgärder och utövandet av resolutionsbefogenheter bör dessutom proportionalitetsprincipen och särdragen i ett kreditinstituts juridiska form beaktas.
- (50) Inskränkandet av äganderätten bör inte vara oproportionerligt. Om aktieägare och borgenärer påverkas bör de inte drabbas av större förluster än vad de skulle ha burit om institutet hade avvecklats vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas. Om delar av tillgångarna hos ett institut under resolution överförs till en privat köpare eller en brobank, bör institutets återstående del avvecklas genom normala insolvensförfaranden. Aktieägare och borgenärer som blir föremål för institutets avvecklingsförfaranden bör skyddas, genom att vid avvecklingen vara berättigade att för sina fordringar inte få ut lägre belopp, eller kompensation, än vad de hade fått ut om hela institutet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.
- (51) För att säkra aktieägars och borgenärs rätt, bör tydliga skyldigheter fastställas för värderingen av tillgångar och skulder hos institutet under resolution och, i de fall där det krävs enligt detta direktiv, en värdering av hur aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats om hela institutet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden. Det bör vara möjligt att inleda en värdering redan under den tidiga ingripandefasen. Innan någon resolutionsåtgärd vidtas, bör en rättvis och realistisk värdering göras av institutets tillgångar och skulder. Sådana värderingar bör bli föremål för en rätt att överklaga endast tillsammans med resolutionsbeslutet. I de fall där det krävs enligt detta direktiv bör det dessutom, efter att resolutionsverktygen tillämpats, genomföras en efterhandsjämförelse mellan den behandling som aktieägare och borgenärer faktiskt fått och hur de skulle ha behandlats vid normala insolvensförfaranden. Om det konstateras att aktieägare och borgenärer som betalning, eller kompensation för, sina fordringar fått ut ett motsvarande lägre belopp än vad de hade erhållit vid normala insolvensförfaranden, bör de i de fall där det krävs inom ramen för detta direktiv ha rätt att få ut mellanskillnaden. I motsats till värderingen före resolutionsåtgärden bör det vara möjligt att bestrida den jämförelsen separat från resolutionsbeslutet. Medlemsstaterna bör ha frihet att besluta om förfarandet för hur utbetalning av eventuell mellanskillnad ska ske till aktieägare och borgenärer. Den eventuella mellanskillnaden bör betalas med hjälp av de finansiella arrangemang som fastställs i enlighet med detta direktiv.
- (52) Det är viktigt att förlusterna fastställs när institutet har fallerat. Värderingen av sådana instituts tillgångar och skulder bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden vid tidpunkten då resolutionsverktygen används. Värdet på skulderna bör dock inte påverkas av värderingen av institutets finansiella ställning. Det bör vara möjligt för resolutionsmyndigheterna att i brådskande fall skyndsamt värdera ett sådant instituts tillgångar eller skulder. Den värderingen bör vara provisorisk och tillämpas till dess att en oberoende värdering görs. De

bindande tekniska standarderna från EBA avseende värderingsmetoderna bör fastställa ett ramverk med principer som ska tillämpas vid utförandet av sådana värderingar och bör möjliggöra att olika specifika metoder tillämpas av resolutionsmyndigheter och, när så är lämpligt, oberoende värderare.

- (53) Det krävs skyndsamma och samordnade åtgärder för att behålla marknadsens förtroende och minimera spridnings-effekterna. När det har bedömts att ett institut fallerat eller sannolikt kommer att falla och det inte finns några rimliga utsikter att någon annan alternativ åtgärd från privata sektorn eller tillsynsätgård inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet fallerar, bör resolutionsmyndigheterna vidta lämpliga och samordnade resolutions-åtgärder i allmänhetens intresse utan dröjsmål. Resolutionsmyndigheter bör kunna vidta resolutionsåtgärder utan att först vara skyldiga att använda tidiga insatsbefogenheter, om omständigheterna för ett instituts fallissemang föranleder detta, särskilt i en eventuellt brådskande situation.
- (54) Resolutionsmyndigheterna bör när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de åtgärder som anges i resolutionsplanerna såvida resolutionsmyndigheterna inte, med beaktande av omständigheterna i fallet, gör bedömningen att målen skulle uppnås effektivare genom att vidta åtgärder som inte anges i resolutionsplanerna.
- (55) Resolutionsverktygen bör, om inget annat uttryckligen anges i detta direktiv, användas före eventuella offentliga kapitaltillskott eller motsvarande extraordinärt offentligt finansiellt stöd till ett institut. Detta bör emellertid inte förhindra användning av medel från insättningsgarantisystem eller resolutionsfonder för att absorbera förluster som insättare som omfattas av garantin eller diskretionärt undantagna borgenärer annars skulle ha drabbats av. Relevanta bestämmelser om statligt stöd bör i det avseendet följas vid användning av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, resolutionsfonder, eller insättningsgarantisystem, för att bistå resolutionen av fallerade institut.
- (56) Problem på finansiella marknader i unionen som uppstår till följd av systemomfattande händelser kan få negativa effekter på unionens ekonomi och medborgare. Därför bör resolutionsverktyg utformas och vara lämpliga för att möta en bred uppsättning av i hög grad oförutsägbara scenarier, med beaktande av att det kan vara en skillnad mellan ett enstaka institut i kris och en bredare systemomfattande bankkras.
- (57) När kommissionen bedömer statligt stöd enligt artikel 107 i EUF-fördraget genom de statliga stabiliseringsverktyg som avses i detta direktiv, bör den göra en separat bedömning huruvida de statliga stabiliseringsverktyg som anmälts inte strider mot någon relaterad bestämmelse i unionsrätten, inbegripet bestämmelser avseende minimiförlustabsorberingskravet på 8 % i detta direktiv, samt huruvida det föreligger en mycket exceptionell situation med en systemkras som motiverar tillgripandet av de verktygen enligt detta direktiv, och samtidigt säkerställa lika spelregler på den inre marknaden. I enlighet med artiklarna 107 och 108 i EUF-fördraget ska denna bedömning göras innan något statligt stabiliseringsverktyg får börja tillämpas.
- (58) Tillämpningen av statliga stabiliseringsverktyg bör vara budgetneutrala på medellång sikt.
- (59) Resolutionsverktygen bör omfatta en försäljning av verksamheten vid eller aktierna i institutet under resolution, inrättande av ett broinstitut, avskiljande av lönsamma tillgångar från osäkra eller underpresterande tillgångar hos det fallerade institutet samt skuldnedskrivning ("bail-in") för aktieägarna och borgenärerna.
- (60) Om resolutionsverktygen har använts för att överföra ett instituts systemviktiga tjänster eller bärkraftiga verksamhet till en företagsenhet med sunda finanser, exempelvis en privat köpare eller ett broinstitut, bör resten av verksamheten avvecklas, vilket bör ske inom en lämplig tidsram, med beaktande av behovet av att det fallerade institutet tillhandahåller tjänster eller bistår köparen eller broinstitutet vid fortsättandet av de verksamheter eller tjänster som överförts till dessa.

- (61) Verket för försäljning av verksamhet bör kunna ge myndigheterna möjlighet att avvätta institutet eller delar av dess verksamhet till en eller flera köpare, utan aktieägarnas medgivande. Vid tillämpningen av detta verktyg bör myndigheterna vidta åtgärder för saluföring av det institutet eller en del av dess verksamhet genom ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, och samtidigt eftersträva högsta möjliga försäljningspris. Om ett sådant förfarande på grund av sakens brådskande natur är omöjligt bör myndigheterna vidta åtgärder för att motverka skadliga effekter på konkurrensen och den inre marknaden.
- (62) Eventuella nettointkomster från överföringen av tillgångarna eller skulderna hos institutet under resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet bör komma institutet som blivit föremål för avvecklingsförfaranden till godo. Vid överförande av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet, bör eventuella nettointäkter från överföringen komma ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrumenten till godo. Intäkterna bör beräknas netto, efter avdrag för de kostnader som uppstått genom institutets fallissemang och resolutionsförfarandet.
- (63) För att i tid genomföra försäljningen av en verksamhet och skydda den finansiella stabiliteten bör, genom undantag från de tidsfrister och förfaranden som anges i direktiv 2013/36/EU och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU (¹), bedömningen av köparen av ett kvalificerat innehav göras i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget för försäljning av verksamhet i enlighet med det här direktivet.
- (64) Information beträffande saluföringen av ett fallerat institut och förhandlingarna med potentiella köpare före tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet är sannolikt systemviktig. För att säkerställa finansiell stabilitet är det viktigt att offentliggöra till allmänheten av sådan information som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 (²) får uppskjutas så länge som det krävs för att planera och organisera resolutionen av institutet i enlighet med tidsfrister som tillåts enligt ordningen om marknadsmissbruk.
- (65) Ett broinstitut som helt eller delvis ägs eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter eller kontrolleras av resolutionsmyndigheten, skulle ha som huvudsakligt syfte att säkerställa att väsentliga finansiella tjänster fortsätter att tillhandahållas kunder till det fallerade institutet och att väsentlig finansiell verksamhet fortsätter att bedrivas. Broinstitutet bör drivas som en bärkraftig fortsatt verksamhet och antingen återintroduceras på marknaden när villkoren för det är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i detta direktiv eller avvecklas om det inte är bärkraftigt.
- (66) Verket för avskiljande av tillgångar bör ge myndigheterna möjlighet att föra över tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till ett institut under resolution till en separat förvaltningsenhet. Det verktyget bör bara användas i förening med andra verktyg, för att förhindra att det fallerade institutet får en otillbörlig konkurrensfördel.
- (67) En effektiv resolutionsordning bör minimera de kostnader som drabbar skattebetalarna för resolutionen av ett fallerat institut. Den bör säkerställa att systemviktiga institut kan omstruktureras utan att den finansiella stabiliteten äventyras. Skuldnedskrivningsverktyget uppfyller det målet genom att säkerställa att aktieägare och borgenärer i det fallerade institutet lider relevanta förluster och bär en lämplig del av de kostnaderna till följd av det fallerade institutet. Skuldnedskrivningsverktyget kommer därför att ge institutets aktieägare och borgenärer starkare incitament att övervaka ett instituts hälsotillstånd under normala omständigheter och följa FSB:s rekommendation att lagstadgade skuldnedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ingår i en resolutionsram, som ett ytterligare alternativ i förening med andra resolutionsverktyg.
- (68) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter har den tillräckliga flexibiliteten att fördela förluster till borgenärer under en rad olika omständigheter, är det lämpligt att myndigheterna i fråga kan använda skuldnedskrivningsverktyget både när syftet är att försätta det fallerade institutet i resolution som en verksamhet i fortsatt drift om det finns en realistisk möjlighet att återställa institutets bärkraft, och när systemviktiga tjänster överförs till ett broinstitut medan driften i institutets övriga verksamhet upphör och avvecklas.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiven 2002/92/EG och 2011/61/EU (se sidan 349 i detta nummer av EUT).

(²) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

- (69) Om skuldnedskrivningsverktyget används för att återställa kapitalet i det fallerade institutet för att möjliggöra fortsatt drift bör en resolution genom skuldnedskrivning åtföljas av ett utbyte av ledningen, utom i de fall då det anses lämpligt och nödvändigt att behålla ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen, och en påföljande omstrukturering av institutet och dess verksamhet på ett sätt som åtgärdar orsakerna till dess fallissemang. Den omstruktureringen bör åstadkommas genom att en plan för omorganisering av verksamheten genomförs. I förekommande fall bör sådana planer vara förenliga med den omstruktureringsplan som institutet är skyldigt att inkomma med till kommissionen enligt regler om statligt stöd. I synnerhet bör planen, förutom åtgärder som syftar till att återställa institutets långsiktiga bärkraft, inkludera åtgärder för att begränsa stödet till minimifördelning av bördorna, samt åtgärder för att begränsa snedvridning av konkurrensen.
- (70) Det är inte lämpligt att använda skuldnedskrivningsverktyget på fordringar som är säkrade av inteckningar, panter eller på annat sätt garanterade. För att säkerställa att skuldnedskrivningsverktyget är effektivt och ändamålsenligt är det dock önskvärt att det kan tillämpas på så många av skulderna utan säkerhet som möjligt i det fallerade institutet. Det är dock lämpligt att skuldnedskrivningsverktyget inte används på vissa typer av skulder utan säkerhet. För att skydda personer som har garanterade insättningar bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de insättningar som är skyddade enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU⁽¹⁾. För att säkerställa kontinuiteten för kritiska funktioner bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på vissa skulder gentemot anställda i det fallerade institutet eller på affärsmässiga fordringar som avser varor och tjänster som är kritiska för institutets löpande drift. För att pensionsrättigheter och pensionsbelopp som tillkommer pensionsorgan och pensionsförvaltare ska kunna fullgöras bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de skulder som ett fallerat institut har till ett pensionssystem. Skuldnedskrivningsverktyget skulle vara tillämpligt på skulder för pensionsförmåner som hänförs till rörlig ersättning som inte grundas på kollektivavtal, samt på den rörliga delen av ersättning till risktagare med väsentlig inverkan. För att minska risken för spridningseffekter på systemnivå bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på skulder som hänförs till deltagande i betalningssystem med en återstående löptid på mindre än sju dagar eller på skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.
- (71) Eftersom skyddet av garanterade insättare är ett av de viktigaste resolutionsmålen bör garanterade insättningar inte omfattas av tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget. Insättningsgarantisystemet bör emellertid bidra till att finansiera resolutionsprocessen genom att absorbera förluster till en omfattning av de nettoförluster som det skulle ha behövt lida efter att ha ersatt insättarna inom ramen för normala insolvensförfaranden. Utövat av skuldnedskrivningsbefogenheterna skulle säkerställa att insättare fortsätter att kunna förfoga över sina insättningar, åtminstone upp till täckningsnivån, vilket är den huvudsakliga anledningen till inrättandet av insättningsgarantisystemen. Att inte fastställa medverkan av de ordningarna i sådana fall skulle innebära en oerättigad fördel i förhållande till de övriga borgenärer som skulle omfattas av resolutionsmyndighetens utövande av sina befogenheter.
- (72) Resolutionsmyndigheterna bör under flera olika omständigheter helt eller delvis kunna undanta skulder, bland annat i de fall där sådana skulder inte kan skrivas ned inom rimlig tid, där undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet för kritiska funktioner och kärnaffärsområden eller där tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på skulder skulle leda till en sådan värdedestruktion för förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna inte undantogs från skuldnedskrivning. Resolutionsmyndigheterna bör kunna undanta eller delvis undanta skulder när detta är nödvändigt för att undvika spridningseffekter och finansiell instabilitet som kan förorsaka allvarliga störningar av en medlemsstats ekonomi. När resolutionsmyndigheterna genomför de bedömningarna bör de beakta följderna av en möjlig nedskrivning av skulder som består av kvalificerade insättningar som tillhör fysiska personer och mikroföretag och små och medelstora företag över den täckningsnivå som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU.
- (73) I de fall där de undantagen tillämpas får nedskrivnings- och konverteringsnivån avseende andra kvalificerade skulder höjas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att principen om "inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden" följs. I de fall där förlusterna inte kan överföras på andra borgenärer får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget för resolution till institutet under resolution på ett antal stränga villkor, bl.a. att förluster på minst 8 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen redan har absorberats och att finansieringen från resolutionsfonden begränsas till mindre än 5 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen eller de medel som resolutionsfonden har tillgång till och det belopp som kan uppbringas genom efterhandsbidrag inom tre år.

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (se sidan 149 i detta nummer av EUT).

- (74) Under exceptionella omständigheter bör resolutionsmyndigheten kunna söka finansiering från alternativ finansiering i de fall där skulder har undantagits och resolutionsfonden i stället för till de skulderna har använts för att ge ett bidrag till nedskrivningen till och med det tak som kan tillåtas.
- (75) Miniminedskrivningsbeloppet för bidraget till förlustabsorbering och rekapisering på 8 % av de totala skulderna, inklusive kapitalbasen, eller, i tillämpliga fall, 20 % av riskvägda tillgångar, bör beräknas med utgångspunkt i värderingen vid tillämpning av resolutionen i enlighet med detta direktiv. Tidigare förluster som absorberats av aktieägare genom en minskning av kapitalbasen redan före en sådan värdering bör inte inbegripas i de procentalen.
- (76) Inget i detta direktiv bör kräva att medlemsstaterna finansierar finansieringsarrangemang för resolution med medel från deras allmänna budget.
- (77) Om inte annat anges i detta direktiv bör resolutionsmyndigheter tillämpa skuldnedskrivningsverktyget så att borgenärerna behandlas lika och fordringars prioritet respekteras enligt gällande insolvensrätt. Förluster bör först absorberas av kapitalbasinstrument och bör fördelas på aktieägare antingen genom indragning eller överföring av aktier eller genom kraftig utspädning. Där de instrumenten inte är tillräckliga, bör efterställda skulder konverteras eller skrivas ned. Skulder med hög förmånsrätt bör konverteras eller nedskrivas om de efterställda skuldklasserna har konverterats eller skrivits ned helt.
- (78) När det finns undantag för skulder, till exempel för betalnings- och avvecklingssystem, borgenärer som är anställda eller har kommersiella fordringar, eller en förmånsrätt, till exempel för insättningar gjorda av fysiska personer och mikroföretag och små och medelstora företag, bör de tillämpas både i tredjeländer och i unionen. För att säkerställa en möjlighet att vid behov skriva ned eller konvertera skulder i tredjeländer, bör den möjligheten inkluderas i de avtalsbestämmelser som omfattas av tredjeländets rätt, i synnerhet när det gäller de skulder inom borgenärshierarkin som rankas lägre. Det bör inte krävas ett sådant avtalsvillkor för skulder som undantas från nedskrivningar för insättningar som gjorts av fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag, eller i de fall tredjeländets rätt eller ett bindande avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet tillåter medlemsstatens resolutionsmyndighet att utöva sina nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.
- (79) För att undvika att institut strukturerar sina skulder på ett sätt som förhindrar att skuldnedskrivningsverktyget blir verkningsfullt är det lämpligt att fastställa att instituten vid varje tidpunkt uppfyller minimikravet på kapitalbasen och de kvalificerade skulderna uttryckt i procent av institutets totala skulder och kapitalbas. Resolutionsmyndigheter bör från fall till fall kunna kräva att den procentandelen helt eller delvis består av kapitalbas eller en viss typ av skulder.
- (80) I detta direktiv bestäms minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder inom en koncern enligt "uppfifrån-och-ned"-modellen. Enligt modellen vidtas resolutionsåtgärder mot en enskild juridisk person och det är helt avgörande att den juridiska person inom koncernen där förlusterna uppstår har, eller har tillgång till, förlustabsorberingskapacitet. Därför bör resolutionsmyndigheterna se till att förlusttäckningskapaciteten inom en koncern är fördelad över koncernen alltefter risknivån för de juridiska personer som ingår i den. En separat bedömning av vilket minimikrav som är nödvändigt bör göras för varje enskilt dotterföretag. Dessutom bör resolutionsmyndigheterna se till att allt kapital och alla skulder som räknas med när det gäller koncernminimikravet antingen finns hos enheter där det är sannolikt att förluster kommer att uppstå eller på annat sätt finns att tillgå för att absorbera förluster. Detta direktiv bör möjliggöra resolution med flera ingångspunkter eller med en enda ingångspunkt. Minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder bör återspegla en resolutionsstrategi som är lämplig för koncernen i enlighet med resolutionsplanen. Dessa minimikrav bör i synnerhet gälla på lämplig nivå i koncernen för att återspegla en metod med flera ingångspunkter eller med en enda ingångspunkt, i enlighet med resolutionsplanen, samtidigt som det beaktas att det kan finnas omständigheter då en annan metod än den som finns i planen används eftersom den till exempel möjliggör att resolutionsmålen uppnås mer effektivt. Mot den bakgrunden, oavsett om koncernen har valt metoden med en enda ingångspunkt eller den med flera ingångspunkter, bör alla institut och andra juridiska personer i koncernen om det krävs av resolutionsmyndigheterna alltid ha robusta minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder så att risken för en spridningseffekt eller bankrusning kan undvikas.

- (81) Medlemsstaterna bör säkerställa att instrument som utgör övrigt primärkapital och supplementärt kapital fullt ut tas i anspråk för att absorbera förluster vid den tidpunkt då ett utfärdande institut inte längre är bärkraftigt. Följaktligen bör resolutionsmyndigheterna uppmanas att skriva ned de instrumenten till hela beloppet eller konvertera dem till kärnprimärkapitalinstrument, vid den tidpunkt då institutet inte längre är bärkraftigt och innan resolutionsåtgärder vidtas. Den tidpunkt då ett institut inte längre är bärkraftigt bör i det sammanhanget förstås som den tidpunkt då den berörda myndigheten fastslår att institutet uppfyller villkoren för resolution eller den tidpunkt då myndigheten beslutar att institutet upphör att vara bärkraftigt om de kapitalinstrumenten inte skrivs ned eller konverteras. Det faktum att instrumenten kommer att skrivas ned eller konverteras av myndigheterna om de omständigheter som krävs enligt detta direktiv föreligger, bör anges i de villkor som reglerar instrumenten och i alla prospekt eller emissionsdokument som offentliggörs eller lämnas i förbindelse med instrumenten.
- (82) För att möjliggöra effektiva resolutionsresultat bör det vara möjligt att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget före den 1 januari 2016.
- (83) Resolutionsmyndigheterna bör kunna tillämpa skuldnedskrivningsverktyget endast delvis om en bedömning av de potentiella effekterna på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och i övriga unionen visar att en tillämpning fullt ut skulle strida mot medlemsstatens eller unionens övergripande allmänintresse.
- (84) Resolutionsmyndigheter bör ha alla rättsliga befogenheter som krävs och som i olika kombinationer får utövas när resolutionsverktygen används. I dessa bör ingå befogenheter att överföra aktier, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett fallerat institut till en annan enhet, som exempelvis ett annat institut eller ett broinstitut, befogenheter att skriva ned eller dra in aktier, eller skriva ned eller konvertera skulder i ett fallerat institut, befogenheten att byta ut ledningen och befogenhet för att införa en tillfällig inställning av betalningen av fordringar. Kompletterande befogenheter behövs, exempelvis befogenheten att kräva fortsatt upprätthållna bastjänster från andra delar av koncernen.
- (85) Det är inte nödvändigt att exakt föreskriva hur resolutionsmyndigheterna bör ingripa i det fallerade institutet. Resolutionsmyndigheterna bör kunna välja mellan att ta över kontroll genom ett direkt ingripande i institutet eller genom föreskrifter. De bör besluta med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Det förefaller inte nödvändigt att föreskriva en enhetlig modell på detta stadium för att säkerställa ett effektivt samarbete mellan medlemsstater.
- (86) Resolutionsramen bör innehålla procedurkrav för att säkerställa att resolutionsåtgärder vederbörligen meddelas och, med de begränsade undantag som anges i detta direktiv, offentliggörs. Eftersom uppgifter som resolutionsmyndigheter och deras yrkesmässiga rådgivare inhämtar under resolutionsförloppet sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör emellertid sådana uppgifter omfattas av en effektiv sekretessordning. Det måste beaktas att information om innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt på företagen i fråga. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förloppet. Redan uppgiften om att resolutionsmyndigheten undersöker ett visst institut skulle enbart det emellertid kunna få negativa följder för det institutet. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla sekretessen kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.
- (87) Resolutionsmyndigheter bör ha ytterligare befogenheter för att säkerställa att överföringen av aktier eller skuldinstrument, tillgångar, rättigheter och skulder effektivt genomförs. Befogenheterna bör, med förbehåll för de skyddsåtgärder som anges i detta direktiv, inkludera befogenheten att avlägsna tredje mäns rättigheter från de överförda instrumenten eller tillgångarna och befogenheten att verkställa avtal och att tillgodose kontinuitet i överenskommelser gentemot mottagaren av de överförda tillgångarna och aktierna. Emellertid bör anställdas rätt att säga upp ett anställningsavtal inte påverkas. En parts rätt att säga upp ett avtal med ett institut under resolution eller en koncernenhet till ett sådant av andra skäl än resolution av ett fallerat institut bör inte heller påverkas. Resolutionsmyndigheterna bör ha den kompletterande befogenheten att kräva att den resterande delen av ett

institut som avvecklas enligt normala insolvensförfaranden tillhandahåller tjänster som är nödvändiga för att institutet till vilket tillgångar eller aktier har överförts genom användning av verktyget försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget ska kunna bedriva sin verksamhet.

- (88) I enlighet med artikel 47 i stadgan har de berörda parterna rätt till en rättvis rättegång och till ett effektivt rättsmedel mot åtgärder som berör dem. Därför bör beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna kunna överklagas.
- (89) Krishanteringsåtgärder som vidtas av nationella resolutionsmyndigheter kan kräva en komplicerad ekonomisk bedömning och ett stort handlingsutrymme. De nationella resolutionsmyndigheterna har specifikt utrustats med den expertis som behövs för att utföra de bedömningarna och besluta om lämplig användning av handlingsutrymmet. Det är därför viktigt att säkerställa att de komplicerade ekonomiska bedömningar som görs i det sammanhanget av de nationella resolutionsmyndigheterna används som grund av de nationella domstolarna när de ser över de berörda krishanteringsåtgärderna. De bedömningarnas komplicerade karaktär bör dock inte hindra nationella domstolar från att undersöka om de bevis som resolutionsmyndigheter åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som bör beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits.
- (90) Eftersom detta direktiv syftar till att täcka synnerligen brådskande situationer och eftersom uppskjutandet av ett beslut av resolutionsmyndigheterna skulle kunna förhindra kontinuiteten för kritiska funktioner, är det nödvändigt att föreskriva att inlämnandet av en ansökan om omprövning inte automatiskt bör skjuta upp verkan av det beslut som ansökan gäller och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara verkställbart omedelbart med en presumtion att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp det.
- (91) Där det behövs för att skydda tredje män som i god tro har förvärvat tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution genom myndigheternas utövande av sina resolutionsbefogenheter, och för att säkerställa stabiliteten på de finansiella marknaderna, bör ett överklagande vidare inte påverka någon senare förvaltningshandling eller transaktion som ingåtts på grundval av ett ogiltigförklarat beslut. Rättsverkningar vid ett felaktigt beslut bör därför i sådana fall begränsas till ersättning för den skada som de berörda personerna lidit.
- (92) Eftersom krishanteringsåtgärder får vidtas akut på grund av allvarliga finansiella stabilitetsrisker i medlemsstaten och unionen, bör den nationella rätten föreskriva skyndsamma förfaranden avseende en ansökan till en rättslig myndighet om förhandsgodkännande av en krishanteringsåtgärd och domstolens behandling av en sådan ansökan. Med tanke på kravet att en krishanteringsåtgärd måste vidtas brådskande, bör domstolen ge sitt svar inom 24 timmar och medlemsstaterna bör säkerställa att den berörda myndigheten kan fatta sitt beslut omedelbart efter det att domstolen gett sitt godkännande. Detta påverkar inte den rätt som de berörda parterna kan ha att lämna en ansökan till domstolen om att upphäva en krishanteringsåtgärd under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten fattat krishanteringsåtgärden.
- (93) För att uppnå en effektiv resolution och för att undvika lagvalskonflikter är det väsentligt att inga normala insolvensförfaranden med avseende på det fallerade institutet inleds eller fortgår medan resolutionsmyndigheten utövar sina resolutionsbefogenheter eller tillämpar resolutionsverktygen, utom på resolutionsmyndighetens initiativ eller med dess samtycke. Det är lämpligt och nödvändigt att för en begränsad period uppskjuta vissa avtalsförpliktelser, för att ge resolutionsmyndigheten tid att faktiskt tillämpa resolutionsverktygen. Detta bör dock inte gälla förpliktelser avseende system som förtecknas i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG⁽⁴⁾, centrala motparter och centralbanker. Direktiv 98/26/EG minskar risken som är förknippad med att delta i system för överföring av betalningar och värdepapper, i synnerhet genom att minska störningarna i händelse av att en deltagare i systemet blir insolvent. För att säkerställa att de skyddade tillämpas korrekt i krisituationer, samtidigt som lämplig säkerhet för operatörer av system för överföring av betalningar och värdepapper och andra marknadsaktörer upprätthålls, föreskriver detta direktiv att en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd inte ensamt anses vara insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, under förutsättning att väsentliga förpliktelser enligt avtalet fortsätter att uppfyllas. Ingenting i detta direktiv inkräktar dock på driften av ett system enligt direktiv 98/26/EG eller den rätt till säkerhet som garanteras i artikel 9 i direktiv 98/26/EG.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

- (94) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter, när de överför tillgångar och skulder till en privat köpare eller ett broinstitut, har en tillräcklig period för att identifiera avtal som behöver överföras, kan det vara lämpligt att införa proportionerliga begränsningar för motparters rätt att säga upp, påskynda eller på annat sätt avsluta finansiella avtal innan överföringen görs. Sådana begränsningar skulle vara nödvändiga för att myndigheterna ska kunna få en rättvisande bild av balansräkningen för det fallerade institutet, utan de förändringar av värden och omfattning som en utbredd användning av rättigheter att säga upp avtal skulle medföra. För att i så liten utsträckning som möjligt ingripa i motparters avtalsmässiga rättigheter, bör begränsningen av rättigheter att säga upp avtal enbart gälla med avseende på den krisförebyggande åtgärden eller krishanteringsåtgärden, inbegripet en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, medan rättigheter att säga upp avtal på grund av försummelser, inklusive underlåtenhet att betala eller tillhandahålla marginalsäkerheter, bör kvarstå.
- (95) För att bevara rättmätiga kapitalmarknadsarrangemang vid överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter och skulder i ett fallerat institut, är det lämpligt att inkludera skyddsåtgärder för att i förekommande fall förhindra uppdelning av skulder med koppling till varandra, rättigheter och avtal. En sådan begränsning av viss praxis i samband med avtal med koppling till varandra bör utsträckas till att även gälla avtal med samma motpart som täcks av säkerhetsarrangemang, finansiella säkerhetsarrangemang med överföring av äganderätt, kvittnings- eller nettningssarrangemang och strukturerade finansieringsarrangemang. Om skyddsåtgärden är tillämplig bör resolutionsmyndigheterna vara skyldiga att överföra alla avtal med koppling till varandra i ett skyddat arrangemang eller låta alla ligga kvar i det resterande fallerade institutet. Skyddsåtgärderna bör säkerställa att behandlingen av exponeringar som täcks av ett nettningssavtal i enlighet med direktiv 2013/36/EU inte påverkas vid beräkning av lagstadgat kapital.
- (96) Säkerställandet av att resolutionsmyndigheter förfogar över samma verktyg och befogenheter kommer att underlätta samordnade insatser om en gränsöverskridande fallerande koncern, men samtidigt framstår ytterligare insatser nödvändiga för att främja samarbete och förhindra splittrade nationella reaktioner. Resolutionsmyndigheter bör vara skyldiga att samråda och samarbeta inom resolutionskollegier när de försätter koncernenheter i resolution för att kunna enas om en koncernresolutionsordning. Resolutionskollegier bör inrättas kring en kärna bestående av de redan befintliga tillsynskollegierna, genom att inkludera resolutionsmyndigheter, med deltagande av behöriga ministerier, centralbanker, EBA och, där så är lämpligt, myndigheter med ansvar för tillsyn av insättningsgarantisystemen. Vid en kris bör resolutionskollegiet utgöra ett forum för informationsutbyte och samordning av resolutionsåtgärder.
- (97) Vid resolution av gränsöverskridande koncerner bör en avvägning göras mellan, å ena sidan, behovet av förfaranden som tar hänsyn till situationens brådsakande karaktär och möjliggör effektiva, rättvisa och snabba lösningar för koncernen som helhet, och, å andra sidan, behovet av att skydda den finansiella stabiliteten i alla de medlemsstater som koncernen är verksam i. De olika resolutionsmyndigheterna bör dela med sig av sina synpunkter i resolutionskollegiet. Resolutionsåtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå bör utarbetas och diskuteras mellan olika resolutionsmyndigheter inom ramen för koncernresolutionsplanerna. Resolutionskollegier bör införliva synpunkterna från resolutionsmyndigheterna i alla de medlemsstater där koncernen är verksam, i syfte att underlätta snabba och gemensamma beslut närhelst möjligt. När resolutionsmyndigheten vidtar åtgärder på koncernnivå bör den alltid beakta effekterna på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där koncernen är verksam. Detta bör säkerställas genom möjligheten för resolutionsmyndigheterna i den medlemsstat där dotterföretaget är etablerat att invända mot koncernresolutionsmyndighetens beslut, inte enbart om resolutionsåtgärdernas lämplighet, utan även med hänvisning till behovet att skydda den finansiella stabiliteten i den medlemsstaten.
- (98) Resolutionskollegiet bör inte vara ett beslutsfattande organ utan ett forum som gör det lättare för nationella myndigheter att fatta beslut. De gemensamma besluten bör fattas av de berörda nationella myndigheterna.
- (99) Framtagandet av en koncernresolutionsordning bör underlätta en samordnad resolution som mer sannolikt ger det bästa resultatet för koncernens alla institut. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå bör föreslå koncernresolutionsordningen och överlämna den till resolutionskollegiet. Nationella resolutionsmyndigheter som inte samtycker till ordningen eller beslutar att vidta andra separata resolutionsåtgärder bör ange skälen till invändningarna och underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om de skälen tillsammans med uppgifter om alla eventuella separata resolutionsåtgärder de avser att vidta. En nationell myndighet som beslutar att avvika från koncernresolutionsordningen bör noggrant överväga de potentiella effekterna på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där övriga resolutionsmyndigheter är belägna och de potentiella effekterna på andra delar av koncernen.

- (100) Som en del av koncernresolutionsordningen bör myndigheter uppmanas använda samma verktyg på juridiska personer som uppfyller kraven för resolution. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå bör ha befogenhet att använda broinstitut-verktyget på koncernnivå för att stabilisera koncernen som helhet (vilket där så är lämpligt kan inbegripa överenskommelser om bördefördelning). Äganderätten till dotterföretag kan överföras till brobanken för att senare säljas vidare, antingen som ett helhetspaket eller var för sig, på rimliga marknadsvillkor. Vidare bör resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ha befogenhet att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget på moderföretagsnivå.
- (101) En effektiv resolution av internationellt verksamma institut och koncerner kräver samarbete mellan unionen, medlemsstater och resolutionsmyndigheter i tredjeland. Samarbetet kommer att underlättas, om tredjeländers resolutionsordningar baseras på gemensamma principer och strategier som håller på att utvecklas av rådet för finansiell stabilitet och G20-gruppen. EBA bör i det syftet ges befogenhet att utarbeta och ingå icke-bindande ramavtal för samarbete med myndigheter i tredjeland i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010 och nationella myndigheter bör ha tillåtelse att ingå bilaterala överenskommelser som ligger i linje med EBAs ramavtal. Utvecklingen av de överenskommelserna mellan nationella myndigheter som ansvarar för hanteringen av fallerande globala företag bör vara ett sätt att säkerställa effektiv planering, effektivt beslutsfattande och samordning vad gäller internationella koncerner. Arrangemangen bör generellt sett vara ömsesidiga. Nationella resolutionsmyndigheter bör, i förekommande fall som en del av ett europeiskt resolutionskollegium, erkänna och verkställa tredjelands resolutionsförfaranden under de omständigheter som anges i detta direktiv.
- (102) Samarbete bör äga rum både med avseende på dotterföretag inom unionen eller tredjelandskoncerner och med avseende på filialer till unionsinstitut eller institut i tredjeland. Dotterföretag till tredjelandskoncerner är företag som är etablerade i unionen och därför omfattas fullt ut av unionsrätten, inklusive de resolutionsverktyg som föreskrivs i detta direktiv. Det är emellertid nödvändigt att medlemsstaterna behåller rätten att agera i fråga om filialer till institut med huvudkontor i tredjeland, när erkännandet och tillämpningen av resolutionsförfaranden i tredjeland i samband med en filial skulle äventyra den finansiella stabiliteten i unionen eller när insättare i unionen inte skulle behandlas likvärdigt med insättare från tredjeland. Under de omständigheterna och under övriga omständigheter som anges i detta direktiv bör medlemsstaterna, efter samråd med de nationella resolutionsmyndigheterna, ha rätten att vägra erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland med avseende på unionsfilialer till tredjelandsinstitut.
- (103) Det finns omständigheter där de tillämpade resolutionsverktygens effektivitet kan bero på tillgången till kortfristig finansiering för ett institut eller ett broinstitut, utställandet av garantier till potentiella köpare eller tillhandahållandet av kapital till broinstitutet. Oberoende av centralbankernas uppgift att tillhandahålla likvida medel till det finansiella systemet även i svåra tider, är det viktigt att medlemsstaterna upprättar finansieringsordningar för att undvika att de medel som krävs för sådana ändamål tas från de nationella budgetarna. Det bör vara finanssektorn som helhet som finansierar stabiliseringen av det finansiella systemet.
- (104) Som en allmän regel bör medlemsstaterna inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom fonder som kontrolleras av resolutionsmyndigheterna och som ska användas för de ändamål som anges i detta direktiv. Det bör dock anges ett strängt avgränsat undantag som, under förutsättning att vissa villkor är uppfyllda, tillåter medlemsstater att inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom obligatoriska bidrag från institut som är auktoriserade inom deras territorium och som inte ägs genom fonder som kontrolleras av deras resolutionsmyndigheter.
- (105) I princip bör bidrag insamlas från finanssektorn före och oberoende av en eventuell resolutionsinsats. Om sådan förhandsfinansiering inte räcker till för att täcka de förluster eller kostnader som tillämpningen av finansieringsordningarna ger upphov till, bör ytterligare bidrag insamlas för att bära den ytterligare kostnaden eller förlusten.
- (106) För att uppnå en kritisk massa och undvika procykliska effekter som skulle uppstå om finansieringsordningar enbart byggde på bidrag i efterhand i en systemkris, är det absolut nödvändigt att de på förhand tillgängliga finansiella medlen i de nationella finansieringsordningarna som minimum uppgår till en viss lägsta målnivå.

- (107) För att säkerställa en rättvis beräkning av bidragen och ge incitament att driva verksamhet enligt en mindre riskfylld modell, bör bidrag till nationella finansieringsordningar spegla den grad av kredit-, likviditets- och marknadsrisk som instituten har tagit på sig.
- (108) Att säkerställa effektiv resolution av fallerande institut inom unionen utgör en väsentlig del i fullbordandet av den inre marknaden. Sådana instituts fallissemang påverkar inte bara den finansiella stabiliteten på de marknader där de är verksamma, utan också hela unionens finansiella marknad. Med fullbordandet av den inre marknaden för finansiella tjänster har växelverkan mellan de olika nationella finansiella systemen förstärkts. Institut är verksamma utanför den medlemsstat där de är etablerade och är sammankopplade genom interbankmarknaden och andra marknader som i huvudsak är alleuropeiska. Säkerställande av en effektiv finansiering av resolutionen av de instituten i alla medlemsstater ligger inte bara i de medlemsstaters intresse i vilka instituten är verksamma utan också i alla medlemsstaters allmänna intresse som ett medel att säkerställa likvärdiga spelregler och få inre marknaden för finansiella tjänster att fungera bättre. Inrättande av ett europeiskt system för finansieringsordningar bör säkerställa att alla institut som är verksamma inom unionen omfattas av lika effektiva finansieringsordningar för resolution och bidra till den inre marknads stabilitet.
- (109) För att bygga upp motståndskraften hos det europeiska systemet för finansieringsordningar, och i enlighet med det uppställda kravet att finansieringen i första hand bör komma från aktieägare och borgenärer i institutet under resolution och sedan från finanssektorn snarare än från offentliga budgetar, får finansieringsordningar vid behov begära att få lån från andra finansieringsordningar. Likaledes bör de ha befogenhet att bevilja lån till andra ordningar som har behov. Sådant utlåning bör vara helt frivillig. Beslutet att låna ut till andra ordningar bör fattas av den utlånande finansieringsordningen, men medlemsstaterna bör med anledning av potentiella budgetkonsekvenser kunna kräva samråd med eller samtycke från det behöriga ministeriet.
- (110) Även om finansieringsordningar upprättas på nationell nivå, bör de göras ömsesidiga när det gäller resolution av koncerner under förutsättning att nationella myndigheter kan komma överens om resolutionen av institutet. Insättningar som omfattas av insättningsgarantisystem bör inte bära några förluster under resolutionsprocessen. När en resolutionsåtgärd säkerställer att insättare fortsätter att ha tillgång till sina insättningar, bör de insättningsgarantisystem som ett institut under resolution är anslutet till vara skyldiga att lämna ett bidrag som högst uppgår till de förluster som de skulle ha drabbats av om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.
- (111) Även om garanterade insättningar är skyddade från förluster vid resolution kan andra kvalificerade insättningar finnas tillgängliga för att absorbera förluster. För att ge ett visst skydd åt fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag som har kvalificerade insättningar som överstiger beloppet för garanterade insättningar bör sådana insättningar i den nationella rätten som reglerar normala insolvensförfaranden ges högre prioritet än fordringar från vanliga oprioriterade borgenärer. Insättningsgarantisystemets fordring bör i sådan nationell rätt ges ännu högre prioritet än de ovannämnda kategorierna kvalificerade insättningar. Det behövs en harmonisering av nationell insolvensrätt inom det området för att minimera exponeringen för medlemsstaters resolutionsfonder enligt principen om "inte sämre villkor för borgenär" som anges i detta direktiv.
- (112) När insättningar överförs till ett annat kreditinstitut i samband med resolutionen av ett institut, bör insättare inte försäkras utöver den garantinivå för insättningar som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU. Därför bör fordringar som avser kvarvarande insättningar i institutet under resolution begränsas till skillnaden mellan de medel som överförts och insättningsgarantinivån som anges i direktiv 2014/49/EU. I de fall överförda insättningar överskrider insättningsgarantinivån, bör insättaren inte ha någon fordran på insättningsgarantisystemet vad gäller kvarvarande insättningar i institutet under resolution.
- (113) Upprättandet av finansiella ordningar som inrättar det europeiska system för finansieringsordningar som fastställs i detta direktiv bör säkerställa samordning av användningen av tillgängliga medel för resolution på nationell nivå.

- (114) Befogenheten att anta akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget bör delegeras till kommissionen för att specificera kriterier för definition av kritiska funktioner och kärnaffärsområden vid tillämpningen av detta direktiv, de omständigheter när uteslutning av skulder från nedskrivning eller krav för omvandling enligt detta direktiv är nödvändiga, ordningsklasserna för vilka medlemsstaterna ska säkerställa lämpligt skydd genom partiella överföringar, sättet på vilket institutets bidrag till finansiella arrangemang vid resolution bör anpassas i förhållande till deras riskprofil, skyldigheter i fråga om registrering, redovisning och rapportering och andra skyldigheter för att säkerställa att förhandsbidrag faktiskt betalas, och enligt vilka omständigheter och på vilka villkor ett institut tillfälligt får undantas från att betala efterhandsbidrag. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (115) När det anges i detta direktiv är det är lämpligt att EBA bör främja konvergens i nationella myndigheters praxis genom riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010. På de områden som inte omfattas av tekniska standarder för tillsyn eller genomförande kan EBA på eget initiativ utfärda riktlinjer och rekommendationer om tillämpningen av unionsrätten.
- (116) Europaparlamentet och rådet bör kunna invända mot den delegerade akten inom en period på tre månader från delgivningsdatum. Europaparlamentet och rådet bör kunna underrätta de andra institutionerna om sina avsikter att inte invända.
- (117) Tekniska standarder på området för finansiella tjänster bör underlätta en konsekvent harmonisering och ett tillfredsställande skydd för insättare, investerare och konsumenter över hela unionen. Det skulle i de fall som anges i detta direktiv vara effektivt och lämpligt att anförtro EBA, som är ett organ med mycket specialiserad sakkunskap, uppdraget att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper politiska val, att läggas fram för kommissionen.
- (118) Kommissionen bör, när så anges i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för tillsyn som utarbetats av EBA genom delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010. Kommissionen bör, när så anges i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA genom genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.
- (119) Ömsesidigt erkännande och verkställighet i alla medlemsstater av beslut om resolution eller likvidation av institut med filialer i andra medlemsstater än där institutet har sitt säte regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG⁽⁴⁾. I det direktivet säkerställs att alla institutets tillgångar och skulder, oberoende av det land där de finns, hanteras med ett enda förfarande i hemmedlemsstaten och att borgenärer i värdmedlemsstaterna behandlas på samma sätt som borgenärer i hemmedlemsstaten. För att uppnå en effektiv resolution bör direktiv 2001/24/EG vara tillämpligt vid användningen av resolutionsverktygen både när de instrumenten tillämpas på institut och när de tillämpas på andra enheter som täcks av resolutionssystemet. Direktiv 2001/24/EG bör därför ändras i enlighet med detta.
- (120) Unionens bolagsrättsdirektiv innehåller tvingande regler för skyddet av aktieägare och borgenärer i institut som omfattas av tillämpningsområdet för de direktiven. I en situation där resolutionsmyndigheter måste agera snabbt, kan reglerna hindra effektiva insatser från resolutionsmyndigheters sida och deras användning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter, och lämpliga undantag bör anges i detta direktiv. För att garantera största möjliga rättsliga förutsebarhet för intressenter bör undantagen vara tydligt och snävt definierade, och de bör endast användas i allmänintresset och när de utlösande villkoren för resolution har uppfyllts. Användningen av resolutionsverktyg förutsätter att de resolutionsmål och villkor för resolution som anges i detta direktiv har uppfyllts.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (EGT L 125, 5.5.2001, s. 15).

- (121) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU ⁽¹⁾ innehåller regler om aktieägares rättigheter att besluta om ökning och minskningar av kapitalet, om deras rättighet att delta i en eventuell ny kontant aktieemission, om borgenärsskydd i fall av nedsättning av kapitalet och sammankallande av bolagsstämma i händelse av allvarlig kapitalförlust. Dessa regler kan förhindra snabba ingrepp från resolutionsmyndigheters sida och det bör föreskrivas lämpliga undantag från dem.
- (122) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU ⁽²⁾ fastställs regler bland annat om att fusioner ska godkännas av bolagsstämman i varje fusionerande bolag, om kraven på skriftlig fusionsplan, redogörelser från ledning och sakkunniga samt om borgenärsskydd. Rådets direktiv 82/891/EEG ⁽³⁾ innehåller liknande regler om delning av aktiebolag. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG ⁽⁴⁾ fastställs motsvarande regler för gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar. Det bör införas lämpliga undantag från de direktiven för att möjliggöra snabba åtgärder från resolutionsmyndigheters sida.
- (123) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG ⁽⁵⁾ föreskrivs en skyldighet att lämna ett obligatoriskt uppköperbudande för alla bolagets aktier till skäligt pris, som definieras i det direktivet, om en aktieägare, direkt eller indirekt och ensam eller i samförstånd med andra, förvärvar en viss procentandel av det bolagets aktier, vilket ger denne kontroll över bolaget och definieras i nationell rätt. Syftet med regeln om obligatoriskt uppköperbudande är att skydda minoritetsägarna i händelse av förändringar av kontrollen över bolaget. Emellertid kan en sådan kostsam skyldighet avskräcka möjliga investerare i det berörda institutet, och därigenom göra det svårt för resolutionsmyndigheterna att utöva alla sina resolutionsbefogenheter. Det bör föreskrivas lämpliga undantag från regeln om obligatoriskt uppköperbudande i den mån som utövan av resolutionsbefogenheterna så kräver. Efter resolutionsperioden bör emellertid regeln om obligatoriskt uppköperbudande tillämpas på alla aktieägare som förvärvar kontrollen över det berörda institutet.
- (124) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG ⁽⁶⁾ föreskrivs om aktieägares processuella rättigheter i samband med bolagsstämmor. I direktiv 2007/36/EG föreskrivs bland annat om minimitiden för kallelser till bolagsstämmor och om innehållet i kallelsen till bolagsstämma. De reglerna kan förhindra snabba insatser från resolutionsmyndigheters sida och lämpliga undantag från direktivet bör föreskrivas. Före en resolution kan det finnas behov av en snabb ökning av kapitalet, när institutet inte uppfyller eller sannolikt inte kommer att uppfylla kraven i förordning (EU) nr 575/2013/EG och direktiv 2013/36/EU och en ökning av kapitalet sannolikt kan återställa den finansiella situationen och undvika en situation där tröskelvillkoren för resolution är uppfyllda. I sådana situationer bör det tillåtas en möjlighet att med kort varsel sammankalla en bolagsstämma. Emellertid bör aktieägarna ha fortsatt beslutanderätt om ökningen och om en förkortad tid för kallelser till bolagsstämmor. Lämpliga undantag från direktiv 2007/36/EG bör föreskrivas för införandet av den mekanismen.
- (125) För att se till att resolutionsmyndigheter är representerade i det europeiska system för finansiell tillsyn som inrättades genom förordning (EU) nr 1092/2010, förordning (EU) nr 1093/2010, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 ⁽⁷⁾ och Europaparlamentet och rådets förordning (EU)

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU av den 25 oktober 2012 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 54 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga (EUT L 315, 14.11.2012, s. 74).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 110, 29.4.2011, s. 1).

⁽³⁾ Rådets sjätte direktiv 82/891/EEG av den 17 december 1982 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om delning av aktiebolag (EGT L 378, 31.12.1982, s. 47).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG av den 26 oktober 2005 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 310, 25.11.2005, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköperbudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag (EUT L 184, 14.7.2007, s. 17).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

nr 1095/2010⁽¹⁾ och för att säkerställa att EBA har den sakkunskap som krävs för att utföra de uppgifter som föreskrivs i detta direktiv, bör förordning (EU) nr 1093/2010 ändras för att inkludera nationella resolutionsmyndigheter enligt definitionen i detta direktiv i det begrepp behöriga myndigheter som fastställs genom den förordningen. Ett sådant likställande av resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter enligt förordning (EU) nr 1093/2010 är förenligt med de uppgifter som tilldelas EBA enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att bidra till och aktivt delta i utvecklingen och samordningen av effektiva och konsekventa planer för återhämtning och resolution och att eftersträva att underlätta en resolution av fallerande institut och särskilt gränsöverskridande koncerner.

- (126) För att säkerställa att institut, de som i praktiken kontrollerar deras affärsverksamhet och deras ledningsorgan fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv och för att säkerställa att de behandlas på ett likartat sätt i hela unionen bör medlemsstaterna vara skyldiga att föreskriva administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som är effektiva, proportionerliga och avskräckande. Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som fastställs av medlemsstaterna bör därför uppfylla vissa väsentliga krav vad gäller adressater, kriterier som bör beaktas när en sanktion eller annan administrativ åtgärd tillämpas, offentlighetsförhållanden av sanktioner eller andra administrativa åtgärder, centrala sanktionsbefogenheter och nivåer för administrativa avgifter. EBA bör, under sträng sekretess, upprätthålla en central databas över alla administrativa sanktioner och information om de överlaganden som behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter rapporterat till EBA.
- (127) I detta direktiv hänvisas till både administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder för att täcka in alla åtgärder som vidtas efter det att en överträdelse har begåtts och som är ägnade att förebygga nya överträdelser, oavsett om åtgärderna i nationell rätt uppfyller kraven för en sanktion eller en annan administrativ åtgärd.
- (128) Även om inget hindrar medlemsstaterna från att fastställa regler om såväl administrativa sanktioner som straffrättsliga påföljder för samma överträdelser bör medlemsstaterna inte åläggas att fastställa regler om administrativa sanktioner vid de överträdelser av detta direktiv som omfattas av nationell straffrätt. Medlemsstaterna är i enlighet med nationell rätt inte skyldiga att utdöma såväl administrativa sanktioner som straffrättsliga påföljder för samma brott, men kan göra det om deras nationella rätt tillåter det. Bibehållandet av straffrättsliga påföljder snarare än administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder vid överträdelser mot detta direktiv bör dock inte minska eller på annat sätt påverka resolutionsmyndigheters och behöriga myndigheters förmåga att inom fastställd tid samarbeta och få tillgång till och utbyta information med resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter i andra medlemsstater vid tillämpning av detta direktiv, även efter det att dessa överträdelser har överlämnats till de behöriga rättsliga myndigheterna för lagföring.
- (129) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁽²⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (130) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheterna och iaktar de rättigheter, friheter och principer som erkänns särskilt i stadgan, och särskilt rätten till egendom, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol samt rätten till försvar.
- (131) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att harmonisera regler och förfaranden för resolution av institut, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva utan snarare, på grund av hur institutets fallissemang kan påverka hela unionen, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽²⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (132) När behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fattar beslut eller vidtar åtgärder inom ramen för detta direktiv bör de alltid dels ta vederbörlig hänsyn till vilka effekter deras beslut och åtgärder får för den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och för den ekonomiska situationen i andra medlemsstater, dels beakta vikten av alla eventuella dotterföretag eller filialer för finanssektorn och ekonomin i den medlemsstat där dotterföretaget eller filialen i fråga är etablerad eller belägen, även i fall där dotterföretaget eller filialen i fråga är av mindre vikt för koncernen som helhet.
- (133) Kommissionen kommer att se över den allmänna tillämpningen av detta direktiv och då särskilt, mot bakgrund av de åtgärder som vidtas inom ramen för en unionsrättsakt om inrättande av en resolutionsmekanism som omfattar mer än en medlemsstat, beakta utövandet av EBA:s befogenheter enligt detta direktiv att medla mellan en resolutionsmyndighet i en medlemsstat som omfattas av mekanismen och en resolutionsmyndighet i en medlemsstat som inte omfattas av den.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

TILLÄMPNINGSSOMRÅDE, DEFINITIONER OCH MYNDIGHETER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs regler och förfaranden för återhämtning och resolution av följande typer av enheter:
 - a) Institut som är etablerade i unionen.
 - b) Finansinstitut som är etablerade i unionen och som är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag, eller till ett företag som avses i led c eller d, och som omfattas av tillsynen över moderföretaget på grundval av grupp-baserad tillsyn i enlighet med artiklarna 6–17 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - c) Finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet som är etablerade i unionen.
 - d) Finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, finansiella moderholdingföretag inom unionen, blandade finansiella moderholdingföretag i en medlemsstat, blandade finansiella moderholdingföretag inom unionen.
 - e) Filialer till institut som är etablerade utanför unionen i enlighet med de särskilda villkor som föreskrivs i detta direktiv.

Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska när de fastställer och tillämpar kraven enligt detta direktiv, och använder de olika verktyg som de har till sitt förfogande på en enhet som avses i första stycket, och i överensstämmelse med specifika bestämmelser, ta hänsyn till dess verksamhets art, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, storlek och juridiska ställning, graden av sammankoppling med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i institutionella skyddssystem som uppfyller kraven i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 eller andra system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.6 i den förordningen samt huruvida det tillhandahåller några investeringstjänster eller bedriver de verksamheter som avses i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterna får anta eller behålla regler som är striktare eller kompletterar de som fastställs i detta direktiv och i de delegerade akter och genomförandeakter som antas på grundval av detta direktiv, under förutsättning att de äger allmän giltighet och inte står i strid med detta direktiv och de delegerade akter och genomförandeakter som antagits på grundval av detta direktiv.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:
 1. *resolution*: tillämpning av ett resolutionsverktyg eller ett verktyg som avses i artikel 37.9 för att uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som fastställs i artikel 31.2.
 2. *kreditinstitut*: kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013, med undantag för de enheter som avses i artikel 2.5 i direktiv 2013/36/EU.
 3. *värdepappersföretag*: värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 som omfattas av de krav på startkapital som föreskrivs i artikel 28.2 i direktiv 2013/36/EU.
 4. *finansinstitut*: finansinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013.
 5. *dotterföretag*: dotterföretag enligt definitionen i artikel 4.1.16 i förordning (EU) nr 575/2013.
 6. *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1.15 a i förordning (EU) nr 575/2013.
 7. *gruppbaserad*: på grundval av den konsoliderade ställningen enligt definitionen i artikel 4.1.47 i förordning (EU) nr 575/2013.
 8. *institutionellt skyddssystem*: ett system som uppfyller kraven i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.
 9. *finansiellt holdingföretag*: ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.20 i förordning (EU) nr 575/2013.
 10. *blandat finansiellt holdingföretag*: ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.21 i förordning (EU) nr 575/2013.
 11. *holdingföretag med blandad verksamhet*: ett holdingföretag med blandad verksamhet enligt definitionen i artikel 4.1.22 i förordning (EU) nr 575/2013.
 12. *moderholdingföretag i en medlemsstat*: ett moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.30 i förordning (EU) nr 575/2013.
 13. *finansiellt moderholdingföretag inom unionen*: ett finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.31 i förordning (EU) nr 575/2013.
 14. *blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat*: ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.32 i förordning (EU) nr 575/2013.
 15. *blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen*: ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.33 i förordning (EU) nr 575/2013.
 16. *resolutionsmål*: de resolutionsmål som avses i artikel 31.2.
 17. *filiat*: filial enligt definitionen i artikel 4.1.17 i förordning (EU) nr 575/2013.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/213

18. *resolutionsmyndighet*: den myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3.
19. *resolutionsverktyg*: ett resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3.
20. *resolutionsbefogenhet*: befogenhet som avses i artiklarna 63–72.
21. *behörig myndighet*: en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013, inbegripet Europeiska centralbanken vad avser de särskilda uppgifter som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 ⁽¹⁾.
22. *behöriga ministerier*: finansministerier eller andra ministerier i medlemsstaterna med ansvar för ekonomiska, finansiella och budgetmässiga frågor på nationell nivå enligt nationell uppdelning av ansvarsområden och som utsetts i enlighet med artikel 3.5.
23. *institut*: ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag.
24. *ledningsorgan*: ett ledningsorgan enligt definitionen i artikel 3.1.7 i direktiv 2013/36/EU.
25. *verkställande ledning*: verkställande ledning enligt definitionen i artikel 3.1.9 i direktiv 2013/36/EU.
26. *koncern*: ett moderföretag och dess dotterföretag.
27. *gränsöverskridande koncern*: koncern med koncernenheter etablerade i fler än en medlemsstat.
28. *extraordinärt offentligt finansiellt stöd*: statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller en koncern vilken ett sådant institut eller en sådan enhet tillhör.
29. *akut likviditetsstöd*: en centralbanks tillhandahållande av centralbankspengar, eller något annat stöd som kan leda till ökade centralbankspengar, till ett solitt finansinstitut eller en koncern av solida finansinstitut som har tillfälliga likviditetsproblem, utan att en sådan transaktion är en del av penningpolitiken.
30. *systemkris*: störningar i det finansiella systemet som skulle kunna medföra allvarliga negativa konsekvenser för den inre marknaden och real ekonomin. Alla typer av finansiella mellanhänder, marknader och infrastrukturer är potentiellt systemviktiga i någon utsträckning.
31. *koncernenhet*: juridisk person som är del av en koncern.
32. *återhämtningsplan*: en återhämtningsplan som utformas och underhålls av ett institut i enlighet med artikel 5.
33. *koncernåterhämtningsplan*: en koncernåterhämtningsplan som utformas och upprätthålls i enlighet med artikel 7.
34. *betydande filial*: en filial som skulle anses vara betydande i en värdmedlemsstat i enlighet med artikel 51.1 i direktiv 2013/36/EU.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

35. *kritiska funktioner*: aktiviteter, tjänster eller transaktioner som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realkonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa aktiviteter, tjänsters eller transaktioners utbytbart.
36. *kärnaffärsområden*: affärsområden och kringtjänster som utgör faktiska källor till inkomst, vinst eller har ett franchisevärde för ett institut eller en koncern som institutet tillhör.
37. *samordnande tillsynsmyndighet*: samordnande tillsynsmyndighet enligt definitionen i artikel 4.1.41 i förordning (EU) nr 575/2013.
38. *kapitalbas*: kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1.118 i förordning (EU) nr 575/2013.
39. *villkor för resolution*: de villkor som avses i artikel 32.1.
40. *resolutionsåtgärd*: ett beslut att placera ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d under resolution enligt artikel 32 eller 33, tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en eller flera resolutionsbefogenheter.
41. *resolutionsplan*: en resolutionsplan för ett institut som upprättats i enlighet med artikel 10.
42. *resolution av en koncern*:
 - a) vidtagande av resolutionsåtgärder på moderföretagsnivå eller på nivå för det institut som omfattas av grupp-baserad tillsyn, eller
 - b) den samordnade tillämpningen av resolutionsverktyg och resolutionsmyndigheternas utövande av sina befogenheter med avseende på koncernenheter som uppfyller villkoren för resolution.
43. *koncernresolutionsplan*: en plan för resolution av en koncern upprättad i enlighet med artiklarna 12 och 13.
44. *resolutionsmyndighet på koncernnivå*: resolutionsmyndigheten i den medlemsstat i vilken den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen.
45. *koncernresolutionsordning*: en plan som upprättats för resolution av en koncern i enlighet med artikel 91.
46. *resolutionskollegium*: ett kollegium som inrättats i enlighet med artikel 88 för att utföra de uppgifter som avses i artikel 88.1.
47. *normala insolvensförfaranden*: kollektiva insolvensförfaranden som innebär total eller delvis avyttring av en gäldenärs tillgångar och tillsättande av en likvidator eller förvaltare och som normalt gäller för institut enligt nationell rätt och antingen specifikt för de instituten eller generellt för alla fysiska eller juridiska personer.
48. *skuldinstrument som avses i artikel 63.1 g och j*: obligationer och andra former av överlåtbara skuldförbindelser, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument.
49. *moderinstitut i en medlemsstat*: ett moderinstitut i en medlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.28 i förordning (EU) nr 575/2013.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/215

50. *moderinstitut inom unionen*: moderinstitut inom EU enligt definitionen i artikel 4.1.29 i förordning (EU) nr 575/2013.
51. *krav på kapitalbas*: de krav som anges i artiklarna 92–98 i förordning (EU) nr 575/2013.
52. *tillsynskollegium*: kollegium av tillsynsmyndigheter som upprättats i enlighet med artikel 116 i direktiv 2013/36/EU.
53. *unionens regler om statligt stöd*: den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsrättsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget.
54. *avveckling*: avveckling av tillgångarna i ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
55. *verktyg för avskiljande av tillgångar*: mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en tillgångsförvaltningsenhet i enlighet med artikel 42.
56. *tillgångsförvaltningsenhet*: juridisk person som uppfyller kraven i artikel 42.2.
57. *skuldnedskrivningsverktyg*: mekanism för en resolutionsmyndighets utövande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder i ett institut under resolution i enlighet med artikel 43.
58. *verktyg för försäljning av verksamhet*: mekanism för en resolutionsmyndighets överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en köpare som inte är ett broinstitut, i enlighet med artikel 38.
59. *broinstitut*: juridisk person som uppfyller samtliga krav i artikel 40.2.
60. *broinstitutverktyg*: mekanism för överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution, till ett broinstitut, i enlighet med artikel 40.
61. *äganderättsinstrument*: aktier, andra instrument som ger äganderätt, instrument som kan konverteras till eller ge rätt att förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument, samt instrument som utgör intressen i aktier eller andra äganderättsinstrument.
62. *aktieägare*: aktieägare eller innehavare av andra äganderättsinstrument.
63. *överföringsbefogenheter*: de befogenheter som specificeras i artikel 63.1 c eller d och avser överföring av aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder, eller en kombination av dessa från ett institut under resolution till en mottagande enhet.
64. *central motpart*: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
65. *derivat*: ett derivat enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
66. *nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter*: de befogenheter som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e-i.

67. *skuld med säkerhet*: en skuld där borgenärens rätt till betalning eller annan form av fullgörande är säkrad genom inteckning, pantsättning eller panträtt i egendom, eller avtal om säkerheter inklusive skuldförpliktelser till följd av återköpstransaktioner eller övriga avtal om säkerheter för överförande av äganderätt.
68. *kärnprimärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artiklarna 28.1–28.4, 29.1–29.5 eller 31.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
69. *övriga primärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artikel 52.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
70. *totalbelopp*: det totala belopp som resolutionsmyndigheten har bedömt att kvalificerade skulder ska skrivas ned med eller konverteras med, i enlighet med artikel 46.1.
71. *kvalificerade skulder*: skulder och kapitalinstrument som inte räknas som kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument för ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d och som inte är undantagna från tillämpningsområdet för skuldredskrivningsverktyget enligt artikel 44.2.
72. *insättningsgarantisystem*: ett av en medlemsstat införd och officiellt godkänt system för garanti av insättningar i enlighet med artikel 4 i direktiv 2014/49/EU.
73. *supplementärkapitalinstrument*: kapitalinstrument eller efterställda lån som uppfyller villkoren i artikel 63 i förordning (EU) nr 575/2013.
74. *tillämpliga kapitalinstrument*: övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument vid tillämpning av avdelning IV kapitel IV avsnitt 5 och avdelning IV kapitel V.
75. *konverteringskurs*: den faktor som fastställer det antal aktier eller andra äganderättsinstrument som en skuld i en särskild skuldklass ska konverteras till, med hänvisning till antingen ett enda skuldinstrument i skuldklassen i fråga eller till ett särskilt värde per enhet av en fordran.
76. *drabbad borgenär*: borgenär vars krav hänför sig till en skuld som skrivits ned eller konverterats till aktier eller andra äganderättsinstrument genom utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten i samband med tillämpning av skuldredskrivningsverktyget.
77. *drabbad innehavare*: en innehavare av äganderättsinstrument vars äganderättsinstrument dras in genom utövande av den befogenhet som avses i artikel 63.1 h.
78. *berörd myndighet*: myndighet i den medlemsstat som i enlighet med artikel 61 identifierats som ansvarig enligt den statens nationella rätt för att fatta de fastställanden som avses i artikel 59.3.
79. *berört moderinstitut*: ett moderinstitut i en medlemsstat, ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen, ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, eller blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen med avseende på vilket skuldredskrivningsverktyget tillämpas.
80. *mottagande enhet*: en enhet till vilken aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder, eller en kombination av dessa poster överförs från ett institut under resolution.
81. *bankdag*: en dag förutom lördag, söndag eller dag som är allmän helgdag i den berörda medlemsstaten.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/217

82. *uppsägningsrätt*: rätten att säga upp ett avtal, rättigheter att påskynda, avräkna eller kvitta skyldigheter eller liknande bestämmelser som upphäver, modifierar eller skjuter upp en avtalsparts skyldighet eller en bestämmelse som hindrar en skyldighet enligt avtalet från att uppkomma som annars skulle uppkomma.
83. *institut under resolution*: ett institut, ett finansiellt institut, ett finansiellt holdingföretag, ett blandat finansiellt holdingföretag, ett holdingföretag med blandad verksamhet, ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen, ett blandat finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat, eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen med avseende på vilket resolutionsåtgärder vidtas.
84. *dotterföretag inom unionen*: institut som är etablerat i en medlemsstat och som är ett dotterföretag till ett institut eller ett moderföretag i ett tredjeland.
85. *moderföretag inom unionen*: ett moderinstitut inom unionen, ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen.
86. *tredjelandsinstitut*: en enhet vars huvudkontor är etablerat i ett tredjeland, som skulle omfattas av definitionen av ett institut om det var etablerat inom unionen.
87. *moderföretag i tredjeland*: ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag som är etablerat i ett tredjeland.
88. *resolutionsförfaranden i tredjeland*: en åtgärd enligt rätten i ett tredjeland som syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller ett tredjelandsmoderföretag som är jämförbar, i termer av mål och förväntade resultat, med resolutionsåtgärder enligt detta direktiv.
89. *unionsfilial*: en filial till ett tredjelandsinstitut som är belägen i en medlemsstat.
90. *relevant myndighet i tredjeland*: myndighet i tredjeland med ansvar för uppgifter som är jämförbara med de uppgifter som utförs av resolutionsmyndigheter eller behöriga myndigheter enligt detta direktiv.
91. *koncernfinansieringsarrangemang*: de finansieringsarrangemang eller arrangemang som medlemsstaten för resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpar.
92. *rygg mot rygg transaktion*: en transaktion som ingås mellan två koncernenheter för att helt eller delvis överföra den risk som är förenad med en annan transaktion som har ingåtts mellan en av dessa koncernenheter och en tredje man.
93. *koncerninterna garantier*: ett kontrakt genom vilket en koncernenhet garanterar en annan koncernenhets förpliktelser gentemot en tredje man.
94. *garanterade insättningar*: garanterade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.5 i direktiv 2014/49/EU.
95. *kvalificerade insättningar*: kvalificerade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.4 i direktiv 2014/49/EU.
96. *säkerställd obligation*: instrument som avses i artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

97. *avtal om finansiell äganderättsöverföring*: avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG⁽¹⁾.
98. *nettning*: ett avtal i enlighet med vilket ett antal fordringar eller skyldigheter kan omvandlas till en enda nettofordran, inklusive avtal om slutavräkning där fullgörandet av parternas skyldigheter påskyndas när en utlösande händelse inträffar (oavsett hur och var denna definieras) så att de ska fullgöras omedelbart eller avslutas, och i varje fall omvandlas till eller ersätts av en enda nettofordran, inbegripet *slutavräkningsklausuler* enligt definitionen i artikel 2.1 n i i direktiv 2002/47/EG och *nettning* enligt definitionen i artikel 2 k i direktiv 98/26/EG.
99. *kvittningsavtal*: avtal i enlighet med vilket två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som instituerat under resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.
100. *finansiella avtal*: bland annat följande avtal och överenskommelser:
- a) Värdepappersavtal, inbegripet
 - i) avtal om köp, försäljning eller lån av ett värdepapper, en grupp eller ett index av värdepapper,
 - ii) optioner på ett värdepapper eller en grupp eller ett index av värdepapper,
 - iii) återköps- eller omvända återköpsransaktioner (repor) för ett sådant värdepapper, en sådan grupp eller en sådant index.
 - b) Råvaruavtal, inbegripet
 - i) avtal om köp, försäljning eller lån av en råvara, en råvarugrupp eller ett råvaruindex för framtida leverans,
 - ii) optioner på en råvara eller råvarugrupp eller ett råvaruindex,
 - iii) återköps- eller omvända återköpsransaktioner (repor) för en sådan råvara eller råvarugrupp eller ett sådant råvaruindex.
 - c) Future- och forwardavtal, inbegripet avtal (som inte är råvaruavtal) om inköp, försäljning eller överföring av en råvara eller en egendom av någon annan art, tjänst, rättighet eller intresse för ett fastställt pris vid ett framtida datum.
 - d) Swappavtal, inbegripet
 - i) swappar och optioner avseende räntesatser, avista- eller andra växelkurser, valuta, aktieindex eller aktier, skuldindex eller skuld, råvaruindex eller råvaror, väder, utsläpp eller inflation,
 - ii) totalavkastningsswappar, kreditspreadswappar eller kreditswappar,
 - iii) varje avtal eller transaktion som liknar dem som avses i led i eller ii och som är föremål för återkommande handel på swapp- eller derivatmarknaderna.
 - e) Avtal om interbanklån där lånetiden är tre månader eller mindre.
 - f) Ramavtal för något av de avtal eller överenskommelser som avses i leden a–e.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/219

101. *krisförebyggande åtgärd*: utövande av befogenheter att direkt avlägsna brister eller hinder för återhämtning enligt artikel 6.6, utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artikel 17 eller 18, tillämpning av någon av åtgärderna för tidigt ingripande enligt artikel 27, tillsättning av en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 eller utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna enligt artikel 59.
 102. *krishanteringsåtgärd*: en resolutionsåtgärd eller tillsättning av en särskild förvaltare enligt artikel 35 eller en person enligt artikel 51.2 eller 72.1.
 103. *återhämtningsskapacitet*: ett instituts förmåga att återställa sin finansiella ställning efter en betydande försämring.
 104. *insättare*: en insättare enligt definitionen i artikel 2.1.6 i direktiv 2014/49/EU.
 105. *investerare*: en investerare i den mening som avses i artikel 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG⁽¹⁾.
 106. *utsett nationellt makrotillsynsorgan*: den myndighet som har anförtratts genomförandet av den politik för makroprudentiell tillsyn som avses i punkt 1 i rekommendation B i rekommendationen från Europeiska systemrisknämnden av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (ESRB/2011/3).
 107. *mikroföretag samt små och medelstora företag*: mikroföretag samt små och medelstora företag enligt definitionen vad avser kriteriet om årlig omsättning i artikel 2.1 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG⁽²⁾.
 108. *reglerad marknad*: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i direktiv 2014/65/EU.
2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att specificera kriterierna för fastställande av de aktiviteter, tjänster och transaktioner som avses i led 35 i första stycket när det gäller definitionen av *kritiska funktioner* och kriterierna för fastställande av de affärsområden och kringtjänster som avses i led 36 i första stycket när det gäller definitionen av *kärnaffärsområden*.

Artikel 3

Utseende av myndigheter med ansvar för resolution

1. Medlemsstaterna ska utse en eller i undantagsfall flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.
2. Resolutionsmyndigheten ska vara en offentlig förvaltningsmyndighet eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter.
3. Resolutionsmyndigheter får vara nationella centralbanker, behöriga ministerier eller andra offentliga förvaltningsmyndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter. Medlemsstaterna får i undantagsfall föreskriva att resolutionsmyndigheter är de behöriga myndigheterna för tillsynen enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU. Adekvata strukturella arrangemang ska finnas för att säkerställa operativt oberoende och för att undvika intressekonflikter mellan tillsynsfunktionerna enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU eller den behöriga myndighetens övriga funktioner samt resolutionsmyndigheternas funktioner enligt detta direktiv, utan att det påverkar det informationsutbyte och samarbete som krävs i punkt 4. Medlemsstaterna ska i synnerhet säkerställa att den behöriga myndigheten, de nationella centralbankerna, de behöriga ministerierna eller de andra myndigheterna är operativt oberoende av resolutionsfunktionen och den relevanta myndighetens tillsynsfunktion eller övriga funktioner.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 26.3.1997, s. 22).

⁽²⁾ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

Den personal som utför resolutionsmyndighetens funktioner enligt detta direktiv ska vara strukturellt separerad från och följa andra rapporteringsvägar än den personal som utför uppgifterna enligt förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU eller från den berörda myndighetens andra funktioner.

Vid tillämpningen av denna punkt ska medlemsstaten eller resolutionsmyndigheten anta och offentliggöra de relevanta interna regler som krävs, inbegripet regler som rör tystnadsplikten och informationsutbyten mellan de olika funktionerna.

4. Medlemsstaterna ska kräva att de myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och de personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar samarbetar nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut, både när resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten är separata enheter och när funktionerna utförs inom samma enhet.

5. Varje medlemsstat ska utse ett enda ministerium som ansvarigt för att utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt detta direktiv.

6. I de fall resolutionsmyndigheten i en medlemsstat inte är det behöriga ministeriet ska den informera det behöriga ministeriet om besluten enligt detta direktiv och, om inte annat framgår av nationell rätt, få dess godkännande innan beslut genomförs som kan få direkta budgeteffekter eller systemeffekter.

7. När behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och EBA fattar beslut enligt detta direktiv ska de beakta de möjliga följderna av besluten i alla medlemsstater där institutet eller koncernen verkar och minimera de negativa effekterna för den finansiella stabiliteten och de negativa ekonomiska och sociala effekterna i de medlemsstaterna. Beslut av EBA omfattas av artikel 38 i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje resolutionsmyndighet har den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder, och ges möjlighet att utöva sina befogenheter med den skyndsamtighet och flexibilitet som krävs för att uppnå resolutionsmålen.

9. EBA ska, i samarbete med behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter, utveckla den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs och ska övervaka genomförandet av punkt 8, bland annat genom regelbundna inbördes utvärderingar.

10. Om en medlemsstat i enlighet med punkt 1 utser mer än en myndighet för att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna, ska den lämna en fullständig motivering till EBA och kommissionen för detta och den ska tydligt fördela funktioner och ansvarsområden mellan de myndigheterna, säkerställa lämplig samordning dem emellan och utse en enda myndighet som kontaktmyndighet för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i övriga medlemsstater.

11. Medlemsstaterna ska informera EBA om vilken nationell myndighet eller vilka nationella myndigheter som har utsetts till resolutionsmyndigheter och om kontaktmyndigheten och, där så krävs, om deras specifika funktioner och ansvarsområden. EBA ska offentliggöra förteckningen över de resolutionsmyndigheterna och kontaktmyndigheterna.

12. Utan att det påverkar artikel 85 får medlemsstaterna begränsa resolutionsmyndighetens, den behöriga myndighetens och deras respektive personals ansvar i enlighet med nationell rätt när det gäller åtgärder och underlåtenhet att handla vid utförandet av sina uppgifter enligt detta direktiv.

AVDELNING II

BEREDNING

KAPITEL I

Planer för återhämtning och resolution

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 4

Förenklade skyldigheter för vissa institut

1. Med hänsyn till de effekter som ett instituts fallissemang, till följd av arten av dess verksamhet, dess aktieägarstruktur, dess juridiska form, dess riskprofil, dess storlek och juridiska ställning, dess grad av sammankoppling med andra institut eller med det finansiella systemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter, dess medlemskap i ett institutionellt skyddssystem eller någon annan form av system för solidariskt ansvar enligt artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 och eventuellt tillhandahållande av investeringstjänster eller verksamheter enligt definitionen i artikel 4.1.2 i direktiv 2014/65/EU, och huruvida dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, på andra institut, på finansieringsvillkor eller på ekonomin i stort, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fastställer följande:

- a) Innehåll och närmare uppgifter i återhämtnings- och resolutionsplaner som föreskrivs i artiklarna 5–12.
 - b) Det datum före vilket de första återhämtnings- och resolutionsplanerna ska upprättas och de intervall med vilka återhämtnings- och resolutionsplaner ska upprättas vilka kan vara längre än de som föreskrivs i artiklarna 5.2, 7.5, 10.6 och 13.3.
 - c) Innehåll och närmare uppgifter i den information som institut är skyldiga att lämna enligt artiklarna 5.5, 11.1 och 12.2 samt i avsnitten A och B i bilagan.
 - d) Detaljnivån på den bedömning av möjligheten till resolution som föreskrivs i artiklarna 15 och 16 och i avsnitt C i bilagan.
2. De behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna ska göra den bedömning som avses i punkt 1, om så är lämpligt efter samråd med det nationella makrotillsynsorganet.
3. När förenklade skyldigheter tillämpas ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna och i förekommande fall resolutionsmyndigheterna när som helst kan införa fullständiga, icke-förenklade skyldigheter.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att enbart tillämpningen av förenklade skyldigheter inte påverkar den behöriga myndighetens och i förekommande fall resolutionsmyndighetens befogenheter att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd.
5. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera de kriterier som det hänvisas till i punkt 1, för att i överensstämmelse med den punkten bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.
6. Med beaktande, när så är lämpligt, av den erfarenhet som gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 5 ska EBA ha befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de kriterier som avses i punkt 1, för att i överensstämmelse med den punkten bedöma effekterna av ett instituts fallissemang på de finansiella marknaderna, på andra institut och på finansieringsvillkor.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2017.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska informera EBA om hur de har tillämpat punkterna 1, 8, 9 och 10 på institut inom deras jurisdiktion. EBA ska senast den 31 december 2017 lämna in en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om genomförandet av punkterna 1, 8, 9 och 10. Rapporten ska särskilt identifiera eventuella skillnader i genomförandet på nationell nivå av punkterna 1, 8, 9 och 10.

8. Om inte annat följer av punkterna 9 och 10 ska medlemsstaterna se till att behöriga myndigheter och i förekommande fall resolutionsmyndigheter får bevilja undantag för tillämpningen av

a) kraven i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel på institut som är underställda en central företagsenhet och som helt eller delvis är undantagna från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) kraven i avsnitt 2 på institut som är medlemmar i ett institutionellt skyddssystem.

9. Om ett undantag enligt punkt 8 beviljas ska medlemsstaterna

a) tillämpa kraven i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel på konsoliderad basis på den centrala företagsenheten och institut som är underställda denna i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

b) kräva att det institutionella skyddssystemet uppfyller kraven i avsnitt 2 i samarbete med var och en av dess medlemmar som beviljats undantag.

I det syftet ska varje hänvisning till en koncern i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel omfatta en central företagsenhet och institut som är underställda denna i den mening som avses i artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013 och deras dotterföretag, och varje hänvisning till moderföretag eller institut som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111 i direktiv 2013/36/EU ska omfatta den centrala företagsenheten.

10. Institut som står under direkt tillsyn av Europeiska centralbanken enligt artikel 6.4 i förordning (EU) nr 1024/2013 eller utgör en betydande andel av en medlemsstats finansiella system ska utarbeta sina egna återhämtningsplaner i enlighet med avsnitt 2 i detta kapitel och ska bli föremål för enskilda resolutionsplaner i enlighet med avsnitt 3.

Vid tillämpningen av denna punkt ska verksamheten i ett institut anses utgöra en betydande del av den medlemsstats finansiella system om något av följande villkor är uppfyllda:

a) Det totala värdet av dess tillgångar överstiger 30 000 000 000 EUR.

b) Andelen av dess totala tillgångar i förhållande till etableringsmedlemsstatsens BNP överstiger 20 %, såvida det totala värdet av dess tillgångar inte understiger 5 000 000 000 EUR.

11. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att närmare ange enhetliga format, mallar och definitioner för behöriga myndigheters och resolutionsmyndigheters identifiering och överföring av information till EBA vid tillämpning av punkt 7, med förbehåll för proportionalitetsprincipen.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Avsnitt 2

Återhämtningsplanering

Artikel 5

Återhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för grupp-baserad tillsyn i enlighet med artiklarna 111 och 112 i direktiv 2013/36/EU upprättar och underhåller en återhämtningsplan som innehåller åtgärder som ska vidtas av institutet för att återställa dess finansiella ställning efter en betydande försämring av dess finansiella situation. Återhämtningsplaner ska anses utgöra en styrform i den mening som avses i artikel 74 i direktiv 2013/36/EU.
2. De behöriga myndigheterna ska säkerställa att instituten uppdaterar sina återhämtningsplaner minst en gång om året eller efter en förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av återhämtningsplanen. Behöriga myndigheter får kräva att institutet uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare.
3. Återhämtningsplaner får inte förutsätta tillgång till eller erhållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
4. Återhämtningsplaner ska dock vid behov innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och identifiera de tillgångar som kan förväntas godtas som säkerhet.
5. Utan att det påverkar artikel 4 ska medlemsstaterna säkerställa att återhämtningsplanerna inbegriper de uppgifter som räknas upp i avsnitt A i bilagan. Medlemsstaterna får kräva att ytterligare uppgifter ska ingå i återhämtningsplanerna.

Återhämtningsplaner ska även omfatta möjliga åtgärder som institutet skulle kunna vidta när villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27 är uppfyllda.
6. Medlemsstaterna ska kräva att återhämtningsplaner omfattar lämpliga villkor och förfaranden för att säkerställa att återhämtningsåtgärder genomförs i rätt tid samt ett brett spektrum av återhämtningsalternativ. Medlemsstaterna ska kräva att återhämtningsplaner beaktar en rad olika scenarier som inbegriper svår makroekonomisk och finansiell stress som är relevant för institutets specifika förhållanden, bland annat systemomfattande händelser, finansiell stress som särskilt avser enskilda juridiska personer och koncerner.
7. EBA ska i nära samarbete med Europeiska systemrisknämnden (ESRB) senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 som ytterligare specificerar de olika scenarier som ska användas vid tillämpningen av punkt 6 i den här artikeln.
8. Medlemsstaterna får föreskriva att behöriga myndigheter har befogenhet att kräva att ett institut för detaljerade register över finansiella avtal där det berörda institutet är part.
9. Ledningsorganet för det institut som avses i punkt 1 ska bedöma och godkänna återhämtningsplanen innan den inlämnas till den behöriga myndigheten.
10. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder som, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4, ytterligare specificerar den information som återhämtningsplanen som det hänvisas till i punkt 5 i den här artikeln ska innehålla.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 6

Bedömning av återhämtningsplaner

1. Medlemsstaterna ska kräva att de institut som är skyldiga att utarbeta återhämtningsplaner i enlighet med artiklarna 5.1 och 7.1 lämnar in de återhämtningsplanerna till den behöriga myndigheten för granskning. Medlemsstaterna ska kräva att instituten på tillfredsställande sätt kan visa den behöriga myndigheten att dessa planer uppfyller kriterierna i punkt 2.

2. De behöriga myndigheterna ska, inom sex månader efter det att varje plan lämnats in, och efter samråd med de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen, granska planen och bedöma hur väl den plan uppfyller de krav som fastställs i artikel 5 samt följande kriterier:

- a) Genomförandet av de föreslagna arrangemangen i planen kan rimligen förväntas upprätthålla eller återställa institutets eller koncernens bärkraft och finansiella ställning, med beaktande av de förberedande åtgärder som institutet har vidtagit eller planerar att vidta.
- b) Planen och de specifika alternativen i planen kan rimligen förväntas bli genomförda snabbt och effektivt i situationer av finansiell stress och i största möjliga utsträckning undvika några betydande negativa effekter på det finansiella systemet, inbegripet scenarier som skulle leda till att andra institut skulle genomföra återhämtningsplaner under samma period.

3. När den behöriga myndigheten bedömer återhämtningsplanernas lämplighet ska den ta hänsyn till lämpligheten av institutets kapital- och finansieringsstruktur i förhållande till komplexitetsgraden hos dess organisatoriska struktur och dess riskprofil.

4. Den behöriga myndigheten ska tillhandahålla resolutionsmyndigheten återhämtningsplanen. Resolutionsmyndigheten får granska återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i planen som skulle kunna inverka negativt på institutets möjlighet till resolution och att lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten med avseende på de frågorna.

5. I de fall den behöriga myndigheten bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen, eller väsentliga hinder för dess genomförande, ska den meddela institutet eller koncernens moderföretag sin bedömning och kräva att institutet inom två månader, som med myndigheternas godkännande kan förlängas med en månad, inkommer med en reviderad plan som visar hur de bristerna eller hindren har tagits itu med.

Innan den behöriga myndigheten kräver att ett institut ska lämna in en reviderad återhämtningsplan ska den ge institutet möjlighet att yttra sig om det kravet.

Om den behöriga myndigheten inte anser att det i den reviderade planen har tagits itu med bristerna och hindren på ett adekvat sätt får den beordra institutet att göra vissa specifika ändringar av planen.

6. Om institutet underlåter att inkomma med en reviderad återhämtningsplan, eller om den behöriga myndigheten slår fast att den reviderade återhämtningsplanen inte på ett tillfredsställande sätt åtgärdar de brister eller potentiella hinder som myndigheten konstaterade i sin ursprungliga bedömning, och det inte är möjligt att på ett adekvat sätt åtgärda bristerna eller hindren genom att ge order om att vissa specifika ändringar ska göras, ska den behöriga myndigheten ålägga institutet att inom rimlig tid identifiera de ändringar av affärsverksamheten som det kan göra för att ta itu med bristerna i eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen.

Om institutet inte identifierar sådana ändringar inom den tidsram som den behöriga myndigheten satt, eller om den behöriga myndigheten bedömer att de av institutet föreslagna åtgärderna inte innebär att institutet på ett adekvat sätt tar itu med bristerna eller hindren, får den behöriga myndigheten beordra institutet att vidta de åtgärder som myndigheten anser vara nödvändiga och proportionerliga, varvid hänsyn tas till hur allvarliga bristerna och hindren är och den effekt som åtgärderna skulle ha på institutets affärsverksamhet.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/225

Den behöriga myndigheten får, utan att det påverkar artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, beordra institutet att

- a) reducera riskprofilen i institutet, även likviditetsrisken,
- b) möjliggöra rekapitaliseringsåtgärder i rätt tid,
- c) se över institutets strategi och struktur,
- d) vidta ändringar i finansieringsstrategin för att förstärka motståndskraften i kärnaffärsområdena och de kritiska funktionerna,
- e) vidta förändringar i institutets styrningsstruktur.

Den förteckning över åtgärder som avses i denna punkt ska inte hindra medlemsstaterna att bemyndiga de behöriga myndigheterna att vidta ytterligare åtgärder i enlighet med nationell rätt.

7. Om den behöriga myndigheten kräver att ett institut vidtar åtgärder enligt punkt 6 ska dess beslut om åtgärderna vara motiverade och proportionerliga. Beslutet ska meddelas institutet skriftligen och vara möjligt att överklaga.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar de minimikriterier och förfaranden som den behöriga myndigheten ska utvärdera för bedömningen enligt punkt 2 i den här artikeln och artikel 8.1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 7

Återhämtningsplaner på koncernnivå

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att moderföretag inom unionen upprättar och till den samordnande tillsynsmyndigheten lämnar in en koncernåterhämtningsplan. Koncernåterhämtningsplaner ska bestå av en återhämtningsplan för koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen. Koncernåterhämtningsplanen ska identifiera åtgärder som kan bli nödvändiga att genomföra på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för varje enskilt dotterföretag.

2. I enlighet med artikel 8 får de behöriga myndigheterna begära att dotterföretag upprättar och lämnar in återhämtningsplaner på individuell basis.

3. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, under förutsättning att sekretesskraven enligt detta direktiv gäller, översända koncernåterhämtningsplaner till:

- a) de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU,
- b) de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där det finns betydande filialer, i den mån det är relevant för den filialen,
- c) resolutionsmyndigheten på koncernnivå, och
- d) dotterföretagens resolutionsmyndigheter.

4. Koncernåterhämtningsplanen ska syfta till att uppnå en stabilisering av koncernen som helhet, eller av ett institut som ingår i koncernen, när den befinner sig i ett ansträngt läge för att åtgärda eller avlägsna orsakerna till nödsituationen och återställa koncernens eller institutets finansiella ställning, samtidigt som hänsyn tas till andra koncernenheters finansiella ställning.

Koncernåterhämtningsplanen ska inbegripa arrangemang för att säkerställa att de åtgärder som planeras att vidtas på nivån för moderföretaget inom unionen och på nivån för de enheter som det hänvisas till i artikel 1.1 c och d, liksom åtgärder som planeras att vidtas på nivån för dotterföretagen och, i tillämpliga fall i enlighet med i direktiv 2013/36/EU, på nivån för de betydande filialerna, är samordnade och konsekventa.

5. Koncernåterhämtningsplanen, och eventuella planer som upprättats för ett enskilt dotterföretag, ska innehålla de inslag som specificeras i artikel 5. De planerna ska i tillämpliga fall innehålla arrangemang för finansiellt stöd inom koncernen som antas enligt ett avtal om koncerninternt finansiellt stöd som har ingåtts i enlighet med kapitel III.

6. Koncernåterhämtningsplaner ska innehålla ett antal återhämtningsalternativ med åtgärder för att hantera de scenarier som anges i artikel 5.6.

För vart och ett av scenarierna ska det i koncernåterhämtningsplanen anges huruvida det finns hinder för genomförandet av återhämtningsåtgärder inom koncernen, inbegripet på nivån för de enskilda enheter som planen omfattar, och huruvida det finns väsentliga praktiska eller juridiska hinder för att utan dröjsmål överföra kapitalbasen eller betala skulder eller tillgångar inom koncernen.

7. Ledningsorganet för den enhet som upprättar koncernåterhämtningsplanen enligt punkt 1 ska bedöma och godkänna koncernåterhämtningsplanen innan den inlämnas till den samordnande tillsynsmyndigheten.

Artikel 8

Bedömning av koncernåterhämtningsplaner

1. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, tillsammans med de behöriga myndigheterna för dotterföretag, efter samråd med de behöriga myndigheter som avses i artikel 116 i direktiv 2013/36/EU och med de behöriga myndigheter som är ansvariga för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, granska koncernåterhämtningsplanen och bedöma i vilken utsträckning den uppfyller de krav och kriterier som anges i artiklarna 6 och 7. Den bedömningen ska göras i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 6 och med denna artikel och ska beakta potentiella effekter av återhämtningsåtgärderna på den finansiella stabiliteten i alla medlemsstater där koncernen verkar.

2. Den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretag ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut om

- a) granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen,
- b) huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som ingår i koncernen, och
- c) tillämpningen av de åtgärder som anges i artikel 6.5 och 6.6.

Parterna ska eftersträva att nå ett gemensamt beslut inom fyra månader från det datum då den samordnande tillsynsmyndigheten översände koncernåterhämtningsplanen i enlighet med artikel 7.3.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de behöriga myndigheterna, inom fyra månader från datum för översändande, om granskningen och bedömningen av koncernåterhämtningsplanen eller om åtgärder som moderföretaget inom unionen ska vidta i enlighet med artikel 6.5 och 6.6, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta sitt eget beslut med avseende på de ärendena. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska fatta sitt beslut med beaktande av de synpunkter och reservationer från övriga behöriga myndigheter som uttryckts under fyramånadersperioden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till moderföretaget inom unionen och till de övriga behöriga myndigheterna.

Om någon av de behöriga myndigheter som avses i punkt 2 vid den fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i punkt 7 till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningskedet i den mening som avses i förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska den samordnande tillsynsmyndighetens beslut gälla.

4. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de behöriga myndigheterna, inom fyra månader från datum för översändande, om

a) huruvida en återhämtningsplan ska upprättas på individuell basis för institut som omfattas av myndigheternas jurisdiktion, eller

b) tillämpningen på dotterföretagsnivå av de åtgärder som avses i artikel 6.5 och 6.6,

ska varje behörig myndighet fatta sitt eget beslut i det ärendet.

Om någon av de berörda behöriga myndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som anges i punkt 7 till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den behöriga myndigheten för dotterföretaget skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att perioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av den behöriga myndighet som är ansvarig för dotterföretaget på individuell nivå gälla.

5. De övriga behöriga myndigheter som inte har invändningar enligt punkt 4 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernåterhämtningsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

6. Det gemensamma beslut som avses i punkt 2 eller 5 och varje beslut som fattas av de berörda myndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkterna 3 och 4 ska erkännas som slutgiltigt och tillämpas av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

7. EBA får på begäran av en behörig myndighet i enlighet med punkt 3 eller 4 endast bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 med avseende på bedömningen av återhämtningsplaner och genomförandet av åtgärderna i artikel 6.6 a, b och d.

Artikel 9

Indikatorer för återhämtningsplanen

1. Vid tillämpningen av artiklarna 5–8 ska de behöriga myndigheterna kräva att alla återhämtningsplaner innehåller en ram med indikatorer som fastställs av institutet och som identifierar tidpunkterna för när planens åtgärder får vidtas. De behöriga myndigheterna ska komma överens om sådana indikatorer i samband med bedömningen av återhämtningsplaner i enlighet med artiklarna 6 och 8. Indikatorerna kan vara av kvalitativ eller kvantitativ art beroende på institutets finansiella ställning och ska enkelt kunna övervakas. De behöriga myndigheterna ska se till att instituten inför lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av indikatorerna.

Trots första stycket får ett institut

- a) vidta åtgärder enligt sin återhämtningsplan även när den relevanta indikatorn inte har uppfyllts men när institutets ledningsorgan anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna, eller
- b) avstå från att vidta en sådan åtgärd om institutets ledningsorgan inte anser det vara lämpligt med tanke på omständigheterna.

Ett beslut om att vidta någon av de åtgärder som avses i återhämtningsplanen eller ett beslut om att avstå från att vidta en sådan åtgärd ska utan dröjsmål meddelas den behöriga myndigheten.

2. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera den minimiförteckning över kvalitativa och kvantitativa indikatorer som avses i punkt 1.

Avsnitt 3

resolutionsplanering

Artikel 10

Resolutionsplaner

1. Resolutionsmyndigheten ska efter samråd med den behöriga myndigheten och efter samråd med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där eventuella betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprätta en resolutionsplan för varje institut som inte utgör en del av en koncern som är föremål för grupp-baserad tillsyn enligt artiklarna 111 och 112 i direktiv 2013/36/EU. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutions-åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta om institutet uppfyller villkoren för resolution. Information som avses i punkt 7 a ska meddelas det berörda institutet.

2. Resolutionsmyndigheten ska när den upprättar resolutionsplanen identifiera alla väsentliga hinder för resolution och då så är nödvändigt och proportionerligt, beskriva relevanta åtgärder för hur de hindren kan undanröjas, enligt kapitel II i denna avdelning.

3. Resolutionsplanen ska beakta relevanta scenarier inberäknat att fallissemangshändelsen kan vara en isolerad händelse eller kan inträffa i en tid av mer omfattande finansiell instabilitet eller övergripande systempåverkande händelser. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:

- a) Tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

4. Resolutionsplanen ska innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och ska identifiera de tillgångarna som kan förväntas godtas som säkerhet.

5. Resolutionsmyndigheter får begära att instituten bistår dem vid utarbetandet och uppdateringen av planerna.

6. Resolutionsplaner ska ses över, och i tillämpliga fall uppdateras, minst en gång om året och efter varje väsentlig förändring av institutets juridiska eller organisatoriska struktur eller dess affärsverksamhet eller dess finansiella ställning som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens effektivitet eller på annat sätt framtvingar en översyn av resolutionsplanen.

När det gäller översyner eller uppdateringar av resolutionsplaner enligt första stycket ska instituten och de behöriga myndigheterna omedelbart informera resolutionsmyndigheterna om alla förändringar som kräver en sådan översyn eller uppdatering.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 ska resolutionsplanen ange alternativ när det gäller användning av de resolutionsverktyg som det hänvisas till i avsnitt IV på institutet. Denna ska innehålla följande, kvantifierat när så är lämpligt och möjligt:

- a) En sammanfattning av huvudinslagen i planen.
- b) En sammanfattning av de väsentliga förändringar för institutet som inträffat sedan den senaste resolutionsinformationen lämnades in.
- c) En beskrivning av hur kritiska funktioner och kärnaffärsområden, i den utsträckning som krävs, skulle kunna avskiljas juridiskt och ekonomiskt från övriga funktioner för att säkerställa fortsatt verksamhet efter institutets fallissemang.
- d) En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
- e) En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med punkt 2 i denna artikel och artikel 15.
- f) En beskrivning av alla åtgärder som krävs enligt artikel 17 för att åtgärda eller avlägsna identifierade hinder för resolution som ett resultat av den bedömning som gjorts i enlighet med artikel 15.
- g) En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet och möjligheten att sälja ut institutets kritiska funktioner, kärnaffärsområden och tillgångar.
- h) En detaljerad beskrivning av arrangemangen för att säkerställa att den begärda informationen enligt artikel 11 är aktuell och att den alltid är tillgänglig för resolutionsmyndigheterna.
- i) En förklaring från resolutionsmyndigheten av hur resolutionsalternativen skulle kunna finansieras utan ett antagande om något av följande:
 - i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
 - ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.
- j) En detaljerad beskrivning av de olika resolutionsstrategier som skulle kunna tillämpas enligt de olika möjliga scenarierna samt de tillämpliga tidsfristerna.
- k) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden.
- l) En beskrivning av handlingsalternativen för att bevara tillgång till betalnings- och clearingtjänster och annan infrastruktur och en bedömning av överförbarheten för kunders positioner.
- m) En analys av planens effekter på institutets anställda, inbegripet en bedömning av därmed förknippade kostnader, och en beskrivning av planerade förfaranden för samråd med personalen under resolutionsprocessen, i tillämpliga fall med beaktande av nationella system för dialog mellan arbetsmarknadens parter.
- n) En plan för kommunikation med media och allmänheten.

- o) Minimikravet för kapitalbasen och de kvalificerade skulderna i enlighet med artikel 45.1, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.
- p) Minimikravet för kapitalbasen och instrumenten för avtalsenlig skuldnedskrivning enligt artikel 45.1, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.
- q) En beskrivning av grundläggande operationer och system för kontinuerlig drift av institutets operativa processer.
- r) I förekommande fall eventuella yttranden från institutet om resolutionsplanen.

8. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d för detaljerade register över finansiella avtal där institutet eller enheten är part. Resolutionsmyndigheten får ange en tidsfrist inom vilken institutet eller enheten som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska inkomma med de registren. Samma tidsfrist ska gälla för samtliga institut och samtliga enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som omfattas av myndighetens jurisdiktion. Resolutionsmyndigheten får besluta att fastställa olika tidsfrister för de olika finansiella avtalstyper som avses i artikel 2.100. Denna punkt ska inte påverka den behöriga myndighetens befogenhet att samla in information.

9. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som ytterligare specificerar innehållet i resolutionsplanerna.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 11

Information för tillämpningen av resolutionsplaner och samarbete från institutets sida

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har befogenhet att begära att berörda institut

- a) samarbetar i den utsträckning som krävs för att upprätta resolutionsplaner,
- b) förser dem, endera direkt eller genom den behöriga myndigheten, med all nödvändig information för att upprätta och genomföra resolutionsplaner.

Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha befogenhet att, bland annan information, begära in den information och analys som specificeras i avsnitt B i bilagan.

2. De behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ska samarbeta med resolutionsmyndigheterna för att kontrollera huruvida delar av eller all den informationen som avses i punkt 1 redan finns tillgänglig. Om sådan information är tillgänglig ska de behöriga myndigheterna lämna den informationen till resolutionsmyndigheterna.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera förfaranden och en minimi-uppsättning standardformulär och mallar för överlämnande av information enligt denna artikel.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 12

Koncernresolutionsplaner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretag och efter samråd med resolutionsmyndigheterna för de betydande filialerna i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprättar koncernresolutionsplaner. Koncernresolutionsplaner ska inbegripa en plan för resolution av koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen, endera genom resolution på nivån för moderföretaget eller genom uppdelning och resolution av dotterföretagen. I koncernresolutionsplanen ska åtgärder anges för resolution av

- a) moderföretaget inom unionen,
 - b) de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna i unionen,
 - c) de enheter som avses i artikel 1.1 c och d, och
 - d) om inte annat följer av avdelning VI, de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är belägna utanför unionen.
2. Koncernresolutionsplanen ska upprättas på grundval av den information som lämnas enligt artikel 11.
3. Koncernresolutionsplanen ska
- a) fastställa resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på koncernenheter, både genom resolutionsåtgärder för de enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d, moderföretaget och dotterinstitutet samt genom samordnade resolutionsåtgärder med avseende på dotterinstitut, i de scenarier som anges i artikel 10.3,
 - b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt på koncernenheter etablerade i unionen, inklusive åtgärder för att underlätta tredje mans köp av hela koncernen eller enskilda affärsområden eller aktiviteter som tillhandahålls av ett flertal koncernenheter, eller av särskilda koncernenheter, samt identifiera eventuella potentiella hinder för en samordnad resolution,
 - c) om en koncern inbegriper enheter med säte i tredjeländer, identifiera lämpliga arrangemang för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i de tredjeländerna och följderna av resolutionen inom unionen,
 - d) identifiera åtgärder som är nödvändiga för att underlätta koncernresolution när villkoren för resolution är uppfyllda, inklusive att juridiskt och ekonomiskt avskilja särskilda funktioner eller affärsområden,
 - e) fastställa eventuella ytterligare åtgärder som inte avses i detta direktiv men som resolutionsmyndigheten på koncernnivå har för avsikt att vidta inom ramen för resolutionen av koncernen,
 - f) identifiera hur koncernresolutionsåtgärderna skulle kunna finansieras och, där finansieringsarrangemangen skulle behövas, ange principer för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika medlemsstater. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:
 - i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
 - ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.

iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

De principerna ska fastställas på grundval av rättvisa och välvägdade kriterier och ska särskilt beakta artikel 107.5 och effekterna på den finansiella stabiliteten i alla berörda medlemsstater.

4. Bedömningen av möjligheten till en resolution av koncernen enligt artikel 16 ska ske samtidigt som koncernresolutionsplanen upprättas och uppdateras i enlighet med denna artikel. En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med artikel 16 ska ingå i koncernresolutionsplanen.

5. Koncernresolutionsplaner får inte ha en oproportionerlig verkan på någon medlemsstat.

6. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar innehållet i koncernresolutionsplaner, med beaktande av de många olika affärsmodeller som koncerner på den inre marknaden har.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 13

Krav och förfaranden för koncernresolutionsplaner

1. Moderföretag inom unionen ska till resolutionsmyndigheten på koncernnivå inkomma med den information som får krävas i enlighet med artikel 11. Denna information ska röra det moderföretag inom unionen och i den utsträckning som krävs var och en av koncernenheterna, inbegripet de enheter som avses i artikel 1.1 c och d.

Tillsynsmyndigheten på koncernnivå ska, under förutsättning att sekretesskraven som föreskrivs i detta direktiv tillämpas, översända den information som tillhandahålls i enlighet med denna punkt till

- a) EBA,
- b) resolutionsmyndigheterna för dotterföretag,
- c) resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen,
- d) de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU, och
- e) resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de enheter som avses i artikel 1.1 c och d är etablerade.

Information som tillhandahålls av resolutionsmyndigheten på koncernnivå till resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen, till resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna samt till de relevanta behöriga myndigheter som avses i artiklarna 115 och 116 i direktiv 2013/36/EU, ska åtminstone innehålla all information som är relevant för dotterföretaget eller den betydande filialen. Information som lämnas till EBA ska innehålla all information som är relevant för EBA:s roll inom ramen för koncernresolutionsplanerna. När det gäller information som avser dotterföretag i tredjeländer, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå inte ha någon skyldighet att överlämna den informationen utan samtycke från relevant tillsynsmyndighet eller resolutionsmyndighet i tredjelandet.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheter på koncernnivå, efter samverkan med de resolutionsmyndigheter som avses i punkt 1 andra stycket i denna artikel, i resolutionskollegier och efter samråd med de relevanta behöriga myndigheterna, inbegripet med behöriga myndigheter i de medlemsstatsjurisdiktioner där betydande filialer är belägna, upprättar och uppdaterar koncernresolutionsplaner. Resolutionsmyndigheter på koncernnivå får om de så önskar, och med förbehåll för att de uppfyller de sekretesskrav som fastställs i artikel 98 i detta direktiv, i arbetet med att upprätta och upprätthålla koncernresolutionsplaner inbegripa ett tredjelands resolutionsmyndigheter från de jurisdiktioner där koncernen har etablerat dotterföretag eller finansiella holdingföretag eller betydande filialer i den mening som avses i artikel 51 i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att koncernresolutionsplaner ses över, och om så är lämpligt, uppdateras minst en gång om året, samt efter varje förändring som avser den juridiska eller organisatoriska strukturen, affärsverksamheten eller finansiella ställningen inom koncernen, inbegripet varje koncernenhet, som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av planen.

4. Antagandet av koncernresolutionsplanen ska ha formen av ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretag.

De resolutionsmyndigheterna ska fatta ett gemensamt beslut inom fyra månader från det att resolutionsmyndigheten på koncernnivå översänt den information som avses i punkt 1 andra stycket.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Om resolutionsmyndigheterna inte har nått ett gemensamt beslut inom fyra månader, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta ett eget beslut om koncernresolutionsplanen. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, om inte annat följer av punkt 9 i den här artikeln, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

6. Om ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheterna inte har antagits inom fyra månader ska varje resolutionsmyndighet som är ansvarig för ett dotterföretag fatta ett eget beslut och utforma och upprätthålla en resolutionsplan för de enheter som omfattas av dess jurisdiktion. Varje enskilt beslut ska innehålla en fullständig motivering, ange skälen till invändningarna till den föreslagna koncernresolutionsplanen och beakta synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna fört fram. Varje resolutionsmyndighet ska meddela sitt beslut till de andra medlemmarna i resolutionskollegiet.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den berörda resolutionsmyndigheten, om inte annat följer av punkt 9 i den här artikeln, skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA får fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet tillämpas.

7. De övriga resolutionsmyndigheter som inte har invändningar enligt punkt 6 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsplan som omfattar koncernenheter som faller inom deras jurisdiktion.

8. De gemensamma beslut som avses i punkterna 4 och 7 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkterna 5 och 6 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

9. I enlighet med punkterna 5 och 6 i den här artikeln får EBA, på begäran av en resolutionsmyndighet, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 såvida inte någon av de berörda resolutionsmyndigheterna bedömer att det omtvistade ärendet på något sätt kan inkräkta på deras medlemsstaters finanspolitiska ansvar.

10. Om gemensamma beslut fattas enligt punkterna 4 och 7 och om en resolutionsmyndighet enligt punkt 9 bedömer att den omtvistade frågan avseende koncernresolutionsplanerna inkräktar på dess medlemsstats finanspolitiska ansvar, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå företa en ny bedömning av koncernresolutionsplanen, inbegripet minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

Artikel 14

Översändande av resolutionsplaner till behöriga myndigheterna

1. Resolutionsmyndigheten ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda behöriga myndigheterna.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda behöriga myndigheterna.

KAPITEL II

Möjlighet till resolution

Artikel 15

Bedömning av instituts möjlighet till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheten, efter att den samrått med den behöriga myndigheten och med resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning en resolution av institut som inte utgör en del av en koncern är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:

- a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

En resolution av ett institut ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheten antingen kan avveckla institutet enligt normala insolvensförfaranden eller försätta institutet i resolution med tillämpning av de olika resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i den medlemsstat i vilken institutet är etablerat, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att institutets kritiska funktioner kan upprätthållas. Resolutionsmyndigheterna ska upplysa EBA i tid när en resolution av ett institut inte anses vara möjlig.

2. För den bedömning av möjligheten till resolution som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten åtminstone bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.

3. Resolutionsmyndigheten ska göra en bedömning av möjligheten till en resolution enligt denna artikel samtidigt som den upprättar och uppdaterar resolutionsplanen i enlighet med artikel 10.

4. EBA ska, efter samråd med ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de frågor och kriterier som ska granskas för bedömningen av möjligheten till resolution av institut eller koncerner som anges i punkt 2 i den här artikeln och i artikel 16.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 16

Bedömning av koncerners möjlighet till resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå, tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för sådana dotterföretag, och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen, bedömer i vilken utsträckning en resolution av koncerner är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:

- a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd förutom tillämpningen av de finansieringsarrangemang som fastställs i enlighet med artikel 100.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

En resolution av en koncern ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheterna antingen kan avveckla koncernenheten enligt normala insolvensförfaranden eller försätta koncernenheten i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna på koncernenheterna samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i de medlemsstater i vilka koncernenheten är etablerade, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att koncernenheternas kritiska funktioner kan upprätthållas om de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt eller på annat sätt. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska meddela EBA i tid när en resolution av en koncern inte anses vara möjlig.

Bedömningen av en koncerns möjlighet till resolution ska beaktas av de resolutionskollegier som avses i artikel 88.

2. För den bedömning av möjligheten till koncernresolution ska resolutionsmyndigheterna, åtminstone, bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.

3. Bedömningen av möjligheten till en koncernresolution enligt denna artikel ska ske samtidigt som koncernresolutionsplanerna upprättas och uppdateras i enlighet med artikel 12. Bedömningen ska ske i enlighet med den beslutsprocess som anges i artikel 13.

Artikel 17

Befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en resolutionsmyndighet, efter att ha gjort en bedömning av resolutionsmöjligheterna för ett institut i enlighet med artiklarna 15 och 16, efter samråd med den behöriga myndigheten, slår fast att det finns väsentliga hinder för möjligheten att försätta det institutet i resolution, ska resolutionsmyndigheten skriftligen meddela det beslutet till det berörda institutet, till den behöriga myndigheten och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna.

2. Kravet på resolutionsmyndigheterna att upprätta resolutionsplaner och på de berörda resolutionsmyndigheterna att komma fram till ett gemensamt beslut om koncernresolutionsplanerna i artikel 10.1 respektive artikel 13.4 ska efter det meddelande som anges i punkt 1 i den här artikeln tillfälligt upphävas tills åtgärderna för att undanröja de väsentliga hinder för möjligheten att försätta ett institut i resolution godtagits av resolutionsmyndigheten enligt punkt 3 i den här artikeln eller beslutats enligt punkt 4 i den här artikeln.

3. Inom fyra månader från mottagandet av ett meddelande i enlighet med punkt 1, ska institutet till resolutionsmyndigheten föreslå möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de väsentliga hinder som angetts i meddelandet. Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med den behöriga myndigheten, bedöma huruvida de åtgärderna effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågakvarande väsentliga hindren.

4. Om resolutionsmyndigheten bedömer att de av ett institut föreslagna åtgärderna i enlighet med punkt 3 inte effektivt minskar eller avlägsnar de ifrågakvarande hindren, ska den, antingen direkt eller indirekt genom den behöriga myndigheten, kräva att institutet vidtar alternativa åtgärder som skulle kunna uppnå det målet samt skriftligt meddela institutet dessa åtgärder, vilket inom en månad ska föreslå en plan för att genomföra dem.

När resolutionsmyndigheten identifierar alternativa åtgärder ska den visa på vilket sätt de av institutet föreslagna åtgärderna inte skulle kunna avlägsna hindren för möjligheten till resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna är proportionerliga för att avlägsna hindren. Resolutionsmyndigheten ska beakta det hot som de hindren för möjligheten till resolution innebär för den finansiella stabiliteten samt den inverkan åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin.

5. Vid tillämpning av punkt 4 ska resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att vidta någon av följande åtgärder:

- a) Kräva att institutet ser över koncernintern finansieringsarrangemang eller omprövar avsaknaden av sådana, eller upprättar serviceavtal, antingen koncernintern avtal eller avtal med tredje man, för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner.
- b) Kräva att institutet begränsar sina maximala enskilda och totala exponeringar.
- c) Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamål.
- d) Kräva att institutet avyttrar särskilda tillgångar.
- e) Kräva att institutet begränsar eller upphör med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.
- f) Begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.
- g) Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för institutet eller varje koncernenhet som direkt eller indirekt står under dess kontroll så att komplexiteten minskar för att säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska funktioner från övriga funktioner genom tillämpningen av resolutionsverktygen.

- h) Kräva att ett institut eller ett moderföretag bildar ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat eller ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen.
- i) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d emitterar kvalificerade skulder för att uppfylla kraven i artikel 45.
- j) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidtar åtgärder för att uppfylla minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artikel 45, och inte minst försöker omförhandla kvalificerade skulder, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument som det eller den har utfärdat, för att säkerställa att resolutionsmyndighetens eventuella beslut om att skriva ned eller konvertera den skulden eller det instrumentet verkställs enligt rätten i den jurisdiktion som skulden eller instrumentet omfattas av.
- k) Om ett institut är ett dotterföretag till ett holdingföretag med blandad verksamhet, kräva att holdingföretaget med blandad verksamhet bildar ett separat finansiellt holdingföretag för att kontrollera institutet, om nödvändigt för att underlätta resolutionen av institutet och för att undvika att tillämpningen av de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som avses i avsnitt IV får negativa konsekvenser för den icke-finansiella delen av koncernen.
6. Ett beslut enligt punkt 1 eller 4 ska uppfylla följande krav:
- a) De ska underbyggas med angivande av motiven till bedömningen eller fastställandet i fråga.
- b) Det ska ange hur bedömningen eller fastställandet uppfyller kravet på proportionalitet i tillämpningen som föreskrivs i punkt 4.
- c) Det ska kunna överklagas.
7. Innan resolutionsmyndigheten identifierar eventuella åtgärder enligt punkt 4, ska resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten och i förekommande fall den utsedda nationella makrotillsynsmyndigheten, noggrant överväga åtgärdernas potentiella effekter på institutet i fråga, på den inre marknaden för finansiella tjänster, på den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och i unionen som helhet.
8. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera närmare uppgifter om åtgärderna som anges i punkt 5 och de omständigheter under vilka var och en av åtgärderna får tillämpas.

Artikel 18

Befogenheter att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder: behandling av koncerner

1. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, beakta den bedömning som krävs enligt artikel 16 inom resolutionskollegiet och vidta alla rimliga åtgärder och steg för att nå ett gemensamt beslut i fråga om tillämpningen av åtgärder som har fastställts i enlighet med artikel 17.4 med avseende på samtliga institut som ingår i koncernen.
2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska, i samarbete med den samordnande tillsynsmyndigheten och EBA, i enlighet med artikel 25.1 i förordning (EU) nr 1093/2010, utarbeta och överlämna en rapport till moderföretaget inom unionen, till dotterföretagens resolutionsmyndigheter, som överlämnar den till de dotterföretag som de har tillsyn över, och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna. Rapporten ska utarbetas efter samråd med de behöriga myndigheterna och ska analysera de väsentliga hindren för en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen och utövat av resolutionsbefogenheterna vad avser koncernen. Rapporten ska beakta effekterna på institutets affärsmodell och rekommendera proportionerliga och riktade åtgärder som, enligt myndighetens uppfattning, är nödvändiga eller lämpliga för att avlägsna de hindren.

3. Inom fyra månader från mottagandet av en sådan rapport får moderföretaget inom unionen inkomma med synpunkter och för resolutionsmyndigheten på koncernnivå föreslå alternativa åtgärder för att lösa de hinder som konstaterats i rapporten.

4. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska meddela alla eventuella åtgärdsförslag från moderföretaget inom unionen till den samordnande tillsynsmyndigheten, EBA, dotterföretagens resolutionsmyndigheter och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, göra allt som står i deras makt för att inom resolutionskollegiet nå ett gemensamt beslut om fastställandet av de väsentliga hindren, och om så krävs, bedömningen av de åtgärder som har föreslagits av moderföretaget inom unionen och av de åtgärder som krävs av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren, med hänsyn tagen till de potentiella effekter som åtgärderna kan ha i alla de medlemsstater där koncernen är verksam.

5. Det gemensamma beslutet ska nås inom fyra månader från det att moderföretaget i unionen inkommit med yttranden, eller vid utgången av den fyramånadersperiod som avses i punkt 3, beroende på vilket som inträffar först. Det ska motiveras och fastställas i ett dokument som resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska tillställa moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheten när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om ett gemensamt beslut inte nås inom den period som avses i punkt 5, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta ett eget beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas på koncernnivå.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att fyramånadersperioden löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

7. Om inget gemensamt beslut föreligger ska resolutionsmyndigheterna för dotterföretag fatta sina egna beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas av dotterföretag på individuell nivå. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Beslutet ska lämnas till det berörda dotterföretaget och till resolutionsmyndigheten på koncernnivå.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ett ärende som nämns i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska dotterföretagets resolutionsmyndighet skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet av dotterföretagets resolutionsmyndighet för dotterföretaget tillämpas.

8. Det gemensamma beslut som avses i punkt 5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 6 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av de övriga berörda resolutionsmyndigheterna.

9. I avsaknad av ett gemensamt beslut om vidtagande av någon av de åtgärder som avses i artikel 17.5 g, h eller k får EBA, på begäran av en resolutionsmyndighet i enlighet med punkterna 6 eller 7 i den här artikeln, bistå resolutionsmyndigheterna med att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL III

Finansiellt stöd inom koncerner

Artikel 19

Avtal om finansiellt stöd inom koncerner

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett moderinstitut i en medlemsstat, ett moderinstitut inom unionen, eller en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d och dess dotterföretag i andra medlemsstater eller tredjeländer, som är institut eller finansinstitut som omfattas av moderföretagets gruppbaseerade tillsyn, får ingå avtal om att bevilja finansiellt stöd till varje annan avtalspart som uppfyller villkoren för tidigt ingripande enligt artikel 27, förutsatt att de villkor som fastställs i detta kapitel är uppfyllda.

2. Detta kapitel är inte tillämpligt på koncerninterna finansiella arrangemang, däribland finansieringsarrangemang och användning av centraliserade finansieringsarrangemang under förutsättning att ingen av parterna i sådana arrangemang uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

3. Ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner får inte vara ett villkor för att

a) ge finansiellt stöd inom koncerner till varje koncernenhet som har finansiella svårigheter om institutet bestämmer sig för att göra det, på grundval av beslut som fattas från fall till fall och i enlighet med koncernens riktlinjer, förutsatt att det inte medför någon risk för koncernen som helhet, eller

b) få verka i en medlemsstat.

4. Medlemsstaterna ska undanröja alla rättsliga hinder i nationell rätt mot koncerninterna finansiella stödtransaktioner som utförs i enlighet med detta kapitel under förutsättning att inget i detta kapitel hindrar medlemsstaterna från att lägga begränsningar med avseende på koncerninterna transaktioner med anknytning till nationell rätt som utnyttjar möjligheterna som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013, införlivar direktiv 2013/36/EU eller uppställer krav på att delar av en koncern eller av verksamheter som genomförs inom en koncern av skäl hänförliga till finansiell stabilitet ska separeras.

5. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner får

a) omfatta ett eller flera koncerndotterföretag, och får stadga om finansiellt stöd från moderföretaget till dotterföretag, från dotterföretag till moderföretaget, mellan dotterföretag inom koncernen som är parter i avtalet, eller någon kombination av de enheterna,

b) stadga om finansiellt stöd i form av ett lån, utställande av garantier, tillhandahållande av tillgångar som ställs som säkerhet eller någon kombination av dessa former av finansiellt stöd inom ramen för en eller flera transaktioner, inbegripet mellan stödmottagaren och en tredje man.

6. Om en koncernenhet, i enlighet med villkoren för avtalet om finansiellt stöd inom koncerner, samtycker till att ge finansiellt stöd till en annan koncernenhet, får avtalet inbegripa en motsvarande avtalsutfästelse från den koncernenhet som mottar stödet om att ge finansiellt stöd till den koncernenhet som ger stödet.

7. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner ska specificera principerna för beräkningen av ersättningen för varje transaktion som görs enligt avtalet. De principerna ska innefatta ett krav på att ersättningen ska bestämmas vid den tidpunkt då det finansiella stödet tillhandahålls. Avtalet, inklusive principerna för beräkning av ersättningen för tillhandahållande av det finansiella stödet och övriga avtalsvillkor, ska vara förenligt med följande principer:

- a) Varje part ska ingå avtalet av fri vilja.
- b) När avtal ingås och när ersättningen för tillhandahållandet av finansiellt stöd bestäms måste varje part agera för att tillvarata sina egna intressen och får därvid ta hänsyn till eventuella direkta eller indirekta fördelar som en part kan komma i åtnjutande av som ett resultat av det tillhandahållna finansiella stödet.
- c) Varje part som tillhandahåller finansiellt stöd måste ha full insyn i relevant information från varje part som tar emot finansiellt stöd innan ersättningen för tillhandahållandet av det finansiella stödet bestäms och innan ett eventuellt beslut om att tillhandahålla finansiellt stöd fattas.
- d) Ersättningen för tillhandahållande av finansiellt stöd får fastställas med beaktande av information som den part som ger stödet förfogar över med anledning av att denna ingår i samma koncern som den stödmottagande parten och som inte är tillgänglig för marknaden.
- e) Principerna för beräkningen av ersättningen för tillhandahållande av finansiellt stöd behöver inte fastställas med beaktande av eventuell förväntad tillfällig påverkan på marknadspriserna som följer av händelser som inte är hänförliga till koncernen.

8. Avtalet om finansiellt stöd inom koncerner får endast ingås om ingen av parterna, vid den tidpunkt då det föreslagna avtalet ingås, enligt deras respektive behöriga myndigheter, uppfyller villkoren för tidigt ingripande.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla rättigheter, ersättningsanspråk eller åtgärder som följer av avtalet om finansiellt stöd inom koncerner endast får hävdas av avtalsparterna, med uteslutande av tredje man.

Artikel 20

Behöriga myndigheters granskning av det föreslagna avtalet samt medling

1. Moderinstitutet inom unionen ska till den samordnande tillsynsmyndigheten inkomma med en ansökan om tillstånd för varje avtal om koncerninternt finansiellt stöd som föreslås enligt artikel 19. Ansökan ska innehålla texten till det föreslagna avtalet och ange vilka koncernenheter som föreslås vara avtalsparter.
2. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål vidarebefordra ansökan till de behöriga myndigheterna för varje dotterföretag som föreslås vara avtalspart så att ett gemensamt beslut kan fattas.
3. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkterna 5 och 6 i denna artikel, bevilja auktorisation om villkoren i det föreslagna avtalet är förenliga med de villkor för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23.
4. Den samordnande tillsynsmyndigheten får, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkterna 5 och 6 i den här artikeln, förbjuda att det föreslagna avtalet ingås om det kan anses oförenligt med de villkor för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23.
5. De behöriga myndigheterna ska göra allt som står i deras makt för att, inom fyra månader från den dag då den samordnande tillsynsmyndigheten mottog ansökan, nå ett gemensamt beslut, som tar hänsyn till de potentiella effekterna, inbegripet budgeteffekter, som verkställandet av avtalet kan få i alla de medlemsstater där koncernen verkar, om huruvida villkoren i det föreslagna avtalet är förenliga med villkoren för finansiellt stöd som fastställs i artikel 23. Det gemensamma beslutet ska fastställas i ett dokument tillsammans med en fullständig motivering till beslutet, som den samordnande tillsynsmyndigheten ska överlämna till sökanden.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om de berörda tillsynsmyndigheterna inte nått ett gemensamt beslut inom fyra månader, ska den samordnande tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan. Detta beslut ska redovisas i ett dokument med fullständig motivering och ska beakta synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna har uttryckt under fyramånadersperioden. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela sitt beslut till den sökande och de övriga behöriga myndigheterna.

7. Om någon av de berörda behöriga myndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att tidsperioden på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Artikel 21

Aktieägares godkännande av ett föreslaget avtal

1. Medlemsstaterna ska kräva att ett föreslaget avtal som godkänts av de behöriga myndigheterna ska godkännas av aktieägarna i varje koncernenhet som föreslås bli avtalspart. I ett sådant fall ska avtalet endast gälla för de parter vars aktieägare har godkänt avtalet i enlighet med punkt 2.

2. Ett avtal om finansiellt stöd inom en koncern ska vara giltigt med avseende på en koncernenhet endast om dess aktieägare har godkänt att ledningsorganet för ifrågavarande koncernenhet fattar ett beslut om att koncernenheten ska tillhandahålla eller ta emot finansiellt stöd i enlighet med avtalsvillkoren och i enlighet med villkoren som fastställs i detta kapitel, och detta godkännande från aktieägarna inte har återkallats.

3. Ledningsorganet för varje enhet som är avtalspart ska varje år lämna en rapport till aktieägarna om hur avtalet fungerar och om genomförande av eventuella beslut som fattats enligt avtalet.

Artikel 22

Överlämnande av avtalen om finansiellt stöd inom koncerner till resolutionsmyndigheter

Behöriga myndigheter ska lämna över de avtal om finansiellt stöd inom koncerner som de har godkänt och alla ändringar till dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna.

Artikel 23

Villkor för finansiellt stöd inom koncerner

1. En koncernenhet får endast tillhandahålla finansiellt stöd i enlighet med artikel 19 om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Det finns rimliga utsikter att det tillhandahållna stödet i betydande grad avhjälpas av de finansiella svårigheterna i den koncernenhet som mottar stödet.
- b) Tillhandahållandet av finansiellt stöd syftar till att bevara eller återställa den finansiella stabiliteten i koncernen som helhet eller i någon av koncernenheterna och innebär att den koncernenhet som ger stödet gagnar sina egna intressen.
- c) Det finansiella stödet ges på vissa villkor, inklusive ersättning i enlighet med artikel 19.7.

- d) På grundval av den information som ledningsorganet för den koncernenhet som ger stödet hade tillgång till vid tidpunkten då beslutet om att ge finansiellt stöd fattades, kan det rimligen antas att ersättningen för stödet kommer att betalas och, om stödet utges i form av lån, att den stödmottagande koncernenheten återbetalar lånet. Om stödet ges i form av en garanti eller annan slags säkerhet ska samma villkor tillämpas med avseende på den skuld som uppkommer hos mottagaren om garantin eller säkerheten utlöses.
- e) Tillhandahållandet av det finansiella stödet äventyrar inte likviditeten eller solvensen i den koncernenhet som ger stödet.
- f) Tillhandahållandet av det finansiella stödet skapar inte något hot mot den finansiella stabiliteten, i synnerhet inte i den medlemsstat där den koncernenhet som ger stödet är belägen.
- g) Den koncernenhet som ger stödet uppfyller de krav som uppställs med avseende på kapitalbas eller likviditet i direktiv 2013/36/EU och alla övriga krav som uppställs enligt artikel 104.2 i direktiv 2013/36/EU vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls, och den omständigheten att finansiellt stöd har tillhandahållits leder inte till att koncernenheten överträder de kraven, såvida inte tillstånd till detta har getts av den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå av den enhet som ger stödet.
- h) Den koncernenhet som ger stödet uppfyller de krav på stora exponeringar som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU vid den tidpunkt då stödet tillhandahålls, inbegripet eventuell nationell rätt om utnyttjande av de där föreskrivna alternativen, och den omständigheten att finansiellt stöd har tillhandahållits leder inte till att koncernenheten överträder de kraven, såvida inte tillstånd till detta har getts av den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå av den koncernenhet som ger stödet.
- i) Tillhandahållandet av finansiellt stöd äventyrar inte möjligheten till resolution av den koncernenhet som ger stödet.
2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera villkoren som fastställs i punkt 1 a, c, e och i.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

3. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en enhetligare praxis för specificeringen av de villkor som fastställs i punkt 1 b, d, f, g och h i den här artikeln.

Artikel 24

Beslut om att ge finansiellt stöd

Beslutet om att ge finansiellt stöd inom koncerner i enlighet med avtalet ska fattas av ledningsorganet för den koncernenhet som tillhandahåller det finansiella stödet. Det beslutet ska motiveras och i beslutet ska målet för det föreslagna finansiella stödet anges. I beslutet ska särskilt anges hur tillhandahållandet av det finansiella stödet uppfyller de villkor som fastställs i artikel 23.1. Beslutet om att godkänna finansiellt stöd inom en koncern i enlighet med avtalet ska fattas av ledningsorganet för den koncernenhet som tar emot det finansiella stödet.

Artikel 25

Behöriga myndigheters invändningsrätt

1. Innan finansiellt stöd ges i enlighet med ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner ska ledningsorganet för den koncernenhet som avser att ge finansiellt stöd anmäla detta till

- a) sin behöriga myndighet.

- b) i förekommande fall den samordnande tillsynsmyndigheten, om denna inte är den myndighet som avses i leden a och c,
- c) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, om denna inte är den myndighet som avses i leden a och b, och
- d) EBA.

Anmälan ska innehålla ledningsorganets motiverade beslut i enlighet med artikel 24 och de närmare uppgifterna om det föreslagna finansiella stödet, inklusive en kopia på avtalet om finansiellt stöd inom koncernen.

2. Den behöriga myndigheten för den koncernenhet som ger stödet får, inom fem bankdagar från mottagandet av en fullständig anmälan, förbjuda eller begränsa tillhandahållandet av finansiellt stöd om den bedömer att villkoren för finansiellt stöd inom koncerner som fastställs i artikel 23 inte är uppfyllda. Ett beslut av den behöriga myndigheten att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska motiveras.

3. Beslutet av den behöriga myndigheten att godkänna, förbjuda eller begränsa det finansiella stödet ska omedelbart anmälas till

- a) den samordnande tillsynsmyndigheten,
- b) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, och
- c) EBA.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska omedelbart informera de övriga medlemmarna i tillsynskollegiet och medlemmarna i resolutionskollegiet.

4. Om den samordnande tillsynsmyndigheten eller den behöriga myndigheten med ansvar för den stödmottagande koncernenheten har invändningar mot beslutet att förbjuda eller begränsa det finansiella stödet får de inom två dagar hänskjuta frågan till EBA och begära dess bistånd i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Om den behöriga myndigheten inte förbjuder eller begränsar det finansiella stödet inom den tidsperiod som anges i punkt 2, eller före utgången av den perioden har godkänt det stödet, får det finansiella stödet ges i enlighet med de villkor som anmälts till den behöriga myndigheten.

6. Beslutet av institutets ledningsorgan att tillhandahålla finansiellt stöd ska översändas till

- a) den behöriga myndigheten,
- b) i förekommande fall den samordnande tillsynsmyndigheten, om denna inte är samma som myndigheten enligt leden a och c,
- c) den behöriga myndigheten för den koncernenhet som mottar stödet, om denna är en annan än myndigheten enligt leden a och b, och
- d) EBA.

Den samordnande tillsynsmyndigheten ska omedelbart informera de övriga medlemmarna i tillsynskollegiet och medlemmarna i resolutionskollegiet.

7. Om den behöriga myndigheten begränsar eller förbjuder finansiellt stöd inom koncernen enligt punkt 2 i den här artikeln och om koncernresolutionsplanen enligt artikel 7.5 hänvisar till koncerninternt finansiellt stöd, får den behöriga myndigheten för den koncernenhet till vilken stöd begränsas eller förbjuds begära att den samordnande tillsynsmyndigheten gör en omprövning av koncernresolutionsplanen enligt artikel 8, eller när en resolutionsplan upprättas på individuell basis, begära att koncernenheten lämnar in en reviderad resolutionsplan.

Artikel 26

Offentliggörande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att koncernenheter offentliggör om de har ingått ett avtal om finansiellt stöd inom koncerner enligt artikel 19 och offentliggör en beskrivning av avtalets allmänna villkor och namnen på de koncernenheter som är avtalsparter samt uppdaterar den informationen minst en gång om året.

Artiklarna 431–434 i förordning (EU) nr 575/2013 ska tillämpas.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera formen för och innehållet i den beskrivning som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta förslagen till de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

AVDELNING III

TIDIGT INGRIPANDE

Artikel 27

Åtgärder för tidigt ingripande

1. Om ett institut överträder, eller till följd av bland annat en snabbt försämrad finansiell ställning, inbegripet en försämrad likviditetssituation, ökad hävstång, nödlidande lån eller koncentration av exponeringar, på grundval av en uppsättning indikatorer, som kan inbegripa institutets kapitalbaskrav plus 1,5 procentenheter, inom en snar framtid sannolikt kommer att överträda kraven i förordning (EU) nr 575/2013, direktiv 2013/36/EU, avdelning II i direktiv 2014/65/EU eller någon av artiklarna 3–7, 14–17, samt 24, 25 och 26 i förordning (EU) nr 600/2014, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter, utan att det påverkar de åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, i tillämpliga fall åtminstone förfogar över åtgärder för att göra följande:

- a) Kräva att institutets ledningsorgan genomför ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som anges i återhämtningsplanen eller i enlighet med artikel 5.2 uppdaterar sådana återhämtningsplaner när de omständigheter som ledde till det tidiga ingripandet skiljer sig från de antaganden som fastställdes i den ursprungliga återhämtningsplanen och genomföra ett eller flera av de arrangemang eller åtgärder som fastställs i den uppdaterade planen inom en viss tidsram för att säkerställa att de situationer som avses i inledningen inte längre är tillämpliga.
- b) Kräva att institutets ledningsorgan analyserar situationen, fastställer åtgärder för att komma till rätta med de problem som har konstaterats och utformar ett åtgärdsprogram för att komma till rätta med dessa problem och en tidtabell för att genomföra åtgärderna.
- c) Kräva att institutets ledningsorgan sammankallar, eller om ledningsorganet inte följer det kravet, själva direkt sammankalla institutets bolagsstämma, och i bägge fallen fastställa dagordningen och kräva att antagande av vissa beslut ska övervägas av aktieägarna.
- d) Kräva att en eller flera personer i ledningsorganet eller i den verkställande ledningen avsätts eller byts ut om de har konstaterats vara olämpliga att utföra sina uppdrag enligt artikel 13 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU.
- e) Kräva att institutets ledningsorgan upprättar en förhandlingsplan om skuldomläggning med vissa eller alla av sina borgenärer i enlighet med återhämtningsplanen, i tillämpliga fall.

- f) Kräva ändringar av institutets affärsstrategi.
- g) Kräva ändringar av institutets juridiska eller operativa strukturer.
- h) Hämta in, även genom inspektioner på plats, och till resolutionsmyndigheten överlämna all den information som krävs för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda en möjlig resolution av institutet och en värdering av institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 36.
2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna, så snart de har kunnat fastställa att villkoren som fastställs i punkt 1 uppfylls med avseende på ett institut, utan dröjsmål underrättar resolutionsmyndigheterna om detta och att resolutionsmyndigheterna bland annat har befogenhet att kräva att institutet kontaktar potentiella köpare för att förbereda en resolution av institutet, med förbehåll för de villkor som fastställs i artikel 39.2 och de sekretessbestämmelser som fastställs i artikel 84.
3. För varje åtgärd som avses i punkt 1 ska de behöriga myndigheterna fastställa en lämplig tidsfrist och se till att åtgärdens effektivitet kan utvärderas.
4. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja en konsekvent tillämpning av den utlösande faktorn för tillgripande av de åtgärder som avses i punkt 1 i den här artikeln.
5. Med beaktande av den erfarenhet som i förekommande fall gjorts vid tillämpningen av de riktlinjer som avses i punkt 4 får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den minimiuppsättningen av utlösande faktorer för tillgripande av de åtgärder som avses i punkt 1.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i det första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 28

Avsättning av den verkställande ledningen och ledningsorganet

När det föreligger en väsentlig försämring av ett instituts finansiella ställning eller när det föreligger allvarliga överträdelse av lagar, föreskrifter eller institutets stadgar eller allvarliga administrativa oegentligheter, och när andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 27 inte är tillräckliga för att vända den förvärrade situationen, ska medlemsstaterna säkerställa att behöriga myndigheter får kräva att institutets verkställande ledning eller ledningsorgan avsätts, i sin helhet eller vissa personer. Tillsättningen av den nya verkställande ledningen eller det nya ledningsorganet ska ske i enlighet med nationell rätt och unionsrätten och ska kräva godkännande eller medgivande av den behöriga myndigheten.

Artikel 29

Tillfällig förvaltare

1. När ett byte av den verkställande ledningen eller ledningsorganet i enlighet med artikel 28 inte anses tillräckligt av den behöriga myndigheten för att åtgärda situationen ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna får utse en eller flera tillfälliga förvaltare av institutet. Beroende på vad som är lämpligt i det enskilda fallet får behöriga myndigheter utse en tillfällig förvaltare antingen för att tillfälligt byta ut institutets ledningsorgan eller tillfälligt arbeta med institutets ledningsorgan, och den behöriga myndigheten ska meddela sitt beslut vid tidpunkten för tillsättningen. Om den behöriga myndigheten utser en tillfällig förvaltare för att arbeta med institutets ledningsorgan, ska den behöriga myndigheten vid tidpunkten för tillsättningen specificera den tillfälliga förvaltarens roll, uppgifter och befogenheter samt eventuella krav på att institutets ledningsorgan ska samråda med eller erhålla medgivande från den tillfälliga förvaltaren innan den fattar specifika beslut eller vidtar specifika åtgärder. Den behöriga myndigheten ska vara skyldig att offentliggöra alla tillsättningar av tillfälliga förvaltare utom när den tillfälliga förvaltaren saknar befogenhet att representera institutet. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att alla tillfälliga förvaltare har de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag och att det inte föreligger någon intressekonflikt.

2. Den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens befogenheter vid tidpunkten för dennes tillsättning utifrån vad som står i proportion till det enskilda fallet. Sådana befogenheter får innefatta några eller samtliga av de befogenheter som institutets ledningsorgan har enligt bolagsordningen och enligt nationell rätt, inklusive befogenheten att utöva några eller samtliga av institutets ledningsorgans förvaltningsfunktioner. Den tillfälliga förvaltarens befogenheter med avseende på institutet ska följa tillämplig bolagsrätt.

3. Den behöriga myndigheten ska specificera den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning, och dessa får innefatta verifiering av institutets finansiella ställning, ledning av institutets affärsverksamhet eller en del av denna för att upprätthålla eller återupprätta institutets finansiella ställning och vidta åtgärder för att återupprätta en sund och ansvarsfull ledning av institutets affärsverksamhet. Den behöriga myndigheten ska ange eventuella begränsningar för den tillfälliga förvaltarens roll och uppgifter vid tidpunkten för dennes tillsättning.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna har en exklusiv behörighet att utse och avsätta en tillfällig förvaltare. Den behöriga myndigheten får avsätta den tillfälliga förvaltare när som helst och på vilka grunder som helst. Den behöriga myndigheten får när som helst ändra villkoren för tillsättning av en tillfällig förvaltare med förbehåll för denna artikel.

5. Den behöriga myndigheten får kräva att vissa av den tillfälliga förvaltarens åtgärder underställs den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Den behöriga myndigheten ska ange alla sådana krav vid tidpunkten för tillsättning av den tillfälliga förvaltare eller vid den tidpunkt då villkoren ändras för den tillfälliga förvaltare.

Den tillfälliga förvaltare får i vilket fall endast utöva befogenheten att sammankalla institutets bolagsstämma och bestämma dagordningen för en sådan med den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

6. Den behöriga myndigheten får kräva att en tillfällig förvaltare upprättar rapporter om institutets finansiella ställning och om de åtgärder som denne har vidtagit under sin period som förvaltare, med en regelbundenhet som ska fastställas av den behöriga myndigheten och i slutet av förvaltarens uppdrag.

7. Den tillfälliga förvaltarens mandat ska löpa under högst ett år. Den perioden får undantagsvis förlängas om villkoren för att utse den tillfälliga förvaltare fortsatt är uppfyllda. Den behöriga myndigheten ska ansvara för att avgöra huruvida villkoren är lämpliga för att behålla en tillfällig förvaltare och för att motivera ett sådant beslut gentemot aktieägarna.

8. Med förbehåll för denna artikel ska tillsättningen av en tillfällig förvaltare inte påverka de rättigheter för aktieägarna i enlighet med unionens bolagsrätt eller nationell bolagsrätt.

9. Medlemsstaterna får begränsa en tillfällig förvaltares ansvar i enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av dennes uppgifter i egenskap av tillfällig förvaltare i enlighet med punkt 3.

10. En tillfällig förvaltare som har utsetts enligt denna artikel ska inte anses vara en "shadow director" eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

Artikel 30

Samordning av åtgärder för tidigt ingripande och tillsättning av tillfälliga förvaltare vad avser koncerner

1. Om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett moderföretag inom unionen, ska den samordnande tillsynsmyndigheten underrätta EBA och samråda med övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

2. Efter den underrättelsen och det samrådet ska den samordnande tillsynsmyndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses med avseende på det berörda moderföretaget inom unionen, med beaktande av effekterna av dessa åtgärder på koncernheter i andra medlemsstater. Den samordnande tillsynsmyndigheten ska meddela beslutet till övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till EBA.

3. Om villkoren för att ålägga krav enligt artikel 27 eller utse en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 är uppfyllda med avseende på ett dotterföretag till ett moderföretag inom unionen, ska den behöriga myndighet som är ansvarig för tillsyn på individuell nivå och som avser att vidta en åtgärd i enlighet med de artiklarna underrätta och samråda med den samordnande tillsynsmyndigheten.

Den samordnande tillsynsmyndigheten kan, när den mottagit underrättelsen, bedöma de sannolika effekterna av att ålägga krav enligt artikel 27 eller att utse en tillfällig förvaltare i enlighet med artikel 29 för institutet i fråga, på koncernen eller koncernheter i andra medlemsstater. Den ska meddela den behöriga myndigheten om den bedömningen inom tre dagar.

Efter den underrättelsen och det samrådet ska den behöriga myndigheten besluta om någon av åtgärderna i artikel 27 ska tillämpas eller om en tillfällig förvaltare enligt artikel 29 ska utses. Beslutet ska fattas med vederbörligt beaktande av den samordnande tillsynsmyndighetens eventuella bedömning. Den behöriga myndigheten ska meddela beslutet till den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga behöriga myndigheter i tillsynskollegiet och till EBA.

4. När mer än en behörig myndighet avser att utse en tillfällig förvaltare för, eller tillämpa någon av åtgärderna i artikel 27 på, mer än ett institut i samma koncern, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och övriga relevanta behöriga myndigheter överväga huruvida det är lämpligare att utse samma tillfälliga förvaltare för alla de berörda enheterna eller samordna tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27 på mer än ett institut för att underlätta lösningar som återupprättar det berörda institutets finansiella ställning. Bedömningen ska utformas som ett gemensamt beslut av den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga relevanta behöriga myndigheterna. Det gemensamma beslutet ska fattas inom fem dagar från dagen för den underrättelse som avses i punkt 1. Det gemensamma beslutet ska motiveras och fastställas i ett dokument som den samordnande tillsynsmyndigheten ska tillställa moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheterna när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

I avsaknad av ett gemensamt beslut inom fem dagar får den samordnande tillsynsmyndigheten och de behöriga myndigheterna för dotterföretagen fatta sina egna beslut om tillsättningen av tillfälliga förvaltare för institut som de ansvarar för och om tillämpningen av någon av åtgärderna i artikel 27.

5. Om en berörd behörig myndighet har invändningar mot det beslut som meddelats i enlighet med punkt 1 eller 3, eller i avsaknad av ett gemensamt beslut enligt punkt 4, får den behöriga myndigheten hänskjuta ärendet till EBA i enlighet med punkt 6.

6. EBA får på begäran av en behörig myndighet bistå de behöriga myndigheter som avser att tillämpa en eller flera av åtgärderna i artikel 27.1 a i detta direktiv med avseende på punkterna 4, 10, 11 och 19 i avsnitt A i bilagan till detta direktiv, i artikel 27.1 e i detta direktiv eller i artikel 27.1 g i detta direktiv när det gäller att nå en överenskommelse i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

7. Varje behörig myndighets beslut ska motiveras. Beslutet ska beakta de synpunkter och reservationer som de övriga behöriga myndigheterna har uttryckt under den samrådsperiod som avses i punkt 1 eller 3 eller den femdagarsperiod som avses i punkt 4 samt beslutets potentiella effekter på den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna. Besluten ska av den samordnande tillsynsmyndigheten tillställas moderföretaget inom unionen och av respektive behöriga myndigheter tillställas dotterföretagen.

Om, i de fall som avses i punkt 6 i den här artikeln, någon av de berörda behöriga myndigheterna före utgången av den samrådsperiod som avses i punkterna 1 och 3 i den här artikeln eller vid utgången av den femdagarsperiod som avses i punkt 4 i den här artikeln har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska den samordnande tillsynsmyndigheten och de övriga behöriga myndigheterna skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sina beslut i enlighet med EBA:s beslut. Femdagarsperioden ska anses utgöra förlikningskedet i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom tre dagar. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att femdagarsperioden har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

8. Om EBA inte inom tre dagar har fattat sitt beslut ska de enskilda beslut som fattats i enlighet med punkterna 1 eller 3 eller punkt 4 tredje stycket tillämpas.

AVDELNING IV

RESOLUTION

KAPITEL I

Mål, villkor och allmänna principer

Artikel 31

Resolutionsmål

1. När resolutionsmyndigheterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska de ta hänsyn till resolutionsmålen och välja de verktyg och befogenheter som bäst uppfyller de mål som är relevanta beroende på omständigheterna i varje enskilt fall.

2. De resolutionsmål som avses i punkt 1 är följande:

- a) Säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls.
- b) Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridning av negativa effekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.
- c) Skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
- d) Skydda insättare som omfattas av direktiv 2014/49/EU och investerare som omfattas av direktiv 97/9/EG.
- e) Skydda kundmedel och kundtillgångar.

Resolutionsmyndigheten ska i strävandet att uppfylla ovannämnda mål försöka att minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförlörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

3. Med förbehåll för olika bestämmelser i detta direktiv är resolutionsmålen likvärdiga och resolutionsmyndigheterna ska göra en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.

Artikel 32

Villkor för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna ska vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett institut som avses i artikel 1.1 a endast om resolutionsmyndigheten anser att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Fastställandet att institutet fallerar eller sannolikt kommer att falla har gjorts av den behöriga myndigheten, efter samråd med resolutionsmyndigheten, eller med förbehåll för de villkor som avses i punkt 2, av resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten.
- b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt garantisystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i enlighet med artikel 59.2, avseende institutet inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet fallerar.

c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset enligt punkt 5.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att inte bara den behöriga myndigheten utan även resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten får fastställa huruvida ett institut fallerar eller sannolikt kommer att falla enligt punkt 1 a, när resolutionsmyndigheterna enligt nationell rätt har de verktyg som krävs för ett sådant fastställande, särskilt adekvat tillgång till relevant information. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål lämna all den relevanta information till resolutionsmyndigheten som denna begär för att kunna utföra sin bedömning.

3. En tidigare vidtagen åtgärd för tidigt ingripande enligt artikel 27 är inte ett villkor för att vidta resolutionsåtgärder.

4. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska ett institut anses falla eller sannolikt kunna falla om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

- a) Institutet överträder, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutet inom den närmaste framtiden kommer att överträda kraven på ett sådant sätt att det kan föranleda de behöriga myndigheterna att dra in auktorisationen bland annat, men inte enbart, på grund av att institutet har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess egna kapital.
- b) Institutets tillgångar underskrider eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutets tillgångar inom den närmaste framtiden kommer att underskrida dess skulder.
- c) Institutet kan inte eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att institutet inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna betala sina skulder när de förfaller till betalning.
- d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när det extraordinära offentliga finansiella stödet, för att undvika eller avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att den finansiella stabiliteten ska kunna bevaras, antar någon av följande former:
 - i) En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på dessas villkor.

ii) En statlig garanti för nya skuldförbindelser.

iii) Ett tillskott av kapitalbas eller förvärv av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte ger institutet någon fördel, när varken omständigheterna som avses i leden a, b eller c i denna punkt eller omständigheterna som avses i artikel 59.3 föreligger vid tidpunkten för beviljande av det offentliga stödet.

I vart och ett av de fall som avses i leden d i, d ii och d iii i första stycket ska de garantiåtgärder eller likvärdiga åtgärder som avses där vara begränsade till solida institut och villkorade av ett slutligt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd. De åtgärderna ska vara tidsbegränsade skyddsåtgärder som är proportionerliga för att avhjälpa följdverkningarna av den allvarliga störningen, och får inte användas för att kompensera förluster som institutet har ådragit sig eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att ådra sig.

Stödåtgärder enligt led d iii i första stycket ska begränsas till tillskott som krävs för att åtgärda kapitalunderskott som fastställts i stresstest på nationell nivå, unionsnivå eller inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, tillgångsöversyner eller motsvarande genomgångar som Europeiska centralbanken, EBA eller nationella myndigheter genomfört och som i förekommande fall bekräftats av den behöriga myndigheten.

EBA ska senast den 3 januari 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 om den typ av tester, granskningar eller genomgångar som avses ovan och som kan leda till sådant stöd.

Senast den 31 december 2015 ska kommissionen se över huruvida det finns ett fortsatt behov av att tillåta stödåtgärder enligt led d iii i första stycket, och de villkor som i så fall måste vara uppfyllda, och rapportera om detta till Europaparlamentet och rådet. Om så är lämpligt ska den rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

5. Vid tillämpningen av punkt 1 c i den här artikeln ska en resolutionsåtgärd anses vara i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 31 och en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

6. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder beträffande tolkningen av de olika omständigheter under vilka ett institut ska anses falla eller sannolikt kommer att falla.

Artikel 33

Resolutionsvillkor med avseende på finansinstitut och holdingföretag

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett finansinstitut som avses i artikel 1.1 b om de villkor som fastställs i artikel 32.1 är uppfyllda med avseende på både finansinstitutet och det moderföretag som är föremål för gruppbaserad tillsyn.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d om de villkor som fastställs i artikel 32.1 är uppfyllda med avseende på både den enheten som avses i artikel 1.1 c eller d och med avseende på ett eller flera dotterföretag som är institut, eller om dotterföretaget inte är etablerat i unionen, den tredjelandsmyndighet som har fastställt att den uppfyller villkoren för resolution enligt lagen i det tredjelandet.

3. Om dotterinstitutet till ett holdingföretag med blandad verksamhet innehas direkt eller indirekt av ett mellanvarande finansiellt holdingföretag ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsåtgärder för koncernresolution vidtas gentemot det mellanvarande finansiella holdingföretaget, och de ska inte vidta resolutionsåtgärder för koncernresolution gentemot holdingföretaget med blandad verksamhet.

4. Med förbehåll för punkt 3 i den här artikeln får resolutionsmyndigheterna vidta resolutionsåtgärder gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d trots att den inte uppfyller villkoren i artikel 32.1 om ett eller flera av de dotterföretag som är institut uppfyller villkoren i artikel 32.1, 32.4 och 32.5 och deras tillgångar och skulder är sådana att ett fallissemang hotar koncernen som helhet eller om insolvensrätten i medlemsstaten kräver att koncernerna behandlas som en helhet och resolutionsåtgärderna gentemot den enhet som avses i artikel 1.1 c eller d är nödvändiga för resolutionen av sådana dotterföretag som är institut eller för resolutionen av koncernen som helhet.

Vid tillämpningen av punkt 2 och första stycket i denna punkt får resolutionsmyndigheten för institutet och resolutionsmyndigheten för den enhet som avses i artikel 1.1 c eller d, vid bedömningen av huruvida villkoren i artikel 32.1 är uppfyllda för ett eller flera dotterföretag som är institut, efter gemensam överenskommelse bortse från koncerninternna överföringar av kapital eller förluster mellan enheter, inbegripet utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

Artikel 34

Allmänna principer för resolution

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna när de använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att resolutionsåtgärderna vidtas i enlighet med följande principer:

- a) Aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna.
- b) Borgenärer i institutet under resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringsprioritetsordning enligt normala insolvensförfaranden, utom om det uttryckligen föreskrivs något annat i detta direktiv.
- c) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska ersättas, utom i de fall då det anses nödvändigt att helt eller delvis, beroende på omständigheterna, behålla ledningsorganet och den verkställande ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen.
- d) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska bistå med all hjälp som krävs för att uppfylla resolutionsmålen.
- e) Fysiska och juridiska personer ska göras ansvariga i överensstämmelse med civil- eller straffrätt i medlemsstaten för deras ansvar för att institutet har fallerat.
- f) Om inte annat anges i detta direktiv ska borgenärer i samma klass behandlas likvärdigt.
- g) Ingen borgenär ska åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden i enlighet med skyddsåtgärderna i artiklarna 73–75.
- h) Garanterade insättningar ska skyddas helt.
- i) Resolutionsåtgärder ska vidtas i enlighet med skyddsåtgärderna i detta direktiv.

2. Om institutet är en koncernenhet ska resolutionsmyndigheterna, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 31, använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna på ett sätt som minimerar påverkan på andra koncernenheter och på koncernen som helhet och minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten i unionen och dess medlemsstater, särskilt i de länder där koncernen är verksam.

3. När medlemsstaterna använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska de säkerställa att de, i tillämpliga fall, iakttar unionens regler om statligt stöd.
4. Om verktyget för försäljning av verksamhet, broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används gentemot ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska det institutet eller enheten anses vara föremål för konkursförfarande eller motsvarande insolvensförfarande vid tillämpningen av artikel 5.1 i rådets direktiv 2001/23/EG⁽¹⁾.
5. När resolutionsmyndigheterna tillämpar resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheter bör de när så är lämpligt informera och samråda med de anställda och deras representanter.
6. Resolutionsmyndigheter ska tillämpa resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentationen i ledningsorgan enligt nationell rätt eller praxis.

KAPITEL II

Särskild förvaltning

Artikel 35

Särskild förvaltning

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får utse en särskild förvaltare som ersätter ledningsorganet för institutet under resolution. Resolutionsmyndigheterna ska offentliggöra tillsättningen av en särskild förvaltare. Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att den särskilda förvaltaren har de kvalifikationer, den förmåga och erfarenhet som krävs för att utföra hans eller hennes uppdrag.
2. Den särskilda förvaltaren ska ha alla befogenheter som institutets aktieägare och ledningsorgan har. Den särskilda förvaltaren får dock endast utöva sådana befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll.
3. Den särskilda förvaltaren ska ha en lagstadgad skyldighet att vidta de åtgärder som krävs för att nå de resolutionsmål som avses i artikel 31 och genomföra resolutionsåtgärder i enlighet med resolutionsmyndighetens beslut. När så är nödvändigt ska den uppgiften vara överordnad alla andra ledningsuppgifter i enlighet med bolagsordningen eller nationell rätt, i den mån de är oförenliga. De åtgärderna får inbegripa en kapitalökning, en omorganisation av institutets ägarstruktur eller att andra finansiellt och organisatoriskt sunda institut tar över institutet i enlighet med de resolutionsverktyg som avses i kapitel IV.
4. Resolutionsmyndigheterna får sätta gränser för den särskilda förvaltarens åtgärder eller kräva att vissa av den särskilda förvaltarens åtgärder underställs den behöriga myndighetens förhandsgodkännande. Resolutionsmyndigheterna får när som helst avsätta den särskilda förvaltaren.
5. Medlemsstaterna ska kräva att en särskild förvaltare, regelbundet med ett intervall som ska fastställas av resolutionsmyndigheten och i början och slutet av förvaltarens uppdrag, upprättar rapporter för den tillsättande resolutionsmyndigheten om institutets ekonomiska och finansiella ställning och om de åtgärder som förvaltaren har vidtagit i sin tjänsteutövning.
6. En särskild förvaltare får inte utses för mer än ett år. Den perioden kan undantagsvis förlängas om resolutionsmyndigheten beslutar att villkoren för att utse en särskild förvaltare fortsatt är uppfyllda.
7. När mer än en resolutionsmyndighet avser att utse en särskild förvaltare med avseende på en enhet som tillhör en koncern, ska myndigheterna överväga huruvida det är lämpligare att utse samma särskilda förvaltare för alla de berörda enheterna för att underlätta lösningar som återställer den finansiella sundheten för de berörda enheterna.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

8. I händelse av insolvens, då nationell rätt föreskriver att en insolvensförvaltning ska utses, får denna förvaltning utgöra den särskilda förvaltning som avses i denna artikel.

KAPITEL III

Värdering

Artikel 36

Värdering i resolutionssyfte

1. Innan resolutionsmyndigheterna vidtar resolutionsåtgärder eller utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument, ska de säkerställa att en rättvis, väl avvägd och realistisk värdering av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d utförs av en person med oberoende ställning i förhållande till offentliga myndigheter, inbegripet resolutionsmyndigheten, och institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d. Om inte annat följer av punkt 13 i den här artikeln och artikel 85 ska, om alla de krav som fastställs i den här artikeln uppfylls, värderingen betraktas som definitiv.
2. Om en oberoende värdering enligt punkt 1 inte är möjlig får resolutionsmyndigheterna göra en preliminär värdering av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, i enlighet med punkt 9 i den här artikeln.
3. Värderingens syfte ska vara att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som uppfyller villkoren för resolution enligt artiklarna 32 och 33.
4. Syftena med värderingen är
 - a) att fungera som underlag vid fastställandet av huruvida villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda,
 - b) att, om villkoren för resolution är uppfyllda, fungera som underlag för beslutet om vilka lämpliga resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d,
 - c) att, när befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument tillämpas, fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av aktier eller andra äganderättsinstrument, och omfattningen av nedskrivning eller konvertering av berörda kapitalinstrument,
 - d) att, när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas, fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder,
 - e) att, när broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och beslutet om värdet av en eventuell ersättning som ska betalas till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument,
 - f) att, när verktyget för försäljning av verksamhet används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller aktier eller andra äganderättsinstrument som ska överföras och fungera som underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 38,
 - g) att i samtliga fall säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d till fullo redovisas vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används eller befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument utövas.

5. Utan att det i tillämpliga fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska värderingen grundas på försiktiga antaganden, inbegripet vad gäller andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser, till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d från och med den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument utövas. Dessutom ska, om ett resolutionsverktyg tillämpas, värderingen beakta att

a) resolutionsmyndigheten och finansieringsarrangemang som agerar enligt artikel 101 får ersättning från institutet under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår, i enlighet med artikel 37.7,

b) finansieringsarrangemanget för resolutionen får ta ut ränta eller avgifter med avseende på eventuella lån eller garantier som tillhandahållits institutet under resolution, i enlighet med artikel 101.

6. Värderingen ska kompletteras med följande information, såsom den anges i bokföringen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d:

a) En uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

b) En analys och en uppskattning av tillgångarnas bokföringsmässiga värde.

c) En förteckning över de utestående skulder i och utanför balansräkningen som framgår av räkenskaperna för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med en angivelse av respektive krediter och prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt.

7. För att underbygga besluten i punkt 4 e och f får vid behov informationen i punkt 6 b kompletteras med en analys och en uppskattning av värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med utgångspunkt i marknadsvärdet.

8. Värderingen ska innehålla en indelning av borgenärerna i klasser enligt deras prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt och en uppskattning av vilken behandling varje klass av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats få, om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.

Den uppskattningen ska inte påverka tillämpningen av principen om "inte sämre villkor för borgenär" enligt artikel 74.

9. Om det på grund av brådskande omständigheter i fallet inte är möjligt att uppfylla kraven i punkterna 6 och 8, eller punkt 2 är tillämplig, ska det genomföras en preliminär värdering. Vid den preliminära värderingen ska kraven i punkt 3 följas och, så långt det är praktiskt möjligt med beaktande av omständigheterna, kraven i punkterna 1, 6 och 8.

Den preliminära värdering som avses i denna punkt ska inbegripa en buffert för ytterligare förluster, med lämplig motivering.

10. En värdering som inte uppfyller alla de villkor som fastställs i denna artikel ska betraktas som preliminär tills en oberoende person har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i denna artikel. Den definitiva värderingen i efterhand ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den får endera genomföras separat från värderingen som avses i artikel 74 eller samtidigt som denna värdering och genom samma oberoende person som denna värdering, men den ska vara fristående.

Den definitiva värderingen i efterhand ska syfta till

- a) att säkerställa att eventuella förluster med avseende på tillgångarna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d till fullo redovisas i räkenskaperna för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d,
- b) att fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärens fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 11.

11. Om den definitiva efterhandsvärderingens uppskattning av substansvärdet av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är högre än den preliminära värderingens uppskattning av substansvärdet av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, får resolutionsmyndigheten

- a) utöva sin befogenhet att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget,
- b) beordra ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet att göra ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, rättigheter och skulder till institutet under resolution, eller, allt efter omständigheterna, med avseende på aktier eller äganderättsinstrument till ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument.

12. Trots vad som sägs i punkt 1 ska en preliminär värdering som utförs i enlighet med punkterna 9 och 10 utgöra en giltig grund för resolutionsmyndigheterna att vidta resolutionsåtgärder, inbegripet att ta kontroll över ett fallerat institut eller fallerad enhet i enlighet med artikel 1.1 b, c eller d, eller utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument.

13. Värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om att använda ett resolutionsverktyg eller utöva en resolutionsbefogenhet, eller beslutet att utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument. Värderingen ska i sig inte vara föremål för ett separat överklagande utan för överklagande tillsammans med beslutet, i enlighet med artikel 85.

14. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de omständigheter under vilka en person är oberoende i förhållande till resolutionsmyndigheten och institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, vid tillämpningen av punkt 1 i den här artikeln och för tillämpningen av artikel 74.

15. EBA får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande kriterier vid tillämpningen av punkterna 1, 3 och 9 i den här artikeln, och vid tillämpningen av artikel 74:

- a) Metoden för att bedöma värdet av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- b) Åtskillnaden mellan värderingarna enligt artiklarna 36 och 74.
- c) Metoden för beräkning och införande av en buffert för ytterligare förluster i den preliminära värderingen.

16. EBA ska överlämna de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 14 till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i punkterna 14 och 15 i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

KAPITEL IV

Resolutionsverktyg

Avsnitt 1

Allmänna principer

Artikel 37

Allmänna principer för resolutionsverktyg

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har de befogenheter som är nödvändiga för att använda resolutionsverktygen gentemot institut och gentemot enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d som uppfyller villkoren för resolution.
2. En resolutionsmyndighet ska, om den beslutar att tillämpa ett resolutionsverktyg gentemot ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, och denna resolutionsåtgärd skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras, utöva befogenheten att skriva ned och konvertera kapitalinstrument i enlighet med artikel 59 omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget tillämpas.
3. De resolutionsverktyg som avses i punkt 1 är följande:
 - a) Verktyget försäljning av affärsverksamhet.
 - b) Broinstitutverktyget.
 - c) Verktyget avskiljande av tillgångar.
 - d) Skuldnedskrivningsverktyget.
4. Om inte annat följer av punkt 5 får resolutionsmyndigheterna använda resolutionsverktygen individuellt eller i någon kombination.
5. Resolutionsmyndigheterna får använda verktyget avskiljande av tillgångar endast tillsammans med ett annat resolutionsverktyg.
6. När enbart de resolutionsverktyg som avses i punkt 3 a eller b i den här artikeln används, och de används för att överföra endast delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i institutet under resolution, ska den resterande delen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d varifrån tillgångarna, rättigheterna eller skulderna har överförts avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. Denna avveckling ska ske inom rimlig tid, med hänsyn till eventuella behov för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att tillhandahålla tjänster eller stöd enligt artikel 65 för att göra det möjligt för den mottagande enheten att utöva de verksamheter eller tjänster som förvärvats genom överföringen, och eventuella andra skäl som innebär att den resterande delen av institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d måste fortsätta att fungera för att resolutionsmålen ska kunna uppnås eller för att principerna som avses i artikel 34 ska kunna följas.
7. Resolutionsmyndigheten och eventuella finansieringsarrangemang enligt artikel 101 kan få ersättning från institutet under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktygen eller statliga finansiella stabiliseringsverktyg på ett eller flera av följande sätt:
 - a) I form av ett avdrag från en eventuell ersättning som en mottagande enhet betalar till institutet under resolution eller, alltefter omständigheterna, till ägarerna till aktierna eller till andra äganderättsinstrument.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/257

- b) Som prioriterad borgenär från institutet under resolution.
- c) Som prioriterad borgenär från eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broinstitutets eller tillgångs-förvaltningsenhetens verksamhet avslutas.
8. Medlemsstaterna ska se till att bestämmelser i nationell insolvensrätt avseende möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borgenärer ogiltiga eller icke verkställbara inte gäller vid överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder från ett institut under resolution till en annan enhet genom användning av ett resolutionsverktyg eller av statliga finansiella stabiliseringsverktyg.
9. Medlemsstaterna får ge resolutionsmyndigheterna ytterligare verktyg och befogenheter som kan utövas när ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren för resolution, under förutsättning att
- a) de ytterligare befogenheterna, om de tillämpas på en gränsöverskridande koncern, inte utgör hinder för en effektiv koncernresolution, och
- b) de är förenliga med resolutionsmålen och de allmänna principerna för resolution som avses i artiklarna 31 och 34.
10. I en mycket exceptionell situation med en systemkris får resolutionsmyndigheten söka finansiering från alternativa finansieringskällor genom att använda de statliga stabiliseringsverktyg som avses i artiklarna 56–58 när följande villkor är uppfyllda:
- a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i överensstämmelse med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt.
- b) De ska villkoras av ett godkännande i förväg och ett slutgiltigt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd.

Avsnitt 2

Verktyget försäljning av verksamhet

Artikel 38

Verktyget försäljning av verksamhet

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra följande till en köpare som inte är ett broinstitut:
- a) Aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution.
- b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter och skulder i ett institut under resolution.

Den överföring som avses i första stycket ska, med förbehåll för punkterna 8 och 9 i den här artikeln samt artikel 85, ägarum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i institutet under resolution eller från andra tredje män än köparen och utan att några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten än de som ingår i artikel 39 iakttas.

2. En överföring enligt punkt 1 ska göras på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna, och i överensstämmelse med unionens regler om statligt stöd.
3. Resolutionsmyndigheterna ska i enlighet med punkt 2 i den här artikeln vidta alla rimliga åtgärder för att erhålla affärsmässiga villkor för överföringen som med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet är förenliga med den värdering som utförts enligt artikel 36.
4. All eventuell ersättning som betalas av köparen ska med förbehåll för artikel 37.7 gagna
 - a) ägarna till aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, om försäljningen av affärsverksamhet har skett genom överföring av aktier eller äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution från innehavarna av aktierna eller instrumenten till köparen,
 - b) institutet under resolution, om försäljningen av affärsverksamhet har skett genom överföring av vissa eller samtliga av tillgångarna eller skulderna i institutet under resolution till köparen.
5. När resolutionsmyndigheten använder verktyget försäljning av verksamhet får den utöva överföringsbefogenheten mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller, allt efter omständigheterna, av tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution.
6. Efter att ha använt verktyget försäljning av verksamhet får resolutionsmyndigheterna med köparens medgivande utöva överföringsbefogenheterna avseende tillgångar, rättigheter och skulder som har överförts till köparen i syfte att föra tillbaka tillgångarna, rättigheterna eller skulderna till institutet under resolution, eller aktierna eller andra äganderättsinstrument till deras ursprungliga ägare, och institutet under resolution eller de ursprungliga ägarna ska ha skyldighet att återta sådana tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller andra äganderättsinstrument.
7. En köpare ska ha ett lämpligt bemyndigande att fortsätta att bedriva den affärsverksamhet som förvärvats om överföringen sker enligt punkt 1. De behöriga myndigheterna ska se till att en ansökan om tillstånd tas under övervägande inom rimlig tid i samband med överföringen.
8. Med avvikelse från artiklarna 22–25 i direktiv 2013/36/EU, kravet på att informera de behöriga myndigheterna i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artiklarna 10.3, 11.1, 11.2, 12 och 13 i direktiv 2014/65/EU och kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 11.3 i det direktivet ska, om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument med användning av verktyget försäljning av verksamhet skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut av det slag som avses i artikel 22.1 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11.1 i direktiv 2014/65/EU, de behöriga myndigheterna för det institutet utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget försäljning av verksamhet och hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.
9. Medlemsstaterna ska se till att följande bestämmelser gäller i det fall dagen för överföringen av aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten vid resolutionsmyndighetens tillämpning av verktyget försäljning av verksamhet infaller utan att den behöriga myndigheten för det institutet har slutfört den bedömning som avses i punkt 8:
 - a) Överföringen av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren ska omedelbart få rättslig verkan.
 - b) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som fastställs genom led f ska förvärvarens rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument tillfälligt dras in och uteslutande innehas av resolutionsmyndigheten, vilken inte ska ha någon skyldighet att utöva sådan rösträtt och vilken inte ska någon som helst skyldighet när det gäller att utöva eller avstå från att utöva sådan eventuell rösträtt.

- c) Under bedömningsperioden och under en eventuell sådan avyttringsperiod som föreskrivs genom led f ska de sanktioner och andra åtgärder vid överträdelse av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav som anges i artiklarna 66, 67 och 68 i direktiv 2013/36/EU inte tillämpas för en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument.
- d) Den behöriga myndigheten ska efter att den slutfört bedömningen utan dröjsmål skriftligt meddela resolutionsmyndigheten och förvärvaren huruvida den behöriga myndigheten godkänner eller, i enlighet med artikel 22.5 i direktiv 2013/36/EU motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren.
- e) Om den behöriga myndigheten godkänner en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren ska förvärvaren anses inneha rösträtten som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument omedelbart efter att resolutionsmyndigheten och förvärvaren mottagit meddelandet om godkännande från den behöriga myndigheten.
- f) Om den behöriga myndigheten motsätter sig en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument till förvärvaren gäller följande:
- i) Den rösträtt som är knuten till sådana aktier eller andra äganderättsinstrument som fastställs genom led b ska fortsätta att ha full kraft och verkan.
 - ii) Resolutionsmyndigheten får kräva att förvärvaren avyttrar sådana aktier eller andra äganderättsinstrument inom en avyttringsperiod som resolutionsmyndigheten fastställer efter att ha beaktat rådande marknadsvillkor.
 - iii) Om förvärvaren inte fullbordar avyttringen inom den avyttringsperiod som resolutionsmyndigheten fastställt får den behöriga myndigheten, med resolutionsmyndighetens medgivande, lägga förvärvaren sanktioner och andra åtgärder vid överträdelse av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav såsom anges i artiklarna 66, 67 och 68 i direktiv 2013/36/EU.
10. Överföringar som görs genom verktyget försäljning av verksamhet ska omfattas av de skyddsåtgärder som avses i kapitel VII i avdelning IV.
11. När det gäller att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, ska köparen betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.
12. Medlemsstaterna ska se till att den köpare som avses i punkt 1 får fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt till tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser, system för ersättning till investerare samt insättningsgarantisystem för institutet under resolution, förutsatt att den uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.
- Trots vad som sägs i första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att:
- a) Tillgång inte nekas på grund av att köparen saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget inte överensstämmer med de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen som avses i första stycket.
 - b) Om köparen inte uppfyller medlemskaps- eller deltagandekriterierna för relevant betalnings-, clearing- eller avvecklingssystem, fondbörs, system för ersättning till investerare eller insättningsgarantisystem utövas de rättigheter som avses i första stycket så länge som anges av resolutionsmyndigheten, maximalt 24 månader som kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av köparen.

13. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs inte ha några rättigheter till eller avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

Artikel 39

Verktyget försäljning av verksamhet: förfarandekrav

1. Om inte annat följer av punkt 3 i den här artikeln ska en resolutionsmyndighet, när den använder verktyget försäljning av verksamhet avseende ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, bjuda ut till försäljning, eller vidta åtgärder för att bjuda ut till försäljning, de av institutets tillgångar, rättigheter eller skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra. Grupper av rättigheter, tillgångar och skulder får saluföras separat.

2. Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska den saluföring som avses i punkt 1 utföras i enlighet med följande kriterier:

- a) Den ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av det institutets tillgångar, rättigheter, skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra, med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av att bevara finansiell stabilitet.
- b) Den ska inte på otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.
- c) Den ska vara fri från intressekonflikter.
- d) Den ska inte ge en potentiell köpare otillbörliga fördelar.
- e) Den ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.
- f) Den ska sträva efter att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

De principer som avses i denna punkt ska, med förbehåll för första stycket led b, inte förhindra resolutionsmyndigheten från att värva särskilda potentiella köpare.

Varje offentliggörande av saluföringen av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv som annars skulle krävas enligt artikel 17.1 i förordning (EU) nr 596/2014 får skjutas upp i enlighet med artikel 17.4 eller 17.5 i den förordningen.

3. Resolutionsmyndigheten får använda verktyget försäljning av verksamhet utan att iaktta det saluföringskrav som anges i punkt 1 om den finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen, och särskilt om följande villkor är uppfyllda:

- a) Den anser att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kan komma att falla, och
- b) den anser att efterlevnad av de kraven sannolikt skulle undergräva effektiviteten i verktyget försäljning av verksamhet när det gäller att hantera hotet eller uppnå det resolutionsmål som avses i artikel 31.2 b.

4. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera de faktiska omständigheter som utgör ett reellt hot och de kriterier avseende effektiviteten för verktyget försäljning av affärsverksamhet som avses i punkt 3 a och b.

Avsnitt 3

Broinstitutverktyget

Artikel 40

Broinstitutverktyget

1. För att broinstitutverktyget ska vara verkningsfullt, och med hänsyn till behovet av att upprätthålla kritiska funktioner inom broinstitutet, ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att till ett broinstitut överföra

- a) aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett eller flera institut under resolution,
- b) alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett eller flera institut under resolution.

Den överföring som avses i första stycket får med förbehåll för artikel 85 äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i institutet under resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att eventuella förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iaktas.

2. Broinstitutet ska vara en juridisk person som uppfyller samtliga av följande kriterier:

- a) Den ägs helt eller delvis eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.
- b) Enheten har bildats i syfte att ta emot och inneha vissa eller samtliga av de aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller vissa eller samtliga av tillgångarna, rättigheterna och skulderna i ett eller flera institut under resolution i syfte att bibehålla tillgång till kritiska funktioner och att sälja det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Användningen av skuldnedskrivningsverktyget för det ändamål som avses i artikel 43.2 b ska inte påverka resolutionsmyndighetens möjlighet att kontrollera broinstitutet.

3. När resolutionsmyndigheten använder broinstitutverktyget ska den se till att det totala värdet av de skulder som överförs till broinstitutet inte överstiger det totala värdet av de rättigheter och tillgångar som överförs från institutet under resolution eller som tillhandahålls genom andra källor.

4. All eventuell ersättning som betalas av broinstitutet ska med förbehåll för artikel 37.7 gagna

- a) ägarna till aktierna eller äganderättsinstrumenten, om överföringen till broinstitutet har skett genom att aktier eller äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution överförs från innehavarna av aktierna eller instrumenten till broinstitutet,
- b) institutet under resolution, om överföringen till broinstitutet har skett genom att vissa eller alla tillgångar eller skulder i institutet under resolution överförs till broinstitutet.

5. När resolutionsmyndigheten tillämpar broinstitutverket får den utöva överföringsbefogenheten mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av aktier eller andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution eller, allt efter omständigheterna, av tillgångar, rättigheter och skulder i institutet under resolution.

6. Resolutionsmyndigheten får efter tillämpning av broinstitutverket

a) föra tillbaka rättigheter, tillgångar eller skulder från broinstitutet till institutet under resolution, eller föra tillbaka aktierna eller andra äganderättsinstrument till deras ursprungliga ägare, och institutet under resolution eller de ursprungliga ägarna ska ha skyldighet att återta sådana tillgångar, rättigheter eller skulder, eller aktier eller andra äganderättsinstrument, under förutsättning att de villkor som fastställs i punkt 7 är uppfyllda,

b) överföra aktier eller andra äganderättsinstrument, eller tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet till en tredje man.

7. Resolutionsmyndigheterna får föra tillbaka aktier eller andra äganderättsinstrument eller tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet i något av följande fall:

a) Möjligheten att kunna föra tillbaka de specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

b) De specifika aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

Ett sådant återförande får göras inom en period som anges i instrumentet och ska göras med iakttagande av eventuella andra villkor som anges däri.

8. Överföringar mellan institutet under resolution, eller de ursprungliga ägarna till aktierna eller andra äganderättsinstrument, å ena sidan, och broinstitutet, å andra sidan, ska omfattas av de skyddsåtgärder som avses i kapitel VII i avdelning IV.

9. När det gäller att utöva rättigheter att tillhandahålla tjänster eller etablera sig i en annan medlemsstat i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, ska ett broinstitut betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

För andra ändamål får resolutionsmyndigheter kräva att ett broinstitut ska betraktas som en fortsättning på institutet under resolution och ska få fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av institutet under resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

10. Medlemsstaterna ska se till att broinstitutet kan fortsätta att utöva sin rätt till medlemskap samt till tillgång till betalnings-, clearing- och avvecklingssystem, fondbörser, system för ersättning till investerare samt insättningsgaranti-system för institutet under resolution, förutsatt att det uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system.

Trots vad som sägs i första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att:

a) Tillgång inte nekas på grund av att broinstitutet saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget inte överensstämmer med de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen som avses i första stycket.

b) Om broinstitutet inte uppfyller medlemskaps- eller deltagandekriterierna för relevanta betalnings-, clearing- eller avvecklingsystem, fondbörser, system för ersättning till investerare eller insättningsgarantisystem utövas de rättigheter som avses i första stycket så länge som anges av resolutionsmyndigheten, maximalt 24 månader som kan förlängas av resolutionsmyndigheten på begäran av broinstitutet.

11. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till broinstitutet inte ha några rättigheter till eller avseende de till broinstitutet överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller avseende dess ledningsorgan eller verkställande ledning.

12. Broinstitutet ska inte ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution, och ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvars-skyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller inte vidtagit i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaksamhet eller allvarlig försummelse i enlighet med den nationella rätt som direkt påverkar sådana aktieägars eller borgenärs rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa ett broinstituts och dess ledningsorgans eller verkställande lednings skyldighet i enlighet med nationell rätt om åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

Artikel 41

Broinstitutets verksamhet

1. Medlemsstaterna ska se till att ett broinstituts verksamhet iakttar följande krav:

- a) Resolutionsmyndigheten ska godkänna innehållet i broinstitutets stadgar.
- b) Resolutionsmyndigheten ska, beroende på broinstitutets ägarstruktur, endera utse eller godkänna broinstitutets ledningsorgan.
- c) Resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna av ledningsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.
- d) Resolutionsmyndigheten ska godkänna broinstitutets strategi och riskprofil.
- e) Broinstitutet ska auktoriseras i enlighet med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, beroende på vilket som är tillämpligt, och ha den auktorisation som krävs enligt gällande nationell rätt för att utöva verksamheter eller tjänster som det förvärvat genom en överföring som görs enligt artikel 63 i det här direktivet.
- f) Broinstitutet ska uppfylla kraven i, och är föremål för tillsyn i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och direktiven 2013/36/EU och 2014/65/EU, beroende på vad som är tillämpligt.
- g) Broinstitutets verksamhet ska vara i enlighet med unionens regler om statligt stöd och resolutionsmyndigheten får specificera motsvarande begränsningar av dess verksamhet.

Trots de bestämmelser som avses i leden e och f i första stycket, och när detta krävs för att uppnå resolutionsmålen, får broinstitutet etableras och godkännas utan att direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU är uppfyllda under en kort period i början av dess verksamhet. Resolutionsmyndigheten ska lämna in en begäran med den innebörden till den behöriga myndigheten. Om den behöriga myndigheten beslutar att bevilja en sådan auktorisation ska den ange under vilken period broinstitutet är undantaget från kraven i de direktiven.

2. Med förbehåll för begränsningar som åläggs i enlighet med unionens konkurrensregler eller nationella konkurrensregler, ska broinstitutets ledning bedriva broinstitutets verksamhet i syfte att upprätthålla tillgången till kritiska funktioner och sälja institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, dess tillgångar, rättigheter eller skulder, till en eller flera köpare inom den privata sektorn när villkoren för detta är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i punkt 4 i den här artikeln eller, i tillämpliga fall, punkt 6 i den här artikeln.

3. Resolutionsmyndigheten ska fatta ett beslut om att broinstitutet inte längre är ett broinstitut enligt artikel 40.2, i något av följande fall, beroende på vilket som inträffar först:

- a) Broinstitutet slås samman med en annan enhet.
- b) Broinstitutet upphör att uppfylla kraven i artikel 40.2.
- c) Alla eller praktiskt taget alla broinstitutets tillgångar, rättigheter eller skulder säljs till tredje man.
- d) Den tidsperiod som anges i punkt 5, eller i tillämpliga fall punkt 6, löper ut.
- e) Broinstitutets tillgångar avvecklas helt och dess skulder infrias fullt ut.

4. Medlemsstaterna ska i fall där resolutionsmyndigheten försöker sälja broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter eller skulder se till att broinstitutet eller de aktuella tillgångarna eller skulderna saluförs öppet och transparent och att försäljningen inte ger en i sak missvisande bild av dem eller på otillbörligt sätt gynnar eller missgynnar olika potentiella köpare.

Varje försäljning ska göras på marknadsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet och i enlighet med unionens regler om statligt stöd.

5. Om inget av de resultat som avses i punkt 3 a, b, c och e är tillämpligt ska resolutionsmyndigheten avsluta broinstitutets verksamhet snarast möjligt och i vilket fall två år efter den dag då den sista överföringen från ett institut under resolution i enlighet med broinstitutverket gjordes.

6. Resolutionsmyndigheten får förlänga den tidsperiod som anges i punkt 5 med en eller flera ytterligare ettårsperioder om en sådan förlängning

- a) stöder de resultat som avses i punkt 3 a, b, c eller e, eller
- b) är nödvändig för att säkerställa att viktiga banktjänster eller finansiella tjänster upprätthålls.

7. Beslut av resolutionsmyndigheten att förlänga den period som avses i punkt 5 ska motiveras samt innehålla en utförlig bedömning av situationen, inbegripet förhållandena och utsikterna på marknaden, som visar att förlängningen är motiverad.

8. Om ett broinstituts verksamhet avslutas under de omständigheter som avses i punkt 3 c eller d ska broinstitutet avvecklas genom normala insolvensförfaranden.

Eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broinstitutets verksamhet avslutas ska med förbehåll för artikel 37.7 komma aktieägarna i broinstitutet till godo.

9. Om ett broinstitut används för att överföra tillgångar och skulder i fler än ett institut under resolution ska den skyldighet som avses i punkt 8 avse de tillgångar och skulder som överförs från vart och ett av instituten under resolution och inte broinstitutet i sig.

Avsnitt 4

Verktyget avskiljande av tillgångar

Artikel 42

Verktyget avskiljande av tillgångar

1. För att verktyget avskiljande av tillgångar ska fungera väl ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution eller ett broinstitut till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter.

Den överföring som avses i första stycket får med förbehåll för artikel 85 äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i instituten under resolution eller från andra tredje män än broinstitutet och utan att eventuella förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iakttas.

2. Vid tillämpningen av verktyget avskiljande av tillgångar ska en tillgångsförvaltningsenhet vara en juridisk person som uppfyller samtliga följande krav:

a) Den ägs helt eller delvis eller kontrolleras av en eller flera offentliga myndigheter vilket kan omfatta resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemanget för resolution och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

b) Den har upprättats i syfte att ta emot vissa eller alla tillgångar, rättigheter och skulder i ett eller flera institut under resolution eller ett broinstitut.

3. Tillgångsförvaltningsenheten ska förvalta de tillgångar som överförs till den i syfte att maximera värdet på tillgångarna genom en slutlig försäljning eller ordnad avveckling.

4. Medlemsstaterna ska se till att en tillgångsförvaltningsenhets verksamhet sker i enlighet med följande bestämmelser:

a) Resolutionsmyndigheten ska godkänna innehålllet i tillgångsförvaltningsenhetens stadgar.

b) Resolutionsmyndigheten ska, beroende på tillgångsförvaltningsenhetens ägarstruktur, utse eller godkänna broinstitutets ledningsorgan.

c) Resolutionsmyndigheten ska godkänna ersättningen till medlemmarna av ledningsorganet och fastställa lämpliga ansvarsområden för dem.

d) Resolutionsmyndigheten ska godkänna tillgångsförvaltningsenhetens strategi och riskprofil.

5. Resolutionsmyndigheterna får utöva de befogenheter som anges i punkt 1 för att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder endast om

a) förhållandena på den specifika marknaden för de tillgångarna är sådana att en likvidation av de tillgångarna enligt normala insolvensförfaranden kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader,

b) en sådan överföring är nödvändig för att se till att institutet under resolution eller broinstitutet fungerar väl, eller

c) en sådan överföring är nödvändig för att maximera behållningen efter likvidation.

6. När resolutionsmyndigheterna använder verktyget avskiljande av tillgångar ska de fastställa ersättningen för de tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras till tillgångsförvaltningsenheten på grundval av de principer som anges i artikel 36 och i enlighet med unionens regler om statligt stöd. Denna punkt hindrar inte att ersättningen kan vara ett nominellt eller negativt belopp.

7. All eventuell ersättning som betalas av tillgångsförvaltningsenheten med avseende på de tillgångar, rättigheter eller skulder som förvärvas direkt från institutet under resolution ska med förbehåll för artikel 37.7 komma institutet under resolution till godo. Ersättningen får betalas i form av skuld som utfärdas av tillgångsförvaltningsenheten.

8. När broinstitutverktyget använts får en tillgångsförvaltningsenhet efter det att broinstitutverktyget har använts förvärva tillgångar, rättigheter eller skulder från broinstitutet.

9. Resolutionsmyndigheterna får överföra tillgångar, rättigheter eller skulder från institutet under resolution till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter vid mer än ett tillfälle och föra tillbaka tillgångar, rättigheter eller skulder från en eller flera tillgångsförvaltningsenheter till institutet under resolution, under förutsättning att de villkor som anges i punkt 10 är uppfyllda.

Institutet under resolution ska vara skyldigt att återta eventuella sådana tillgångar, rättigheter eller skulder.

10. Resolutionsmyndigheterna får föra tillbaka rättigheter, tillgångar eller skulder från tillgångsförvaltningsenheten till institutet under resolution i något av följande fall:

- a) Möjligheten att kunna föra tillbaka de specifika rättigheterna, tillgångarna eller skulderna anges uttryckligen i det instrument genom vilket överföringen gjordes.
- b) De specifika rättigheterna, tillgångarna eller skulderna omfattas inte av de klasser av, eller uppfyller inte de villkor för överföring av rättigheter, tillgångar eller skulder som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes.

I båda de fall som avses i leden a och b får överföringen tillbaka göras inom en i instrumentet angiven period, varvid även eventuella andra villkor som anges i föreläggandet för det relevanta ändamålet ska iakttas.

11. Överföringar mellan institutet under resolution och tillgångsförvaltningsenheten ska omfattas av de skyddsåtgärder för delvis egendomsöverföring som föreskrivs i kapitel VII i avdelning IV.

12. Utan att detta påverkar tillämpningen av kapitel VII i avdelning IV ska aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution och andra tredje män vars tillgångar, rättigheter eller skulder inte överförs till tillgångsförvaltningsenheten inte ha några rättigheter till eller avseende de tillgångsförvaltningsenheten överförda tillgångarna, rättigheterna eller skulderna eller till ledningsorganet eller den verkställande ledningen.

13. Tillgångsförvaltningsenheten ska inte ha mål som innebär några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i institutet under resolution, och ledningsorganet eller den verkställande ledningen ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder som de vidtagit eller inte vidtagit i samband med fullgörandet av sina uppgifter, såvida inte handlingen eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse enligt den nationella rätten som direkt påverkar sådana aktieägares eller borgenärers rättigheter.

Medlemsstaterna får ytterligare begränsa en tillgångsförvaltningsenhet och dess ledningsorgan eller verkställande lednings ansvar i enlighet med nationell rätt för åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter.

14. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder avseende fastställandet av när, i enlighet med punkt 5 i denna artikel, likvidation av tillgångarna eller skulderna enligt normala insolvensförfaranden kan få negativa effekter på en eller flera finansiella marknader.

Avsnitt 5

Skuldnedskrivningsverktyget

Underavsnitt 1

Skuldnedskrivningsverktygets syfte och tillämpningsområde

Artikel 43

Skuldnedskrivningsverktyget

1. För att skuldnedskrivningsverktyget ska vara verkningsfullt ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna har de resolutionsbefogenheter som avses i artikel 63.1.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget i syfte att uppfylla de mål som specificeras i artikel 31, i enlighet med de resolutionsprinciper som anges i artikel 34, för något av följande ändamål:

a) För att rekaptalisera ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv som uppfyller villkoren för resolution i den utsträckning som krävs för att återställa institutets möjligheter att uppfylla villkoren för auktorisation (i den mån de villkoren är tillämpliga på enheten) och att fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, i det fall enheten är auktoriserad inom ramen för de direktiven, samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten.

b) För att konvertera till eget kapital eller minska kapitalbeloppet av fordringar eller skuldinstrument som överförs

i) till ett broinstitut i syfte att tillhandahålla kapital till broinstitutet eller

ii) inom ramen för verktyget för försäljning av verksamhet eller verktyget för avskiljande av tillgångar.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget för det ändamål som avses i punkt 2 a i denna artikel endast om det finns rimliga utsikter att användningen av detta verktyg, tillsammans med andra relevanta åtgärder, t.ex. åtgärder som vidtas i enlighet med den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52, förutom att uppnå de relevanta resolutionsmålen kommer att återställa den sunda finansiella ställningen och den långsiktiga bärkraften hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Om de villkor som anges i första stycket inte uppfylls ska medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheter får tillämpa något av de resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3 a, b och c och det skuldnedskrivningsverktyg som avses i punkt 2 b i den här artikeln.

4. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna får använda skuldnedskrivningsverktyget på alla institut eller de enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d, samtidigt som man i varje enskilt fall respekterar det berörda institutets eller den berörda enhetens juridiska form eller får ändra den juridiska formen.

Artikel 44

Skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde

1. Medlemsstaterna ska se till att skuldnedskrivningsverktyget får användas för alla skulder i ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som inte är uteslutna från tillämpningsområdet för det verktyget enligt punkterna 2 eller 3 i den här artikeln.

2. Resolutionsmyndigheterna får inte använda skuldnedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter avseende följande skulder när de regleras i en medlemsstats eller ett tredjelands rätt:

- a) Garanterade insättningar.
- b) Skulder med säkerhet inbegripet säkerställda obligationer och skulder i form av finansiella instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av säkerhetspoolen och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer.
- c) Skulder som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv, inbegripet kundtillgångar eller kundmedel som innehas på uppdrag av fondföretag enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG eller AIF-fonder enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU ⁽¹⁾, under förutsättning att en sådan kund är skyddad enligt tillämplig insolvensrätt.
- d) Skulder som hänför sig till en förtroenderelation mellan institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d (som förvaltare) och en annan person (som mottagare), under förutsättning att en sådan mottagare åtnjuter skydd enligt tillämplig insolvensrätt eller civilrätt.
- e) Skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.
- f) Skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG eller till deras deltagare och som uppstår till följd av deltagandet i ett sådant system.
- g) En skuld till någon av följande:
 - i) En anställd, vad gäller inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av den rörliga delen av ersättning som inte regleras av kollektivavtal.
 - ii) En borgenär inom affärs- eller handelssektorn där skulden hänför sig till att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d tillhandhållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet, däribland IT-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.
 - iii) Skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, förutsatt att de skulderna är prioriterade enligt tillämplig rätt.
 - iv) Insättningsgarantisystem till följd av bidrag som ska betalas i enlighet med direktiv 2014/49/EU.

Led g i i första stycket ska inte tillämpas på den rörliga delen av ersättning till risktagare med väsentlig inverkan enligt definitionen i artikel 92.2 i direktiv 2013/36/EU.

Medlemsstaterna ska säkerställa att alla säkrade tillgångar som hänför sig till säkerställda obligationer i en täckt säkerhetsmassa inte påverkas och förblir separerade med tillräcklig finansiering. Varken det kravet eller första stycket led b ska förhindra resolutionsmyndigheterna från att, vid behov, utöva de befogenheterna med avseende på någon del av en säkrad skuld eller en prioriterad fordran för vilken säkerhet har ställts till ett värde som överstiger värdet på de tillgångar, den pantsättning, den företagsinteckning eller den säkerhet som ställts för fordran.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

Första stycket led a ska inte förhindra resolutionsmyndigheterna från att vid behov utöva de befogenheterna avseende insättningsbelopp som överstiger det garantibelopp som föreskrivs i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Utan att det påverkar reglerna om stora exponeringar i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU ska medlemsstaterna för att möjliggöra resolution av institut och koncerner säkerställa att resolutionsmyndigheterna begränsar, i enlighet med artikel 17.5 b i det här direktivet, hur mycket kvalificerade skulder för skuldnedskrivningsverktyg andra institut innehar, utom skulder som innehas hos enheter som tillhör samma koncern.

3. Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheten, när skuldnedskrivningsverktyget används, från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna helt eller delvis undanta vissa skulder i något av följande fall:

- a) Det är trots de ansträngningar som i god tro görs av resolutionsmyndigheten inte möjligt att skriva ned den skulden inom rimlig tid.
- b) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet i kritiska funktioner och kärnaffärsområden på ett sätt som gör att institutet under resolution kan fortsätta med centrala verksamheter, tjänster och transaktioner.
- c) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till insatserna för att undvika omfattande spridningseffekter, särskilt när det gäller kvalificerade insättningar som gjorts av fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag, som allvarligt skulle störa finansiella marknadens funktion, inbegripet finansiell marknadsinfrastruktur, på ett sätt som allvarligt skulle störa ekonomin i en medlemsstat eller unionen.
- d) Tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på de skulderna skulle leda till en sådan värdeförstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna undantogs från skuldnedskrivning.

I de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att inom ramen för denna punkt helt eller delvis undanta en kvalificerad skuld eller en klass kvalificerade skulder får den nedskrivnings- eller konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder ökas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att den nedskrivnings- och konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder följer principen i artikel 34.1 g.

4. I de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att helt eller delvis undanta en kvalificerad skuld eller klass kvalificerade skulder enligt denna artikel, och de förluster som skulle ha tillkommit de skulderna inte fullt ut har överförts på andra borgenärer, får ett bidrag göras från finansieringsarrangemanget för resolution till institutet under resolution för att göra ett eller flera av följande:

- a) Absorbera eventuella förluster som inte har absorberats av kvalificerade skulder och återställa substansvärdet i institutet under resolution till noll i enlighet med artikel 46.1 a.
- b) Förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument eller kapitalinstrument i institutet under resolution för att i enlighet med artikel 46.1 b rekapitalisera institutet.

5. Ett sådant bidrag som avses i punkt 4 från finansieringsarrangemanget för resolution får endast göras när:

- a) Ett bidrag till förlustabsorbering och rekapitalisering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36, har gjorts av aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt.

- b) Bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution överstiger inte 5 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen i institutet under resolution enligt en uppmätning vid tidpunkten för resolutionsåtgärder i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 36.
6. Bidraget från finansieringsarrangemanget för resolution som avses i punkt 4 får finansieras med följande:
- a) Det belopp som finansieringsarrangemanget för resolution har tillgång till och som har anskaffats genom bidrag från institut och unionsfiliabler i enlighet med artiklarna 100.6 och 103.
- b) Genom det beloppet som kan anskaffas genom bidrag i efterhand i enlighet med artikel 104 inom tre år.
- c) Belopp som anskaffas från alternativa finansieringskällor i enlighet med artikel 105, i de fall där de belopp som avses i leden a och b i denna punkt inte är tillräckliga.
7. Under exceptionella omständigheter får resolutionsmyndigheten söka ytterligare finansiering från alternativa finansieringskällor efter det att
- a) den gräns på 5 % som anges i punkt 5 b har uppnåtts, och
- b) alla oprioriterade skulder utan säkerheter, förutom kvalificerade insättningar, fullt ut har skrivits ner eller konverterats.
- I stället för eller utöver detta får ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution, när villkoren som fastställs i första stycket är uppfyllda, ges med användning av ännu outnyttjade medel som anskaffats genom förhandsbidrag i enlighet med artiklarna 100.6 och 103.
8. Med avvikelse från vad som sägs i punkt 5 a får ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution som avses i punkt 4 också ges under förutsättning att
- a) det bidrag till förlustabsorbering och rekaptalisering som avses i punkt 5 a uppgår till ett belopp på minst 20 % av det berörda institutets riskvägda tillgångar,
- b) finansieringsarrangemanget för resolution i den berörda medlemsstaten, genom förhandsbidrag (exklusive bidrag till ett insättningsgarantisystem) som anskaffats i enlighet med artiklarna 100.6 och 103, har tillgång till ett belopp som uppgår till minst 3 % av de garanterade insättningarna vid samtliga kreditinstitut som är auktoriserade inom den medlemsstatens territorium, och
- c) det berörda institutet har konsoliderade tillgångar på mindre än 900 miljarder EUR.
9. När resolutionsmyndigheter utövar sin bestämmanderätt inom ramen för punkt 3 ska de vederbörligen beakta följande:
- a) Principen att förluster bör bäras i första hand av aktieägare och därefter, generellt, av borgenärer i institutet under resolution i prioritetsordning.
- b) Den nivå på förlustabsorberingskapaciteten som skulle återstå i institutet under resolution om skulden eller skuldslaget undantogs.
- c) Behovet att bibehålla tillräckliga medel för resolutionsfinansiering.

10. Undantag inom ramen för punkt 3 får göras antingen för att helt undanta en skuld från nedskrivning eller för att minska omfattningen av den nedskrivning som görs av den skulden.

11. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att närmare ange under vilka omständigheter det är nödvändigt att undanta skulder för att uppnå de mål som anges i punkt 3 i den här artikeln.

12. Innan en resolutionsmyndighet utövar bestämmanderätten att undanta en skuld inom ramen för punkt 3 ska den underrätta kommissionen. I de fall där undantaget skulle kräva ett bidrag från finansieringsarrangemanget för resolution eller en alternativ finansieringskälla inom ramen för punkterna 4 - 8 får kommissionen, för att slå vakt om den inre marknadens integritet, inom 24 timmar räknat från mottagandet av underrättelsen, eller med resolutionsmyndighetens samtycke inom en längre tidsperiod, förbjuda det föreslagna undantaget, eller kräva att det ändras, om kraven i denna artikel och delegerade akter inte är uppfyllda. Detta påverkar inte kommissionens tillämpning av unionens regler om statligt stöd.

Underavsnitt 2

Minimikrav för kvalificerade skulder

Artikel 45

Tillämpning av minimikravet

1. Medlemsstaterna ska se till att instituten alltid uppfyller ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder. Minimikravet ska beräknas som ett belopp för kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckt som en procentandel av de totala skulderna och kapitalbasen i institutet.

Vid tillämpningen av det första stycket ska derivatkskulder inkluderas i de totala skulderna på basis av att nettningsrättigheter gentemot motparter erkänns fullt ut.

2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att ytterligare specificera de bedömningskriterier som anges i punkt 6 a-f och som ska ligga till grund för fastställandet av ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, inbegripet efterställda skulder samt prioriterade osäkrade skulder med minst 12 månader kvar på löptiden som omfattas av nedskrivningsbefogenheten och de skulder som kan räknas som kapitalbas, för varje institut.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10-14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Medlemsstaterna får föreskriva ytterligare kriterier på grundval av vilka minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder ska fastställas.

3. Trots vad som sägs i punkt 1 ska resolutionsmyndigheterna undanta hypoteksinstitut som finansieras genom säkerställda obligationer, som enligt nationell rätt inte får ta emot insättningar, från kravet att alltid uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eftersom

a) de instituten kommer att avvecklas genom nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden som genomförs i enlighet med artiklarna 38, 40 eller 42 i detta direktiv och som är utformade för de instituten,

b) sådana nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden kommer att säkerställa att borgenärer i de instituten, inbegripet innehavare av säkerställda obligationer i förekommande fall, kommer att åsamkas förluster på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.

4. Kvalificerade skulder ska ingå i det belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 1 endast om de uppfyller följande villkor:

- a) Instrumentet är emitterat och fullt betalt.
- b) Skulden är inte till det egna institutet och institutet har inte ställt någon säkerhet eller garanti för skulden.
- c) Förvärvet av instrumentet har inte direkt eller indirekt finansierats av institutet.
- d) Skuldens återstående löptid är minst ett år.
- e) Skulden hänför sig inte till ett derivat.
- f) Skulden hänför sig inte till en insättning som är prioriterad i den nationella rangordningen vid insolvens i enlighet med artikel 108.

I de fall där en skuld ger ägaren rätt till försöksutbetalning ska vid tillämpning av led d förfallodagen för den skulden vara den första dag då en sådan rätt uppkommer.

5. I de fall där en skuld lyder under lagstiftningen i ett tredjeland får resolutionsmyndigheter kräva att institutet visar att ett eventuellt beslut från en resolutionsmyndighet att skriva ner eller konvertera den skulden skulle ha verkan enligt lagen i det tredjelandet, med beaktande av villkoren i det avtal som skulden faller under, internationella avtal om erkännande av resolutionsförfaranden och andra relevanta frågor. Om resolutionsmyndigheten inte är övertygad om att ett eventuellt beslut skulle ha verkan enligt lagen i det tredjelandet ska den skulden inte räknas med när det gäller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

6. Det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för varje institut enligt punkt 1 ska, efter samråd med den behöriga myndigheten, fastställas av resolutionsmyndigheten på grundval av minst följande kriterier:

- a) Behovet av att säkerställa att institutet kan försättas i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen, inbegripet, i tillämpliga fall, skuldnedskrivningsverktyget, på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.
- b) Behovet av att, i tillämpliga fall, säkerställa att institutet innehar tillräckliga kvalificerade skulder för att, om skuldnedskrivningsverktyget används, säkerställa att förluster kan absorberas och institutets kärnprimärkapitalrelation kan återställas till den nivå som krävs för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet och göra det möjligt för institutet att fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller i direktiv 2014/65/EU samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten.
- c) Behovet av att, om det i resolutionsplanen förutses att vissa klasser av kvalificerade skulder skulle kunna komma att inom ramen för artikel 44.3 undantas från skuldnedskrivning eller att vissa klasser av kvalificerade skulder skulle kunna komma att överföras i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en delvis överföring, säkerställa att institutet har tillräckligt med andra kvalificerade skulder för att se till att förluster skulle kunna absorberas och institutets kärnprimärkapitalrelation återställas till en nivå som krävs för att göra det möjligt för institutet ska fortsätta uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.
- d) Institutets storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.
- e) I vilken utsträckning insättningsgarantisystemet kan bidra till att finansiera resolutionen, i enlighet med artikel 109.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/273

f) I vilken utsträckning institutets fallissemang skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten, vilket med hänsyn till hur förbundet institutet är med andra institut eller med resten av det finansiella systemet inbegriper spridning av negativa effekter.

7. Institutet ska iakta de minimikrav som föreskrivs i denna artikel på individuell nivå.

En resolutionsmyndighet får, efter samråd med en behörig myndighet, besluta att tillämpa det minimikrav som föreskrivs i denna artikel på en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

8. Moderföretag inom unionen ska, utöver punkt 7, uppfylla de minimikrav som föreskrivs i denna artikel på konsoliderad basis.

Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på konsoliderad nivå för ett moderföretag inom unionen ska bestämmas av resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten, i enlighet med punkt 9, på grundval av åtminstone de kriterier som fastställs i punkt 6 och huruvida koncernens dotterföretag i tredjeländer ska försättas i resolution separat enligt resolutionsplanen.

9. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om vilket minimikravsbelopp som ska tillämpas på konsoliderad nivå.

Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna det gemensamma beslutet, med en fullständig motivering, till moderföretaget inom unionen.

Om det inom fyra månader inte har fattats ett sådant gemensamt beslut ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter att vederbörligen ha beaktat de relevanta resolutionsmyndigheternas bedömning av dotterföretag, fatta ett beslut om minimikravet på koncernnivå. Om någon av de berörda resolutionsmyndigheterna vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om EBA inte inom en månad har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

Det gemensamma beslutet och det beslut som resolutionsmyndigheten på koncernnivå fattar om inget gemensamt beslut har fattats ska vara bindande för resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

10. Resolutionsmyndigheter ska fastställa det minimikrav som ska tillämpas på koncernens dotterföretag på individuell basis. De minimikraven ska fastställas på en nivå som är lämplig för dotterföretaget med beaktande av följande:

a) De kriterier som räknas upp i punkt 6, särskilt dotterföretagets storlek, affärsmodell och riskprofil, inklusive dess kapitalbas.

b) Det konsoliderade krav som inom ramen för punkt 9 fastställts för koncernen.

Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå ska göra allt som står i deras makt för att nå ett gemensamt beslut om vilket minimikravsbelopp som ska tillämpas på varje enskilt dotterföretag på individuell nivå.

Resolutionsmyndigheten för dotterföretagen och resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna det gemensamma beslutet, med en fullständig motivering, till dotterföretagen respektive moderföretaget inom unionen.

Om något sådant gemensamt beslut av resolutionsmyndigheterna inte har antagits inom en period på fyra månader ska respektive resolutionsmyndigheter för dotterföretagen fatta beslutet, med vederbörlig hänsyn till de synpunkter och reservationer som resolutionsmyndigheten på koncernnivå gett uttryck för.

Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå vid fyramånadersperiodens slut har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell nivå skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att denna period på fyra månader har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska inte hänskjuta frågan till EBA för bindande medling i de fall där det belopp som fastställts av dotterföretagets resolutionsmyndighet med mindre än en procentenhet skiljer sig från det belopp på konsoliderad nivå som fastställts inom ramen för punkt 9 i den här artikeln.

Om EBA inte har fattat sitt beslut inom en månad ska besluten från resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen gälla.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen fattar om inget gemensamt beslut har fattats ska vara bindande för de berörda resolutionsmyndigheterna.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

11. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå får helt avstå från att tillämpa det individuella minimikravet på ett moderinstitut inom unionen om följande villkor är uppfyllda:

- a) Moderinstitutet inom unionen uppfyller på konsoliderad basis det minimikrav som fastställts inom ramen för punkt 8.
- b) Den behöriga myndigheten för moderinstitutet inom unionen har helt avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på institutet i enlighet med artikel 7.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

12. Resolutionsmyndigheten för ett dotterföretag får helt avstå från att tillämpa punkt 7 på det dotterföretaget om följande villkor är uppfyllda:

- a) Dotterföretaget och dess moderföretag är båda föremål för auktorisation och tillsyn från en och samma medlemsstats sida.
- b) Dotterföretaget innefattas i den gruppbaseerade tillsynen över det institut som utgör moderföretaget.
- c) Koncerninstitutet på högsta nivå i dotterföretagets medlemsstat uppfyller, om det skiljer sig från moderinstitutet inom unionen, på lägre än konsoliderad nivå det minimikrav som fastställts inom ramen för punkt 7.

- d) Det finns inte några rådande eller förutsebara väsentliga praktiska eller rättsliga hinder för att moderföretaget snabbt till dotterföretaget ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder.
- e) Moderföretaget uppfyller behöriga myndigheters krav på sund förvaltning av dotterföretaget och har åtagit sig att, med den behöriga myndighetens samtycke, svara för dotterföretagets åtaganden, alternativt löper dotterföretaget endast försumbara risker.
- f) Moderföretagets förfaranden för bedömning, värdering och kontroll av risker omfattar även dotterföretaget.
- g) Moderföretaget innehar mer än 50 % av rösträtten knuten till aktier och andelar i dotterföretagets kapital eller har rätt att utse eller avsätta en majoritet av medlemmarna i dotterföretagets ledningsorgan.
- h) Den behöriga myndigheten för dotterföretaget har inom ramen för artikel 7.1 i förordning (EU) nr 575/2013 helt avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på dotterföretaget.

13. I de beslut som fattas i enlighet med denna artikel får det föreskrivas att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder delvis uppfylls på konsoliderad nivå eller individuell nivå genom instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning.

14. För att ett instrument ska räknas som ett instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning inom ramen för punkt 13 ska resolutionsmyndigheten vara övertygad om att det

- a) innehåller ett avtalsvillkor om att instrumentet, i de fall där en resolutionsmyndighet beslutar att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget på det institutet, ska skrivas ner eller konverteras i den utsträckning som krävs innan andra kvalificerade skulder skrivs ner eller konverteras, och
- b) är föremål för ett avtal, ett åtagande eller en bestämmelse om prioritering som är bindande och innebär att det vid normala insolvensförfaranden har lägre prioritet än andra kvalificerade skulder och inte kan återbetalas förrän andra då utestående skulder har reglerats.

15. Resolutionsmyndigheter ska, samordnat med behöriga myndigheter, kräva och kontrollera att instituten uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som föreskrivs i punkt 1 och i tillämpliga fall det krav som föreskrivs i punkt 13 och ska fatta eventuella beslut i enlighet med denna artikel parallellt med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplaner.

16. Resolutionsmyndigheter ska, samordnat med samordning med behöriga myndigheter, underrätta EBA om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, och i tillämpliga fall om det krav som föreskrivs i punkt 13, som fastställts för varje institut inom deras behörighetsområde.

17. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att närmare ange enhetliga format, mallar och definitioner för resolutionsmyndigheters identifiering och överföring, efter samordning med behöriga myndigheter, av information till EBA vid tillämpning av punkt 16.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

18. Med utgångspunkt i resultatet av den rapport som avses i punkt 19 ska kommissionen, om så är lämpligt, senast den 31 december 2016 förelägga Europaparlamentet och rådet ett lagstiftningsförslag om enhetlig tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det förslaget ska, där så är lämpligt, innefatta förslag om införande av ett lämpligt antal miniminivåer för minimikravet, med hänsyn tagen till instituts och koncerners olika affärsmodeller. Förslaget ska innefatta eventuella lämpliga ändringar av parametrarna för minimikravet och, vid behov, lämpliga ändringar av hur minimikravet tillämpas på koncerner.

19. EBA ska senast den 31 oktober 2016 lämna in en rapport till kommissionen åtminstone om följande:

- a) Hur minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder har tillämpats på nationell nivå och då i synnerhet huruvida olika medlemsstater har fastställt olika nivåer för jämförbara institut.
- b) Hur olika medlemsstater har begagnat sig av befogenheten att kräva att institut uppfyller minimikravet genom instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning, och huruvida olika tillvägagångssätt har använts.
- c) Identifiering av affärsmodeller som återspeglar institutens totala riskprofiler.
- d) Vilken nivå på minimikravet som är lämplig för de olika affärsmodeller som fastställts enligt led c.
- e) Huruvida ett spann för minimikravet för de olika affärsmodellerna bör upprättas.
- f) Inom vilken övergångsperiod institut lämpligen måste ha uppnått efterlevnad av eventuella föreskrivna enhetliga miniminivåer.
- g) Huruvida de krav som föreskrivs i artikel 45 är tillräckliga för att säkerställa att varje enskilt institut har en nöjaktig förlustabsorberingskapacitet och, om detta inte är fallet, vilka ytterligare förbättringar som krävs för att det målet ska kunna uppnås.
- h) Huruvida de beräkningsmetoder som föreskrivs i denna artikel behöver ändras för att se till att minimikravet kan användas som en adekvat indikator för ett instituts förlustabsorberingskapacitet.
- i) Huruvida utgångspunkten för kravet bör vara totala skulder och kapitalbas och då särskilt huruvida det vore bättre att använda institutets riskvägda tillgångar som nämnare.
- j) Huruvida tillvägagångssättet i denna artikel när det gäller hur minimikravet tillämpas på koncerner är lämpligt, och då särskilt huruvida tillvägagångssättet på ett tillräckligt sätt ser till att de enheter där förlusterna kan tänkas uppstå har, eller har tillgång till, förlustabsorberingskapaciteten inom koncernen.
- k) Huruvida villkoren för undantag från minimikravet är lämpliga och då särskilt huruvida sådana undantag bör kunna beviljas dotterföretag på gränsoverskridande basis.
- l) Huruvida resolutionsmyndigheter lämpligen får kräva att minimikravet ska uppfyllas med hjälp av instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning och huruvida det är lämpligt att göra upplägget med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning mer enhetligt.
- m) Huruvida kraven på instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning som fastställs i punkt 14 är lämplig.
- n) Huruvida det lämpligen får krävas att institut och koncerner yppar sina minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, eller den egna nivån för kapitalbas och kvalificerade skulder, och i så fall hur ofta och i vilket format detta ska göras.

20. Rapporten i punkt 19 ska minst omfatta perioden från och med den 2 juli 2014 till och med den 30 juni 2016 och där ska åtminstone följande beaktas:

- a) Effekten av minimikravet, och av alla eventuella harmoniserade nivåer för minimikravet, på följande:
- i) Finansiella marknader i allmänhet och marknader för osäkrade skulder och derivat i synnerhet.
 - ii) Institutets affärsmodeller och hur institutens balansräkningar är uppbyggda, i synnerhet institutets finansieringsprofil och finansieringsstrategi samt koncerners juridiska struktur och driftsstruktur.
 - iii) Institutets lönsamhet, i synnerhet deras finansieringskostnader.
 - iv) Flyttning av exponeringar till enheter som inte omfattas av tillsyn.
 - v) Innovation på finansområdet.
 - vi) Hur utbrett det är med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning, hur sådana instrument är beskaffade och hur möjligt det är att avyttra dem.
 - vii) Institutets riskbeteende.
 - viii) Hur mycket intecknade tillgångar som instituten har.
 - ix) Vilka åtgärder som instituten vidtar för att uppfylla minimikraven och då särskilt i vilken utsträckning minimikraven har uppfyllts genom att minska skuldsättningen i fråga om tillgångar, emittera långfristig skuld och anskaffa kapital.
 - x) Kreditinstitutens utlåningsnivåer, särskilt i fråga om utlåning till mikroföretag samt små och medelstora företag, lokala myndigheter, regionala myndigheter och enheter inom den offentliga sektorn och finansiering av handel, inbegripet utlåning inom ramen för offentliga exportkreditförsäkringssystem.
- b) Samspelet mellan å ena sidan minimikraven och å andra sidan de kapitalbaskrav, den skuldsättningsgrad och de likviditetskrav som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU.
- c) Institutets kapacitet att på egen hand anskaffa kapital eller finansiering från marknaderna för att uppfylla eventuella harmoniserade minimikrav som föreslås.
- d) Konsekvens säkerställs med minimikraven enligt internationella standarder som utarbetats i internationella fora.

Underavsnitt 3

Tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget

Artikel 46

Bedömning av beloppet för skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de använder skuldnedskrivningsverktyget på grundval av en värdering som uppfyller artikel 36 bedömer det totala
- a) belopp, när relevant, med vilket kvalificerade skulder måste skrivas ned för att säkerställa att substansvärdet i institutet under resolution är lika med noll, och

b) belopp, när relevant, med vilket kvalificerade skulder måste konverteras till aktier eller andra typer av kapitalinstrument för att kärnprimärkapitalrelationen ska kunna återställas hos antingen

i) institutet under resolution eller

ii) broinstitutet.

2. Bedömningen som avses i punkt 1 i den här artikeln ska fastställa det belopp med vilket kvalificerade skulder behöver skrivas ned eller konverteras för att återställa kärnprimärkapitalrelationen i institutet under resolution eller i tillämpliga fall fastställa kvoten för broinstitutet med hänsyn till alla eventuella kapitalbidrag från resolutionsfonden enligt artikel 101.1 d i detta direktiv och för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet under resolution eller broinstitutet och göra det möjligt för det att under åtminstone ett år fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

När resolutionsmyndigheterna avser att använda verktyget för avskiljande av tillgångar som avses i artikel 42 ska det belopp som de kvalificerade skulderna måste minskas med fastställas med hänsyn till en försiktig uppskattning av tillgångsförvaltningsenhetens kapitalbehov.

3. Om kapital har skrivits ned i enlighet med artiklarna 59–62 och skuldnedskrivningsverktyget har använts enligt artikel 43.2 och nedskrivningsnivån grundad på den preliminära värderingen enligt artikel 36 visar sig överstiga kraven när den jämförs med den definitiva värderingen enligt artikel 36.10, får en uppvärderingsmekanism tillämpas för att ersätta borgenärerna och därefter aktieägarna i den utsträckning det är nödvändigt.

4. Resolutionsmyndigheterna ska fastställa och upprätthålla arrangemang för att säkerställa att bedömningen och värderingen grundas på så aktuella och omfattande uppgifter som möjligt om tillgångarna och skulderna i ett institut under resolution.

Artikel 47

Behandling av aktieägare vid skuldnedskrivning eller nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de använder skuldnedskrivningsverktyget i artikel 43.2 eller nedskrivningen eller konverteringen av kapitalinstrument i artikel 59 vidtar någon av eller båda följande åtgärder gentemot aktieägarna och innehavare av andra äganderättsinstrument:

a) Dra in existerande aktier eller andra äganderättsinstrument eller överföra dem till borgenärer som fått sina anspråk nedskrivna.

b) Under förutsättning att institutet under resolution, i enlighet med den värdering som gjorts enligt artikel 36, har ett positivt substansvärde, späda ut äganderätten för existerande aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument till följd av konvertering till aktier eller andra äganderättsinstrument av

i) tillämpliga kapitalinstrument emitterade av institutet enligt den befogenhet som avses i artikel 59.2 eller

ii) kvalificerade skulder emitterade av institutet under resolution enligt den befogenhet som avses i artikel 63.1 f.

Med avseende på led b i första stycket ska konverteringen göras till en omräkningskurs som väsentligt spår ut existerande aktieinnehav och innehav av andra äganderättsinstrument.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 ska också vidtas gentemot aktieägare och innehavare av andra äganderättsinstrument vars aktier eller andra äganderättsinstrument emitterats eller tilldelats under följande omständigheter:

a) Till följd av omvandling av skuldinstrument till aktier eller andra äganderättsinstrument i enlighet med avtalsvillkor i de ursprungliga skuldinstrumenten utlöst av en händelse som inträffade före eller samtidigt som resolutionsmyndighetens bedömning av att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyllde villkoren för resolution.

b) Till följd av konvertering av tillämpliga kapitalinstrument till kärnprimärkapitalinstrument enligt artikel 60.

3. När resolutionsmyndigheterna överväger vilken åtgärd de ska vidta enligt punkt 1 ska de beakta

a) den värdering som gjorts i enlighet med artikel 36,

b) det belopp genom vilket resolutionsmyndigheten har bedömt att kärnprimärkapitalposter måste minskas och berörda kapitalinstrument måste skrivas ned eller konverteras i enlighet med artikel 60.1, och

c) det totalbelopp som resolutionsmyndigheten bedömt enligt artikel 46.

4. Med avvikelse från artiklarna 22–25 i direktiv 2013/36/EU, kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artiklarna 10.3, 11.1, 11.2, 12 och 13 i direktiv 2014/65/EU och kravet på att inkomma med en underrättelse i artikel 11.3 i direktiv 2014/65/EU ska, om användning av skuldnedskrivningsverktyget eller konvertering av kapitalinstrument skulle leda till ett förvärv eller en ökning av ett kvalificerat innehav i ett institut som avses i artikel 22.1 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11.1 i direktiv 2014/65/EU, behöriga myndigheter utföra den bedömning som krävs enligt de artiklarna i så god tid att det inte försenar användningen av skuldnedskrivningsverktyget eller konverteringen av kapitalinstrument eller hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.

5. Om den behöriga myndigheten för det institutet inte senast dagen för användning av skuldnedskrivningsverktyget eller konvertering av kapitalinstrument har slutfört den bedömning som krävs inom ramen för punkt 4 ska artikel 38.9 vara tillämplig på en förvärvares alla eventuella förvärv av eller ökning av ett kvalificerat innehav till följd av användningen av skuldnedskrivningsverktyget eller konverteringen av kapitalinstrument.

6. EBA ska senast den 3 juli 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 i fråga om de omständigheter då var och en av de åtgärder som anges i punkt 1 i den här artikeln i denna artikel skulle vara lämpliga, med beaktande av de faktorer som avses i punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 48

Ordningsföljd för nedskrivning och konvertering

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, när de använder skuldnedskrivningsverktyget, med förbehåll för eventuella undantag inom ramen för artikel 44.2 och 44.3, utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna med iakttagande av följande krav:

a) Kärnprimärkapitalposter minskas i enlighet med artikel 60.1 a.

b) Endast om den totala minskningen enligt led a är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i övriga primärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs och upp till deras kapacitet.

- c) Endast om den totala minskningen enligt leden a och b är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna sänka kapitalbeloppet i supplementärkapitalinstrument i den utsträckning som krävs och upp till deras kapacitet.
- d) Endast om den totala nedsättningen av aktier eller andra äganderättsinstrument och tillämpliga kapitalinstrument enligt leden a, b och c är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c ska myndigheterna i den utsträckning som krävs och i överensstämmelse med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden sänka kapitalbeloppet för efterställda skulder som inte räknas som övrigt primärt eller supplementärt kapital, i kombination med nedskrivningen enligt leden a, b och c för att uppnå summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.
- e) Endast om den totala nedsättningen av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med leden a–d i denna punkt är mindre än summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och d ska myndigheterna i den utsträckning som krävs och i enlighet med rangordningen av fordringar vid normala insolvensförfaranden inklusive den rangordning av insättningar som föreskrivs i artikel 108 sänka kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, resten av de kvalificerade skulder, enligt artikel 44, i kombination med den nedskrivning som avses i leden a, b, c och d i denna punkt för att uppnå summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.

2. När resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna ska de fördela de förluster som ingår i summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c jämnt mellan aktier eller andra äganderättsinstrument och kvalificerade skulder med samma rangordning genom att minska kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, dessa aktier eller andra äganderättsinstrument och kvalificerade skulder i samma utsträckning i förhållande till deras värde, utom när en annan fördelning av förluster bland skulder med samma rangordning är tillåten under de omständigheter som avses i artikel 44.3.

Denna punkt ska inte förhindra att skulder som i enlighet med artikel 44.2. och 44.3 undantagits från skuldnedskrivning ges en förmånligare behandling än kvalificerade skulder med samma rangordning vid normala insolvensförfaranden.

3. Innan de gör den nedskrivning eller konvertering som avses i punkt 1 e ska resolutionsmyndigheter konvertera eller minska kapitalbeloppet för de instrument som avses i punkt 1 b, c och d i de fall där de instrumenten innehåller följande villkor och ännu inte har konverterats:

- a) Villkor om att instrumentets kapitalbelopp ska sänkas vid eventuella händelser som berör den finansiella situationen, solvensen eller kapitalbasen för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- b) Villkor om att instrumenten ska konverteras till aktier eller andra äganderättsinstrument om en sådan händelse inträffar.

4. När ett instruments kapitalbelopp före skuldnedskrivningen enligt punkt 1 har sänkts, men inte till noll, i enlighet med villkor av det slag som avses i punkt 3 a, ska resolutionsmyndigheterna tillämpa nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna på det resterande beloppet av det kapitalbeloppet i enlighet med punkt 1.

5. Vid beslut om huruvida skulder ska skrivas ned eller konverteras till aktiekapital ska resolutionsmyndigheterna inte konvertera en viss klass av skulder samtidigt som en klass av skulder som är efterställd denna klass väsentligen förblir konverterad till aktiekapital eller inte nedskriven, om inte något annat föreskrivs enligt artikel 44.2 och 44.3.

6. För tillämpningen av denna artikel ska EBA senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för alla tolkningar som rör samspelet mellan bestämmelserna i detta direktiv och bestämmelserna i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 49

Derivat

1. Medlemsstaterna ska se till att denna artikel följs när resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna avseende skulder som hänför sig till derivat.

2. Resolutionsmyndigheterna ska inte utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna avseende en skuld som hänför sig till ett derivat förrän de har avslutat derivaten. Efter inledningen av resolutionsförfarandet ska resolutionsmyndigheterna ges befogenhet att avsluta och säga upp eventuella derivatkontrakt för det ändamålet.

I de fall en derivatskuld inom ramen för artikel 44.3 har undantagits från användningen av skuldnedskrivningsverktyget ska resolutionsmyndigheter inte vara förpliktade att avsluta eller säga upp derivatkontraktet.

3. Om derivattransaktioner omfattas av ett nettningsavtal ska resolutionsmyndigheten eller en oberoende värderare som en del av värderingen inom ramen för artikel 36 fastställa de skulder som hänför sig till de transaktionerna på nettobasis i enlighet med avtalsvillkoren.

4. Resolutionsmyndigheterna ska fastställa värdet av skulder som hänför sig till derivat i enlighet med följande:

- a) Lämpliga metoder för att fastställa värdet på klass av derivat, inbegripet transaktioner som omfattas av nettningsavtal.
- b) Principer för att fastställa den relevanta tidpunkt då värdet på derivatpositioner bör fastställas.
- c) Lämpliga metoder för att jämföra den värdeförstörelse som skulle bli följden av avslutandet och skuldnedskrivningen av derivat med det belopp för förluster som derivat skulle behöva stå för vid en skuldnedskrivning.

5. EBA ska, efter samråd med den Europiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (nedan kallad *Esm*), inrättad genom förordning (EU) nr 1095/2010 utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder och principer som avses i punkt 4 a, b och c avseende värderingen av skulder som hänför sig till derivat.

För derivattransaktioner som omfattas av nettningsavtal ska EBA beakta avslutningsmetoden i nettningsavtalet.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 januari 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

*Artikel 50***Kurs för konvertering av skulder till eget kapital**

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, när de utövar de befogenheter som anges i artiklarna 59.3 och 63.1 f, får tillämpa olika konverteringskurser för olika kapitalinstruments- och skuldklasser i enlighet med en av eller båda de principer som avses i punkterna 2 och 3 i den här artikeln.
2. Konverteringskursen ska utgöra en lämplig kompensation för den berörda borgenären för eventuell förlust som åsamkats på grund av att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna utövats.
3. När olika konverteringskurser används enligt punkt 1 ska den konverteringskurs som tillämpas för skulder som anses vara prioriterade enligt tillämplig insolvensrätt vara högre än konverteringskursen för efterställda skulder.
4. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för fastställande av konverteringskurser

De riktlinjerna ska särskilt ange hur berörda borgenärer får kompenseras på lämpligt sätt genom konverteringskursen och de relativa konverteringskurser som kan vara lämpliga för att återspegla att prioriterade skulder har företräde enligt tillämplig insolvensrätt.

*Artikel 51***Återhämtnings- och omstruktureringsåtgärder vid skuldnedskrivning**

1. Medlemsstaterna ska se till att det när resolutionsmyndigheterna använder skuldnedskrivningsverktyget för att i enlighet med artikel 43.2 a rekapitalisera ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidtas åtgärder för att säkerställa att en omstruktureringsplan för institutet eller enhet upprättas och genomförs i enlighet med artikel 52.
2. De åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel får omfatta tillsättning från resolutionsmyndighetens sida av en person eller personer som utsetts i enlighet med artikel 72.1 som ska upprätta och genomföra den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 52.

*Artikel 52***Omstruktureringsplan för verksamheten**

1. Medlemsstaterna ska kräva att ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1, inom en månad efter det att skuldnedskrivningsverktyget har använts avseende ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i enlighet med artikel 43.2 a utarbetar och förelägger resolutionsmyndigheten en omstruktureringsplan för verksamheten som uppfyller kraven i punkterna 4 och 5 i den här artikeln. Om unionens regler för statligt stöd är tillämpliga ska medlemsstaterna se till att planen är förenlig med den omstruktureringsplan som institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska lägga fram för kommissionen i enlighet med de reglerna.
2. När skuldnedskrivningsverktyget i artikel 43.2 a tillämpas på två eller flera koncernenheter ska omstruktureringsplanen för verksamheten utarbetas av moderinstitutet inom unionen och omfatta samtliga institut inom koncernen i enlighet med det förfarande som anges i artiklarna 7 och 8 och översändas till resolutionsmyndigheten på koncernnivå. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska överlämna planen till övriga berörda resolutionsmyndigheter och till EBA.
3. Under exceptionella omständigheter och om det är nödvändigt för att resolutionsmålen ska uppnås får resolutionsmyndigheten förlänga perioden i punkt 1 upp till högst två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget.

Om omstruktureringsplanen för verksamheten också ska anmälas inom unionens regler om statligt stöd får resolutionsmyndigheten förlänga perioden i punkt 1 upp till maximalt två månader efter tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget eller fram till den tidsfrist som fastställs av unionens regler om statligt stöd, beroende på vad som inträffar först.

4. I en omstruktureringsplan för verksamheten ska det fastställas åtgärder som syftar till att återställa bärkraften på lång sikt för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller delar av dess verksamhet inom en rimlig tid. De åtgärderna ska baseras på realistiska antaganden vad gäller de ekonomiska och finansiella marknadsförhållanden enligt vilka institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommer att vara verksam.

Omstruktureringsplanen ska ta hänsyn till bland annat den rådande situationen och framtidsutsikterna på finansiella marknaden, på grundval av antaganden om bästa och värsta möjliga utfall, inbegripet en kombination av händelser för att identifiera institutets största svagheter. Antagandena ska jämföras med lämpliga sektorsövergripande riktmärken.

5. En omstruktureringsplan för verksamheten ska åtminstone omfatta följande:

- a) En detaljerad analys av de faktorer och problem som lett till att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att fallera, och av de omständigheter som lett till dessa svårigheter.
- b) En beskrivning av de åtgärder som syftar till att återställa bärkraften hos institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d på lång sikt.
- c) En tidsplan för genomförandet av de åtgärderna.

6. Åtgärder för att återställa bärkraften hos ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d på lång sikt får omfatta följande:

- a) Omstrukturering av verksamheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- b) Förändringar av de operativa systemen och infrastrukturen inom institutet.
- c) Avyttring av förlustbringande verksamheter.
- d) Omstrukturering av befintlig verksamhet som kan bli konkurrenskraftig.
- e) Försäljning av tillgångar eller verksamhetsgrenar.

7. Inom en månad från det datum då omstruktureringsplanen för en verksamhet lades fram ska den berörda resolutionsmyndigheten bedöma sannolikheten för att planen, om den genomförs, kommer att återställa den långsiktiga bärkraften hos ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d. Bedömningen ska slutföras i samförstånd med den berörda behöriga myndigheten.

Om resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten finner att planen skulle uppnå detta mål ska resolutionsmyndigheten godkänna planen.

8. Om resolutionsmyndigheten inte finner att planen skulle uppnå det mål som avses i punkt 7 ska den, i samförstånd med den behöriga myndigheten, underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1, om sina betänkligheter och begära att planen ändras på ett sätt som bemöter dessa betänkligheter.

9. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts enligt artikel 72.1 ska inom två veckor från det datum då den underrättelse som avses i punkt 8 mottogs lägga fram en ändrad omstruktureringsplan för resolutionsmyndighetens godkännande. Resolutionsmyndigheten ska granska den ändrade planen och ska inom en vecka underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 om huruvida den finner att den ändrade planen åtgärdar de betänkligheter som framförts eller om det krävs ytterligare ändringar.

10. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 ska genomföra omstruktureringsplanen i enlighet med vad som överenskommit med resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten och ska sända in en rapport till resolutionsmyndigheten minst var sjätte månad om framsteg som gjorts i fråga om genomförandet av planen.

11. Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 ska om det, enligt resolutionsmyndighetens mening och med den behöriga myndighetens samtycke, är nödvändigt revidera planen för att uppnå det mål som avses i punkt 4 och ska lägga fram varje revidering för resolutionsmyndighetens godkännande.

12. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande:

- a) Vad som minst bör ingå i en omstruktureringsplan för verksamheten enligt punkt 5.
- b) Minimiinnehållet i rapporterna enligt punkt 10.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 januari 2016.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

13. EBA ska senast den 3 januari 2016 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att närmare specificera de minimikriterier som en omstruktureringsplan för verksamheten ska uppfylla för att få resolutionsmyndighetens godkännande enligt punkt 7.

14. Med beaktande av den erfarenhet som i förekommande fall gjorts vid tillämpningen av riktlinjerna som avses i punkt 13 får EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera de minimikriterier som en omstruktureringsplan för verksamheten ska uppfylla för att resolutionsmyndigheten ska godkänna den enligt punkt 7.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i det första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Underavsnitt 4

Skuldnedskrivningsverktyget: kompletterande bestämmelser

Artikel 53

Skuldnedskrivningsverktygets effekter

1. Medlemsstaterna ska se till att om en resolutionsmyndighet utövar en befogenhet som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e-i ska minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringen eller indragningen få verkan och vara omedelbart bindande för institutet under resolution och för berörda borgenärer och aktieägare.

2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheten har befogenhet att genomföra eller kräva genomförande av alla administrativa och förfarandemässiga uppgifter som är nödvändiga för att ge verkan åt utövandet av de befogenheter som avses i artikel 59.2 och artikel 63.1 e–i, däribland följande:

- a) Ändring av alla relevanta register.
- b) Avlistning eller avförande från handel av aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument.
- c) Listning eller upptagande till handel av nya aktier eller andra äganderättsinstrument.
- d) Återlistning eller förnyat upptagande till handel av eventuella skuldinstrument som skrivits ned, utan kravet på utfärdande av ett prospekt enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG⁽¹⁾.

3. Om en resolutionsmyndighet sänker kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 e ska den skulden och eventuella skyldigheter eller fordringar som hänför sig till den skulden som inte har uppstått vid den tidpunkt då befogenheten utövas i alla hänseenden betraktas som infriade och ska inte kunna göras gällande i senare förfaranden gentemot institutet under resolution eller en efterföljande enhet vid en eventuell senare avveckling.

4. Om en resolutionsmyndighet delvis men inte helt sänker kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, en skuld genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 e ska följande gälla:

- a) Skulden ska vara infriad i förhållande till den sänkning som har gjorts av beloppet.
- b) Det relevanta instrumentet eller avtal som gav upphov till den ursprungliga skulden ska fortsätta att gälla för det återstående kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, skulden, med förbehåll för eventuella ändringar av den ränta som hänför sig till sänkningen av kapitalbeloppet och eventuella ytterligare ändringar av villkoren som resolutionsmyndigheten kan komma att göra genom den befogenhet som avses i artikel 63.1 j.

Artikel 54

Undanröjande av förfarandehinder för skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 63.1 i, i tillämpliga fall kräva att institutet och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid innehar ett tillräckligt aktiekapital, eller andra kärnprimärkapitalinstrument, för att institutet eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d, om resolutionsmyndigheten utövar de befogenheter som avses i artikel 63.1 e och f avseende ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller något av dess dotterföretag, inte ska vara förhindrat att emittera tillräckligt många nya aktier eller andra äganderättsinstrument för att säkerställa att konverteringen av skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument kan genomföras på ett effektivt sätt.

2. Resolutionsmyndigheterna ska bedöma om det är lämpligt att ställa det krav som fastställs i punkt 1 avseende ett visst institut eller en viss enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i samband med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplanen för det institutet eller den koncernen, med beaktande av i synnerhet de resolutionsåtgärder som behandlas i planen. Om det i resolutionsplanen anges att skuldnedskrivningsverktyget kan komma att användas ska myndigheterna kontrollera att aktiekapitalet eller andra kärnprimärkapitalinstrument är tillräckligt stora för att täcka summan av de belopp som avses i artikel 47.3 b och c.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 345, 31.12.2003, s. 64).

3. Medlemsstaterna ska se till att det inte finns några förfarandemässiga hinder för att konvertera skulder till aktier eller andra äganderättsinstrument som finns med stöd av institutens bolagsordningar eller stadgar, inbegripet företrädesrätt för aktieägare eller krav på aktieägarnas medgivande för att öka kapitalet.

4. Denna artikel ska inte påverka de ändringar av direktiven 82/891/EEG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU och direktiv 2012/30/EU som föreskrivs i avdelning X i det här direktivet.

Artikel 55

Avtalsenligt erkännande av skuldnedskrivning

1. Medlemsstaterna ska kräva att instituten och de enheter som avses i artikel 1 b, c och d inkluderar ett villkor enligt vilket den borgenär eller avtalspart i ett avtal som upprättar skulden medger att skulden kan komma att omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter och går med på att vara bunden av alla minskningar av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringar eller indragningar som påverkas av resolutionsmyndighetens utövande av de befogenheterna, förutsatt att sådan skuld

a) inte är utesluten enligt artikel 44.2,

b) inte är en insättning som avses i artikel 108 a,

c) omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland, och

d) som emitterats eller ingåtts efter det datum när en medlemsstat tillämpar de bestämmelser som antagits för att införliva detta avsnitt.

Första stycket ska inte tillämpas om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat fastställer att de skulder eller instrument som avses i första stycket kan komma att omfattas av en medlemsstats resolutionsmyndighets nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter enligt tredjelandets rätt eller av ett bindande avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet.

Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheter får kräva att institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d till myndigheter lämnar ett rättsutlåtande om ett sådant villkors rättsliga verkställbarhet och verkan.

2. Om ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d underlåter att i de avtalsvillkor som reglerar en viss skuld inkludera ett villkor som krävs i enlighet med punkt 1 ska den underlåtelser inte förhindra resolutionsmyndigheten från att utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter avseende den skulden.

3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera den förteckning över de skulder för vilka undantagen i punkt 1 tillämpas, och innehållet i villkoren den punkten, med beaktande av bankernas olika affärsmodeller.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 56

Statliga finansiella stabiliseringsverktyg

1. Medlemsstaterna får tillhandahålla extraordinärt offentligt finansiellt stöd genom ytterligare finansiella stabiliseringsverktyg i enlighet med punkt 3 i den här artikeln och med artikel 37.10 samt i enlighet med unionens regler om statligt stöd, för att bidra till resolutionen av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, inbegripet genom att ingripa direkt för att undvika dess avveckling, i syfte att uppnå målen för resolution som avses i artikel 31.2 när det gäller medlemsstaten eller unionen som helhet. En sådan insats ska utföras under ledning av det behöriga ministeriet eller regeringen i nära samarbete med resolutionsmyndigheten.
2. För att de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska bli verkningsfulla ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga ministerierna eller regeringarna har de relevanta resolutionsbefogenheter som anges i artiklarna 63–72 och att artiklarna 66, 68, 83 och 117 tillämpas.
3. De statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska tillgripas som en sista utväg efter det att andra resolutionsverktyg så långt som det är praktiskt möjligt har bedömts och utnyttjats samtidigt som den finansiella stabiliteten upprätthålls, i enlighet med det behöriga ministeriets eller regeringens bedömning efter samråd med resolutionsmyndigheten.
4. Vid tillämpningen av de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska medlemsstaterna säkerställa att deras behöriga ministerier och resolutionsmyndigheten endast tillämpar verktygen när alla villkor i artikel 32.1 samt något av följande villkor har uppfyllts:
 - a) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten efter samråd med centralbanken och den behöriga myndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att undvika betydande negativa följdverkningar på den finansiella stabiliteten.
 - b) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset efter det att institutet beviljats extraordinärt likviditetstöd från centralbanken.
 - c) När det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande, det behöriga ministeriet eller regeringen, efter samråd med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten, avgör att tillämpningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset efter det att institutet beviljats offentliga aktiekapitalstöd genom verktyget för aktiekapitalstöd.
5. De statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska omfatta
 - a) ett verktyg för offentligt aktiekapitalstöd som avses i artikel 57,
 - b) ett verktyg för tillfälligt offentligt ägande som avses i artikel 58.

Artikel 57

Verktyg för offentligt aktiekapitalstöd

1. Medlemsstaterna får, under förutsättning att nationell bolagsrätt respekteras, delta i en rekaptalisering av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv genom att tillhandahålla kapital till institutet eller enheten i utbyte mot följande instrument, i enlighet med kraven i förordning (EU) nr 575/2013:
 - a) Kärnprimärkapitalinstrument.
 - b) Övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument.

2. Medlemsstaterna ska, i den utsträckning som deras aktieinnehav i ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d tillåter, se till att institut eller enheter som är föremål för verktyget för offentligt aktiekapitalstöd i enlighet med denna artikel förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder.

3. När en medlemsstat ger offentligt aktiekapitalstöd i enlighet med denna artikel ska den säkerställa att dess andel i institutet eller i en enhet enligt artikel 1.1 b, c eller d överförs till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

Artikel 58

Verktyget för tillfälligt offentligt ägande

1. Medlemsstaterna får ta ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i tillfälligt offentligt ägande.
2. I detta syfte får en medlemsstat göra en eller flera aktieöverföringar där mottagaren är
 - a) ett ombud för medlemsstaten, eller
 - b) ett av medlemsstaten helägt bolag.
3. Medlemsstaten ska se till att institut eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är föremål för verktyget för tillfälligt offentligt ägande i enlighet med denna artikel förvaltas på marknadsmässiga och professionella grunder och att de överförs till den privata sektorn så snart de marknadsmässiga och finansiella omständigheterna tillåter.

KAPITEL V

Nedskrivning av kapitalinstrument

Artikel 59

Krav på nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. Befogenheten att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument får utövas antingen
 - a) oberoende av en resolutionsåtgärd, eller
 - b) i kombination med en resolutionsåtgärd, om de villkor för resolution som anges i artiklarna 32 och 33 är uppfyllda.
2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument till aktier eller andra äganderättsinstrument i institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d.
3. Medlemsstaterna ska kräva att resolutionsmyndigheterna utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med artikel 60 och utan dröjsmål avseende tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d om en eller flera av följande omständigheter föreligger:
 - a) Det har fastställts att villkoren för resolution som anges i artiklarna 32 och 33 är uppfyllda, innan någon resolutionsåtgärd vidtas.
 - b) Den berörda myndigheten fastställer att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d inte längre kommer att vara bärkraftigt om inte befogenheten utövas avseende det tillämpliga kapitalinstrumentet.

- c) I fråga om tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas individuellt och gruppbaserat, gör den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat och den berörda myndigheten i dotterföretaget ett gemensamt fastställande i form av ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 92.3 och 92.4 om att koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten.
- d) I fråga om tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av moderföretaget och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas på individuell basis med avseende på moderföretaget eller på gruppbasis, och den berörda myndigheten i den samordnande tillsynsmyndighetens medlemsstat fastställer att koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig om nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten inte utövas avseende de instrumenten.
- e) Institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d behöver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, med undantag för någon av de omständigheter som anges i artikel 32.4 d iii.
4. Vid tillämpningen av punkt 3 ska ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller en koncern anses inte längre vara bärkraftig endast om båda av följande villkor är uppfyllda:
- a) Institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller koncernen fallerar eller sannolikt kunna komma att falla.
- b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från privata sektorn eller tillsynsåtgärder (inbegripet åtgärder för tidigt ingripande), förutom nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, på egen hand eller i kombination med resolutionsåtgärder, inom rimlig tid skulle kunna förhindra att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller koncernen kommer att falla.
5. Vid tillämpningen av punkt 4 a i den här artikeln ska ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d anses falla eller sannolikt kunna komma att falla om en eller flera av de omständigheter som anges i artikel 32.4 föreligger.
6. Vid tillämpningen av punkt 4 a ska en koncern anses falla eller sannolikt kunna komma att falla om den inte uppfyller, eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att koncernen inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna uppfylla, sina tillsynskrav på gruppbasis på ett sådant sätt att det kan föranleda de behöriga myndigheterna att vidta åtgärder på grund av bland annat, men inte enbart, det faktum att koncernen har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess kapitalbas.
7. Ett tillämpligt kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag ska inte skrivas ned eller konverteras enligt punkt 3 c i större utsträckning eller till sämre villkor än kapitalinstrument med samma rangordning på moderföretagsnivå som har skrivits ned eller konverterats.
8. Om en berörd myndighet gör ett sådant fastställande som avses i punkt 3 i den här artikeln ska den omedelbart underrätta den resolutionsmyndighet som är ansvarig för det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i fråga, om det är en annan myndighet.
9. Innan den gör ett fastställande som avses i punkt 3 c i den här artikeln avseende ett dotterföretag som emitterar tillämpliga kapitalinstrument som bedöms uppfylla kraven på kapitalbas på individuell basis och på gruppbasis ska den berörda myndigheten iaktta de krav på underrättelse och samråd som fastställs i artikel 62.

10. Resolutionsmyndigheterna ska, innan de utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, se till att en värdering görs av tillgångarna och skulderna i institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i enlighet med artikel 36. Den värderingen ska ligga till grund för beräkningen av den nedskrivning som ska tillämpas på de tillämpliga kapitalinstrumenten i syfte att absorbera förluster samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på tillämpliga kapitalinstrument i syfte att rekapitalisera institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

Artikel 60

Bestämmelser om nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument

1. När resolutionsmyndigheterna iakttar de krav som fastställs i artikel 59 ska de utöva nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med fordringarnas prioritetsgrad vid normala insolvensförfaranden på ett sätt som ger följande resultat:

- a) Poster i kärnprimärkapitalet minskas först i proportion till förlusterna och upp till deras kapacitet och resolutionsmyndigheten vidtar en eller båda av de åtgärder som anges i artikel 47.1 gentemot innehavarna av kärnprimärkapitalinstrumenten.
 - b) Kapitalbeloppet för tillämpliga övriga primärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 31 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.
 - c) Kapitalbeloppet för tillämpliga supplementärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 31 eller upp till de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.
2. I de fall där kapitalbeloppet för ett tillämpligt kapitalinstrument skrivs ned
- a) ska sänkningen av det kapitalbeloppet vara permanent, med förbehåll för eventuella uppvärderingar i enlighet med återbetalningsmekanismen i artikel 46.3,
 - b) inga skulder får kvarstå till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet enligt eller i samband med det belopp för instrumentet som har skrivits ned, med undantag för upplupna skulder och skadeståndsskulder som uppkommit till följd av ett överklagande av lagenligheten av nedskrivningsbefogenheten,
 - c) ingen ersättning betalas till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet annat än i enlighet med punkt 3.

Led b i denna punkt ska inte hindra att kärnprimärkapitalinstrument tillhandahålls en innehavare av tillämpliga kapitalinstrument i enlighet med punkt 3.

3. Resolutionsmyndigheterna får, i syfte att utföra en konvertering av tillämpliga kapitalinstrument enligt punkt 1 b i den här artikeln, kräva att institutet och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d emitterar kärnprimärkapitalinstrument till innehavarna av de tillämpliga kapitalinstrumenten. Tillämpliga kapitalinstrument får endast konverteras om följande villkor är uppfyllda:

- a) Kärnprimärkapitalinstrumenten emitteras av det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller av ett moderföretag till det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, med samtycke från resolutionsmyndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller, i tillämpliga fall, resolutionsmyndigheten för moderföretaget.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/291

- b) Kärnprimärkapitalinstrumenten emitteras innan det institutet eller den enheten som avses i artikel 1.1 b, c eller d emitterar aktier eller äganderättsinstrument i syfte att tillhandahålla kapital från staten eller ett offentligt organ.
- c) Kärnprimärkapitalinstrumenten tilldelas och överförs utan dröjsmål efter utövandet av konverteringsbefogenheten.
- d) Den konverteringskurs som avgör det antal kärnprimärkapitalinstrument som ska tillhandahållas avseende varje tillämpligt kapitalinstrument iakttar principerna i artikel 50 och eventuella riktlinjer som utarbetats av EBA i enlighet med artikel 50.4.
4. Vid tillhandahållande av kärnprimärkapitalinstrument i enlighet med punkt 3 får resolutionsmyndigheterna kräva att instituten och de enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid har det bemyndigande som krävs för att emittera det relevanta antalet kärnprimärkapitalinstrument.
5. Om ett institut uppfyller kraven för resolution och resolutionsmyndigheten beslutar att använda ett resolutionsverktyg avseende institutet, ska resolutionsmyndigheten iaktta kraven som fastställs i artikel 59.3 innan den använder resolutionsverktyget.

Artikel 61

Myndigheter som är ansvariga för fastställanden

1. Medlemsstaterna ska se till att de myndigheter som anges i den här artikeln ska vara ansvariga för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3.
2. Varje medlemsstat ska i nationell rätt utse den berörda myndighet som ska vara ansvarig för att göra fastställanden enligt artikel 59. Den berörda myndigheten kan vara den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten, i enlighet med artikel 32.
3. Om de tillämpliga kapitalinstrumenten bedöms fullgöra kapitalbaskravet på individuell basis i enlighet med artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013 ska den myndighet som är ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3 i det här direktivet vara den berörda myndigheten i den medlemsstat där institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d har auktoriserats i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU.
4. Om de tillämpliga kapitalinstrumenten har emitterats av ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är ett dotterföretag och som har bedömts fullgöra kapitalbaskraven på individuell basis och på gruppbasis, ska följande myndighet vara ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3:
 - a) Den berörda myndigheten i den medlemsstat där det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet som emitterar de instrumenten är etablerat i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU ska vara ansvarig för att göra de fastställanden som avses i artikel 59.3 b i det här direktivet.

- b) Den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen och den berörda myndigheten i den medlemsstat där institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet som emitterat de instrumenten är etablerat i enlighet med avdelning III i direktiv 2013/36/EU ska vara ansvariga för att göra det gemensamma fastställandet i form av ett gemensamt beslut som avses i artikel 59.3 c i det här direktivet.

Artikel 62

Konsoliderad tillämpning: Förfaranden för fastställanden

1. Medlemsstaterna ska se till att berörda myndigheter innan de gör ett fastställande som avses i artikel 59.3 b, c, d eller e avseende ett dotterföretag som emitterar tillämpliga kapitalinstrument som bedöms fullgöra kravet på kapitalbas på individuell basis och på gruppbasis uppfyller följande krav:
 - a) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande enligt artikel 59.3 b, c, d eller e underrättar utan dröjsmål den samordnande tillsynsmyndigheten, och den berörda myndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten finns, om det är en annan myndighet.
 - b) En berörd myndighet som överväger om den ska göra ett fastställande som avses i artikel 59.3 c underrättar den behöriga myndighet, utan dröjsmål, som är ansvarig för varje institut eller sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som har emitterat de tillämpliga kapitalinstrumenten avseende vilka nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten ska utövas om ett fastställande görs, och de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de behöriga myndigheterna och den samordnande tillsynsmyndigheten finns, om det är andra myndigheter.
2. När de berörda myndigheterna gör ett fastställande i enlighet med artikel 59.3 c, d eller e när det gäller ett institut eller en koncern med gränsöverskridande verksamhet, ska de ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna av resolutionen i alla medlemsstater där institutet eller koncernen bedriver verksamhet.
3. En berörd myndighet ska till underrättelsen enligt punkt 1 bifoga en förklaring av skälen för att den överväger att göra fastställandet i fråga.
4. Om en underrättelse har lämnats enligt punkt 1 ska den berörda myndigheten efter samråd med de myndigheter som underrättats bedöma följande frågor:
 - a) Huruvida det finns någon alternativ åtgärd till utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheten i enlighet med artikel 59.3.
 - b) Om det finns en sådan alternativ åtgärd, huruvida det är möjligt att tillämpa den.
 - c) Om det är möjligt att tillämpa en alternativ åtgärd, huruvida det finns realistiska utsikter att den inom en rimlig tidsram skulle åtgärda de omständigheter som annars skulle kräva ett fastställande enligt artikel 59.3.
5. Vid tillämpningen av punkt 4 i den här artikeln avses med alternativa åtgärder sådana åtgärder för tidigt ingripande som avses i artikel 27 i det här direktivet, åtgärder som avses i artikel 104.1 i direktiv 2013/36/EU eller en överföring av medel eller kapital från moderföretaget.
6. Om den berörda myndigheten efter samråd med de underrättade myndigheterna i enlighet med punkt 4 bedömer att det finns en eller flera alternativa åtgärder, att det är möjligt att tillämpa dem och att de skulle ge det resultat som avses i led c i den punkten ska den se till att de åtgärderna tillämpas.
7. Om den berörda myndigheten i ett sådant fall som avses i punkt 1 a efter samråd med de underrättade myndigheterna enligt punkt 4 bedömer att det inte finns några alternativa åtgärder som skulle ge det resultat som avses i punkt 4 c ska den berörda myndigheten besluta huruvida det fastställande enligt artikel 59.3 som övervägs är lämpligt.

8. Om en berörd myndighet beslutar att göra ett fastställande enligt punkt 59.3 c ska den omedelbart underrätta de berörda myndigheterna i de medlemsstater där de berörda dotterföretagen är belägna, och fastställandet ska göras i form av ett gemensamt beslut i enlighet med vad som anges i artikel 92.3 och 92.4. Om inget gemensamt beslut föreligger får inget fastställande inom ramen för artikel 59.3 c göras.

9. Resolutionsmyndigheten i de medlemsstater där vart och ett av de berörda dotterföretagen är beläget ska utan dröjsmål genomföra ett i enlighet med denna artikel fattat beslut att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument, med vederbörligt beaktande av hur brådskande omständigheterna är.

KAPITEL VI

Resolutionsbefogenheter

Artikel 63

Allmänna befogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har alla de befogenheter som är nödvändiga för att använda resolutionsverktygen gentemot institut och sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som uppfyller villkoren för resolution. Resolutionsmyndigheterna ska särskilt ha följande resolutionsbefogenheter, som de får utöva var för sig eller i kombination:

- a) Befogenhet att kräva av vilken person som helst att lämna den information som krävs för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om och förbereda en resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av information som lämnats i resolutionsplanerna och krav på att information lämnas vid inspektioner på plats.
- b) Befogenhet att ta kontroll över ett institut under resolution och att utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats aktieägarna, andra ägare och ledningsorganet för institutet under resolution.
- c) Befogenhet att överföra aktier och andra äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution.
- d) Befogenhet att till en annan enhet, med denna enhets samtycke, överföra rättigheter, tillgångar eller skulder i ett institut under resolution.
- e) Befogenhet att sänka, även sänka till noll, kapitalbeloppet för, eller det utestående beloppet avseende, kvalificerade skulder i ett institut under resolution.
- f) Befogenhet att konvertera kvalificerade skulder i ett institut under resolution till ordinarie aktier eller andra äganderättsinstrument i det institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, i ett relevant moderinstitut eller i ett broinstitut till vilket tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d överförs.
- g) Befogenhet att dra in skuldinstrument som utfärdats av ett institut under resolution, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2.
- h) Befogenhet att sänka, även sänka till noll, kvotvärdet för aktier eller andra äganderättsinstrument i ett institut under resolution och att dra in sådana aktier eller andra äganderättsinstrument.
- i) Befogenhet att kräva att ett institut under resolution eller ett berört moderinstitut emitterar nya aktier, andra äganderättsinstrument eller andra kapitalinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument.

- j) Befogenhet att ändra eller anpassa löptiden för skuldinstrument och andra kvalificerade skulder som emitterats av ett institut under resolution eller att ändra den ränta som ska betalas för sådana instrument och andra kvalificerade skulder, eller dagen då räntan förfaller till betalning, däribland genom temporär betalningsinställelse, med undantag för skulder med säkerhet som omfattas av artikel 44.2.
- k) Befogenhet att säga upp och avsluta finansiella avtal eller derivatkontrakt vid tillämpningen av artikel 49.
- l) Befogenhet att avsätta eller ersätta ledningsorganet och den verkställande ledningen i ett institut under resolution.
- m) Befogenhet att kräva att den behöriga myndigheten i god tid bedömer köparen av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsgränser som fastställs i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU och artikel 12 i direktiv 2014/65/EU.
2. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att resolutionsmyndigheterna när de använder resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna inte omfattas av något av följande krav som annars skulle gälla enligt nationell rätt, avtal eller på annan grund:
- a) Krav på godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person, inbegripet aktieägarna eller borgenärerna i institutet under resolution, med förbehåll för artiklarna 3.6 och 85.1.
- b) Förfarandekrav om att underrätta vissa personer, inbegripet eventuella krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt eller om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet, innan befogenheterna utövas.

Medlemsstaterna ska särskilt se till att resolutionsmyndigheterna kan utöva befogenheterna enligt denna artikel oberoende av eventuella begränsningar eller krav på medgivande för överföring av berörda finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som annars skulle tillämpas.

Första stycket b i första stycket påverkar inte tillämpningen av de krav som fastställs i artiklarna 81 och 83 och eventuella krav på anmälan enligt unionens regler om statligt stöd.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna, i den mån någon eller några av de befogenheter som räknas upp i punkt 1 i den här artikeln inte är tillämpliga på en enhet som omfattas av artikel 1.1 i detta direktiv till följd av dess särskilda juridiska form, har befogenheter som är så snarlika dessa som möjligt, även vad gäller deras verkan.
4. Medlemsstaterna ska se till att skyddsåtgärderna i detta direktiv eller skyddsåtgärder som ger samma verkan, tillämpas när resolutionsmyndigheterna utövar befogenheterna enligt punkt 3 på de berörda personerna, inbegripet aktieägare, borgenärer och motparter.

Artikel 64

Kompletterande befogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att göra följande:
- a) Förordna om att en överföring ska få verkan utan att det uppstår några skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de överförda finansiella instrumenten, rättigheterna, tillgångarna eller skulderna, med förbehåll för artikel 78, en rätt till ersättning i enlighet med detta direktiv ska i detta syfte inte betraktas som en skyldighet eller ansvarsförbindelse.

- b) Upphäva rätten att förvärva ytterligare aktier eller andra äganderätsinstrument.
- c) Kräva att den relevanta myndigheten avbryter eller uppskjuter godkännandet för upptagande till handel på en reglerad marknad eller upptagandet till officiell notering av finansiella instrument enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG⁽¹⁾.
- d) Förordna om att den mottagande enheten behandlas som om denna var institutet under resolution när det gäller rättigheter eller skyldigheter för institutet under resolution, eller åtgärder som vidtagits av det, inbegripet, med förbehåll för artiklarna 38 och 40, eventuella rättigheter eller skyldigheter som rör deltagande i en marknadsinfrastruktur.
- e) Begära att institutet under resolution eller den mottagande enheten informerar och bistår den andra parten.
- f) Annullera eller ändra villkoren i ett avtal som institutet under resolution är part i eller ersätta institutet under resolution med en mottagande enhet som avtalspart.
2. Resolutionsmyndigheterna ska utöva de befogenheter som anges i punkt 1 om den anser att detta är nödvändigt för att bidra till att säkerställa att en resolutionsåtgärd är ändamålsenlig eller för att uppnå ett eller flera resolutionsmål.
3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna när de utövar en resolutionsbefogenhet har befogenhet att vidta de åtgärder för att tillgodose kontinuitet som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig och, i tillämpliga fall, att den överförda verksamheten kan bedrivas av den mottagande enheten. Åtgärder för att tillgodose kontinuitet ska särskilt omfatta följande:
- a) Att avtal som ingåtts av institutet under resolution fortsätter att vara gällande, så att den mottagande enheten påtar sig de rättigheter och skyldigheter som institutet under resolution har i fråga om finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som har överförts och att den mottagande enheten ersätter institutet under resolution, uttryckligen eller underförstått, i alla relevanta avtalshandlingar.
- b) Att ersätta institutet under resolution med den mottagande enheten i alla rättsliga förfaranden som avser finansiella instrument, rättigheter, tillgångar eller skulder som överförts.
4. De befogenheter som anges i punkterna 1 d och 3 b ska inte påverka följande:
- a) Rätten för en anställd i institutet under resolution att säga upp ett anställningsavtal.
- b) Rätten för en avtalspart att med förbehåll för artiklarna 69, 70 och 71 utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om avtalsvillkoren medger en sådan rätt till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av institutet under resolution före den relevanta överföringen eller av den mottagande enheten efter den relevanta överföringen.

Artikel 65

Befogenhet att kräva att tjänster och faciliteter tillhandahålls

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att kräva att ett institut under resolution, eller någon av dess koncernenheter, tillhandahåller alla tjänster och faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet ska kunna driva den verksamhet som överförs till den effektivt.

Första stycket ska även tillämpas när ett institut under resolution eller den berörda koncernenheten har inlett normala insolvensförfaranden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och Rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

2. Medlemsstaterna ska se till att deras resolutionsmyndigheter har befogenhet att genomdriva skyldigheter som resolutionsmyndigheter i andra medlemsstater har ålagt enligt punkt 1 avseende koncernenheter som är etablerade på deras territorium.
3. De tjänster och faciliteter som avses i punkterna 1 och 2 är begränsade till operativa tjänster och faciliteter och inbegriper inte någon form av finansiellt stöd.
4. De tjänster och faciliteter som tillhandahålls i enlighet med punkterna 1 och 2 ska tillhandahållas på följande villkor:
 - a) På samma villkor under hela avtalsperioden, om tjänsterna och faciliteterna tillhandahållits institutet under resolution omedelbart före det att resolutionsåtgärden vidtogs enligt ett avtal.
 - b) På rimliga villkor om det inte finns något avtal eller om avtalet har löpt ut.
5. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera den minimiförteckning över tjänster eller faciliteter som är nödvändiga för att en mottagande enhet effektivt ska kunna driva den verksamhet som överförs till den.

Artikel 66

Befogenhet att se till att krishanteringsåtgärder eller krisförebyggande åtgärder vidtas av andra medlemsstater

1. Medlemsstaterna ska se till att om en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder omfattar tillgångar som finns i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, eller rättigheter eller skyldigheter enligt en annan medlemsstats rätt än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska överföringen få verkan i den andra medlemsstaten eller enligt dess rätt.
2. Medlemsstaterna ska tillhandahålla den resolutionsmyndighet som gjort eller avser att göra överföringen allt rimligt bistånd för att säkerställa att aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna överförs till den mottagande enheten enligt gällande krav i nationell rätt.
3. Medlemsstaterna ska se till att aktieägare, borgenärer och tredje män som berörs av överföringen av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 inte har rätt att förhindra, bestrida eller bortse från överföringen enligt en bestämmelse i rätten i den medlemsstat där tillgångarna finns eller i den rätt som reglerar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, rättigheterna eller skyldigheterna.
4. Om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat (medlemsstat A) utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna, däribland avseende kapitalinstrument i enlighet med artikel 59, och de kvalificerade skulderna eller de tillämpliga kapitalinstrumenten i institutet under resolution omfattar följande:
 - a) Instrument eller skulder som regleras av rätten i en medlemsstat som inte är den rekonstruktionsmyndighets medlemsstat som utövade nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna (medlemsstat B).
 - b) Skulder till borgenärer i medlemsstat B.Medlemsstat B ska se till att kapitalbeloppet av dessa skulder eller instrument minskas, eller att skulder eller instrument konverteras, i enlighet med resolutionsmyndighetens i medlemsstat A utövande av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

5. Medlemsstaterna ska se till att borgenärer som berörs av utövandet av de nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter som avses i punkt 4 inte har rätt att bestrida minskningen av kapitalbeloppet av instrumentet eller skulden eller dess konvertering, beroende på vad som är tillämpligt, enligt en bestämmelse i rätten i medlemsstat B.
6. Varje medlemsstat ska se till att följande fastställs i enlighet med rätten i resolutionsmyndighetens medlemsstat:
- a) Rätten för aktieägare, borgenärer och tredje män att överklaga enligt artikel 85 en överföring av de aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1 i den här artikeln.
 - b) Rätten för borgenärer att överklaga enligt artikel 85 minskningen av kapitalbeloppet eller konverteringen av ett instrument eller skuld som omfattas av punkt 4 a eller b i den här artikeln.
 - c) Skyddsåtgärder för delvis överföring som avses i kapitel VII avseende tillgångar, rättigheter eller skulder som avses i punkt 1.

Artikel 67

Befogenhet avseende tillgångar, rättigheter, skulder, aktier och andra äganderättsinstrument som är belägna i tredjeland

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att i fall där resolutionsåtgärder omfattar åtgärder som vidtas avseende tillgångar som är belägna i ett tredjeland eller aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skyldigheter styrs av rätten i ett tredjeland, får resolutionsmyndigheterna kräva att
- a) förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över institutet under resolution samt den mottagande enheten vidtar alla nödvändiga åtgärder för att se till att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden får verkan,
 - b) förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person som utövar kontroll över institutet under resolution förvaltar aktierna, de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller uppfyller skyldigheterna för den mottagande enhetens räkning till dess att överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden fått verkan,
 - c) rimliga, regelrätta kostnader som den mottagande enheten ådrar sig för att utföra någon av de åtgärder som krävs enligt leden a och b i denna punkt betalas på något av de sätt som avses i artikel 37.7.
2. Om resolutionsmyndigheten bedömer att det, trots alla de nödvändiga åtgärder som vidtas av förvaltaren, konkursförvaltaren eller en annan person i enlighet med punkt 1a, är högst osannolikt att överföringen, konverteringen eller åtgärden kommer att få verkan avseende vissa tillgångar som är belägna i tredjeland eller vissa aktier, andra äganderättsinstrument, rättigheter eller skulder som styrs av tredjelandets rätt, ska resolutionsmyndigheten inte gå vidare med överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden. Om den redan har beställt överföringen, nedskrivningen, konverteringen eller åtgärden ska den beställningen vara ogiltig avseende de tillgångar, de aktier, de äganderättsinstrument, de rättigheter eller de skulder som berörs.

Artikel 68

Uteslutande av vissa avtalsvillkor vid tidigt ingripande och resolution

1. Enbart en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd som vidtas avseende en enhet i enlighet med det här direktivet, inbegripet inträffade händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, ska i sig inte inom ramen för ett avtal som ingåtts av enheten anses som en utlösande händelse i den mening som avses i direktiv 2002/47/EG eller som insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.

En krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd ska dessutom inte ensam bedömas som en utlösande händelse eller ett insolvensförfarande, inom ramen för ett avtal som ingåtts av

a) ett dotterföretag till det institut som den ingår i, där avtalsskyldigheterna som garanteras eller understöds på annat sätt av moderföretaget eller av en koncernenhet, eller

b) en enhet i samma koncern som institutet som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

2. I de fall där resolutions- och avvecklingsförfaranden i ett tredjeland erkänns enligt artikel 94, eller om en resolutionsmyndighet så beslutar, ska sådana förfaranden vid tillämpning av den här artikeln utgöra en krishanteringsåtgärd.

3. Under förutsättning att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls, ska en krisförebyggande åtgärd eller krishanteringsåtgärd ensam, inbegripet inträffade händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, inte göra det möjligt för någon att

a) utöva någon uppsägnings-, uppskjutande-, ändrings-, nettning- eller kvittningsrätt, inbegripet i samband med avtal som ingåtts av

i) ett dotterföretag, där avtalsskyldigheterna garanteras eller på annat sätt stöds av en koncernenhet,

ii) en koncernenhet som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler,

b) komma i besittning av, utöva kontroll över eller göra gällande säkerhetsrätter avseende egendom som tillhör det berörda institutet eller den berörda enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, eller en koncernenhet i samband med avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler,

c) påverka avtalsenliga rättigheter som det institut eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d har eller en koncernenhet i samband med avtal som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

4. Denna artikel ska inte påverka en persons rätt att vidta en åtgärd som avses i punkt 3 om den rätten hänför sig till någon annan händelse än den krisförebyggande åtgärden, krishanteringsåtgärden eller en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd.

5. Ett uppskjutande eller en begränsning enligt artikel 69, 70 eller 71 ska inte utgöra underlåtenhet att fullgöra en avtalsförpliktelse vid tillämpningen av punkterna 1 och 2 i den här artikeln.

6. Bestämmelserna i denna artikel ska anses vara internationellt tvingande regler i den mening som avses i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008⁽¹⁾.

Artikel 69

Befogenhet att skjuta upp vissa skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp en betalning eller en leveransskyldighet som följer av ett avtal som institutet under resolution är part i från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 83.4 till och med midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer på dagen för offentliggörandet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

2. Om en betalnings- eller leveransskyldighet skulle ha fullgjorts under perioden för uppskjutandet ska betalnings- eller leveransskyldigheten fullgöras omedelbart efter utgången av perioden för uppskjutandet.
3. Om betalnings- eller leveransskyldigheterna för ett institut under resolution enligt ett avtal skjuts upp enligt punkt 1 ska betalnings- eller leveransskyldigheterna för motparterna till institutet under resolution enligt samma avtal skjutas upp under samma tidsperiod.
4. Ett uppskjutande enligt punkt 1 i denna artikel ska inte gälla för
 - a) kvalificerade insättningar,
 - b) betalnings- och leveranskrav som hänför sig till system eller operatörer av system som är utsedda enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter och centralbanker,
 - c) fordringar vid tillämpning av direktiv 97/9/EG.
5. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

Artikel 70

Befogenhet att begränsa möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att begränsa möjligheterna för borgenärer med säkerhetsrätt i ett institut under resolution att göra säkerhetsrätter gällande avseende tillgångar i det institutet under resolution från det att en underrättelse om begränsningen i enlighet med artikel 83.4 har offentliggjorts och fram till midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer efter offentliggörandet.
2. Resolutionsmyndigheterna ska inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 avseende säkerhetsrätter som system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, centrala motparter och centralbanker innehar i tillgångar som institutet under resolution har pantsatt eller tillhandahållit genom marginalsäkerhet eller full säkerhet.
3. Om artikel 80 är tillämplig ska resolutionsmyndigheterna se till att alla begränsningar av den befogenhet som avses i punkt 1 i den här artikeln tillämpas konsekvent på alla koncernenheter avseende vilka en resolutionsåtgärd vidtas.
4. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

Artikel 71

Befogenhet att tillfälligt uppskjuta uppsägningsrätt

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett institut under resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 83.4 och fram till midnatt i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad på den bankdag som följer offentliggörandet, förutsatt att betalnings- och leveransskyldigheter även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.
2. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett avtal med ett dotterföretag till ett institut under resolution om
 - a) avtalskyldigheterna garanteras eller understöds på annat sätt av institutet under resolution,

- b) uppsägningsrätten enligt det avtalet grundas enbart på insolvens eller finansiell ställning för institutet under resolution, och
- c) överföringsbefogenheten har utövats, eller får utövas, i förhållande till institutet under resolution, om
 - i) alla tillgångar och skulder i dotterföretaget vilka avser det avtalet har överförts till och övertagits av, eller får överföras till och övertas av, den mottagande enheten, eller
 - ii) resolutionsmyndigheten på något annat sätt tillhandahåller ett adekvat skydd för sådana skyldigheter.

Uppskjutandet ska få verkan från och med offentliggörandet av underrättelsen enligt artikel 83.4 till och med midnatt i den medlemsstat där dotterföretaget till institutet under resolution är etablerat i slutet på den bankdag som följer efter det offentliggörandet.

3. Uppskjutande enligt punkt 1 eller 2 ska inte gälla för system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, centrala motparter eller centralbanker.

4. En person får utöva en uppsägningsrätt enligt ett avtal före utgången av den tidsperiod som avses i punkt 1 eller 2 om den personen underrättas av resolutionsmyndigheten om att de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet inte ska

- a) överföras till en annan enhet, eller
- b) bli föremål för nedskrivning eller konvertering vid tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 43.2 a.

5. Om en resolutionsmyndighet utövar den befogenhet att uppskjuta uppsägningsrätt som anges i punkt 1 eller 2 i den här artikeln utan underrättelse enligt punkt 4 i den här artikeln får de rättigheterna utövas efter utgången av perioden för uppskjutande, om inte annat följer av artikel 68, enligt följande:

- a) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet har överförts till en annan enhet får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det avtalet endast vid en fortlöpande eller efterföljande utlösande händelse från den mottagande enhetens sida.
- b) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av avtalet stannar kvar hos institutet under resolution och resolutionsmyndigheten inte har använt skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 43.2 a avseende det avtalet, får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det avtalet då uppskjutandet enligt punkt 1 upphör.

6. Resolutionsmyndigheterna ska, när de utövar en befogenhet enligt denna artikel, ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på finansiella marknadernas korrekta funktion.

7. De behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna får kräva att ett institut eller en sådan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d för detaljerade register över finansiella avtal.

Ett transaktionsregister ska, på begäran av en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet, tillhandahålla nödvändiga uppgifter till de behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna så att de kan fullgöra sina respektive skyldigheter och uppdrag i enlighet med artikel 81 i förordning (EU) nr 648/2012.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande aspekter för tillämpningen av punkt 7:

- a) Den information om finansiella avtal som de detaljerade registren minst bör omfatta.
- b) Under vilka omständigheter kravet bör åläggas.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 72

Utövande av resolutionsbefogenheter

1. Medlemsstaterna se till att resolutionsmyndigheterna, för att de ska kunna vidta en resolutionsåtgärd, kan utöva kontroll över institutet under resolution i syfte att

- a) driva verksamheten och tillhandahålla tjänsterna i institutet under resolution med alla de befogenheter som dess aktieägare och ledningsorgan har,
- b) förvalta och förfoga över tillgångar och egendom i institutet under resolution.

Den kontroll som avses i första stycket får utövas direkt av resolutionsmyndigheten eller indirekt av en eller flera personer som utsetts av resolutionsmyndigheten. Medlemsstaterna ska se till att rösträtter som är förenade med aktier i eller andra äganderättsinstrument avseende institutet under resolution inte kan utövas under resolutionsperioden.

2. Medlemsstaterna ska med förbehåll för artikel 85.1 se till att resolutionsmyndigheterna kan vidta en resolutionsåtgärd genom verkställighetsföreskrifter i enlighet med nationella administrativa befogenheter och förfaranden, utan att utöva kontroll över institutet under resolution.

3. Resolutionsmyndigheterna ska i varje enskilt fall besluta om det är lämpligt att genomföra resolutionsåtgärden enligt de metoder som anges i punkt 1 eller punkt 2, med beaktande av resolutionsmålen och de allmänna principerna för resolution, de särskilda omständigheter som gäller för institutet under resolution i fråga och behovet av att underlätta en effektiv resolution av gränsöverskridande koncerner.

4. Resolutionsmyndigheter ska inte anses vara en "shadow director" eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

KAPITEL VII

Skyddsåtgärder

Artikel 73

Behandling av aktieägare och borgenärer vid delvis överföring och tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget

Medlemsstaterna ska, om ett eller flera resolutionsverktyg har tillämpats och, särskilt för det ändamål som avses i artikel 75, säkerställa att

- a) om inte led b är tillämpligt, aktieägarna och de borgenärer vars fordringar ännu inte överförts åtminstone får så mycket gottgörelse för sina fordringar som de skulle ha fått om institutet under resolution hade avvecklats under normala insolvensförfaranden vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades, i fall då resolutionsmyndigheterna enbart överför delar av de rättigheter, tillgångar och skulder som hör till institutet under resolution,

- b) de aktieägare och borgenärer vars fordringar har skrivits ner eller konverterats till aktier inte drabbas av större förluster än om institutet under resolution hade avvecklats under normala insolvensförfaranden omedelbart vid den tidpunkt då beslutet som avses i artikel 82 fattades, i fall då resolutionsmyndigheter tillämpar skuldnedskrivningsverket.

Artikel 74

Värdering av skillnad i behandling

1. I syfte att bedöma om aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade genomgått normala insolvensförfaranden, bland annat men inte enbart vid tillämpning av artikel 73, ska medlemsstaterna säkerställa att en värdering görs av en oberoende person så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har verkställts. Den värderingen ska skilja sig från den som genomförs enligt artikel 36.

2. Värderingen i punkt 1 ska fastställa

a) vilken behandling aktieägare och borgenärer eller de berörda insättningsgarantisystemen skulle ha fått om institutet under resolution som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet som avses i artikel 82 fattades,

b) den faktiska behandling som aktieägare och borgenärer har fått vid resolutionen av institutet under resolution, och

c) om det är någon skillnad mellan behandlingen som avses i led a och behandlingen som avses i led b.

3. Värderingen ska

a) anta att institutet under resolution som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades,

b) anta att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna inte har genomförts,

c) bortse från eventuellt extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet under resolution.

4. EBA får utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar metoden för den värdering som avses i denna artikel, särskilt metoden för att bedöma den behandling som aktieägare och borgenärer skulle ha fått om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet i artikel 82 fattades.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 75

Skyddsåtgärder för aktieägare och borgenärer

Om det vid den värdering som genomförts enligt artikel 74 fastställs att de aktieägare eller borgenärer som avses i artikel 73, eller insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 109.1, har drabbats av större förluster än vid en avveckling under normala insolvensförfaranden, ska medlemsstaterna se till att dessa har rätt att få mellanskillnaden betald från finansieringsarrangemangen för resolution.

Artikel 76

Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring

1. Medlemsstaterna ska se till att det skydd som föreskrivs i punkt 2 är tillämpligt när
 - a) en resolutionsmyndighet överför vissa delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en annan enhet eller, genom användning av ett resolutionsverktyg, från ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet till en annan person,
 - b) en resolutionsmyndighet utövar de befogenheter som anges i artikel 64.1 f.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa lämpligt skydd av följande arrangemang och av motparterna vid följande arrangemang:
 - a) Arrangemang om säkerheter där en person genom en säkerhet har ett faktiskt eller villkorat intresse i de tillgångar eller de rättigheter som omfattas av överföringen, oavsett om detta intresse är säkrat genom särskilda tillgångar eller särskilda rättigheter eller genom en företagsinteckning eller liknande arrangemang.
 - b) Avtal om finansiell äganderättsöverföring där säkerhet som ställs för att säkerställa eller täcka fullgörandet av angivna skyldigheter tillhandahålls genom att hela äganderätten till tillgångar överförs från säkerhetsställaren till säkerhetstagaren, på villkor att säkerhetstagaren överför tillgångarna om de särskilda åtagandena fullgörs.
 - c) Kvittningsavtal där två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som institutet under resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.
 - d) Nettningsavtal.
 - e) Säkerställda obligationer.
 - f) Avtal om strukturerad finansiering, inklusive värdepapperisering och instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av den täckta säkerhetsmassan och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer, som innebär att en avtalspart eller en förvaltare, agent eller ett ombud ställer och innehar en säkerhet.

Den lämpliga formen av skydd för tillämpningen av denna punkt och för de klasser av arrangemang som anges i leden a–f i denna punkt anges närmare i artiklarna 77–80 och ska omfattas av de begränsningar som anges i artiklarna 68–71.
3. Kravet i punkt 2 tillämpas oavsett antalet parter som omfattas av arrangemangen och oavsett om arrangemangen
 - a) åstadkoms genom avtal, fullmakter eller på annat sätt, eller uppstår automatiskt på grund av lag,
 - b) uppstår enligt eller helt eller delvis regleras av en annan medlemsstats eller tredjelands rätt.
4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 115, som ytterligare specificerar de klasser av arrangemang som omfattas av tillämpningsområdet för punkt 2 a–f i den här artikeln.

*Artikel 77***Skydd av avtal om finansiell säkerhet, kvittning och nettning**

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpligt skydd för avtal om finansiell äganderätsöverföring, kvittningsavtal och nettningssavtal för att förhindra att vissa, men inte alla, rättigheter och skulder som skyddas av ett avtal om finansiell äganderätsöverföring, kvittningsavtal eller nettningssavtal överförs mellan institutet under resolution och en annan person, och förhindra att rättigheter och skulder som skyddas av ett sådant avtal om finansiell äganderätsöverföring, kvittningsavtal eller nettningssavtal ändras eller upphävs genom tillämpning av kompletterande befogenheter.

För tillämpningarna av första stycket ska rättigheter och skulder behandlas som skyddade enligt ett sådant avtal om avtalsparterna har rätt att kvitta eller netta de rättigheterna och skulder.

2. Utan hinder av punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgången till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten

- a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och
- b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

*Artikel 78***Skydd av arrangemang om säkerheter**

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpligt skydd för skulder som är skyddade enligt ett arrangemang om säkerheter för att förhindra endera av följande:

- a) Överföring av tillgångar som utgör säkerhet för skulden om inte skulden och förmånen av säkerheten också överförs.
- b) Överföring av en skuld med säkerhet såvida inte tillgång till säkerhet också överförs.
- c) Överföring av tillgång till säkerheten såvida inte skulden med säkerhet också överförs.
- d) Ändring eller upphävande av arrangemanget om säkerheter genom tillämpning av kompletterande befogenheter, om denna ändring eller detta upphävande leder till att skulden inte längre har en säkerhet.

2. Utan hinder av punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgången till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten

- a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och
- b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

*Artikel 79***Skydd av arrangemang om strukturerad finansiering och säkerställda obligationer**

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns tillräckligt skydd för arrangemang om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, för att förhindra något av följande:

- a) Överföring av vissa delar av tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, i vilket kreditinstitutet under resolution är en part.

- b) Upphävande eller ändring, genom tillämpning av kompletterande befogenheter, av tillgångar, rättigheter och skulder som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering, inbegripet arrangemang som avses i artikel 76.2 e och f, i vilket institutet under resolution är en part.
2. Trots vad som sägs i punkt 1, när det är nödvändigt för att säkerställa tillgångarna till de garanterade insättningarna, får resolutionsmyndigheten
- a) överföra garanterade insättningar som omfattas av något av de arrangemang som avses i punkt 1 utan att överföra andra tillgångar, rättigheter eller skulder som omfattas av samma arrangemang, och
- b) överföra, ändra eller avsluta de tillgångarna, rättigheterna eller skulderna utan att överföra de garanterade insättningarna.

Artikel 80

Delvis överföring: skydd av handels-, clearing- och avvecklingssystem

1. Medlemsstaterna ska se till att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte påverkar användningen av system eller regler i system som omfattas av direktiv 98/26/EG när resolutionsmyndigheten
- a) överför vissa men inte alla delar av tillgångarna, rättigheterna eller skulderna i ett institut under resolution till en annan enhet, eller
- b) utövar befogenheter enligt artikel 64 för att upphäva eller ändra villkoren i ett avtal där institutet under resolution eller avveckling är en part, eller för att träda i en mottagande enhets ställe som part.
2. I synnerhet ska en överföring, upphävande eller ändring som avses i punkt 1 i den här artikeln inte återkalla ett överföringsuppdrag i strid mot artikel 5 i direktiv 98/26/EG, och ska inte ändra eller upphäva verkställbarheten av överföringsuppdrag och nettning i enlighet med artiklarna 3 och 5 i det direktivet, användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter i enlighet med artikel 4 i det direktivet eller skyddet av en säkerhet i enlighet med artikel 9 i det direktivet.

KAPITEL VIII

Förfaranderegler

Artikel 81

Krav på underrättelse

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att ledningsorganet för ett institut eller varje annan enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d underrättar den behöriga myndigheten om de anser att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med vad som avses i artikel 32.4.
2. Behöriga myndigheter ska underrätta berörda resolutionsmyndigheter om alla underrättelser de har mottagit enligt punkt 1 i den här artikeln och om alla krisförebyggande åtgärder eller åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU som de kräver att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet ska vidta.
3. I fall där en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet bedömer att de villkor som avses i artikel 32.1 a och b uppnås för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, ska myndigheten omgående överlämna den bedömningen till följande myndigheter, om det inte är samma myndighet:
- a) Resolutionsmyndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- b) Den behöriga myndigheten för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

- c) Den behöriga myndigheten för en filial till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- d) Resolutionsmyndigheten för en filial till institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- e) Centralbanken.
- f) Det insättningsgarantisystem till vilket ett kreditinstitut hör, där så krävs för att insättningsgarantisystemets funktioner ska kunna fullgöras.
- g) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen, där så krävs för att finansieringsarrangemangens funktioner ska kunna fullgöras.
- h) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå, i tillämpliga fall.
- i) Det behöriga ministeriet.
- j) Den samordnande tillsynsmyndigheten, i de fall då institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i det här direktivet omfattas av gruppbaserad tillsyn enligt avdelning VII kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU.
- k) ESRB och de utsedda nationella makrotillsynsmyndigheterna.

4. Om den överföring av information som avses i punkterna 3 f och 3 g inte garanterar lämplig sekretessnivå, ska den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten införa alternativa kommunikationsförfaranden som uppfyller samma mål samtidigt som de säkerställer lämplig sekretessnivå.

Artikel 82

Resolutionsmyndighetens beslut

1. Resolutionsmyndigheten ska, när den får en underrättelse från den behöriga myndigheten enligt artikel 81.3 eller på eget initiativ, fastställa om villkoren för resolution i enlighet med artiklarna 32.1 och 33, uppfylls av ifrågakvarande institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
2. Beslut om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas av ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska innehålla följande uppgifter:
 - a) Grunderna för det beslutet, inbegripet fastställandet av om institutet uppfyller villkoren för resolution.
 - b) Den åtgärd som resolutionsmyndigheten har för avsikt att vidta, vilket i förekommande fall inbegriper viljan att ansöka om avveckling, utseende av en förvaltare eller en annan åtgärd enligt gällande normala insolvensförfaranden eller nationell rätt, om inte annat följer av artikel 37.9.
3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera förfarandena och innehållet för följande krav:
 - a) De underrättelser som avses i artikel 81.1, 81.2 och 81.3.

b) Den underrättelse om upphävande som avses i artikel 83.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 83

Resolutionsmyndigheters procedurkrav

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna så snart som möjligt efter att ha vidtagit en resolutionsåtgärd uppfyller de krav som fastställs i punkterna 2, 3 och 4.

2. Resolutionsmyndigheten ska underrätta institutet under resolution och följande myndigheter, om det inte är samma myndighet:

- a) Den behöriga myndigheten för det institutet under resolution.
 - b) Den behöriga myndigheten för filialerna för det institutet under resolution.
 - c) Centralbanken.
 - d) Det insättningsgarantisystem till vilket det kreditinstitutet under resolution hör.
 - e) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen för resolutionen.
 - f) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå, i tillämpliga fall.
 - g) Det behöriga ministeriet.
 - h) Den samordnande tillsynsmyndigheten, i de fall då institutet under resolution omfattas av gruppberedad tillsyn enligt avdelning VII kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU.
 - i) Det utsedda nationella makrotillsynsorganet och ESRB.
 - j) Kommissionen, Europeiska centralbanken, Esmå, Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) som inrättats enligt förordning (EU) nr 1094/2010 och EBA.
 - k) Om institutet under resolution är ett institut enligt definitionen i artikel 2 b i direktiv 98/26/EG, operatörerna av de system som institutet deltar i.
3. En underrättelse som avses i punkt 2 ska inkludera en kopia av alla beslut eller instrument enligt vilka de relevanta befogenheterna utövas och ange datumet för när resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna träder i kraft.
4. Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra eller se till att en kopia av beslutet eller instrumentet som ligger till grund för en resolutionsåtgärd, eller en underrättelse som redogör för effekterna av en resolutionsåtgärd offentliggörs och särskilt effekterna för slutkunder och, i tillämpliga fall, villkoren och perioden för uppskjutandet eller begränsningen som avses i artiklarna 69, 70 och 71, på följande sätt:
- a) På myndighetens webbplats.

- b) På den behöriga myndighetens webbplats, om denna är en annan än resolutionsmyndigheten, och på EBA:s webbplats.
 - c) På den webbplats som institutet under resolution har.
 - d) Om de aktier eller andra äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av institutet under resolution tas upp till handel på en reglerad marknad, genom offentliggörande av obligatorisk information om institutet under resolution i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG⁽¹⁾.
5. Om aktierna, äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska resolutionsmyndigheten säkerställa att de dokument som bevisar att de instrument som avses i punkt 4 skickas till de aktieägare och borgenärer i institutet under resolution som är kända genom det berörda institutets register eller databaser och som är tillgängliga för resolutionsmyndigheten.

Artikel 84

Konfidentialitet

1. Kravet på konfidentialitet ska vara bindande för följande personer:
 - a) Resolutionsmyndigheter.
 - b) Behöriga myndigheter och EBA.
 - c) Behöriga ministerier.
 - d) Särskilda förvaltare eller tillfälliga förvaltare som har utsetts i enlighet med detta direktiv.
 - e) Potentiella förvärvare som kontaktas av behöriga myndigheter eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värningen syftar till att förbereda försäljning av verksamheten, och oavsett om värningen resulterade i ett förvärv.
 - f) Auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitas av resolutionsmyndigheterna, behöriga myndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e.
 - g) Organ som förvaltar insättningsgarantisystem.
 - h) Organ som förvaltar system för ersättning till investerare.
 - i) Det organ som ansvarar för finansieringsarrangemangen för resolutionen.
 - j) Centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen.
 - k) Ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.
 - l) Övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till de personer som avses i leden a till k.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

m) Verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda inom de organ eller enheter som avses i leden a–k före, under och efter deras tillsättning.

2. I syfte att säkerställa att de konfidentialitetskrav som fastställs i punkterna 1 och 3 följs ska de personer som avses i punkt 1 a, b, c, g, h, j och k försäkra sig om att det finns interna bestämmelser, inbegripet bestämmelser för att säkra konfidentialiteten för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen.

3. Utan att det påverkar allmängiltigheten i kraven i punkt 1, ska de personer som avses i denna punkt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten, eller från en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt detta direktiv, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt detta direktiv, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda institut eller de enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller med uttryckligt samtycke på förhand från myndigheten eller institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som tillhandahåll uppgifterna.

Medlemsstaterna ska se till att ingen konfidentiell information röjs av de personer som avses i punkt 1 och att en utvärdering görs av de effekter som röjandet av information skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Förfarandet för att kontrollera effekterna av ett röjande av information ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner som avses i artiklarna 5, 7, 10, 11 och 12 och resultatet av bedömningar som genomförts enligt artiklarna 6, 8 och 15.

En person eller enhet som avses i punkt 1 ska bli föremål för civilrättsliga förfaranden om denna artikel överträds, i enlighet med nationell rätt.

4. Denna artikel ska inte förhindra

a) anställda vid och experter från de organ eller de enheter som avses i punkt 1 a–j från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet, eller

b) resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och experter, från att utbyta uppgifter med varandra och med andra resolutionsmyndigheter i unionen, andra behöriga myndigheter i unionen, behöriga ministerier, centralbanker, insättningsgarantisystem, system för ersättning till investerare, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, personer som har till uppgift att utföra obligatorisk revision av räkenskaper, EBA, eller om inte annat följer av artikel 98, myndigheter i tredjeland, som utövar uppgifter som motsvarar resolutionsmyndigheternas uppgifter, eller, i enlighet med strikta sekretessregler till en potentiell förvärvare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd.

5. Utan hinder av andra bestämmelser i denna artikel får medlemsstaterna tillåta utbyte av information med

a) andra personer som omfattas av strikta sekretessregler när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd

b) parlamentariska undersökningskommittéer i det egna landet, revisionsrätter i det egna landet och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i det egna landet enligt lämpliga villkor, och

c) nationella myndigheter som är ansvariga för att övervaka: betalningssystem, myndigheter med ansvar för nor mala insolvensförfaranden, myndigheter som fått i uppgift att tillse finansiella marknader och försäkringsföretag och tillsynspersonal som företräder sådana organ, myndigheter i medlemsstaterna med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, myndigheter med uppdrag att bevara stabiliteten i det finansiella systemet och personer med ansvar för obligatorisk revision.

6. Denna artikel påverkar inte tillämpningen av nationell rätt om rövande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

7. EBA ska senast den 3 juli 2015 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att specificera hur uppgifter ska tillhandahållas i sammandrag eller i sammanställning vid tillämpning av punkt 3.

KAPITEL IX

Rätten att överklaga och uteslutande av andra åtgärder

Artikel 85

Förhandsgodkännande som ges av en rättslig myndighet och rätten att överklaga beslut

1. Medlemsstaterna får kräva att ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd godkänns på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att den nationella rätten vid beslut om vidtagande av en krishanteringsåtgärd föreskriver skyndsamt förfarande för ansökan om godkännande och domstolens behandling.

2. Medlemsstaterna ska i nationell rätt föreskriva rätt att överklaga ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än avseende en krishanteringsåtgärd enligt detta direktiv.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla personer som berörs av ett beslut att vidta en krishanteringsåtgärd har rätt att överklaga beslutet. Medlemsstaterna ska säkerställa en skyndsam prövning och se till att de nationella domstolarna använder den komplexa ekonomiska bedömning som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.

4. Följande bestämmelser gäller för rätten att överklaga som avses i punkt 3:

a) Inlämnande av överklagande ska inte innebära automatiskt uppskjutande av det bestridda beslutet.

b) Resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart och det ska skapa en presumtion som kan motbevisas att det skulle strida mot allmänintresset att skjuta upp verkställandet av beslutet.

När det är nödvändigt att skydda tredje mans intressen, när denne i god tro har förvärvat aktier, andra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution, genom att resolutionsmyndigheten använder resolutionsverktyg eller utövar resolutionsbefogenheter ska annulleringen av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om och som baserade sig på det annullerade beslutet. I det fallet, ska korrigerande åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut eller en felaktig åtgärd av resolutionsmyndigheterna begränsas till ersättning för den förlust som den sökande lidit till följd av beslutet eller åtgärden.

Artikel 86

Begränsning av övriga förfaranden

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 82.2 b, se till att normala insolvensförfaranden för ett institut under resolution eller ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, när det har fastställts att villkoren för resolution är uppfyllda, endast ska inledas på initiativ av resolutionsmyndigheten och att ett beslut om att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ska omfattas av normala insolvensförfaranden inte kan fattas utan att resolutionsmyndigheten har godkänt detta.

2. Medlemsstaterna ska i enlighet med punkt 1 se till att
 - a) behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter utan dröjsmål underrättas om eventuella ansökningar om att få inleda normala insolvensförfaranden gentemot ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, oavsett om institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är under resolution eller ett beslut offentliggjorts i enlighet med artikel 83.4 och 83.5,
 - b) ansökan inte fastställs om inte underrättelse enligt led a har skett och endera av följande inträffar:
 - i) Resolutionsmyndigheten har underrättat de myndigheter som ansvarar för normala insolvensförfaranden om att den inte avser vidta några resolutionsåtgärder för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
 - ii) En period på sju dagar med början från dagen då underrättelserna som avses i led a gjordes har löpt ut.
3. Utan att det påverkar eventuella begränsningar när det gäller att göra säkerheter gällande enligt artikel 70, ska medlemsstaterna se till – om så krävs för att resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna ska fungera på tillfredsställande sätt – att resolutionsmyndigheterna får begära att domstolen inför ett lämpligt anstånd i enlighet med det uppsatta målet, för alla rättsliga åtgärder eller förfaranden som institutet under resolution är eller blir delaktigt i.

AVDELNING V

RESOLUTION AV GRÄNSÖVERSKRIDANDE KONCERNER

Artikel 87

Allmänna principer vid beslutsfattande som omfattar mer än en medlemsstat

Medlemsstaterna ska se till att deras myndigheter, vid beslut eller åtgärder enligt detta direktiv som kan få effekt i en eller flera andra medlemsstater, tar hänsyn till följande allmänna principer:

- a) Kravet på effektivt beslutsfattande och på att hålla resolutionskostnaderna så låga som möjligt när resolutionsåtgärder vidtas.
- b) Beslut fattas och åtgärder vidtas i tid och med vederbörlig skyndsamhet när så krävs.
- c) Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och andra myndigheter samarbetar med varandra för att se till att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt.
- d) Roller och ansvar för berörda myndigheter inom varje medlemsstat är tydligt definierade.
- e) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i de medlemsstater där moderföretag inom unionen är etablerade, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten, skattemedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i de medlemsstaterna.
- f) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i varje enskild medlemsstat där ett dotterföretag är etablerat, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten, skattemedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i dessa medlemsstater.
- g) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i de medlemsstater där betydande filialer är etablerade eller belägna, särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten i dessa medlemsstater.

- h) Vederbörlig hänsyn tas till målen om en avvägning mellan de olika berörda medlemsstaternas intressen och behovet av att undvika en viss medlemsstats intressen äventyras eller skyddas på ett orättvist sätt, inbegripet av att undvika en orättvis fördelning av bördan mellan medlemsstaterna.
- i) En skyldighet enligt detta direktiv att samråda med en myndighet innan beslut fattas eller åtgärder vidtas som åtminstone innebär en skyldighet att samråda med den myndigheten om de inslagen i det föreslagna beslutet eller den föreslagna åtgärden som har eller som sannolikt kan
- i) få effekt på moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen, och
- ii) få effekt på stabiliteten i den medlemsstat där moderföretaget inom unionen, dotterföretaget eller filialen har etablerats eller är beläget.
- j) Resolutionsmyndigheter ska när de vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet anser att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna.
- k) Kravet på transparens när ett beslut eller en åtgärd som föreslås sannolikt kan få konsekvenser för den finansiella stabiliteten, budgetmedel, resolutionsfonder, insättningsgarantisystem eller system för ersättning till investerare i berörda medlemsstater.
- l) Erkännande av att det är mest sannolikt att man med samordning och samarbete når ett resultat med lägre totalkostnad för resolutionen.

Artikel 88

Resolutionskollegier

1. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska inrätta resolutionskollegier som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 12, 13, 16, 18, 45, 91 och 92 och säkerställa samarbete och samordning med resolutionsmyndigheter i tredjeländer där så är lämpligt.

Resolutionskollegierna ska i synnerhet tillhandahålla en ram för resolutionsmyndigheten på koncernnivå, övriga resolutionsmyndigheter och, i tillämpliga fall, berörda samordnande tillsynsmyndigheter när följande uppgifter ska utföras:

- a) Utbyte av uppgifter som är relevanta för upprättandet av koncernresolutionsplaner, för tillämpningen av förberedande och förebyggande befogenheter på koncerner och för koncernresolution.
- b) Upprättandet av koncernresolutionsplaner enligt artiklarna 12 och 13.
- c) Bedömning av möjligheten till resolution av koncerner enligt artikel 16.
- d) Utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution av koncerner enligt artikel 18.
- e) Beslut om behovet av att fastställa en koncernresolutionsordning som avses i artiklarna 91 eller 92.
- f) Uppnående av enighet om en koncernresolutionsplan som har föreslagits i enlighet med artiklarna 91 eller 92.
- g) Samordning av information till allmänheten om strategier och ordningar för koncernresolution.
- h) Samordning av tillämpningen av finansieringsarrangemang som har fastställts enligt avdelning VII.

- i) Fastställande av minimikrav för koncerner på konsoliderad nivå eller dotterföretagsnivå enligt artikel 45.

Resolutionskollegier kan dessutom användas som ett forum för diskussion om frågor som rör resolution av gränsöverskridande koncerner.

2. Följande ska vara medlemmar i resolutionskollegiet:

- a) Resolutionsmyndigheten på koncernnivå.
- b) Resolutionsmyndigheterna i varje medlemsstat där ett dotterföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn är etablerat.
- c) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där ett eller flera instituts moderföretag i koncernen, som är en sådan enhet som avses i artikel 1.1 d, är etablerade.
- d) Resolutionsmyndigheterna i medlemsstater där betydande filialer är belägna.
- e) Samordnande tillsynsmyndighet och de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där resolutionsmyndigheten är medlem i resolutionskollegiet. När den behöriga myndigheten i en medlemsstat inte är medlemsstatens centralbank får den behöriga myndigheten besluta att den ska åtföljas av en företrädare för medlemsstatens centralbank.
- f) De behöriga ministerierna, i de fall där de resolutionsmyndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet inte är de behöriga ministerierna.
- g) Den myndighet som är ansvarig för en medlemsstats insättningsgarantisystem, om den medlemsstatens resolutionsmyndighet är medlem i ett resolutionskollegium.
- h) EBA, om inte annat följer av punkt 4.

3. Resolutionsmyndigheterna i tredjeland där ett moderföretag eller ett institut som är etablerat inom unionen har dotterinstitut eller en filial som skulle betraktas som betydande om den var belägen i unionen, får efter egen begäran bjudas in att delta som observatörer i resolutionskollegiet förutsatt att de omfattas av sekretesskrav som, enligt resolutionsmyndigheten på koncernnivå, motsvarar kraven i artikel 98.

4. EBA ska bidra till att främja och övervaka effektivitet, ändamålsenlighet och konsekvens i tillsynskollegiernas arbete i överensstämmelse med internationella standarder. EBA ska med tanke på detta bjudas in att delta i resolutionskollegiets möten. EBA ska inte ha någon rösträtt i den mån omröstningar äger rum inom ramen för resolutionskollegierna.

5. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska vara ordförande för resolutionskollegiet. I den egenskapen ska den

- a) skriftligen fastställa arrangemang och förfaranden för resolutionskollegiets arbete, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet,
- b) samordna resolutionskollegiets alla aktiviteter,
- c) sammankalla och leda alla dess möten och på förhand hålla alla medlemmar av resolutionskollegiet fullt informerade om att möten anordnas med resolutionskollegiet, om de huvudfrågor som ska diskuteras och om de punkter som kommer att tas upp,
- d) underrätta medlemmarna i resolutionskollegiet om planerade möten så att de kan begära att få delta,

- e) besluta vilka medlemmar och observatörer som ska bjudas in att delta vid särskilda möten i resolutionskollegiet, på grundval av särskilda behov, med beaktande av relevansen för de medlemmarna och observatörerna av den fråga som ska diskuteras, i synnerhet de potentiella effekterna på den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna,
- f) i tid ge alla kollegiemedlemmar information om de beslut som har fattats vid dessa möten samt om resultaten av mötena.

De medlemmar som deltar i resolutionskollegiet ska ha ett nära samarbete.

Utan hinder av led e ska resolutionsmyndigheter ha rätt att delta i resolutionskollegiets möten när frågor som måste beslutas gemensamt eller som berör en koncernenhet inom deras medlemsstat står på dagordningen.

6. Resolutionsmyndigheter på koncernnivå är inte skyldiga att etablera ett resolutionskollegium om andra koncerner eller kollegier utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i den här artikeln och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och deltagande i resolutionskollegier, som är etablerade i den här artikeln och artikel 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till resolutionskollegier i detta direktiv även tolkas som hänvisningar till de andra koncernerna eller kollegierna.

7. EBA ska, med beaktande av internationella standarder, utarbeta förslag till standarder för tillsyn i syfte att fastställa resolutionskollegiernas operativa funktionssätt för fullgörandet av uppgifterna som avses i punkt 1.

EBA ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 89

Europeiska resolutionskollegier

1. Om ett institut i tredjeland eller ett moderföretag i tredjeland har dotterföretag inom unionen som är etablerade i två eller flera medlemsstater, eller två eller flera unionsfilialer som betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, ska resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de dotterföretagen inom unionen är etablerade eller där de betydande filialerna är belägna upprätta ett europeiskt resolutionskollegium.

2. Det europeiska resolutionskollegiet ska utföra de funktioner och de uppgifter som anges i artikel 88 med avseende på dotterinstitutet och, i den mån de uppgifterna är relevanta, på filialer.

3. Om dotterföretagen inom unionen ägs av eller de betydande filialerna hör till ett finansiellt holdingföretag som är etablerat inom unionen i enlighet med artikel 127.3 tredje stycket i direktiv 2013/36/EU, ska det europeiska resolutionskollegiet ledas av resolutionsmyndigheten i den medlemsstat där den samordnande tillsynsmyndigheten är belägen för tillämpningen av gruppbaserad tillsyn enligt det direktivet.

Om första stycket inte är tillämpligt ska det europeiska resolutionskollegiets medlemmar utse och godkänna ordföranden.

4. Medlemsstaterna får, i samförstånd med alla berörda parter, bortse från kravet på att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium om andra koncerner eller kollegier, även ett resolutionskollegium som inrättats enligt artikel 88, utför samma funktioner och uppgifter som specificeras i den här artikeln och uppfyller alla villkor och förfaranden, även de som omfattar medlemskap och deltagande i europeiska resolutionskollegier, som är inrättade i den här artikeln och artikel 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till europeiska resolutionskollegier i detta direktiv även tolkas som hänvisningar till de andra koncernerna eller kollegierna.

5. Om inte annat följer av punkterna 3 och 4 i den här artikeln ska det europeiska resolutionskollegiet annars fullgöra uppgifterna enligt artikel 88.

Artikel 90

Informationsutbyte

1. Om inte annat följer av artikel 84 ska resolutionsmyndigheterna och behöriga myndigheter på begäran lämna alla upplysningar till varandra som är relevanta för dem när de ska fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska samordna flödet av alla relevanta upplysningar mellan resolutionsmyndigheterna. I synnerhet ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillhandahålla resolutionsmyndigheterna i andra medlemsstater alla relevanta upplysningar i tid för att underlätta fullgörandet av de uppgifter som avses i artikel 88.1 andra stycket leden b–i.

3. När upplysningar begärts och erhållits från ett tredjelands resolutionsmyndighet, ska tillstånd sökas av resolutionsmyndigheten till att upplysningarna vidarebefordras, utom i fall där tredjelands resolutionsmyndighet redan har gett sitt samtycke till att de upplysningarna vidarebefordras.

Resolutionsmyndigheter ska inte vara skyldiga att vidarebefordra information som har tillhandahållits av en resolutionsmyndighet i tredjeland, såvida inte resolutionsmyndigheten i tredjeland har samtyckt till att informationen översänds.

4. Resolutionsmyndigheterna ska dela upplysningarna med det behöriga ministeriet när de gäller ett beslut eller en fråga som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet eller som kan få konsekvenser för offentliga medel.

Artikel 91

Resolution på koncernnivå som berör ett dotterföretag till koncernen

1. Om en resolutionsmyndighet fastställer att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d som är ett dotterföretag inom en koncern uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33, ska den myndigheten omgående underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå, den samordnande tillsynsmyndigheten om det är en annan myndighet samt medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen om följande:

a) Fastställandet att institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d uppfyller villkoren i artikel 32 eller 33.

b) De resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder som resolutionsmyndigheten anser är lämpliga för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d.

2. Vid mottagandet av en underrättelse enligt punkt 1 ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med övriga medlemmar i det berörda resolutionskollegiet, bedöma de sannolika effekterna av resolutionsåtgärderna eller de andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b, på koncernen och koncernenheterna i andra medlemsstater, och särskilt om resolutionsåtgärderna eller andra åtgärder sannolikt skulle leda till att villkoren för resolution uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat.

3. Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet, bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b, sannolikt inte leder till att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat, får den resolutionsmyndighet som ansvarar för institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som myndigheten har meddelat enligt punkt 1 b i den här artikeln.

4. Om resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet, bedömer att de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som meddelats i enlighet med punkt 1 b i den här artikeln, sannolikt leder till att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, senast 24 timmar efter mottagandet av underrättelsen enligt punkt 1, föreslå en koncernresolutionsordning och överlämna den till resolutionskollegiet. Den 24-timmarsperioden får förlängas efter godkännande av den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1 i den här artikeln.

5. I avsaknad av en bedömning från resolutionsmyndigheten på koncernnivå inom 24 timmar, eller efter en längre period som överenskommits, får den resolutionsmyndighet som lämnade den underrättelse som avses i punkt 1, efter mottagandet av underrättelsen enligt punkt 1, vidta de resolutionsåtgärder eller andra åtgärder som den meddelat i enlighet med led b i den punkten.

6. En koncernresolutionsordning enligt punkt 4 ska

a) beakta och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna,

b) beskriva de resolutionsåtgärder som de berörda resolutionsmyndigheterna bör vidta med avseende på moderföretaget inom unionen eller särskilda koncernenheter i syfte att uppfylla resolutionsmålen och principerna för resolution som avses i artiklarna 31 och 34,

c) ange hur de resolutionsåtgärderna bör samordnas,

d) etablera en finansieringsplan som beaktar koncernresolutionsplanen, principerna för att dela upp ansvaret som fastställts i enlighet med led f i artikel 12.3 och för ömsesidighet som avses i artikel 107.

7. Om inte annat följer av punkt 8 ska koncernresolutionsordningen utformas som ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

8. Om en resolutionsmyndighet har invändningar mot eller avviker från den koncernresolutionsordning som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå eller anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen med avseende på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d med hänsyn till finansiell stabilitet, ska den i detalj ange skälen till invändningarna eller till avvikelserna från koncernresolutionsordningen, underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen och informera dem om de åtgärder den kommer att vidta. När den anger skälen till sina invändningar ska den resolutionsmyndigheten beakta de resolutionsplaner som avses i artikel 13, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och åtgärdernas potentiella effekter på andra delar av koncernen.

9. De resolutionsmyndigheter som inte hade invändningar enligt punkt 8 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstat.

10. Det gemensamma beslut som avses i punkt 7 eller 9 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 8 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

11. Myndigheterna ska utan dröjsmål vidta alla åtgärder enligt denna artikel med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

12. Om en koncernresolutionsordning inte genomförs och resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder som avser en koncernenhet, ska de resolutionsmyndigheterna bedriva ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla koncernenheter som fallerar eller sannolikt kommer att falla.

13. Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser koncernenheter ska regelbundet ge fullständig information till medlemmarna i resolutionskollegiet om de åtgärderna och hur de utvecklas.

Artikel 92

Resolution på koncernnivå

1. Om en resolutionsmyndighet på koncernnivå fastställer att ett moderföretag inom unionen inom dess ansvarsområde uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33, ska den utan dröjsmål lämna de upplysningar som anges i artikel 91.1 a och b till den samordnande tillsynsmyndigheten, om det är en annan myndighet, och till de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet för den berörda koncernen.

Resolutionsåtgärder eller insolvensåtgärder för tillämpningen av artikel 91.1 b får omfatta genomförandet av en koncernresolutionsordning som är utformad i enlighet med artikel 91.6 om något av följande fall föreligger:

- a) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå som underrättats i enlighet med artikel 91.1 b, gör det sannolikt att villkoren som fastställs i artikel 32 eller 33 uppfylls för en koncernenhet i en annan medlemsstat.
- b) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på moderföretagsnivå är inte tillräckliga för att stabilisera situationen eller kommer sannolikt inte att leda till ett optimalt resultat.
- c) Ett eller flera dotterföretag uppfyller villkoren som avses i artikel 32 eller 33 enligt ett fastställande av de resolutionsmyndigheter som ansvarar för de dotterföretagen.
- d) Resolutionsåtgärder eller andra åtgärder på koncernnivå kommer att omfatta dotterföretag till koncernen på ett sätt som gör en koncernresolutionsordning lämplig.

2. Om de åtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå enligt punkt 1 inte inbegriper en koncernresolutionsordning, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta sitt beslut efter samråd med medlemmarna i resolutionskollegiet.

Beslutet av resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska beakta

- a) och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 13 och följa dessa planer, såvida resolutionsmyndigheterna inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanerna,
- b) den finansiella stabiliteten i de berörda medlemsstaterna.

3. Om de åtgärder som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå enligt punkt 1 inbegriper en koncernresolutionsordning, ska denna ha formen av ett gemensamt beslut av resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretag som omfattas av koncernresolutionsordningen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

4. Om en resolutionsmyndighet har invändningar mot eller avviker från den koncernresolutionsordning som föreslås av resolutionsmyndigheten på koncernnivå eller anser att den behöver vidta andra separata resolutionsåtgärder än de som föreslås i ordningen med avseende på ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d med hänsyn till finansiell stabilitet, ska den i detalj ange skälen till invändningarna eller till avvikelsen från koncernresolutionsordningen, underrätta resolutionsmyndigheten på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheter som omfattas av koncernresolutionsordningen om skälen och informera dem om de åtgärder den kommer att vidta. När den anger skälen till sina invändningar ska den resolutionsmyndigheten beakta de resolutionsplaner som avses i artikel 13, åtgärdernas potentiella effekter på det finansiella systemets stabilitet i de berörda medlemsstaterna och åtgärdernas potentiella effekter på andra delar av koncernen.

5. Resolutionsmyndigheter som inte hade invändningar mot koncernresolutionsordningen enligt punkt 4 får fatta ett gemensamt beslut om en koncernresolutionsordning som omfattar koncernenheter i deras medlemsstat.

6. Det gemensamma beslut som avses i punkt 3 eller 5 och de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i punkt 4 ska erkännas som slutgiltiga och tillämpas av resolutionsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

7. Myndigheterna ska utan dröjsmål vidta alla åtgärder enligt denna artikel med vederbörlig hänsyn till hur brådskande situationen är.

Om en koncernresolutionsordning inte genomförs och resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder som avser en koncernenhet, ska de resolutionsmyndigheterna bedriva ett nära samarbete inom resolutionskollegiet för att uppnå en samordnad resolutionsstrategi för alla berörda koncernenheter.

Resolutionsmyndigheter som vidtar resolutionsåtgärder som avser koncernenheter ska regelbundet ge fullständig information till medlemmarna i resolutionskollegiet om de åtgärderna och hur de utvecklas.

AVDELNING VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELAND

Artikel 93

Avtal med tredjeland

1. Kommissionen får i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget ställa förslag till rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeland om metoderna för samarbete mellan resolutionsmyndigheterna och de relevanta myndigheterna i tredjeland, bl.a. för ändamålet att sprida information i samband med återhämtnings- och resolutionsplanering som rör institut, finansinstitut, moderföretag och tredjelandsinstitut, med avseende på följande situationer:

- a) I fall där ett moderinstitut i tredjeland har dotterinstitut eller betydande filialer i två eller flera medlemsstater.
- b) I fall där ett moderföretag som är etablerat i en medlemsstat och som har ett dotterföretag eller en betydande filial i minst en annan medlemsstat har ett eller flera dotterinstitut i tredjeland.
- c) I fall där ett institut som är etablerat i en medlemsstat och som har ett moderföretag, ett dotterföretag eller en betydande filial i minst en annan medlemsstat har en eller flera filialer i ett eller flera tredjeländer.

2. De avtal som avses i punkt 1 ska särskilt säkerställa inrättandet av processer och arrangemang mellan resolutionsmyndigheterna och relevanta myndigheter i tredjeland för samarbete vid genomförande av vissa eller alla uppgifter och vid utnyttjande av vissa eller alla befogenheter som anges i artikel 97.
3. De avtal som avses i punkt 1 ska inte gälla enskilda institut, finansinstitut, moderföretag eller institut i tredjeland.
4. Medlemsstater får ingå bilaterala avtal med tredjeland om de frågor som avses i punkterna 1 och 2 till dess att ett avtal som avses i punkt 1 med det berörda tredjelandet träder i kraft i den mån som sådana bilaterala avtal inte är oförenliga med denna avdelning.

Artikel 94

Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på resolutionsförfaranden i tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den mån som erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland inte regleras av det avtalet.
2. Där ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats i enlighet med artikel 89, ska det fatta ett gemensamt beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95, resolutionsförfaranden i tredjeland för ett institut i tredjeland eller ett moderföretag som
 - a) har dotterföretag inom unionen som är etablerade i eller unionsfilialer som är belägna i och betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, eller
 - b) har tillgångar, rättigheter och skulder som finns i två eller flera medlemsstater eller som regleras av rätten i de medlemsstaterna.

När det gemensamma beslutet om erkännande av resolutionsförfaranden i tredjeland har fattats, ska de nationella resolutionsmyndigheterna verkställa de erkända resolutionsförfarandena i tredjeland i enlighet med sin nationella rätt.

3. I avsaknad av ett gemensamt beslut mellan de resolutionsmyndigheter som deltar i det europeiska resolutionskollegiet, eller i avsaknad av ett europeiskt resolutionskollegium, ska varje berörd resolutionsmyndighet fatta sitt eget beslut om att erkänna, förutom enligt artikel 95, resolutionsförfaranden i tredjeland för ett institut i tredjeland eller ett moderföretag.

Detta beslut ska vederbörligen beakta intressena i varje enskild medlemsstat där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag verkar, särskilt de potentiella effekterna av erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten i de medlemsstaterna.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna åtminstone ges befogenhet att göra följande:
 - a) Utöva resolutionsbefogenheterna för följande:
 - i) Tillgångar som innehas av ett institut i tredjeland eller ett moderföretag och som är belägna i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna.

- ii) Rättigheter eller skulder som innehas av ett institut i tredjeland och som bokförts av unionsfilialen i medlemsstaten eller regleras av rätten i denna, eller när fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och skulder kan göras gällande i medlemsstaten.
- b) Genomföra, inklusive att föreskriva en annan person att vidta åtgärder för att genomföra en överföring av aktier eller andra äganderättsinstrument som innehas av ett dotterföretag inom unionen som är etablerat i medlemsstaten som utsett myndigheterna.
- c) Utöva sina befogenheter enligt artiklarna 69, 70 eller 71 när det gäller rätten för en part att ingå avtal med en enhet som avses i punkt 2 i den här artikeln där sådana befogenheter krävs för att verkställa resolutionsförfarandena i tredjelandet.
- d) Göra ogiltiga alla rättigheter att säga upp, avveckla eller påskynda avtal eller påverka avtalsenliga rättigheter som enheter enligt punkt 2 och andra koncernenheter har, om sådana rättigheter härrör från resolutionsåtgärder som har vidtagits avseende institutet i tredjeland, sådana enheters moderföretag eller andra koncernenheter, antingen av resolutionsmyndigheten i tredjeland själv eller enligt rättsliga eller tillsynsmässiga krav avseende resolutionsarrangemang i det landet, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.
5. Resolutionsmyndigheterna får, om det är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset, vidta resolutionsåtgärder avseende ett moderföretag när den berörda myndigheten i tredjelandet avgör att ett institut som är registrerat i det tredjelandet uppfyller villkoren för resolution enligt rätten i det tredjelandet. För att möjliggöra detta ska medlemsstaterna säkerställa att resolutionsmyndigheterna har befogenhet att utöva resolutionsbefogenheter avseende det moderföretaget, och artikel 68 ska tillämpas.
6. Erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland ska i förekommande fall inte påverka normala insolvensförfaranden enligt tillämplig nationell rätt i enlighet med detta direktiv.

Artikel 95

Rätten att vägra erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland

Resolutionsmyndigheten får, efter samråd med andra resolutionsmyndigheter, när ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats enligt artikel 89, vägra att erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland enligt artikel 94.2 om den anser

- a) att resolutionsförfarandena i tredjeland skulle ha motsatt effekt på den finansiella stabiliteten i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten är belägen eller att förfarandena skulle få motsatt effekt på den finansiella stabiliteten i en annan medlemsstat,
- b) att en separat resolutionsåtgärd enligt artikel 96 som avser en unionsfilial är nödvändig för att uppnå ett eller flera resolutionsmål,
- c) att borgenärer, särskilt insättare som är etablerade eller ska betalas i en medlemsstat, inte skulle få samma behandling som borgenärer och insättare i tredjeland med liknande rättigheter enligt resolutionsförfaranden i det egna tredjelandet,
- d) att erkännandet eller verkställigheten av resolutionsförfarandena i tredjelandet skulle ha avsevärda budgetkonsekvenser för medlemsstaten, eller
- e) att effekterna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle strida mot den nationella rätten.

Artikel 96

Resolution av unionsfilialer

1. Medlemsstater ska säkerställa att resolutionsmyndigheter har de nödvändiga befogenheterna för att agera i fråga om en unionsfilial som inte omfattas av några resolutionsförfaranden i tredjeland eller som omfattas av förfaranden i ett tredjeland och någon av de omständigheter som avses i artikel 95 föreligger.

Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 68 tillämpas på utövandet av sådana befogenheter.

2. Medlemsstater ska säkerställa att de befogenheter som krävs i punkt 1 får utövas av resolutionsmyndigheter om resolutionsmyndigheten anser att åtgärder är nödvändiga med hänsyn till allmänintresset och att ett eller flera av följande villkor är uppfyllt:

- a) Unionsfilialen uppfyller inte längre, eller kommer sannolikt inte att uppfylla, de nationella lagstadgade villkoren för dess auktorisation och verksamhet i den medlemsstaten och det inte finns några utsikter för att någon åtgärd av privata köpare, tillsyn eller relevant tredjeland skulle återställa filialens efterlevnad eller förhindra fallissemang inom rimlig tid.
- b) Institutet i tredje land enligt resolutionsmyndighetens mening kan inte eller vill inte eller kommer sannolikt inte att kunna fullgöra sina förpliktelser gentemot borgenärer i unionen eller förpliktelser som filialen ingått eller bokfört när de förfaller till betalning, och resolutionsmyndigheten är försäkrad om att inga resolutionsförfaranden eller insolvensförfarande i tredjeland har eller kommer att inledas avseende detta institut i tredjeland inom rimlig tid.
- c) Den berörda myndigheten i tredjeland har inlett resolutionsförfaranden i ett tredjeland som avser institutet i tredjeland, eller har underrättat resolutionsmyndigheten om att den avser att inleda ett sådant förfarande.

3. Om en resolutionsmyndighet vidtar en separat åtgärd som avser en unionsfilial ska den beakta resolutionsmålen och vidta åtgärden i enlighet med följande principer och krav, i den mån de är relevanta:

- a) Principerna i artikel 34.
- b) Kraven gällande tillämpningen av resolutionsverktygen i avdelning IV kapitel III.

Artikel 97

Samarbete med myndigheter i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på samarbete med ett tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Det ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal enligt artikel 93.1 med det berörda tredjelandet i den omfattning som innehållet i den här artikeln inte omfattas av det avtalet.

2. EBA får ingå icke-bindande samarbetsformer med följande behöriga myndigheter i tredjeland:

- a) För fall där ett dotterföretag inom unionen är etablerat i två eller flera medlemsstater, de relevanta myndigheter i det tredjeland där moderföretaget eller ett företag som avses i artikel 1.1 c och d är etablerat.
- b) I fall där ett institut i tredjeland har unionsfilialer i två eller flera medlemsstater, den relevanta myndigheten i det tredjeland där det institutet är etablerat.

c) I fall där ett moderföretag eller ett företag som anges i artikel 1.1 c och d är etablerat i en medlemsstat med ett dotterföretag eller en betydande filial i en annan medlemsstat även har en eller flera dotterinstitut i tredjeland, de relevanta myndigheterna i de tredjeländer där de dotterinstituten är etablerade.

d) I fall där ett institut med ett dotterföretag eller en betydande filial i en annan medlemsstat har etablerat en eller flera filialer i ett eller flera tredjeländer, de relevanta myndigheterna i de tredjeländer där de filialerna är belägna.

De arrangemang som avses i denna punkt ska inte innehålla bestämmelser som avser enskilda institut. De ska inte innebära att medlemsstaterna åläggs rättsliga förpliktelser.

3. De samarbetsavtal som ingås som avses i punkt 2 ska innehålla bestämmelser om förfaranden och arrangemang för utbyte av information som är nödvändig för och samarbete mellan de deltagande myndigheterna vid genomförandet av vissa av eller alla följande uppgifter och vid utövandet av vissa av eller alla följande befogenheter när det gäller institut som avses i punkt 2 a–d eller koncerner med sådana institut:

a) Utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artiklarna 10–13 och liknande krav enligt de berörda tredjeländernas rätt.

b) Bedömningen av möjligheterna till resolution av sådana institut och koncerner i enlighet med artiklarna 15 och 16 och liknande krav i de berörda tredjeländernas rätt.

c) Tillämpningen av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolution enligt artiklarna 17 och 18 och eventuella liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

d) Tillämpningen av åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 27 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

e) Tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter som kan utövas av de berörda myndigheterna i tredjeland.

4. Behöriga myndigheter eller resolutionsmyndigheter ska när så är lämpligt ingå icke-bindande arrangemang för samarbete i linje med EBA:s arrangemang med de relevanta myndigheterna i tredjeland som anges i punkt 2.

Denna artikel ska inte hindra medlemsstater eller deras behöriga myndigheter från att ingå bilaterala eller multilaterala avtal med tredjeland i enlighet med artikel 33 i förordning (EU) nr 1093/2010.

5. Arrangemang för samarbete som ingås mellan resolutionsmyndigheter i medlemsstater och i tredjeland i enlighet med denna artikel får omfatta bestämmelser om följande:

a) Utbyte av information som är nödvändig för utarbetandet och underhållet av resolutionsplaner.

b) Samråd och samarbete vid utarbetandet av resolutionsplaner, inklusive principer för utövandet av befogenheter enligt artiklarna 94 och 96 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

c) Utbyte av information som är nödvändig för tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas rätt.

- d) Varningssystem eller samråd med samarbetsarrangemangets parter, innan sådana omfattande åtgärder vidtas enligt detta direktiv eller de berörda tredjeländernas rätt som påverkar det institut eller den koncern som arrangemanget gäller.
- e) Samordning av information till allmänheten vid gemensamma resolutionsåtgärder.
- f) Förfaranden och arrangemang för utbyte av information och samarbete enligt leden a–e, om så är lämpligt bland annat genom inrättande och användning av krishanteringsgrupper.
6. Medlemsstaterna ska underrätta EBA om varje samarbetsarrangemang som resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter har ingått i enlighet med denna artikel.

Artikel 98

Utbyte av konfidentiella uppgifter

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier utbyter konfidentiella uppgifter, inbegripet återhämtningsplaner, med berörda myndigheter i tredjeland endast om följande villkor uppfylls:

- a) De myndigheterna i tredjeland omfattas av krav och standarder för sekretess som av samtliga berörda myndigheter minst anses vara likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 84.

I den mån utbytet av uppgifter gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig dataskyddsrätt i unionen och nationell dataskyddsrätt.

- b) Uppgifterna är nödvändiga för att de berörda myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra sina i nationell rätt föreskrivna resolutionsuppgifter som är likvärdiga med dem som fastställs i detta direktiv och, om inte annat följer av punkt 1 a, inte används för andra ändamål.

2. Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat ska resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut de uppgifterna till de berörda myndigheterna i tredjeland, såvida inte följande villkor uppfylls:

- a) Den behöriga myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer (nedan kallad *uppgiftslämnande myndighet*) samtycker till att de lämnas ut.

- b) Uppgifterna lämnas ut endast för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt.

3. För tillämpningen av denna artikel bedöms uppgifter vara konfidentiella, om de omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten.

AVDELNING VII

FINANSIERINGSARRANGEMANG

Artikel 99

Europeiskt system för finansieringsarrangemang

Ett europeiskt system för finansieringsarrangemang ska upprättas och bestå av

- a) nationella finansieringsarrangemang som har upprättats i enlighet med artikel 100,
- b) lån mellan nationella finansieringsarrangemang enligt vad som anges i artikel 106,

- c) övergången till ömsesidig bolagsform för nationella finansieringsarrangemang i fall av koncernresolution som avses i artikel 107.

Artikel 100

Krav på upprättande av finansieringsarrangemang för resolution

1. Medlemsstaterna ska fastställa ett eller flera finansieringsarrangemang för att säkerställa att resolutionsmyndigheten på ett effektivt sätt kan tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.

Medlemsstaterna ska se till att en utsedd offentlig myndighet eller en myndighet med förvaltningsbefogenheter får framkalla användandet av finansieringsarrangemangen.

Dessa finansieringsarrangemang ska endast användas i enlighet med de resolutionsmål och principer som anges i artiklarna 31 och 34.

2. Medlemsstaterna får använda samma administrativa struktur för insättningsgarantisystemet som för sina finansieringsarrangemang.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att finansieringsarrangemangen har tillräckliga resurser.

4. Vid tillämpning av punkt 3 ska finansieringsarrangemangen särskilt ha befogenhet att

- a) samla in förhandsbidrag som avses i artikel 103 i syfte att nå den målnivå som anges i artikel 102,
b) ta upp extraordinära efterhandsbidrag enligt vad som avses i artikel 104, om de bidrag som anges i led a är otillräckliga, och
c) ta upp offentliga lån och andra former av stöd enligt vad som avses i artikel 105.

5. Med undantag för de fall som tillåts enligt punkt 6 ska varje medlemsstat inrätta sina nationella finansieringsarrangemang genom en fond som dess resolutionsmyndighet kan framkalla användandet av, för de ändamål som anges i artikel 101.1.

6. Trots vad som sägs i punkt 5 i den här artikeln får en medlemsstat, för att fullgöra sina skyldigheter inom ramen för punkt 1 i den här artikeln, inrätta sitt nationella finansieringsarrangemang genom obligatoriska bidrag, som baseras på de kriterier som avses i artikel 103.7 och inte innehas genom en fond som kontrolleras av dess resolutionsmyndighet, från institut som är auktoriserade inom dess territorium under förutsättning att alla följande villkor är uppfyllda:

- a) Det belopp som anskaffas med hjälp av bidrag är åtminstone lika stort som det belopp som måste anskaffas enligt artikel 102.
b) Medlemsstatens resolutionsmyndighet har rätt till ett belopp som uppgår till beloppet för sådana bidrag, vilket medlemsstaten omedelbart ställer till den resolutionsmyndighetens förfogande på den resolutionsmyndighetens begäran, för användning uteslutande för de ändamål som anges i artikel 101.
c) Medlemsstaten underrättar kommissionen om sitt beslut att göra bruk av bestämmelserna att konstruera sitt finansieringsarrangemang i enlighet med denna punkt.
d) Medlemsstaten minst en gång om året underrättar kommissionen om det belopp som avses i b.
e) Med undantag för vad som fastställs i denna punkt, följer finansieringsarrangemanget artiklarna 99–102, 103.1–103.4 och 103.6 samt 104–109.

Vid tillämpning av detta stycke får de tillgängliga finansiella medel som beaktas för att uppnå den målnivå som anges i artikel 102 innefatta obligatoriska bidrag från alla eventuella system som en medlemsstat när som helst mellan den 17 juni 2010 och den 2 juli 2014 inrättat för obligatoriska bidrag från institut inom dess territorium för att täcka de kostnader som avser systemrisk, att institut faller ut och resolution av institut, under förutsättning att medlemsstaten följer denna avdelning. Bidrag till insättningsgarantisystem ska inte räknas med vid beräkningen av den målnivå för finansieringsarrangemang för resolution som anges i artikel 102.

Artikel 101

Användning av finansieringsarrangemangen för resolution

1. De finansieringsarrangemang som är inrättade i enlighet med artikel 100 får endast användas av resolutionsmyndigheten i den utsträckning som är nödvändig för att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen för följande ändamål:

- a) För att garantera de tillgångar eller skulder institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet har.
- b) För att lämna lån till institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.
- c) För att köpa tillgångar som institutet under resolution har.
- d) För att lämna bidrag till ett broinstitut och en tillgångsförvaltningsenhet.
- e) För att betala ersättning till aktieägare eller borgenärer i enlighet med artikel 75.
- f) För att bidra till institutet under resolution som en ersättning för nedskrivningen eller skuldkonverteringen av vissa borgenärens fordringar, när skuldnedskrivningsverktyget används och när resolutionsmyndigheten beslutar att utesluta vissa borgenärer från skuldnedskrivningen i enlighet med artikel 44.3–44.8.
- g) För att låna ut till andra finansieringsarrangemang på frivillig grund i enlighet med artikel 106.
- h) För att kombinera åtgärder enligt leden a–g.

Finansieringsarrangemangen får användas för att vidta de åtgärder som avses i första stycket även när det gäller köparen i samband med försäljningsverktyget.

2. Finansieringsarrangemanget för resolution ska inte användas direkt för att absorbera förlusterna för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller för att rekapitalisera ett institut eller en sådan enhet. Om användningen av finansieringsarrangemang för resolution enligt punkt 1 i den här artikeln indirekt medför att delar av de förluster som drabbat ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d förs över till finansieringsarrangemangen för resolution, ska de principer som styr finansieringsarrangemangen för resolution enligt artikel 44 tillämpas.

Artikel 102

Målnivå

1. Senast den 31 december 2024 ska medlemsstaterna säkerställa att de finansiella tillgångarna för deras finansieringsarrangemang uppgår till minst 1 % av alla garanterade insättningar i auktoriserade institut inom deras territorium. Medlemsstaterna får fastställa målnivåer som är högre än det beloppet.

2. Under den inledande tidsperiod som avses i punkt 1, ska bidrag till de finansieringsarrangemang som tas upp i enlighet med artikel 103 fördelas så jämnt som möjligt över perioden tills målnivån uppnås, men med vederbörlig hänsyn till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska avgifter kan ha på de bidragande institutens finansiella ställning.

Medlemsstaterna får förlänga den inledande tidsperioden med högst fyra år om det genom finansieringsarrangemangens har gjorts sammanlagda utbetalningar som är högre än 0,5 % av de garanterade insättningarna i alla auktoriserade institut inom deras territorium som är garanterade enligt direktiv 2014/49/EU.

3. Om de tillgängliga finansiella medlen efter den inledande tidsperiod som avses i punkt 1 underskrider den målnivå som fastställs i den punkten ska de regelbundna bidrag som tagits upp i enlighet med artikel 103 återupptas till dess att målnivån uppnås. Efter det att målnivån initialt har uppnåtts och de tillgängliga finansiella medlen därefter har minskats till mindre än två tredjedelar av målnivån ska de bidragen uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Vid fastställandet av det regelbundna bidraget ska vederbörlig hänsyn tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska bidrag kan ha när de årliga bidragen fastställs inom ramen för denna punkt.

4. EBA ska senast den 31 oktober 2016 överlämna en rapport till kommissionen med rekommendationer om den lämpliga referenspunkten för fastställande av målnivån för ett finansieringsarrangemang för resolution och då särskilt huruvida totala skulder utgör en lämpligare utgångspunkt än garanterade insättningar.

5. Med utgångspunkt i utfallet av den rapport som avses i punkt 4 ska kommissionen, om så är lämpligt, senast den 31 december 2016 överlämna ett lagstiftningsförslag till Europaparlamentet och rådet om utgångspunkten för målnivån för finansieringsarrangemang för resolution.

Artikel 103

Förhandsbidrag

1. För att kunna uppnå den målnivå som anges i artikel 102 ska medlemsstaterna säkerställa att bidrag samlas in minst en gång per år från institut som är auktoriserade på deras territorium, inbegripet unionsfilialer.

2. Bidraget från varje institut ska vara proportionellt mot dess skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar när de gäller de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar för alla auktoriserade institut inom medlemsstatens territorium.

De bidragen ska justeras i förhållande till institutens riskprofil, i enlighet med det kriterium som antas enligt punkt 7.

3. De tillgängliga finansiella medel som ska tas i beaktande för att uppnå den målnivå som anges i artikel 102 får omfatta oåterkalleliga betalningsåtaganden, med vederbörlig säkerhet i form av lågriskillgångar som inte är belastade av tredje parts inteckningar och som står till fritt förfogande samt är öronmärkta uteslutande för användning av resolutionsmyndigheterna för de ändamål som anges i artikel 101.1. Andelen icke indrivningsbara betalningsåtaganden ska inte vara högre än 30 % av de totala bidrag som tagits upp i enlighet med den här artikeln.

4. Medlemsstaterna ska se till att skyldigheten att betala de bidrag som anges i denna artikel är bindande enligt nationell rätt, och att förfallande bidrag betalas helt.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/327

Medlemsstaterna ska upprätta lämpliga krav på tillsyn, registrering redovisning, rapportering och andra krav för att säkerställa att bidrag som förfallit till betalning betalas helt. Medlemsstaterna ska säkerställa åtgärder för ändamålsenlig kontroll av huruvida bidrag har betalats korrekt. Medlemsstaterna ska säkerställa bestämmelser för att förebygga undandragande, flykt och missbruk.

5. De belopp som samlas in i enlighet med den här artikeln ska enbart användas för de syften som anges i artikel 101.1.

6. Med förbehåll för artiklarna 37, 38, 40, 41 och 42 får de belopp som mottagits från institutet under resolution eller broinstitutet, räntan och andra vinstmedel för investeringar samt alla andra vinstmedel gagna finansieringsarrangemangen.

7. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 115 för att specificera begreppet bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil enligt vad som avses i punkt 2, i den här artikeln med hänsyn till följande:

- a) Institutets riskexponering, bland annat omfattningen av dess handel, dess exponeringar utanför balansräkningen och dess skuldsättningsnivå.
- b) Stabiliteten och variationen i företagets finansieringskällor och obelastade och högljvida tillgångar.
- c) Institutets finansiella situation.
- d) Sannolikheten för att en ordnad resolution av institutet inleds.
- e) Omfattningen av tidigare extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet.
- f) Komplexiteten i institutets struktur och möjligheten till dess resolution.
- g) Institutets betydelse för stabiliteten i det finansiella systemet eller ekonomin i en eller flera av unionens medlemsstater.
- h) Att institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem.

8. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att specificera

- a) den registrering, redovisning, de rapporteringskrav och andra krav som anges i punkt 4 med syfte att säkerställa att bidragen faktiskt betalas,
- b) de åtgärder som anges i punkt 4 för att säkerställa ändamålsenlig kontroll av huruvida bidragen har betalats korrekt.

Artikel 104

Extraordinära efterhandsbidrag

1. Om de medel som tagits upp inte räcker för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen, ska medlemsstaterna säkerställa att extraordinära efterhandsbidrag tagits upp från institut inom deras territorium, för att täcka de supplementära beloppen. De extraordinära efterhandsbidragen ska fördelas mellan institut i enlighet med de regler som fastställs i artikel 103.2.

Extraordinära efterhandsbidrag får inte vara högre än tre gånger det årliga beloppet för bidrag som fastställs i enlighet med artikel 103.

2. Artikel 103.4–103.8 ska tillämpas på bidrag som tas upp enligt den här artikeln.
3. Resolutionsmyndigheten får helt eller delvis skjuta upp ett instituts betalning av extraordinärt efterhandsbidrag till finansieringsarrangemanget för resolution om betalningen av de bidragen skulle äventyra institutets likviditet eller solvens. Ett sådant uppskjutande ska beviljas på högst sex månader men får förlängas på begäran av institutet. Bidrag som skjutits upp enligt denna punkt ska betalas då sådan betalning inte längre äventyrar institutets likviditet eller solvens.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 115 för att fastställa de omständigheter och villkor under vilka ett instituts betalning av bidrag tillfälligt kan skjutas upp enligt punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 105

Alternativa finansieringssätt

Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion har möjlighet att ta upp offentliga lån eller andra former av stöd från institut, finansinstitut eller andra tredje parter, i händelse att beloppen som tas upp i enlighet med artikel 103 inte är tillräckliga för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen, och de extraordinära efterhandsbidragen enligt artikel 104 inte omedelbart är tillgängliga eller tillräckliga.

Artikel 106

Lån mellan finansieringsarrangemang

1. Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion får begära att få låna från alla andra finansieringsarrangemang inom unionen, i händelse att
 - a) beloppen som tagits upp enligt artikel 103 inte är tillräckliga för att täcka förlusterna, kostnaderna eller andra utgifter som uppstår genom användningen av finansieringsarrangemangen,
 - b) sådana extraordinära efterhandsbidrag som regleras i artikel 104 inte är omedelbart tillgängliga, och
 - c) alternativa finansieringsarrangemang enligt artikel 105 inte är omedelbart tillgängliga på rimliga villkor.
2. Medlemsstaterna ska se till att finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion har befogenhet att låna ut till andra finansieringsarrangemang inom unionen under de omständigheter som specificeras i punkt 1.
3. Efter en begäran enligt punkt 1 ska vart och ett av de övriga finansieringsarrangemangen i unionen besluta om de ska låna ut till det finansieringsarrangemang som lämnat begäran. Medlemsstaterna får kräva att det beslutet fattas efter samråd med, eller med samtycke från, det behöriga ministeriet eller regeringen. Beslutet ska fattas med vederbörlig skyndsamhet.
4. Ränta, återbetalningsperiod och andra villkor för lånen ska fastställas mellan det upplånande finansieringsarrangemanget och de övriga finansieringsarrangemang som beslutat att delta. Lånen från varje deltagande finansieringsarrangemang ska ha samma ränta, återbetalningsperiod och andra villkor såvida inte alla deltagande finansieringsarrangemang enas om något annat.

5. Det belopp som lånas ut av varje deltagande finansieringsarrangemang för resolution ska vara proportionellt mot de garanterade insättningarna i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution, med avseende på de totala garanterade insättningarna i medlemsstaterna för deltagande finansieringsarrangemang för resolution. De bidragssatserna får varieras genom överenskommelse mellan alla deltagande finansieringsarrangemang.

6. Ett utestående lån till en annan medlemsstats finansieringsarrangemang för resolution enligt denna artikel ska behandlas som en tillgång för det finansieringsarrangemang för resolution som tillhandahöll lånet och får räknas in i målnivån för det finansieringsarrangemanget.

Artikel 107

Nationella finansieringsarrangemangs ömsesidighet vid en koncernresolution

1. Medlemsstaterna ska, vid en koncernresolution som avses i artiklarna 91 eller 92, säkerställa att det nationella finansieringsarrangemanget för varje institut som är en del av en koncern bidrar till finansieringen av koncernresolutionen i enlighet med denna artikel.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå, efter samråd med resolutionsmyndigheten för instituten som är en del av koncernen, om nödvändigt före någon resolutionsåtgärd vidtas, föreslå en finansieringsplan som del av koncernresolutionsordningen enligt artiklarna 91 och 92.

Finansieringsplanen ska godkännas i enlighet med beslutsförfarandet som avses i artiklarna 91 och 92.

3. Finansieringsplanen ska innehålla följande:

- a) En värdering i enlighet med artikel 36 avseende de berörda koncernheterna.
- b) De förluster som ska redovisas av varje berörd koncernhet vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används.
- c) För varje berörd koncernhet, de förluster som skulle drabba varje klass av aktieägare och borgenärer.
- d) Bidrag som insättningsgarantisystemen skulle vara skyldiga att lämna i enlighet med artikel 109.1.
- e) Det totala bidraget genom finansieringsarrangemang för resolution och syftet med och formen för bidraget.
- f) Grunden för beräkning av det belopp som varje nationellt finansieringsarrangemang i de medlemsstater där berörda koncernheter är belägna, är skyldigt att bidra med till finansieringen av koncernresolutionen för att bygga upp det totala bidrag som avses i led e.
- g) Det belopp som det nationella finansieringsarrangemanget för varje berörd koncernhet är skyldigt att bidra med till finansieringen av koncernresolutionen och formen för de bidragen.
- h) Det lånebelopp som finansieringsarrangemangen i de medlemsstater där de berörda koncernheterna är belägna kommer att ta upp från institut, finansinstitut och övriga tredje parter enligt artikel 105.
- i) Tidsramen för användningen av finansieringsarrangemangen i de medlemsstater där berörda koncernheter är belägna, vilken bör vara möjlig att förlänga vid behov.

4. Grunden för fördelningen av det bidrag som avses i punkt 3 e ska överensstämma med punkt 5 i den här artikeln och med principerna i koncernresolutionsplanen i enlighet med artikel 12.3 f, såvida inte någonting annat överenskomms i finansieringsplanen.
5. Såvida inte någonting annat överenskomms i finansieringsplanen ska beräkningsgrunden för bidraget från varje nationellt finansieringsarrangemang särskilt beakta
- den andel av koncernens riskvägda tillgångar som innehas av institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution,
 - den andel av koncernens tillgångar som innehas av institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution,
 - andelen förluster som har orsakat behovet av koncernresolution och som härrör från koncernenheter under tillsyn av behöriga myndigheter i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution, och
 - andelen medel i finansieringsarrangemangen för resolution som enligt finansieringsplanen förväntas användas för att direkt gagna koncernenheter som är etablerade i medlemsstaten för det finansieringsarrangemanget för resolution.
6. Medlemsstaterna ska i förväg fastställa regler och förfaranden för att säkerställa att varje nationellt finansieringsarrangemang kan verkställa sitt bidrag till finansieringen av koncernresolutionen omedelbart utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2.
7. Medlemsstaterna ska vid tillämpning av den här artikeln säkerställa att koncernfinansieringsarrangemang enligt de villkor som anges i artikel 105 har rätt till offentliga lån eller andra former av stöd från institut, finansinstitut eller andra tredje parter.
8. Medlemsstaterna ska säkerställa att nationella finansieringsarrangemang under deras jurisdiktion får garantera alla lån som avtalats av koncernfinansieringsarrangemanget i enlighet med punkt 7.
9. Medlemsstaterna ska säkerställa att alla eventuella inkomster eller förmåner som uppstår i samband med användningen av koncernfinansieringsarrangemangen tilldelas nationella finansieringsarrangemang i enlighet med deras bidrag till finansieringen av resolutionen enligt punkt 2.

Artikel 108

Insättningarnas rangordning vid insolvens

Medlemsstaterna ska säkerställa följande i nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden:

- Att följande ges samma prioritet, som är högre än den prioritet som ges fordringar från vanliga oprioriterade borgenärer utan säkerhet:
 - den del av kvalificerade insättningar från fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag som överstiger den täckningsnivå som avses i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU,
 - insättningar som skulle utgöra kvalificerade insättningar från fysiska personer, mikroföretag och små och medelstora företag om de inte hade gjorts genom filialer belägna utanför unionen av institut som är etablerade inom unionen.

- b) Att följande ges samma prioritet, som är högre än den prioritet som ges enligt led a:
- i) garanterade insättningar,
 - ii) insättningsgarantiordningar som ersätter rättigheterna och skyldigheterna för garanterade insättare vid insolvens.

Artikel 109

Användning av insättningsgarantisystem vid resolution

1. I fall då resolutionsmyndigheterna vidtar resolutionsåtgärder, och förutsatt att den åtgärden säkerställer att insättare fortsätter att ha tillgång till sina tillgodohavanden, ska medlemsstaterna säkerställa att det insättningsgarantisystem till vilket institutet hör är ansvarigt för följande:

- a) När skuldnedskrivningsverktyget används, det belopp med vilket insättningar som omfattas av garantin skulle ha skrivits ned för att absorbera förlusterna i institutet enligt artikel 46.1 a om garanterade insättningar hade omfattats av skuldnedskrivning och skrivits ned i samma utsträckning som borgenärer på samma prioritetsnivå enligt nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden.
- b) När ett eller flera andra resolutionsverktyg än skuldnedskrivningsverktyg används, beloppet för förluster som garanterade insättare skulle ha drabbats av om de skulle ha drabbats av förluster i proportion till de förluster som borgenärer på samma prioritetsnivå enligt nationell rätt som reglerar normala insolvensförfaranden.

Insättningsgarantisystemets ansvar ska inte i något fall vara större än beloppet för förluster som det hade varit tvunget att stå för om institutet hade avvecklats under normala insolvensförfaranden.

När skuldnedskrivningsinstrumentet används ska insättningsgarantisystemet inte omfattas av någon skyldighet att lämna bidrag till kostnaderna för att återkapitalisera institutet eller broinstitutet enligt artikel 46.1 b.

I de fall där det fastställs vid en värdering enligt artikel 74 att insättningsgarantisystemets bidrag till resolution var större än de nettoförluster som det skulle ha drabbats av om institutet avvecklats under normala insolvensförfaranden, ska insättningsgarantisystemet ha rätt att få mellanskillnaden betald från finansieringsarrangemang för resolution i enlighet med artikel 75.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att fastställandet av beloppet för vilket insättningsgarantisystemet är ansvarigt i enlighet med punkt 1 i den här artikeln överensstämmer med villkoren som avses i artikel 36.

3. Bidraget från insättningsgarantisystemet vid tillämpningen av punkt 1 ska göras kontant.

4. I fall då kvalificerade insättningar hos ett institut under resolution överförs till en annan enhet genom försäljning av försäljningsverktyget eller broinstitutsverktyget, har insättarna inga fordringar enligt direktiv 2014/49/EU, mot insättningsgarantisystemet vad gäller någon av deras depositioner hos institutet under resolution som inte har överförts, förutsatt att kapitalbasen som överförs motsvarar eller överskrider den aggregerade garantinivån i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

5. Utan hinder av punkterna 1–4, om de tillgängliga medlen inom ett insättningsgarantisystem används för dess syften, och därefter minskas till mindre än två tredjedelar av målnivån för insättningsgarantisystemen, ska det regelbundna bidraget till insättningsgarantisystemen uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Ett insättningsgarantisystems ansvar ska inte under några omständigheter överskrida ett belopp som motsvarar 50 % av dess målnivå enligt artikel 10 i direktiv 2014/49/EU. Medlemsstaterna får med beaktande av särdragen för deras nationella banksektor fastställa en andel som inte överstiger 50 %.

Under inga omständigheter ska insättningsgarantisystemets deltagande enligt detta direktiv överskrida de förluster det skulle ha gjort vid en avveckling under normala insolvensförfaranden.

AVDELNING VIII

SANKTIONER

Artikel 110

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar deras rätt att föreskriva och ålägga straffrättsliga påföljder, fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när de nationella bestämmelser som antagits vid införlivandet av detta direktiv inte har uppfyllts, och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att de genomförs. Om medlemsstaterna beslutar att inte fastställa regler för administrativa sanktioner vid överträdelse som omfattas av nationell straffrätt, ska de informera kommissionen om de relevanta straffrättsliga reglerna. De administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärderna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administrativa sanktioner, i fall där de skyldigheter som avses i punkt 1 gäller för institut, finansinstitut och moderföretag inom unionen, kan tillämpas vid en överträdelse, om inte annat följer enligt de villkor som föreskrivs i nationell rätt, på ledamöterna i ledningsorganet, och andra fysiska personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.

3. Befogenheterna att utdöma administrativa sanktioner som avses i detta direktiv ska tillfalla resolutionsmyndigheterna eller, om det är en annan myndighet, behöriga myndigheter, beroende på typ av överträdelse. Resolutionsmyndigheter och berörda myndigheter ska ha alla befogenheter att saml information och alla de tillsyns- och utredningsbefogenheter som de behöver för att utföra sina respektive uppgifter. När resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utövar sina befogenheter att utdöma sanktionerna ska de fungera i nära samarbete för att se till att de administrativa sanktionerna eller de andra administrativa åtgärderna ger önskat resultat, och de ska samordna sina åtgärder när de hanterar gränsöverskridande fall.

4. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska utöva sina administrativa befogenheter att utdöma sanktioner i enlighet med detta direktiv och nationell rätt på något av följande sätt:

- a) Direkt.
- b) I samarbete med andra myndigheter.
- c) På eget ansvar genom delegering till sådana myndigheter.
- d) Genom hänvändelse till de behöriga rättsliga myndigheterna.

Artikel 111

Särskilda bestämmelser

1. Medlemsstaterna ska se till att det i deras lagar och andra författningar föreskrivs sanktioner och andra administrativa åtgärder för åtminstone följande situationer:

- a) Underlåtenhet att utforma, upprätthålla eller uppdatera återhämtningsplaner och concernåterhämtningsplaner, i överträdelse mot artiklarna 5 eller 7.

- b) Underlåtenhet att underrätta den behöriga myndigheten om en avsikt att ge finansiellt stöd inom koncernerna, i överträdelse mot artikel 25.
- c) Underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner, i överträdelse mot artikel 11.
- d) Underlåtenhet av ett instituts ledningsorgan eller ledningsorganet för en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att underrätta den behöriga myndigheten när institutet eller den enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d kommit eller sannolikt kommer att falla, i överträdelse mot artikel 81.1.
2. Medlemsstaterna ska se till att de administrativa sanktionerna och andra administrativa åtgärder som kan tillämpas i de fall som avses i punkt 1 åtminstone inbegriper följande:
- a) Ett offentlig uttalande som fastställer ansvariga fysiska personer, institut, finansiella institut, moderföretag inom unionen eller andra juridiska personer och överträdelsens karaktär.
- b) Ett föreläggande enligt vilken det krävs att den ansvariga fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.
- c) Ett tillfälligt förbud för en ledamot av institutets ledningsorgan eller ledningsorganet för den enhet som avses i artikel 1.1 b, c, eller d eller annan fysisk person som hålls ansvarig att utöva uppdrag i institut eller sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d.
- d) I fråga om en juridisk person, administrativa avgifter på upp till 10 % av den juridiska personens totala årliga nettoomsättning under det föregående räkenskapsåret. I fall där den juridiska personen är ett dotterföretag till ett moderföretag, ska den relevanta omsättningen vara den omsättning som följer av de konsoliderade räkenskaper för det sista moderföretaget under det föregående räkenskapsåret.
- e) I fråga om en fysisk person, administrativa avgifter på upp till 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater där den officiella valutan inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den 2 juli 2014.
- f) Administrativa avgifter på upp till två gånger beloppet för den vinst som har erhållits genom överträdelsen, i fall där den vinsten kan fastställas.

Artikel 112

Offentliggörande av administrativa sanktioner

1. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna på sin officiella webbplats åtminstone offentliggör varje administrativ sanktion som har ålagts av dem till följd av överträdelse av de nationella bestämmelser för att införliva detta direktiv när sådana sanktioner inte har överklagats eller möjligheterna till omprövning har uttömts. Sådant offentliggörande ska göras utan onödigt dröjsmål, efter det att den fysiska eller juridiska personen har underrättats om denna sanktion, inklusive information om överträdelsens typ och karaktär samt om identiteten på den fysiska eller juridiska person som sanktionen gäller.

Om medlemsstaterna tillåter offentliggörande av sanktioner som kan överklagas, ska resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utan otilbörligt dröjsmål på sin officiella webbplats offentliggöra information om överklagandets status, och om resultatet av detta.

2. Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska offentliggöra sanktioner som ålagts av dem på anonym grund, på ett sätt som är förenligt med nationell rätt, under någon av följande omständigheter:

- a) Om sanktionen har ålagts en fysisk person och ett offentliggörande av personuppgifter visar sig vara oproportionerligt genom en obligatorisk förhandsbedömning av proportionaliteten i ett sådant offentliggörande.

- b) Om ett offentliggörande skulle utgöra ett hot mot de finansiella marknadernas stabilitet eller äventyra en pågående brottsutredning.
- c) Om ett offentliggörande skulle orsaka, i den mån det kan fastställas, oproportionerlig skada för institut eller sådana enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d eller berörda fysiska personer.

Alternativt får i sådana fall offentliggörandet av de berörda uppgifterna skjutas upp under en rimlig tidsperiod om det förväntas att skälen till att sanktionerna offentliggörs på anonym grund inte längre kommer att föreligga efter denna tidsperiod.

3. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska säkerställa att alla offentliggöranden som görs i enlighet med denna artikel finns kvar på deras officiella webbplats i minst fem år. Personuppgifter som ingår i den offentliggjorda informationen ska endast ligga kvar på resolutionsmyndighetens eller den behöriga myndighetens officiella webbplats under den tidsperiod som är nödvändig i överensstämmelse med tillämpliga regler om uppgiftsskydd.

4. Senast den 3 juli 2016 ska EBA lägga fram en rapport för kommissionen om medlemsstaternas offentliggörande av sanktioner på anonym grund enligt punkt 2 och, särskilt om det har funnits betydande skillnader mellan medlemsstaterna i det avseendet. Den rapporten ska även behandla alla betydande skillnader i varaktigheten av offentliggörandet av sanktioner i enlighet med medlemsstaternas nationella rätt om offentliggörande av sanktioner.

Artikel 113

EBA:s upprätthållande av en central databas

1. Om inte annat följer av konfidentialitetskravet enligt artikel 84, ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter informera EBA om alla administrativa sanktioner som läggs av dem enligt artikel 111 samt om överklagandets status och resultatet av detta. EBA ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan resolutionsmyndigheter och som ska vara tillgänglig endast för resolutionsmyndigheter och uppdateras på grundval av den information som dessa lämnar. EBA ska upprätthålla en central databas över sanktioner som rapporteras där syftet endast är utbyte av information mellan behöriga myndigheter och som ska vara tillgänglig endast för behöriga myndigheter och uppdateras på grundval av den information som lämnas av dessa.

2. EBA ska upprätthålla en webbplats med länkar till varje resolutionsmyndighets offentliggörande av sanktioner och varje behörig myndighets offentliggörande av sanktioner enligt artikel 112 och ange den period under vilken varje medlemsstat offentliggör sanktioner.

Artikel 114

Verkningsfull tillämpning av sanktioner och de behöriga myndigheternas och resolutionsmyndigheternas utövande av befogenheterna att utdöma sanktioner

Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna när de fastställer typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och nivån på administrativa avgifter tar hänsyn till alla relevanta omständigheter, inbegripet, i förekommande fall, följande:

- a) Överträdelsens allvar och varaktighet.
- b) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens grad av ansvar.
- c) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella ställning, som den indikeras genom exempelvis den ansvariga juridiska personens totala årliga omsättning eller den ansvariga fysiska personens årsinkomst.
- d) Beloppet av de vinster som gjorts eller de förluster som undvikits av den ansvariga fysiska eller juridiska personen, i den mån detta kan fastställas.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/335

- e) De förluster för tredjeparter som har orsakats av överträdelsen, i den mån detta kan fastställas.
- f) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens vilja att samarbeta med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten.
- g) Tidigare överträdelser som den ansvariga fysiska eller juridiska personen har gjort sig skyldig till.
- h) Överträdelsens eventuella konsekvenser för det finansiella systemet.

AVDELNING IX

VERKSTÄLLANDE BEFOGENHETER

Artikel 115

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, artikel 103.7 och 103.8 och artikel 104.4 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 2 juli 2014.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, 103.7 och 103.8 samt 104.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 2 andra stycket, artiklarna 44.11, 76.4, 103.7 och 103.8 eller 104.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.
6. Kommissionen ska inte anta delegerade akter om Europaparlamentets granskningstid på grund av ett uppehåll reduceras till mindre än fem månader inräknat förlängningen.

AVDELNING X

ÄNDRINGAR AV DIREKTIV 82/891/EEG, 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU OCH 2013/36/EU OCH AV FÖRORDNING (EU) nr 1093/2010 OCH (EU) nr 648/2012

Artikel 116

Ändring av direktiv 82/891/EEG

Artikel 1.4 i direktiv 82/891/EEG ska ersättas med följande:

- "4. Artikel 1.2, 1.3 och 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU (*) ska tillämpas.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 110, 29.4.2011, s. 1)."

Artikel 117

Ändringar av direktiv 2001/24/EG

Direktiv 2001/24/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkter läggas till:

"3. Detta direktiv ska även gälla för värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 (*) och deras filialer som är belägna i andra medlemsstater än de där värdepappersföretagen har sitt huvudkontor.

4. Vid tillämpning av de resolutionsverktyg och utövande av de resolutionsbefogenheter som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (**) ska det här direktivet även gälla för finansiella institut, företag och moderföretag som omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2014/59/EU.

5. Artiklarna 4 och 7 i det här direktivet ska inte tillämpas när artikel 75 i direktiv 2014/59/EU tillämpas.

6. Artikel 33 i det här direktivet ska inte tillämpas när artikel 84 i direktiv 2014/59/EU tillämpas.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

2. Artikel 2 ska ersättas med följande:

"Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

— *hemmedlemsstat*: hemmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.43 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *värmedlemsstat*: värmedlemsstat enligt definitionen i artikel 4.1.44 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *filial*: filial enligt definitionen i artikel 4.1.17 i förordning (EU) nr 575/2013,

— *behörig myndighet*: behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013, eller en resolutionsmyndighet i den mening som avses i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/59/EU avseende omorganisationsåtgärder som vidtas enligt det direktivet.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/337

- *rekonstruktör*: en person eller ett organ som utses av de administrativa eller rättsliga myndigheterna och vars uppgift är att förvalta resolutionsåtgärder,
- *administrativa eller rättsliga myndigheter*: sådana administrativa eller rättsliga myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga i fråga om resolutionsåtgärder eller avvecklingsförfaranden,
- *resolutionsåtgärder*: åtgärder som är avsedda att bevara eller återställa ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretags finansiella situation enligt definitionen i artikel 4.1.2 i förordning (EU) nr 575/2013 och som kan påverka tredje mans redan befintliga rättigheter, däribland åtgärder som kan komma att innebära inställande av betalningar, uppskjutande av verkställighetsåtgärder eller nedskrivning av fordringar; de åtgärderna omfattar tillämpningen av de resolutionsverktyg och utövandet av de resolutionsbefogenheter som fastställs i direktiv 2014/59/EU,
- *förvaltare*: en person eller ett organ som utses av de administrativa eller rättsliga myndigheterna och vars uppgift är att förvalta ett avvecklingsförfarande,
- *avvecklingsförfarande*: kollektivt förfarande som inleds och kontrolleras av de administrativa eller rättsliga myndigheterna i en medlemsstat i syfte att avyttra tillgångar under tillsyn av de myndigheter, även när förfarandet avslutas med ackord eller annan motsvarande åtgärd,
- *reglerad marknad*: reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.21 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU (*),
- *instrument*: finansiellt instrument enligt definitionen i artikel 4.1.50 b i förordning (EU) nr 575/2013,

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349)."

3. Artikel 25 ska ersättas med följande:

"Artikel 25

Nettningsavtal

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 68 och 71 i direktiv 2014/59/EU, ska nettningsavtal uteslutande regleras av den avtalsrätt som är tillämplig på dessa avtal."

4. Artikel 26 ska ersättas med följande:

"Artikel 26

Återköpsavtal

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 68 och 71 i direktiv 2014/59/EU och artikel 24 i detta direktiv, ska återköpsavtal uteslutande regleras av den avtalsrätt som är tillämplig på sådana avtal."

Artikel 118

Ändring av direktiv 2002/47/EG

Direktiv 2002/47/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

"6. Artiklarna 4–7 i detta direktiv ska inte tillämpas på någon restriktion av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerhetsställande eller någon restriktion av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet, slutavräknings- eller kvittningsbestämmelse med stöd av avdelning IV kapitel V eller VI i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) eller på någon restriktion med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt för att underlätta en ordnad resolution av en enhet som avses i punkt 2 c iv och 2 d och som är föremål för skyddsåtgärder som åtminstone är likvärdiga med dem som fastställs i avdelning IV kapitel VII i direktiv 2013/59/EU.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

2. Artikel 9a ska ersättas med följande:

"Artikel 9a

Direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU

Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU."

Artikel 119

Ändring av direktiv 2004/25/EG

I artikel 4.5 i direktiv 2004/25/EG ska följande stycke läggas till:

"Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 5.1 i detta direktiv inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 120

Ändring av direktiv 2005/56/EG

I artikel 3 i direktiv 2005/56/EG ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstater ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas på det företag eller de företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 121

Ändringar av direktiv 2007/36/EG

Direktiv 2007/36/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas om resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

2. I artikel 5 ska följande punkter läggas till:

"5. Medlemsstaterna ska för tillämpningen av direktiv 2014/59/EU se till att bolagsstämman, med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna, får besluta eller ändra bolagsordningen för att föreskriva att en kallelse till bolagsstämma för att fatta beslut om en kapitalökning ska utfärdas med kortare varsel än vad som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln, förutsatt att stämman inte äger rum inom tio kalenderdagar från kallelsen och att villkoren i artiklarna 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU uppfylls samt att kapitalökningen är nödvändig för att undvika de villkor för resolution som föreskrivs i artiklarna 32 och 33 i det direktivet.

6. Vid tillämpningen av punkt 5 ska skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en enda tidpunkt enligt artikel 6.3, skyldigheten att se till att en reviderad dagordning enligt artikel 6.4 finns tillgänglig i tid och skyldigheten för varje medlemsstat att fastställa en bestämd avstämningsdag enligt artikel 7.3 inte tillämpas."

Artikel 122

Ändring av direktiv 2011/35/EU

I artikel 1 i direktiv 2011/35/EU ska följande punkt läggas till:

"4. Medlemsstater ska säkerställa att det här direktivet inte tillämpas på det företag eller de företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 123

Ändring av direktiv 2012/30/EU

I artikel 45 i direktiv 2012/30/EU ska följande punkt läggas till:

"3. Medlemsstaterna ska säkerställa att artiklarna 10, 19.1, 29.1, 29.2 och 29.3, artikel 31.2 första stycket, artiklarna 33–36 och 40, 41 och 42 i det här direktivet inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) används.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

Artikel 124

Ändring av direktiv 2013/36/EU

I artikel 74 i direktiv 2013/36/EU ska punkt 4 utgå.

Artikel 125

Ändring av förordning (EU) nr 1093/2010

Förordning (EU) nr 1093/2010 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 4 ska led 2 ersättas med följande:

"2. *behörig myndighet* innebär

- i) *behörig myndighet* enligt definitionen i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013 samt i den mening som avses i direktiven 2007/64/EG och 2009/110/EG,
- ii) när det gäller direktiven 2002/65/EG och 2005/60/EG, de myndigheter som har behörighet att säkerställa att kreditinstitut och finansiella institut uppfyller kraven i de direktiven,
- iii) när det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU (*), utsedd myndighet enligt definitionen i artikel 2.1.18 i det direktivet,
- iv) när det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (**), en resolutionsmyndighet såsom den definieras i artikel 2.1.18 i det direktivet.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/341

2. I artikel 40.6 ska följande stycke läggas till:

"Ledamöter i tillsynsstyrelsen som avses i punkt 1 b får när frågor inom tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU behandlas, om så krävs, åtföljas av en företrädare (utan rösträtt) för resolutionsmyndigheten i varje medlemsstat."

Artikel 126

Ändring av förordning (EU) nr 648/2012

I artikel 81.3 i förordning (EU) nr 648/2012 ska följande stycke läggas till:

"k) Resolutionsmyndigheter som utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190)."

AVDELNING XI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 127

EBA:s resolutionskommitté

EBA ska inrätta en permanent intern kommitté enligt artikel 41 i förordning (EU) nr 1093/2010 i syfte att förbereda de beslut från EBA som ska fattas i enlighet med artikel 44 i den förordningen, däribland beslut avseende förslag till tekniska standarder för tillsyn och förslag till tekniska standarder för genomförande i samband med uppgifter som ålagts resolutionsmyndigheterna i enlighet med detta direktiv. I synnerhet ska EBA i enlighet med artikel 38.1 i förordning (EU) nr 1093/2010 säkerställa att inget beslut på något sätt inkräktar på medlemsstaternas finanspolitiska ansvar. Den interna kommittén ska bestå av de resolutionsmyndigheter som avses i artikel 3 i detta direktiv.

Vid tillämpningen av detta direktiv ska EBA samarbeta med Eiopa och Esma inom ramen för den gemensamma kommitté för de europeiska tillsynsmyndigheterna som inrättas genom artikel 54 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010.

Vid tillämpningen av detta direktiv ska EBA säkerställa en strukturell åtskillnad mellan resolutionskommittén och andra funktioner som avses i förordning (EU) nr 1093/2010. Resolutionskommittén ska främja utvecklingen och samordningen av resolutionsplaner och utforma metoder för resolution av fallerande institut.

Artikel 128

Samarbete med EBA

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska samarbeta med EBA vid tillämpningen av detta direktiv, i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010.

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska utan dröjsmål förse EBA med alla uppgifter som EBA behöver för att utföra sina uppgifter i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 129

Granskning

Senast den 1 juni 2018 ska kommissionen se över genomförandet av detta direktiv och lämna en rapport om detta till Europaparlamentet och rådet. Kommissionen ska särskilt göra en bedömning av följande:

- a) Behovet, på grundval av den rapport från EBA som avses i artikel 4.7, av anpassningar vad gäller att minska skillnaderna på nationell nivå.
- b) Behovet, på grundval av den rapport från EBA som avses i artikel 45.19 av anpassningar vad gäller att minska skillnaderna på nationell nivå.
- c) Funktionen och effektiviteten när det gäller den roll som getts till EBA genom detta direktiv, inbegripet att svara för medling.

Där så är lämpligt ska den rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Utan hinder av vad som sägs i den översyn som föreskrivs i första stycket ska kommissionen, senast den 3 juli 2017 för att ta hänsyn till den framtida utvecklingen inom rätt avseende finansiella tjänster, uttryckligen se över tillämpningen av artiklarna 13, 18 och 45 vad gäller EBA:s befogenhet att svara för bindande medling. Den rapporten och eventuella åtföljande förslag ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet.

Artikel 130

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2014 anta och offentliggöra de lagar, och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2015.

Medlemsstaterna ska dock tillämpa bestämmelser som antagits för att uppfylla avdelning IV kapitel IV avsnitt 5 senast från och med den 1 januari 2016.

2. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen och EBA överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 131

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 124 träder i kraft den 1 januari 2015.

12.6.2014

SV

Europeiska unionens officiella tidning

L 173/343

Artikel 132

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
D. KOURKOULAS
Ordförande

BILAGA

AVSNITT A

Uppgifter som ska ingå i återhämtningsplanerna

Återhämtningsplanen ska innehålla följande uppgifter:

1. En sammanfattning av huvudinslagen i planen och en sammanfattning av den totala återhämtningskapaciteten.
2. En sammanfattning av de väsentliga förändringarna för institutet sedan den senast inlämnade återhämtningsplanen.
3. En kommunikations- och informationsplan med redogörelse för hur företaget avser att hantera eventuellt negativa marknadsreaktioner.
4. Ett antal kapital- och likviditetsåtgärder som krävs för att upprätthålla eller återställa bärkraften i institutets finansiella ställning.
5. En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
6. En detaljerad beskrivning av alla väsentliga hinder för ett effektivt och snabbt verkställande av planen, vilket inbegriper beaktande av följderna för resten av koncernen, kunderna och motparterna.
7. Identifiering av kritiska funktioner.
8. En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet på och möjligheten att avyttra institutets centrala affärsområden, verksamhet och tillgångar.
9. En detaljerad beskrivning av hur återhämtningsplaneringen införlivas i institutets bolagsstyrningsstruktur samt politiken och förfarandena för godkännandet av återhämtningsplanen och fastställande av vilka personer i organisationen som ska ansvara för att utarbeta och genomföra planen.
10. Arrangemang och åtgärder för att bevara eller återställa institutets kapitalbas.
11. Arrangemang och åtgärder för att säkerställa att institutet har tillräcklig tillgång till beredskapsfinansieringskällor, däribland potentiella likvida medel, bedömning av tillgängliga säkerheter och av möjligheterna att föra över likvida medel mellan koncernenheter och affärsområden för att garantera att institutet kan fortsätta att bedriva sin verksamhet och fullgöra sina åtaganden när de förfaller till betalning.
12. Arrangemang och åtgärder för att minska riskerna och skuldsättningen.
13. Arrangemang och åtgärder för skuldomläggning.
14. Arrangemang och åtgärder för omstrukturering av verksamheterna.
15. Arrangemang och åtgärder som krävs för kontinuerlig tillgång till finansiella marknadernas infrastruktur.
16. Arrangemang och åtgärder som är nödvändiga för att fortlöpande upprätthålla institutets operativa verksamhet, däribland infrastruktur och it-tjänster.
17. Förberedande åtgärder för att underlätta försäljning av tillgångar eller affärsområden med en lämplig tidsfrist för återställandet av institutets finansiella ställning.
18. Andra styråtgärder eller strategier för att återställa den finansiella ställningen och förutse de finansiella effekterna av dessa åtgärder och strategier.

19. Förberedande åtgärder som institutet vidtagit eller planerar vidta för att underlätta genomförandet av återhämtningsplanen, däribland åtgärder som är nödvändiga för att snabbt rekapitalisera institutet.
20. En ram med indikatorer som identifierar tidpunkterna för när planens olika åtgärder får vidtas.

AVSNITT B

Uppgifter som resolutionsmyndigheter får begära från institut för utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner

Resolutionsmyndigheter får begära åtminstone följande uppgifter från institut för utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner:

1. En detaljerad beskrivning av institutets organisationsstruktur, däribland en förteckning över samtliga juridiska personer.
2. Uppgifter om varje juridisk persons direkta ägare och andelen med och utan rösträtt.
3. Varje juridisk persons etableringsort, registreringsland, verksamhetstillstånd och ledning.
4. Översikt över institutets kritiska funktioner och centrala affärsområden, däribland betydande innehav av tillgångar och skulder kopplade till sådan verksamhet och sådana affärsområden, redovisat per juridisk person.
5. En detaljerad beskrivning av institutets struktur och samtliga juridiska enheters skuldstruktur, indelat i åtminstone typer av och belopp för kort- och långfristiga skulder, skulder med och utan säkerhet samt efterställda skulder.
6. Detaljerade uppgifter om institutets kvalificerade skulder.
7. Metoderna för att fastställa till vem institutet ställt säkerheter, vem som innehar säkerheten och den jurisdiktion där säkerheten befinner sig.
8. Redogörelse för institutets och dess juridiska enheters exponeringar utanför balansräkningen, översikt över dess kritiska funktioner och centrala affärsområden.
9. Institutets väsentliga säkringar, inklusive per juridisk person.
10. Fastställande av institutets största och mest kritiska motparter samt analys av hur av stora motparters fallissemang påverkar institutets finansiella situation.
11. Varje system i vilket institutet har en siffer- eller värdemässigt betydande handelsvolym, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.
12. Varje betalnings-, clearing- eller avvecklingsystem som institutet direkt eller indirekt ingår i, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.
13. En detaljerad uppräknig och beskrivning av institutets centrala styrinformationssystem, däribland system för riskhantering, redovisning, finansiell och lagstadgad rapportering, inklusive per juridisk person, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.
14. Uppgifter om ägarna till de system som avses i led 13, tillhörande servicenivåavtal och alla datorprogram, system eller verksamhetstillstånd, inklusive per juridiska enheter, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.

15. Redovisning av och översikt över juridiska personer, kopplingar och ömsesidigt beroende mellan de olika juridiska personerna, till exempel
- gemensam eller delad personal, gemensamma eller delade anläggningar och system,
 - kapital-, finansierings- eller likviditetsarrangemang,
 - befintlig eller villkorad kreditexponering,
 - korsvisa garantiavtal, korsvisa arrangemang för säkerheter, korsvisa fallissemangsklausuler och korsvisa nettningss-avtal,
 - risköverföring och back-to-back-handelsavtal, servicenivåavtal
16. Behörig myndighet och resolutionsmyndighet per juridisk person.
17. Den person i ledningsorganet som har ansvar för att tillhandahålla de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta institutets resolutionsplan, samt ansvariga personer (om det rör sig om andra personer) för de olika juridiska personerna, den kritiska verksamheten och centrala affärsområden.
18. Beskrivning av institutets arrangemang för att säkerställa att resolutionsmyndigheten vid en eventuell resolution har tillgång till alla nödvändiga uppgifter som fastställs av resolutionsmyndigheten, för att kunna använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.
19. Alla arrangemang som institutet och dess juridiska enheter ingått med tredjeparter och som skulle kunna sägas upp till följd av ett beslut från myndigheten att använda ett resolutionsverktyg och i vilken mån uppsägningen skulle kunna påverka användningen av resolutionsverktyget.
20. En beskrivning av möjliga likvida medel till stöd för resolution.
21. Uppgifter om in-teckning av tillgångar, likvida tillgångar, poster utanför balansräkningen och konteringspraxis.

AVSNITT C

Aspekter att beaktas av resolutionsmyndigheten vid beaktande av möjligheterna till resolution av ett institut eller en koncern

Vid bedömning av möjligheterna till resolution av ett institut eller en koncern ska resolutionsmyndigheten beakta följande:

Vid bedömning av möjligheterna till resolution av en koncern ska hänvisningar till ett institut anses inkludera alla institut eller enheter som avses i artikel 1.1 c eller d inom koncernen:

1. Institutets förmåga att klarlägga centrala affärsområden och kritisk verksamhet för de juridiska personerna.
2. Graden av anpassning mellan juridiska strukturer och företagsstrukturer i förhållande till centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
3. I vilken mån det finns arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur, finansiering, likviditet och kapital för att stödja och upprätthålla centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
4. I vilken mån serviceavtal som institutet ingått kan hävdas om institutet avvecklas.
5. I vilken mån institutets styrningsstruktur är lämplig för att hantera och säkra efterlevnaden av institutets interna riktlinjer för servicenivåavtal.

6. I vilken mån institutet har ett förfarande för att föra över tjänster som tillhandahållits tredje parter inom ramen för ett servicenivåavtal, ifall kritiska funktioner eller centrala affärsområden skulle separeras.
7. I vilken mån det finns beredningsplaner och åtgärder för att garantera fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingsystem.
8. I vilken mån ledningsinformationssystemen garanterar att resolutionsmyndigheterna kan inhämta korrekta och fullständiga uppgifter om centrala affärsområden och kritisk verksamhet i syfte att påskynda beslutsprocessen.
9. Ledningsinformationssystemens kapacitet att tillhandahålla uppgifter som är väsentliga för att när som helst på ett effektivt sätt kunna försätta institutet i resolution även under mycket föränderliga förhållanden.
10. I vilken mån institutet har testat sina ledningsinformationssystem i det stressscenario som fastställts av resolutionsmyndigheten.
11. I vilken mån institutet kan garantera att dess ledningsinformationssystem kommer att fortsätta att fungera för både det berörda och det nya institutet ifall den kritiska verksamheten och centrala affärsområden avskiljs från den övriga verksamheten och övriga affärsområden.
12. I vilken mån institutet inrättat lämpliga förfaranden för att säkerställa att resolutionsmyndigheten får nödvändiga uppgifter för att identifiera insättare och de belopp som omfattas av insättningsgarantisystemen.
13. Ifall koncernen använder koncerninterna säkerheter – i vilken mån dessa säkerheter tillhandhålls på marknadsvillkor och om riskhanteringsystemen för dessa säkerheter är stabila.
14. Ifall koncernen tillämpar ömsesidiga transaktioner – i vilken mån dessa transaktioner görs på marknadsvillkor och om riskhanteringsystemen för denna transaktionsverksamhet är stabila.
15. I vilken mån användningen av koncerninterna säkerheter eller ömsesidigt bokförda transaktioner ökar spridningseffekten inom koncernen.
16. I vilken mån koncernens juridiska struktur utgör ett hinder för att resolutionsverktygen används på grund av antalet juridiska personer, koncernstrukturens komplexitet eller problem med att föra affärsområden till koncernenheter.
17. Institutets antal och typ av kvalificerade skulder.
18. Ifall bedömningen omfattar ett holdingföretag med blandad verksamhet – i vilken mån en resolution av koncernenheter för det institutet eller finansiella instituten skulle få negativa konsekvenser för koncernens icke finansiella del.
19. Förekomst av och stabilitet hos servicenivåavtal.
20. Huruvida myndigheter i tredjeland har de nödvändiga resolutionsverktygen för att stödja resolutionsåtgärder från unionens resolutionsmyndigheter, och omfattningen av samordnade åtgärder mellan unionen och myndigheter i tredjeland.
21. Möjligheten att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen med tanke på de tillgängliga verktygen och institutets struktur.
22. I vilken omfattning koncernstrukturen tillåter att resolutionsmyndigheten i syfte att maximera värdet på koncernen som helhet avvecklar hela koncernen eller en eller flera av dess koncernenheter utan att orsaka en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.

23. De arrangemang och åtgärder genom vilka resolutionen kunde underlättas i fall där koncerner har dotterföretag som är etablerade i olika jurisdiktioner.
 24. Trovärdigheten i att använda resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen, med tanke på eventuella följder för borgenärer, motparter, kunder och anställda, och eventuella åtgärder som myndigheter i tredjeland kan vidta.
 25. I den mån effekterna av institutets resolution på det finansiella systemet och på finansiella marknadens förtroende kan utvärderas tillräckligt.
 26. I den mån resolutionen av institutet kan komma att ha en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknadens förtroende eller ekonomin.
 27. I den mån spridning till andra institut eller till finansiella marknaderna skulle kunna begränsas genom tillämpningen av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna.
 28. I den mån resolutionen av institutet kunde komma att ha en betydande effekt på betalnings- och avvecklingssystem.
-

Statens offentliga utredningar 2014

Kronologisk förteckning

1. Vissa bostadsbeskattningsfrågor. Fi.
2. Framtidens valfrihetssystem
– inom socialtjänsten. S.
3. Boende utanför det egna hemmet
– placeringsformer för barn och unga.
S.
4. Det måste gå att lita på konsument-
skyddet. Ju.
5. Staten får inte abdikera
– om kommunaliseringen av den
svenska skolan. U.
6. Män och jämställdhet. U.
7. Skärpta straff för vapenbrott. Ju.
8. Översyn av statsskuldspolitiken. Fi.
9. Förändrad assistansersättning
– en översyn av ersättningssystemet. S.
10. Ett steg vidare – nya regler och åtgärder
för att främja vidareutnyttjande av
handlingar. S.
11. Kunskapsläget på kärnavfallsområdet
2014. Forskningsdebatt, alternativ och
beslutsfattande. M.
12. Utvärdera för utveckling – om utvärde-
ring av skolpolitiska reformer. U.
13. En digital agenda i människans tjänst
– en ljusnande framtid kan bli vår. N.
14. Effektiv och rättssäker PBL-över-
prövning. S.
15. Investeringsplanering för försvars-
materiel
En ny planerings-, besluts- och
uppföljningsprocess. Fö.
16. Det ska vara lätt att göra rätt
Åtgärder mot felaktiga utbetalningar
inom den arbetsmarknadspolitiska
verksamheten. A.
17. Genomförande av Seveso III-
direktivet. Fö.
18. Straffskalorna för allvarliga våldsbrott.
Ju.
19. Yrkeskvalifikationsdirektivet – ett
samlat genomförande. U.
20. Läkemedel för särskilda behov. S.
21. Bredband för Sverige in i framtiden. N.
22. Genomförande av EU:s nya redovis-
ningsdirektiv. Ju.
23. Rätt information på rätt plats i rätt tid.
Del 1, 2 och 3. S.
24. Olycksregister och djupstudier på
transportområdet. N.
25. Internationella rättsförhållanden
rörande arv. Ju.
26. Tillträde till COTIF 1999. Ju.
27. Svensk veteranpolitik. Ett ansvar för
hela samhället. + Bilagor. Fö.
28. Lönsamt arbete – familjeansvarets
fördelning och konsekvenser. A.
29. Assisterad befruktning för ensam-
stående kvinnor. Ju.
30. Jämställt arbete? Organisatoriska
ramar och villkor i arbetslivet. A.
31. Visselblåsare
Stärkt skydd för arbetstagare som slår
larm om allvarliga missförhållanden. A.
32. Jordbruks- och bostadsarrende
– några frågor om arrendeavgift och
besittningsskydd. Ju.
33. Från hyresrätt till äganderätt. Ju.
34. Inte bara jämställdhet
Intersektionella perspektiv på hinder
och möjligheter i arbetslivet. A.
35. I vått och torrt – förslag till ändrade
vattenrättsliga regler. M.
36. Frågor om följerrätt och om museernas
kopiering. Ju.
37. De svenska energimarknaderna
– en samhällsekonomisk analys. Fi.
38. Tillväxt och värdeskapande
Konkurrenskraft i svenskt jordbruk
och trädgårdsnäring. L.
39. Så enkelt som möjligt för så många
som möjligt
Bättre juridiska förutsättningar för
samverkan och service. N.
40. Neutral bolagsskatt – för ökad
effektivitet och stabilitet. Fi.

41. Nya regler om aktiva åtgärder mot diskriminering. A.
42. Kärnavfallsrådets yttrande över SKB:s Fud-program 2013. M.
43. Synnerligen grova narkotikabrott. Ju.
44. F-skuldsanering – en möjlighet till nystart för seriösa företagare. Ju.
45. Unik kunskap genom registerforskning. U.
46. Marknadsmissbruk II. Fi.
47. Förbättrad tvistlösning på konsumentområdet – ny EU-lagstiftning och en översyn av det svenska systemet. Ju.
48. Registerutdrag i arbetslivet. A.
49. Våld i nära relationer – en folkhälsofråga. Förslag för ett effektivare arbete. + Bilaga. Ju.
50. Med miljömålen i fokus – hållbar användning av mark och vatten. M.
51. Nya regler om upphandling. S.
52. Resolution. En ny metod för att hantera banker i kris. Vol 1 + 2. Fi.

Statens offentliga utredningar 2014

Systematisk förteckning

Arbetsmarknadsdepartementet

- Det ska vara lätt att göra rätt
Åtgärder mot felaktiga utbetalningar inom den arbetsmarknadspolitiska verksamheten. [16]
- Lösamt arbete
– familjeansvarets fördelning och konsekvenser. [28]
- Jämställt arbete? Organisatoriska ramar och villkor i arbetslivet. [30]
- Visselblåsare
Stärkt skydd för arbetstagare som slår larm om allvarliga missförhållanden. [31]
- Inte bara jämställdhet
Intersektionella perspektiv på hinder och möjligheter i arbetslivet. [34]
- Nya regler om aktiva åtgärder mot diskriminering. [41]
- Registerutdrag i arbetslivet. [48]

Finansdepartementet

- Vissa bostadsbeskattningsfrågor. [1]
- Översyn av statsskuldspolitiken. [8]
- De svenska energimarknaderna
– en samhällsekonomisk analys. [37]
- Neutral bolagsskatt – för ökad effektivitet och stabilitet. [40]
- Marknadsmisshandling II. [46]
- Resolution. En ny metod för att hantera banker i kris. Vol 1 + 2. [52]

Försvarsdepartementet

- Investeringsplanering för försvarsmateriel
En ny planerings-, besluts- och uppföljningsprocess. [15]
- Genomförande av Seveso III-direktivet. [17]
- Svensk veteranpolitik. Ett ansvar för hela samhället. + Bilagor. [27]

Justitiedepartementet

- Det måste gå att lita på konsumentskyddet. [4]
- Skärpta straff för vapenbrott. [7]
- Straffskalorna för allvarliga våldsbrott. [18]
- Genomförande av EU:s nya redovisningsdirektiv. [22]
- Internationella rättsförhållanden rörande arv. [25]
- Tillträde till COTIF 1999. [26]
- Assisterad befruktning för ensamstående kvinnor. [29]
- Jordbruks- och bostadsarrangemang
– några frågor om arrendeavgift och besittningsskydd. [32]
- Från hyresrätt till äganderätt. [33]
- Frågor om följerätt och om museernas kopiering. [36]
- Synnerligen grova narkotikabrott. [43]
- F-skuldsanering – en möjlighet till nystart för seriösa företagare. [44]
- Förbättrad tvistlösning på konsumentområdet – ny EU-lagstiftning och en översyn av det svenska systemet. [47].
- Våld i nära relationer – en folkhälsofråga.
Förslag för ett effektivare arbete.
+ Bilaga. [49].

Landsbygdssdepartementet

- Tillväxt och värdeskapande
Konkurrenskraft i svenskt jordbruk och trädgårdsnäring. [38]

Miljödepartementet

- Kunskapsläget på kärnavfallsområdet 2014. Forskningsdebatt, alternativ och beslutsfattande. [11]
- I vått och torrt – förslag till ändrade vattenrättsliga regler. [35]
- Kärnavfallsrådets yttrande över SKB:s Fud-program 2013. [42]

Med miljömålen i fokus – hållbar användning av mark och vatten. [50]

Näringsdepartementet

En digital agenda i människans tjänst
– en ljusnande framtid kan bli vår. [13]
Bredband för Sverige in i framtiden. [21]
Olycksregister och djupstudier på transportområdet. [24]
Så enkelt som möjligt för så många
som möjligt
Bättre juridiska förutsättningar för samverkan och service. [39]

Socialdepartementet

Framtidens valfrihetssystem
– inom socialtjänsten. [2]
Boende utanför det egna hemmet
– placeringsformer för barn och unga. [3]
Förändrad assistansersättning
– en översyn av ersättningssystemet. [9]
Ett steg vidare – nya regler och åtgärder för att främja vidareutnyttjande av handlingar. [10]
Effektiv och rättssäker PBL-överprövning. [14]
Läkemedel för särskilda behov. [20]
Rätt information på rätt plats i rätt tid.
Del 1, 2 och 3. [23]
Nya regler om upphandling. [51]

Utbildningsdepartementet

Staten får inte abdikera
– om kommunaliseringen av den svenska skolan. [5]
Män och jämställdhet. [6]
Utvärdera för utveckling – om utvärdering av skolpolitiska reformer. [12]
Yrkeskvalifikationsdirektivet – ett samlat genomförande. [19]
Unik kunskap genom registerforskning. [45]